

BACH
DIỆP
GIÀ
TRUNG

truyentfull.vn

ĐUỠN
NHANH
CƯƠ
LÀM

ĐẮN
N'FIY
VẮNG

CUỐN ĐỆ NHẤT

CỦA - VAI - CHÍNH

Mục lục

[Chương 1: Thế Giới I: Hắc Liên Hoa Và Nhóm Li Xi](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12: Thế Giới Ii: Hệ Thống Cung Đấu Sùng Phi](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23: Thế Giới Iii: Nữ Trọng Sinh Nghịch Tập](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34: Thế Giới Iv: Chủ Bá Nay Có Độc](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44: Thế Giới V: Mang Theo Bàn Tay Vàng Trở Về Cổ Đại](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51: Thế Giới Vi: Nữ Chủ Trọng Sinh Có Không Gian](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60: Thế Giới Vii: Vong Du - Nữ Vương Trở Lại](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68: Thế Giới VIII: Đô Thị Di Năng](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75: Thế Giới IX: Ta Có Thể Nhìn Thấy Quý](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85: Thế Giới X: Hệ Thống Công Lược Nam Thần](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101: Thế Giới Xi: Nữ Chính Có Túi Đen Xui Xẻo](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Chương 131](#)

[Chương 132](#)

[Chương 133: Thế Giới Xiv: Hệ Thống Giao Dịch Giữa Các Vị Diện](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137](#)

[Chương 138](#)

[Chương 139](#)

[Chương 140: Thế Giới : Xuyên Không Công Lược Giả](#)

[Chương 141](#)

[Chương 142](#)

[Chương 143](#)

[Chương 144](#)

[Chương 145](#)

[Chương 146](#)

[Chương 147](#)

[Chương 148](#)

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 1: Thế Giới I: Hắc Liên Hoa Và Nhóm Lì Xì

Edit: El

Beta: Miêu Nhi

"Trước kia cô ta vừa xấu xí lại vừa béo, tính cách quái dị không hòa đồng. Các bạn cùng lớp đều không thích chơi cùng, sau lưng còn gọi cô ta là con mập chết tiệt, người quái dị. Tôi nghĩ cô ta rất đáng thương, thỉnh thoảng còn giúp đỡ đôi chút. Tuy nhiên, sau kỳ nghỉ hè năm 2 cao trung, cô ta đột nhiên thay đổi thành một người khác - không những giảm chín mươi cân trong vòng một tháng mà còn trở nên trắng trẻo xinh đẹp. Thành tích học tập nhảy vọt, thậm chí kiểm tra cuối kì còn đứng thứ nhất trên bảng xếp hạng toàn trường. Lại còn đa tài đa nghệ. Vào bữa tiệc tối hôm Nguyên đán, điệu nhảy mở màn của cô ta khiến toàn bộ giáo viên và học sinh trong trường kinh diễm..."

Văn Khanh yên lặng lắng nghe cô gái trước mặt đang khóc lóc kể lể. Cô ấy mặc một chiếc váy cotton màu trắng nhiễm đầy máu, giày chỉ còn một chiếc, mái tóc rối tung, bộ dạng vô cùng chật vật.

"Những người thích tôi cũng thích cô ta. Tôi đương nhiên sẽ hâm mộ, thậm chí là ghen tị nhưng mà tôi chưa làm gì cô ta cả. Tại sao cô ta lại muốn hãm hại tôi cơ chứ? Tôi không cam lòng, không cam lòng bị cô ta hại chết như vậy, tôi muốn cô thay tôi báo thù! Hãy làm cho cô ta trả giá đại giới!" Khuôn mặt cô gái dữ tợn lên, đôi mắt hằn lên tơ máu.

"Đây là nguyện vọng của cô sao?"

"Đúng vậy!"

Văn Khanh cong môi, nhìn chăm chăm cô gái trước mặt.

"Như cô mong muốn." Cô vừa dứt lời, cô gái kia nhắm mắt lại rồi ngất đi. Văn Khanh nhẹ nhàng bế cô ấy lên, đặt trên chiếc giường mềm mại, sau đó bước vào một không gian khác.

Không gian tối tăm không thể nhìn tới cuối. Có ba chiếc chìa khóa treo ở giữa không trung, trong đêm tối tỏa ra ánh sáng màu vàng.

Ba cái chìa khóa được khắc chữ, phân biệt là "Không gian mặt thể", "Túi đen xui xẻo" và "Xuyên không". Đây là những bàn tay vàng cô đã cướp được khi hoàn thành nhiệm vụ lúc trước. Văn Khanh đứng trước ba chiếc chìa khóa, duỗi tay nắm lấy một chiếc.

Cô mở mắt, từ trên giường ngồi dậy, đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Những thứ cô thấy đều mang dáng vẻ xa hoa, không khó để biết gia cảnh của người ủy thác lần này rất tốt.

Người ủy thác chính là cô gái cần Văn Khanh trả thù giúp, à không, nữ quý mới đúng, tên là Quý Văn Khanh, là một nữ sinh năm 3 cao trung, thành tích xuất sắc, lớn lên cũng xinh đẹp, là hình mẫu lý tưởng của những chàng trai tuổi mới lớn.

Mà nhân vật chính của thế giới này là một cô gái tên Mạc Dao. Lúc đầu cô ta là một cô gái rất bình thường, xấu xí mập mạp, bị các bạn cùng trang lứa cô lập. Cho đến một ngày, Mạc Dao vô tình tham gia một nhóm lì xì ma thuật, kể từ đó cô ta mở ra chế độ - biến thân thành bạch phú mỹ, kết hôn cùng cao phú soái, trở thành CEO, đi lên đỉnh cao nhân sinh! Mà Quý Văn Khanh, chỉ là một vật hy sinh nhỏ bé trên con đường thành công của cô ta, không đáng nhắc đến.

Cha Quý Văn Khanh là chủ tịch của một công ty đa quốc gia, mẹ làm ở một công ty tài chính nên gia đình rất giàu có. Điều hiếm thấy là cho dù Quý Văn Khanh là con gái rệu nhưng họ không bao giờ nuông chiều cô. Mỗi cái giơ tay nhắc chân của Quý Văn Khanh đều thấy thể hiện cô được dạy dỗ rất tốt.

Vì vậy, trong khi mọi người tránh xa Mạc Dao thì cô lại vươn tay ra giúp đỡ khiến cô ta vô cùng chán ghét. Bởi vì Mạc Dao cho rằng sự giúp đỡ của cô chỉ là sự bố thí của con người cao thượng.

Do đó, Quý Văn Khanh là một vật hy sinh, cứu phải một con sói mắt trắng, nó không những không cảm kích còn hại chết cô.

Cái chết của Quý Văn Khanh có liên quan rất lớn đến Mạc Dao. Cô ta gia nhập nhóm lì xì và có một loạt lì xì ma thuật để trở nên xinh đẹp mạnh mẽ. Điều này tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của rất nhiều chàng trai, trong đó có một người tên Từ Cường. Hắn yêu thầm Quý Văn Khanh, nhưng trong bữa tiệc Nguyên đán hắn bị thu hút bởi điệu nhảy tuyệt đẹp của Mạc Dao nên đã thay đổi mục tiêu của mình.

Hắn chính là một tên côn đồ. Năm lần bảy lượt hện Mạc Dao ra ngoài, cô ta không đồng ý nên hắn đã sử dụng bạo lực, gọi vài người chặn Mạc Dao trên đường về nhà.

Mạc Dao không thể trốn thoát, cũng chỉ có thể sử dụng mưu kế. Cô nghĩ rằng Từ Cường vẫn luôn yêu thầm Quý Văn Khanh nên thương lượng với hắn, giúp hắn gọi Quý Văn Khanh ra với điều kiện hắn phải thả cô đi. Từ Cường đồng ý.

Sau đó Quý Văn Khanh bị Mạc Dao lừa ra ngoài, rồi bị... cường gian tập thể đến chết.

Chẳng trách nữ quý Quý Văn Khanh có oán khí lớn đến như vậy. Nếu là người khác đi chẳng nữa thì không một ai có thể chấp nhận được.

Văn Khanh nở nụ cười lạnh, cô ghê tởm nhất hai thứ, một là cường gian, thứ hai là lừa gạt, Mạc Dao không may lại có toàn bộ.

Thời điểm Văn Khanh xuyên tới không tồi, vừa đúng một ngày trước khi Mạc Dao tham gia nhóm lì xì. Văn Khanh cong môi, cười có chút tà khí. Thế giới lần này, có lẽ sẽ chơi rất vui.

Cô rút điện thoại ra, mở WeChat, tìm kiếm 『Nhóm lì xì yêu ma quỷ quái đầu trâu mặt ngựa quần ma loạn vũ』. Mặc dù cái tên này rất lạ nhưng nó là một nhóm lì xì của Tu Chân giới, những người bên trong đều là thiên tài của thế giới đó. Ban đầu nhóm này chỉ có thể được thêm vào bởi những người trong nhóm. Nhưng ai bảo Văn Khanh cũng là đồng loại của bọn họ chứ? Trước khi đến, cô đã chọn bàn tay vàng "Túi đen xui xẻo" nên người được mùi hương của "đồng loại" rất dễ dàng. Đúng vậy, cô đã tìm đúng.

Bàn tay vàng "Túi đen xui xẻo" này cô cướp của vai chính trong lần hoàn thành nhiệm vụ mới đây thôi. Không giống như nhóm lì xì phát kỹ năng, phát đan dược, phát các vật phẩm đặc biệt, "Túi đen xui xẻo" là một lời nguyền, ai chạm vào người đó sẽ gặp xui xẻo, hơn nữa còn là thuộc tính trói buộc, không thể thoát khỏi nó. Trong thế giới kia, Văn Khanh bị bàn tay vàng này hố đến thâm!

【 Thanh Nguyên đạo quân 】 : Này? Có người mới? Vẫn là tiểu muội!

【 Tiêu Dao Tử 】 : Mới tới!

【 Hoa âm đạo quân 】 : Đổi tên!

【 Nguyên Chân đạo quân 】 : Cầu ảnh chụp!

【 Huyền Thanh đạo quân 】 : Meo một tiếng đi nào!

【 Thiều Quang ma tôn 】 : Ngồi chờ đùa giỡn!

【 Hợp Hoan lão tổ 】 : Xin ảnh nude!

【 Huyền Thanh đạo quân 】 : Ai ai, lâu trên lòi đuôi ra rồi, đừng bại lộ bản tính nhanh như vậy, sẽ dọa đến tiểu muội đó!

【 Nguyên Chân đạo quân 】 : Tiểu muội nhìn ta này, ta là người đẹp trai nhất nhóm! * ▯▽▯ *

【 Hoa âm đạo quân 】 : Mặt Nguyên Chân không đẹp bằng ta, bốn tọng mới là soái nhất!

【 Thiều Quang ma tôn 】 : Hừ! Đệ nhất mỹ nam tứ hải bát hoang đang ở đây, mấy tên xấu xa kia còn không tránh ra!

【 Thanh Nguyên đạo quân 】 : Cạn lời, tiểu muội đừng nhìn!

.....

.....

.....

Trong nhóm rớt cuộc cũng an tĩnh lại, Văn Khanh lúc này mới trả lời.

【 Tử Thần 】 : Xin chào mọi người, ta là Tử Thần. Nghe nói muốn gia nhập nhóm thì phải phát lì xì trước? Đây, đây là một chút quà gặp mặt, đừng khách khí.

【 Thanh Nguyên đạo quân 】 : Tử Thần? Tên rất khí phách!

【 Nguyên Chân đạo quân 】 : Tiểu muội cũng là người tu đạo hả, nhìn thôi đã biết là cùng lứa với chúng ta rồi!

『 Thanh Nguyên đạo quân đoạt lì xì của bạn. 』

『 Thiều Quang ma tôn đoạt lì xì của bạn. 』

『 Hợp Hoan lão tổ đoạt lì xì của bạn. 』

『 Hoa âm đạo quân đoạt lì xì của bạn. 』

.....

Mọi người thích thú đoạt lấy lì xì, mở nó trong tâm trạng vui sướng, nhưng-

Bùa xui xẻo *1 là cái quỷ gì?

【 Tử Thần 】 : Ta là Tử Thần nên lì xì của ta sẽ liên quan đến thuộc tính của bản thân, mọi người sẽ không để ý chứ? (▽)

Văn Khanh đã kiểm soát được lì xì màu đen, vì vậy cô không chỉ nguyên rủa được mà còn có thể gửi các vật phẩm đặc biệt, nhưng tất cả đều mang thuộc tính tiêu cực.

Bảy người này trong nhóm đều là người Tu Tiên thuộc vị diện khác. Loại bùa gì họ cũng đều thấy qua hết rồi nhưng đây là lần đầu tiên được chứng kiến bùa xui xẻo. Mặc dù nghe tên đã biết nó có tác dụng gì rồi nhưng họ vẫn tò mò chuẩn bị đem về nghiên cứu. Nếu nó thật sự có hiệu quả - thứ này chính là một loại vũ khí sắc bén.

【 Tiêu Dao Tử 】 : Không ngại không ngại, xem ra Tử Thần tiểu muội cũng là người đồng đạo, người là người phái nào? Thiên Phù Tông?

【 Nguyên Chân đạo quân 】 : Tông môn của ta chưa từng nghe nói có đệ tử chế ra bùa xui xẻo. Nhưng thật ra nghe nói Huyền Kiếm Tông có một chế phù thiên tài, hẳn còn đề đầu đại đệ tử giỏi nhất tông môn của ta! @ Huyền Thanh đạo quân có phải người nhà các người đúng không?

【 Huyền Thanh đạo quân 】 : Đúng vậy. (=^^=)

【 Tử Thần 】 : Khụ khụ, ngại quá, ta là tán tu không môn không phái.

【 Thiều Quang ma tôn 】 : Huyền Thanh người vứt mặt mũi đi đâu vậy? Lại còn đi làm sói đuôi to!

Một vài người có đang định hỏi thêm về thân phận Văn Khanh thì Thanh Nguyên đạo quân bỗng nhiên trời lên. Hắn gửi một icon khuôn mặt sống không còn gì luyến tiếc rồi mới chat: "Vừa rồi ta nhờ sư đệ luyện giúp một lò Mỹ Dung Đan, chuẩn bị đưa cho Tử Thần tiêu muội làm quà ra mắt, sau đó ta có thử tác dụng của bùa xui xẻo một chút. Thanh Hoa - bị nổ lò! "

【 Hoa âm đạo quân 】 : Người không đùa đó chứ? Thanh Hoa là cửu phẩm đan sư, luyện một lò tam phẩm đan dược còn nổ lò?

【 Hợp Hoan lão tổ 】 : Thanh Hoa đã hơn một ngàn năm chưa từng nổ lò đúng không?

【 Thanh Nguyên đạo quân 】 : Là sự thật. Lúc này sư đệ còn đang nghiêm túc tìm hiểu nguyên nhân. Ta có nên nói là do ta làm hay không?
↘ (▽) ↙

【 Thiều Quang ma tôn 】 : 2333, Được đấy, ta ủng hộ, người mau thăng thần thú nhận đi.

【 Tiêu Dao Tử 】 : Bỗng dưng cảm thấy đau lòng thay Thanh Hoa đạo quân.

Người xem náo nhiệt rất nhiều, cũng biết bùa xui xẻo của Văn Khanh thật sự hiệu quả, trong nháy mắt họ đã nghĩ ngay ra được chục cách khác nhau để sử dụng lá bùa này. Ví dụ như, khi đối thủ một mất một còn đang độ khiếp thì quảng cho hắn một tấm..... Ha ha ha, đây đúng là một bảo bối đó! Một số người cao hứng, thuận tay phát một đọt lì xì, tất cả đều dành tặng cho Văn Khanh làm quà gặp mặt.

『 Bạn nhận được Mỹ Dung Đan từ Thanh Nguyên đạo quân. 』

『 Bạn nhận được Phá Chướng Đan từ Hoa âm đạo quân. 』

『 Bạn nhận được Tủy Tủy Đan từ Tiêu Dao Tử. 』

.....

Văn Khanh nhìn thấy một đồng đan dược trong [Lì xì của tôi], cũng không cảm thấy hứng thú. Cô đã đi qua không ít vị diện nên khi đối mặt với loại chuyện thần kỳ này, cô bình tĩnh đến đáng sợ.

【 Tử Thần 】 : Cảm ơn mọi người, về sau có yêu cầu gì có thể nói với ta. @ Thanh Nguyên đạo quân có thể trao quyền admin cho ta được không?
($\bar{\nabla}$)

Văn Khanh mặt không biểu tình bán manh, ngón tay lướt nhanh trên màn hình.

『 Thanh Nguyên đạo quân nhường quyền admin cho bạn. 』

【 Thanh Nguyên đạo quân 】 : Cầm đi cầm đi, mấy tên trứng thối trong nhóm này quá khó quản lí, còn luôn bắt nạt trưởng nhóm, lão đạo không muốn làm từ lâu rồi! Nhưng mà, tiểu muội có thể cho lão đạo một lì xì nữa được không?

【 Tử Thần 】 : Cảm ơn đạo quân, nhận lấy này.

『 Thanh Nguyên đạo quân đã đoạt lì xì của bạn. 』

【 Tiêu Dao Tử 】 : Thanh Nguyên không biết xấu hổ!

【 Thiều Quang ma tôn 】 : Thanh Nguyên không biết xấu hổ!

.....

Chức Admin tới tay, đáy lòng Văn Khanh hưng phấn tột độ. Làm admin cô mới có thể nguyên rủa người chỉ định được! Văn Khanh nhin không được liếm liếm môi, gấp không chờ nổi muốn Mạc Dao mau chóng gia nhập.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, người phụ nữ có vài nét tương tự như Quý Văn Khanh đi đến: "Khanh Khanh, chưa dậy nữa hả? Ngày hôm qua lại ngủ muộn đúng không? Sắp bắt đầu khai giảng rồi, không thể thức đêm giống như nghỉ hè được."

Đây là mẹ Quý Văn Khanh. Ở thời điểm bà đẩy cửa, Văn Khanh đã thu hồi biểu tình trên mặt, ngoan ngoãn gật đầu, nói:

"Dạ, con sẽ chú ý."

Mẹ Quý rất ngạc nhiên.

"Hôm nay tại sao lại nghe lời như vậy?"

Văn Khanh cười cười, không nói chuyện, xoay người bước phòng tắm rửa mặt.

Ăn xong cơm sáng, cha Quý mẹ Quý đi làm. Văn Khanh không có việc gì để làm, cầm ví tiền ra cửa. Cô muốn đào một cái hố chờ Mạc Dao nhảy trước khi cô ta gia nhập nhóm!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì
dtv-ebook.com

Chương 2

Edit: Nì

Beta: Miêu Nhi

Văn Khanh mang theo ví tiền chọn một nhà hàng danh tiếng. Cô ngồi xem menu, gọi mỗi thứ một phần, sau đó lại lấy thêm vài món rồi kêu phục vụ đóng gói lại.

Đồ ăn mang lên cô cũng không đụng đũa mà bỏ hết mọi thứ vào trong không gian phát cho đám yêu ma quỷ quái kia.

[Thanh nguyên đạo quân đoạt cánh gà mật ong của bạn.]

[Tiêu Dao Tử đoạt phật khiêu tường của bạn.]

[Thiều Quang ma tôn đoạt thịt Đông Pha của bạn.]

.....

[Thanh Nguyên đạo quân] : Tiểu muội đây là gì vậy? Nhìn qua có vẻ rất ngon, ăn vào có tác dụng phụ không thể?

[Tử Thần] : Không hề, đây là đồ ăn ở thế giới của ta,có thể ăn.

Sau đó trong nhóm đồng loạt yên tĩnh, nửa ngày không một ai nói chuyện, Văn Khanh cũng không vội yên lặng chờ.

[Hoa âm đạo quân] : Tiểu muội, không tiểu tử! Cho ta một phần sườn nữa được không! Ăn ngon quá!

[Huyền Thanh đạo quân] : Thêm một phần cổ vịt cay! Ta dùng lục phẩm dưỡng thần đan trao đổi với muội!

[Thanh Nguyên đạo quân] : Cánh gà mật ong! Còn nữa bọn họ ăn gì cũng cho ta một phần, lão đạo lấy cửu phẩm hồi hồn đan trao đổi với muội.

Trong nhóm lập tức nổ tung. Văn Khanh nhin không được mỉm cười. Mạc Dao là một người bình thường thôi nhưng tại sao có thể khiến nhóm người đại năng này nhìn bằng con mắt khác? Bởi vì bọn họ đều là đồ tham ăn, Mạc Dao cho bọn họ lì xì đồ ăn, bọn họ dùng đan dược trao đổi. Nhưng 7 con người này không biết, một viên đan dược cấp thấp nhất đã có thể đổi được vô số cánh gà mật ong!

Bây giờ cô sẽ khiến dạ dày của đám tham ăn này trở nên kén chọn, xem Mạc Dao còn có thể lấy cái gì ra để trao đổi.

[Tử Thần] : Không cần, mấy thứ này ở chỗ của ta thực không đáng giá. Các người thích ăn ta liền phát cho các người, không cần trao đổi gì hết.

[Hoa âm đạo quân] : Tiểu tử thật tốt!

[Thanh Nguyên đạo quân] : Từ từ, Tử Thần tiểu muội không phải người Thương Lan giới chúng ta sao?

[Tử Thần] : Không phải, vị diện của ta khác với các người. (^-^)

[Tiêu Dao Tử] : Vị diện? Là một trong ba ngàn thế giới? Không nghĩ tới nhóm chúng ta ngoại trừ Thương Lan giới còn liên kết được với các thế giới khác.

Văn Khanh cũng không giải thích, cô mang theo chiếc hộp không ra khỏi nhà hàng mà không một ai phát hiện. Đi qua con phố khác mới đem chiếc hộp không ném vào thùng rác. Đừng trách cô cẩn thận như thế, kinh nghiệm xương máu nhắc nhở cô vĩnh viễn không nên xem thường bất cứ thứ gì trên đời, một chi tiết nhỏ thôi cũng có khả năng khiến bản thân bại lộ.

Sau đó Văn Khanh tiếp tục làm như trước, tìm một số nhà hàng nổi tiếng, đặt mỗi thứ một phần, đóng gói lại rồi chia tất cả đều cho mọi người trong nhóm. 7 người kia cảm thấy vô cùng mỹ mãn, dù Văn Khanh nói mấy thứ đó đều không đáng tiền, không cần trao đổi, bọn họ vẫn khăng khăng tặng những thứ đã hứa cho nàng. Văn Khanh bất đắc dĩ nhận lấy, sau đó lại tặng cho mỗi người một chiếc phù nguyên rửa. Thế là người trong nhóm càng có nhiều hảo cảm với cô hơn.

Chỉ trong một ngày, Văn Khanh đã thu phục được dạ dày của những con người tham ăn này, đồng thời cũng thu phục sự tín nhiệm của bọn họ. Bây giờ chỉ chờ ngày mai xem trò hay thôi.

Mạc Dao kéo thân thể mệt mỏi về nhà. Cô ta đứng dưới ánh nắng chói chang, mặc quần áo thú bông vừa dày vừa nặng phát giấy quảng cáo trong hai tiếng để kiếm được ba trăm đồng tiền. Đó chính là phí sinh hoạt học kỳ sau của cô ta.

Bởi vì gia đình nghèo khó, trường học đã miễn học phí cho cô ta nhưng phí sinh hoạt vẫn là phải tự bỏ ra. Mạc Dao trước nay đều không hy vọng xa vời trong nhà sẽ cho cô ta phí sinh hoạt, mẹ mất sớm, người cha ma bài bạc kia không lấy tiền của cô ta đã là quá đủ rồi!

Mạc Dao về đến nhà, căn phòng dơ bẩn im ắng cực kì, không có mùi rượu tận trời, cũng không có người tụ tập đánh bài chửi rủa. Cảm ơn trời đất, ma bài bạc không có ở nhà, ba trăm đồng hôm nay kiếm được đều là

của cô ta! Mạc Dao khoá trái cửa, vào phòng vệ sinh bưng chậu nước lạnh tắm rửa một chút.

Sau đó từ dưới giường kéo ra một chiếc rương, bên trong còn thừa hai gói mì, Mạc Dao thở dài lấy ra một gói, nấu nước sôi bỏ vào.

Trong lúc chờ đợi, cô ta lấy điện thoại cũ ra nhìn một chút. Ngày mai khai giảng, trong nhóm lớp sôi nổi cực kì, đều thảo luận nghỉ hè đi đâu chơi, mọi người tặng nhau đồ gì. Mạc Dao tối nghĩa nhìn, trong lòng buồn bực, đều là thanh xuân của thời học sinh, người ta đẹp đẽ ngăn nắp như vậy, chỉ có cô ta giống một bà già u ám.

Cô ta trượt tay, gia nhập vào một nhóm khác, vừa vặn nhìn thấy một chiếc lì xì, tay mắt lạnh lẽo click mở.

[Người nhận cánh gà mật ong của Tử Thần.]

Cái quý gì vậy? Lì xì giả?

Mạc Dao còn chưa phản ứng lại, trong nhóm nháy mắt đã toát ra một đồng tin tức.

[Thanh Nguyên đạo quân]: Dừng tay! Đó là cánh gà mật ong của lão đạo!

[Huyền Thanh đạo quân] : Mạc Dao là ai? Trong nhóm chúng ta có người này sao?

[Hoa âm đạo quân] : Không hề mời người ngoài vào mà!

[Thanh Nguyên đạo quân] : @ Tiểu Dao Tử có phải người cướp đúng không? Mau đem cánh gà trả lại cho lão đạo!

[Tiểu Dao Tử] : Bệnh thần kinh! Ta không có việc gì làm à mà phải đi cướp! @Mạc Dao, người có phải mới tới không?

[Hợp Hoan lão tổ] : Người mới phải tung ảnh nude đó! Mà phải ba ảnh mới đủ!

Mạc Dao nhìn nửa ngày mới dám khẳng định người trong nhóm này bị bệnh không nhẹ! Cô ta cũng không biết tại sao lại vào một cái nhóm như vậy, có thể là bị virus chẳng, muốn rời nhóm lại phát hiện không tìm thấy nút rời nhóm.

Đúng là gặp quý!

Tên nhóm cũng là yêu ma quý quái!

Mạc Dao tìm nửa ngày cũng không tìm thấy chỗ rời nhóm ở đâu. Nhưng lúc nhấn vào ô lì xì, giao diện phát quà hiện ra, góc trái có một đĩa cánh gà mật ong.

Mạc Dao sửng sốt nửa ngày vẫn chưa kịp phản ứng lại, cô ta hôm nay bị cảm nắng nên xuất hiện ảo giác sao?

Cô ta cấu vào cánh tay một cái! Đau quá!

Mạc Dao lại thử nhấn vào đĩa cánh gà, sau đó trong nháy mắt trên bàn hiện ra một đĩa cánh gà mật ong, giao diện phát quà cũng không còn thứ gì. Một chiếc cánh gà đầy thịt, lớp mật sáng bóng óng ánh, tản ra mùi hương mê người, vẫn còn tỏa ra hơi nóng.

Cô ta nuốt nước miếng, đây không phải là nằm mơ! Trước mặt tất cả là sự thật! Mạc Dao không kiềm chế được mừng như điên, có phải ý chỉ là tương lai của cô ta chuẩn bị đi lên đúng không? Đúng không, đúng không? Hạnh phúc tới quá đột nhiên, cô ta không dám tin chuyện tốt này sẽ xảy ra trên người mình!

Mạc Dao hạnh phúc gặm cánh gà, hoàn toàn bỏ qua bát mì bên cạnh. Quanh năm suốt tháng đều ăn mì gói, cô ta đã ngán đến tận cổ rồi!

Mỹ mãn ăn hết một phần. Mạc Dao bấy giờ mới nhớ tới chiếc lì xì cổ quái trong nhóm kia, Thanh Nguyên đạo quân vừa tag lần thứ 2 yêu cầu cô ta trả cánh gà.

Mạc Dao đột nhiên đỏ mặt, cô ta đã ăn hết rồi chỉ chừa lại đồng xương thì trả người ta kiểu gì.

[Mạc Dao] : Cái kia... Mấy người là người hay là quý?

Thanh Nguyên đạo quân vừa được Văn Khanh tặng cho hai chiếc cổ vịt xào cay nên tạm thời im lặng, nhưng vừa thấy dòng tin nhắn này hẳn lập tức nổi giận! Cướp cánh gà của người ta còn hỏi bọn họ người hay quý!

[Thanh Nguyên đạo quân] : Trưởng nhóm là Tử Thần, tất nhiên ở đây đều là quý!

Mạc Dao tin là thật. Tuy rằng nói chuyện với một lũ quý rất dọa người nhưng có hiểm nguy mới có phú quý, dù chưa từng nghe qua những chuyện kì lạ trong nhóm lì xì nhưng cô ta muốn nắm lấy cơ hội nghìn năm có một này.

[Mạc Dao] : Cái kia, ngại quá tôi không phải cố ý đoạt cánh gà của anh. Tôi cũng không biết vì sao vào được nhóm này...

[Huyền Thanh đạo quân] : Người cũng không phải người của Thương Lan giới?

[Mạc Dao] : Thương Lan giới là cái gì?

[Hoa Âm lão tổ] : Thế giới của người tên là gì?

Mạc Dao suy nghĩ nửa ngày, sau đó trả lời một câu " Địa cầu ". Nếu bọn họ đã không cùng một thế giới, ăn ngay nói thật cũng chẳng làm sao cả.

[Thiều Quang ma tôn] : Kỳ lạ, tại sao lại có người của thế giới khác vào được nhỉ? @ Tử Thần muội biết xảy ra chuyện gì không?

[Tử Thần] : Không biết.

Nhìn thấy cái tên quen thuộc, Mạc Dao lập tức có hảo cảm, cô ta nhớ rõ vừa rồi mình cướp cánh gà mật ong của người này.

Nói nửa ngày cũng không tìm ra lý do, bọn họ đành phải bỏ qua chuyện này, vài người lại như mọi khi trêu đùa với người mới!

[Hợp Hoan lão tổ] : Người mới đều phải đưa ảnh nude! Tới tới tới! Làm nóng không khí tí nào!

Thân thể Mạc Dao lập tức căng chặt, quay đầu nhìn vào trong gương, dáng người mập mập lại xấu xí này chính cô ta cũng cảm thấy ghê tởm.

[Mạc Dao] : Hay là thôi đi, lớn lên quá xấu sợ dọa đến mọi người. (^-^)

[Hoa âm đạo quân] : Không có việc gì, không có việc gì! Xấu thế nào mỹ dung đan cũng giải quyết được!

Hoa Âm vừa nhắm xong, trên màn hình hiện lên một bao lì xì. Mạc Dao theo bản năng click vào.

[Bạn nhận được Mỹ Dung Đan từ Hoa âm đạo quân.]

Mạc Dao kinh ngạc suýt chút nữa làm rơi điện thoại xuống đất, mỹ dung đan? Không phải thứ cô ta đang nghĩ đấy chứ? Vừa hoài nghi lại có chút mong chờ, ngón tay run rẩy nhấn vào ô phát quà nhận mỹ dung đan. Ngay sau đó, một viên đan được no đủ trắng ngà nằm trong lòng bàn tay.

Mạc Dao ngừng thở, trong đầu âm âm vang lên, cô ta theo bản năng ném viên thuốc vào trong miệng, một ngụm nuốt xuống. Rất sợ đây chỉ là ảo giác của bản thân, chờ tỉnh táo lại thì cái gì cũng không có.

Mạc Dao đoạt bao lì xì lại biến mất, vài người trong nhóm thấy vậy đều cho rằng cô ta là loại người chỉ biết có vào không có ra, ích kỉ nhỏ mọn. Hứng thú với người mới càng ngày càng ít đi.

Văn Khanh khẽ cười. Nếu là theo cốt truyện ban đầu, Mạc Dao cũng đoạt lì xì rồi dùng luôn nên rất lâu sau mới xuất hiện. Nhưng bởi vì khi đó trong nhóm chỉ có cô ta là gương mặt mới, lại ở thế giới khác nữa nên mọi người hứng thú cực kì, tất nhiên sẽ không so đo. Nhưng bây giờ bị cô chặn ngang một chân, bọn họ cũng không mặn mà với Mạc Dao cho lắm. Cô ta có khi còn không bằng một đĩa cánh gà mật ong ấy.

Vì sao Văn Khanh lại không trực tiếp đá Mạc Dao ra khỏi nhóm? Đó là bởi vì bò càng cao mới có thể ngã càng đau!

Mạc Dao rửa sạch lại thân thể, cô ta trần truồng nhìn mình trong gương, vui sướng phát hiện bản thân gầy đi rất nhiều! Làn da cũng trắng lên, khuôn mặt thế nhưng xinh đẹp hơn chút!

Mạc Dao tâm tình kích động vội vàng trở lại phòng, mở di động lên.

[Mạc Dao] : Cảm ơn mỹ dung đan của Hoa Âm đại thần! Hiệu quả tốt cực kì!

Bởi vì mỗi người đều có công việc riêng nên không phải ai cũng túc trực 24/24 trong nhóm. Mạc Dao đã nhắn từ rất lâu rồi nhưng không thấy một ai trả lời. Cô ta đành phải kiềm chế sự nóng vội trong lòng.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 3

Edit: Nì

Beta: Miêu Nhi

Mãi cho đến tối mới có người xuất hiện, Hoa Âm nhìn thấy liền trả lời cô ta: "Không khách khí".

Mạc Dao sau vài giây mới trả lời: "Đại thần cầu xin ngài trao đổi với tôi."

[Hoa âm đạo quân] :??

Mạc Dao có chút ngại ngùng nhưng vẫn mặt dày hỏi hẵn.

[Mạc Dao]: Có thể cho tôi một ít mỹ dung đan được không?

Cảm thấy không ổn, cô ta lại vội vàng nói thêm một câu: "Tôi có thể lấy thứ khác ra trao đổi! "

Vừa nói xong, những người khác trong nhóm lập tức cảm thấy hứng thú.

[Huyền Thanh đạo quân] : Mỹ dung đan thì tính cái gì? Ta có Tây Tựu Đan, bảo đảm khiến người trong một giây thay đổi da thịt! Tiểu muội định lấy vật gì để đổi?

Nếu có thể lấy ra những thứ giống Tử Thần tiểu muội thì tốt rồi!

[Hợp Hoan lão tổ] : Lão đạo chưa bao giờ lừa gạt người khác! Máy thứ như mỹ dung đan, gầy thân đan, dưỡng nhan đan, trú nhan đan, các loại hương thân ngọc cơ hoàn, mỹ ngực bí phương còn có bảo dưỡng chỗ kín, tất cả đều là bí phương độc nhất vô nhị của Hợp Hoan Tông! Nếu người có yêu cầu, lão đạo có thể gọi rồng đến phục vụ người!

[Mạc Dao] : Đại thần cầu trao đổi!

[Nguyên Chân đạo quân]: Những thứ đó chung quy là vật ngoài thân, chỉ cần tu luyện thôi da thịt sẽ tự thay đổi.

[Mạc Dao] : Tu luyện như thế nào?

[Thiều Quang ma tôn]: Tông môn của ta có một quyển Ngọc Nữ Tâm Kinh, chuyên chế tạo tuyệt thế yêu cơ!

[Thanh Nguyên đạo quân]: Thiều Quang người cút đi! 300 năm trước giáo huấn còn chưa đủ đúng không? Lại tạo ra một Tô Mị Nương tai họa người khác, xem lão đạo có phá nát nơi ở của người hay không!

[Huyền Thanh đạo quân]: Người thấy mùi gian tình đâu đây!

[Mạc Dao]: Đại thần đại thần! Nhìn tôi nè! Cầu đại thần trao đổi!

[Hoa âm đạo quân]: Người định lấy thứ gì để trao đổi?

Mạc Dao quả thực vui sướng muốn bay lên, biết được hiệu quả thần kì của mỹ dung đan khiến cô ta vô cùng tin tưởng đám người trong nhóm! Đây tuyệt đối là cao nhân, cô ta có thể vào nhóm chính là cơ duyên trời cho! Mạc Dao biết ông trời không hề vứt bỏ cô ta, trắc trở trước kia đều chỉ là khảo nghiệm! Hiện tại thông qua khảo nghiệm liền khổ tận cam lai! Thánh mẫu Maria, cảm tạ người!

Cô ta đã suy nghĩ kỹ càng từ lâu, Thanh Nguyên đạo quân cố chấp với cánh gà mật ong như vậy chắc chắn đám người này đều là đồ tham ăn, lấy đồ ăn ngon hấp dẫn bọn họ nhất định không sai!

[Mạc Dao]: Cánh gà mật ong, cánh gà chiên Coca, thịt viên tứ hỉ, đầu sư tử*, thịt kho Đông Pha, thịt kho tàu, thịt bò sốt tương, vịt nướng, cánh gà,...

.....

Cô ta cho rằng mấy món này có thể khiến bọn họ hỏi han liên tục, nhưng không nghĩ tới những người này đều không có phản ứng gì đặc biệt. Nửa ngày Thanh Nguyên đạo quân mới trả lời một câu: "Được thôi."

Có Tử Thần phát miễn phí, bọn họ tạm thời không thiếu những thứ này. Chẳng qua tiêu muội này mới gia nhập nên bọn họ không thể không cho mặt mũi, vì thế Thanh Nguyên hỏi: " Người muốn trao đổi như thế nào? "

[Mạc Dao]: Một đĩa đồ ăn ngon đổi một viên được không?

Lần này, Mạc Dao có chút đau lòng, tiền kiếm được bằng mồ hôi nước mắt, cô ta thật sự không nỡ tiêu.

Những người khác lại cảm thấy có chút vi diệu, ngày hôm qua Tử Thần tiêu muội cho bọn hắn một đồng đồ ăn ngon miễn phí, những thứ Mạc Dao nói tất cả đều có. Tử Thần tiêu muội còn nói những thứ này thật sự không đáng giá, nhưng hôm nay người này lại công phu sư tử ngoạm, một đĩa đổi một viên đan dược của bọn họ! Tuy rằng bọn họ không để bụng những đan dược cấp thấp này nhưng bị người khác cho rằng bản thân tiêu tiền như rác, ai mà không khó chịu cơ chứ?

Hiển nhiên, bọn họ không nghĩ tới gia cảnh của Mạc Dao và Văn Khanh vô cùng khác biệt, đối với Văn Khanh có thể không đáng giá bao nhiêu tiền nhưng đối với Mạc Dao thì lại khác.

Đây cũng là lý do Văn Khanh cố ý đào hố cho Mạc Dao nhảy.

Mạc Dao đợi nửa ngày cũng không thấy ai nói gì, có chút nóng lòng, nhin không được hỏi: " Có thể chứ?"

Mấy người Thanh Nguyên đều là đại năng quản lý một phương! Bọn họ không thích đổi ý, thế là mỗi người qua loa chọn một phần.

[Thanh Nguyên đạo quân]: Một phần cánh gà mật ong.

[Hoa âm đạo quân]: Một phần thịt viên tứ hí.

[Thiều Quang ma tôn]: Một phần đầu sư tử.

.....

Mạc Dao vội vàng ghi nhớ, mang theo 300 đồng tiền cầm chưa ấm tay ra cửa. Hơn nửa tiếng sau mới tay xách nách mang đồ ăn trở về. Buổi chiều cô ta đã nghiên cứu kĩ càng những thứ này, phát lì xì như thế nào cũng rõ ràng. Mạc Dao đặt đồ ăn vào ô phát quà, sau đó phát từng chiếc lì xì một.

[Thanh Nguyên đạo quân nhận cánh gà mật ong]

[Hoa âm đạo quân nhận thịt viên tứ hí]

[Thiều Quang ma tôn nhận đầu sư tử]

....

Tất cả đồ ăn đều đã phát xong, Mạc Dao chờ đợi bọn họ đưa lại đan dược.

Nhưng mà đám người nhận được lì xì không hề vui chút nào. Vì cô ta người mới nên dù có công phu sư tử ngoạn bọn họ cũng không thèm so đo, nhưng cô ta đưa cái quý gì đây? Khó ăn chết đi được.

Đây chính là sự khác biệt giữa đầu bếp bình dân với đầu bếp ở nhà hàng cao cấp.

Mấy người Thanh Nguyên vô cùng chán nản nhưng người tu luyện đã hứa hẹn thì không để đổi ý, ai nói bọn họ không yêu cầu hương vị của đồ ăn chứ?

Thế nên, Mạc Dao nhận được bảy viên mỹ nhan đan.

Hoa Âm còn tốt bụng nhắc nhở một câu: "Người chưa tu luyện không thể ăn hết 7 viên 1 lần, cách ba ngày uống một viên. Nếu không người không chịu được tác dụng phụ của thuốc đầu."

[Mạc Dao]: Cám ơn đại thần! ^o^

Mạc Dao kịp thời phát hiện điểm yếu của mỹ nhan đan, tuy rằng tiếc nuối không thể lập tức trở nên xinh đẹp nhưng chỉ cần có thứ này, cô ta sớm hay muộn cũng trở thành một đại mỹ nhân! - Cho nên không cần vội vàng làm gì.

Văn Khanh thờ ơ lạnh nhạt quan sát hết thấy, không lên tiếng ngăn cản cũng không nhân cơ hội phát túi đen cho Mạc Dao. Cô muốn để cô ta nếm mùi ngon ngọt, sau đó cô sẽ cướp đi mọi thứ, như vậy mới khiến cô ta khắc cốt ghi tâm!

Hôm sau chính là ngày khai giảng, Quý Văn Khanh rất được chào đón ở trường, vừa bước vào cổng đã có rất nhiều người chào hỏi cô. Văn Khanh dựa theo ký ức đáp lời.

Cô vừa mới ngồi vào chỗ, Mạc Dao đúng lúc này bước vào.

"Ôi chao! Mập mập gầy đi à?"

"Còn trắng ra!"

"So với trước kia còn đẹp hơn!"

Sự thay đổi của Mạc Dao chưa thực sự rõ ràng, thế nên mọi người liếc mắt một cái liền nhận ra, mồm năm miệng mười nghị luận. Nhưng Mạc Dao không hề quan tâm các cô, lập tức bước về chỗ ngồi của mình, cúi đầu không thấy rõ khuôn mặt. Bị cô ta làm lơ, mọi người đều có chút xấu hổ, nói thầm:

"Quá kiêu căng! Nói chuyện với cô ta cũng không thèm trả lời. "

"Đồ xấu xí quái dị, không nên để ý cô ta! "

Mạc Dao nắm chặt tay, móng tay bấu vào thịt, cô ta ghét nhất bị người khác nói là mập mạp, ghét người khác nghị luận khuôn mặt của bản thân, những người này đều đáng chết!

Văn Khanh thu hồi ánh mắt, cười khẽ, một bên thì soi mói xét nét, dùng lời nói khiến người khác bị tổn thương, một bên thì tự ti cực độ dẫn đến tâm lý vụn vẹo – bọn họ đều là mấy con người đáng thương.

Nhưng mà việc này thì liên quan gì đến cô? Cô lại không phải thánh mẫu tới cứu vớt mọi người, cô tới chỉ là để giúp người ủy thác hoàn thành tâm nguyện.

Một học kì mới bắt đầu, Văn Khanh vui đầu khổ học. Nhiệm vụ của thế giới này xem như đơn giản, xã hội hòa bình ổn định tạo rất nhiều cơ hội tốt cho cô.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ngoại trừ bàn tay vàng của vai chính ra, Văn Khanh không mang đi bất kì thứ gì cả. Thế nên cô quý trọng từng giây từng phút để học tập. Thừa dịp này học thêm nhiều kiến thức, về sau khi làm nhiệm vụ sẽ không đến nỗi luống cuống tay chân.

Chương trình cao tam đối với cô mà nói không hề khó, có nền tảng là Quý Văn Khanh, lại có trí nhớ nhìn là không quên được của cô nên học tập thuận buồm xuôi gió cực kì. Đối với Văn Khanh mà nói - thi đại học hoàn toàn không thành vấn đề. Sau đó cô bắt đầu học tập kiến thức thương nghiệp, ở mấy thế giới trước cô chưa từng tiếp xúc qua lĩnh vực này. Ba của Quý Văn Khanh là tổng giám đốc công ty đa quốc gia, có cơ hội học tập tốt như vậy, cô không thể lãng phí.

Hơn nữa Quý gia chỉ có một cô con gái rườu nên sớm đã có ý định bồi dưỡng cô thành người thừa kế. Bây giờ Văn Khanh chủ động đưa ra yêu cầu muốn học hỏi, ba Quý tất nhiên vui vẻ đáp ứng. Vì thế ngoại trừ thời gian học tập ở trường ra, buổi tối với cuối tuần cô đều đi theo ba Quý học hỏi kinh nghiệm. Ông là tổng giám đốc công ty đa quốc gia, thủ đoạn cùng năng lực tất nhiên hơn người, bởi vì dạy dỗ con gái ruột nên không hề giữ lại mà dốc lòng chỉ bảo. Năng lực học tập của Văn Khanh cũng rất mạnh, việc gì chỉ cần nói một lần là hiểu, điều này khiến ba Quý hết sức vui mừng, vì thế càng dụng tâm dạy dỗ cô.

Cùng lúc đó, Mạc Dao cũng lấy tốc độ kinh người lột xác thành công. Giống như nữ quý Quý Văn Khanh nói----- giảm 90 cân trong vòng một tháng, trở nên trắng trẻo lại xinh đẹp.

Chỉ là nhóm lì xì không được như ý nên cô ta không hề giống trong cốt truyện cũ: không có đan dược tăng cường trí nhớ nên thành tích học tập vẫn đậm chân tại chỗ. Cũng không có phương pháp rèn luyện cơ thể giúp gân cốt mềm dẻo để đi học khiêu vũ.

Nhưng cô ta từ một con vịt xấu xí biến thành thiên nga xinh đẹp đã là một kỳ tích rồi. Mạc Dao lại còn dưới mí mắt của mọi người dần dần thay đổi, từng chút từng chút biến hóa nên không có ai nghĩ là đi phẫu thuật thẩm mỹ. Đùa hả, làm gì có bệnh viện nào có kỹ thuật tốt như vậy?!

Chính Mạc Dao cũng vô cùng vừa lòng với sự thay đổi của bản thân. Những thứ đan dược hạ phẩm không đáng tiền của các đại thần đã khiến cô ta thay đổi chóng mặt như vậy, nếu là những đan dược cấp cao thì sao?

Nghĩ thôi cũng khiến lòng người sốt sắng, càng thêm kiên định phải ôm chặt đùi vàng của đại thần!

[Mạc Dao] : Mọi người có muốn gọi đồ ăn vặt gì không ạ? Cứ nói với tôi nhé, không cần ngại đâu. *^Δ^*

Trong nhóm vốn đang rất náo nhiệt, nháy mắt trở nên im lặng, một lúc lâu sau mới có người lên tiếng.

[Thanh Nguyên đạo quân] : Đột nhiên nhớ ra hồi nãy sư đệ gọi ta có chuyện gì ấy.

[Nguyên Chân đạo quân] : Bên ngoài lại có đệ tử âm ỉ, ta đi xem.

[Hoa âm đạo quân] : Ta, ta, ta mắc tiêu!

.....

Trong nháy mắt, người trong nhóm đều tìm cơ lảng đi. Mạc Dao trì độn thế nào cũng hiểu đám người này đang tránh né, cô ta xấu hổ cực kì đồng thời cũng không rõ nguyên nhân vì sao.

Có phải bản thân đã làm sai điều gì chọc giận các vị đại thần trong nhóm? Nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra điều gì, có lẽ tính tình của những người này quá mức quái dị chẳng?

Cô ta cho rằng chỉ cần ôm đùi bọn họ thật chặt thì sẽ không xảy ra việc gì ngoài tầm kiểm soát, dù sao lúc đầu bọn họ đã nói chuyện vô cùng vui vẻ mà!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 4

Edit: Lâm

Beta: Miêu Nhi

Mạc Dao quả thật rất đúng với câu nói - mỗi một người béo đều có lòng quyết tâm vô cùng cao.

Cô ta gầy đi, da thịt trắng nõn mềm mại, đôi mắt như làn thu thủy mơ màng đa tình, đôi môi đỏ ướm át tựa hoa hồng kiều diễm. Bất cứ ai đều không nhịn được muốn quay đầu nhìn thêm vài lần.

Mạc Dao ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin đi vào sân trường, hưởng thụ ánh mắt kinh ngạc của người khác. Trước đây cô không dám hy vọng xa vời sẽ được mọi người chú ý như vậy!

Khi xưa cô vừa xấu lại vừa béo, đi đường chỉ biết cúi đầu, thậm chí còn không dám đi đường chính, tận lực khiến bản thân mình vô hình, e sợ ánh mắt ghét bỏ của người ta nhìn về phía mình. Bây giờ cô rốt cuộc cũng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước.

Một người mỹ lệ, từ trong ra ngoài đều tản ra khí chất tự tin mê người. Thêm dung nhan xinh đẹp cùng khí chất hơn người, Mạc Dao biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Có người nhiều chuyện đem ảnh của Mạc Dao trước khi giảm béo đăng lên mạng, trong nháy mắt thu hút không ít sự chú ý.

#Mấy người có phục hay không? Không cần nói gì cả, xem ảnh đi#

Đi kèm với bài đăng là một album ảnh, từ lúc Mạc Dao còn béo cho đến lúc Mạc Dao giảm béo thành công. Hiện tại đã có ba mươi bức ảnh, mỗi ngày một ảnh, mỗi ảnh đều tỉ mỉ ghi ngày giờ. Nếu chỉ xem ảnh đầu và ảnh cuối, không có ai tin đó là cùng một người. Nhưng xem liên tục từ trên xuống dưới thì lại không một ai nghi ngờ.

"Mẹ nó! Phiên bản vịt con xấu xí biến thành thiên nga thời hiện đại, xấu nữ nghịch tập a!"

"Thật sự là cô ta không phẫu thuật thẩm mỹ sao? "

"Mỗi ngày một kiểu, thẩm mỹ sao có thể hồi phục nhanh như vậy?"

"Ừ, kĩ thuật photoshop không tồi, đại thần xin nhận của tôi một lạy!"

"Con gái béo càng có ý chí quyết tâm cao! Mạn xoay mình 360 độ điển hình của con gái béo."

"Hãy quý trọng người béo bên cạnh mình."

"Ngày hôm qua có cô gái nặng hai trăm cân ngồi cùng bàn thổ lộ với tôi, bị tôi cự tuyệt, hiện tại cảm thấy có chút hối hận TT^TT."

"Không cần cười tôi béo, chờ đến khi tôi giảm béo sẽ làm mù mắt mấy người."

Bài đăng trở nên sôi sục, lúc đầu còn có người nghi ngờ đây là tin tức giả để khiến mọi người mở rộng tầm mắt, nhưng hành trình Mạc Dao thay đổi

là chuyện toàn bộ bạn học chứng kiến, tất cả mọi người đều có thể chứng minh, sao có thể là giả được?

Cùng với bài viết ngày càng nổi, tin tức cá nhân của Mạc Dao cũng bị lộ ra. Tuổi nhỏ không mẹ, cha lại không thương, còn nhỏ đã tự mình đi làm kiếm tiền sinh hoạt. Vì bài viết có tính chân thật, Mạc Dao được các bạn bè trên mạng gọi là cô gái vượt lên chính mình. Càng có nhiều người tìm cô để hỏi bí quyết làm sao để giảm béo và trở nên xinh đẹp.

Mạc Dao tạo tài khoản weibo, câu nói đầu tiên trên weibo là: Trên thế giới không có người xấu, chỉ có người lười. Phía dưới bài viết là ảnh sau khi cô giảm béo.

Tuy rằng có sự đối lập sẽ càng thuyết phục, nhưng cô không hi vọng mọi người thấy những tấm ảnh xấu xí của mình. Cô chỉ muốn mọi người nhớ kĩ bộ dạng xinh đẹp này.

Về nhan sắc càng không cần phải nói, cho nên người khác hỏi cô thế nào để giảm cân thành công, cô đều nói là ăn uống điều độ và tập thể dục, cuối cùng lại nói thêm "mỗi người thể chất không giống nhau". Ý là phương pháp này đối với cô có hiệu quả nhưng không nhất định với mọi người cũng vậy.

Cho nên rất nhiều người theo đều làm theo lời cô nói, xác thực rất có hiệu quả. Weibo mới mở một ngày đã lên đến mười vạn fans, khiến cô nhanh chóng có một chút danh tiếng ở trên mạng.

Nổi tiếng trên mạng, mở ra một thế giới mới, Mạc Dao mỗi ngày chụp rồi chia sẻ một ít ảnh, nhận được vô số lượt yêu thích. Thậm chí còn có hợp đồng quảng cáo tìm tới tận cửa, đăng bài lên weibo sẽ được trả lương, như thế rất dễ dàng mà lại nhẹ nhàng, so với trước kia lúc cô đi làm mệt muốn chết thì bây giờ kiếm được quá nhiều.

Mạc Dao nhất thời đắm chìm trong khoảnh khắc ấy. Sung sướng không thể kiềm chế, thậm chí không rảnh để cô chú tâm đến việc học. Thế nên thành tích của cô vốn không tốt lại càng xuống dốc không phanh.

Nguyên lai ở thực tế, Mạc Dao bởi vì được đến thanh tâm minh mục, dùng đan dược tăng cường trí nhớ, học tập không cần tốn nhiều sức, cho nên hai việc kiếm tiền và học tập đều không có chậm trễ, mà hiện tại đã có chút bất đồng.

Trong khoảng thời gian này Văn Khanh một bên học tập, một bên thờ ơ lạnh nhạt xem vận may của Mạc Dao, thậm chí là làm cho vận may của Mạc Dao ngày càng lớn hơn.

Dục vọng của con người là vô tận, nếu chưa từng có được, sẽ không có ý nghĩ gì, nhưng khi có được, lại càng muốn nhiều hơn nữa.

Văn Khanh đang đợi, đợi đến thời điểm Mạc Dao nổi nhất, cô chỉ cần nhẹ nhàng chọc một cái, là có thể làm Mạc Dao từ trên thiên đường ngã xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Mạc Dao mấy ngày nay có thể nói là xuân phong đắc ý. Nữ sinh xinh đẹp, đi đến nơi nào cũng được người khác đi theo, hưởng thụ ánh mắt kinh diễm của mọi người, rốt cuộc cũng có thể dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn mọi người. Nhưng dù vậy cô vẫn nhận thư tình đến mỗi tay, mỗi ngày đều kiếm không ít tiền, thậm chí ký hợp đồng với công ty quản lý chuẩn bị sang năm ra mắt. Thời gian này, cha cô cũng không xuất hiện.

Mỗi ngày trôi qua đều vô cùng tốt đẹp, làm cô cứ nghĩ mình đang ở trong một giấc mộng nào đó.

Duy nhất không được thuận lợi là mọi người trong nhóm đều không phát lì xì cho cô nữa, cô lấy đồ ăn ra đổi cũng không ai đồng ý, thậm chí cả đám còn trốn tránh cô. Điều này làm cho cô có cảm giác thật thất bại, tất cả mọi

thứ cô đang có đều từ nhóm này mà ra, nếu mọi người trong nhóm không cho cô sự trợ giúp nào, vậy cô nên làm cái gì bây giờ?

Tuy nóng lòng, nhưng đối với mọi người trong nhóm cô lại không có biện pháp gì, chỉ có thể nhẫn nại tính tình coi mình là trung tâm vũ trụ, chờ có người vui sướng phát lì xì cho cô.

Đúng tiệc tối hôm Nguyễn Đán, Mạc Dao không có cơ thể mềm dẻo, cũng không đi học khiêu vũ. Nhưng bởi vì cô có chút danh tiếng trên mạng, ở trong trường học nổi tiếng khắp nơi, thế là được mời lên hát một bài.

Không thể không nói, Mạc Dao có rất nhiều tài năng, tuy không qua đào tạo nhưng tiếng hát của cô vẫn làm say đắm lòng người.

Người đẹp giọng hát lại hay, tự nhiên làm nhiều người kinh ngạc, đến nam thần Đường Như Phong cũng tặng hoa cho cô.

Mạc Dao nhìn người trước mặt, thiếu niên ngượng ngùng với ánh mắt ái mộ, trong lòng cô không khỏi cười nhạo một tiếng. Xem đi, con người đều là động vật thị giác, trước kia cô yêu thầm Đường Như Phong nhiều năm, vì hấn mà nỗ lực học tập thi vào cùng trường cao trung, nhưng ánh mắt của hấn đều chưa dừng lại trên người cô. Hiện tại, cô trở nên xinh đẹp, hấn liền chủ động làm quen. Không thể không nói, nam nhân đều là người yêu bằng mắt.

Mạc Dao ném bó hoa vào thùng rác, không chút để ý nhìn Đường Như Phong.

"Xin lỗi, tôi không thích cậu."

Sắc mặt Đường Như Phong nháy mắt trở nên tái mét, đám người xung quanh kinh hãi muốn rút tròng mắt.

Đường Như Phong bị từ chối! Nam thần bị Mạc Dao từ chối! Đây đúng thật là một tin tức nóng hổi.

Mặc kệ các bạn học sẽ thêm mắm dặm muối đem chuyện này truyền ra ngoài, cũng mặc kệ thể diện của Đường Như Phong bị chê cười đến mức không gượng dậy nổi, Mạc Dao chỉ lo rời đi, đem chuyện này ném ra sau đầu.

Có khoảng thời gian, cô luôn suy nghĩ nên làm như thế nào để lấy lòng mọi người trong nhóm, để bọn họ phát từ thiện cho mình.

Tuy rằng giờ đã xinh đẹp, cũng khiến cho người khác kinh ngạc, hâm mộ và ghen ghét, so sánh với việc sinh hoạt trước và nay của cô đúng là nghiêng trời lệch đất, nhưng đâu ai ngại chuyện tốt nhiều đâu? Đáng vẻ xinh đẹp đã không còn thỏa mãn được cô nữa, cô muốn trở nên cường đại, hay là, tu luyện?

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 5

Edit: Su Hằng

Beta: Miêu Nhi

Mạc Dao: Hôm nay nhóm mình thật là vắng vẻ! Các đại thần đều đang bận rộn tu luyện hả?

Hoa Âm đại thần: Đúng vậy, bọn họ đều đang bế quan.

Mạc Dao: Có vẻ tu luyện rất thú vị, nếu tôi cũng có thể tu luyện thì tốt rồi.

Hoa Âm đương nhiên hiểu ý tứ của cô, không biết nên trả lời ra sao, do dự nhìn Mạc Dao.

Mạc Dao gợi ý: Hoa Âm đại thần dạy tôi tu luyện đi.

"Không phải là tôi không muốn dạy cho cô, mà bởi vì cô là người phàm trần, có năng lực thần kì hay không tạm thời tôi không nói. Nếu tôi chỉ giáo cho cô, thực chất mà nói sẽ phá tan sự cân bằng, vì vậy tuyệt đối không được phép." Thấy Mạc Dao chủ động làm rõ, Hoa Âm cũng thẳng thắn nói với cô.

Tu sĩ so ra không bằng tiên nhân, nhưng lại có được năng lực dời núi chuyển mây, hô mưa gọi gió, người trần chống lại bọn họ là điều không thể. Nói chung thế giới đột nhiên xuất người một người tu luyện. Họ giỏi hơn

đám người phạm trần, tất nhiên nó sẽ phá tan sự cân bằng. Trời đất tuyệt đối không cho phép.

Cái thứ gọi là tu luyện, thực chất tất cả mọi người đều biết. Ban đầu bọn họ không biết Mạc Dao là người phạm trần cho nên dạy cô ta tu đạo, nghe nói linh khí thế giới của cô ta bị loãng nên cung cấp không ít đan dược để tu luyện. Mà lúc này đây, Văn Khanh ngay từ đầu đã nói cho họ Mạc Dao là người phạm, bọn họ tự biết cái gì nên và không nên làm.

Cũng bởi vậy, bọn họ gặp gỡ, giao du, qua lại với Mạc Dao vẫn giữ chút khoảng cách, ngay cả đan dược cũng không dám cho một cách tùy tiện. Thế nên lúc Mạc Dao nhắc đến đồ ăn, bọn họ tự động lảng tránh. Không phải vì đồ ăn của Mạc Dao quá tệ mà bởi vì 7 người sợ phải gánh vác hậu quả.

Lần này, Mạc Dao đích thân đưa ra đề nghị tu luyện, Hoa Âm mới nói rõ cho cô hiểu. Mạc Dao sững sốt một chút, hoàn toàn không nghĩ tới điều này, cô nghĩ nếu được tu luyện sẽ trở nên kiên cường, khiến những người đã từng bắt nạt mình phải trả một cái giá thật đắt, lại không nghĩ rằng cô hoàn toàn không thể tu luyện.

Nghĩ đến từng bị người khác mắng nhiếc nhưng lại chỉ có thể nén giận không dám phản bác, nghĩ đến bị người ta đánh nhưng không thể đánh trả, nghĩ đến mình đã từng bất lực đến tuyệt vọng... Cô cắn môi, ánh mắt hiện lên một ý chí kiên quyết, không thể dao động.

Mạc Dao: Ồ? Tôi không được tu luyện sao? Thế giới của tôi đã từng có tiên nhân, còn có người tu đạo, chẳng qua đạo chính thống đã sa sút, hiện tại rất ít thấy!

Hoa Âm đại thần: Cái gì? Thế giới của cô đã từng có tiên nhân?

Hoa Âm kinh hoàng, mặc dù là linh khí dồi dào tài nguyên phong phú như Thương Lan Giới cũng không có mấy ai có thể thăng thiên, thế giới

của Mạc Dao cần cỗi đến độ chưa từng nghe thấy mỹ dung đan lại có tiên nhân xuất hiện? Hẳn không khiếp sợ sao được.

Mạc Dao: Ủ, Lão Trương, Hà Tiên Cô, Hòa Lam thần, còn có Hồ Ly Tô Đát Kỷ, Xà Tiên Bạch Tố Trinh...

Cô nói ra vẻ thông thạo, Hoa Âm thiếu chút nữa tin những người mà cô kể là có thật, rõ ràng là thế giới của cô phải có một thời đại tu đạo đã trở nên hưng thịnh, nếu không thì không thể có nhiều tiên nhân như vậy! Hay nơi đó là đích đến của tu hành?

Thế giới? Đang nghĩ ngợi, Hoa Âm bỗng nhiên nhận được một tin nhắn riêng từ Tử Thần.

"Ha ha, nói nhân vật trong thần thoại thôi cũng có thể lừa gạt được người! Tự đi mà kiểm tra đi."

Hoa Âm:....

Về lời nói của Văn Khanh, Hoa Âm vẫn nhớ như in, bởi vì cô không cần lừa gạt hẳn làm gì cả. Tự nói với mình những điều này là tốt cho bản thân. Trong trường hợp hẳn thật sự dạy Mạc Dao tu luyện, mà cô lại là người phạm, vậy thì nguyên nhân và hậu quả của việc này đều đổ lên đầu của hẳn.

Suy nghĩ cẩn thận lại từ đầu đến cuối lời nói của Mạc Dao vừa nãy, chuyển biến rất không tự nhiên, đúng là nói dối. Nếu là người khác sớm đã hiểu rõ tường tận, nhưng đó lại là Hoa Âm - người đơn giản nhất trong số 7 người, và không có gì lạ khi Mạc Dao lựa chọn hẳn để bắt đầu hành động.

Nghĩ kỹ điều đó, Hoa Âm không tìm được tức giận vì Mạc Dao đã lừa gạt hẳn.

Hoa Âm đại thần: Mạc Dao, cô rõ ràng là người phạm trần nhưng lại đi gạt tôi nói thế giới đó là tu đạo, thiếu chút nữa tôi đã phải gánh chịu hậu

quả. Quá bí ối! Sau này cô đừng có nói chuyện với tôi nữa!

Hoa Âm muốn mắng cô một trận nhưng lại cảm thấy không đáng khi đi tính toán với những loại người như vậy. Hẳn chỉ thể hiện thái độ của mình rồi lờ đi. Hơn nữa, hẳn lại bị lừa bởi một người phàm trần. Hoa Âm cảm thấy xấu hổ! Sau đó hẳn cũng đi bế quan. Trong khoảng thời gian ngắn hẳn sẽ không vào nhóm nữa.

Bị Hoa Âm vạch trần, Mạc Dao nhất thời luống cuống, tuy không biết Hoa Âm làm thế nào mà biết cô nói dối, nhưng cô tuyệt đối không thể nhận! Nếu không tương lai cô phải làm thế nào để có thể hòa nhập với nhóm?

Mạc Dao: Hoa Âm đại thần, anh nghe tôi giải thích đi, tôi không biết những chuyện thần thoại đó xem như không tính, bởi vì khi tiếp xúc với các đại thần, tôi nghĩ rằng những chuyện thần thoại đó cũng là thật, tôi không muốn nói dối anh.

Mạc Dao: Xin lỗi, tôi đã làm sai, nhưng tôi không cố ý.

Mạc Dao: Hoa Âm đại thần còn ở đó không?

Cô giải thích cả nửa ngày trời nhưng không một ai trả lời, bởi vì tất cả mọi người đều đã bế quan.

Dù Văn Khanh nhìn thấy nhưng cũng không có ý định trả lời, lúc này cô có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Văn Khanh queo vào một ngõ nhỏ tối tăm, vì mới mưa xong nên mặt đường đầy những vũng nước, vỏ trái cây, rác thải ngâm trong nước tỏa ra mùi khó chịu, lũ ruồi bọ bay loạn xạ. Văn Khanh bình tĩnh bước qua đống rác, tiến thẳng vào trong.

Một người đàn ông người dính đầy máu nằm trên mặt đất, sống chết không biết. Mùi hôi thối của rác thải còn lẫn át cả mùi máu trên cơ thể của anh ta. Văn Khanh có chút ghê tởm, chau lại mày.

Chỗ hẻo lánh, bẩn thỉu như thế này không biết Mạc Dao tại sao lại tới nữa. Thật trùng hợp khi cứu người đàn ông này. Càng trùng hợp là hẳn có thân phận không bình thường, có thể nói là nhân tài.

Phàm là nhân vật chính, lúc nào cũng có một chút may mắn hơn người bình thường, và không có gì ngạc nhiên khi hẳn có vẻ ngoài phi phàm! Ngoài ra người này còn mất trí nhớ, hai người lâu ngày ở bên nhau sinh ra tình cảm dẫn đến yêu thương, sự thật rõ ràng, hai người sẽ hạnh phúc mãi mãi, kết thúc.

Văn Khanh nhắc chân đá vào người đang nằm dưới đất.

"Này? Còn sống không?"

Văn Khanh so với Mạc Dao thì kinh nghiệm hơn nhiều, không thể xác định người nọ có thật sự bất tỉnh hay không, thử xem xét một chút. Quan trọng là nam chủ Diệp Thiên là một người có khả năng phi phàm, đặc biệt tính cảnh giác rất cao, nếu như hẳn theo bản năng kẻ dao bên cổ thì cô cũng không được khóc.

Thấy người nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, Văn Khanh liền ngồi xổm xuống, lật người hẳn ta dậy, mở miệng và nhét cho hẳn một viên Hồi Xuân Đan, đó là một viên thuốc màu đỏ nhóm lì xì đã gửi cho cô từ trước.

Nuốt xuống, vết thương trên người Diệp Thiên được chữa lành với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Theo cốt truyện ban đầu, Mạc Dao cũng lấy một viên Hồi Xuân Đan để trị cho Diệp Thiên, nhưng phương pháp chữa trị này không hiệu quả, chần

thương thần kinh không thể phục hồi, vì vậy đã mất đi một phần trí nhớ. Anh ta được Mạc Dao đưa về nhà, chăm sóc chu đáo, lâu ngày thì nảy sinh tình cảm.

Sau khi biết Diệp Thiên là người thừa kế của gia tộc Diệp Thị, Mạc Dao trở nên mạnh mẽ hơn, đi đến đỉnh cao, cưới cao phú soái, được làm phu nhân nhà giàu, trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Lần này, Văn Khanh sẽ không cho cô có được cơ hội như thế nữa. Cô chỉ sợ vướng vào rắc rối. Mạc Dao có sự hậu thuẫn của Diệp Thiên chắc chắn rất khó chơi, làm suy yếu đối thủ chính là tăng sức mạnh cho mình, cô không ngốc đi tiếp thêm sức mạnh cho Mạc Dao.

Diệp Thiên tỉnh dậy, mặc dù hơi bần nhưng khuôn mặt hết sức tuấn tú, mày kiếm, mũi cao, môi mỏng căng tràn, nhận xét chung là giống như một thanh kiếm sắc bén và hung dữ. Nhưng đôi mắt sắc bén ấy có vẻ đang bối rối, nhưng sự bối rối chỉ thoáng qua rồi biến mất, thay vào đó là sự cảnh giác và phòng thủ.

"Cô là ai?"

Văn Khanh trừng mắt, liếc anh ta một cái.

"Tôi là ai không quan trọng, quan trọng anh là ai?"

Diệp Thiên nghe vậy, sự cảnh giác trong đôi mắt anh ta ngày càng tăng, nguyên nhân là do trong đầu hẳn hiện giờ đang trống rỗng, hẳn không biết mình là ai. Hẳn cả người đầy máu, quần áo rách tung tóe, có vẻ bị thương rất nặng nhưng trên người lại không có một vết thương nào, thậm chí còn tràn đầy năng lượng, như thể hẳn có một sức mạnh vô tận. Mà cô gái đối diện lại vô cùng quyến rũ và xinh đẹp, không giống như người bình thường.

Không đợi hẳn trả lời, Văn Khanh nói tiếp:

"Ê, không quan trọng anh là ai. Dù sao tôi cũng đã cứu anh, từ nay anh là người của tôi."

"Đi thôi!"

Văn Khanh đứng lên, sau đó quay người bước ra ngoài, đi được vài bước mới phát hiện hần vẫn ngồi yên không nhúc nhích, quay đầu lại nhìn hần, nhú mày.

"Không đi sao?"

Diệp Thiên do dự một lát rồi chậm rãi đứng dậy đuổi theo cô, đầu óc hần trống rỗng, không biết chính mình là ai, cũng không biết nên đi đâu, nếu cô gái này giúp hần, nói vậy cô đối với mình cũng không có ác ý gì đúng không.

Thực ra mặc kệ cô có ác ý hay là không, trước mắt hần, cô là lựa chọn duy nhất.

Cứu được Diệp Thiên, trong lòng Văn Khanh rất vui sướng, và niềm vui còn tăng lên khi nhìn thấy Diệp Thiên tắm rửa sạch sẽ, quả nhiên rất soái.

"Anh thực sự không nhớ bất kì điều gì sao? Từ nay gọi anh là Đại Soái. Làm vệ sĩ cho tôi, khi nào trí nhớ hồi phục, anh có thể rời đi. "

Khuôn mặt Diệp Thiên không có biểu cảm gì, gật đầu rồi im lặng. Công việc này không hề nguy hiểm, hần không có lí do gì để từ chối.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 6

Edit: Song Họa

Beta: Miêu Nhi

"Văn Khanh, tạm biệt và hẹn gặp lại cậu nhé!"

"Được rồi, vậy hẹn gặp lại cậu vào tuần tới."

Văn Khanh mỉm cười, chào tạm biệt các bạn cùng lớp rồi mang cặp sách chậm rãi đi ra ngoài.

Tuy rằng Quý Văn Khanh là con nhà giàu có, nhưng ở trường học cô lại khá điệu thấp (tương đối ít nổi danh, không mấy bộc lộ tài năng), chính mình tự đi học bằng xe buýt, cho nên hiện tại dù đã thay đổi linh hồn Văn Khanh vẫn muốn ngồi xe buýt về nhà.

Cô ngồi ở chỗ gần cửa sổ, đeo tai nghe nhắm mắt nghe nhạc. Ánh nắng như chạm nhẹ vào gương mặt mỹ lệ của thiếu nữ, nhuộm lên một tầng ánh sáng vàng như khắc họa những đường nét tinh tế, xinh đẹp, tinh xảo tựa tranh vẽ. Ngay cả những người bên cạnh đều theo bản năng vô thức thờ thật khê, như e sợ sẽ phá hủy bức tranh tuyệt đẹp này.

Vừa bước lên xe, Mạc Dao liền nhìn thấy cảnh này, một tia ghen ghét đố kỵ xuất hiện trong đôi mắt cô. Nếu muốn hỏi trong trường học này người cô ghét nhất là ai, chắc chắn không phải là những cô gái sau lưng thì thầm

mắng cô là đồ mập chết tiệt, càng không phải những chàng trai trêu cợt, cười nhạo cô, mà đó chính là Quý Văn Khanh.

Một người con gái lớn lên xinh đẹp, gia thế tốt lại còn có kết quả học tập xuất sắc, chính là "con nhà người ta" trong mắt của các bạn học và giáo viên! Cô ta giống như ngôi sao sáng chói rực rỡ giữa bầu trời đêm, lại như viên ngọc quý báu, vô giá của thế gian. Cô ta được sinh ra đã là thiên chi kiêu nữ, cao cao tại thượng, còn cô không khác gì đồng bùn nhơ trên mặt đất, dơ bẩn và xấu xí.

Cô không muốn làm nèn cho Quý Văn Khanh, thế nhưng cô ta giống như một thiên sứ thánh khiết, một thiên thần thánh thiện, muốn dùng tấm lòng lương thiện giúp cô một tay — Nhờ đó, thể hiện lòng tốt và sự cao thượng của cô ta!

Thật ra, Quý Văn Khanh không biết rằng cô chán ghét cô ta bao nhiêu mỗi khi cô ta hỏi: " Cần giúp đỡ gì sao?"

Cô ta không cần làm bất cứ điều gì, chỉ cần cô ta đứng bên cạnh, cô ta đã phơi bày toàn bộ sự tự ti và nghèo nàn được cô cẩn thận che giấu trong lòng ra trước mặt mọi người, càng làm cho cô trở nên chật vật và đáng thương hơn!

Giống như bây giờ, rõ ràng cô đã trở nên gầy hơn, xinh đẹp hơn, cũng trở nên giàu có, nhiều tiền, nhưng khi đứng trước mặt Quý Văn Khanh, cô lại vẫn cảm thấy thấp hơn cô ta một cái đầu, vẫn luôn tự ti như cũ. Như thế dù cố gắng thế nào đi chăng nữa, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ bằng được sự cao quý bẩm sinh của Quý Văn Khanh, điều đó thật sự làm người ta chán ghét, phiền nhiễu!

Bị nhìn chằm chằm với ánh mắt nóng bỏng, Văn Khanh từ từ mở mắt ra nhìn cô mỉm cười,

" Chỗ bên cạnh tôi không có ai ngồi, cậu có muốn ngồi không?"

Giọng điệu ôn hòa, nụ cười lễ phép mà lại khéo léo, có thể nhìn thấy rõ ràng sự giáo dục tốt đẹp.

Nhưng cô càng làm như vậy càng khiến Mạc Dao cảm thấy ghen ghét, khó chịu giống như nuốt phải ruồi bọ!

"Không cần!"

Mạc Dao từ chối với khuôn mặt lạnh lùng, mang cặp đi đến hàng ghế cuối cùng ngồi xuống. Văn Khanh cũng không giận, chỉ cười cười, đeo tai nghe lại lần nữa. Nhưng cảnh này có chút vi diệu trong mắt những người nhìn thấy.

Trong xe, tất cả đều là học sinh của trường trung học số 1 Lâm Thành, không ai là không biết Quý Văn Khanh cùng Mạc Dao, một người vẫn vững vàng ngồi trên chiếc ghế hoa hậu giảng đường đến tận ba năm, người còn lại là nữ thần thanh xuân trong khuôn viên trường mới, cả hai đều là đại mỹ nữ đấy!

Họ vẫn đang cảm thấy đầy vinh dự, nhưng nhìn thấy thái độ của Mạc Dao, đột nhiên cảm thấy mỹ nữ lúc sau và nữ thần bẩm sinh quả nhiên vẫn có khác biệt!

Không phải chỉ cần lớn lên xinh đẹp đều có thể được gọi là nữ thần.

Ở trong trường học, Quý Văn Khanh nổi tiếng với tính tình tốt bụng, mọi mặt đều thật ưu tú, tài năng nhưng vẫn vô cùng khiêm tốn. Mặc dù có nhiều người cho rằng cô giả vờ, làm bộ làm tịch nhưng ít nhất người ta vẫn cư xử vô cùng lễ phép.

Còn Mạc Dao làm vậy là có ý gì? Chào hỏi người khác ác liệt, tạt hại như vậy, khiến cho mọi người đều có cảm giác giống như cô ta kiêu ngạo đặc ý đến mức không để ai vào mắt. Thật ra, trước kia tính tình của Mạc Dao cũng lãnh đạm như thế, nhưng khi đó mọi người đều cảm thấy cô xấu xí

như vậy thì chắc chắn cũng có nhiều hành động xấu, cũng không ai coi trọng hay quan tâm đến điều đó. Nhưng bây giờ, cô ta trở nên xinh đẹp, càng khiến nhiều người chú ý, đủ loại hâm mộ ghen ghét đỏ mắt. Người thích cô ta sẽ bởi vì thế mà đặt kì vọng càng cao, kẻ ghen ghét lại hy vọng tìm được khuyết điểm của cô. Vậy nên, cho dù bất cứ hành động nào của cô ta đều bị phóng đại gấp mấy lần.

Mạc Dao không phát hiện, mà cho có dù phát hiện cô ta cũng sẽ không để ý, miễn là cô ta giữ được mối quan hệ tốt với người trong nhóm, người khác có nói vài ba câu cô ta cũng chả mất miếng thịt nào!

Văn Khanh xuống xe trước, nhà cô là một khu biệt thự ở trung tâm thành phố. Ngồi trên xe, Mạc Dao nhìn cô bước vào khu biệt thự kia, trong lòng lại ghen ghét không chịu được, cô âm thầm thề, sớm muộn gì cũng có một ngày, cô sẽ đến sống trong một ngôi nhà đẹp như vậy!

Xe buýt tiếp tục chạy, rất nhiều học sinh lục đục xuống xe, chờ xe đến trạm ngoại ô cũng chỉ còn Mạc Dao bị bỏ lại một mình. Lộ trình của chiếc xe này vô cùng dài, từ trung tâm thành phố đến vùng ngoại ô, qua càng nhiều trạm xe địa điểm đi lại càng xa và hẻo lánh, cũng càng ngày nhìn càng bần cùng và nghèo khó.

Mạc Dao và Quý Văn Khanh, chính xác là hai thái cực. Cho nên mỗi một lần ngồi lên chuyến xe này đều nhắc nhở Mạc Dao rằng khoảng cách của cô ta và Quý Văn Khanh rất xa.

Mạc Dao mang cặp, cẩn thận tránh đi rác thải, vỏ trái cây, nước bắn trên đường. Con hẻm chật hẹp và bẩn thỉu này, cùng quần áo và giày dép xinh đẹp của cô ta trông có vẻ chẳng hợp nhau chút nào.

Chờ một chút thôi, cô ta có thể tiết kiệm đủ tiền để dọn khỏi nơi này.

Đi đến cuối con hẻm, ngay ở vị trí ngoặt(cua queo:v), đột nhiên có bóng dáng một người đàn ông xuất hiện, đi ra từ trong góc.

"Mạc Dao! Vì sao cô không trả lời tin nhắn cũng không nghe điện thoại của tôi."

Mạc Dao vừa nhìn thấy người đi tới, lập tức xoay người bỏ chạy, ngay cả nước bắn bắn lên đôi giày xinh đẹp của mình cô ta cũng chẳng quan tâm đến. Cô không nghĩ tới Từ Cường thế nhưng lại đến tận nhà để chặn cô.

Từ khi cô trở nên xinh đẹp mỹ lệ đã thu hút tên Từ Cường này. Cũng không biết hẳn từ đâu biết được số điện thoại của cô, mỗi ngày đều nhắn không ít tin nhắn ghê tởm, thậm chí còn gọi cho cô nói chút chuyện không sạch sẽ. Cô đã cố gắng hết sức để trốn tránh hắn, không nghĩ tới vẫn bị hắn chặn ở cửa nhà.

Từ Cường ở phía sau vừa đuổi theo vừa hét:

"Cô chạy cái gì? Ông coi trọng cô chính là vinh hạnh của cô! Mẹ nó! Xem ông bắt được sẽ thu thập, xử lí mày như thế nào!"

Mạc Dao không nghe thấy, cắn răng chạy như điên. Cũng may, sau khi được mỹ dung đan cải tạo tố chất thân thể cô đã trở nên không tồi, Từ Cường đuổi không kịp cô. Nhưng ngay sau đó, cô liền đột nhiên dừng bước chân, trừng lớn đôi mắt nhìn hai người ở ngõ hẻm nhỏ phía bên kia. Một tóc vàng, một tóc đỏ, trong miệng ngậm thuốc lá, trong tay cầm gậy gộc, vừa thấy chính là cùng một đám người với Từ Cường.

Hai người bọn họ chặn ngang đường đi của Mạc Dao, Từ Cường lúc này cũng chạy lại từ phía sau, bắt lấy đầu tóc của Mạc Dao ấn ở trên tường, phì nhổ,

"Mày chạy đi! Mày chạy đi! Sao mày không chạy tiếp đi!"

Mạc Dao rơi nước mắt vì đau đớn, có chút sợ hãi nhìn ba người không có chút ý tốt kia:

"Các người muốn làm gì?"

Tên tóc đỏ kia ở trên mặt cô sờ soạng một phen, ánh mắt đầy dục vọng nhìn chăm chăm Mạc Dao:

"Làm gì? Đương nhiên là làm cô rồi!"

Từ Cường hừ lạnh một tiếng, đôi mắt thon dài nhìn chăm chăm Mạc Dao,

"Con điếm thối! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Vốn dĩ mày chỉ cần làm bạn gái của tao, bây giờ thì tốt rồi, cả hai người bọn họ cũng muốn một phần!"

Tên tóc vàng ném điếu thuốc trên tay, xoa tay, "Anh Cường sẽ không luyến tiếc cô ta đó chứ?" Ánh mắt đầy sắc dục của hắn làm Mạc Dao ghê tởm.

Trong mắt chột lóe lên tia do dự rồi biến mất, Từ Cường cắn răng nói,

"Phi, ai luyến tiếc? Lão tử lại không phải thật sự thích cô ta! Chỉ là chơi mà thôi!"

Trong lòng Mạc Dao vừa hận lại vừa sợ hãi, cái tiểu khu này của bọn họ ban ngày đều sẽ không có ai, chẳng lẽ hôm nay cô thật sự sẽ phải rơi vào tay ba tên này? Không được, cô không thể bị hủy hoại bởi bàn tay của ba tên rác rưởi này! Cô vất vả lắm mới trở nên xinh đẹp, thậm chí chuẩn bị tìm được việc làm, cuộc sống sinh hoạt về sau chắc chắn sẽ ngày càng tốt đẹp hơn, cô tuyệt đối không thể để bị phá hủy như vậy được! Cô kiềm nén nỗi sợ hãi xuống đáy lòng, cố gắng nở một nụ cười với Từ Cường rồi nói:

" Trước kia, tôi lớn lên vừa mập mập lại xấu xí, anh chẳng phải còn gọi tôi là đồ heo mập chết tiệt sao, bây giờ chỉ gầy hơn một ít mà thôi, anh nghĩ lại lúc trước đi, không cảm thấy tôi rất ghê tởm hay sao?"

Cô vừa nói như vậy, Từ Cường liền nghĩ tới bộ dạng trước kia của cô, xác thật rất ghê tởm.

Mạc Dao lại nói, "Khi đó, tôi nặng hơn bây giờ gấp nhiều lần, cơ thể toàn mỡ, tôi còn không thích tắm rửa, trên người đều bốc lên mùi chua, không chỉ vậy, tôi còn bị hôi nách, dù cách xa hai mét đều có thể ngửi thấy, tôi còn luôn đổ mồ hôi, trên người vẫn luôn là mồ hôi và mồ hôi....."

Cô càng nói, Từ Cường lại càng liên tưởng đến hình ảnh trước đây của cô. Tuy rằng hiện tại cô ta rất xinh đẹp, nhưng chính bản thân tự làm thấp mình, thân hình mập mạp lúc trước cùng hình tượng của cô ta bây giờ bỗng nhiên thấy có chút giống nhau! Hẳn cảm thấy có chút ghê tởm!

Tuy cả hai người chưa thật sự nhìn thấy hình ảnh trong quá khứ của cô, nhưng chỉ nghe cô nói cũng đủ cảm thấy vô cùng ghê tởm! Bộ não tự động đáp nện, tạo nên bức tranh mà cô miêu tả, "Nôn....." Hai người thiếu chút nữa phun ra!

Nhìn tất cả bọn họ đều rút lui, Mạc Dao lặng lẽ, nhẹ nhàng thở ra, so với bị bọn họ đập hư, phá hủy, cô tình nguyện đem chính mình miêu tả ghê tởm một chút! Cô lên sang một bên, tránh xa vòng vây của ba người họ.

Cô vừa di chuyển, ba người còn lại đã lập tức lấy lại phản ứng. Tên tóc vàng liền giữ chặt cô, mỉm cười đầy xấu xa,

"Người đẹp đi đâu thế! Dù cho trước kia cô xấu đến không thể gặp người nhưng không phải bây giờ đã xinh đẹp rồi sao! Chỉ cần cô là con gái, lão tử tắt đèn không phải ai cũng giống nhau sao!"

"Đúng! Chính là như vậy." Tên tóc đỏ cũng kéo cô lại.

Mạc Dao thật sự rất gấp và nóng nảy, chẳng lẽ hôm nay cô thật sự sẽ cứ như vậy bị phá hủy trên tay bọn họ? Không, tuyệt đối không được!

"Tôi là người nổi tiếng trên Internet, Weibo có hơn mười vạn fans, các người không sợ tôi sẽ phơi bày sự việc của các người ra ánh sáng sao?"

"Ha ha, vậy không phải mày càng nên lo lắng nếu sự việc bị phơi bày ra ánh sáng sao? Mày nói thử xem, nếu việc mày bị bọn tao ngủ qua xuất hiện trên mạng, liệu sẽ còn ai thích mày?"

Mạc Dao vừa tức giận lại gấp gáp, đây cũng chính là nguyên nhân cô không lấy việc này ra uy hiếp bọn họ ngay từ đầu, không nghĩ tới bọn họ cũng đã sớm nghĩ đến điểm này!

"Vừa đúng lúc, tao đây còn chưa ngủ qua minh tinh lần nào, mày cũng coi như có chút danh tiếng, có thể làm cho tao đã ghiền một chút!" Tên tóc vàng nói, lại giơ tay sờ soạng Mạc Dao một phen.

Mạc Dao biết bọn họ thật sự chuyện gì cũng dám làm, nếu cô không nghĩ ra biện pháp, hôm nay khẳng định khó có thể thoát một kiếp. Cô tránh thoát khỏi hai tên đầu tóc màu mè kia, trốn đến sau lưng Từ Cường, áp xuống sự sợ hãi dưới đáy lòng cùng hấn thương lượng,

"Từ Cường, không phải anh thích Quý Văn Khanh sao? Tôi đem cô ta đến đây cho anh, anh thả tôi ra được không?"

Trong lòng của Từ Cường có chút động tâm, hấn xác thật rất thích Quý Văn Khanh, thích cô ấy đến ba năm, nhưng cũng yêu đơn phương, giấu thật kỹ trong tim mà thôi, chính hấn cũng biết rằng, hấn và Quý Văn Khanh không phải là người của cùng một thế giới.

Mạc Dao liếc mắt một cái liền nhìn ra Từ Cường động tâm, lại đổ thêm một chút lửa nóng, nói:

"Quý Văn Khanh dù sao cũng chỉ là một nữ sinh, bây giờ cho dù anh có làm cái gì đối với cô ta chắc chắn cô ta cũng không dám nói ra ngoài cho người khác biết. Hơn nữa, những cô gái như chúng tôi thường sẽ có ấ

tượng sâu sắc đối với người nam nhân đầu tiên của chính mình. Nếu anh thể hiện tốt một chút, cô ta sẽ cứ như vậy thích anh cũng không chừng....." Giọng nói của cô tràn ngập sức hút, có lực dụ hoặc rất lớn, tràn đầy cảm dỗ, đúng là rất dễ khiến người khác động tâm.

Thật xin lỗi cô Quý Văn Khanh, hiện tại cô cũng là thân bất do kỷ.

Người ngoài cuộc thường tinh táo, tên tóc vàng nháy mắt liền thấy rõ được tính toán của Mạc Dao, hãnh cười nhạo một tiếng, thầm nghĩ: "Quả nhiên độc nhất phụ nhân tâm!" (giống như độc nhất lòng dạ đàn bà:>)

Còn Từ Cường suy nghĩ, tự hỏi bản thân một lát, có chút chần chừ gật đầu.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 7

Edit: Đèo

Beta: Miêu Nhi

Văn Khanh đang ở thư phòng đọc sách, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, cô nhìn trên màn hình di động hiện lên hai chữ Mạc Dao, môi mông hơi nhếch, rốt cuộc cũng đã tới.

Cô đợi lâu như vậy, chính là chờ giờ phút này.

Nhiệm vụ của cô là giúp Quý Văn Khanh báo thù, khiến Mạc Dao phải trả giá lớn. Cho nên mặc kệ Mạc Dao có một lần nữa sai người cưỡng bức cô hay không - dù phải chết cô cũng sẽ làm cô ta phải trả giá đắt cho những hành vi ở kiếp trước. Nhưng cô vẫn muốn làm theo nguyên tắc của mình - khiến cô ta bị mọi người phê phán, chỉ trích!

Văn Khanh một bên nhấn ghi âm, một bên nghe điện thoại:

" Alo?"

" Quý Văn Khanh, mình là Mạc Dao đây, chuyện là mình có việc gấp muốn nhờ cậu, cậu có thể giúp mình không?"

" Việc gì vậy?"

" Mình hiện tại có một việc cần phải dùng tiền, cậu... có thể cho mình mượn được không?"

Bên kia ập a ập ứng, giống như thập phần ngưng ngừng mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn nói ra. Mạc Dao biết, bản thân càng hèn mọn thẹn thùng thì đối phương sẽ càng sáng khoái đồng ý, rốt cuộc Quý Văn Khanh đâu phải là kẻ tốt bụng thích giúp đỡ người khác đâu.

Khóe miệng Văn Khanh gợi lên:

" Được, cậu cần bao nhiêu?"

" Một vạn là đủ, mình ở trạm cuối cùng của tuyến xe số hai, cậu giúp mình đưa đến đó được không?"

" Vậy được, cậu chờ một chút, tớ lập tức đến liền."

Tắt điện thoại đi, Văn Khanh cầm lấy bao đi xuống lầu. Diệp Thiên từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy Văn Khanh chuẩn bị ra ngoài, lập tức đuổi theo.

Thân là bảo tiêu, một bước không rời khỏi chủ.

Văn Khanh ngồi trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ, cô sẽ không như nguyên chủ ngây thơ một mình ngồi xe buýt đi đến đó, chỉ vì lo lắng cho Mạc Dao tổn thương, tự ti khi thấy mình ngồi xe riêng đi đến. Còn không phải vì Quý Văn Khanh là một cô gái lương thiện hay sao? Cô vì bạn học mà suy nghĩ, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác chú ý cảm xúc của Mạc Dao, lại không ngờ rằng ý tốt của mình người ta căn bản không cần, còn bị người ta hãm hại thậm như vậy.

A~ Văn Khanh nhin không được trào phúng, sau đó nhắm mắt tựa vào ghế, trong lòng suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Diệp Thiên ngồi kể bên, sóng lưng thẩn tấp, nghiêm chỉnh, khí thế sắc bén, mặt hướng về trước nhưng vẫn liếc nhìn đánh giá Văn Khanh.

Hắn tới Quý gia cũng được nửa tháng, ký ức mơ hồ ngẫu nhiên xuất hiện, nhưng vẫn tò mò về vị đại tiểu thư này. Mặc dù hẳn mất đi ký ức, nhưng hẳn biết cô không giống với các cô gái khác.

Mỗi ngày đều rời giường lúc 6h, chạy bộ bên ngoài trở về liền xem các tin tức về tài chính kinh tế, sau đó là ăn sáng. Đúng 7h đi đến thư phòng xem các loại tài liệu về thương nghiệp tài chính, tốc độ cực kì nhanh, cơ hồ mỗi ngày một quyển hoặc là cùng với Quý thúc học tập cách xử lí công việc ở công ty. Đến bảy giờ bốn mươi phút mới bắt đầu xuất phát đi đến trường, trên đường vẫn nghe và phân tích các tư liệu tài chính...

Bình thường các nữ sinh sẽ nói về các minh tinh, chuyện yêu đương, làm đẹp, mua sắm quần áo, nhưng riêng cô thì không có hứng thú, có cảm tưởng ngoại trừ các tư liệu tài chính đầy sự khô khan ra, cô không hề hứng thú với bất cứ thứ gì cả - Văn Khanh có sự tự chủ rất cao khiến bản thân không giống một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi.

Mỗi ngày cô càng tiến bộ hơn khiến Quý thúc rất hài lòng.

Ngay từ đầu Diệp Thiên cho rằng cô cứu mình vì có mục đích, cô mang hẳn về cho đến bây giờ không hề có bất kì sự giao lưu nào giữa hai người, hoàn toàn xem việc hẳn có cũng được mà không có cũng được. Diệp Thiên nhìn ra được cô không thèm để ý tới hẳn, nhưng càng như vậy hẳn lại càng để ý cô.

" Tiểu thư, đã đến rồi."

Lúc này Diệp Thiên mới phát hiện bản thân nhìn chăm chăm Văn Khanh từ nãy cho đến giờ, lúc cô mở mắt hẳn liền thu hồi ánh mắt. Văn Khanh nhìn Mạc Dao đang đứng chờ ở đầu ngõ cách đó không xa, liền dặn với tài xế:

" Di chuyển xe ra xa một chút, đừng để Mạc Dao nhìn thấy."

Sau đó quay đầu nói với Diệp Thiên:

" Cậu trước tiên chờ tôi ở đây, mặc kệ bên kia có phát sinh chuyện gì cũng không được hành động thiếu suy nghĩ, thấy có tín hiệu mới được đi vào."

Diệp Thiên nhăn mày trả lời:

" Nếu có nguy hiểm thì sao?"

" Không có chuyện gì đâu, tôi tự ứng phó được."

Cô đã nói như vậy, hẳn không cần phải nhiều lời làm gì nữa. Chờ xe di chuyển tránh khỏi chỗ Mạc Dao đang đứng, Văn Khanh mới xuống xe, cầm theo bao, cao hứng chạy về phía Mạc Dao:

" Mạc Dao, tớ đã tới rồi nè. Xảy ra chuyện gì thế? Gấp lắm ư? Một vạn có đủ không?"

Văn Khanh vừa nói vừa lấy tiền từ trong bao ra.

Mạc Dao không muốn làm chuyện xấu này, trong nháy mắt cô muốn nói với Quý Văn Khanh cùng cô chạy nhanh thoát khỏi đây, nhưng nếu làm như vậy Từ Cường vẫn sẽ tiếp tục dây dưa nên cô nhịn xuống. Cô không phải Quý Văn Khanh, Từ Cường bắt cô dễ như trở bàn tay. Cho nên cô không nói gì cả, Văn Khanh đưa tiền cô cũng không nhận, trơ mắt nhìn Từ Cường bịt miệng Văn Khanh từ phía sau lôi vào ngõ nhỏ.

Văn Khanh thành linh bị bắt, hoảng sợ giãy giụa, đôi mắt trừng lớn nhìn Mạc Dao:

" Ngô...ngô, thả tôi ra, Mạc Dao cứu tớ với."

Hồng Mao một bên nhặt hết tiền trên đất cho vào túi, một bên kéo Mạc Dao vào trong ngõ. Bên trong ngõ nhỏ, Từ Cường và Hồng Mao mỗi người một bên giữ chặt hai tay của Văn Khanh, không cho cô cử động.

Mạc Dao gấp không chờ nổi hỏi Từ Cường:

" Tôi đã kêu cô ấy đến, hiện tại tôi có thể đi rồi chứ? "

Văn Khanh nghe vậy, tự nhiên đã hiểu, con người xinh đẹp không dám tin được liền trừng lớn:

" Cậu cố ý gạt mình đến đây? "

Mạc Dao quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn cô. Nhưng phản ứng của cô ta đã chứng minh hết thảy mọi chuyện

Hồng Mao đắc ý cười:

"Không sai, vốn dĩ người bọn tao muốn bắt là cô ta, nhưng cô ta nói sẽ lừa gạt để cô đến đây thế chỗ, lão đại đã đồng ý. Nhưng mà bọn tao lời to rồi, cô đẹp hơn cô ta nhiều."

Văn Khanh nghiêng mặt né tránh khỏi bàn tay của hắn, phần nộ chất vẫn Mạc Dao:

" Cậu cố ý? "

" Cậu biết rõ là nơi này nguy hiểm nhưng vẫn lừa gạt tớ đến? Vì cái gì? Vì cái gì mà cậu lại hãm hại tớ? Tớ từ trước đến giờ chưa hề hại cậu, ngược lại vẫn luôn giúp đỡ cậu, khi cậu cần tiền, tớ lập tức đưa đến..."

Cô nói chưa dứt lời, Mạc Dao liền nổi nóng:

" Cô đừng giả mù sa mưa trước mặt tôi! Tôi không cần cô giúp."

Cô ta cười lạnh:

" Nếu không vì hình tượng thiện lương cao quý của bản thân, cô sẽ giúp tôi sao? Tôi càng khổ sở khó khăn thì cô sẽ càng vui sướng chứ gì? Tùy tiện giúp đỡ một chút để khiến thanh danh của cô trở nên tốt đẹp, việc tốt như thế cô sẽ không làm sao?"

Gương mặt Văn Khanh liền cứng đờ một chút, phảng phất không thể tin được chuyện mình vừa nghe, không dám tin tưởng nói:

" Bởi vì suy nghĩ buồn cười của cô mà đẩy tôi vào nguy hiểm? Giao tôi cho đám cận bã này sao?"

Hồng Mao không vui:

" Cô nói ai là cận bã?"

Văn Khanh không để ý tới hần, cô nhìn thẳng vào mắt của Mạc Dao khiến cô ta chột dạ, quay mặt qua chỗ khác, không dám đối diện cùng cô, trong mắt Văn Khanh một mảnh hờ hững:

" Cho nên, cô biết rõ tình huống ở đây như thế nào, cô biết rõ bọn họ là loại người gì, cô cũng biết rõ lừa tôi đến đây sẽ có kết cục gì, như thế nào đây, bị họ cưỡng bức, à không, mà là luân phiên cưỡng bức mới đúng, nhưng cô vẫn gọi điện thoại lừa gạt tôi tới đây, chỉ vì, tôi đối xử tốt với cô khiến cô không vui, đúng không?"

Mạc Dao cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, trong lòng có chút hoảng loạn. Mỗi một câu Văn Khanh nói ra đều đánh trúng tâm tư của cô, nhưng cô không muốn thừa nhận, cũng không thể thừa nhận. Không đợi cô trả lời, Từ Cường lúc này đứng lên, chần ở giữa hai người, không kiên nhẫn nói với Mạc Dao:

" Được rồi, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành. Nhanh chóng biến đi."

Mạc Dao liếc nhìn Văn Khanh, mắt thấy cô ấy bị ba người xung quanh động tay động chân, trong lòng không nhịn được dâng lên một cảm giác sáng khoái.

Cô đang chuẩn bị đi, liền thấy Văn Khanh đẩy đám người Từ Cường ra, khước miệng gọi lên, nhìn cô cười lạnh nói:

"Hay cho kế mượn đao giết người, chẳng, cô cho rằng tôi cũng ngu ngốc như cô?"

Có ý gì đây? Bọn họ sửng sốt, chưa phản ứng kịp thì Văn Khanh đã vỗ vỗ tay, Diệp Thiên nhanh chóng chạy tới cuối ngõ. Hắn vẫn luôn thủ thế ở đầu ngõ, nghe họ nói chuyện đã biết xảy ra chuyện gì.

Thông hận nhóm người Từ Cường, đồng thời cũng vô cùng chán ghét Mạc Dao, cô gái này quá độc ác, không muốn bản thân bị cường bạo liên kéo người khác xuống nước, không phải quá ngoan độc hay sao?

Hắn không dám tưởng tượng nếu Quý Văn Khanh một mình tới đây thì sẽ có hậu quả gì. Những người này, thật sự dám làm sao? Diệp Thiên hận cực kì, lực đạo tăng lên, ba người Từ Cường bị hắn đánh cho ôm đầu khóc rống.

"Đừng đánh nữa! Tôi sai rồi, sau này không dám làm như vậy nữa!"

"Chuyện này không liên quan đến tôi! Là con đàn bà kia đề nghị, lão đại gật đầu đồng ý, không có liên quan đến tôi."

"Đúng, đúng! Là con đàn bà bày mưu!"

Hồng Mao cùng hai người kia nháy mắt phản biện, bán đứng Mạc Dao. Không thể phủ nhận, chủ ý này là của Mạc Dao đưa ra nhưng Văn Khanh biết ba người bọn họ mới là kẻ đầu sỏ gây tội. Là bọn họ thấy sắc đẹp nên nảy lòng tham, cùng với việc mượn đao giết người của Mạc Dao khiến

nguyên chủ chết trong đau khổ đều không thoát khỏi trách nhiệm. Cho nên, Văn Khanh sẽ không bỏ qua một người nào cả!

Mạc Dao bị tình huống trước mắt làm cho sợ ngây người, đại não không kịp hoạt động, chỉ chớp mắt nhìn từng người bọn họ...đều bị bắt giữ.

Làm lơ tiếng kêu thảm thiết của bọn họ, Văn Khanh khước môi gọi lên, tới gần thì thầm bên tai Mạc Dao:

" Muốn hại người nhưng thành ra hại mình, cô muốn chết như thế nào đây?"

Mạc Dao nhìn cô, vẫn là dung nhan xinh đẹp tựa như thiên sứ, nhưng lời nói lại làm Mạc Dao lạnh lẽo không dám cử động. Mạc Dao cảm thấy một sự khủng hoảng to lớn bao trùm lên bản thân, nếu Quý Văn Khanh trả thù thì cô nên làm cái gì bây giờ? Trong nhà Quý Văn Khanh có tiền có thế, muốn trả thù cô là một chuyện rất dễ dàng, cô cái gì cũng không có, chỉ là một nữ sinh yếu đuối, căn bản không phải là đối thủ của cô ấy!

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cô phải bị trả thù? Trong lòng Mạc Dao sợ hãi, nhưng cũng có chút không cam lòng, cho dù thật sự cô gọi điện thoại kêu Văn Khanh đến đây cũng là vì bất đắc dĩ, không có cách nào khác, huống hồ Quý Văn Khanh không hề xảy ra thương tổn gì cả, vì cái gì muốn đe dọa cô?

Văn Khanh thấy biểu tình của cô ta đã biết trong lòng cô ta đang nghĩ gì, cảm thấy buồn cười thật sự, lấy lí do cô không bị thương tổn làm để bản thân cô ta thoát tội? Cô hiện tại là không có việc gì, nhưng nguyên lai Quý Văn Khanh bị cô ta hại chết, dù thế nào đi nữa cô ta vẫn có tội!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì
dtv-ebook.com

Chương 8

Edit: Phương

Beta: Miêu Nhi

Văn Khanh không muốn nhiều lời với cô ta, lập tức rời đi. Diệp Thiên cho rằng cô bị doạ sợ, vội vàng ném mớ bong bóng này ra sau đầu, cùng cô đi về trước, còn an ủi: "Đừng sợ, bọn họ đều bị tôi bắt rồi."

Từ trước đến nay hẳn không biết nói lời ngon ngọt, bộ dạng vụng về an ủi người khác khiến Văn Khanh cảm thấy ấm áp cực kì, cô mỉm cười: "Tôi không sao."

Tài xế Tiểu Vương đã báo cảnh sát, cảnh sát đến rất nhanh, giải ba người Từ Cường đi. Đến khi nhìn thấy Mạc Dao, cô ta vội la lên: "Tôi cũng là người bị hại, bọn họ định cưỡng bức tôi!"

Cảnh sát thấy cô ta mặc đồ học sinh, dáng vẻ lại xinh xắn, không hề giống đám người Từ Cường, trong lòng đã có vài phần tin tưởng. Nhưng vẫn đưa cô ta về đồn để lấy lời khai.

"...Em đã cố gắng trốn tránh anh ta, nhưng không ngờ anh ta lại đến chặn cửa nhà em! Em rất sợ, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết mình đã làm gì, chỉ muốn thoát khỏi anh ta, anh ta bảo em gọi điện, em cũng gọi... Chị cảnh sát, có phải em đã làm sai gì rồi đúng không?"

Sắc mặt Mạc Dao tái nhợt, một nửa là diễn, một nửa là bị dọa, cô ta sợ mình thật sự bị bắt lại. Nói chuyện càng lộn xộn. Mạc Dao vào vai cô gái nhỏ hoảng sợ khi bị người khác hăm hại rất thành công - khiến người ghi chép động lòng trắc ẩn, không nhịn được an ủi một câu: "Em đừng sợ, đây không phải lỗi của em, là do bọn họ uy hiếp, không có chuyện gì đâu, đừng sợ.""

Mạc Dao yên lòng, chỉ cần cô ta kiên quyết nói mình bị bọn họ uy hiếp, nhất định sẽ không sao đâu.

Chờ lấy lời khai của đám người Từ Cường xong, không khác mấy so với lời khai của Mạc Dao, chẳng qua Từ Cường không thừa nhận chuyện uy hiếp Mạc Dao, hẳn muốn gọi cho Quý Văn Khanh, muốn khẳng định chắc chắn một lần nữa là Mạc Dao tự chủ động.

Chẳng qua... một bên là mấy tên côn đồ háo sắc, một bên là cô gái xinh đẹp nhìn thấy mà thương, người bình thường đều sẽ có khuynh hướng tin tưởng Mạc Dao. Hơn nữa dưới tình huống không có chứng cứ, cảnh sát không có lí do gì để giữ cô ta lại cả, đành phải để cô ta về trước. Thậm chí còn sợ cô ta có gì bất trắc nên để một nữ cảnh sát đưa Mạc Dao về.

Tiểu Vương báo cáo chuyện ở cục cảnh sát cho Văn Khanh, cô cũng không bất ngờ, nhưng Diệp Thiên lại tức muốn điên rồi.

"Cô gái kia rõ ràng là cố ý! Tại sao thả cô ta dễ dàng như vậy?"

Văn Khanh không thêm để ý: "Theo luật thì nếu bị cưỡng ép hoặc bị uy hiếp, hành vi đó sẽ không được coi là phạm tội. Cô ta chỉ cần một mực nói bị Từ Cường uy hiếp thì chắc chắn không xảy ra chuyện gì cả."

Diệp Thiên ngấn người: "Cô biết cô ta sẽ không bị bắt?"

Văn Khanh gửi chiếc lì xì đồ ăn cuối cùng vào trong nhóm, đôi mắt lúc này mới rời khỏi màn hình di động, liếc nhìn Diệp Thiên một cái, giọng nói

có chút ý cười: "Tôi chưa muốn cô ta xảy ra chuyện, nên hiện giờ cô ta tạm thời sẽ không có việc gì."

Có ý gì?

Không đợi Diệp Thiên nghĩ sâu xa, Văn Khanh đứng lên từ sofa, vỗ vỗ bả vai Diệp Thiên: "Đại Bạch, chúng ta đi ra ngoài ăn ngon đi!"

Diệp Thiên trầm mặc một lát, yên lặng nói: "Tôi là Đại Soái...."

"Hửm? Không phải Đại Bạch? Không quan trọng, về sau anh gọi là Đại Bạch! Dù sao cũng không phải là tên thật của anh, gọi đại đi."

Diệp Thiên: "...."

Mạc Dao về đến nhà, lo lắng sợ hãi suốt mấy ngày, mấy ngày sau không thấy cảnh sát tìm đến cô ta mới tạm thời yên lòng. Không có bằng chứng, Quý Văn Khanh làm gì được cô chứ?

Thứ hai là ngày trở lại trường học, Mạc Dao vừa đến gần cổng trường đã nhìn thấy Văn Khanh, đúng lúc này Văn Khanh cũng thấy cô ta, cô cười dịu dàng, nhưng không hiểu sao Mạc Dao lại cảm thấy không rét mà run. Cô ta hơi hoảng hốt, cảm thấy nụ cười của Văn Khanh không hề có ý tốt. Thế nên cả ngày Mạc Dao đều đứng ngồi không yên, tan học nhanh chóng về nhà đóng cửa lại, lấy di động ra.

[Mạc Dao]: Các đại thần đều đã xuất quan rồi ạ? Hôm trước mọi người phát lì xì, tôi lại bỏ lỡ mất rồi, thật là đáng tiếc! ~(_▽_)*

Lần đó cô ta đang ở cục cảnh sát lấy lời khai, khi về mới nhìn thấy lịch sử chat, trong lòng sốt muốn chết, đau hơn cả việc rơi mất 100 triệu.

[Tiêu Dao Tử]: Lão đạo cũng bỏ lỡ! Cái tên Thanh Nguyên kia cướp hết sạch không chừa lại thứ gì hết!

[Thanh Nguyên đạo quân]: Haha, nhân phẩm tốt quá nên vậy đó!

[Thiều Quang ma tôn]: Phát lì xì? Lúc nào vậy? Bồn toạ vừa mới xuất quan!

[Mạc Dao]: Thì ra tất cả mọi người đều không cướp được, vậy xin admin phát lại một lần nữa đi ạ! (*^▽^*)

Mạc Dao cảm thấy mình nói như vậy có hơi vội vàng, nhưng không còn cách nào khác! Cô ta rất muốn có năng lực đặc thù của các thành viên trong nhóm để bảo vệ bản thân, nếu không chắc chắn cô ta sẽ không là đối thủ của Văn Khanh. Nhớ tới nụ cười không thiện ý của người nọ lúc sáng, Mạc Dao rợn cả người, lại spam thêm một tin.

[Mạc Dao]: Admin phát lì xì! Admin phát lì xì! Admin phát lì xì! (¯▽¯)~*

Cô ta nhắn tin không ngừng, đây là lần đầu tiên mọi người trong nhóm thấy có người muốn lì xì đến vậy, cảm thấy rất có ý tứ, cũng sôi nổi phụ hoạ, nài nỉ admin phát lì xì.

Văn Khanh cười, đúng là ngoài dự đoán, cô còn đang tìm cách để đưa túi đen cho Mạc Dao, ai ngờ cô ta lại tự chui đầu vào lưới!

[Tử Thần]: Được, để ta phát!

Cô phát mấy chiếc lì xì đồ ăn đều bị đám người Thanh Nguyên cướp sạch. Thế nên Văn Khanh lại phát một chiếc nữa màu đen - chỉ Mạc Dao mới có thể nhận được.

Đây là quyền lợi của trưởng nhóm, có thể chỉ định người nhận, chiếc lì xì này cũng không khác mấy chiếc kia là bao, chỉ là người khác có thể nhấn vào nhưng không thể nhận — trừ khi là người được chỉ định. Hơn nữa người khác nhấn không được cũng chỉ cho là mình chậm tay mà thôi.

Mạc Dao thấy mình spam có hiệu quả, cô ta kích động cực kì, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm màn hình di động, vừa hiện lì xì đã lập tức nhấn vào, nhưng lần nào cũng chậm một bước. Nhìn thấy lì xì của người khác toàn là đồ ăn, cô ta lại cảm thấy hơi nhụt chí. Cái cô ta cần là lì xì kỹ năng hoặc đan dược! Mạc Dao nghe nói lì xì của trưởng nhóm vô cùng lợi hại, nếu cô ta cướp được một chiếc thôi cũng dư sức đối đầu với Văn Khanh.

"Lì xì đặc biệt, lì xì đặc biệt, lì xì đặc biệt..." Mạc Dao một bên cầu nguyện, một bên nhanh tay cướp. Có lẽ trời xanh đã nghe được lời cầu nguyện của cô! Cô cướp được một lì xì loại đặc biệt.

『 Bạn nhận được "Ác mộng liên tục" của Tử Thần. 』

Ác mộng liên tục? Cái quý gì thế? Mạc Dao nghĩ nghĩ, có lẽ đây là đồ vật khiến người khác gặp ác mộng? Tốt rồi, tuy rằng không thể trực tiếp đối kháng với Văn Khanh nhưng khiến cô ta khó chịu đã là quá đủ.

Mạc Dao không suy nghĩ nhiều, tiếp tục cướp lì xì. Nhưng hôm nay có lẽ vận may của cô không tốt lắm, từ đầu đến cuối chỉ cướp được mỗi thứ kia, điều này khiến Mạc Dao vô cùng tiếc nuối. Không sao cả, chắc chắn lần sau sẽ thành công.

Đợi nhóm yên tĩnh lại, Mạc Dao mới click vào túi đồ, muốn nghiên cứu "Ác mộng liên tục" là thứ quý gì. Nhưng thật kì lạ, túi trống rỗng không có một thứ gì cả!

Sao lại thế này? Cô rõ ràng đã cướp được một cái mà! Cô không hề nhớ nhầm, cũng không thể gặp ảo giác được. Mạc Dao cẩn thận nhớ lại, chắc

chấn đã cướp được "Ác mộng liên tục", nhưng trong túi lại trống trơn, hay là chiếc lì xì kia không để đồ gì?

Mạc Dao nghĩ nghĩ, chắc chắn là mình không nhận được lì xì, tức học máu! Vất vả lắm mới cướp một cái, vậy mà là bao rỗng!

Admin không phải cố ý nhắm vào cô ta chứ? Ngay sau đó Mạc Dao lại lập tức phủ nhận ý nghĩ này, bởi vì trong nhóm ai cũng nhận được lì xì, hơn nữa lì xì không chỉ chia cho mỗi cô ta, tất cả mọi người đều cướp, admin sao có thể biết lì xì nào sẽ về tay ai?

Mạc Dao chỉ có thể coi là ngoài ý muốn, trong lòng tức muốn chết, lại không có cách nào. Trong nhóm đã hoàn toàn yên tĩnh, Mạc Dao rời khỏi WeChat, ăn cơm hộp xong, xem Weibo một chút, hơn mười một giờ mới lên giường.

Không gian đỏ như máu rộng vô bờ bến, xung quanh không có bóng dáng ai, gió rít từng cơn lạnh buốt khiến Mạc Dao nổi hết cả da gà, cô ta không ngừng đi về phía trước, mỗi bước chân như đạp lên miếng thịt mềm nhũn.

Thịt?

Mạc Dao bị ý nghĩ của mình dọa sợ, sau đó tự an ủi bản thân, làm sao có thể chứ? Ngay sau đó, đồ vật màu máu dưới chân cô ta run rẩy kịch liệt. Mạc Dao không rảnh để tự hỏi nữa, cô ta bắt đầu chạy như điên, càng chạy càng nhanh, cuối cùng bay lên, nháy mắt lại xuất hiện ở trường học.

Trong trường cũng là sắc máu mênh mông, chỉ là Mạc Dao không thấy có gì đó không đúng, cô ta đi vào lớp, trong phòng học đã có rất nhiều người, nhưng kỳ quái là Mạc Dao không thấy rõ mặt bọn họ.

Cô ta đi vào, trong phòng lập tức vang lên tiếng cười vang.

"Thật xấu quá đi, làm gì có ai xấu như vậy!"

"Chắc cũng gần năm trăm cân nhỉ? Khung cửa đều bị cô ta làm hỏng rồi!"

"Mọi người nhìn sau lưng cô ta kìa, có ba cái đuôi! Cô ta nhất định là quái vật!"

"Xấu xí! Tránh ra xa một chút, đồ quái dị!"

.....

Bọn họ nói nói một hồi lại đột nhiên biến thành quái vật miệng đầy máu đuổi theo cô ta. Mạc Dao vừa kinh vừa sợ, vội vàng chạy trốn, cô ta không biết mình nên chạy đi đâu, chỉ biết chạy... chạy... chạy...

Cô ta đứng trước một chiếc gương lớn, nhìn thấy bên trong là một người mập mạp xấu xí, sau lưng còn có ba cái đuôi, sợ hãi kêu lên: "A!"

Mạc Dao bật dậy, thở hổn hển, người đổ đầy mồ hôi, cô ta không rảnh quan tâm đến mấy thứ khác, chạy vội tới gương, vẫn khuôn mặt xinh đẹp đáng người yếu điệu kia, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"May quá, chỉ là một giấc mơ... "

Quá dọa người!

Đối với giấc mơ này, Mạc Dao cũng không suy nghĩ nhiều. Từ khi trở nên xinh đẹp, cô ta rất sợ đột nhiên sẽ trở lại bộ dạng trước kia, có thể ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ cái đó, thế nên mới mơ thấy giấc mộng khủng khiếp như thế.

Tắt đèn tiếp tục ngủ, nhưng vừa tiến vào giấc ngủ cô ta lại gặp ác mộng, bị người đuổi giết, bị người cười nhạo, bị người chỉ trỏ, thậm chí mơ thấy bị ba người Từ Cường luân phiên cưỡng gian... Cả đêm cô ta đều bị ác mộng làm bưng tỉnh.

Cái cảm giác đi lạc trong hoàn cảnh ghê rợn này khiến Mạc Dao không dám ngủ tiếp, mở mắt nhìn trời cho đến sáng. Bây giờ cô ta đã hiểu, bao lì xì kia không phải rỗng mà thật sự chính là ác mộng liên tục. Nhưng hiểu vì sao nó lại tác động lên người cô ta.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 9

Edit: Linh Chi

Beta: Miêu Nhi

Mạc Dao mệt mỏi mỗi bước đến trường học. Do ngủ không đủ giấc cộng thêm hoảng sợ quá độ khiến cô ta vô cùng uể oải. Nhưng vì thói quen lúc nào cũng thích đi một mình nên không một ai lại gần hỏi thăm cô ta thế nào, bị bệnh ra làm sao cả.

Trong giờ học, Mạc Dao thật sự quá mệt mỏi, không nhận được mà nằm bò lên bàn ngủ.

Giáo viên trên bảng giảng bài, học sinh ở dưới nghiêm túc lắng nghe. Đột nhiên, ở trong góc truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, kèm theo đó là tiếng chiếc bàn xô dịch và tiếng sách vở rơi xuống đất.

Toàn bộ lớp học đều nhìn về phía phát ra tiếng động. Mạc Dao bị dọa tỉnh, từ trên ghế giật nảy lên, bây giờ vẫn còn đang kinh hoàng thờ hồn hển. Nhận thấy ánh mắt của mọi người xung quanh, cô đột nhiên nhớ ra mình đang ở trong lớp học. Ngẩng đầu nhìn thầy giáo đứng ở trên bục giảng, khuôn mặt thầy ấy xanh mét, trừng mắt nhìn cô, chỉ tay, quát lớn: "Ngủ trong giờ học còn chưa tỉnh, thế nhưng vi phạm nội quy làm ảnh hưởng đến các bạn trong lớp! Không muốn học thì đi ra ngoài."

Thật ra thầy giáo phát hiện Mạc Dao ngủ trong lớp từ lâu rồi, chẳng qua thành tích của cô không tốt, ngủ cũng không ảnh hưởng đến người khác nên ông giả vờ mắt điếc tai ngơ. Loại học sinh như Mạc Dao cũng không ít, nhưng cô suýt chút nữa làm đổ bàn học, vi phạm nội quy nghiêm trọng - vì thế là một người thầy, ông bắt buộc phải răn dạy, không thể coi như không có gì được.

Đôi tay Mạc Dao nắm chặt, móng tay như muốn đâm vào thịt. Trong lúc cả lớp đang nhìn chăm chú lại bị thầy giáo mắng, điều này khiến cô ta cảm thấy khó chịu cực kì. Lại nghe thấy mọi người xung quanh khe khẽ nói nhỏ, giống như đang cười nhạo bản thân, Mạc Dao rốt cuộc không nhịn nổi nữa, đá văng ghế ngồi, chạy thẳng ra ngoài.

Tiếng rì rầm trong lớp lại càng lớn. Kiều lão sư gõ gõ lên bảng: "Im lặng!". Phía dưới lập tức yên tĩnh.

"Đi học vi phạm kỷ luật, giáo viên nhắc nhở thì ra về bản thân chịu uất ức lớn lắm không bằng, tưởng mình là công chúa hả? Không có mệnh làm công chúa nhưng lại cứ thích mắc bệnh công chúa."

Phía dưới vang lên một trận cười lớn, không khí căng thẳng trong lớp giảm đi trông thấy. Kiều lão sư tiếp tục nói: "Đừng quan tâm chuyện ngoài lề, chúng ta học tiếp thôi."

Mạc Dao chạy ra khỏi cổng trường, cô nhận ra mình không còn nơi nào để đi, đành phải về nhà. Ác mộng liên tục khiến tinh thần sa sút, Mạc Dao vô cùng bức bối. Lại nghĩ đến cảnh lão sư phê bình, bạn học cười nhạo, đầu cô như muốn nổ tung, lý trí cùng sự cẩn thận ngày xưa đã biến mất hết sạch.

Cô cảm thấy tất cả ác mộng đều bắt đầu từ chiếc lì xì kia. Cô mở di động ra, nhấn một tin nhắn.

[Mạc Dao]: @ Tử Thần Vì sao cô lại hại tôi? Lì xì ngày hôm qua cô phát cho tôi là thứ quý quái gì hả?

Văn Khanh đang đi học nên không thể trả lời. Mạc Dao không chịu buông tha mà tiếp tục gặng hỏi.

[Mạc Dao]: Trả lời đi? Muốn hại tôi đúng không?

Những người khác không biết nguyên nhân, sôi nổi hỏi rõ ngọn ngành.

Mạc Dao vô cùng uất ức nói: Hôm qua cô ta đưa cho tôi một chiếc lì xì, hại tôi từ hôm qua đến giờ vẫn luôn gặp ác mộng không thể ngủ ngon.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, 7 người trong nhóm cảm thấy thật là vi diệu. Ngay từ đầu Tử Thần tiểu muội đã nói lì xì của muội ấy đều có tác dụng xấu (trừ đồ ăn ra), Mạc Dao sẽ không ngu ngốc đến độ tự dùng cho bản thân đấy chứ? Ngu xuẩn đến mức này còn cần ngược kêu người ta hại mình, đúng là không biết nói gì hơn.

Thật ra thì trong nhóm cũng có vài người không thích Mạc Dao. Lúc đầu cô ta dùng công phu sư tử ngoạn, lấy đồ ăn đổi đan dược của bọn họ, về sau vì muốn tu luyện công pháp mà lừa Hoa Âm nói cô ta ở thế giới tu tiên. Những chuyện này khiến mọi người không thích nổi. Bây giờ cô ta lại muốn hãm hại Tử Thần tiểu muội!

[Thanh Nguyên đạo quân]: Khụ, Tử Thần tiểu muội đã nói lì xì của muội ấy đều mang thuộc tính xấu rồi mà.

[Thiền Quang ma tôn]: Người không ngu đến mức tự dùng cho bản thân đấy chứ?

Cái gì?

Mạc Dao sững sốt, là như vậy sao?

Nhưng mà suy nghĩ cẩn thận thì lời giải thích này mới hợp lí. Nếu không thì vì sao hôm qua cô không thấy ác mộng liên tục ở trong túi? Hay là nó quá hạn?

Mạc Dao cảm thấy mình quá ấu trĩ khiến cho người ta chê cười rồi. Làm thế nào để mọi người bỏ qua chuyện này nhỉ? Không biết Admin có tức giận không nữa? Mạc Dao còn chưa kịp nhắn tin xin lỗi, nhóm lại hiện lên 2 thông báo.

|Hoa âm đạo quân trở thành quản lí|

|Quản lí Hoa âm đạo quân đã chặn bạn|

Hoa âm đạo quân chặn Mạc Dao bởi vì hắn cảm thấy Mạc Dao là kẻ lừa đảo, còn thích hãm hại người khác, hãm hại tiểu tử tỷ hay cho hắn đồ ăn ngon.

Những người khác tuy rằng không nói ra nhưng trong lòng đều cảm thấy Hoa Âm làm rất tốt.

Lúc này Văn Khanh cũng thấy được lịch sử trò chuyện trong nhóm, quyền quản lí của Hoa Âm là cô đưa, đồng đội này đúng là rất biết phối hợp.

Mạc Dao hoang mang, tại sao tin nhắn không gửi đi được? Thôi rồi, tất cả mọi người đều tức giận, admin càng không cần phải nói.

Mạc Dao vừa tức vừa gập, vì sao hôm nay lại gập nhiều xui xẻo như vậy. Cô thử nhắn tin cho Tử Thần nhưng hệ thống thông báo cô không phải bạn tốt của đối phương, trước đây cô có thêm bạn tốt nhưng đối phương không đồng ý.

Mạc Dao gập đến choáng váng nhưng lại bó tay không có biện pháp. Lúc này cô lại nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp bảo cô trở lại trường học

xin lỗi Kiều lão sư.

Xin lỗi, xin lỗi cái gì? Ông ta mắng cô trước cả lớp còn bắt cô đi xin lỗi? Mạc Dao trong cơn giận dữ, nhất quyết không chịu đi xin lỗi.

Ngắt điện thoại, Mạc Dao tức giận nhìn chằm chằm màn hình di động, nhưng khi nhìn đến biểu tượng Weibo trên màn hình, cô nảy ra một chủ ý.

#Giáo viên mắng tôi trước mặt cả lớp, bảo tôi đi ra ngoài, chủ nhiệm lớp lại bắt tôi đi xin lỗi ông ta, tôi nên làm gì bây giờ?#

Weibo của Mạc Dao có hơn mười vạn fan, tuy kém đại minh tinh tai to mặt lớn nhưng cũng có chút sức ảnh hưởng. Weibo vừa được đăng tải đã có rất nhiều người chú ý. Trùng hợp là thời gian gần đây đang nổi lên tin tức một giáo viên tiểu học đánh đập học sinh khiến cho mọi người dị nghị. Bây giờ đúng là thời điểm cộng mạng vô cùng quan tâm đến giáo dục. Mạc Dao đăng tải weibo này không khác gì đang dắt mũi người xem - để bọn họ nghĩ cô ta bị nhà trường đối xử bất công.

Mạc Dao dù gì cũng được coi là nhân vật của công chúng, thế nên chuyện này chẳng mấy chốc đã được truyền bá rộng rãi trên khắp các mặt báo. Hơn nữa cô ta lớn lên xinh đẹp, gia đình nghèo khó nhưng không ngừng vươn lên, hình tượng ban đầu đã là cô gái chăm chỉ, đương nhiên mọi người sẽ không cảm thấy cô ta làm sai - Vì vậy có rất nhiều bình luận khiển trách trường học cùng yêu cầu kỷ luật thầy giáo Kiều. Hiệu trưởng, lãnh đạo bộ giáo dục đều tìm ông để tìm hiểu tình huống khiến ông khổ không nói nổi.

Nhưng các bạn trong lớp Mạc Dao đều cảm thấy thầy giáo Kiều quá oan uổng. Cô ta suýt chút nữa làm đổ bàn học, vi phạm nội quy lớp học, lão sư nói cô vài câu cũng không được?

Hơn nữa từ đầu tới cuối chỉ có từ « đi ra ngoài » là không được tốt cho lắm. Mạc Dao làm như vậy thật sự là chuyện bé xé ra to. Chẳng qua bọn họ

không hề có tiếng nói, giải thích giúp thầy giáo nhưng chẳng ai thèm quan tâm, rất nhanh đã bị những lời phê phán bao phủ.

Vào lúc này Mạc Dao lại đăng một video cảm ơn mọi người đã quan tâm, cô không muốn làm lớn chuyện, chỉ muốn an ổn đi học. Trong video, sắc mặt cô ta tiều tụy, hai mắt đỏ bừng, đáy mắt thâm quầng giống như mấy ngày chưa được một giấc ngủ ngon. Hình tượng này càng khiến mọi người cảm phẫn. Nhìn xem, một cô gái ngoan ngoãn lại bị tra tấn thành cái dạng này! Nhất định là chịu rất nhiều uất ức! Vì thế càng kịch liệt khiến trách thầy giáo Kiều, đến cả bộ giáo dục cũng bị liên lụy.

Thấy dư luận đều đứng về phía mình, Mạc Dao thở ra một hơi, trường học thấy cô không có tiền nên muốn bắt nạt cô? Còn lâu nhé.

Đang vui vẻ, Mạc Dao nhận được một thông báo từ trong nhóm.

|Bạn đã nhận được lì xì của Tử Thần|

Sao lại thế này? Cô không hề cướp lì xì của Tử Thần mà. Mạc Dao nhấn vào túi đồ, bên trong vẫn rỗng tuếch như cũ, nhưng tin nhắn rõ ràng cô đã thu lì xì của Tử Thần. Nghĩ đến ác mộng lần trước, Mạc Dao không khỏi khủng hoảng, cô gặp ác mộng ba ngày liền mới trở lại bình thường. Bây giờ lại bị lì xì của Tử Thần bám vào người, không biết lần này sẽ gặp phải thứ quỷ quái gì nữa?

Tử Thần!?! Vì sao cô ta muốn nhắm vào mình? Chẳng lẽ bởi vì lần trước cô oan uổng cô ta? Hơn thế nữa, Tử Thần thế nhưng có thể tác động mấy thứ xui xẻo lên người mà không cần sự đồng ý của cô, thật là đáng sợ!

Mạc Dao sợ hãi không thôi nhưng lại không biết làm thế nào cho phải. Trong nhóm đã chặn cô rồi, cô không thể tìm người trợ giúp. Báo cảnh sát? Không, không được, cô không thể để cho mọi người biết cô có một nhóm chat như vậy. Hơn nữa tác động bên ngoài cũng chưa chắc đã có ích.

Mấy hôm trước, ác mộng liên tục đã khiến cô nghỉ ngơi không tốt, khó khăn lắm mới kết thúc, không biết lần này sẽ là thứ gì đây. Mạc Dao mang theo tâm trạng lo lắng sợ hãi nặng nề đi vào giấc ngủ.

Trong lúc này dư luận đột nhiên đổi hướng. Một video được đăng tải lên mạng, ghi lại toàn bộ tình huống lúc đó.

Mọi người xem qua đều trầm mặc, bọn họ đã mắng thầy giáo Kiều giống như ông phạm phải tội ác tày trời gì ấy! Nhưng sự thật lại không phải như thế. Mạc Dao ngủ trong giờ học còn chưa tỉnh, suýt chút nữa làm đổ bàn học. Nếu so sánh thì thầy giáo Kiều mắng cô ta như vậy đã là rất nhẹ rồi.

Tận cùng của đen lại là trắng, thầy giáo Kiều không làm sai gì cả. Dân mạng mắng càng tàn nhẫn thì lại càng cảm thấy áy náy. Nhưng bọn họ sẽ không thừa nhận bản thân mình sai mà đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Mạc Dao! Tất cả nhất trí nhắm vào cô.

Mạc Dao lúc tỉnh dậy phát hiện ra hướng gió trên mạng đã thay đổi - tất cả mọi người đều mắng cô! Sau khi xem video xong, cô vẫn không rõ nguyên do, cô bị thầy giáo mắng, ông ta bảo cô đi, chẳng lẽ không phải ông làm sai sao, vì sao tất cả mọi người đều mắng cô chứ? Mạc Dao cảm thấy thật khó hiểu. Xem ra hôm nay không thể ra khỏi cửa rồi.

Mạc Dao nghĩ, chỉ cần mình không ra khỏi cửa, Tử Thần có thể từ trên trời giáng xuống sao?

Trên thực tế, Tử Thần đúng là từ trên trời giáng xuống.

Cô mở tủ lạnh ra định làm bữa sáng nhưng bên trong chỉ còn lại một quả cà chua. Mạc Dao ở nhà ba ngày rồi, đồ ăn đã hết sạch từ lâu. Thôi, nấu cháo đi. Cô nhìn bao gạo, chỉ còn một chút xíu dưới đáy, cũng được, có còn hơn không. Cô vo chỗ gạo ít ỏi còn lại, sau đó ----- hết nước. Ngốc ba giây, Mạc Dao quăng đồng gạo vào trong bồn rồi trở về phòng.

Nhưng quá đói, bất đắc dĩ cô phải lấy gói mì cuối cùng ở dưới giường, đổ hai bình nước khoáng vào ấm điện định đem đi đun... Mất điện!!

Trên mạng mọi người đang chửi rửa, trong nhà thì hết thức ăn, mất điện mất cả nước. Lúc này Mạc Dao lại nhận được điện thoại của công ty quản lí yêu cầu chấm dứt hợp đồng, chưa hết, công ty quảng cáo lại gọi điện đòi bồi thường.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 10

Edit: Hồ Như

Beta: Miêu Nhi

Mạc Dao tức muốn chết. Lúc trước là những người này đến năn nỉ cô quay quảng cáo, cầu xin cô ký hợp đồng. Bây giờ thì hay rồi, lúc cô xảy ra chuyện, bọn họ lại là người bỏ đá xuống giếng đầu tiên!

Đê tiện! Vô si! Mạc Dao thầm mắng.

Lúc này ngoài cửa bỗng trở nên ồn ào, ngay sau đó chính là tiếng đập cửa dồn dập.

"Con bé chết tiệt kia, mở cửa ra!" Đây là giọng nói của người cha đã biến mất mấy tháng để đi đánh bạc.

Mạc Dao vừa nghe liền biết những ngày tháng tốt đẹp của mình đã hết, chỉ cần ông ta về, không phải cướp tiền thì chính là trộm tiền của cô! Sau đó lại rượu chè, bài bạc. Đúng là không có chuyện gì tốt! Cô ước gì Mạc Đại Hải chết ở bên ngoài, cả đời cũng đừng quay về!

Mạc Dao tuy rằng rất ghét việc Mạc Đại Hải trở về, nhưng tốt xấu gì đó cũng là cha của cô. Huống hồ ở tình huống hiện tại, cô liên tiếp phải đối mặt hết chuyện này đến chuyện kia, ông có đến cũng không bớt đi một chuyện. Bởi vậy, Mạc Dao đi qua mở cửa cho ông.

Vừa mới mở khoá, cửa đã bị đẩy mạnh ra, nếu không phải Mạc Dao tránh nhanh qua một bên thì không chừng đã bị cửa đập vào!

Ngoài cửa ừa vào bốn năm người, cầm đầu đúng là Mạc Đại Hải - quý bài bạc, chỉ là lúc này ông ta thoát nhìn vô cùng nhếch nhác.

Mặt mũi bầm dập, còn què một chân, tóc tai quần áo đều lộn xộn như mới vừa chạy nạn về.

Mặt khác, mấy người phía sau đều mang vẻ mặt đờ đờ sát khí, không giống người dễ đối phó, vừa vào đã bàn tán ồn ào.

"Chà! Lão Mạc không nói dối, trong nhà lão thật sự có một cô con gái xinh đẹp nha!"

"Xem ra vẫn chỉ là con chim non nha! Ha ha, ông đây thích khai bao (*)!"

(*) Khai bao: phá trình

Mạc Dao bất động thanh sắc, thấy bọn họ đến đây có chút không thích hợp, một đám dùng ánh mắt bất lương nhìn chăm chăm cô, làm cô cả người không được tự nhiên.

Ngay từ đầu đối với sự tín nhiệm của cha ruột cô cũng không nghĩ nhiều, dù sao máu mủ huyết thống cũng sẽ không ra tay với con gái mình đúng không?

Mạc Đại Hải từ lúc bước vào đã bắt đầu đánh giá cô từ trên xuống dưới, giống như là đánh giá hàng hóa, càng nhìn càng vừa lòng. Mạc Dao bị cha mình nhìn bằng ánh mắt như vậy rất không thoải mái, lạnh mặt hỏi:

"Cha, bọn họ là ai? Thời gian qua cha đã đi đâu?"

"Chuyện của tao mà ỳ ít hỏi lại đi!" Mạc Đại Hải nói chuyện với cô không chút khách khí, khiến Mạc Dao tức chết. Nhưng vừa quay đầu đối mặt với bốn người kia lại tươi cười nịnh nọt.

"Hỗ ca... anh xem, đây là con gái của tôi..."

Người được gọi là Hỗ ca bắt đầu tiến đến nhìn chăm chăm vào Mạc Dao, rõ ràng là cực kỳ hài lòng, gật đầu nói:

"Hàng không tồi, có thể bán giá tốt!"

Nghe xong câu này, khuôn mặt Mạc Dao lập tức trắng bệch, Mạc Đại Hải, ông ta muốn bán mình!

"Ông là con người sao? Tôi là con gái ông!" Mạc Dao trừng lớn đôi mắt, hoảng sợ gào lên.

"Tôi tưởng ông chỉ thích cờ bạc, nhưng bây giờ ông lại muốn bán tôi! Hỗ dữ không ăn thịt con, ông làm vậy có khác gì với súc sinh? Hừ, nói ông là súc sinh chính là sỉ nhục súc sinh!"

Mạc Đại Hải thẹn quá hóa giận, liền giơ tay tát cô một cái.

"Láo toét! Tao nuôi mà ỳ lớn như vậy, muốn bán mà ỳ thì làm sao! Mà ỳ phải biết nghe lời cha mà ỳ!"

Mạc Dao bị tát đến đầu óc choáng váng, tầm mắt trở nên mờ lung mờ hồ.

Hỗ ca bên cạnh thấy vậy liền nhíu mày.

"Ai cho ông đánh cô ta! Hàng tốt như vậy bị ông đánh hỏng thì làm sao?"

Mạc Đại Hải lập tức trở nên nịnh nọt, đi đến trước mặt Hỗ ca.

"Đúng đúng, Hồ ca nói rất đúng, anh xem, tôi đang thiếu tiền..."

"Nếu ông đã muốn bán con gái, vậy thì số tiền hai mươi vạn ông nợ Kim Đình sẽ được xóa bỏ!"

"Cảm ơn Hồ ca!" Mạc Đại Hải vui mừng vui mừng ra mặt.

Đôi ba câu liền có thể làm xong giao dịch!

Mạc Dao lúc này cũng rất cuội cũng tỉnh táo lại, ý thức được chuyện Mạc Đại Hải thật sự đem cô đi bán.

Những người này vừa thấy cũng biết chẳng phải dạng người tốt lành gì, tuyệt đối không dễ lừa gạt như bọn Từ Cường. Trong lòng vô cùng sợ hãi, nhin không được lại chửi ầm lên.

"Khốn khiếp! Mua bán người là phạm pháp, tôi muốn tố cáo mấy người! Tôi là người có tiếng tăm! Tôi muốn đưa mấy người vào tù!"

Bên cạnh Hồ ca là một tên vạm vỡ, nghe cô nói xong, mặt đầy mỉa mai nhìn Mạc Dao, như nhìn một tên hề không biết lượng sức.

"Ha ha, mà đi báo ai? Biết bọn tao là người ở đâu sao? Kim Đình? Minh tinh? Ái chà, Kiều Ngưng Ngưng cũng là đại minh tinh, không nghe lời bọn tao là bị bán liền!"

Kiều Ngưng Ngưng mấy năm nay phát lên thành tiểu hoa đán. Sự nghiệp rộng mở, gợi cảm xinh đẹp, vừa gia nhập làng giải trí đã nổi tiếng, khí thế vô cùng, nếu bàn về thanh danh, có là một trăm Mạc Dao cũng thua xa Kiều Ngưng Ngưng!

Tâm Mạc Dao lạnh một nửa. Làm sao bây giờ? Thật sự phải bị bọn họ mang đi sao?

*

Sau khi túi đen xui xẻo của Văn Khanh bám theo Mạc Dao, cô cũng không hề để ý tới, cũng mặc kệ trên mạng huyền não như thế nào.

Cô một bên vội vàng học tập, một bên xử lí công việc. Cha đã đồng ý chờ cô thi đại học xong thì cho cô vào công ty con thực tập. Văn Khanh tất nhiên là rất vui mừng, trên giấy toàn lý thuyết suông, cô học chương trình chuyên ngành lâu như vậy, cũng muốn thực hành xem sao!

Mà lúc này, Diệp Thiên cũng khôi phục trí nhớ, Văn Khanh không chút để ý là anh ta đã đi rồi, Văn Khanh tin tưởng, đầu óc Diệp Thiên chỉ cần không phải bị lừa đá, thì sẽ không qua lại với Mạc Dao nữa. Không có Diệp Thiên cản trở, Mạc Dao tuyệt đối không phải đối thủ của cô! Hơn nữa Diệp Thiên cũng không phải là đối thủ của cô, chỉ là có chút phiền toái mà thôi!

Lúc Diệp Thiên chưa đi, còn nhìn về phía Văn Khanh trịnh trọng hứa hẹn.

"Tôi nhất định sẽ trở về."

Văn Khanh: "???"

Không ai bảo anh ta trở về nha! Văn Khanh cũng không để ý, sau đó liền đem chuyện này ném tại sau đầu, tiếp tục lao đầu vào học. Cô thấy câu "học tập tựa như hột viên" (*) rất có đạo lý. Biết càng nhiều thì nó càng đem lại nhiều điều có lợi trong cuộc sống. Cô ở trong việc học tìm được niềm vui, mỗi thứ biết một ít, không gì hạnh phúc bằng cảm giác đạt được thành tựu này, làm cô hăng say không biết mệt.

(*) Ý bảo tạo nên những điều tốt đẹp.

*

Mạc Đại Hải là một tên quý nghiên cờ bạc. Một ngày không cá cược là ngứa tay, mọi ngày cũng chỉ ở nhà hoặc đến nhà hàng xóm đánh vài ván

nhỏ, thua cũng không đáng mấy đồng. Nhưng từ khi được một người anh em đưa tới Kim Đình đánh cược một lần, đã bị mờ mắt bởi sự huy hoàng ở đây.

Rượu sâm banh ngon, mỹ nữ như mây, đây mới là nơi mọi người nên đến!

Mặt khác Mạc Đại Hải cảm thấy cuộc sống trước kia quá uổng phí, sống như vậy thì làm sao góc đầu lên được, vì thế Mạc Đại Hải tham gia vào canh bạc lớn hơn rất nhiều, sau đó...

Thua đến mức quần lót cũng mất. Thậm chí còn thiếu Kim Đình hai mươi vạn, ông ta nghèo kiệt xác, đương nhiên không trả được. Bởi vậy bị người ta đánh gãy một chân, nhốt lại làm cu li (*), chưa trả hết nợ thì đừng hòng thoát ra ngoài.

(*) Ý bảo làm công không lương như kiều nô lệ thời xưa.

Vốn tưởng rằng đời này hết hi vọng ra khỏi đây, ông lại vô tình đọc được tin tức của đứa con gái Mạc Dao trên mạng, càng không ngờ tới con gái ông ta lại trở nên xinh đẹp như vậy! Vì thế, mọi thứ đều thuận lý thành chương (*).

(*) Ý chỉ mọi việc diễn biến tiếp một cách suôn sẻ.

Mạc Dao bị mấy người Hồ ca mang đi, chuẩn bị dạy dỗ để bán giá cao.

Kim Đình vừa kiếm lời từ kinh doanh giải trí cao cấp, vừa làm trung gian để buôn người, dạy dỗ Mạc Dao một chút để bán với giá cao không phải chuyện khó. Nhưng ai biết người tính không bằng trời tính, vừa đem Mạc Dao đưa tới Kim Đình, thì gặp cảnh sát càn quét tệ nạn. Kim Đình bị cảnh sát tóm gọn.

Người thông minh đều biết Kim Đình đang bị vạ lây, giết gà dọa khỉ (*), trái lại Mạc Dao giật nảy mình, không lẽ xui xẻo bám theo lợi hại như vậy? Đi đâu cũng phát ra được?

(*) Ý mượn hành động này để đe dọa.

Nghĩ vậy, Mạc Dao lại có chút hưng phấn, lá bùa này nếu biết dùng đúng lúc đúng chỗ chắc chắn sẽ là một thứ đồ tốt!

Ngày hôm sau, Mạc Dao vội vã trở lại trường học, phớt lờ những lời xì xào bàn tán của người khác.

Mạc Dao lượn vài vòng quanh Văn Khanh, thậm chí làm mấy chuyến qua chỗ thầy giáo Kiêu... nhưng điều cô mong đợi không xảy ra.

Sự thật chứng minh, Mạc Dao suy nghĩ nhiều, bùa xui xẻo chỉ nhắm vào mình mình, vả lại không làm chết người. Tuy nhiên một chuyện đã xảy ra làm Mạc Dao trở tay không kịp, trong lúc học tiết cuối, đột nhiên có hai cảnh sát đến.

"Mạc Dao, cô bị nghi ngờ là có liên quan đến lừa gạt trẻ vị thành niên, xúi giục xâm phạm thiếu nữ vị thành niên, yêu cầu cô đi với chúng tôi!"

Mạc Dao sửng người.

"Mấy anh có lầm không vậy?" Cái gì mà lừa gạt học sinh, xúi giục xâm phạm? Mấy ngày nay cô gặp xui xẻo liên tục, làm gì có thời gian rảnh làm mấy chuyện khác!

Hai viên cảnh sát không quan tâm, cũng không lưu tình nói: "Yêu cầu cô đi với chúng tôi!"

Mạc Dao thấp thỏm không yên theo chân bọn họ ra ngoài, tuy hai cảnh sát đã hết sức chú ý đến việc riêng tư của cô, đưa cô đi từ phòng giáo vụ

chứ không phải từ lớp học, nhưng tin Mạc Dao bị bắt vẫn lan đi rất nhanh.

Học sinh trong trường vẫn còn tương đối đơn thuần, bọn họ cho rằng có thể bị cảnh sát mang đi chắc chắn là đã phạm tội gì rồi!

Đầu tiên là chuyện Mạc Dao vu khống thầy giáo Kiều bị lộ, sau đó lại bị cảnh sát mang đi, không đến hai ngày lại thấy cô trên bản tin thời sự! Kim Đỉnh là động tiêu tiền nổi tiếng ở Lâm Thành, đi nơi đó có thể là loại con gái tốt đẹp sao?

Trong trường nhất thời bàn tán sôi nổi, rất nhiều người đều nói Mạc Dao không có lòng tự trọng không đứng đắn, sau khi trở nên xinh đẹp liền bán thân vào Kim Đỉnh.

"Trời ơi, chúng ta còn học cùng cô ta nửa học kỳ, sẽ không lây bệnh đường sinh dục chứ?"

"Không thể nào?"

"Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất (*), vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra một chút!"

(*) Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: không sợ chuyện gì lớn chỉ sợ xui xẻo bất ngờ đến.

Về chuyện này, Văn Khanh chỉ có thể nói xui xẻo bám vào người Mạc Dao có hiệu quả quá tốt. Mạc Dao chỉ mới xuất hiện ở Kim Đỉnh một chút đã bị chụp lại! Aiz, sao lại bất cẩn như vậy? (▽)~*

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 11

Edit: Nguyệt

Beta: Miêu Nhi

Mạc Dao bị cảnh sát đưa đi, tất nhiên là có công sức của Văn Khanh trong đó. Cô đã ghi âm cuộc nói chuyện với Mạc Dao ở hiện trường rồi giao cho cảnh sát, cô muốn cô ta phạm phải tội xúi giục xâm phạm thiếu nữ vị thành niên.

Pháp luật có quy định, hành vi gây nguy hiểm cho người khác dưới sự uy hiếp có thể vô tội, nhưng mà hành vi cố ý xúi giục lại chính là phạm tội. Bởi vì chứng cứ vô cùng xác thực, Mạc Dao bị phán tù treo một năm, tuy hình phạt không nặng nhưng vì hành vi của mình mà cô phải trả giá thích đáng.

Sau khi bước ra từ cục cảnh sát, Mạc Dao ở trường học mấy ngày liền chịu không nổi. Dù trước đây cô ta vừa xấu vừa béo, người ta nhiều lắm chỉ ngậm bàn tán đôi chút, hoặc có khi làm lơ coi như không biết. Nhưng bây giờ bạn bè ở trường lại không kiêng kị gì mà chỉ trỏ nói cô hãm hại thầy Kiều, không có lòng tự trọng... ngay trước mặt cô. Mạc Dao làm sao chịu nổi nỗi nhục như thế? Cho nên cô làm đơn xin nghỉ học.

Chuyện cô nghỉ học thế nhưng lại làm cho cả trường vỗ tay ăn mừng, bao gồm cả các thầy cô.

Sự kiện lần trước của thầy Kiều đã gây ra ồn ào không nhỏ trên mạng, mặc dù sau đó thầy ấy đã được chứng minh là bị oan nhưng Mạc Dao không hề lên tiếng xin lỗi, nhà trường cũng không dám kỷ luật cô vì lo lắng xử phạt không đúng lại gây ra thị phi.

Trước đây cô được chú ý trên internet, bọn họ còn cảm thấy vô cùng vui mừng, nhưng bây giờ chỉ cần Mạc Dao chịu yên phận là cảm tạ trời phật lắm rồi chứ đừng nói đến chuyện cô nghỉ học, đương nhiên là một việc đáng ăn mừng.

Sau khi nghỉ học, Mạc Dao lại không đi làm được. Nhà đã bị người bố nghiện bài bạc bán rồi cầm tiền chạy mất. Trước đó, cô có nhận một ít quảng cáo trên weibo nên bây giờ vẫn còn tiền dự phòng, không đến mức phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

Chút tiền ấy cũng đủ cho Mạc Dao thuê nhà và trang trải sinh hoạt vài tháng. Từ nghèo thành giàu thì dễ thích ứng, nhưng để từ giàu xuống nghèo lại rất khó. Cô ta đã quen lối sinh hoạt phung phí, bây giờ muốn thắt chiu từng đồng quả thật không làm được. Nhưng danh tiếng trên mạng đã tệt đến nỗi không một ai muốn mời Mạc Dao đóng quảng cáo, cộng thêm việc bị đuổi khỏi công ty, thật sự là hết đường xoay sở. Cô ta tất nhiên bỏ qua việc quay về trường học, dù sao cũng học không vào, lại còn phí tiền.

Giữa lúc khó khăn, cô bỗng nhiên tìm được một chiếc phao cứu sinh.

Cái phao ấy chính là Hứa Thịnh. Anh vừa đẹp trai tuấn tú lại giàu có, đối xử với cô lại hết mực dịu dàng chăm sóc, bất kì thứ gì cô ưng ý đều hào phóng vung tay mua cho cô. Cảm thấy chưa từng có ai đối tốt với mình như vậy, nâng niu bản thân trong lòng bàn tay, đối xử với cô ta như một cô chúa thực thụ, Mạc Dao rơi vào bẫy tình như một lẽ đương nhiên. Lúc này cô cảm thấy vô cùng may mắn vì mình xinh đẹp, nếu không chắc hiện tại đã không nơi nương tựa.

Công việc của Hứa Thịnh rất bận rộn, nhưng có thời gian rảnh là hẳn lại đến bên Mạc Dao, mua cho cô nhiều biệt thự xa hoa - thứ mà cô vẫn luôn hâm mộ Quý Văn Khanh. Còn mua rất nhiều đồ hiệu, trang sức đắt tiền, thậm chí là cho tiền tiêu vặt hàng tháng khiến cô rất thỏa mãn, cảm thấy đây là ông trời bù đắp cho mình sau bao khó khăn gian khổ.

Sau khi ở bên Hứa Thịnh ba tháng, Mạc Dao phát hiện mình có thai. Cô vui mừng khôn xiết, định báo tin tốt này với Hứa Thịnh thì lại bất ngờ đón tiếp một vị khách không mời mà đến.

"Đánh chết mày, cái đồ hồ ly tinh dám dụ dỗ chồng tao! Tiện nhân! Tao sẽ đánh chết mày, con hồ ly tinh! Đánh chết mày!"

Người tới chính là vợ danh chính ngôn thuận của Hứa Thịnh, cô ta vừa mắng vừa đánh tới tấp lên người Mạc Dao.

Mạc Dao ngây ra, Hứa Thịnh lớn hơn cô 8 tuổi, nhưng cô không hề nghĩ đến chuyện anh ta đã kết hôn! Hơn nữa còn bị vợ anh ta tìm tới tận cửa!

Phải mất một lúc để tiếp nhận sự thật hoang đường này, Mạc Dao không cam lòng, lại càng hận Hứa Thịnh. Hận là vì bị Hứa Thịnh lừa, không cam lòng là vì Hứa Thịnh đối xử rất tốt với cô. Nhưng có lẽ cô yêu tiền của Hứa Thịnh thì đúng hơn, sống trong vinh hoa phú quý đã quen, giờ muốn bảo cô buông tay ư, đừng hòng!

Mạc Dao vừa nghe Hứa Thịnh đã kết hôn thì ngây người hoảng hốt, cô đương nhiên không phải đối thủ của vợ Hứa Thịnh, đánh trả cũng không được.

Đột nhiên Mạc Dao cảm thấy bụng dưới quặn đau, sau đó hạ thân trào ra một chất lỏng đỏ tươi.

"A, con tôi..."

Vợ của Hứa Thịnh nghe thấy thế liền tức điên lên, tiện nhân này đến cả con cũng đã có! Trong phút chốc, lí trí đã bị cơn giận che lấp, từ trong túi xách lấy ra một lọ axit rồi tạt lên khuôn mặt Mạc Dao.

Khi Hứa Thịnh nghe tin, hấn liền gấp gáp chạy tới, nhìn thấy mặt đất đầy máu và Mạc Dao với khuôn mặt hoàn toàn bị biến dạng đang bất tỉnh.

Hứa Thịnh tuy đau lòng khi chim hoàng yến mà hấn hết lòng cương chiêu thành ra như vậy, nhưng hấn không đưa cô đi bệnh viện mà chỉ mời bác sĩ gia đình tới chữa trị.

Bởi vì diện tích bỏng nặng, nếu đưa đi bệnh viện thì sẽ có cảnh sát tham gia, đến lúc đó chuyện vợ hấn làm sẽ bị bại lộ. Dù hấn chẳng vui vẻ gì với việc vợ hấn gây ra, nhưng hấn với vợ kết hôn là vì lợi ích của hai nhà, nếu xảy ra chuyện thì sự nghiệp của hấn sẽ đi tong ngay nên việc này chỉ có thể lấp liếm cho qua. Còn về Mạc Dao, hấn sẽ nghĩ cách bồi thường sau.

Mạc Dao tỉnh lại, phát hiện con đã mất, gương mặt xinh đẹp cũng đã bị hủy hoại, cô thiếu chút nữa phát điên lên. Cô đổ mọi hết tội lỗi lên đầu Hứa Thịnh, vừa đánh vừa mắng.

Nếu không phải vì Hứa Thịnh, cô làm sao có thể đi đến bước đường cùng này?

Hứa Thịnh ban đầu còn cảm thấy áy náy, nhưng Mạc Dao cứ như người điên vô cơ gây rối làm hấn không chịu nổi. Với lại hấn thích cô ta là vì vẻ ngoài xinh đẹp, mà giờ khuôn mặt kiêu diễm kia đã bị bỏng, lúc này nhìn thôi cũng đủ thấy sợ rồi. Hấn cảm thấy vô cùng ghê tởm, chút mền mộ còn lại đã hết sạch. Một chút áy náy cũng đã sớm tiêu tan, hấn cũng chẳng ở lại nữa.

Lúc Mạc Dao ở bên Hứa Thịnh căn bản là vô lo vô nghĩ, giờ hấn biến mất, cô cũng không thể kiếm được người thay thế. Hứa Thịnh cho cô không ít tiền nhưng cô lại tiêu xài hoang phí không hề để dành, hiện tại cô không

có tiền, nhan sắc cũng bị hủy hoại, tuy rằng Hứa Thịnh mang tiếng là để lại cho cô căn biệt thự, nhưng tên đăng ký lại là tên của hẳn ta, muốn bán lại cũng không bán được, không một xu dính túi trong một căn nhà lớn thì có ích gì?

Văn Khanh cũng biết kết cục của Mạc Dao, nhưng lại không nghĩ tới hiện giờ cô ta thảm như vậy. Tuy ban đầu cô có làm chút việc để Mạc Dao làm chuyện gì không thuận lợi, nhưng sau này Văn Khanh hoàn toàn mặc kệ, có kết cục như vậy là do cô ta tự gieo gió gặt bão. Nhiệm vụ đã hoàn thành, Văn Khanh cũng không quan tâm Mạc Dao nữa.

Sau đó cô thi đại học đậu thủ khoa, bố mẹ Quý vui mừng khôn xiết, mở tiệc chiêu đãi bạn bè thân thích để ăn mừng.

Kì thi đại học qua đi, ba Quý thực hiện lời hứa cho Văn Khanh quản lý một công ty mỹ phẩm để rèn luyện.

Văn Khanh lấy một viên mỹ dung đan nghiên thành bột để nhân viên kỹ thuật ở công ty nghiên cứu rồi dựa theo đó chế tạo mỹ phẩm. Qua nửa năm, quả nhiên thành công. Sau khi được tung ra thị trường, những mỹ phẩm này liền nổi tiếng trên toàn thế giới.

Công ty mà Văn Khanh quản lý trong bốn năm ngắn ngủi đã chiếm lĩnh một nửa thị trường mỹ phẩm chăm sóc da toàn cầu. Vốn chỉ là một công ty con nhỏ bé thuộc tập đoàn Quý thị nay đã trở mình thành một hình mẫu công ty ưu việt, một xí nghiệp nổi danh xuyên quốc gia.

Ba Quý thấy Văn Khanh tài giỏi thì rất tự hào và yên tâm, dần dần giao lại công ty cho Văn Khanh quản lí.

Văn Khanh có sự nghiệp thăng hoa rực rỡ, nổi tiếng là nữ doanh nhân thành đạt nhưng lại không muốn kết hôn.

Diệp Thiên nhiều lần ngỏ ý nhưng đều bị từ chối. Ba mẹ Quý thúc giục vài lần không được, cũng đành chiều theo ý cô.

Văn Khanh nhận nuôi 2 đứa trẻ mồ côi, một trai một gái, tận tâm nuôi dưỡng và cuối cùng giao lại sản nghiệp cho hai đứa con nuôi này. Sau khi ba mẹ Quý qua đời, Văn Khanh cũng rời khỏi, cô qua đời vào lúc 60 tuổi.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 12: Thế Giới Ii: Hệ Thống Cung Đấu Sủng Phi

Edit: Phương

Beta: Miêu Nhi

"Cảm ơn cô! Thật sự cảm ơn cô! Ngay từ đầu tôi bị hận thù che mắt, chỉ muốn Mạc Dao phải trả giá đắt, lại quên mất yêu thương cha mẹ, không nghĩ tới cô chăm sóc bọn họ tốt như vậy, không chỉ phát triển công ty mà còn giúp bọn họ an hưởng tuổi già, không phải đau khổ vì cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh..."

"Không có gì, đây là việc tôi nên làm."

Đưa linh hồn Quý Văn Khanh vào Chuyển Sinh Trì xong, một vầng sáng vàng bao phủ cơ thể Văn Khanh, cảm giác thoải mái đến mức làm cô muốn kêu lên. Đó chính là công đức, mỗi một lần hoàn thành nhiệm vụ đều sẽ nhận được công đức của người uỷ thác. Văn Khanh không biết công đức này có ích lợi gì, nhưng lần nào thu được công đức xong cô cũng vô cùng thoải mái, không còn mệt mỏi, ngay cả linh hồn cũng mạnh hơn rất nhiều.

Bàn tay trống không của Văn Khanh nắm vào rồi lại mở ra, lòng bàn tay có thêm hai cái chìa khoá màu vàng kim, một cái là túi đen khổng lồ, một cái là bao lì xì tu chân. Cái đầu là bàn tay vàng mang theo để hoàn thành nhiệm vụ, cái sau là cướp được của Mạc Dao, có điều bây giờ chúng đều thuộc về cô hết rồi. Cô giơ tay ném, hai chiếc chìa khoá hoá thành sao băng bay vào hư không vô tận, cùng với hai cái chiếc khác treo trong không gian

đen kịt, toả ra hào quang lấp lánh, giống như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Chỗ này được Văn Khanh đặt tên là hư không vô tận, bên ngoài là một cái sân nhỏ mang phong cách cổ xưa, xung quanh là sương mù trắng xoá dày đặc, ngay cổng có một con đường nhỏ mờ ảo trong màn sương, không biết dẫn đến nơi nào.

Trong viện có ba gian phòng, bên trái là không gian mênh mông để đặt bàn tay vàng. Hai gian bên cạnh là chỗ cô nghỉ ngơi, tiếp khách. Những vị khách đó chính là người uỷ thác.

Trong viện quanh năm là mùa xuân, có một cây đào rất lớn che khuất nửa cái sân, hoa nở quanh năm, cảnh sắc động lòng người. Bên dưới cây đào có một hòn đá thần, gọi là đá Vãng Sinh, Văn Khanh dùng nó để quan sát cuộc đời của người uỷ thác. Trong viện còn có một cái giếng — Chuyển Sinh Trì, khi chấp niệm đã tiêu tan, lúc ấy người uỷ thác sẽ từ nơi này đầu thai chuyển kiếp.

Cây cỏ ở không gian vô tận đều do Văn Khanh khống chế, tùy cô điều khiển. Lúc này cô đang nằm trên xích đu dưới cây đào, nhắm mắt dưỡng thần, chờ người uỷ thác tiếp theo đến.

Không biết qua bao lâu, Văn Khanh dường như ngủ được một giấc vô cùng thoải mái, bấy giờ mới nghe thấy tiếng chuông chiêu hồn vang lên ở cửa viện.

Có người tới.

Văn Khanh đứng ở trước cửa, nhìn nữ tử đi đến từ cuối đường. Nàng mặc đồ cổ trang, tóc dài đến eo, dáng người tinh tế, có chút mong manh yếu đuối. Dung mạo tuyệt mỹ, đôi mắt chứa đầy nhu tình, ánh mắt đong đầy sự dịu dàng. Nhưng cằm nàng hơi thu lại, lúc bước đi hơi hóp ngực, có

vẻ khúm núm. Thế nên Văn Khanh đưa ra kết luận: đây hẳn là một cô nương điếm đạm lại có chút nhát gan.

Văn Khanh dẫn nàng vào trong viện rồi ngồi xuống, sau đó lấy ra một bình trà từ trong không khí, chậm rãi pha một chén. Nữ tử vẫn luôn an tĩnh lúc này lại có chút kinh ngạc: "Cái này... đây là bản lĩnh của tiên nhân ư?" Nói xong nàng lại nhìn bốn phía, phong cảnh như ở chốn bồng lai, không khỏi thở dài: "Chưa từng nghĩ tới, một kẻ ti tiện như ta khi chết lại có thể đi đến cõi tiên."

Văn Khanh ôn hoà cười: "Ta cũng không phải tiên nhân."

"Nơi đây là tiên cảnh, không phải tiên nhân thì cũng không thể là người bình thường."

Lần này Văn Khanh không phủ nhận, ngược lại hỏi, "Nguyện vọng của ngươi là gì?"

"Nguyện vọng?" Nữ tử vẻ mặt mịt mù.

"Đúng vậy, những người đến đây đều là chưa thực hiện được tâm nguyện, chấp niệm khó tiêu tan, ta ở đây để giúp đỡ hoàn thành tâm nguyện."

Nghe Văn Khanh giải thích xong, nữ tử do dự lắc lắc đầu: "Ta không có di nguyện gì cả."

Văn Khanh nhìn nàng, sắc mặt nàng rất bình tĩnh, vô cùng thản nhiên, không giống nói dối. Văn Khanh cười cười, "Đi đến đây nhất định là chấp niệm chưa tiêu, có thể là nằm sâu trong lòng ngươi, chính ngươi cũng không phát hiện ra, ngươi cần thận suy nghĩ lại đi."

"Ta thật sự không có tâm nguyện." Nữ tử suy nghĩ hồi lâu, vẫn lắc đầu. "Ta sinh ra đã làm kỹ nữ, mười một tuổi tiếp khách, mười bảy tuổi chết

bệnh, cả đời bị người coi khinh, bị người lãng nhục. Bây giờ rốt cuộc cũng thoát khỏi bể khổ, kiếp này không nguyện, chỉ nguyện kiếp sau bình an vui vẻ, không còn đau khổ."

Cho dù đã xem qua quá khứ của nàng từ đá Vãng Sinh, nhưng khi Văn Khanh nghe nàng thuật lại chuyện đời bình tĩnh không gợn sóng v. Cô nghĩ ngợi, hỏi: "Có muốn biết cha mẹ thân sinh của ngươi là ai không? Tại sao bọn họ vứt bỏ ngươi?"

Nữ tử lần thứ hai tỏ ra vẻ kinh ngạc, "Nhũ mẫu nói, mẫu thân ta là kỹ nữ hoa phường, vì khó sinh nên qua đời, phụ thân cũng không biết là vị khách làng chơi nào. Chẳng lẽ... thân thể ta còn có ẩn tình?"

"Ngươi tự xem đi." Văn Khanh vung tay lên, một đoạn hình ảnh trôi vào mi tâm của nữ tử, đây là ký ức cô lấy ra từ đá Vãng Sinh.

Nữ tử xem xong bỗng lệ rơi đầy mặt: "Thâu long chuyển phượng (*)? Thì ra là thế, thì ra là thế..."

(*) Trộm long tráo phụng: Ý bảo tráo đổi con.

Nàng bỗng nhiên nhìn thẳng vào Văn Khanh, hỏi: "Ngươi vừa rồi nói là sẽ hoàn thành tâm nguyện của ta, nguyện vọng gì cũng được sao?"

"Không sai."

"Được, nếu mẫu thân vì ta là con gái nên mới vứt bỏ ta, chỉ vì ta là con gái nên mới bị coi thường như vậy, chỉ vì ta là con gái nên mới bị đối xử như giun như dế. Ngươi hãy giúp ta... thay đổi địa vị của họ đi. Đừng để cho những nữ nhi khác bị chà đạp giống ta."

Văn Khanh nhìn nàng với con mắt khác, vốn tưởng rằng nàng biết thân thể của bản thân sẽ oán hận phụ mẫu mình, không nghĩ đến nguyện vọng của nàng là giúp đỡ những nữ tử khác trong thiên hạ!

Có lẽ là nhìn ra sự nghi hoặc của Văn Khanh, nữ tử cười nói: "Ta oán trời trách đất thì sao chứ? Những đau khổ mà ta phải chịu cũng không thể biến mất, những nữ tử chưa bị chà đạp họ cần sự giúp đỡ hơn, thay vì lãng phí nguyện vọng này để trả thù người khác, không bằng đi giúp các nữ tử trong thiên hạ."

Không thể không nói cô nương này lương thiện từ trong cốt tủy, rất khiến người động lòng, Văn Khanh nghiêm mặt nói: "Được thôi, ta sẽ làm theo ý muốn của người."

Cô nói xong, nữ tử liền ngắt đi. Chỉ có ngắt xiêu mới có thể "nhìn thấy" Văn Khanh đang làm gì. Cô bế nàng đặt lên trên giường, xoay người bước vào hư không vô tận.

Mùa đông ở Giang Nam vừa ướt vừa lạnh, cơn gió buốt giá quét qua khuôn mặt hơi tái của Văn Khanh, dường như ngay cả một chút ấm áp cuối cùng của nàng cũng muốn mang đi.

Nàng được quán ở trong tã lót, bị ném ở cửa bách hoa phường, đứa trẻ này sinh ra vào giờ Sửu, hiện tại đã là giờ Mão, nói cách khác, Hứa Văn Khanh đã nằm bên ngoài trong thời tiết giá rét bốn tiếng, không chết coi như là mạng lớn!

Văn Khanh thật sự lạnh chịu không nổi, lấy một tấm chăn lông dày từ trong không gian ra đắp lên người, tuy rằng chặn được gió lạnh, nhưng nhiệt độ cơ thể không thể khôi phục được, chỉ có thể chờ người tới cứu.

Thế giới lần này là một quyển tiểu thuyết, nữ chủ là Lý Giai, mang theo hệ thống cung đấu xuyên tới. Lúc đó là thời kì Cửu Long đoạt ngôi thái tử. Nhưng quyển tiểu thuyết này có chỗ khác biệt: nữ chính không xuyên thành phi tần của lão Tứ, lão Bát hay thậm chí là lão Cửu, mà xuyên thành nữ nhân của thái tử Dận Nhưng —— rắc phức tấn Lý Giai.

Và Hứa Văn Khanh chính là con gái của Lý Giai.

Lúc Lý Giai xuyên tới là thời điểm nguyên chủ đang mang thai, bị người ta hãm hại suýt chút nữa sinh non nên nàng mới có cơ hội xuyên vào. Sau khi chuyển kiếp, nàng một bên an phận dưỡng thai, một bên hoàn thành nhiệm vụ hệ thống – lung lạc tái tim Dận Nhưng.

Dận Nhưng lúc ấy chưa có con trai nối dõi, đối với cái thai trong bụng Lý Giai vô cùng coi trọng. Nếu nàng hạ sinh trưởng tử, địa vị nhất định càng thêm vững chắc. Nhưng hệ thống nói cho nàng biết, cái thai trong bụng nàng là con gái.

Lý Giai thất vọng không thôi, may mắn trong hệ thống cái gì cũng có. Trước đêm nàng sinh, cuối cùng cũng tích lũy đủ điểm thuộc tính, đổi thành kỹ năng thâm long chuyển phượng, sau đó vốn dĩ là sinh con gái lại chuyển thành con trai.

Hệ thống không có khả năng thông thiên, không thể thay đổi giới tính trẻ con, chỉ là đem con gái Lý Giai hạ sinh đánh tráo với đứa bé khác, đây được gọi là kỹ năng thâm long chuyển phượng. Lúc đó Lý Giai cũng không biết đứa bé kia không phải là con mình, chỉ mãi đắm chìm trong niềm vui sướng vì địa vị đã được củng cố.

Mà Văn Khanh bị tráo đổi lại xuất hiện trước cổng bách hoa phường ở Giang Nam cách đó ngàn dặm.

"Sinh ra đã làm kỹ nữ, mười một tuổi tiếp khách, mười bảy tuổi chết bệnh, cả đời bị người coi khinh, bị người lãng nhục..."

Nghĩ đến cảnh ngộ của Hứa Văn Khanh, Văn Khanh nhịn không được đau lòng, thân là quý nữ của Thiên gia, chỉ vì là nữ nhi mà bị vứt bỏ, lưu lạc đến chốn buôn phấn bán hương, bị chà đạp đến chết. Lý Giai tất nhiên không có cố ý vứt bỏ nàng, nhưng nàng muốn mẫu bằng tử quý (*) nên mới

sử dụng kỹ năng thâm long chuyên phượng để có con trai, có thể thấy được hài tử cũng chỉ là công cụ để nàng tranh sủng thôi.

(*) Mẫu bằng tử quý: mẹ vinh hiển nhờ con.

Thế nhưng Lý Giai như thế nào cũng không liên quan đến Văn Khanh, Hứa Văn Khanh cũng không nói muốn trả thù mẫu thân, nàng nếu vẽ thêm chuyện nói không chừng Hứa Văn Khanh sẽ khổ sở hơn. Cổ nhân trọng hiếu, Lý Giai sinh mà không dưỡng, Hứa Văn Khanh lại không bất kính với nàng, chắc là trong lòng vẫn nhớ đến cốt nhục tình thâm.

Thôi vậy, nàng chỉ cần hoàn thành nguyện vọng của Hứa Văn Khanh là được.

Ước chừng khoảng tám giờ, trời tờ mờ sáng, có điều hoa phượng mở cửa muện, mùa đông lại lạnh, trên đường cũng không có người, Văn Khanh vẫn nằm trên mặt đất, sắp đông cứng đến nơi.

Không bao lâu, Văn Khanh nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng, quay đầu nhìn, thì ra là một lão ăn mày bước đi khập khểnh. Hắn cũng nhìn thấy Văn Khanh, bước nhanh hai bước, đôi tay thô ráp sờ sờ khuôn mặt lạnh buốt của nàng, thở dài: "Cha mẹ nhà ai lại nhẫn tâm thế này, đem hài tử ném ra đây giữa trời đông giá rét?"

Hắn cầm chăn lông quấn chặt người Văn Khanh, nhưng không có ý mang nàng đi: "Nhóc con, không phải lão hán không muốn cứu người, bản thân lão hán còn không có cơm ăn, đi theo ta cũng không sống được. Nơi này tuy rằng không phải nơi tốt đẹp gì, nhưng tóm lại có thể cho người miếng ăn..."

Suy nghĩ của Văn Khanh có chút thay đổi, so với vào thanh lâu, thà đi theo lão ăn mày còn hơn, ít ra thanh danh sẽ tốt hơn nhiều.

Vì thế lúc lão ăn mày chuẩn bị rời đi, nàng oa oa khóc lớn, chỉ có điều vừa đói vừa rét, âm thanh yếu ớt nghe như mèo con, hết sức đáng thương.

Lão hán quả nhiên động lòng trắc ẩn, đi được hai bước lại quay lại: "Thôi, mang theo người vậy. Sau này nếu không nuôi được, ta sẽ tìm cho người một gia đình tốt, dù sao cũng tốt hơn là cái chỗ dơ bẩn này."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 13

Edit: Phương

Beta: Miêu Nhi

Bộ quần áo rách nát của lão hán không đủ để ngăn cái lạnh thấm vào da thịt. Môi lão lạnh đến phát tím, thế mà vẫn run rẩy cời y phục ra, bọc Văn Khanh vào bên trong, rồi dùng nhiệt độ cơ thể của mình sưởi ấm Văn Khanh khỏi cái giá buốt mùa đông.

Mùi vị trên người lão hán thực sự không hề dễ ngửi nhưng lại khiến nàng lại vô cùng cảm kích. Rõ ràng bản thân lão hán ăn không đủ no, áo quần rách rưới, vậy mà vẫn lượm một cái rắc rối là nàng.

Văn Khanh thở dài, hóa ra trên đời này vẫn còn nhiều người tốt. Tâm tư nàng khẽ động, từ trong không gian lấy ra hai hạt đậu vàng, nắm ở lòng bàn tay, chờ đợi lão hán nhìn thấy cầm đi đổi chút áo cơm. Lúc trước nàng lựa chọn bàn tay vàng không gian quả nhiên là có tác dụng. Nàng cướp được nó từ tay vai chính trong một lần làm nhiệm vụ ở thế giới mặt thể, bên trong có rất nhiều vật tư có thể sử dụng trong thời đại này.

Lão hán ôm đứa bé vào lòng, cũng không ở bên ngoài quá lâu, ôm nàng trở về chỗ ở của mình - một ngôi miếu hoang đổ nát.

Đặt Văn Khanh trên đống cỏ khô, lão hán nhóm lửa, chẳng mấy chốc ngôi miếu bốn phía lọt gió dần dần trở nên ấm áp hơn. Rồi lão dùng một cái

chén đã sứt mẻ nấu chút nước ấm đút cho Văn Khanh uống.

"Bé con, uống miếng nước ấm lót bụng, đợi chút nữa gia gia lấy chút nước cơm cho người uống."

Lão hán họ Tề, không có con cái, là một lão già cô độc. Bây giờ nhất được một tiểu hài tử, tuy là nữ nhi nhưng đủ để khiến lòng lão cảm thấy ấm áp, đối xử với nàng như cháu gái ruột của mình.

Văn Khanh uống được hai ngụm sau đó không uống nữa. Uống nhiều quá rất dễ mắc tiểu, nàng không cảm thấy mình có thể tắm rửa với điều kiện bây giờ - lúc này đang là mùa đông, nếu để y phục ẩm ướt sẽ dễ bị nhiễm lạnh.

Tề lão hán lẩm bẫm tự nói: "Bé con thật ngoan, không khóc cũng không nháo. Sao cha mẹ người lại muốn ném người đi chứ?" Nói xong, lão lại sờ tã lót của Văn Khanh: "Chất liệu như thế này chỉ có ở những gia đình phú quý, sao lại đến mức không nuôi nổi chứ? Chẳng lẽ vì gia đình người gặp nạn nên mới không thể nuôi người?"

Văn Khanh nhân lúc lão kiểm tra tã lót, tay nhỏ mở ra, một hạt đậu vàng nằm gọn trong tay.

"Hả? Đây là....." Tề lão hán đầu tiên là sững sốt, sau đó cả kinh, vội vàng cầm lấy hạt đậu vàng, nhìn xem xung quanh có ai không, lúc sau mới nhẹ nhàng thở ra.

"Ai, vậy đúng là gia đình gặp nạn, cha mẹ người lo lắng cho người nên mới để lại tiền vàng, cũng không phải nhẫn tâm vứt bỏ người. Thôi được rồi, chúng ta gặp được nhau cũng là duyên phận, ta nhất định sẽ chiếu cố người thật tốt, tương lai có lẽ người còn có thể cùng cha mẹ đoàn tụ....."

Tiếng lão hán lải nhải cùng sự ấm áp của ngọn lửa khiến nàng không cưỡng lại được cơn buồn ngủ, dần dần thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, Văn Khanh phát hiện mình đã không còn ở ngôi miếu hoang mà là một hộ nông gia nhỏ. Tề lão hán cũng đã thay chiếc áo rách nát bằng chiếc áo bông ấm áp, đang đứng trước bếp lò nấu cơm.

Trong bầu không khí tràn ngập mùi thơm ngọt của cơm, Văn Khanh nhịn không được nuốt nước miếng. Tề lão hán thấy nàng tỉnh, vui tươi hơn hỏi: "Bé con tỉnh rồi hả? Gia gia đang nấu cháo, chút nữa sẽ cho người ăn."

Aida, cuối cùng Văn Khanh chỉ uống được chút nước cơm. Nàng còn quá nhỏ, chưa ăn được cháo. Nhưng uống nước cơm qua ngày cũng không được, Tề lão hán lại nuôi một con dê, vắt sữa rồi nấu cho nàng uống. Tuy rằng sữa dê tanh cực kì, nhưng hết cách rồi, vì sống sót nàng không thể không căng da đầu uống.

Thật ra trong không gian của nàng có sữa bột, nhưng sợ lấy ra sẽ dọa gia gia nên đành phải giả bộ làm người nghèo.

Dưới sự chăm sóc tận tình của Tề lão hán, Văn Khanh dần dần lớn lên. Lão hán còn ôm nàng đến nhà tú tài trong thôn để xin một cái tên, vẫn kêu là Văn Khanh, nhưng vì lão hán họ Tề nên tên của nàng chính là Tề Văn Khanh.

Tề lão hán chịu đói nhiều năm, thân thể sớm đã không được, nếu không có hai hạt đậu vàng của Văn Khanh cải thiện cuộc sống, lão có lẽ đã không sống qua được mùa đông năm nay. Thế nhưng dù vậy, Tề lão hán cũng không sống được lâu. Vào lúc Văn Khanh hai tuổi, lão qua đời.

Trước khi qua đời, lão giao Văn Khanh cho một nhà tú tài, tiền bạc dư lại cũng đưa hết cho nhà tú tài. Lão biết bọn họ đều là người lương thiện, sẽ không để Văn Khanh chịu khổ, như thế lão cũng yên tâm phần nào.

Nhưng Văn Khanh cũng không ở lại nhà tú tài bởi nàng đã lên kế hoạch từ trước, chỉ tại lúc đó nàng còn quá nhỏ, không đành lòng để gia gia ở một mình nên mới không rời đi. Bây giờ điều vương bận duy nhất đã không

còn, sau khi mai táng Tề lão hán xong, nàng liền rời khỏi Hạnh Hoa thôn. Văn Khanh chui vào một chiếc xe bò, sau đó trốn vào trong không gian, như vậy thì khi xe bò di chuyển, nàng cũng sẽ di chuyển theo. Khi vào trong thành, nàng lại dùng cách tương tự trốn vào trong xe ngựa để nó đưa mình tới bến tàu. Sau đó một đường đi thuyền tới Quảng Châu...

Văn Khanh đã đáp ứng nguyện vọng thay đổi địa vị nữ tử của Hứa Văn Khanh, chuyện này nói có vẻ đơn giản nhưng làm thì lại rất khó. Mấy ngàn năm truyền thống nam tôn nữ ti làm sao có thể thay đổi trong một sớm một chiều được? Thế nên phải dùng một ít thủ đoạn đặc biệt.

Lật đổ sự thống trị của vương triều phong kiến, thành lập một quốc gia hiện đại nam nữ bình đẳng là một biện pháp thô bạo nhưng lại là biện pháp đơn giản nhất. Chẳng qua làm vậy không được, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, bá tánh của Thanh triều vẫn đang dựa vào kinh tế nông nghiệp để kiếm cơm, không có khả năng lập tức lật đổ, chỉ có thể từng bước thay đổi.

Cho nên noi theo Võ Tắc Thiên làm một nữ hoàng cũng không tồi. Ở thời kì Võ Tắc Thiên, tuy địa vị nữ tử căn bản không thể thay đổi, nhưng so với các triều đại khác đã tốt hơn nhiều rồi: nữ tử có thể xuất đầu lộ diện, vào triều làm quan, thậm chí là dưỡng nam sủng. Những gì nam tử có thể làm, nữ tử cũng có thể, đến cả hoàng đế còn là nữ tử, ai dám nói gì?

Nhưng tư tưởng ở thời Đường vô cùng cởi mở, Võ Tắc Thiên chịu trăm cay ngàn đắng mới được lên làm hoàng đế, chưa nói đến triều đại này vô cùng bảo thủ, nàng muốn làm hoàng đế là chuyện khó khăn cực kì. Nhưng dù như vậy, không thử thì làm sao biết không thành công?

Quảng Châu cũng không phải mục đích cuối cùng của Văn Khanh, mục tiêu của nàng là được xuất ngoại, được chu du các nước, để sau này tạo phản — à không, cải cách mới có một cái cơ hợp lý.

Bởi vậy, Văn Khanh đến Quảng Châu cũng không dừng lại, lên một con thuyền đi Nam Dương rồi ra nước ngoài.

Nàng có chỗ ở, ăn mặc không lo, mỗi lần đến địa phương nào đều tìm hiểu đặc sản của địa phương đó, phi thủy, ngọc thạch Đông Nam Á, kim cương Châu Mỹ, cây nông nghiệp, máy hơi nước Châu Âu..... Từ từ, dù sao không gian của nàng rất lớn, chỉ cần thích là cho vào, đương nhiên, phải có tiền đã.

Văn Khanh dùng gần mười lăm năm để du lịch toàn bộ địa cầu. Lúc này, nàng không chỉ có số tài sản kếch xù mà còn có kiến thức cùng kinh nghiệm, có lẽ đây mới là tài sản quý giá nhất mà nàng thu hoạch được.

Khang Hy năm 45, Văn Khanh - một con phượng hoàng gặp nạn lưu lạc khắp nơi rốt cuộc đã trở về Đại Thanh. Cùng lúc này, màn đoạt vị của Cửu Long cũng đã mở ra.

*

Hạnh Hoa thôn, ve kêu từng đợt, gió mùa hạ mát mẻ thoải mái, mấy đứa nhóc trong thôn đang vui đùa nghịch nước bên con suối nhỏ, bỗng nhiên "tháp tháp" hai tiếng truyền đến, trước cửa thôn xuất hiện một chiếc xe ngựa.

Một thiếu niên ăn mặc bảnh bao tuần tú nhảy xuống, chấp tay hỏi: "Xin hỏi, nhà Lý tú tài Lý Thường Xuân ở nơi nào?"

Mấy đứa bé thấy có người tới, đối phương lại cung kính có lễ, bộ dáng không khác gì quý nhân, chúng không dám trả lời, đùn đẩy cho nhau.

Thiếu niên, cũng chính là Văn Khanh từ nước ngoài mới về, thấy vậy liền cười cười, lấy mấy cục kẹo phát cho bọn trẻ: "Các người có thể nói cho ta nhà Lý tú tài ở đâu không?"

Mấy đứa nhóc bị kẹo chinh phục, lá gan lớn hơn, vui vẻ dẫn đường, đưa nàng tới trước cửa nhà Lý tú tài, rống lên: "Thái gia gia, nhà các người có khách tới!" Xong rồi cười vang chạy đi.

Lý tú tài gia nghe được tiếng rống, vội vàng mở cửa, lại thấy một thiếu niên không quen biết đứng đó: "Người là..?"

"Lý nãi nãi, ta là Văn Khanh đây! Tề Văn Khanh, khi còn nhỏ cùng gia gia ở cách vách nhà mọi người."

Người Lý gia vừa mừng vừa sợ, vội vàng đón Văn Khanh vào: "Ai nha, thật đúng là Văn Khanh rồi! Khuôn mặt không khác gì lúc nhỏ! mấy năm nay người ở đâu vậy? Năm đó người đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, mọi người trong thôn đều đi tìm, nhưng tìm mãi cũng không thấy. Tất cả đều nói gia gia người luyện tiếc người nên đem người đi rồi...."

Văn Khanh cười nói: "Khiến mọi người lo lắng, ta bị mẹ mình ôm đi, sau đó lưu lạc ở Quảng Châu, may mắn lên được con thuyền đi Nam Dương, rồi ta tò mò đi chu du khắp nơi, năm nay vừa mới trở về. Vì có ghi chép lại, ta vẫn còn giữ chút ký ức hồi nhỏ, cũng đi hỏi thăm nhiều nơi, rốt cuộc tìm được nơi này....."

Mất tích mười lăm năm, phải giải thích được trong mấy năm này mình ở đâu làm gì, nếu không nàng sẽ bị cho là lai lịch không rõ.

Người Lý gia nghe xong, trong lòng cảm thán số mệnh của đứa nhỏ này quá nhiều chông gai, sợ nàng nhớ tới chuyện cũ đau lòng nên cũng không hỏi nhiều, chỉ nói ở lại đây với mọi người.

Văn Khanh dịu dàng xin miễn, đồng thời tặng một chút đồ quý cho bọn họ: các loại đá quý, đồng hồ quả quýt, kính Tây Dương,... Đồ vật hiếm lạ đầy một bàn khiến người Lý gia trợn tròn mắt. Chờ hoàn hồn lại mới từ chối không nhận, nói là quá cao sang, vân vân và mây mây.

"Lý gia gia, các người hãy nhận đi, mấy thứ này trông có vẻ hiếm lạ nhưng cũng không đáng giá là bao. So với việc hồi xưa các người chiếu cố gia gia và ta, chút tâm ý này không là gì cả."

Người Lý gia thoái thác không được đành phải nhận lấy. Văn Khanh ở lại Hạnh Hoa thôn mấy ngày, sửa chữa phần mộ của Tề lão hán, tặng thôn một số tiền lớn để xây trường học, lại giúp người Lý gia có công ăn việc làm đàn tràng mới rời đi.

Lúc này mục tiêu của nàng chính là —— kinh thành

*

Đầu thu, mưa phùn đã có chút lạnh lẽo. Văn Khanh mặc một chiếc áo bành tô, chân mang đôi ủng, che mưa với chiếc ô trong suốt đi trên đường Bắc Kinh.

Nàng trang điểm theo phong cách nước ngoài khiến cho không ít người chú ý, tỉ lệ quay đầu là trăm phần trăm. Văn Khanh lại không để ý, nàng cố ý trang điểm như vậy để người ta liếc mắt một cái là nhìn ra nàng mới " từ nước ngoài về".

Thân thể này cũng không tồi, có thể nói là khuynh quốc khuynh thành, ăn mặc tuy hơi kì quái nhưng dáng người cao gầy, vẻ ngoài toả sáng. Người trên đường chỉ lo ngắm nàng, thỉnh thoảng gây ra tai nạn nhỏ - đâm sầm vào người khác.

Một màn này đã khiến quý nhân ở Hồng Vận Lâu chú ý.

"Cửu ca, đó không phải là con gái nước Pháp sao? Chiếc áo kia rất giống áo bành tô của Trương Thành."

"Trương Thành là tóc vàng mắt xanh, con gái nước Pháp cũng vậy. Còn cô gái này, tóc đen mắt đen, nàng hẳn là người Đại Thanh. Nhưng ta vô

cùng tò mò chiếc ô mà nàng ta đang cầm, nguyên liệu trong suốt này ta chưa từng thấy bao giờ!"

"Nếu tò mò, xuống hỏi nàng mua ở đâu là được rồi!"

"Lão Thập không cần đường đột, thân phận nàng ta chưa rõ, vẫn nên quan sát thêm một chút."

"Bát ca huynh cũng quá cẩn thận rồi, không phải chỉ là hỏi một chút sao? Chờ chút, để đệ đi hỏi!"

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ team nè <33

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 14

Editor: El

Beta: Miêu Nhi + Wan + Dahlie

Văn Khanh nhìn một vòng xung quanh, chọn tửu lâu tráng lệ nhất là Hồng Vận Lôu, nàng nhắc chân bước vào.

Đại sảnh tửu lâu vốn dĩ vô cùng náo nhiệt nhưng khi thấy nàng bước vào lập tức yên tĩnh lạ thường, sau đó mọi người liên tục xì xào bàn tán. Văn Khanh làm bộ không nghe thấy, đi thẳng lên lầu hai. Bên trên thanh tịnh hơn nhiều, nàng ngồi xuống một chỗ bên cạnh cửa sổ, tiểu nhị đưa ra một lát mới chạy tới chào hỏi.

"Khách quan, ngài muốn dùng gì?"

Không phải chưa từng có nữ nhân nào đến tửu lâu ăn cơm, chỉ là chưa thấy ai ăn mặc kì lạ như vậy.

Văn Khanh thần sắc thản nhiên nói: "Mang hết các món chiêu bài của các người lên đi."

"Được ạ! Xin khách quan chờ một lát!"

Tiểu nhị mới vừa đi, đối diện nàng lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến. Đó là một nam tử trẻ tuổi mày rậm mắt to, xiêm y đắt tiền, vừa nhìn là biết không phú thì quý. Hắn cười hỏi:

"Cô nương, xin hỏi người mua chiếc ô này ở đâu vậy?"

Người đến là Thập A Ca Dận Ngã, bởi vì Cửu A Ca có vẻ vô cùng hứng thú với chiếc ô này nên hẳn mới xung phong ra trận.

Văn Khanh liếc hẳn một cái: "Ta tự làm."

"Hả? Vậy là không mua được à?"

Vẻ mặt Dận Ngã chứa đầy sự thất vọng, sau đó tròng mắt hơi chuyển, xích lại gần hỏi: "Hay là, cô nương bán cho ta được không? Người cho một cái giá, tiểu gia tuyệt đối không mặc cả!"

Hắn vỗ vỗ ngực bảo đảm.

"Được."

Văn Khanh thoải mái đáp ứng, rồi duỗi một ngón tay ra huơ huơ trước mặt hắn.

"Cô nương đúng là người thực tế, chiếc ô đặc biệt như vậy mà chỉ cần một lượng bạc. Tiểu gia không thể để người chịu thiệt, ta đưa người mười lượng..."

"Một vạn lượng."

"Không cần khách khí, ta đưa người cứ cầm đi! Hả? Từ từ, người vừa nói gì? Một vạn lượng?!"

Dận Ngã nhảy dựng, mắt trợn lên: "Sao người không đi cướp luôn đi! Chiếc ô rách này mà có giá một vạn lượng!"

Văn Khanh kinh ngạc nhìn hẳn: "Không có tiền à? Không có tiền mà còn ra vẻ đại gia! Cái gì mà tuyệt đối không mặc cả, dẹp đi!"

Mặt Dận Ngã đỏ bừng, nhưng không biết nên phản bác như thế nào. Lúc này, một giọng nói khác từ trên lầu truyền đến.

"Lão Thập, người ta chỉ đùa với người! Người còn cho là thật!"

Cửu A Ca Dận Đường lạnh lùng từ trên lầu đi xuống, vừa đi vừa nói. Phía sau là một người có nụ cười ôn hòa - Bát A Ca Dận Tự.

Dận Ngã nghe xong, trừng mắt tức tối nhìn Văn Khanh.

"Người dám đùa giỡn gia?"

"Đồ là của ta. Muốn ra giá như thế nào là chuyện của ta. Người chê đắt thì có thể không mua. Sao lại nói ta đùa giỡn với người?" Văn Khanh thản nhiên.

Dận Ngã á khẩu, cái này đúng là có lý thật.

"Cô nương chớ trách, là huynh đệ bọn ta đường đột."

Dận Tự cười hoà giải.

"Chỉ là đệ đệ của ta thật sự thích chiếc ô này, không biết cô nương có thể từ bỏ thứ mình yêu thích chẳng?"

Văn Khanh tựa tiểu phi tiểu (*) nhìn hẳn: "Muốn có ô, lại không muốn đưa bạc. Một câu bỏ những thứ yêu thích mà muốn ta tặng ô cho người à? Người tính toán rất được đó."

(*) Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười

Dù khả năng chống đỡ của Dận Tự không tồi nhưng vẫn bị nàng nói cho đỏ cả mặt. Không thể phủ nhận hẳn quả thực có ý này, nhưng bị nói trắng ra như vậy làm gì có ai không khó xử.

"Cũng không phải là không thể đưa cho các người..."

Văn Khanh thay đổi giọng điệu làm Dận Tự lại thấy được hy vọng. Hắn vội vàng hỏi:

"Cô nương có yêu cầu gì cứ việc... có thể nói cho ta nghe."

Nghĩ đến lúc này lão Thập vừa mạnh miệng đã bị làm cho mất mặt, hắn nuốt xuống những lời định nói, đổi thành câu khác ổn thỏa hơn.

Văn Khanh cũng không để ý, chỉ ra ngoài cửa sổ.

"Ô đưa cho người, cửa hàng đối diện bán cho ta."

"Láo xược!"

Dận Đường ngay lập tức trầm mặt, trợn mắt nhìn nàng.

"Ta tưởng người không biết thân phận của bọn ta nên mới to gan lớn mật như vậy, hóa ra đã biết rồi mà còn dám bất kính với gia!"

Ông chủ sau lưng Hồng Vận Lâu là Dận Đường, cửa hàng đối diện Hồng Vận Lâu cũng là của Dận Đường. Văn Khanh nói muốn mua cửa hàng đối diện, rõ ràng biết ông chủ của hai chỗ này là cùng một người. Nếu vậy sao lại không biết ông chủ là Cửu A Ca đương triều? Suy cho cùng chuyện Dận Đường buôn bán cũng chẳng phải bí mật gì.

Nói cách khác, nữ nhân này biết rõ những người đứng ở trước mặt nàng ta là mấy vị a ca nhưng vẫn tiếp tục lớn lối, Dận Đường làm sao mà không tức giận? Người tôn quý như hắn từ lúc sinh ra cho tới giờ chưa bao giờ bị khinh thường như vậy!

"Cửa hàng kia đã để không nửa năm rồi. Dù sao người cũng không đụng tới nó, không bằng chuyển cho ta, giá cả thương lượng!" Văn Khanh bình tĩnh, cười tủm tỉm nói.

Quả nhiên, nữ nhân này đã sớm tìm hiểu rõ ràng! Nhưng chính vì như vậy, giận càng thêm giận!

Dận Đường giận quá hóa cười: "Được! Gia thành toàn người, không ép giá, mười vạn lượng!"

Đây chắc chắn là học theo Văn Khanh lúc nãy. Nàng bán một chiếc ô giá một vạn lượng, cửa hàng của hắn bán mười vạn lượng cũng không có gì quá đáng. Dận Đường nói như vậy chẳng qua là chọc tức Văn Khanh. Hắn chắc chắn Văn Khanh sẽ không đồng ý, cửa hàng này cao nhất cũng chỉ bảy, tám ngàn lượng bạc, đầu óc nàng bị lừa đá mới mua với giá mười vạn lượng!

"Thành toàn! Ngày mai ta cho người đem bạc đến quý phủ."

Không ngờ Văn Khanh đồng ý không chút do dự! Ba người Dận Đường được mở rộng tầm mắt, Dận Ngã càng không dám tin.

"Người ngốc à? Cửa hàng kia giá cao nhất cũng chỉ bảy, tám ngàn lượng, người lại mua với giá mười vạn lượng! Hay là có bệnh?"

Văn Khanh cười lạnh: "Ta không ngốc, ta đốt tiền nấu trứng!"

Ba người không còn gì để nói, nhìn Văn Khanh như kẻ ngốc.

Trên thực tế, Văn Khanh thật sự không ngốc, tường bạc của nàng dễ lấy à? Lấy như thế nào thì trả về thế ấy, còn phải thu chút lợi tức. Kể cả là thúc thúc cũng không ngoại lệ!

Xử lý xong việc, Văn Khanh thông thả thưởng thức mỹ thực. Không thể phủ nhận đồ ăn ở Hồng Vận Lâu quả thực không tệ. Mà ba người Dận Đường cầm lấy ô miễn cưỡng rời đi.

Ra khỏi Hồng Vận Lâu, Dận Ngã rối rắm nửa ngày hỏi: "Cửu ca, người bán cửa hàng cho nàng ta thật à? Chẳng phải là làm nàng ta đặc ý sao?"

"Ta không ngốc, tặng không mười vạn lượng bạc cho ta, sao lại không lấy? Cho nàng ta đặc ý, nhưng chiếm tiện nghi vẫn là chúng ta."

"Có đạo lý, vẫn là Cửu ca lợi hại!"

Dận Tự không hề lạc quan như hai người kia: "Nữ nhân này lai lịch không rõ, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn."

"Cho người đi điều tra lai lịch nàng ta. Ta thật muốn biết, dám lấy chúng ta ra đùa giỡn, sau lưng có phải là có Thiên Vương lão tử chống lưng hay không!" Dận Đường lạnh lùng nói.

Ngày hôm sau, Văn Khanh lấy hộp đựng ngân phiếu mười vạn lượng đưa đến phủ Dận Đường. Dận Đường cũng không gây khó dễ, thoải mái đem văn tự cho nàng, còn phái người giúp nàng đi quan phủ lấy giấy chứng nhận.

Có Cửu A Ca đi cùng, tự nhiên mọi thứ đều suôn sẻ, chẳng mấy chốc thủ tục đã hoàn tất. Đằng sau cửa hàng là một căn nhà ba gian. Lần này Văn Khanh không cần tìm chỗ ở mà dọn vào trong ngày luôn.

Lại qua mấy ngày, cửa hàng nhỏ của Văn Khanh lặng lẽ khai trương. Không có tiếng pháo rền vang, không có chiêng trống huyên náo, cũng không mời bất cứ kẻ nào.

Trong phủ, Cửu A Ca rất nhanh thu được tin tức. Bát A Ca và Thập A Ca cũng có mặt. Dận Đường liếm môi cười: "Đi, chúng ta đi xem náo nhiệt."

Hồng Vận Lâu của Dận Đường xây dựng ở con phố phần hoa nhất kinh thành, vị trí mấy cửa hàng đối diện cũng tương tự. Cho nên, tiêu điểm của Văn Khanh mặc dù khai trương khiêm tốn cũng hấp dẫn không ít người.

Nhưng những người đi vào, chỉ một lát lại đen mặt đi ra. Ba người Dận Đường vừa đến thì thấy một người phất tay áo rời đi, vừa đi vừa mắng: "Gian thương!"

"Ha, xem ra nàng không chỉ lừa ba chúng ta mà còn lừa người khác nữa!" Dận Ngã có chút hả hê nói.

Dận Đường trừng mắt nói: "Người bị lừa bịp mà còn ra vẻ tự hào."

Ba người lần lượt đi vào. Sau khi nhìn thấy tấm biển treo phía trên tiểu điểm, bọn họ hết sức kinh hãi bởi vì trên biển viết ba chữ to - CHUYÊN VÒI TIỀN.

Lần đầu tiên thấy có người vô liêm sỉ đến mức này, đem chữ "Chuyên vò tiền" viết công khai ở bảng hiệu! Không biết nên nói là nàng thẳng thắn hay gian xảo. Ba người khiếp sợ nửa ngày mới bình tĩnh trở lại, đến khi nhìn đến bảng hiệu phía dưới, lại càng cả kinh.

Cửa tiệm được làm bằng lưu ly (*). Hai khối lưu ly trong suốt cao tám thước rộng sáu thước, bóng loáng vuông vức, ngay cả trong cung cũng chưa bao giờ nhìn thấy khối lưu ly trong suốt to như vậy! Dựa vào hai khối lưu ly này, ba người Dận Đường không thể không cân nhắc lại địa vị của Văn Khanh.

(*) Lưu ly: một thứ ngọc quý ở Tây vực.

Tới gần mới thấy, mỗi tấm lưu ly được dán một hàng chữ, bên trái viết -- có mua hay không cũng phải trả phí vào cửa một lượng bạc! Bên phải viết - trong ví không có ngàn lượng bạc thì đừng vào!

Chả trách nhiều người đen mặt đi ra. Vào cửa phải đưa một lượng bạc, quả nhiên là gian thương! Một lượng bạc đủ cho một nhà ba người bình thường sống được nửa năm, đối với nàng chỉ có thể mua một lần vào cửa. Đây không phải là gian thương sao?!

"Thú vị thật." Dận Đường càng hiếu kỳ với cửa hàng này. Hai quy định ban đầu ngăn chặn đa số người tiến vào, nhưng càng thể hiện rõ ràng ý đồ của nàng không tầm thường. Những người phù hợp với hai quy định trên tất nhiên không phú thì quý, nếu họ đi vào mà không chọn được đồ vật mong muốn, ai có thể chịu đựng lửa giận của bọn họ?

"Đi, vào xem!"

Ba người đẩy cửa bước vào thì thấy có một cái bàn dựa sát vào tường, phía trên bàn có một nữ nhân y phục kì lạ nhoài người múa bút thành văn, thấy có người đi vào cũng không thèm ngẩng đầu: "Hân hạnh được chiêu cố, trước tiên xin giao bạc."

Dận Đường cười nhạt một tiếng: "Gia mà thiếu người mấy lượng bạc?" Nói xong giơ tay ném mười lượng bạc về phía nàng.

Văn Khanh thuận tay cầm lấy, ném vào giỏ trúc dưới gầm bàn, vẫn không ngẩng đầu: "Khách quan nhìn tùy thích. Tất cả đồ vật chỉ được nhìn không được sờ. Nhìn trúng thì lại đây tính tiền."

Thái độ qua quýt khiến Dận Đường đen mặt nhưng Văn Khanh căn bản không nhìn hấn, vẻ mặt này bày ra cũng phí công, hừ lạnh một tiếng rồi quay vào trong tiệm. Dận Tự cùng Dận Ngã đã vào từ trước, đang kinh ngạc cảm thán trước cái tủ làm bằng lưu ly.

Đồ trong tiệm "Chuyên vòi tiền" đều được đặt trong tủ lưu ly, bọn họ muốn xem cũng chỉ có thể nhìn qua lớp lưu ly. Cũng may lưu ly của nàng có độ trong suốt cực cao, hoàn toàn không ảnh hưởng đến tầm mắt.

Chỉ là, đồ vật bày biện trong ngăn tủ vô cùng kì lạ cổ quái, bọn họ thế nhưng không biết một món nào!

Dận Ngã lén lút kéo tay áo Dận Tự, nhỏ giọng hỏi: "Bát ca, người đọc sách nhiều, học vấn cao hơn ta, huynh biết đây là cái gì không?" Vừa nói

vừa chỉ vào một vật dài hai thước, rộng bằng hai ngón tay, phía dưới có tay cầm.

Dận Tự cũng nhỏ giọng trả lời: "Ta không biết."

Quá mất mặt! Bọn họ đường đường là a ca, từ nhỏ đã tiếp nhận sự giáo dục tốt nhất, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, ngoại ngữ cũng được học vài môn, vậy mà không biết bất cứ thứ gì ở trong tiệm này!

Người không biết còn có Dận Đường. Chẳng qua hắn chỉ kính ngạc trong lòng, không biểu lộ ra mặt, nếu nói ra thì quá mất mặt.

Bọn họ đi một vòng trong tiệm. Rốt cuộc cũng tìm được mấy thứ quen quen! Các loại bảo thạch bị ném tùy tiện trong góc giống như mấy cục đá ở ven đường. Mấy người rửa thềm: đúng là phung phí của trời.

"Chủ tiệm, bảo thạch này bán như thế nào?"

Vật hiếm thì quý, Tây Dương bảo thạch vẫn rất được hoan nghênh ở Đại Thanh, hơn nữa có tiền chưa chắc đã mua được. Bởi vậy khi thấy một đồng lớn như thế, Dận Đường liền động tâm. Trong đầu đã nghĩ ra kế hoạch làm sao bán ra ngoài kiếm lời.

Văn Khanh lúc này mới ngẩng đầu nhìn sang, thấy ba người họ cũng không có phản ứng gì.

"À, 100 lượng một cân."

Thật không có mắt nhìn, lại chọn thứ vô dụng nhất trong tiệm này.

"100 lượng một cân?!"

Mấy người sợ ngây người, bảo thạch bán theo cân! Đúng là mới nghe lần đầu! Hơn nữa còn là 100 lượng một cân! Một viên cũng hơn 100 lượng đó!

"Gia mua hết!"

Có tiện nghi mà không chiếm là tên ngọc. Nữ nhân này mới từ hải ngoại trở về, e rằng không biết giá cả đá quý ở Đại Thanh. Dận Đường trong lòng hớn hờ, chỉ cảm thấy mình vừa nhặt được món hời lớn!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 15

Edit: El

Beta: Wan + Miêu Nhi + Dahlie

Lúc này Văn Khanh mới đặt bút xuống, đứng lên hoạt động bả vai một chút rồi bước về phía bọn họ.

"Vật phẩm trong tiệm có giới hạn. Mỗi người một ngày chỉ có thể mua một món, bảo thạch cũng chỉ được mua một cân."

Dận Đường nhất thời đen mặt: "Người không muốn bán hết cho ta nên mới ra thêm quy định này đúng không?"

"Đúng vậy, bị người nhìn ra rồi?"

Văn Khanh cười tủm tỉm, vẻ mặt rõ ràng là ta cố ý đó, người làm gì được ta nào?

Dận Đường đúng là không thể nào bắt bớ được nàng. Tiệm là của nàng, đồ vật cũng là của nàng, nàng không muốn bán, hẳn có thể làm gì? Tuy rằng đã tra được lai lịch của nữ nhân này nhưng những cái đó chỉ là bề nổi của tảng băng chìm. Nàng làm gì ở hải ngoại? Người đứng sau lưng nàng là ai? Hoàn toàn tra không ra!

Dận Đường tin Văn Khanh có thể lực khác chống lưng, nếu không một nữ tử thân cô thế cô như nàng trong vòng mấy ngày ngắn ngủi sao có thể

bày biện một cửa hàng như thế này được? Lưu ly, hàng hóa, bảo thạch là lấy ở đâu ra?

"Hừ! Một cân thì một cân."

Hắn về sẽ phái người đến giữ cửa, không cho bất kì kẻ nào tiến vào. Hôm nay mua một cân, ngày mai mua một cân. Đến cuối cùng không phải đều về tay hắn hết sao? Dận Đường trong lòng đặc ý, trên mặt lại đứng đưng.

Văn Khanh làm bộ không thấy vẻ đặc ý trên mặt hắn, quay đầu hỏi hai người kia: "Các người cũng muốn mua bảo thạch?"

Dận Tự có lòng muốn bán cho Dận Đường một cái nhân tình, gật đầu: "Đúng vậy, cho ta một cân, đưa hết cho Cửu đệ đi."

Dận Đường không chút khách khí nhận lấy, dù sao Bát ca cũng được chia hoa hồng trong việc kinh doanh của hắn, ai lấy cũng như nhau.

Dận Ngã lại có chút rối rắm. Hắn không thích bảo thạch nhưng lại cảm thấy vô cùng hứng thú với cái thứ dài nửa thước vừa nãy, chỉ vào đồ vật kia hỏi: "Đây là cái gì?"

"Người mua thì ta mới nói cho người biết, không mua thì đừng hỏi!" Thái độ rất hung dữ.

Dận Ngã phát cáu, cứng cổ nói: "Gia mua!"

"Hân hạnh được chiếu cố, một ngàn lượng bạc!" Văn Khanh cười như một con hồ ly.

"Này, ta nói nè, xú nha đầu người lừa ta đến nghiện rồi đúng không. Hôm trước bán ta cái ô rách giá một vạn lượng, hôm nay lại bán cho ta món

đồ không biết là thứ quý gì một ngàn lượng! Bảo thạch chỉ một trăm lượng một cân, cái đồ chơi này còn quý hơn bảo thạch sao?"

"Không sai, một đồng bảo thạch cũng chẳng quý bằng một món đồ này! Ta đã cho người giá ưu đãi, nếu là người bên cạnh người mua, ta chắc chắn bán cho hẵn với giá một vạn lượng."

Dận Đường đứng hay nằm đều trúng đạn, hẵn đen mặt hỏi: "Dựa vào cái gì mà nếu ta mua người bán cho ta một vạn lượng?"

"Người có tiền!" Văn Khanh trả lời cực kì thẳng thắn.

Dận Đường & Dận Tự & Dận Ngã: "..."

"Đừng nói chuyện này nữa, người nói xem thứ này rốt cuộc là cái gì mà quý giá hơn đồng bảo thạch kia?"

"Trả tiền trước rồi ta mới nói cho người."

Ba người giật giật trán, bọn họ cuối cùng biết cửa hàng này tại sao lại có tên là "Chuyên vôi tiền". Chính xác, nha đầu này cái gì cũng tiền!

Dận Ngã lấy ngân phiếu một ngàn lượng từ trong ngực ra.

"Cho người cho người! Mau nói."

Văn Khanh đếm một lát, mới cười tí mắt mở tủ pha lê, lấy vật kia ra nhét vào tay Dận Ngã.

"Hàng đã bán ra miễn đổi lại!"

Dận Ngã: "...". Luôn cảm thấy bị lừa!

Văn Khanh tâm tình cực tốt giải thích, "Cái này à, gọi là hỏa súng (*)."

(*). Đây là hỏa súng (súng etpigôn).

"Nói bậy! Ta biết hỏa súng, không dài như vậy!"

Triều đình có hỏa khí doanh (*), trang bị của binh lính bên trong chính là hỏa súng. Trước kia mấy người bọn họ cũng từng chơi đùa qua, nhưng thứ đồ này không dễ dùng, bắn được mấy phát là nóng không cầm được, sức giật rất lớn làm cánh tay tê dại, còn rất dễ làm vỡ lồng ngực. Lúc đầu bọn họ còn cảm thấy mới mẻ nhưng sau đó không ai còn chạm vào thứ đồ đó nữa.

(*) Hỏa khí doanh: xưởng chế tạo vũ khí.

Mà thứ này của Văn Khanh nhìn rất tinh xảo, bề ngoài là kim loại màu đen sáng bóng, nhìn không giống như là vật bình thường. Quan trọng hơn là cái hỏa súng này hoàn toàn không giống hỏa súng trong hỏa khí doanh một chút nào!

Văn Khanh liếc mắt nhìn hẩn nói, "Hỏa súng giá một ngàn lượng bạc sao mà giống những cái đó được? Ta thấy người có mắt nhìn hơn hai bọn họ, cho người mười viên đạn. Đơn giá một viên mười lượng đấy!"

Dận Ngã: "..."

Bán hỏa súng còn không cho lấy đạn, hẩn bị lừa thật à?

Lời Dận Ngã muốn nói còn chưa ra khỏi miệng, Văn Khanh làm bộ mặt lạnh lùng vô tình.

"Hàng đã bán ra miễn đổi lại!"

Dận Nga tức giận răng giận lợi, nha đầu chết tiệt kia thật đáng ghét!

"Chúng ta đi!" Mắt không thấy tâm không phiền!

Dận Đường, Dận Tự cũng nhìn ra lão Thập bị hố. Nhưng mà hai người bọn họ lại có được món hời lớn, trong lòng mừng thầm, chỉ là không biểu lộ ra mặt cho Dận Ngã thấy. Huynh đệ bị hố mà bọn họ vẫn vui vẻ, rất không tử tế.

"Hân hạnh chiếu cố, lần sau lại đến nha!"

Văn Khanh cười tít mắt tiễn bọn họ đi, xoay người trở lại quầy hàng làm việc.

Nàng đang viết một quyển sách, tên là 《Liệt quốc truyện》, chủ yếu mô tả lịch sử phát triển của các nước phương Tây, từ chính trị, kinh tế, văn hóa và cho đến các phương diện khác, trình bày chi tiết các vấn đề gặp phải trong các giai đoạn phát triển của họ, phân tích ưu và nhược điểm của từng chế độ. Trước mắt đã viết đến sách Anh Quốc, ừm, viết xong là bán được rồi!

Nàng nỗ lực như vậy cũng là vì hoàn thành nhiệm vụ. Bây giờ là thời thái bình thịnh thế, muốn làm Hoàng đế cũng không thể cầm vũ khí nổi dậy, người chịu khổ chính là bách tính. Cho nên chỉ có thể đi theo con đường hoà bình.

Thật may nàng có thể lợi dụng thân phận của mình, nhưng chỉ thân phận thôi là chưa đủ. Nàng phải thể hiện đủ giá trị và bản lĩnh mới có thể làm người đời kính sợ, chấn động đến mức bỏ qua thân phận nữ nhi của nàng.

Tất cả đồ vật trong tiệm của Văn Khanh được chế tác mô phỏng theo những thứ ở trong không gian, không phải lấy thẳng ý tưởng của hậu thế. Mà những đồ nàng có thể chế tạo, ắt hẳn với trình độ kỹ thuật thời nay cũng có thể làm ra nó.

Mỗi một thứ trong tiệm của nàng lấy ra gần như có thể thay đổi cả một triều đại, à, chỉ trừ đồng bảo thạch kia. Như hỏa súng bị Dận Ngã mua đi lúc nãy. Một quốc gia lớn mạnh, không thể không có vũ khí, mà đồ chế tác

kia của nàng đã đạt tới tiêu chuẩn của hai trăm năm sau. Đây là mức cao nhất có thể đạt được của trình độ kỹ thuật thời nay. Một khi chế tác với số lượng lớn, chắc chắn sức mạnh quân sự của Đại Thanh sẽ nhảy lên số một thế giới!

Kết quả không ai biết hàng (*)!

(*) Ý bảo biết phân biệt hàng tốt hàng xấu.

Sau khi Dận Đường trở về, liền phái người tới canh chừng ở cửa hàng của Văn Khanh. Những khách hàng tới gần đều bị những người này không chút khách khí đuổi đi. Văn Khanh cũng không giận, nàng còn vui mừng vì được thanh tịnh, càng có nhiều thời gian viết sách. Ban đầu cửa hàng này của nàng cũng không phải mở cho những người thường, chỉ cần người nên chú ý chú ý là được.

Ba người Dận Đường nhận định những thứ trong tiệm Văn Khanh đều là lừa người, kẻ nào mua chính là vung tiền qua cửa sổ. Cho nên một lòng một dạ mua đá quý, trong vòng nửa tháng đã mua hết bảo thạch.

Dận Đường mua hết tất cả bảo thạch, mới dương dương tự đắc nói với Văn Khanh về giá trị của chúng, rồi chờ xem bộ dạng đau lòng không thôi của nàng. Không ngờ căn bản nàng không quan tâm, còn mỉa mai nhìn hằm.

"Những bảo thạch kia có tác dụng gì đâu? Không ăn được cũng không uống được, lót đường thì sợ cắn chân. Vậy mà người còn tâm tâm niệm niệm coi nó là bảo bối!"

Hả? Lấy bảo thạch lót đường? Dận Đường vạch đen đầy đầu. Nha đầu này đúng là không biết giá trị của bảo thạch! Ai, nha đầu ngốc này vừa đưa tiền vừa đưa bảo thạch cho hằm, tốt nhất không nên cửa dao vào tim nàng.

Dận Đường thấy Văn Khanh ngốc, Văn Khanh lại cảm thấy người này hết thuốc chữa. Nàng đã hết hi vọng vào sự giác ngộ của Dận Đường. Hằm

có tư chất làm thương nhân, không mong hãn có thể nhìn thấy giá trị của mấy thứ này đối với quốc gia đại sự. Hai người đứng ở hai góc độ khác nhau, đều cảm thấy đối phương mới là kẻ ngốc.

Dận Đường suốt nửa tháng đều ghé qua tiểu điểm của Văn Khanh, đã khiến cho người khác chú ý, bao gồm cả vị Hoàng đế tính cách đa nghi trời sinh kia. Vì thế tranh thủ thời gian cảnh cáo hãn một chút.

"Trẫm nghe nói người bán một cửa hàng mười vạn lượng? Sao thế? Cửa hàng kia làm bằng vàng à?"

Khang Hi từ trước đến nay không thích các hoàng tử kết bè kết phái. Hành vi bán một cửa hàng giá mười vạn lượng bạc của Dận Đường, trực giác nói cho hãn chắc chắn có mờ ám! Nói không chừng do nô tài của người nào đó ngụy trang mua cửa hàng để đưa tiền cho Dận Đường.

Dận Đường vừa nghe, vội vàng quỳ xuống tạ tội.

"Hoàng a mã minh giám, người mua cửa hàng là một nữ nhân mới từ hải ngoại trở về, nàng căn bản không biết giá cả ở Đại Thanh. Con ban đầu không muốn bán cửa hàng kia, nên mới nói giá mười vạn lượng để nàng ta biết khó mà lui, không ngờ nàng ta đáp ứng ngay. Không chỉ có thế, nàng còn gian hơn cả con, vào tiệm mua hay không mua đều phải đưa một lượng bạc làm phí vào cửa, trong túi không có một ngàn lượng không cho vào. Đồ vật trong cửa hàng cũng rất kì lạ, hơn nữa bán giá rất cao."

"Càng kỳ quái hơn là, đá quý trong tiệm bán theo cân, bạc dùng giở đưng, theo lời nàng thì là đốt tiền nấu cơm."

Dận Đường khai báo rõ ràng hết mọi chuyện về Văn Khanh. Hãn biết tính tình hoàng a mã như thế nào, nếu bị phụ hoàng cho rằng mình mượn cơ vợ vét của cải là xong đời!

Khang Hi nghe hẳn giải thích xong, cũng không biết tin hay không tin, về mặt bình tĩnh không nhìn ra thái độ gì.

"Người kia nghe có vẻ thú vị đấy."

Ông nhìn Dận Đường kính cẩn lễ phép quỳ phía dưới, không mặ không nhạ nói một câu: "Đứng lên đi. Người đã trưởng thành rồi, cũng nên giúp trấ việc chính sự, đừng có cả ngày làm loạn. Cùng dân đoạt lợi thành ra thanh danh bất hảo. Đường đường là hoàng tử a ca mà lại đi buôn bán thì còn ra thể thống gì?"

Ha, làm chính sự? Chính sự đã có người khác làm, hẳn rảnh rồi đến mố meo, không đi kinh doanh thì làm gì? Dận Đường môi mấp máy mấy lần, cuối cùng không nói gì, khom mình hành lễ nói: "Xin nghe hoàng a mã dạy bảo."

Dận Đường đi được một lúc, Khang Hi phân phó Lý Đức Toàn: "Đi gọi lão Tứ cho trấ".

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 16

Edit: Đèo

Beta: Miêu Nhi

Văn Khanh ngồi ở phía sau quầy bán hàng, nhìn dòng người đi lại tấp nập trên đường phố đến phát ngốc, Dận Đường mua bảo thạch xong liền ra lệnh cho người đứng canh trở về phủ. Bởi vì bên ngoài tiệm dán hai bố cáo, như thường lệ vẫn không có khách ghé thăm.

Văn Khanh cảm thấy hôm nay sẽ không có khách, bỗng ngoài cửa có hai người tiến vào.

Nam nhân đi đầu có dáng người cao gầy, gương mặt thanh khiết, cách ăn mặc tuy mộc mạc nhưng khí thế làm người khác không dám khinh thường, theo sau là một nô tài cúi đầu nhắm mắt đi theo, nhìn dáng vẻ yếu điệu của hắn thì có lẽ đây là một tên thái giám.

Có thể mang thái giám ra cửa, không phải phi tử trong cung thì chính là hoàng tử, Văn Khanh âm thầm suy nghĩ trong lòng, sau đó lười biếng mở miệng tiếp đón:

"Hân hạnh đến với bốn tiệm, trước tiên xin nộp phí vào cửa."

Người tới đúng là Tứ A Ca Dận Chân, phụng mệnh hoàng đế Khang Hi tới đây để dò tra cửa hàng này. Lúc ở bên ngoài, hắn tất nhiên là nhìn thấy

trên cửa có dán bố cáo, vì vậy liếc Tô Bồi Thịnh một cái, Tô Bồi Thịnh lanh lẹ móc ra hai lượng bạc đặt lên trên quỳ.

Văn Khanh nhận bạc, tùy tiện ném vào sọt tre, tủm tủm cười nhìn Dận Chân nói:

"Khách quan cứ tự nhiên, nhìn trúng thứ gì ta sẽ ưu đãi cho ngài!"

Nếu nàng nhớ không lầm, hẳn chính là Tứ hoàng tử Ái Tân Giác La - Dận Chân. Cũng chính là vị hoàng đế Ung Chính mặt lạnh trong truyền thuyết. Đây là một người vô cùng nghiêm túc làm việc, so với Bát, Cửu, Thập thì đáng tin hơn nhiều! Có lẽ nàng có thể giúp hắn mở ra một cánh cửa mới.

Dận Chân chấp tay sau lưng, chậm rãi dạo bước nhìn qua đồ trong cửa tiệm, hẳn rất giống đám người Dận Đường, trong tiệm có nhiều thứ mà hắn không biết, nhưng do đọc sách nhiều, lại học cao hiểu rộng, nên ít nhiều gì vẫn có thể đoán ra được một chút.

Bỗng nhiên hắn chỉ vào một thứ hỏi:

"Đây là cái gì?"

Văn Khanh nhìn thoáng qua đồ vật mà hắn chỉ, trong lòng thở dài, không hổ danh có thể lên làm hoàng đế, ánh mắt không giống người thường! Dù nàng rất bội phục, nhưng nguyên tắc thì vẫn không thể phá vỡ.

"Trước tiên ngài phải giao bạc, sau đó ta sẽ nói cho ngài biết."

"Bao nhiêu?"

"Mười vạn lượng!"

Dận Chân trầm ổn, nghe thấy giá tiền cao như thế cũng không có phản ứng gì, xoay người tiếp tục nhìn thứ khác, biểu hiện của hắn chính là không

muốn biết.

Sau một lúc lâu, Dận Chân chỉ vào bên trong góc của ngăn tủ.

"Cái này cũng bán sao?"

Văn Khanh nhìn qua, thì ra là một hạt gạo, nàng cười cười.

"Đương nhiên rồi, phàm là vật bày ra điều sẽ bán." Nàng còn tưởng rằng hạt gạo kia không không có gì thu hút, sẽ không bị người ta phát hiện ra.

Dận Chân hỏi:

"Vật này có giá bao nhiêu?"

Vật này có thể bày ở trong tiệm ắt hẳn là không tầm thường, Dận Chân cảm thấy cho dù có là một hạt gạo cũng không hề bình thường. Sự thật chứng minh, trực giác của hắn rất đúng.

Văn Khanh nói:

"Trừ bỏ ngài thì sẽ không có một khách nhân nào chú ý tới hạt gạo này, ta liền bớt giá cho ngài, một ngàn lượng."

"Lớn mật." Tô Bồi Thịnh đứng phía sau Dận Chân không nhịn được lên tiếng. Đây không phải là muốn chơi đùa với chủ tử nhà hắn sao? Nếu không phải chủ tử không lên tiếng, lúc này ra giá mười vạn lượng, hắn đã muốn mắng nàng rồi, hiện tại càng kỳ quái hơn là chỉ một hạt gạo thôi mà nàng lại muốn một ngàn lượng! Hạt gạo làm bằng vàng cũng không tới giá đó!

"Người chính là gian thương, hồ người hồ đến trên đầu chủ tử nhà ta luôn rồi! Người có mấy cái đầu cũng không đủ để chém!"

Văn Khanh nướng mày, nhìn xem Dận Chân sẽ có phản ứng như thế nào, nếu hấn cũng nghĩ vậy, nàng sẽ không bán cho hấn.

Dận Chân nhăn mày, cho Tô Bồi Thịnh một ánh mắt cảnh cáo.

"Không được phép vô lễ."

Sau đó nhìn Văn Khanh nói:

"Xin lỗi, nô tài nhà ta không hiểu chuyện."

Tô Bồi Thịnh bị chủ tử cảnh cáo, trong lòng rất không vui, hấn cảm thấy chủ tử nhà mình bị nữ nhân cổ quái này lừa gạt, nhưng chủ tử không cho hấn nói, hấn đành phải câm miệng, ngậm bồ hòn làm ngọt.

Văn Khanh xua xua tay, coi như không có chuyện gì.

"Người còn muốn mua không?"

"Một hạt gạo giá một ngàn lượng, cô nương có thể nói cho ta biết nó quý ở chỗ nào hay không?" Dận Chân bất động thanh sắc nói.

"Nếu ngài mua, ta mới có thể nói cho ngài biết. Nhưng hôm nay ta sẽ phá lệ tiết lộ cho ngài một điều, giá trị thật của nó hơn một ngàn lượng, thậm chí có thể nói là vô giá." Nếu không phải tương lai hấn sẽ lên làm hoàng đế, nàng cũng không rảnh cùng hấn nói nhiều như vậy làm gì! Càng không nói hấn mua lời chín vạn chín ngàn.

Dận Chân trầm mặt nửa ngày, tựa hồ đang suy nghĩ mua một hạt gạo giá một ngàn lượng có thật sự đáng giá hay không. Nhưng mà hấn vẫn mua, bởi vì hấn cảm thấy mua được đồ vật trong tiệm này với giá một ngàn lượng là đã quá tiện nghi cho mình rồi.

Văn Khanh đếm ngân phiếu, thấy không thiếu tờ nào liền ném vào sọt tre. Dận Chân nhìn thấy rõ ràng, hoàng a mã nói không sai, trong tiệm này

bạc được đựng ở trong sọt.

Văn Khanh cười tủm tỉm lấy ra hạt gạo, đưa đến tận tay Dận Chân.

"Tốt, đã thanh toán xong, không thể trả lại hàng."

Dận Chân hơi đau đầu, cảm thấy mình giống như vừa bị lừa!

Hắn hít sâu một hơi.

"Hiện tại cô nương có thể nói cho ta biết hạt gạo này có chỗ nào đặt biệt mà giá lại lên đến một ngàn lượng bạc rồi chứ!" Mấy chữ cuối cùng, hắn cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra, đối với hạt gạo có giá một ngàn lượng bạc này, Dận Chân vô cùng oán niệm.

"Giống gạo này được gọi là lúa nước, sản lượng một mẫu có thể lên tới ngàn cân." Văn Khanh căn cứ vào trình độ nông nghiệp của Thanh Triều để đưa ra kết luận.

Dận Chân kinh ngạc thất sắc.

"Sản lượng một mẫu lên đến ngàn cân?!"

Không trách hắn lại ngạc nhiên như vậy, phải biết sản lượng ở Thanh Triều hiện tại chỉ mới hơn ba trăm cân một mẫu, đây chắc chắn là đang nói đến loại thượng hạng, loại trung đẳng thì rẻ hơn một chút, còn loại gạo hạ đẳng thì không cần phải nói, cho nên khi nghe một mẫu có thể cho sản lượng lên đến ngàn cân, Dận Chân làm sao không kinh ngạc cho được?

Văn Khanh rất vừa lòng với vẻ mặt của hắn, đây mới là phản ứng bình thường khi mua đồ vật của nàng!

Nàng lập tức bước vào bên trong, đứng trước một tủ đựng sách, bắt đầu tìm kiếm thứ gì. Dận Chân không tự chủ mà đi theo vào, vừa rồi hắn cũng thấy ngăn tủ này, nhưng mà đã bị khóa nên không thể tự tiện mở ra được,

hắn đi đến nhìn vào một chút, cảm thấy một hạt gạo đã làm cho hắn kinh hách lớn như vậy, nói không chừng bên trong tủ còn có thể cất giấu bí mật to lớn nào đó.

Sách trong ngăn tủ đều được đóng bằng tay, quyển nào cũng có tên đảng hoàng, Dận Chân cẩn thận xem xét.

<< Đáng sợ! Người đàn ông khom lưng nhặt xà phòng lại xảy ra cơ sự này! >>

<< Khiếp sợ! Em chồng nửa đêm xông vào phòng chị dâu... >>

<< Thốn thức! Cha chồng và con dâu lại có thể làm chuyện xấu hổ như vậy ở trong phòng... >>

<< Không thể có con! Thiếu phụ trẻ tuổi làm chuyện ấy ở trong miếu! >>

<< Không thể tưởng tượng! Lão già sáu mươi tuổi còn có thể sung sức mỗi đêm!>>

.....

Dận Chân hỗn độn, đây là cái quỷ gì vậy?

Lúc này, Văn Khanh lấy ra một quyển sách, cao hứng nói:

"Tìm được rồi! Chính là cái này!"

Hắn cầm lấy, chỉ thấy dòng chữ << Khủng bố! Vì sao thiếu phụ lại thét chói tai trong đêm tân hôn? >>

Dận Chân: "..."

Hắn một chút cũng không muốn biết vì sao trong đêm tân hôn thiếu phụ lại thét chói tai!

"Cái này là kĩ thuật trồng lúa, hạt gạo kia không đáng giá một ngàn lượng, thứ này mới có giá trị."

Cái Văn Khanh bán là hàng hóa, nhưng thứ nàng bán thật sự chính là kĩ thuật - kĩ thuật vượt thời đại.

Dận Chân không rảnh quan tâm cái tên kì quái ra sao, vội vàng mở ra, nhìn lướt qua một chút, trái ngược với tên ở trên bì sách, nội dung bên trong trông đúng đắn và đáng tin cậy hơn nhiều. Nếu những điều nó viết đều là sự thật, Đại Thanh nhất định sẽ có sự thay đổi lớn!

Dận Chân cất sách, sau đó vội vàng tiến cung.

"Phụ hoàng vạn tuế."

Mới vừa bước vào Càn Thanh cung, hắn nhìn không được muốn nhanh chóng báo tin vui. Là một người luôn luôn nghĩ cho con dân bá tánh, đột nhiên biết được phương pháp có thể sản xuất được nhiều lương thực khiến hắn không khỏi kích động.

"Phụ hoàng, ngài xem, ta mua hạt gạo này với giá một ngàn lượng."

Dận Chân cẩn thận dâng hạt gạo đến trước mặt vua Khang Hi.

Khang Hi mở to mắt nhìn hạt gạo nằm gọn trong bàn tay mình, khoe miệng giật giật.

"Mua một hạt gạo với giá một ngàn lượng?"

"Không phải đâu, còn có cái này nữa, ngài xem đi ạ."

Khang Hi nghe hẳn nói không phải phát rồ đi mua một hạt gạo với giá một ngàn lượng mới hòa hẳn lại, tiếp nhận sách hẳn dâng lên.

"Khủng bố! Vì sao thiếu phụ lại thét chói tai trong đêm tân hôn?"

Trên trán Khang Hi nổi gân xanh.

"Hỗn trưởng! Người đây là có ý gì?"

Dận Chân thấy hẳn hiểu lầm, vội vàng mở ra nội dung bên trong.

"Phụ hoàng, ngài xem, đây là kỹ thuật gieo trồng để đạt sản lượng ngàn cân một mẫu."

"Sản lượng ngàn cân một mẫu? Lời này là sự thật?" Vẻ mặt của Khang Hi không hề khác Dận Chân lúc mới nghe là bao.

"Nhi tử không dám lừa gạt phụ hoàng, là chủ của cửa tiệm đó nói như thế, thực hư còn phải kiểm chứng."

Khang Hi bình tĩnh lại.

"Nếu đúng là như vậy, thì đây chính là phúc lớn cho Đại Thanh ta!"

Ông tinh tế lật xem từng trang, càng xem càng cảm thấy không thể là giả. Khang Hi từng nghiên cứu về lúa nước, xem nội dung trong quyển kinh thư này càng khiến ông thông suốt hơn, tất nhiên cũng biết mặt chữ bên ngoài là giả, cố gắng đè nén sự khiếp sợ trong lòng, ông phân phó Dận Chân.

"Việc này giao cho người, Hộ Bộ, Công Bộ cùng nhau giải quyết, nhất định phải nghiên cứu thành công kỹ thuật trồng lúa nước ở bên trong."

"Tuân lệnh."

Hôm nay ước chừng là ngày may mắn của Văn Khanh, mới tiễn Dận Chân đi, lại tiếp thêm một vị khách quý khác, vị này quý phái hơn Dận Chân nhiều, quần áo đẹp đẽ quý giá, có tùy tùng đi cùng, trên người bọn họ ần ần sát khí, chắc hẳn là binh lính.

"Lão thập mua súng etpigon ở chỗ này?" Hãn không chút khách khí, vừa tiến vào liền mở miệng hỏi.

Nàng đương nhiên không bị hãn dọa sợ, cười tủm tủm nói:

"Hân hạnh chiếu cố bốn tiệm, trước tiên xin giao bạc trước."

Có thể kêu Dận Ngã là lão Thập thì chỉ có thể là các ca ca của hãn, người này một thân sát khí, nếu nàng đoán không sai, người có thể dẫn binh chính là Đại A Ca Dận Thì.

Dận Thì có chút không kiên nhẫn, vẫy tay với đám người phía sau.

"Cho nàng."

Hãn vô tình thấy được Dận Ngã đang thưởng thức một cây súng etpigon tinh xảo, tìm hiểu kỹ mới biết là của nơi này. Dận Ngã thấy hãn có hứng thú với súng etpigon liền đưa cho hãn xem, hãn không ngu ngốc như lão Thập, hàng năm mang binh đánh trận sao không nhìn ra được giá trị của súng etpigon chứ? Quả nhiên, thử một chút liền thấy được uy lực chấn động của cây súng này!

Hãn bắn thử vào bia - không trượt phát nào! Đường đạn xa hơn súng bình thường ba trăm thước, lực sát thương trong khoảng một trăm năm mươi thước, quả thực có thể lấy đầu của kẻ địch ở phía xa! Chuyện này có thể không làm hãn khiếp sợ sao? Bởi vậy hãn vừa ra khỏi trại tập bắn đã chạy ngay đến cửa hàng "Chuyên vòi tiền" này.

Văn Khanh thu bạc xong mới nói:

"Ngài nói lão Thập là ai ta không biết, huống hồ, chỗ của ta không tiết lộ tin tức của khách nhân."

"Người!" Dận Thì cau mày quắc mắt, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, hừ lạnh một tiếng, ép xuống hỏa khí, xoay người đi vào trong tiệm.

Hắn dạo một vòng quanh tiệm, mắt nhanh chóng liếc thấy một vật.

"Đây là..." Trong giọng nói không chút che dấu vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Văn Khanh ngẩng đầu nhìn thoáng qua, chính là vật vừa nãy Dận Chân hỏi nhưng không mua.

"Hồng pháo? Không đúng, nó càng phức tạp hơn!"

Không thể không nói, khẩu giác của Dận Đề vô cùng nhạy bén! Hắn như hổ rình mồi nhìn chăm chăm Văn Khanh.

"Lấy cái này ra, bốn vương muốn nó!"

Hắn tự xưng bốn vương cũng đã thể hiện rõ thân phận của mình, nhưng nàng mặc kệ hắn là ai, chỉ cười nói:

"Hân hạnh được ngài chiếu cố, mười vạn lượng bạc, trước tiên giao bạc ta mới giao hàng!"

Dận Thì tức giận đến mức bật cười.

"Một mô hình thôi mà người đòi tận mười vạn lượng bạc?"

Đúng vậy, trong tủ kính bày ra mô hình đại pháo, nếu là phiên bản thật, cửa hàng nhỏ của Văn Khanh không trưng bày nổi.

Sắc mặt Văn Khanh không đổi, vẫn vô cùng thản nhiên.

"Không! Không! Không! Đương nhiên không phải chỉ là một cái mô hình. Nếu ngài muốn, đưa tiền trước đã, sau đó ta sẽ nói cho ngài biết."

Dận Thì híp mắt nhìn nàng, ánh mắt lộ ra nguy hiểm, nhưng nàng lại không sợ sệt một chút nào, cuối cùng hẳn không thể không thỏa hiệp, phân phó thị vệ đằng sau.

"Hồi phủ lấy mười vạn lượng ngân phiếu!"

Thị vệ lĩnh mệnh rời đi, thời gian không tới một chung trà đã quay trở lại, đặt lên trên quầy một xấp giấy dày, Văn Khanh kiểm tra cẩn thận, tiện tay ném vào trong sọt, cao hứng tiếp đón Dận Thì.

"Ta thấy ngài sáng khoái như vậy, cũng không dám làm khó ngài, tới tới tới, ta dẫn ngài đi, đại pháo thật ở trong hậu viện."

Dận Thì đi theo nàng bước vào hậu viện, nhất thời bị đại pháo làm cho sợ ngây người, không phải mô hình, không phải hàng mẫu, mà là một đại pháo hàng thật giá thật!

"Cái này gọi là pháo lựu đạn, uy lực hơn Hồng pháo thời Minh rất nhiều. Tốc độ tối đa là chín trăm ba mươi mét một giây, ngài biết giây là gì đúng không? Chính là một lần nhích của đồng hồ quả quýt. Tầm bắn lớn nhất là hai mươi bảy nghìn một trăm năm mươi mét, bắn thẳng là một nghìn một trăm mét."

Dận Thì đứng đờ ra nghe nàng giải thích, hoàn toàn không kịp phản ứng. Cuối cùng nàng đưa cho hẳn một quyển sách về cách sử dụng pháo lựu đạn, đương nhiên, tên của nó cũng vô cùng trái khoáy << Nam nhân nhìn đến trăm mặt, nữ nhân nhìn đến rơi lệ >>.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì
dtv-ebook.com

Chương 17

Edit: Đèo

Beta: Ling + Miêu Nhi

Dận Thì chạy đến Càn Thanh Cung, thậm chí không kịp chờ thái giám vào thông báo liền trực tiếp vọt vào trong.

"Thỉnh phụ hoàng di giá đến hỏa khí doanh!"

Hắn vừa nói xong, tiểu thái giám từ cửa vội vàng tiến vào, sắc mặt tái nhợt hoảng sợ quỳ xuống.

"Vạn tuế gia..." Trục quận vương không theo quy củ, vạn tuế gia sẽ không trách tội, nhưng hắn không kịp thời thông báo là tội không thể tha.

Khang Hi vẫy vẫy tay.

"Đi xuống đi."

Tiểu thái giám như được xá tội vội vàng lui ra ngoài.

Khang Hi lúc này mới nhìn sang Dận Đề:

"Chuyện gì mà người hốt hoảng như vậy?" Ông vừa nhận được tin tốt, tâm trạng không tồi nên không trách tội Dận Đề không tuân theo quy củ.

"Nhi thần có một thần vật chắc chắn sẽ khiến quân đội Mãn Thanh chúng ta uy chấn thiên hạ, thịnh phụ hoàng di giá đến hỏa khí doanh."

*

Vân Khanh ngồi ở bên cửa, xa xa nhìn thấy đám người Dận Đường đi ra từ Hồng Vận Lâu, cao hứng gọi bọn họ.

"Bát, Cửu, Thập! Bát, Cửu, Thập! Trong tiệm có hàng hóa mới, có muốn vào xem một chút hay không?"

"Nha đầu này đang kêu chúng ta sao?" Dận Đường nghiêng đầu hỏi Dận Ngã.

Dận Ngã gật đầu.

"Hình như là vậy."

Trên trán Dận Đường nổi gân xanh.

"Nha đầu chết tiệt này, còn dám trêu chọc gia!" Hãn nổi giận đùng đùng đi về phía đối diện.

Vân Khanh dường như không phát hiện hãn đang vô cùng tức giận, vui cười hỏi:

"Ai da! Bát Bát hôm nay không đi cùng các người sao? Chắc là ta hoa mắt rồi, tới tới, đi vào trong xem một chút, dù sao chúng ta cũng là người quen, người thích thứ gì ta sẽ giảm giá cho."

"Ai cần người giảm giá?"

"Vậy thì không giảm!"

"Không phải, ai cho phép người gọi bọn ta là Bát, Cửu, Thập?" Dận Đường cảm thấy khí nóng chạy lên trên đầu.

"Gia đường đường là một vị a ca chẳng lẽ không đủ tôn quý để người gọi một tiếng Cửu gia?"

Văn Khanh nhìn hẩn một cái, chậm rãi nói:

"Ngài thật đúng là không đủ!"

"Người nói cái gì?" Dận Đường nổi giận lôi đình, hẩn đường đường là một vị a ca, nha đầu này chẳng qua chỉ là một đứa tiện dân, còn không đủ tôn quý để nàng gọi một tiếng Cửu gia?

Thần sắc của Văn Khanh vẫn thản nhiên như cũ.

"Ngài trẻ tuổi như vậy mà phải kêu bằng gia ư? Hay là ta gọi ngài một tiếng cửu thúc được không!"

Cửu thúc? Sự tức giận của Dận Đường tiêu tán, dờ khóc dờ cười, nha đầu này ở ngoại quốc đã lâu, tám phần là không hiểu hàm nghĩa của từ "gia", hẩn không có ý tứ bắt nàng phải gọi hẩn là gia gia, nhưng muốn gọi Cửu thúc thì gọi Cửu thúc đi.

"Vậy người phải gọi ta một tiếng Thập thúc rồi." Dận Ngã đi đến góp thêm náo nhiệt.

Văn Khanh nhìn hẩn một cái.

"Ngài đem súng etpigon tặng cho người khác?"

"Ừa! Sao người biết?"

"Người ta chạy đến tiệm của ta, ta còn không biết sao?"

Nhắc tới việc này Văn Khanh tức giận cực kì, vốn cảm thấy Dận Ngã rất tinh mắt, vì thế nàng mới bán súng etpigon cho hắn, không nghĩ tới hắn lại tặng cho người khác, hiển nhiên là không biết thứ này rất có giá trị.

"Người nói đại ca tới đây?"

Trên mặt Dận Ngã mang theo sự lo lắng, hiếm thấy người nào trong hoàng cung có tính cách như hắn - vô cùng đơn thuần, cảm xúc đều hiện ra ở trên mặt.

"Đúng! Ta còn lấy được mười vạn lượng của hắn."

Hai mắt Dận Ngã trừng lớn.

"Lợi hại! Người thật là lợi hại! Dám lừa cả đại ca ta."

Nàng tức chết đi được, hắn cảm thấy nàng chính là một kẻ lừa đảo đúng không?

Lúc hai người mãi nói chuyện, Dận Đường đã dạo một vòng quanh tiệp, quệt miệng nói:

"Chỉ là có chút mới lạ thôi, có thứ gì tốt ở đây chứ?"

"Ha ha." Văn Khanh đã sớm không còn hy vọng gì với người này, nàng lôi ra một hộp nhạc từ dưới bàn, à không, thật ra từ trong không gian.

"Cái này ngài có coi trọng không? Giúp ta mời một vị khách vào đây ta liền tặng không cho ngài."

Hộp nhạc được làm thủ công vô cùng tinh xảo, có thể gọi là xảo đoạt thiên công*, xung quanh còn khảm các loại đá quý, quả thật hoa lệ vô cùng. Hắn liếc mắt nhìn qua, cười nhạt.

*Ý nói những công việc cực kì khéo léo tinh xảo đến mức độ tuyệt hảo có thể sánh với đất trời.

"Kêu gia đi mời khách giúp người? Người nghĩ ta là tú bà thanh lâu chắc?"

Nàng còn chưa nói gì, Dận Ngã đã kéo tay áo hẳn:

"Cửu ca, sắp tới sinh nhật Nghi phi nương nương, huynh không phải là đang suy nghĩ nên tặng lễ vật gì sao? Đệ thấy thứ này rất thích hợp."

Hắn rất muốn tát chết đệ đệ nhà hẳn, đương nhiên hẳn biết cái này thích hợp, nhưng nếu hẳn biểu hiện rõ ra ngoài, đối phương sẽ biết bọn họ muốn! Khác gì bảo nàng ta tăng giá lên chứ?

Nàng tủm tỉm cười nhìn họ.

"Như thế nào? Cửu thúc có muốn hay không?"

"Muốn! Vì cái gì mà không muốn chứ! Bao nhiêu bạc? Ta đưa! Còn chuyện kia... không có cửa đâu!"

Nàng lắc đầu.

"Không được! Ta cũng không thiếu tiền."

"Người!"

Văn Khanh đầu muối không ăn, hẳn liền nổi trận lôi đình. Cuối cùng Dận Ngã nhìn không nổi nữa, đi ra ngoài cửa kéo một người vào.

"Vị này chính là Lưu Thanh Phương - Lưu đại nhân của Thái y viện. Người nói giữ lời chứ?"

Thái y không phải không tốt, nàng tủm tỉm cười đưa hộp nhạc cho Dận Ngã.

"Đương nhiên là giữ lời, ta nói chuyện luôn giữ lời, cái này cho ngài."

Dận Ngã là một đệ đệ tốt, hộp nhạc tới tay liền đưa cho Dận Đường. Dận Đường đạt được ý nguyện, nhưng một chút vui sướng cũng không có, không biết phải làm sao trừng mắt nhìn nàng.

Ngẫu nhiên đi ngang qua đây, lại bị Dận Ngã kéo vào. Lưu Thanh Phương vẻ mặt ngờ ngác chấp tay thỉnh an hai người.

"Thỉnh an Cửu a ca, Thập a ca, không biết hai vị gọi hạ quan tới đây là vì chuyện gì?"

Dận Đường nhìn trời không nói lời nào, Dận Ngã có chút xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, hẳn không thể nói là dẫn mỗi giúp cửa tiệm!

Nàng chỉ vào bố cáo dán ở cửa.

"Hân hạnh đến với bốn tiệm, trước tiên giao bạc."

Lưu Thanh Phương đứng chờ ra nửa ngày, nhìn về phía hai vị a ca, hai người kia làm bộ như không liên quan tới họ, ông đành phải đau trứng móc ra một lượng bạc.

"Hạ quan có thể đi rồi chứ?" Mặc kệ hai vị này ở đây làm cái trò gì, tốt nhất ông nên tránh xa một chút.

"Ai da, khách quan chờ chút đã." Văn Khanh kêu hẳn dừng lại, cười tủm tỉm nói.

"Ta thấy vầng trán ngài cao rộng, cốt cách lại thanh tao, thiên phú dị bẩm, là bậc kỳ tài trong ngành y học! Trùng hợp trong tiệm có một quyển

tuyệt thế y thư, ta thấy rất có duyên với ngài nên chỉ bán với giá 10 lượng thôi!"

"Y thư!" Lưu Thanh Phương kinh hỉ vạn phần. Điển tịch về y thư từ trước đến nay đều rất khó tìm, các thế gia đại danh y có điển tịch cũng không dễ gì mà truyền ra bên ngoài, đều là sư phụ dạy cho đồ đệ, đồ đệ dạy cho đồ tôn, đời đời truyền nhau, người ngoài khó mà học được. Không nghĩ ở chỗ này ông lại tìm được một quyển, thế nhưng chỉ cần mười lượng bạc!

"Y thư ở nơi nào? Mau đưa cho ta!" Lưu Thanh Phương vội vàng hỏi.

"Trước tiên giao bạc, sau đó ta mới đưa hàng cho ngài." Nàng cười nói.

Lưu Thanh Phương không chút do dự đưa cho nàng mười lượng bạc, cho dù nàng là kẻ lừa đảo nhưng cũng chỉ mất mười lượng bạc mà thôi, nếu chẳng may là thật thì sao? Ông cam tâm tình nguyện lấy mười lượng bạc đi mua thứ chẳng may này.

Nàng thu tiền xong mới đi đến giá sách lấy y thư. Hai người Dận Đường tò mò theo sau, bọn họ còn chưa thấy cái giá sách kia hình dạng thế nào.

Nàng rút ra một quyển sách có tên là < Khiếp sợ! Hãn dám làm chuyện này với một con trâu!> đưa cho Lưu Thanh Phương.

"Đây là y thư, Lưu đại nhân phải nghiên cứu thật kỹ đó, rồi đem nó lan truyền khắp thiên hạ."

Lưu Thanh Phương trịnh trọng vái chào.

"Lão nhân ghi nhớ." Sau đó thận trọng nhận sách rời đi.

Văn Khanh quay đầu lại, thấy hai vị a ca hỗn độn trong gió, hiển nhiên là bị cái tên trên bìa sách làm cho chấn động không nhẹ. Nàng đi qua khép lại giá sách, hai người lúc này mới hồi phục tinh thần.

"Những thứ này là cái quý gì vậy?"

"Thế nào? Có phải cảm thấy vô cùng hứng thú không? Trong ngăn tủ của ta còn rất nhiều quyển như vậy, mỗi một quyển đều có giá trị vạn kim!"

"Vậy sao vừa rồi người bán có mùi lượng?" Dận Ngã theo bản năng mở miệng.

"Dù là buôn bán cũng không thể lừa già dối trẻ, còn phải nhìn đồ ăn trong đĩa nữa." Nàng nhìn hai người bọn họ nói.

"Thế nào là nhìn đồ ăn trong đĩa?"

"Giống như hai người các người, cầm y làm bằng da cừu, xa hoa quý phái, tôn quý ưu nhã, vừa thấy chính là không phú thì quý..."

Lời khen này khiến hai người choáng váng, mỹ từ bay bổng, ngay sau đó lại nghe thấy nàng nói:

"Không làm thịt thì quá là đáng tiếc".

Hai người: "..."

Nàng tiếp tục nói:

"Lại nói đến Lưu đại nhân quần áo mộc mạc đường hoàng, cái gọi là y giả nhân tâm, ông ấy học y thuật cũng là tạo phúc cho thế gian, ta lại không thiếu bạc, coi như là làm một chuyện tốt."

"Nói như vậy, người chính là một đại thiện nhân đúng không?" Dận Đường nghiêng răng nghiêng lợi nói, đừng tưởng hắn nghe không hiểu, nha đầu chết tiệt này đang mắng hai người bọn họ!

Văn Khanh gật đầu.

"Đúng vậy, bây giờ có rất ít người như ta, không thể hiện ra mình là một đại thiện nhân!"

Hắn không còn gì để nói, chưa thấy ai mặt dày như nàng!

Rối rắm một lát, hắn tò mò hỏi:

"Người đàn ông khom lưng nhặt xà phòng rồi cục đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Quả nhiên, người bình thường rất khó kìm nén sự tò mò của bản thân. Nàng cười mà không nói, giơ một đầu ngón tay, quơ quơ trước mặt hắn.

Trán hắn nổi đầy gân xanh.

"Mười lượng?"

Văn Khanh lắc đầu.

"Một trăm lượng?"

Nàng tiếp tục lắc đầu.

"Một vạn lượng?" Hắn biết nha đầu chết tiệt này rất thích sử dụng công phu sư tử ngoạm, hắn thật muốn bóp chết nàng! Lưu Thanh Phương vừa rồi chỉ tiêu mười lượng để mua sách, quay đầu một cái nàng lại muốn bán cho hắn một vạn lượng! Đây là lần đầu tiên hắn thấy kẻ đi hố người khác còn ra vẻ bình tĩnh như vậy!

Dận Ngã không đành lòng.

"Văn Khanh, người đừng nhìn chúng ta là hoàng tử ăn mặc chỉnh tề, kỳ thực bọn ta rất khổ sở! Bổng lộc có chút ít mà còn phải nuôi sống cả phủ nữa, mỗi cửu ca biết kinh doanh nên mới có đồng ra đồng vào, các a ca

khác đều đang nắm chặt lưng quần! Người xem, nếu không... đừng nói thách nữa!"

Nàng bị hấn chọc cười, còn đòi giảm giá, đúng là huynh đệ ruột thịt có khác!

"Nếu không muốn bỏ tiền mua thì vẫn còn một biện pháp nữa..."

"Biện pháp gì?"

"Chúng ta có thể hợp tác." Nàng vừa nói vừa rút quyển sách có tên < Đáng sợ! Người đàn ông khom lưng nhặt xà phòng lại xảy ra cố sự này! > ra.

"Bên trong viết về phương pháp chế tạo xà phòng, tinh dầu xà phòng thứ gì cũng có. Ta cung cấp kỹ thuật, các người cung cấp nhân lực, vật lực, tài lực cùng với việc phụ trách tiêu thụ, lợi nhuận chia đều cả ba, thấy thế nào?"

Dân Đường kinh ngạc mở quyển sách ra, nhìn sơ qua một chút, quả thực nội dung bên trong ghi lại phương pháp chế tạo xà phòng, hấn trầm tư một lát.

"Nếu như lời người nói không phải là giả, ta đồng ý."

"Đương nhiên không phải là giả, người có thể tìm người thực nghiệm thử."

Hấn nhìn nàng rồi nhìn quyển sách trong tay, vẻ mặt không biết nên làm thế nào rồi mang sách đi.

Dận Ngã cảm thấy kỳ quái.

"Cửu ca bị làm sao vậy?"

Văn Khanh thở dài.

"Thông minh bị thông minh hại, đột nhiên phát hiện ra mình chỉ là một đũa ngốc!"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 18

Edit: Nguyệt

Beta: Ling+Miêu Nhi

Sau khi Khang Hi trở về từ hỏa khí doanh, trong đầu ông chỉ suy nghĩ một thứ là pháo lựu đạn. Tiếng pháo đình tai nhức óc, băng thiên liệt địa, chấn động một phương, chỉ một pháo mà phá hủy nguyên một ngọn núi! Nếu chỉ dựa vào sức người thì tuyệt đối không thể đạt đến trình độ này!

Dận Đề nói không sai, đây là thần vật, chắc chắn sẽ khiến Đại Thanh vang danh thiên hạ. Mà thứ có lực lượng đáng sợ như vậy lại được phát hiện ở một cửa tiệm nhỏ!

Vậy người đứng sau cửa tiệm này là ai? Rốt cục nàng ta có lai lịch gì? Máy thứ này từ đâu mà có? Những điểm nghi vấn này lại không thể tra rõ! Nhưng mặc kệ như thế nào, tất cả phải thuộc về ông!

Đang trầm tư suy nghĩ, Khang Hi lại bị tiếng nói bên ngoài đánh gãy: "Hoàng thượng, là đại hỉ, trời phù hộ Đại Thanh ta!" Lưu Thanh Phương giơ một quyển sách, lớn tiếng chạy vào Càn Thanh cung.

Hai ba ngày liên tục có người báo đại hỉ khiến Khang Hi gần như là miễn dịch, cũng không trách tội chuyện ông ta tự tiện xông vào Càn Thanh cung, trầm giọng hỏi: "Ái khanh có chuyện gì vui?".

"Thỉnh hoàng thượng xem, thần ngẫu nhiên tìm được một quyển y thư, bên trong có ghi phương án phòng bệnh đậu mùa và cả phương pháp trị liệu! Có thể phòng bệnh đậu mùa, là trời giúp Đại Thanh ta!" Lưu Thanh Phương kích động đỏ cả mặt.

Khang Hi vội vàng đứng lên: "Lời của khanh là thật?".

Đừng trách ông kích động như vậy, phụ hoàng ông tức hoàng đế Thuận Trị băng hà do bệnh đậu mùa, chính bản thân ông cũng suýt mất mạng do căn bệnh quái ác này. Đại Thanh cách mấy năm là lại xảy ra dịch bệnh đậu mùa làm vô số người phải bỏ mạng. Không những thế còn có không ít người đổ mọi tội lỗi lên đầu hoàng đế, nói do hoàng đế thất đức nên mới bị trời phạt! Ông đăng cơ năm 6 tuổi, 8 tuổi bắt phản loạn, thống nhất thiên hạ, thu phục Đài Loan, nắm thiên hạ trong lòng bàn tay nhưng lại bất lực trước dịch bệnh đậu mùa! Mà bây giờ, bỗng dưng xuất hiện cách phòng dịch bệnh đó, làm sao ông không kích động cho được?

"Mau trình lên đây cho trẫm xem!"

Khang Hi cầm quyển sách trong tay, trên gương mặt ẩn chứa sự vui mừng: "Tốt! Tốt! Tốt! Đúng là trời phù hộ Đại Thanh ta!" Nói ba chữ tốt liên tục chứng tỏ ông đang vô cùng kích động.

"Hoàng thượng, thần thỉnh cầu Hoàng thượng cho phép thái y viện nghiên cứu phương pháp này để sớm ngày thoát khỏi nguy hại của căn bệnh đậu mùa."

"Trẫm chuẩn tấu!".

"Tạ ơn Hoàng thượng!".

Lúc sau, chờ Lưu Thanh Phương cáo lui, Khang Hi nhìn ba quyển sách bày biện trước mặt, lại lâm vào trầm tư. Ba quyển sách theo thứ tự là < Khủng bố! Vì sao thiếu phụ lại thét chói tai trong đêm tân hôn? >, < Nam

nhân nhìn đến trầm mặc, nữ nhân nhìn đến rơi lệ >, < Khiếp sợ! Hãn dám làm chuyện này với một con trâu! > do Dận Chân, Dận Đường và Lưu Thanh Phương lần lượt dâng lên.

Mặc dù tên của chúng rất chi là ba chấm nhưng nội dung lại kinh hãi thế tục. Lần lượt là canh tác lúa nước với sản lượng ngàn cân, pháo lựu đạn phá hủy cả một ngọn núi, phương pháp phòng chống bệnh đậu mùa. Nếu một người chỉ cần có một thứ thôi cũng đủ vang danh thiên hạ. Thế nhưng cả ba đều xuất phát từ một nơi, mà rất có khả năng là từ một người!!

Khang Hi đứng ngồi không yên, ông phải nhanh chóng đi tìm nữ nhân thần bí có tên là Tề Văn Khanh này!

Văn Khanh nhàm chán đến phát ngốc. Cửa hàng này đúng là làm một ngày ăn cả năm, giờ khách mua hàng chỉ có thể gọi là đếm trên đầu ngón tay.

Đang miên man suy nghĩ, nàng chợt thấy một đoàn người bước vào, cầm đầu chính là một lão nhân cao tuổi, khí độ tôn quý bất phàm, mặt đầy uy nghi. Theo sau ngoại trừ một thái giám cao tuổi còn có một đám thị vệ, từ hơi thở đến dáng vẻ theo phán đoán của nàng thì bọn họ toàn là những đại cao thủ. Văn Khanh trong lòng âm thầm suy đoán, bên ngoại lại dừng dừng nói: "Hân hạnh đến với bốn tiệm, trước tiên mời giao bạc".

Lão nhân chính là Khang Hi, hôm nay ông cải trang xuất cung là muốn tìm hiểu cửa tiệm cùng với nữ nhân thần bí này.

Khang Hi đã nhìn thấy bố cáo ở ngoài cửa, cũng từ miệng của Dận Chân và mấy người khác biết được tính cách thích đòi tiền của Văn Khanh, nhưng ông lại không có ý giao bạc mà cười ha hả nói: "Quy củ trong tiệm rất không có đạo lý, nếu ta không có đồ vật nào ưng ý chẳng phải mất trắng một lượng bạc? Hoặc trong tiệm của người không có đồ vật mà ta muốn chẳng phải lại càng không ổn!"

Ông đương nhiên không luyến tiếc một lượng bạc, chẳng qua là muốn áp chế nhuệ khí của Văn Khanh. Khang Hi nghe nói nha đầu này rất cuồng vọng, không coi ai ra gì, đám hoàng tử của ông đều bị nàng vùi tiền không sót một ai!

Văn Khanh ngược mắt lên nhìn Khang Hi: "Vậy người có thể chọn không bước vào, đã bước vào thì một lượng bạc coi như là đánh cược, đã đánh cược thì có thua có thắng, sao lại trách ta không có đạo lý?"

"Haha... Hay cho một tiểu cô nương mồm mép lanh lợi!" Khang Hi cười to: "Chẳng qua..."

Giọng nói của ông thay đổi, nhìn thẳng vào nha đầu trước mặt, ánh sáng trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất: "Quy củ là do người định ra, đối với người không tuân thủ thì quy củ này coi như vô dụng."

Văn Khanh á khẩu không trả lời được, một lúc sau thì khóe miệng cong lên, vẻ mặt tươi cười dễ gần: "Ngài nói rất đúng, quy củ là do người lập, người không tuân thủ quy củ đương nhiên không cần tuân thủ, lão nhân gia, mời ngài vào". Không hề nhắc đến phí vào cửa.

Khang Hi được như ý nguyện, ván đầu tiên áp chế Văn Khanh. Nhưng nhìn nụ cười của nàng ông lại có dự cảm không lành, cảm thấy đối phương không phải là người dễ dàng nhận thua. Đè nén nghi hoặc trong lòng, ông chậm rãi bước vào tiệm và quan sát. Trừ bỏ Lí Đức Toàn, những người khác đều ở bên ngoài. Nhưng Văn Khanh tin tưởng bên ngoài đã được canh phòng nghiêm ngặt, đến cả ruồi bọ cũng khó tiến vào.

Đương nhiên ánh mắt của Khang Hi tốt hơn nhiều so với nhi tử của ông ta, ông cảm thấy trong tiệm mỗi thứ đều bất phàm, đều muốn mang về cung. Bởi vậy, thấy đồ vật từ ngăn tủ thứ nhất ông đã dò hỏi: "Đây là cái gì?"

Nếu đã vì ông mà phá vỡ quy định, Văn Khanh cũng không như trước yêu cầu đưa tiền rồi mới trả lời, nàng bình thản nói: "Đây là mô hình địa cầu, ta mất 15 năm chu du khắp thiên hạ mới tạo ra nó. Màu đỏ là quốc thổ Đại Thanh ta, phía bắc là Nga còn phía tây là Anh Pháp..."

Khang Hi chấn động không thôi, cái mô hình nho nhỏ này thế nhưng bao quát toàn bộ thế giới, lãnh thổ Đại Thanh rộng lớn như vậy nhưng chỉ chiếm một góc nho nhỏ mà thôi! Càng khiến ông giật mình là nàng nói đã đi khắp thiên hạ!

Dù gì Khang Hi cả đời làm hoàng đế, cho dù thái sơn áp đỉnh vẫn không thể kinh ngạc, ông cố gắng áp chế nghi hoặc trong lòng, tiếp tục hỏi: "Vậy còn cái này?"

"Đây là mô hình máy hơi nước do các nước phương Tây phát minh, lấy nó làm tiền đề chế tạo máy móc, hiệu suất rất cao."

Nói như vậy Khang Hi cũng không thể lý giải, mà nàng cũng không có ý định giải thích thêm, vô ích thôi, nếu đưa hết công lao cho ông ta, vậy sau này nàng đăng cơ làm cái gì?

Huống hồ nếu không có nàng chỉ đạo, với kỹ thuật của Đại Thanh thật sự không thể chế tạo máy hơi nước.

"Kia là gì?"

"Là nông cụ do ta cải tiến và xe chở nước"

"Còn cái này?" Ông chỉ vào giá sách.

"A, là một ít sách thôi."

"Là sách gì?"

"Y thư, nông thư, sách thiên văn địa lý".

.....

Khang Hi càng hỏi trong lòng càng chấn động, cuối cùng biến thành kinh hãi! Cửa tiệm nhỏ này thế nhưng khiến ông cảm thấy có sự uy hiếp cực lớn. Nếu có người nắm giữ nơi này, hẳn sẽ khiến Đại Thanh điên đảo mà không cần tốn quá nhiều sức!

Khang Hi nheo mắt, nguy hiểm nhìn Văn Khanh, toàn thân ẩn hiện sát khí: "Người rốt cuộc là ai?".

Văn Khanh điềm nhiên mặc ông đánh giá: "Ta đương nhiên là người Đại Thanh".

Ông nhìn nàng thật lâu: "Người có biết người không nên nắm giữ những thứ này vì chúng có thể mang đến họa sát thân không?".

"Vì sao ta không nên nắm giữ, sách do ta viết, đồ vật do ta làm, không một ai có tư cách nắm giữ chúng bằng ta." Văn Khanh tủm tủm cười nói: "Đồ của ta người đều muốn nhưng lại không muốn đưa bạc...."

"Ngoài cách đưa tiền ra không phải là không có cách nào khác."

Khang Hi không tiếp lời nàng, như vậy chẳng phải là thừa nhận bản thân không muốn đưa tiền sao?

"Ngài có thể lấy đồ vật khác ra trao đổi! Nếu là thứ ta ưng ý, những thứ này tặng ngài không phải là điều không thể. Chẳng qua ta chỉ cần đồ vật trân quý nhất, chẳng hay đồ vật quan trọng nhất đối với ngài là gì vậy?"

Trân quý nhất đương nhiên là ngôi vị.

Khang Hi giận tím mặt: "Làm càn, chỉ bằng câu nói đại nghịch bất đạo này của người, trăm có thể tru di cửu tộc nhà người." Ông vừa dứt lời, mấy tên thị vệ liền vọt vào, rút đao chĩa về phía Văn Khanh.

"Thì ra là hoàng thượng đại giá quang lâm, thất kính thất kính." Tuy miệng nói vậy nhưng hoàng đế nhìn vẻ mặt nàng không có chút kính ý nào. Văn Khanh cũng không thèm nhìn đao kiếm xung quanh, vẻ mặt vẫn điềm nhiên, liếc Lí Đức Toàn rồi đột nhiên hỏi: "Cửu tộc là bao gồm cả gia quyến nô tài trong nhà sao?"

Khang Hi không hiểu vì sao nàng lại hỏi như vậy, không tiếp lời. Nàng lại tự mình tiếp chuyện: "Vậy thì đúng là trùng hợp, những người trong phòng này đều phải bị chém đầu"

Đây là ý gì?

Lời nàng nói giống như có thâm ý khác, Khang Hi nhíu mày, phất tay cho thị vệ lui ra: "Người nói vậy là có ý gì?".

Văn Khanh vẫn đạm phong kinh trả lời: "Đương nhiên là ý trên mặt chữ".

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 19

Edit: Nguyệt

Beta: Ling + Wan + Miêu Nhi

Khi Khang Hi xuất cung lòng mang một nỗi kinh hãi và hiếu kì, cùng với đó là sự chờ mong mơ hồ. Khi hồi cung, chẳng còn một chút kinh hãi nào, chỉ còn lại chấn động và... phức tạp.

Ban đầu ông động sát niệm (*), nhưng sau khi bình tĩnh lại cảm thấy không ổn, bởi vì ông không biết rốt cục sau lưng Tề Văn Khanh là ai, liệu giết nàng ta thì còn có người khác xuất hiện hay không? Thay vì phải đối mặt với một mối nguy hiểm không rõ nguồn gốc, chẳng thà khống chế nó ở ngay dưới mí mắt mình!

(*). Sát niệm: ý muốn giết người.

Hơn nữa, mấy câu nói cuối cùng của Tề Văn Khanh khiến ông không khỏi trầm tư suy nghĩ, rồi lại cảm thấy hết sức vô lý. Nhưng nếu những lời nàng ta nói là thật, chuyện này lại dễ xử lý. Đã là người của hoàng thất thì đồ của nàng ta tất nhiên sẽ thuộc về hoàng thất, chỉ không biết nàng ta là con cháu của nhà nào?

Khang Hi phái người đi thăm dò, trước khi có được kết quả, ông cho người đi giám sát cửa tiệm nhỏ của Văn Khanh.

Văn Khanh thấy chỗ tối có thêm mấy khuôn mặt xa lạ, cũng không để ý lắm, Khang Hi đã biết giá trị của nơi này, không giám sát mới là lạ! Hiện tại chưa ra tay với nàng, e là muốn tra thân phận, cũng kiêng dè thế lực ở sau lưng nàng.

Tất cả mọi người đều tin rằng sau lưng của Văn Khanh nhất định có một thế lực nào đó, nếu không một nữ tử yếu đuối như nàng làm sao có thể làm ra mấy thứ này được? Đây cũng là lý do Văn Khanh cố ý biểu hiện ra như vậy, nếu bọn họ không có kiêng kị, nàng tin chắc cái mạng nhỏ của nàng sẽ tiêu tán dưới tay Khang Hi.

Sau khi tìm người thí nghiệm xà phòng thành công, Dận Đường cảm thấy cả người không thoải mái một chút nào, hẳn đúng là ngốc, bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội tốt! Thời gian gần đây trong cung xảy ra chuyện gì một vị a ca như hắn sao lại không biết chứ?

Tứ ca mua được ở cửa tiệm giống lúa nước có sản lượng ngàn cân một mẫu. Đại ca thì mua được hỏa pháo chấn thiên liệt địa. Lưu Thanh Phương bị lão Thập thuận tay kéo cho đủ quân số cũng tìm được y thư phòng chống bệnh đậu mùa... Chỉ có hắn, đi nhiều chuyến như vậy lôi về mỗi đồng bảo thạch không thể ăn không thể uống, trái đường thì ngại đau chân!

Ngốc chết đi được!

Dận Đường phiền muộn vô cùng, vừa nghĩ đến chuyện Văn Khanh đằng sau lưng chê cười bản thân là đã không muốn ra cửa rồi. Nhưng lại không thể chống cự đám huynh đệ phiền phức, thế nào cũng phải lôi kéo hắn đến cửa hàng nhỏ của nàng ta.

"Cửu ca, dẫn chúng ta đi xem một chút đi, Đại ca Tứ ca tìm được đồ tốt khiến hoàng a mã vui mừng không thôi, chúng ta không thể bị bỏ lại ở đằng sau được!"

Thập tứ a ca Dận Đề kéo Dận Đường từ trong nhà đi ra, bên cạnh còn có Bát a ca, Thập a ca và cả Thập tam a ca đi theo.

Dận Đề vừa đi vừa nói chuyện: "Ta nghe tin đồn truyền âm lên rồi, bọn họ nói mỗi một món đồ ở trong tiệm đều kinh thiên động địa, ai có được cửa tiệm kia là có được thiên hạ..." Hăn đột nhiên hạ giọng: "Nghe nói Hoàng a mã cũng tới đó rồi!"

Dận Đường giật mình: "Người nghe ai nói?".

"Chuyện này người không cần biết, dù sao cũng chắc chắn tám chín phần."

Dận Đề vừa nói vừa cười: "Bát ca, Cửu ca, Thập ca, các người phát hiện cửa tiệm này đầu tiên, hăn là tìm được không ít đồ tốt đúng không? Các người giấu quá kỹ, sợ chúng ta biết nên không nói cho chúng ta hả..."

Dận Tự á khẩu, có thể nói hăn cái gì cũng không có sao? Phỏng chừng nói ra cũng chẳng ai tin, vậy thì ngậm miệng cho rồi. Dận Tự thật sự vô cùng ảo não, mình vào núi báu mà lại tay không trở về, còn có thể trách ai được? Là hăn có mắt như mù, coi nhẹ cửa tiệm nhỏ kia. Từ lúc bắt đầu, Tề Văn Khanh đã thể hiện mình không bình thường, thậm chí còn nhắc nhở họ bảo thạch là thứ vô dụng nhất, vậy nhưng bọn họ vẫn chọn bảo thạch. Ngay cả lão Thập còn có mắt hơn hăn.

Dận Ngã ngược lại thành thực: "Một ngàn lượng mua một khẩu súng etpigon, đại ca thích, ta đưa cho hăn rồi."

Dận Tường nghe vậy cười: "Người bị Đại ca lừa rồi! Ta nghe nói Đại ca ngoại trừ đại pháo ra còn có một khẩu súng kíp tinh xảo, uy lực bất phàm, tầm bắn có thể đạt tới ba trăm thước (*)!".

(*) 1 thước = 0,33 m

"Hả?! Thật sự lợi hại như vậy?" Dận Ngã hồi hận không kịp, sớm biết như vậy hẳn đã không cho Đại ca rồi.

"Không sai đâu, nghe nói khẩu súng kia không tạc nòng (*), không tỏa nhiệt, gần như không có sức giật. Nếu mỗi người sở hữu một cái, cả hỏa khí doanh có thể quét sạch Đại Thanh!"

(* Ý là nòng súng bị nổ.

Dận Tường cảm thấy hứng thú với súng etpigon nên mới nghe ngóng rõ như vậy, trong lòng lại tiếc nuối vì thần khí này không rơi vào tay hắn.

"Cửu ca, người mua được gì vậy? Nói ra cho đệ đệ ghen tị được không."

Dận Đề hết chuyện để nói, Dận Đường thì tức giận muốn bóp chết người đệ đệ này! Không phải nó nghe tin hắn chỉ lấy được một đồng bảo thạch vô dụng nên đến chế giễu hắn đấy chứ?

Dận Đường lạnh mặt không nói, Dận Đề còn muốn hỏi đến cùng nhưng bị Dận Tường vừa nhìn ra thứ gì đó kéo lại, đúng lúc này, một chiếc xe ngựa khác chặn trước mặt bọn họ.

Dận Tự vén rèm lên: "Là xe ngựa của Thái tử."

"Nhị ca cản chúng ta làm gì?"

"Không biết, hỏi thử xem!"

Không chờ bọn họ đi xuống, thanh âm của Dận Nhưng truyền tới: "Không cần hành lễ, lão Cửu có muốn lên xe không?"

Dận Đường trả lời: "Thái tử điện hạ tìm đệ có chuyện gì vậy?"

"Hôm trước người tiến cung tặng cho Nghi Phi nương nương một chiếc hộp nhạc, tấu tử của người rất thích, bảo cô (*) đi mua thêm một cái giống

vậy. Mong Cửu đệ nói cho ta hộp nhạc đó đệ mua ở đâu?" Giọng nói Thái tử ôn hòa lễ độ, không cao ngạo cũng không vênh váo hung hăng.

(*) Cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến.

Dận Đường hừ lạnh, không định trả lời, bị Dận Tự đẩy một cái mới trầm giọng: "Là cửa tiệm "Chuyên vòi tiền" đối diện Hồng Vận Lô!".

Thanh âm của hắn có chút lạnh nhạt, Dận Tự sợ Thái tử trách tội vội bổ sung thêm một câu: "Thái tử nhị ca có thể đi trước, huynh đệ chúng ta cũng đang đi đến đó!".

Thái tử cũng không trách tội, thanh âm ấm áp nói tiếng cáo từ. Chờ hắn đi xa, Dận Đường mới lạnh lùng nói: "Đúng là càng ngày càng không chịu nổi Thái tử! Súng một tiểu thiếp lên tận trời, không thèm ngó ngang gì đến Thái Tử Phi!".

"Cửu đệ ăn nói cẩn thận! Thái tử thế nào Hoàng a mã tự có suy nghĩ của riêng mình, không cần chúng ta phải nhiều lời."

Tuy Dận Tự nói vậy nhưng sao lại không đồng ý với cách nói của Dận Đường? Thái tử mấy năm nay khiêm tốn lễ độ, hạ mình cầu hiền (*), cung kiệm nhân đức (**), danh tiếng ở trong triều không tồi nhưng chuyện của nữ nhân hết lần này tới lần khác lại không chịu làm rõ ràng. Độc súng trắc phúc tấn Lí Giai, đuổi Thái Tử Phi tới Phật đường, thật đúng là không biết hắn nghĩ gì, trắc thất nói súng là súng, Thái Tử Phi sau này là mẫu nghi thiên hạ, không cho nàng mặt mũi thì hắn lấy cái gì ra để quản lý triều cương?

(*) Hạ mình cầu hiền: thời phong kiến, chỉ vua chúa, quan thần hạ mình kết bạn với người hiền tài.

(**) Cung: cung kính, kiệm: tiết kiệm, nhân: nhân từ, đức: đức chính.

Cũng chính bởi vì đức hạnh của Thái tử có vấn đề nên các huynh đệ mới sinh ra tâm tư bất chính.

Lúc Dận Nhưng tới cửa tiệm của Văn Khanh, thế nhưng lại gặp được người quen: "Lão Tứ cũng ở đây à?".

Dận Chân hành lễ: "Thái tử điện hạ".

Dận Nhưng nâng hân dậy: "Không cần đa lễ, chẳng phải ta đã nói lúc không có ai cứ gọi ta hai tiếng Nhị ca rồi sao."

"Lễ không thể bỏ." Dận Chân vẻ mặt nghiêm túc đáp lời.

Dận Nhưng bất đắc dĩ: "Đệ đó, vẫn cứ cứng nhắc như tảng đá vậy! Mà đệ tới đây làm gì? Cũng mua hộp nhạc à?"

"Hộp nhạc?"

"Đúng vậy, lão Cửu tặng Nghi Phi nương nương một chiếc hộp nhạc, tẩu tử người rất thích, nàng hiếm khi yêu thích một thứ gì như vậy, ta đương nhiên muốn khiến nàng vui vẻ." Dận Nhưng cười nói.

Nghe vậy, Dận Chân chau mày, không nhịn được mà khuyên nhủ: "Thái tử quá sùng ái trắc phúc tấn, làm vậy không tốt lắm đâu, trong triều đã có chút tin đồn bất lợi rồi. Ngài nên ở gần Thái Tử Phi mới đúng, dù sao Thái Tử Phi mới chính là Nhị tẩu của chúng ta."

Dận Chân có ý tốt nên mới khuyên thẳng như vậy, nhưng những lời này của hắn chạm đúng nghịch lân (*) của Dận Nhưng, mặt hắn lập tức trở nên lạnh lẽo: "Lí thị hiền thực lương thiện, vì cô mà sinh năm nhi tử, cô sùng nàng một chút thì có gì sai há? Tứ đệ có thời gian giáo huấn cô, không bằng dành thời gian đó quản lí hậu viện của mình cho tốt đi! Điệt nhi Hoảng Huy đã qua đời hai năm rồi, người nối dõi suy vi, dưới gối (**) trống vắng, nên cố gắng hơn!".

(*) Nghịch lân: tương truyền mỗi con rồng đều có một cái vảy mọc ngược, bất kì ai chạm vào sẽ khiến rồng rất phẫn nộ. Cũng giống con người ai cũng có một chỗ cấm kị không thể nhắc đến, nếu không hậu quả sẽ rất khó lường.

(**) Dưới gối: ý chỉ con cháu.

Khuôn mặt của Dận Chân từ đen chuyển sang xanh rồi lại biến thành trắng, tự dưng có người chỉ vào mặt người nói người không có con cái, là ai cũng sẽ tức giận được chứ? Văn Khanh đồng tình nhìn Dận Chân, miệng người cha rẻ tiền của nàng độc thật sự!

"Ha hả, con cái nhiều thì có ích gì? Có chắc là của mình không vậy?? Đừng nuôi lớn rồi mới phát hiện mình đang nuôi nhi tử của người khác!". Văn Khanh lười biếng nói, lại thấy Bát, Cửu, Thập, Thập Tam và Thập Tứ trùng hợp cũng vừa bước vào cửa. Bọn họ vô cùng bội phục nàng, lá gan lớn cỡ nào mới dám nói thái tử nuôi con của người khác?!

Ặc! Tuy nàng chửi bới người trong hoàng thất, nhưng bọn họ sẽ coi như không nghe thấy gì hết.

"Làm càn! Người dám nói cô như vậy?" Dận Nhưng giận tím mặt. Bất cứ ai bị nói đội nón xanh, nuôi con của người khác không tức điên mới là lạ.

Dận Chân biết Văn Khanh nói vậy là vì hấn, nhưng lại không đồng tình chuyện nàng chọc giận Thái Tử, vội vàng nói: "Thái tử, nàng mới từ hải ngoại trở về, không hiểu lễ nghi quy củ Đại Thanh ta, nói chuyện hơi tùy ý, không phải cố ý mạo phạm..."

"Nàng chỉ vào mặt cô nói cô đội nón xanh mà là không cố ý mạo phạm? Lão Tứ người muốn bao che nàng đúng không? Có phải là cùng nàng..."

Hắn chưa dứt lời, ngay lập tức bị Văn Khanh cắt ngang: "Tiễn khách! Bồn tiệm đóng cửa, thứ ta không tiếp đãi." Nàng lạnh lùng nói.

Dận Nhưng càng giận dữ, nữ nhân này dám đối xử với hắn như thế!

"Đúng rồi, vị khách quan này còn chưa đưa phí vào cửa. Nhìn cách ăn mặc của người trông có vẻ rất nhiều tiền đó, chắc sẽ không tiếc chút bạc này chứ?" Văn Khanh cười nhạt.

Dận Nhưng giận điên lên: "Người đâu! Lôi nữ nhân này ra chém cho ta!"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 20

Edit: Đèo

Beta: Tiểu Hy Hy+Miêu Nhi

Cuối cùng Dận Nhưng vẫn không thể chém, nguyên nhân là vì Văn Khanh cười nhạo nói một câu: "Ngài muốn chém ta? Hôm trước phụ hoàng ngài nói muốn tru di cửu tộc ta, nhưng cuối cùng vẫn chưa làm được. Bây giờ ngài chém ta rồi, cha ngài không tìm thấy người để chém thì phải làm sao bây giờ?"

Lời này khiến thái tử có chút cố kỵ, nếu Hoàng a mã đã biết sự tồn tại của nàng, vậy thì hẳn không thể tùy ý xử trí được. Cộng thêm một đám huynh đệ cầu tình khiến Dận Nhưng không thể ra tay. Chốt lại là thái tử nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Chuyện này rất nhanh truyền tới tai Khang Hi. Sau khi ám vệ báo cáo không sót chữ nào, ông nhú mày, không phải do Văn Khanh, mà là bởi Thái Tử gây sự vì nữ nhân kia.

Thái Tử là do một tay ông bồi dưỡng nên ông rất hài lòng, cung kiệm nhân đức*, làm việc hay làm người đều không có gì để chê. Duy chỉ có một điều khiến ông bất mãn, chính là chuyện Thái Tử độc sủng Trắc phúc tấn Lý Giai thị đến mức sủng thiếp diệt thế. Khang Hi trong tối ngoài sáng khuyên Thái Tử rất nhiều lần nhưng đều vô dụng.

Cũng vì vậy nên ông mới bất mãn với Thái Tử, ông đang tại vị mà Thái Tử còn như thế, đợi đến lúc ông băng hà, không có người ước thúc, chẳng phải Thái Tử sẽ sủng Lý Giai thị lên tận trời hay sao? Nói không chừng Lý Giai thị sẽ trở thành Hiếu Trang Hoàng Thái Hậu thứ hai cũng nên. Nhân tố thế này tuyệt đối không an toàn, nhất định không thể giữ lại!

Sau đó ông lại nghĩ tới Văn Khanh, tuy nàng có chút cuồng vọng, nhưng đối xử với các A Ca cực kì khách khí, thậm chí còn buôn bán cùng Lão Cửu, Lão Tứ. Bọn họ hỏi nàng về nông nghiệp thì nàng vẫn mở miệng chỉ điểm, nhưng tại sao khi đối mặt với Thái Tử nàng lại thay đổi thái độ? Theo lý thuyết Thái Tử là trữ quân, cho dù không có hảo cảm cũng không đến mức trở mặt như vậy.

Không đúng, ông đột nhiên nhớ tới, ám vệ đã tra ra thân phận của Văn Khanh - nàng được sinh vào giờ Sửu ngày 28 tháng 12 năm Tân Mùi, mà trưởng tử của Thái Tử cũng sinh vào giờ Sửu ngày 28 tháng 12 năm Tân Mùi, cùng ngày cùng tháng cùng năm, thậm chí canh giờ được sinh ra cũng giống nhau, làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy?

Càng trùng hợp hơn là, trưởng tử của Thái Tử lúc mười một tuổi lại chết non vào ngày 28 tháng 11 năm Tân Tị. Nguyên nhân là do Thái Tử Phi hạ độc hãm hại. Lúc đó không phải ông không nghi ngờ, Thái Tử Phi Trạch thị là do ông tự mình lựa chọn, có chút thủ đoạn nhưng tuyệt đối am hiểu việc lớn, không thể nào làm ra loại chuyện sát hại con cháu hoàng tộc được. Nhưng lúc ấy nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực, Khang Hi chỉ có thể trơ mắt nhìn Thái Tử đưa nàng ta tới Phật đường...

Cũng bởi vì chuyện này, Lý Giai thị càng được sủng ái. Lúc đó ông cũng nghĩ đến việc nàng ta tự biên tự diễn, nhưng lại cảm thấy không hiểu, cho dù tranh sủng cũng không đến mức làm hại nhi tử của mình chứ.

Nhưng nếu đó không phải là con trai của nàng ta thì sao?

Nghĩ đến đây, rất nhiều chuyện đã sáng tỏ, Lý Giai thị năm đó sợ bản thân sinh ra nữ nhi, vì củng cố địa vị nên mới trộm long tráo phụng. Chờ sau khi địa vị được củng cố, nàng lại sinh thêm bốn nhi tử, lúc này sợ chuyện trộm long tráo phụng trước kia bị bại lộ nên vội tìm cách diệt trừ "trường tử", nhân tiện giá họa cho Thái Tử Phi, cuối cùng ra vẻ đáng thương khiến Thái Tử đồng tình, một mũi tên trúng ba con nhạn...

Không thể không nói, ông đã đoán đúng chân tướng sự việc, tuy rằng hiện tại không có chứng cứ, nhưng hoàng đế làm việc vốn dĩ không cần chứng cứ. Mặt ông âm trầm, phân phó Lý Đức Toàn: "Đi gọi Lão Cửu đến đây cho trẫm."

*

Văn Khanh đóng cửa, cùng đám người Dận Đường đi đến phía đối diện ăn cơm. Nhưng cơm còn chưa được ăn Dận Đường đã bị người kêu đi, chờ bọn họ cơm nước xong xuôi thì hần mới quay trở lại, có chút rối rắm nói: "Yến hội trung thu gần đến rồi, Hoàng A Mã muốn ta đưa người vào cung dự tiệc."

Hần cũng không rõ vì sao Hoàng A Mã lại đột nhiên cho Văn Khanh tiến cung dự tiệc, lại còn là chính hần đưa nàng đi. Không nói đến việc Hoàng A Mã cho nàng tiến cung vì mục đích gì, làm sao để nàng không gây ra phiền toái mới là chuyện khó. Nha đầu này thường ngày không sợ trời không sợ đất, biết rõ bọn họ là Hoàng Tử A Ca nhưng vẫn không để vào mắt, nắm được nhược điểm của bọn họ là hổ chết người không đền mạng, vào cung lỡ gặp phải chuyện gì thì làm sao bây giờ? Dù gì ở chung với nhau lâu như vậy, bọn họ cũng coi như là có tình có nghĩa, không thể trở mặt nhìn nàng chịu chết được!

Nhưng nàng lại không biết hần đang bắn khoả điều gì, ra sức hứa hẹn: "Được, vừa lúc ta cũng muốn vào cung tham quan một chuyến." Khang Hi

cho nàng tiến cung nghĩa là đã điều tra rõ thân thế của nàng, động tác rất nhanh.

Dận Đường nhin không được dặn dò một câu: "Trong cung không đơn giản như người nghĩ đâu, cẩn thận một chút, đừng gây sự."

"Yên tâm đi, ta đâu có ngốc." Lần này nàng tiến cung, tỉ lệ sống hay chết là ngang nhau, cho dù hoàng gia có con nối dõi lưu lạc bên ngoài hay việc Lý Giai thị trộm long tráo phụng đều bị xem là gièm pha, việc xấu trong nhà không thể để cho bên ngoài biết được.

Nhưng nàng lại lấy ra những thứ có giá trị quá lớn, có khả năng Khang Hi sẽ không giết nàng, nàng đánh cuộc một nửa vào cơ hội lần này.

15 tháng 8 hôm nay, nàng đi theo Phúc Tấn Đông Ngạc thị của Dận Đường tiến cung. Dù sao nàng cũng là nữ nhi, đương nhiên phải để Phúc Tấn mang vào.

Ban đầu Đông Ngạc thị thấy Dận Đường mang về một cô nương xinh đẹp liền có chút lo lắng, nhưng nghe nàng gọi Dận Đường một tiếng Cứu thúc liền yên lòng, cho rằng nàng là một văn bối nào đó trong hoàng thất, vì vậy đối đãi với nàng cũng dụng tâm hơn.

"Trong cung có nhiều quy củ, quý nhân nhiều, người theo sát ta, đừng đụng vào ai hết." Đông Ngạc thị thật tâm dặn dò nàng.

"Dạ được, Cứu thăm."

Nghe vậy, Đông Ngạc thị càng thêm hài lòng, đưa nàng đến chỗ Nghi phi nương nương. Các nàng tới rất đúng lúc, có vài vị Phúc Tấn của các Hoàng Tử khác đang trò chuyện cùng Nghi phi, hoàng cung ngập trong tiếng nói cười.

Văn Khanh vừa tiến cung liền nghe một âm thanh điện tử máy móc vang lên: "Phát hiện nhân vật nguy hiểm! Phát hiện nhân vật nguy hiểm!"

Văn Khanh không hề kinh ngạc, đây là âm thanh hệ thống thông báo nữ chính xuất hiện, nàng theo âm thanh ngẩng đầu đưa mắt về phía nữ chính, ồ, quả thực là một mỹ nhân. Do nhận được các phần thưởng của hệ thống, da thịt của nàng trắng nõn như tuyết, trong mắt chứa đầy hơi nước, môi không bôi son nhưng vẫn đỏ hồng, thân thể nhỏ nhắn yếu điệu, thật sự là một mỹ nhân nhìn thấy liền thương.

Dù nàng ta đã là mẹ của năm hài tử nhưng bề ngoài vẫn y như thiếu nữ, khiến người khác nhìn mà xấu hổ. Hơn nữa nàng quá đẹp, đẹp đến mức không giống người thường, mỗi một chi tiết đều vô cùng hoàn mỹ, không nhìn ra được một điểm xấu nào, nhưng những thứ hoàn hảo quá mức lại rất dễ khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Nên khi nàng ta ngồi cùng các vị Phúc Tấn khác lại có vẻ không được hòa hợp.

Giờ phút này nàng ta hiển nhiên cũng nghe thấy hệ thống nhắc nhở, trong mắt hiện lên hoảng loạn nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, hỏi hệ thống: "Nhân vật nguy hiểm nào?" Vì hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống sẽ tùy thời nhắc nhở nàng nếu có nhân vật nguy hiểm, trong cung không ít thì nhiều sẽ có người có ác ý với nàng ta, nhưng hệ thống cũng không nhắc nhở đặc biệt - đây là lần đầu tiên có yêu cầu chú ý nhân vật nguy hiểm.

Thanh âm hệ thống lại vang lên: "Tề Văn Khanh, là nữ nhi mà cô tráo đổi mười sáu năm trước."

"Cái gì?!" Sắc mặt Lý Giai thị lập tức tái nhợt. Chẳng trách hệ thống lại nhắc nhở, nếu nữ nhi kia thật sự xuất hiện, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến nhiệm vụ chủ tuyến của nàng ta! Người như vậy đương nhiên là nhân vật nguy hiểm! Nàng ta trực tiếp nhìn về phía nữ tử ngồi bên cạnh Đồng Ngạc

thị, vừa rồi các nàng tiến vào hệ thống liên nhắc nhở, nàng ta đã gặp Cửu Phúc Tấn rất nhiều lần, hệ thống đều không có phản ứng gì, vậy vấn đề lần này chắc chắn là ở chỗ nữ tử bên cạnh nàng ta!

Vừa lúc nữ tử kia ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt hai người giao nhau. Khóe môi nữ tử đó chậm rãi cong lên, nàng ta vô cớ cảm thấy một chút lạnh lẽo, lỡ tay làm bể chung trà, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Những người khác thấy nàng ta thất thố như thế, sôi nổi dò hỏi làm sao vậy. Nàng ta miễn cưỡng cười cười: "Ta không sao, đột nhiên có chút không thoải mái, ta đi về trước." Nói xong vội vàng rời đi.

Biểu hiện của Lý Giai thị trong cung Nghi phi rất nhanh liền truyền tới tai Khang Hi: "Ồ? Người xác định nàng ta vừa nhìn thấy Tề Văn Khanh lập tức bị dọa sợ?"

"Vâng, nô tì thấy rõ ràng, Trắc Phúc Tấn Lý thị thất thố làm bể chung trà, sắc mặt trở nên tái nhợt dị thường. "

Khang Hi cười lạnh, ông chỉ muốn thử mà thôi, không nghĩ tới quả nhiên là thật! Hơn nữa Lý Giai thị vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra Tề Văn Khanh là nữ nhi của mình, chuyện này cũng có chút tà môn.

Nhưng mặc kệ thế nào, Lý Giai thị tuyệt đối không thể giữ lại!

Tiệc tối kết thúc, Văn Khanh bị người dẫn tới Càn Thanh cung. Khang Hi muốn ra oai phủ đầu với nàng nên giả vờ phê duyệt tấu chương làm như không phát hiện nàng đã đến. Văn Khanh mới không ngốc đến độ ngồi chờ, nàng cũng không quỳ lạy mà trực tiếp đi đến trước ngự án của Khang Hi, hai tay chống ở trên bàn: "Tìm ta đến đây là có chuyện gì? "

Khang Hi ra oai phủ đầu không thành, ót sau giật giật, lại lần nữa đổi mới cách nhìn về việc nàng không tuân theo quy củ.

"Làm càn! Thấy trẫm vì sao không quỳ?"

Văn Khanh chớp chớp mắt: "Quy củ là dành cho người chịu tuân theo quy củ, đối với người không tuân theo quy củ thì đương nhiên không cần tuân thủ!" Nàng thuật lại lời ông nói không sai một chữ nào. Khang Hi á khẩu không trả lời được, chẳng trách nha đầu này lúc trước không phản bác hẳn, thì ra là chờ lúc này đây.

Khang Hi tâm tư vừa chuyển: "Quy củ không tuân thủ, vậy việc hiếu đạo phải giữ chứ? Người đã biết thân thế của chính mình, vì sao lại bất kính với trượng bối?" Hai người bọn họ đều hiểu rõ, ông cũng không quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp nói thẳng.

Văn Khanh nhướn mày nhìn ông: "Ngài chuẩn bị nhận ta về? Nhưng ta lại không muốn nhận tổ quy tông!"

Khang Hi cảm thấy kỳ lạ: "Người không muốn?" Sau khi nhận tổ quy tông thì nàng sẽ thành con cháu hoàng gia, vinh quang lớn như vậy mà lại không muốn? Có lẽ là lạt mềm buộc chặt chẳng, trong lòng Khang Hi tỏ vẻ hiểu rõ.

Văn Khanh cười nhạt: "Ta không phải là muốn lạt mềm buộc chặt, nhận về thì ta có chỗ tốt gì chứ? Từ xưa đến nay công chúa Đại Thanh đều vô cùng thảm, bị đưa đi hòa thân, tuổi còn trẻ bị tra tấn đánh đập mà chết, ta có ngốc mới muốn được nhận về!"

Bị nàng vạch trần bê bối hoàng gia một cách không chút lưu tình, khuôn mặt Khang Hi lập tức trở nên khó coi, ông trầm mặt một lát mới thở dài nói: "Hòa thân trấn an cũng là hành động bất đắc dĩ. Có điều người yên tâm, nếu người nói vậy trẫm sẽ không cho người đi hòa thân. Điểm này trẫm có thể bảo đảm."

"Ta đây cũng không muốn nhận, hoàng gia một đống quy củ, không bằng ta ở bên ngoài tự do thoải mái! Ở đây cũng không phải Anh quốc, nữ nhân

không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, chẳng có thứ tốt gì, sao phải về để chịu gia quy ước thúc? "

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 21

Edit: Đèo

Beta: Dahlie

Khang Hi tưởng rằng việc Văn Khanh nhận tổ quy tông là một chuyện rất đơn giản, dù gì hoàng thân quốc thích rất có lực hấp dẫn với người bình thường, không nghĩ tới nàng lại đầu muối không ăn! Thậm chí còn nói không được kế thừa ngôi vị hoàng đế thì trở về làm gì?

Điều này khiến ông cười khổ không ngừng. Ông từng nghe nói một số quốc gia ở phương tây có người thống trị là nữ nhân, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới Đại Thanh sẽ xuất hiện một nữ hoàng đế - bởi vì triều đại này có quy định nữ nhân không thể thảo luận việc chính sự. Cho nên Khang Hi không hề coi trọng những lời nói của Văn Khanh mà chỉ xem nó là một câu vui đùa.

"Người thật sự không muốn nhận tổ quy tông? "

Chuyện cho tới bây giờ, ông vô cùng hi vọng nàng có thể nhận tổ quy tông, xuất phát là thưởng thức tài năng của Văn Khanh, tiếp đó là không muốn những thứ kia rơi vào tay người ngoài.

"Trở về thì ta có khác gì một con chim hoàng yến đâu. Cho dù không gả đi hòa thân thì cũng không trốn được một cuộc liên hôn chính trị, sau đó lui về hậu trạch giúp chồng dạy con cả đời? Ngài cảm thấy thích hợp sao? "

Văn Khanh nhìn Khang Hi, tiếp tục nói:

"Ta mất mười lăm năm để đi chu du thiên hạ. Kiến thức, trải nghiệm khó có người bình thường nào sánh bằng. Tinh túy của các quốc gia đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Tinh thông nông, chính, công, y. Có lẽ ngài cho rằng những thứ kia là do thể lực thần bí sau lưng ta tạo ra, nhưng chính ta mới là người làm ra chúng! Ta có thể tăng sản lượng của một mẫu ruộng lên ngàn cân, cũng có thể nghiên cứu ra vũ khí có uy lực cường đại. Cái gọi là văn có thể an bang, võ có thể định quốc không khác như này là bao. Ngài còn cảm thấy ta thích hợp lui về hậu trạch không?"

Khang Hi khiếp sợ không thôi, suy nghĩ kỹ những lời Văn Khanh vừa nói. Nếu đó là sự thật, vậy giá trị của nàng không thể đo lường! Để nàng lui về hậu trạch quả thực là quá lãng phí!

Tâm tình của ông lập tức trở nên vô cùng phức tạp, sắc mặt không biết phải làm sao nhìn nàng, qua một hồi lâu mới sâu kín thở dài:

" Vậy người có ý gì? "

"Ta muốn vào triều làm quan! "

Văn Khanh không chút do dự nói, trước tiên là làm quan, sau đó làm hoàng đế, đi lên từng bước một, như vậy mọi người mới thích ứng được.

"Không phải chưa từng có nữ tử làm quan, ta lại tài hoa đầy người, cũng không thiếu kiến thức cùng kinh nghiệm, vì sao không thể làm quan? "

Lời của nàng cũng không khiến Khang Hi kinh ngạc. Thật ra, trước khi hỏi Văn Khanh, ông cũng đã nghĩ đến chuyện này. Nàng không hề che giấu lai lịch của mình, cửa hàng thì vung tiền như rác, lại còn bán những đồ vật thần kì chấn động một phương, rồi dùng mách lới thu hút ánh mắt người khác - chính là để khiến ông chú ý! Sợ là ngay từ đầu nàng đã lên một kế hoạch hoàn hảo để thể hiện rõ giá trị bản thân.

Mà Khang Hi thế nhưng không thể không nghe theo lời của nàng, bởi vì ông thực sự luyện tể một nhân tài như vậy! Huống hồ nàng còn là cháu gái ruột của mình.

Đương nhiên, Khang Hi cũng không trực tiếp đồng ý. Nha đầu này không sợ trời không sợ đất, cái gì cũng nói được, phải khiến nàng chịu khổ một chút mới có ý tứ.

Văn Khanh nhẹ nhàng thở ra, mục đích của nàng hẳn là đã đạt được. Nếu ông không đồng ý đề nghị của nàng - hoặc là nàng sẽ chết bất đắc kỳ tử, hoặc là bị cầm tù ở trong cung! Nếu cho nàng rời cung, vậy đề nghị của nàng đã thành công tám chín phần.

Khang Hi cũng vô cùng bình tĩnh. Một tháng sau rộ lên tin Lý Giai thị đẻ non, xuất huyết mà chết. Thời điểm nhìn thấy Văn Khanh, nàng ta đã biết chuyện năm xưa không thể che giấu được nữa, bởi vậy khẩn cấp dùng đan dược hoài thai người con thứ sáu. Lý Giai thị cho rằng hoàng tộc sẽ vì đứa con trong bụng mà bỏ qua nàng ta, mười tháng mang thai chính là thời gian để suy nghĩ cách ứng phó. Nhưng không ngờ, lần này Khang Hi lại không theo lẽ thường.

Thương thì muốn nó sống, hận thì chỉ muốn nó chết, Khang Hi từ lâu đã xem nàng ta không vừa mắt, chỉ là muốn giữ mặt mũi cho Thái Tử, không muốn tình phụ tử bị rạn nứt nên mới chịu đựng nàng ta đến giờ. Có thể nói Văn Khanh xuất hiện chính là đưa cho ông một lí do chính đáng, vì thế Lý Giai thị bị kịch.

Hệ thống cung đấu chỉ có thể làm nàng ta đẹp hơn để dụ dỗ nam nhân, hoặc là phát một ít vật phẩm linh tinh giúp nàng ta tranh sủng, cũng không có giá trị vũ lực gì, Khang Hi muốn giết nàng ta còn dễ hơn giết một con kiến. Còn làm rất sạch sẽ, người khác không tìm ra một chút sơ hở nào.

Thái Tử cực kỳ bi thương. Lý Giai thị đã nâng độ hảo cảm của hắn lên 90. Cái chết của nàng ta khiến Dận Nhưng không khác gì một cái xác không hồn.

Khang Hi thấy hắn như vậy, càng thêm tức giận, đã có ý định muốn phế Thái Tử. Tuy rằng ý định ấy chỉ vừa mới lóe lên trong đầu, nhưng nếu đã nghĩ tới thì ngày thực thi chắc không còn xa nữa. Lại qua nửa tháng, Khang Hi đột nhiên tuyên bố nhận lại trường nữ của Thái Tử----- Ái Tân Giác La-Văn Khanh.

Trên hoàng bảng viết là năm đó Lý Giai thị hạ sinh một đôi long phượng thai, nữ hài tử đương nhiên là Văn Khanh. Nàng vừa sinh ra đã được Khâm Thiên Giám nói có số đại quý, nhưng trước năm mười sáu tuổi không thể gặp người nhà, nếu không sẽ chết yểu. Bởi vậy từ nhỏ đã sống ở bên ngoài, bây giờ bình an vượt qua sinh nhật thứ mười sáu rồi, nàng đương nhiên phải trở về nhận tổ quy tông.

Đa số mọi người đều vô cùng tò mò trường nữ của Thái Tử là loại người nào. Nhưng cũng chỉ tò mò trong thoáng chốc, một vị cách cách mà thôi, cũng không có ảnh hưởng lớn gì.

Ngoại trừ mấy vị thúc thúc! Bọn họ kích động cực kì, trách không được nàng lại to gan lớn mật như vậy, lừa gạt hoàng tử cũng không sợ, còn gọi bọn họ là thúc, hóa ra đã sớm biết thân phận của mình!

"Miệng đại chất nữ kín thật đấy! Đã lừa gạt thập thúc, còn hố thập thúc một ngàn lượng bạc, có phải lúc đó đằng sau lưng người chê cười chúng ta đúng không?"

"Một ngàn lượng của người thì tính cái gì? Nha đầu này còn lừa ta hơn mười vạn lượng!" Dận Đường nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Văn Khanh.

"Lời này của cửu thúc thật không có đạo lý. Chỉ cho phép bản thân hồ ta mười vạn lượng, nhưng lại không chịu để ta hồ ngài hả? Thân thích thì sao chứ, càng lừa gạt thì cảm tình càng sâu! Huống hồ chúng ta còn đang hợp tác kinh doanh, ngài kiếm lời cũng không ít còn gì."

Dận Đường chưa kịp phản bác, Dận Chân đã lên tiếng ngắt lời:

"Nếu Cử đệ không muốn làm, đại chất nữ có thể tìm tứ thúc, tứ thúc tuyệt đối không hồ người!"

"Được"

"Thật ra ta có một kế hoạch muốn hợp tác cùng với tứ thúc."

"Kế hoạch gì? Đại chất nữ cũng có thể tìm thập tam thúc ta đây!"

"Không thành vấn đề!" Nàng cười tùm tùm nói.

"Ta nói này, các người thọc gậy bánh xe ngay trước mặt ta, có cảm thấy bản thân quá đáng không hả!" Dận Đường đen mặt nói.

"Cái gì gọi là thọc gậy bánh xe? Đại chất nữ cũng không phải của mình người."

"Người!"

.....

Tóm lại, quá trình Văn Khanh trở thành người hoàng thất rất thuận lợi, tất cả mọi người đều không hề ghét bỏ mà đồng ý tiếp nhận nàng.

Tháng 11, triều đình đang yên bình, Khang Hi đột nhiên tung ra một trái bom vang tai nhức óc – thánh chỉ cho Văn Khanh đi nhận chức huyện lệnh ở Thanh huyện.

Chiếu chỉ vừa ban, trên triều đình lập tức bùng nổ, hầu như tất cả mọi người đều nêu ý kiến phản đối, tổ huấn đã nói nữ tử không được thảo luận chính sự, không thể vi phạm. Nhưng có vài vị hoàng tử cầm đầu là Tứ a ca lại tỏ vẻ tán đồng, bọn họ cảm thấy năng lực của nàng không thua nam tử, mà đâu chỉ không thua? Còn vượt xa bọn họ rất nhiều! Nhân tài như vậy không nên ở lại hậu trạch chăm chồng dạy con.

Chẳng qua lúc ấy bọn hãn chưa biết đại chất nữ muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế nên mới nói giúp cho nàng.

Triều đình âm ỉ mất mấy ngày, nhưng Khang Hi đã quyết định - tất nhiên sẽ không dễ dàng thay đổi. Ông tùy ý để đám quan lại thảo luận khí thế ngút trời trên triều, chờ bọn họ nói xong rồi, liền sấm rền gió cuốn cho Văn Khanh đi lĩnh chỉ!

Văn Khanh đương nhiên là lanh lẹ thu thập đồ đạc đi nhận chức, cũng may Thanh huyện cách kinh thành không xa, phỏng chừng Khang Hi muốn khảo sát nàng nên mới đặt nàng ở nơi này, cũng tiện giám thị hơn.

Tuy rằng là quan thất phẩm tép riu, nhưng Văn Khanh lại cảm thấy thật tốt. Đi từng bước chậm rãi để đạt được mục đích của mình là một ý không tồi. Nếu để nàng nhận chức quan to ở kinh thành thì chắc chắn sẽ không ai phục, vậy chi bằng đi lên từ địa phương này. Dù sao Khang Hi còn sống được mười sáu năm nữa, nàng có rất nhiều thời gian để tạo ra chiến tích, làm cho mọi người phải nhìn bằng con mắt khác.

Sau khi Văn Khanh đến Thanh huyện, ngay từ đầu còn có chút phức tạp, nhưng nàng đều khéo léo hóa giải, thời gian sau cũng không xảy ra vấn đề gì lớn. Thực tế thì tầng lớp nhân dân bá tánh căn bản không quan tâm ai nhận chức, bọn họ chỉ quan tâm có thể ăn no mặc ấm hay không, ai có thể làm cho cuộc sống tốt hơn thì người đó chính là thần.

Sau khi Văn Khanh nhận chức, việc đầu tiên là đi khảo sát tình hình thực tế, sau đó là nghiên cứu giống lúa nào thích hợp để trồng ở Thanh huyện, theo đó là quy hoạch mở rộng trồng các loại lương thực thực phẩm như khoai tây, bắp ngô. Bấy giờ khoai tây đã được truyền bá ở Trung Quốc nhưng lại chưa được quảng bá rộng, phải chờ tới thời kì Càn Long nó mới trở thành một trong những lương thực chính. Lúa ở phương Bắc cũng chỉ trồng có một quý, sau khi thu hoạch lúa thì trồng khoai tây với bắp, hai thứ cứ xen kẽ nhau như vậy.

Đúng lúc này đang mưa thuận gió hòa, nông dân có một mùa bội thu, sản lượng lúa lên tới ngàn cân một mẫu, mà khoai tây còn nhiều hơn - sản lượng đạt tận 1500 cân! Điều này khiến cho bá tánh vui sướng, liên tục ca ngợi Văn Khanh là Bồ Tát sống chuyên thế!

Kế tiếp nàng cải cách nông cụ, đổi mới kĩ thuật tưới tiêu, đề cao hiệu suất sản lượng nông nghiệp, giải phóng bớt sức lao động. Sau đó xây dựng xưởng dệt, đa số công nhân đều là nữ, còn là thôn cô chân chất quê mùa. Bọn họ bình thường vẫn xuống ruộng làm việc nên không hề cố kỵ việc nữ tử xuất đầu lộ diện. Hơn nữa xưởng dệt đều là công nhân nữ, cũng không có gì cần phải đề phòng.

Văn Khanh tương đối coi trọng xưởng dệt, còn vận dụng cơ chế của máy hơi nước đưa vào trong xưởng, có thể nói từ xưa tới nay chưa có cuộc cải cách này bao giờ. Bởi vì có máy móc vận dụng, xưởng sản xuất có hiệu suất cực cao, sản lượng vải vóc nhiều, lại toàn là hàng tốt - vừa bền vừa đẹp vừa tinh tế, thế nên bán chạy khắp cả nước.

Xưởng dệt thu được nguồn lợi nhuận khổng lồ, tiền lương của các nữ công nhân cũng nhiều lên, mà càng làm ra tiền thì địa vị trong gia đình càng cao, ở thời hiện đại là như thế, ở cổ đại cũng không khác là bao.

Khi những nữ công nhân trở thành trụ cột kinh tế trong gia đình, không cần nói nhiều, vô hình chung các nàng đều đứng thẳng lưng mà sống.

Các công nhân xin vào nhà xưởng làm việc ngày càng đông, cuộc sống của người nông dân ngày càng tốt, những người tự xưng là dương xuân bạch tuyết* ở trung tâm huyện đứng ngồi không yên, chậm rãi gia nhập vào đoàn nữ công nhân.

* Dương xuân bạch tuyết: Tích xưa kể lại rằng "Dương Xuân Bạch Tuyết" là bản đàn gắn liền với lời giải bày của Tống Ngọc với vua nước Sở. Bài hát này ý nghĩa thâm sâu, ý tứ không phải ai cũng hiểu được. Khi Tống Ngọc đánh đàn đến " Dương xuân bạch tuyết" thì tất cả đều bỏ đi không ai chú ý đến. Bởi lời nhạc ẩn ý, tiếng đàn thanh tao, ẩn dụ, mang đầy đủ khí tiết của một bậc quân tử, coi nhẹ lời khen chê thế gian, lấy sự thanh tao chính trực của bản thân mà đo lòng của chính mình.

* Bài đàn Dương xuân bạch tuyết ý chỉ sự tao nhã, thanh tao, ở trường hợp này có nghĩa là mấy con người tự cho mình là tao nhã.

Cùng lúc đó Văn Khanh xây dựng trường học để dạy nghề cho mọi người. Lúc bắt đầu còn dạy nam nữ riêng biệt, sau đó dưới sự dẫn dắt của nàng, hai bên chậm rãi dung hợp.

Nàng từ đầu cũng không hề nói phụ nữ có thể tự dựa vào sức mình, cũng không hề nói mấy lời linh tinh như việc phụ nữ có thể gánh vác được nửa bầu trời, mà trong lúc giáo dục khiến nhận thức của các nàng dần dần thay đổi, rồi dẫn đường để mọi người có suy nghĩ tự lập. Phương pháp này chính là nước ấm nấu ếch, bọn họ sẽ thay đổi suy nghĩ của bản thân từng chút từng chút một.

Cải cách nông nghiệp, xây dựng nhà xưởng, cho nữ nhân đi làm, ý kiến nữ tử được đi học.... Nàng dùng thời gian năm năm biến Thanh huyện trở thành trung tâm mậu dịch của cả nước, đồng thời cũng chứng minh cho người khác thấy thực lực của nữ nhân không kém các nam nhân là bao!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 22

Edit: Nì

Beta: Dahlie + Miêu Nhi

Khang Hi năm 50, vào một ngày tháng 10, Văn Khanh được triệu hồi về kinh để nhận chức Hộ Bộ Thị Lang. Lúc này người phản đối nàng rất ít.

Sau khi Lý Giai qua đời, hệ thống cung đấu của nàng ta đã thuộc về Văn Khanh. Lúc Văn Khanh nắm giữ hệ thống, phát hiện nó có một kỹ năng có thể dẫn người ta đi vào giấc mộng, điều này khiến nàng vui sướng vô cùng. Nếu có kỹ năng này, việc xưng đế sẽ đơn giản hơn nhiều!

Nó có tác dụng là khiến đối tượng công lược mơ thấy những cảnh tượng được ký chủ tạo ra trong mơ, ban ngày kí chủ nghĩ gì thì ban đêm đối tượng công lược sẽ mơ thấy cái đó. Chẳng qua Văn Khanh dùng kỹ năng này không phải để câu dẫn ai mà là khiến Khang Hi thấy rõ hiện thực.

Nàng đưa quỹ đạo tương lai phát triển của Đại Thanh vào cảnh trong mơ để Khang Hi có thể nhìn thấy Đại Thanh chuyển từ thịnh sang suy và cuối cùng diệt vong như thế nào.

Vì thế mấy năm nay ông luôn mơ thấy những giấc mơ ngắn đứt quãng về tương lai, từ lúc Dận Chân kế vị, dốc hết sức lực, làm việc đến chết. Lại đến Hoảng Lịch kế vị, hảo đại hỉ công, nghèo xa cực hoa. Rồi đến Đại

Thanh dần dần suy bại, tám nước liên quân xâm chiếm, cắt đất đền tiền, mặc người râu xé....

Mỗi khi nhìn thấy cảnh này, Khang Hi luôn từ trong mộng bừng tỉnh, mơ thấy một lần có thể là ngoài ý muốn, mơ thấy hai, ba lần là sao? Cảnh trong mơ chân thật như thế ông không dám coi thường mặc kệ. Chắc chắn là tổ tông cảnh cáo để ông không đi vào vết xe đổ.

Hai năm trước sau khi phế Thái Tử, Khang Hi cũng không suy xét việc lập Thái Tử khác, một là muốn khảo nghiệm mấy vị a ca xem ai mới là người thích hợp, một nguyên nhân khác là bởi vì cảnh trong mơ.

Vốn dĩ trong lòng ông xác thật có khuynh hướng để lão tứ kế vị, lão tứ làm việc rất chăm chỉ, có năng lực có thủ đoạn. Trong mơ lão tứ có thể đem cục diện rối rắm thu thập sạch sẽ đã chứng minh ông không nhìn lầm người. Nhưng con nối dõi của lão tứ không đông là sự thật! Trong mơ không phải là như thế sao? Trước khi qua đời nó thật sự không còn cách nào khác nên mới chọn Hoảng Lịch kế vị.

Lúc trước ông còn cảm thấy đứa nhỏ Hoảng Lịch này không tồi, rất có phong phạm của bản thân khi còn trẻ. Nhưng cuối cùng nó lại không học được hùng tài đại lược của ông, chỉ học làm thế nào để hảo đại hi công - mỗi lần đi tuần ở Giang Nam đều phải phô trương thanh thế. Đó cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến Đại Thanh sụp đổ.

Cho nên không thể chọn lão tứ bởi vì hẳn không có người nối nghiệp. Nhưng những nhi tử khác tật xấu không ít thì nhiều khiến ông không hài lòng một chút nào. Hơn nữa Hoảng Lịch được Khang Hi vô cùng xem trọng còn trở nên như vậy, thế thì những đứa cháu khác sẽ thế nào? Nói không chừng còn không bằng Hoảng Lịch.

Bởi vậy nghĩ tới nghĩ lui, Khang Hi cũng không có quyết định chính thức, cho đến khi Văn Khanh từ Thanh huyện trở về.

Những việc Văn Khanh làm ở Thanh huyện, Khang Hy đều để ở trong mắt, trong lòng vừa cảm khái lại vừa bội phục. Bỏ qua đám quan lại nghị luận để Văn Khanh đi Thanh huyện nhận chức là việc làm chính xác nhất của ông, không nghĩ tới nàng sẽ tạo ra một khinh hi lớn như vậy. Nếu nàng là nam nhi nhất định sẽ là người thừa kế hoàn mỹ nhất! Bảo ông bỏ qua các nhi tử để truyền ngôi cho đứa cháu này ông cũng đồng ý!

Đáng tiếc, nàng là nữ nhi.

Chẳng qua có một số việc không thể suy xét, nhưng một khi đã suy xét thì ý nghĩ này sẽ giống cầu tuyết càng lăn càng lớn, cho đến một ngày khiến người ta không thể không chú ý sự tồn tại của nó.

Văn Khanh biểu hiện quá xuất sắc, xuất sắc đến mức làm người ta thường xuyên xem nhẹ giới tính của nàng! Nếu Khang Hi không mơ thấy những thứ đó, ông phỏng chừng sẽ bồi dưỡng Văn Khanh thành quốc sư của Đại Thanh. Nhưng tổ tiên đã báo mộng như vậy, ông nhất định phải suy xét kỹ hơn. Ông biết trước tương lai nên sẽ tin tưởng Văn Khanh tuyệt đối, nhưng hoàng đế đời kế tiếp thì sao? Văn Khanh rốt cuộc cũng chỉ là một nữ tử, bọn họ không tin nhiệm nàng, nàng có thể làm thế nào?

Cảnh trong mơ quá mức chân thật nhưng lại không có sự xuất hiện của Văn Khanh, cũng không có những món đồ thần kỳ của nàng. Bởi vậy, Khang Hi có lý do để tin tưởng Văn Khanh chính là biến số của Đại Thanh.

Có lẽ, nàng sẽ là tương lai và hy vọng của Đại Thanh.

Khang Hi động tâm, vì thế âm thầm lót đường cho Văn Khanh, coi nàng giống như đường lui cuối cùng, nếu trước khi ông băng hà mà không có người thừa kế thích hợp thì sẽ để Văn Khanh kế vị, còn nếu tìm được sẽ bồi dưỡng nàng thành mưu sĩ sau lưng Đại Thanh.

Văn Khanh cũng nguyện ý phối hợp, chủ yếu là bởi vì nàng không muốn khơi mào chiến tranh, có thể hoà bình là tốt nhất.

Nhưng người khác lại không chịu phối hợp.

Tháng hai Khang Hi năm 53, phế Thái Tử Dận Nhưng bị người xúi giục, khởi binh tạo phản. Hãn cùng thị vệ trong cung cấu kết nội ứng ngoài hợp, bức vua thoái vị ngay tại Dưỡng Tâm Điện. Tuy rằng bị trấn áp rất nhanh nhưng Khang Hi vô cùng bị thương, bệnh triền miên trên giường, ba tháng sau liền băng hà.

Trước khi chết, lập Văn Khanh làm Hoàng Thái Nữ, chờ sau khi ông qua đời sẽ kế vị tân hoàng.

Tin tức này vừa truyền ra đã lập tức gây nên một trận sóng to gió lớn, toàn bộ triều đình rung chuyển. Cũng may Văn Khanh ra tay quyết đoán, nhanh chóng áp xuống phong ba. Mấy năm nay nàng cũng bồi dưỡng không ít người, hơn nữa tư tưởng đều tương đối tiên tiến, những lão già cổ hủ cố chấp không chịu tư tưởng hoá đều bị nàng hạ chức quan!

Những người này còn dễ nói, mấu chốt là những thúc thúc bị nàng chiếm tiện nghi. Bọn họ tranh ngôi vị hoàng đế tranh đến người chết ta sống, không nghĩ đến nửa đường lại xuất hiện một Trình Giáo Kim, lại là đại chất nữ, trong lúc nhất thời tâm tình của đám người này vô cùng phức tạp.

Văn Khanh cũng mặc kệ các vị thúc thúc nghĩ gì, người nên sai sử liền sai sử, biết người khéo dùng. Đại a ca tiếp tục mang binh, không hề tước đi binh quyền của hãn, Tứ a ca tiếp tục chưởng quản Hộ Bộ, đến Cửu a ca nàng còn cho quyền xử lý tài chính.... Bọn họ không thiếu quyền lợi, nhưng nếu dám tạo phản, vậy nàng liền có cơ giết gà dọa khỉ.

Chẳng qua không nghĩ tới một tên "tặc binh" cũng không có. Văn Khanh cảm thấy, các vị thúc thúc hãn là bị mị lực cùng nhân cách của nàng thuyết phục.

Sau khi triều đình ổn định, Văn Khanh chọn một người không có gia thế làm Hoàng phu, rồi dùng kỹ năng của hệ thống để sinh ra hai nữ nhi. Nếu

muốn đề cao địa vị nữ tử, người thừa kế tiếp theo tất nhiên cũng phải là nữ tử!

Văn Khanh tại vị 37 năm, nông nghiệp hưng thịnh, xây dựng công xưởng, ủng hộ cải cách, phát triển kỹ thuật, mở rộng khoa học kỹ thuật, coi trọng giáo dục, Đại Thanh trở thành quốc gia có binh lực mạnh nhất thế giới! Kể cả là trình độ khoa học kỹ thuật, kinh tế hay là giáo dục đều đứng đầu, dẫn tới vô số quốc gia cử người sang giao du học tập, quan sát. Sau khi trải qua thời kì Đại Đường thịnh thế, Trung Quốc một lần nữa đứng đầu thế giới!

Văn Khanh có nhiều tài lược nhưng không hề tham quyền. Sau khi mọi thứ đi vào quỹ đạo, nàng chủ động uỷ quyền, bắt đầu cải cách thể chế chính trị, thực hành chế độ quân chủ lập hiến, xóa bỏ chế độ quân chủ độc tài chuyên chế.

Văn Khanh cả đời chỉ cưới một Hoàng phu - là người khởi xưởng mối quan hệ một vợ một chồng để dân gian noi theo. Nàng lại nhận vô số nữ quan vào triều, sáng tạo Hội liên hiệp phụ nữ, huỷ bỏ tập tục bó chân* phong kiến..... Đến tận đây sau khi nữ tử ở địa vị kinh tế được đề cao, địa vị xã hội cũng dần dần đề cao, nữ tử rốt cuộc cũng không cần phải lệ thuộc vào nam nhân.

* Bó chân: Tục bó chân xuất hiện vào thời nhà Tống nhưng phổ biến nhất vào thời nhà Thanh. Có nhiều giả thuyết về xuất xứ của tục bó chân. Một trong những giả thuyết được nhắc đến nhiều là câu chuyện về một cung phi của Hán Thành Đế tên là Triệu Phi Yến. Nàng đã quấn những dải lụa quanh bàn chân và nhảy múa. Hán Thành Đế vì rất ấn tượng với dáng điệu của Triệu Phi Yến khi nhảy múa trên đôi chân bó gọn nên gọi nó là "Kim Liên Tam Thốn" (Gót Sen Ba Tấc) và ra lệnh cho những cung phi khác cũng bắt chước theo. Một câu chuyện tương tự cũng được nhắc đến trong các tài liệu không chính thức, nhân vật chính lại là nàng Giáng Phi sống ở thời Nam Bắc Triều. Tuy rất khác nhau về tên nhân vật nhưng các

câu chuyện trên cho thấy một điểm chung, tục bó chân bắt nguồn trong giới thượng lưu. Việc bó chân sau đó đã trở nên thịnh hành trong giới nữ thuộc mọi tầng lớp của xã hội Trung Quốc và dần trở thành một tập tục.

Văn Đức năm 37, sau khi Văn Khanh truyền ngôi hoàng đế cho trưởng nữ liền nhắm mắt xuôi tay.

Cuối cùng, nàng nhìn triều đại thái bình thịnh thế do chính tay nàng tạo ra một lần cuối rồi mới rời đi.

Không gian vô tận vẫn an tĩnh hiền hòa như vậy, Hứa Văn Khanh từ trên giường ngồi dậy, hướng về phía Văn Khanh thi lễ: "Đa tạ tiên tử". Ở trong mơ nàng đã nhìn thấy những việc mà Văn Khanh làm.

"Không cần đa tạ, người hiện tại đã buông bỏ chấp niệm chưa?"

"Tâm nguyện của tiểu nữ đã xong, đã không còn chấp niệm."

"Vậy thì người mau đi đầu thai chuyển thế đi."

Hứa Văn Khanh lại thi lễ, xoay người bước tới Chuyển Sinh Trì. Đúng lúc này lực công đức từ trên trời giáng xuống bao bọc lấy Văn Khanh. Nghĩ tới điều gì, nàng lại chia sẻ chút ấm áp này cho Hứa Văn Khanh.

Nàng rất thích nữ tử này, cả đời thâm tâm lại không hề oán trời trách đất, lấy tâm nguyện của bản thân để cứu giúp nữ nhân trong thiên hạ. Nàng ta nói chỉ muốn kiếp sau được bình an hi nhạc, Văn Khanh nguyện ý thỏa mãn tâm nguyện này của nàng, người có công đức hộ thân - kiếp sau nhất định sẽ hạnh phúc cả đời.

Văn Khanh vừa tiễn Hứa Văn Khanh đi, Chuông Chiêu Hồn ở cửa điện lại vang lên. Nàng bước đến Vãng Sinh Thạch nhìn xem người tới là ai, sau đó mới ra cửa nghênh đón.

Người ủy thác mặc một bộ bạch y, sắc mặt thanh lãnh, thần sắc chất phác đi tới. Văn Khanh dẫn nàng vào trong viện, rót một chén nước, cũng không vội vã thúc giục mà ngồi chờ nữ tử trước mặt bày tỏ nỗi lòng của bản thân.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 23: Thế Giới Iii: Nữ Trọng Sinh Nghịch Tập

Edit: Nì

Beta: Linh211 + Miêu Nhi

"..... cắt đứt cơ duyên của ta, ngăn cản ta tu đạo, ta muốn nàng ta chết!
Khiến nàng ta chết."

Bạch y nữ tử thần sắc kích động, trạng thái điên cuồng, Văn Khanh đành phải đánh ngất nàng ta, sau đó bước vào không gian vô tận. Thế giới lần này nàng chưa bao giờ gặp qua - thế giới tu chân. Nơi này khắp nơi đều ẩn chứa nguy hiểm, nàng cần phải cẩn thận tính toán.

*

[Thanh Nguyên đạo quân] : Ah! Tử Thần tiểu muội đã lâu không xuất hiện, lão đạo vô cùng nhớ muội đó!

[Hợp Hoan lão tổ]: Ha, người là nhớ cánh gà, xương sườn, tương thịt bò của muội ấy thì có.

[Thanh Nguyên đạo quân]: Chẳng lẽ người không nhớ?

[Hoa âm đạo quân]: Ta cũng nhớ tiểu tử tử, nhớ cỗ vịt cay, nhớ bò kho, nhớ cánh gà mật ong....

[Thiều Quang ma tôn]: Lầu trên, đêm khuya rồi đấy!

[Tiêu Dao Tử]: Tử Thần tiểu muội biến mất lâu lắm rồi? Là bế quan hay là.....

[Hoa âm đạo quân]: Đừng nói bừa! Tiểu tử tử chính là Tử Thần, sao có thể dễ dàng ngã xuống như vậy?

[Tử Thần] : Mọi người khoẻ không, đã lâu không gặp!

[Huyền Thanh đạo quân]: Đậu má! Xác chết sống dậy?

[Hoa âm đạo quân]: Tiểu tử tử người tốt cuộc đã trở lại! Nhớ tử muốn chết!

[Tử Thần] : Nhớ ta hay là nhớ cánh gà?

[Thanh Nguyên đạo quân] : Đều nhớ đều nhớ! Tiểu muội mau lì xì lão đạo một ít đồ ăn ngon để cho đỡ thèm nào!

[Huyền Thanh đạo quân]: Thịt kho tàu, đầu sư tử, sườn heo chua ngọt, thịt Đông Pha!

[Nguyên Chân đạo quân]: Phật khiêu tường, cơm dưa, thịt viên tứ hỉ, tương thịt bò!

[Tử Thần]: Ngại quá, bây giờ ta cũng đang ở Thương Lan giới giống các người.

Văn Khanh đi qua nhiều thế giới như vậy, chỉ có đồ ăn ở Thương Lan giới là khó ăn nhất! Khó trách người trong nhóm mỗi ngày đều nhao nhao đòi nàng phát đồ ăn ngon.

Lần này đúng là rất khéo, người ủy thác Hà Văn Khanh trùng hợp cũng đến từ Thương Lan giới, mà bàn tay vàng duy nhất của Văn Khanh ở tu chân giới chính là cái nhóm lì xì này, đương nhiên là phải chọn nó rồi. Huống hồ nàng cũng nhớ mấy ông bạn già trong nhóm. Xuyên qua nhiều

thế giới như vậy, vẫn còn có người nhớ rõ mình, thật là một việc vô cùng may mắn.

[Huyền Thanh đạo quân] : Mọii đang ở Thương Lan giới hả? Không đúng, mọii làm sao có thể ở Thương Lan giới? Chẳng lẽ mọii có thể vượt qua không gian?

[Nguyễn Chân đạo quân] : Hay Tử Thần tiểu mọii thật sự là thần?

Có thể xuyên qua thời không trừ bỏ thần còn có thể là ai?

[Thanh Nguyễn đạo quân]: Đại thần người còn thiếu người hầu không? Cái loại mà vừa có thể làm ấm giường lại vừa có thể bán manh ý!

[Thiều Quang ma tôn] : Người không biết xấu hổ sao? Mặt Thanh Nguyễn người toàn nếp nhăn, đừng đi ra ngoài dọa người! Đại thần nhìn ta này, đệ nhất mỹ nam Tứ Hải Bát Hoang, nhan sắc giá trị ngàn vàng, mang ra ngoài tuyệt đối không mất mặt.

[Hoa âm đạo quân]: Tiểu tử tử ~ ~ (づ[〰] 3[〰])づ

[Tử Thần]: Khụ! Cái đó.... Mọi người hiểu lầm rồi, ta không phải thần, có thể vượt qua vị diện cũng là ngoài ý muốn.

Trong nhóm yên tĩnh ba giây, sau đó lại bắt đầu náo nhiệt lên.

[Hoa âm đạo quân]: Dù sao cũng rất lợi hại nha! Ta mặc kệ, có thể nào ta cũng muốn ôm đùi!

[Thanh Nguyễn đạo quân]: Đều ở Thương Lan giới, có phải chúng ta có thể gặp mặt không? Gọi là gặp mặt offline đúng không?

[Tử Thần]: Chuyện gặp mặt nói sau đi, ta bây giờ vẫn là phàm nhân, phải chuẩn bị gia nhập tông môn trước đã.

[Hợp Hoan lão tổ]: Tử Thần muội tử đến Hợp Hoan Tông của ta đi! Cũng để lão đạo làm hết lễ nghĩa của chủ nhà.

[Hoa âm đạo quân]: Phải đến Thái Nhất Tông của ta mới đúng! Tiểu tử tử, ta nói với người, tông chúng ta có nhiều mỹ nam nhất, mười đại mỹ nam của Tu Chân giới thì Thái Nhất Tông chiếm năm người rồi, sáu tông khác chiếm năm người còn lại!

[Thanh Nguyên đạo quân]: Tới Vô Cực Tông của ta! Cửu phẩm đan sư duy nhất của Thương Lan giới ở Vô Cực Tông, hẳn là sư đệ của ta, soái cực kì lại còn độc thân, để ta làm mai cho hai người!

[Nguyên Chân đạo quân]: Tới Thiên Phù Tông đi! Tông môn ta chuyên chế phù mười vạn năm rồi, chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu bùa chú đó!

[Huyền Thanh đạo quân]: Đến Huyền Kiếm Tông! Kiếm tu soái khí nhất! Vũ lực cũng cao nhất! Có thể lấy một địch mười các tông môn khác!

[Thiều Quang ma tôn]: Tới Ma Tông của ta! Chính đạo toàn bọn ngục quân tử dong dài, thật phiến!

[Huyền Thanh đạo quân]: @ Thanh Nguyên đạo quân @ Nguyên Chân đạo quân @ Hoa âm đạo quân Gần đây rảnh rồi quá, không bằng chúng ta cùng nhau đi tiêu diệt ma tông nhỉ?

[Thanh Nguyên đạo quân]: Ý kiến hay! Lão đạo cũng muốn hoạt động gân cốt một chút!

Văn Khanh đứng ở bên ngoài xem kịch, người trong nhóm vẫn trước sau như một vô sự, cũng không biết những đệ tử tông môn sau khi nhìn thấy dáng vẻ này của mấy lão tổ tông, bọn họ có kinh ngạc đến rớt tròng mắt không nhỉ?

Văn Khanh bò dậy khỏi đống cỏ khô, sờ sờ chiếc bụng khô quắt, không khỏi thở dài, xuyên đến thời điểm trước khi cốt truyện xảy ra đúng là rất tốt, nhưng đói bụng thì không ổn.

Nàng nhìn màn hình trong suốt trước mặt, cả nhóm đang công khai lên án Thiều Quang. Nàng vẫn luôn tò mò, Tu Chân giới không có di động, Thanh Nguyên bọn họ làm thế nào vào được nhóm lì xì, nhưng giờ thì đã hiểu rồi, nó có thể huyền phù* ở trước mặt, lúc nào không cần dùng thì giấu đi là được.

* Huyền phù: nổi lơ lửng.

Văn Khanh đã gửi một vị trí, sau đó tag @Hoa Âm.

[Từ Thần] : Ta ở gần Thái Nhất Tông nhất, đi nơi đó đi, làm phiền Hoan Âm....

" Ách?" Văn Khanh nhìn bạch y nam tử đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, mày kiếm mắt sáng, phong thần tuấn lãng. Nửa đêm nửa hôm tự nhiên nhảy ra một người, suýt chút nữa hù chết nàng!

Văn Khanh đột nhiên nghĩ đến điều gì, thử thăm dò hỏi một tiếng: " Hoa Âm?"

" Là ta." Giọng nói mát lạnh sạch sẽ giống như dòng suối trong.

Ách? Nàng ở trong nhóm còn chưa nói xong, người cũng đã đến trước mặt nàng, thuận di cũng không nhanh đến vậy chứ? Văn Khanh không biết là Hoa Âm vừa biết tin tức chính xác của nàng liền lập tức bay lại đây. Hắn gấp không chờ nổi muốn nhìn một chút, tiểu tử tỷ thần bí khó lường rồi cuộc trông như thế nào. Kết quả ấy hả, ừ, chắc là cao nhân đều không câu nệ tiểu tiết chẳng.

Văn Khanh vội thông báo cho mấy người kia.

[Tử Thần]: Ta đã gặp Hoa Âm rồi, hẹn gặp lại sau!

[Thiều Quang ma tôn]: Tiểu tử Hoa Âm này, vô thanh vô thức, tốc độ lại nhanh đến dọa người.

[Hợp Hoan lão tổ] : Hoa Âm Hoa Âm, người nhìn thấy Tử Thần tiểu muội rồi hả? Mau chụp ảnh cho chúng ta xem!

[Thanh Nguyên đạo quân]: Đúng đúng đúng! Chụp ảnh chụp ảnh, phòng trường hợp về sau gặp mặt lại không nhận ra.

Hoa Âm quyết đoán đóng màn hình, nhìn Văn Khanh nói: " Đừng để ý bọn họ."

Văn Khanh gật đầu, bây giờ nàng chỉ là một tiểu đệu đỉnh tám tuổi, xanh xao vàng vọt thì có cái gì để xem.

Hoa Âm lấy ra một mô hình phòng ở từ trong không gian, ném xuống đất, mô hình lập tức biến thành một ngôi nhà tinh xảo. Văn Khanh xem đến ngây người, thủ đoạn của tu sĩ quả nhiên thần kỳ, phòng ở tùy thân, so với không gian tùy thân của nữ chủ cũng không kém.

"Tiểu tử tử, người vẫn còn là thân thể phàm nhân, không bằng nghỉ ngơi ở nơi này một đêm, ngày mai chúng ta trở về được không?"

"Được." Đề nghị của hắn rất hợp với tâm ý của Văn Khanh, nguyên chủ đã nhịn đói hai ngày, suy yếu vô lực nên cần phải nghỉ ngơi.

" Hoa Âm, người có đồ ăn không? Thân thể này của ta đã hai ngày không ăn cơm rồi."

Nghe vậy, Hoa Âm vội vàng lấy ra mấy món nhìn không giống đồ ăn cho lắm: "Sau khi tiểu tử tử biến mất, vì thèm nên ta đã đi tẩu lẩu nổi tiếng nhất mua một chút, nhưng vẫn không bằng đồ ăn tử tử đưa."

Văn Khanh nếm mấy món, hương vị đều giống nhau, miễn cưỡng có thể ăn được.

Sau khi ăn xong, nàng lại mượn phòng tắm để tắm rửa sạch sẽ. Hoa Âm tặng nàng một bộ trang phục cấp cao, quần áo mặc trên người tự động điều chỉnh lớn nhỏ theo dáng người nàng, quả nhiên thần kỳ vô cùng.

Hoa Âm chiếu cố như thế, cũng khiến Văn Khanh nhẹ nhàng thở ra, lúc trước nàng còn lo lắng lần này biến thành một phạm nhân bé nhỏ không đáng kể, không biết mấy vị đại năng này có thể trở mặt không quen biết hay không? Xem ra là nàng lo lắng nhiều rồi.

Sau lưng có bảy vị tu chân lão đạo chống lưng, nàng ở Thương Lan giới có đi ngang cũng không thành vấn đề, còn sợ không hoàn thành nhiệm vụ sao?

Trong thế giới này, người uỷ thác Hà Văn Khanh vốn là một đứa trẻ mồ côi, lúc Thái Nhất Tông chiêu mộ đồ đệ bị nghiêm ra linh căn, sau đó được mang về tông môn. Nàng là thủy hoả song linh căn - hai thuộc tính tương khắc, tu hành không dễ, nhưng tâm kiên định hướng đạo, khổ tu không tha, cần cù bù thông minh. Sau có cơ duyên xảo hợp, tìm được công pháp thích hợp với mình, tu vi tiến triển cực nhanh.

Nàng đến từ nhân gian, từ nhỏ xem những biến đổi ở nhân gian, tâm tính cứng cỏi, từ lúc đến tông môn cũng chỉ vùi đầu khổ tu một lòng theo đuổi đại đạo. Nàng tự làm thấp bản thân, không cùng người qua lại nhưng phiền toái vẫn cố tình từ trên trời giáng xuống.

Đối phương là con gái của trưởng lão tông môn, thiên phú tuyệt hảo, tư chất bất phàm, mười tuổi Trúc Cơ, mười tám tuổi làm nên thành tựu Kim Đan, ba mươi bảy tuổi Kết Anh, được cho là đệ nhất thiên tài Thương Lan giới. Theo lý thuyết là thiên chi kiêu nữ, vốn cùng nàng không có quan hệ,

cũng không biết vì sao Khúc Thiên Ca không đội trời chung với nàng, thường xuyên gây phiền toái.

Đoạt cơ duyên của nàng, hủy đạo tâm của nàng, thậm chí còn vu oan nàng cấu kết với tà đạo, khiến nàng mất hết thanh danh, chính đạo bất dung, cuối cùng còn thiết kế đem nàng đưa cho tà tu làm thiếp, sau đó bị hút khô tu vi mà chết...

Ở vị trí của Hà Văn Khanh thấy thì không thể hiểu được tại sao Khúc Thiên Ca nhằm vào nàng, nàng cũng không biết đã đắc tội đối phương khi nào. Ở vị trí của người ngoài cuộc thì thấy rõ, Khúc Thiên Ca chèn ép Hứa Văn Khanh như vậy - đơn giản vì nàng ta trọng sinh.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 24

Edit: El

Beta: Linh211 + Miêu Nhi

Văn Khanh tính toán thời gian, cốt truyện cũng chỉ vừa mới bắt đầu - chính là thời điểm Khúc Thiên Ca trọng sinh trở về.

Chắc hẳn Khúc Thiên Ca đã phát hiện ra vòng ngọc mình đeo từ lúc nhỏ có một không gian, bên trong chứa rất nhiều tài nguyên như công pháp, linh dược, linh tuyến. Và thứ quý giá nhất chính là công pháp Thần cấp "Cửu chuyển huyền thiên kinh".

Cửu chuyển có nghĩa là mỗi một cảnh giới đều phải tu luyện lặp đi lặp lại chín lần. Mặc dù nhìn qua có vẻ phiền toái nhưng sau khi tu luyện thành công, linh khí của nàng sẽ gấp chín lần so với những người cùng cảnh giới!

Trong nguyên tác, ba tháng sau chính là thời điểm Hà Văn Khanh tiến vào Thái Nhất Tông. Sau một năm tu luyện, nàng tìm được cơ duyên —— bộ công pháp thích hợp với linh căn của nàng nhất: 《 Âm dương quyết 》 trong cửa hàng của tông môn. Tu vi của Hà Văn Khanh tiến triển cực nhanh, hai năm đã thành công tu luyện đến Trúc Cơ, tưởng rằng đã bước được một chân vào cánh cửa tu tiên rồi... nhưng thật không ngờ, lúc này Khúc Thiên Ca đã kết đan thành công.

Khúc Thiên Ca định chặt đứt tiên duyên của Hà Văn Khanh ngay từ đầu, chẳng qua linh khí trong không gian quá mức nồng đậm, nàng một khi tu luyện thì không thể nào dừng lại được nên đành phải bế quan ở trong không gian.

Nếu ông trời đã cho cơ hội trọng sinh để thay đổi cơ duyên, một Hà Văn Khanh không đáng để nàng hao phí tâm tư như vậy. Vì thế Khúc Thiên Ca dành thời gian ba năm tu luyện đến Trúc Cơ, sau đó là thuận lợi kết đan.

Chờ đến khi xuất quan, nàng mới bắt đầu trả thù Hà Văn Khanh - kẻ thù đời trước khiến nàng ta nhận hết khuất nhục!

Nói cách khác, Văn Khanh ba năm nữa mới chạm mặt trực diện với Khúc Thiên Ca.

Tính ra mất hơn một năm nữa nàng mới tìm thấy công pháp dành riêng cho bản thân--- 《 Âm dương quyết 》 , dù Văn Khanh có tu luyện công pháp gì thì đến lúc đó tu vi cũng tan biến hết sạch, vậy chi bằng ngay từ đầu không tu luyện cho rồi.

Nhưng một năm này nàng làm gì bây giờ? Hay là, cướp lấy cơ duyên của Khúc Thiên Ca?

Văn Khanh hạ quyết tâm, đi tìm Hoa Âm: "Người gần đây có việc gì không? Không có việc gì thì cùng ta chu du thiên hạ đi. Khó khăn lắm mới đến được Tu Chân giới, không thăm thú tất cả phong cảnh ở đây thì thật sự rất đáng tiếc!"

"Người không chuẩn bị tu luyện sao?" Hoa Âm ngạc nhiên hỏi.

"Chắc người cũng nhìn ra linh căn của ta là thủy hoả nhĩ? Thuộc tính tương khắc như vậy, nếu không có công pháp thích hợp, tu luyện chẳng những phải cố gắng gấp mười, có khi còn tổn thương kinh mạch. Ta có dự

cảm, công pháp thích hợp nhất với ta sắp xuất hiện rồi, thế nên mới chưa vội tu luyện."

Hoa Âm không tin cho lắm. Người tu đạo khi đạt đến cảnh giới nhất định, họ thật sự sẽ cảm ứng được vận mệnh của bản thân. Nhưng Văn Khanh là phàm nhân mà lại có thể dự cảm được cơ duyên của chính mình, quả thực không tin được.

"Được. Ta mang người đi." Hoa Âm cũng rảnh rỗi không có việc gì làm. Tu vi của hắn đã đạt đến cảnh giới cao nhất, muốn tiến thêm một bước thật sự rất khó khăn. Tu luyện hay không tu luyện thì linh khí vẫn tự động tràn vào cơ thể, cho nên tu luyện trong động phủ hay đi ra bên ngoài tu luyện cũng không có gì khác nhau cả. Hơn nữa hắn thật sự rất nhàm chán, ngoại trừ khoe khoang với những người trong nhóm thì cũng chẳng còn niềm vui nào khác.

Văn Khanh cười nói: "Vùi đầu vùi mặt tu luyện khổ cực chưa chắc đã tốt. Du lịch một chút, coi như đi rèn luyện tâm tính." Cuối cùng, lại bổ sung thêm một câu: "Đi theo admin có thịt ăn!"

Đôi mắt Hoa Âm sáng lên, khuôn mặt tuấn mỹ bỗng trở nên sinh động: "Thật sự?"

"Ta lừa người làm gì?"

"Ha ha! Những tên kia nhất định sẽ hâm mộ cực kì!" Hoa Âm nhin không được đắc ý. Hắn tuy rằng sống hơn một ngàn năm nhưng bề ngoài nhìn chẳng khác gì mười tám, mười chín tuổi cả. Nghe nói là do ăn nhầm linh quả nào đó.

Có bao nhiêu người mơ ước tha thiết muốn giữ lại tuổi trẻ, nhưng Hoa Âm cảm thấy mình rõ ràng là Tổ sư gia, khuôn mặt này thật sự không phù hợp một chút nào, bởi vậy bình thường hắn luôn làm mặt lạnh. Nhìn qua có

vẻ thanh lãnh xuất trần, một thân tiên khí, nhưng khi cười lập tức hồng hết hình tượng.

Bản thân hẳn tương đối đơn thuần, cười rộ lên không khác gì thiếu niên mới lớn, không có bất kỳ cảm giác ngỗ nghịch nào. Nói hẳn đã hơn một ngàn tuổi tuyệt đối sẽ không có ai tin.

Văn Khanh cùng Hoa Âm đặt tên cho chuyến đi là du sơn ngoạn thủy, nhưng thật ra nói đi tìm kho báu thì đúng hơn. Nàng có thể đoán chính xác nơi nào có bảo vật, còn thính hơn chuột tầm bảo khiến Hoa Âm ngạc nhiên không thôi.

Văn Khanh biết một số nơi xuất hiện cơ duyên của Khúc Thiên Ca. Mặc dù nàng không có tu vi, nhưng bên cạnh là một vị đại năng không gì là không làm được, lấy vài thứ kia không phải dễ như trở bàn tay sao?

Một viên Tị Thủy Châu cao cấp, bây giờ có thể không có tác dụng. Nhưng sau này Khúc Thiên Ca sẽ dùng Tị Thủy Châu để tiến vào bí cảnh truyền thừa.

Một thanh kiếm tiên, toàn bộ Thương Lan giới chưa bao giờ từng xuất hiện Tiên Khí! Thứ này tưởng chừng chỉ có trong truyền thuyết.

Một bộ long cốt hoàn chỉnh, nguyên liệu quý hiếm dùng để luyện thần khí.

Còn có cả Truyền thừa Đan Tông, bao gồm Dược Vương Đỉnh cùng một quyển sách ghi chép các loại đan phương.

Vân vân và mây mây...

.....

Những cơ duyên quan trọng của Khúc Thiên Ca đều bị Văn Khanh lấy đi, trừ những nơi nàng không thể vào được bây giờ.

Từ trước đến nay Văn Khanh chưa từng giữ riêng cho bản thân, có nhiều thứ tốt như vậy tất nhiên phải chia sẻ cho mọi người, dù sao mấy thứ này nàng đều không dùng được.

Tiên kiếm đưa cho Huyền Kiếm Tông, long cốt đưa cho Thái Nhất Tông, Dược Vương Đỉnh đưa cho Vô Cực Tông, đan phương thì in ra vài bản, mỗi tông một bản, thậm chí Ma tông cũng có..... Cuối cùng nàng chỉ giữ lại một viên Tị Thủy Châu cùng với ngọc giản ghi chép đan phương.

Ngay từ lúc đầu Hoa Âm không tán thành hành động này của Văn Khanh, khuyên nàng nên giữ lại. Văn Khanh lại không để ý một chút nào, xua tay: "Ta cũng không cần, cho các người thì các người lấy đi."

Hoa Âm cho rằng đó chỉ là một cái cốc. Giống như Kiếm Tiên hay Dược Vương Đỉnh đều là tiên khí chỉ có thể gặp không thể cầu, tu sĩ nào không muốn? Nếu như không dùng để tu luyện, cũng sẽ ngượng kiếm phi hành. Hơn nữa nếu không sử dụng tiên khí, chỉ mang theo cũng là một vật phòng ngự rất mạnh. Nàng lại không chút do dự đưa cho bọn họ.

Hoa Âm trong lòng cảm động, thầm nghĩ: Quả nhiên đi theo admin có thịt ăn!

Cảnh vật trong Tu Chân giới đều mang theo linh khí, cảnh sắc tất nhiên là đẹp không sao tả xiết, hít chút không khí cũng cảm thấy thoải mái tinh thần. Văn Khanh dọc theo đường đi không chỉ thưởng thức phong cảnh, tìm kiếm cơ duyên mà còn thuận tiện tìm một ít gia vị làm từ thực vật. Đồ ăn của Thương Lan giới thật sự quá khó ăn, nàng chỉ có thể tự lăn vào bếp.

Lẽ ra loại địa phương như Thương Lan giới, địa linh nhân kiệt, đồ vật mới mẻ lại ẩn chứa linh khí, lúc nấu lên hương vị nhất định sẽ không kém, không nên khó ăn như vậy mới đúng!

Văn Khanh thử vài lần liền phát hiện, chỉ cần do nàng làm ra, đồ ăn đều rất ngon. Mặc dù chỉ nêm chút muối cũng đủ khiến Hoa Âm khen không dứt miệng.

Nhưng khi để Hoa Âm tự làm, hương vị của món ăn quả thật không nói nên lời, người khác làm cũng vậy. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Văn Khanh đưa ra một kết luận, không phải do bàn tay vàng của nàng mà là giả thiết của Thương Lan giới vốn chính là như thế!

Nhóm lì xì là bàn tay vàng của Mạc Dao, tác giả vì khiến cô ta có tư cách trao đổi với các vị đại năng nên đã thiết lập Thương Lan giới là một thế giới không hề có đồ ăn ngon. Thế nên Mạc Dao mới có bàn tay vàng dễ dàng đến vậy.

Không thể không nói, thiết lập này thật sự quá hố người! Chỉ vì để Mạc Dao có bàn tay vàng mà khiến cả Thương Lan giới không biết đồ ăn ngon là gì. Mặc kệ bọn họ nỗ lực thế nào, món ăn làm ra đều ngán ngẩm ruồi chán chả buồn bu. Cuộc sống mà không có mỹ thực, còn gì là lạc thú nữa?

Hoa Âm cảm thấy khoảng thời gian này thật sự rất tuyệt, mỗi ngày du sơn ngoạn thủy, à không, tìm kiếm con mồi. Mặc kệ là bay ở trên trời hay chạy trên mặt đất, kể cả bơi lội trong nước, chỉ cần hẫ bắt về, Văn Khanh đều có thể nấu thành đồ ăn ngon! Cuộc sống bây giờ đúng là vô cùng tuyệt vời!

"Được rồi, vừa chín tới, lấy nó ra đi."

Âm thanh của Văn Khanh truyền đến, Hoa Âm nhanh chóng hoàn hồn, đẩy đồng lửa ra, cẩn thận đào mấy lớp bùn ở phía dưới. Sau khi làm sạch tay, lại dùng linh khí đập nát khối bùn, để lộ lá sen quấn chặt bên trong. Một mùi thơm kỳ lạ xông thẳng lên mũi, khiến người ta nhin không được chảy nước miếng. Đúng vậy, Văn Khanh đã nấu gà cảnh Vân Quan phỏng theo món gà ăn mây.

Gà cảnh Vân Quan là một loại linh thú cấp 2. Thịt của nó không chỉ không có tạp chất mà còn có lợi cho tu vi, nhưng đối với Hoa Âm quả thật không có tác dụng gì mấy. Còn Văn Khanh vẫn đang là phạm nhân, ăn vào cũng chỉ giúp cường thân kiện thể.

Nàng sợ nóng, để nguội một chút rồi mới ăn. Nhưng Hoa Âm không sợ, hẳn là tu sĩ, đao hỏa bất xâm, nhiệt độ này thật sự không đáng kể. Ngay khi gà được mở ra, hẳn gấp không chờ nổi bắt đầu ăn ngẫu nhiên.

Tốc độ ăn của hẳn không chậm nhưng lại không hề thô lỗ một chút nào, cử chỉ ưu nhã thông dong, gặm đùi gà cũng mang theo một cỗ tiên khí! Văn Khanh ngồi ở bên cạnh nhìn chăm chăm. Hoa Âm ăn xong một con, vẫn cảm thấy chưa đã thèm, đôi mắt hướng về phía con gà của Văn Khanh.

"Ăn đi, cho người một nửa, để lại cho ta cái đùi gà là được rồi." Nàng là người phạm, lực lượng ẩn chứa trong thịt của linh thú cấp 2 đối với nàng thật sự rất lớn, chỉ ăn một chút liền no rồi. Hoa Âm cũng không khách khí, mở lá sen ra.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, hẳn vội vàng ngừng tay: "Suýt chút nữa quên mất, chụp một tấm trước khi dùng cơm."

Hắn mở nhóm lì xì ra, nhắm ngay con gà chụp một tấm, sau đó gửi vào trong nhóm.

【 Hoa âm đạo quân 】 : Tay nghề của tiểu tử lại tiến bộ rồi! Gà ăn mà ngon đến mức muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi ~

【 Thanh Nguyên đạo quân 】 : A! Đừng cản ta! Ta phải liều mạng với hẳn! Có ăn ngon không cho chúng ta một phần thì thôi đi, còn mỗi ngày đăng ảnh khiến người ta thèm thường!

【 Nguyên Chân đạo quân 】 : Đi thôi! Không tiêu diệt hẳn, tâm ma của ta nhất định sẽ xuất hiện!

【 Thiều Quang ma tôn 】 : Người lại ăn mảnh! Đến xương cũng chẳng
chừa cho ta! @ Thanh Nguyên đạo quân @ Nguyên Chân đạo quân Khi
nào đi đánh hẳn? Cho ta một slot!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 25

Edit: El

Beta: Linh211 + Miêu Nhi

Ngay lập tức có rất nhiều người trong nhóm mắng chửi Hoa Âm, không trách bọn họ tức giận như thế, mỗi ngày đều bị người khác cho xem ảnh mỹ thực nhưng lại không thể ăn, ai mà chẳng tức giận.

Hoa Âm khoe xong mới giải quyết nốt nửa con gà của Văn Khanh, vừa lòng vì đã được ăn no, hãnh lại nhìn thay đổi bên trong nhóm.

【 Tiêu Dao Tử 】 : Các người nhìn kỹ ảnh chụp đi, phía trên góc bên trái có vài bông hoa già lam, toàn bộ Thương Lan đại lục chỉ có một nơi duy nhất có loại hoa này!

【 Thanh Nguyên đạo quân 】 : Già Lam sơn!

【 Hợp Hoan lão tổ 】 : Không sai! Chính là Già Lam sơn, đi đến đó tìm bọn họ!

Hoa Âm biến sắc, kéo Văn Khanh bỏ chạy: "Chạy mau, bọn họ mà bắt được thì chúng ta toi đời!"

Tuy hãnh chạy rất nhanh nhưng vẫn cẩn thận khởi động một cái khiên bằng linh khí, bảo hộ Văn Khanh ở bên trong.

Sớm biết có ngày hôm nay hà tất gì phải làm như thế, Hà Văn Khanh thở dài, Hoa Âm vô cùng hộ thực, đồ ăn nàg làm ra đều bị hăn ăn hết, căn bản không chia cho người khác một miếng nào. Hơn nữa hăn còn không biết khiêm tốn là gì, khoe khoang trong nhóm, làm mọi người hận đến thấu xương!

"Chúng ta về Thái Nhất Tông đi! " Văn Khanh đề nghị, bọn họ ở bên ngoài lâu như vậy, hiện tại nàg cũng nên trở về. Tính thời gian một chút, công pháp của nàg cũng nên xuất hiện rồi.

"Ta cũng có ý này. " Hoa Âm vừa bay vừa nói, bị sáu người đồng thời đuổi giết, hăn có chín cái mạng cũng không đủ dùng! Trở về tông môn, mở ra hộ sơn đại trận, trốn trước một thời gian rồi lại nói tiếp.

Bầu trời xoẹt qua một đạo lưu quang, phía sau có sáu cái đuôi đuổi theo, hình cảnh này làm cho tu sĩ trên mặt đất phải ngược nhìn.

"Tốc độ này, chẳng lẽ là Nguyên Anh tu sĩ?"

"Theo ta thấy, hăn là hóa thần tu sĩ!"

"Trời ơi! Bảy người đều là hóa thần tu sĩ, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Sao ta lại nhìn thấy có cả một ma tu?"

"Ta cũng thấy!"

.....

Mặc kệ phía dưới bàn luận sôi nổi thế nào, Hoa Âm vẫn giống như sao băng mà vọt vào Thái Nhất Tông, sau đó truyền âm: "Mở ra hộ sơn đại trận!"

Chưởng môn Ninh Tú Lâm, vừa nghe thấy giọng của lão tổ lập tức mở hộ sơn đại trận ra. Sau đó thành công ngăn cản sáu cái đuôi của Hoa Âm ở

ngoài tông môn, làm cho mấy người Thanh Nguyên đạo quân giương mắt nhìn, không có cách nào bắt hãn, thật sự không thể xông vào.

Mấy người này đều là những người đứng đầu tu chân giới, tùy tiện xuất hiện cũng có thể tạo ra sóng to gió lớn, nếu thật sự xông vào hộ sơn đại trận của Thái Nhất Tông, không nói được sẽ gây ra khủng hoảng cỡ nào.

Huống hồ bọn họ cũng không phải thật sự muốn bắt Hoa Âm, chỉ nói giỡn mà thôi, chủ yếu là muốn mượn cơ hội này để tự mình cảm tạ Văn Khanh. Bọn họ nhận nhiều đại lễ như vậy từ nàng: Tiên kiếm, long cốt, đan phương.... Tất cả đều là đồ vật trong truyền thuyết! Không gặp mặt nói cảm tạ có chút không yên lòng.

Ai ngờ tiểu tử Hoa Âm này không hiểu tâm ý của bọn họ một chút nào, một năm nay trốn không thấy bóng dáng, làm cho bọn họ vẫn chưa tìm được cơ hội.

Mấy người Thanh Nguyên biết Hoa Âm sẽ không đi ra trong thời gian ngắn. Nếu nói không đánh hãn, hãn cũng không tin, vì thế đành bất đắc dĩ rời đi.

Hoa Âm nhìn thấy bọn họ đều đi hết rồi, mới nhẹ nhàng thở ra, mặt mày hớn hở khoe Văn Khanh: "Ta là người nhanh nhất trong nhóm đấy! Muốn đuổi theo đánh ta không dễ dàng như vậy đâu!"

Ha? Nhanh nhất.....

Không để ý đến hãn, ngược lại Văn Khanh đi đánh giá phong cảnh ở Thái Nhất Tông. Thái Nhất Tông có tổng cộng 18 toà chủ phong, vô số phó phong. Toàn bộ tông môn được mây mù bao phủ, như ẩn như hiện, giống tiên khí đang lượn lờ. Hoa Âm làm lão tổ tông của Thái Nhất Tông, bối phận hay tu vi đều là cao nhất, mình hãn độc chiếm một toà chủ phong tên là tiểu Phổ Đà.

Tiểu Phổ Đà là nơi hẻo lánh nhất trong mười tám tòa chủ phong. So với các chủ phong ồn ào náo nhiệt khác, Tiểu Phổ Đà có thể xứng với hai chữ tịch liêu. Nhưng cũng may nơi này linh khí nồng đậm, thanh tịnh hợp lòng người, rất thích hợp làm nơi thanh tu.

Văn Khanh đang đánh giá, chưởng môn Ninh Tú Lâm đã vội vàng chạy tới, thần sắc khẩn trương: " Lão tổ, đã xảy ra chuyện gì? Ai dám xông vào Thái Nhất Tông? " Hoa Âm bị người truy kích, buộc phải mở ra hộ sơn đại trận, dọa Ninh Tú Lâm tới mức hăn cứ cho rằng đã xảy ra chuyện gì. Đến lão tổ cũng không thể địch lại, quả thực nghe rợn cả người.

"Khụ!" Hoa Âm xấu hổ ho một tiếng, ngay sau đó khôi phục khí chất thanh lãnh, nhàn nhạt nói: "Không có việc gì, chưởng môn không cần lo lắng, mấy lão bằng hữu nói giỡn thôi."

Lúc này Ninh Tú Lâm mới yên lòng, ngẩng đầu lên, vừa lúc thấy Văn Khanh ở bên cạnh, kinh ngạc nói: "Sư tổ, vị này là....."

Toàn bộ Thái Nhất Tông đều biết sư tổ hỉ nộ vô thường, tiểu Phổ Đà trừ lúc quét tước tạp dịch, còn lại không ai có thể đặt chân vào. Thế nhưng bây giờ ở chỗ này lại nhìn thấy một tiểu cô nương, làm Ninh Tú Lâm có chút giật mình.

Hay là sư tổ mới vừa nhận đệ tử?

Thật không thể tin được, sư tổ chưa bao giờ thu nhận đệ tử. Có thể làm hăn phá lệ, tư chất tất nhiên không giống người thường, nói không chừng còn có thể tiếp nhận tổ nghiệp của sư tổ Thái Nhất Tông trong tương lai.

"Đây là đệ tử đại sư phụ ta thu nhận. Là sư muội của ta, tên Văn Khanh." Hoa Âm vẫn luôn cảm thấy Văn Khanh không phải người bình thường, không có kế hoạch muốn làm sư phụ nàng, vậy nên mới nói đại sư phụ thu nhận nàng làm đệ tử, cũng chính là sư muội của hăn. Dù sao hai người vẫn

luôn ở chung với nhau như bằng hữu, dùng cách cư xử ngang hàng rất phù hợp. Văn Khanh đương nhiên cũng sẽ không phản đối.

"Sư, sư muội?!" Ninh Tú Lâm trừng to mắt, khí chất bình tĩnh ôn trọng của một chưởng tông môn nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

"Đúng." Hoa Âm gật đầu: "Đúng lúc, người xử lý một chút thủ tục nhập tông giúp nàng, ngọc bài chỉ thân phận trực tiếp phái người đưa tới, tất cả đồ dùng sinh hoạt cũng phải đặt mua cho thỏa đáng, đi đi. "

"Được ạ." Ninh Tú Lâm mơ mơ hồ hồ lĩnh mệnh mà đi, đi đến sườn núi mới đột nhiên phản ứng lại. A? Không đúng nha! Sao có thể là sư muội? Vậy chẳng phải hẳn sẽ có thêm một tiêu sư tổ? Một cái..... Đâu dinh tiêu sư tổ?

Hiệu suất làm việc của Ninh Tú Lâm rất cao, chỉ trong nửa ngày đã đưa ngọc bài thân phận cho Văn Khanh, còn sai người dọn dẹp một tòa trúc lâu ở tiểu Phố Đà cho nàng ở, bố trí tinh xảo lịch sự tao nhã, tất cả đồ dùng sinh hoạt cũng nhanh chóng đem đến đầy đủ. Theo yêu cầu của Văn Khanh, còn có một trúc lâu bên cạnh làm thành phòng bếp.

Sau khi an bài mọi thứ thỏa đáng, Văn Khanh nhàn nhã đi dạo trong Thái Nhất Tông mấy ngày, đến khi quen thuộc liền lôi kéo Hoa Âm đi phố buôn bán ở bên ngoài tông môn. Công pháp của nàng cũng nên xuất hiện rồi.

Khu phố của Thái Nhất Tông không phải lớn nhất ở Thương Lan giới, nhưng tuyệt đối là nơi náo nhiệt nhất! Ai mà không biết ở Thái Nhất Tông có rất nhiều mỹ nhân? Cho dù trên bảng xếp hạng mười đại mỹ nhân hay trên bảng xếp hạng mười đại mỹ nam của toàn bộ Thương Lan giới, Thái Nhất Tông đều đứng thứ nhất. Cái gọi là thực sắc tính dã, địa phương có nhiều mỹ nhân rất dễ dàng hấp dẫn người đến.

Văn Khanh đi trên đường. Nàng trong bộ dáng hài tử chín tuổi, trên mặt là thần sắc lãnh đạm, trầm ổn giống tiểu đại nhân làm người ta có chút bất cười, nhưng không ai dám cười, đơn giản vì người đi bên cạnh nàng.

Không ai có thể nhìn thấu tu vi của người nọ. Dung mạo ẩn ở sương trắng, cả người tản ra hơi thở cường đại, làm cho người khác không dám tới gần.

Hoa Âm có tu vi cao hơn người ở nơi này người quá nhiều. Mặc dù hẳn không phóng ra hơi thở cường đại nhưng cũng có thể khiến người khác cảm thấy khó thở.

"Thích cái gì thì cứ mua! Ta có rất nhiều linh thạch!"

Văn Khanh không nhịn được đỡ trán, rõ ràng tiên khí mười phần, vừa nói chuyện liền hồng luôn hình tượng. Cả người tản ra hơi thở thổ hào nồng đậm, có thể tự hào đến vậy sao?

Văn Khanh cũng không rõ cụ thể 《âm dương quyết》 ở đâu, chỉ biết Hà Văn Khanh mua từ một nam tử trẻ tuổi có sắc mặt tái nhợt, một thân mặc đồ đen, biểu tình có chút cao ngạo. Công pháp 《âm dương quyết》 chính là một mớ bài không có dấu hiệu nhận biết rõ ràng.

Phạm vi này thật sự quá lớn. Nam tử ở mãi đường đều mặc đồ đen, mớ bài ở nơi nào cũng có! Biểu tình cao ngạo? Thật ra nàng cảm thấy bình thường khi tu sĩ đối mặt với một phàm nhân như nàng thì người nào cũng đều sẽ có biểu tình cao ngạo!

Không có biện pháp nào, chỉ có thể tìm nam tử có sắc mặt tái nhợt.

Đi bộ ở phố cả một ngày cũng không thu hoạch được gì, nàng đành phải đi về trước. Nàng không biết Hà Văn Khanh mua 《âm dương quyết》 vào ngày nào, chỉ có thể đi đến phố nhiều lần.

Cũng may vận khí của nàng không tệ, ngày thứ ba đã tìm ra được cửa hàng của nam tử trẻ tuổi mặt tái nhợt mặc đồ đen, liếc mắt liền nhìn thấy một cái mộc bài ở trên sạp của hắn.

Cuối cùng cũng tìm được! Văn Khanh nhẹ nhàng thở ra, không để ý ngồi xổm xuống trước sạp để đồ vật.

Đồ vật ở nơi này của hắn giống như từ đất mới ra, còn mang theo mùi tanh của bùn, Văn Khanh lật cái này xem cái kia, đột nhiên sững sốt, cái này là.....

Văn Khanh vội vàng cầm lấy một chiếc vòng tay bằng gỗ có vân đen trên sạp, cẩn thận lật xem. Vòng tay này nàng từng nhìn thấy, chính là lúc lúc xem cuộc đời của Hà Văn Khanh ở chỗ vắng sinh thạch, vòng tay mà Khúc Thiên Ca mang từ nhỏ đến lớn, sau khi trọng sinh mở ra không gian Thần Khí, cùng với cái vòng tay này giống nhau như đúc. Nhưng mà Văn Khanh có thể khẳng định, cái này không phải vòng tay của Khúc Thiên Ca!

Hay cái này cũng là một cái vòng tay không gian? Mặc kệ có phải hay không, mang về trước rồi nghiên cứu sau.

"Lão bản, mộc bài này cùng với vòng tay này, ta mua." Đối với nhân vật chính ở trong tiểu thuyết, khi phát hiện ra bảo vật, tất nhiên sẽ mua một đồng hồ vô dụng khác để che dấu tai mắt, sợ người khác phát hiện mình nhặt được bảo bối sẽ giết người đoạt bảo. Nhưng Văn Khanh lại không cần làm như vậy, nàng trực tiếp chỉ ra nàng muốn hai cái này. Bởi vì, trước sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu đều vô ích.

Hơn nữa, thứ này không có linh khí dao động, ngoại trừ nàng phỏng chừng cũng không có ai mua. Không thấy người khác đều dùng ánh mắt dành cho kẻ ngốc nhìn nàng hay sao?

Đến khi những người xung quanh phát hiện trên người nàng không hề có linh khí dao động, mới bừng tỉnh đại ngộ, trách không được lại mua loại đồ

vô dụng như vậy, thì ra là người thường không thể tu luyện! Vì thế một đám lắc đầu rời đi.

Văn Khanh cũng không thèm để ý, thanh toán bằng linh thạch xong rồi cùng Hoa Âm trở về.

Khi về Tiểu Phố Đà, Văn Khanh gấp không chờ nổi đi vào trúc lâu của mình. Nói cho Hoa Âm biết nàng đã tìm được công pháp phù hợp, chuẩn bị dẫn khí nhập thể, không có việc gì dừng đến quấy rầy nàng, sau đó liền bắt đầu tu luyện.

Hoa Âm kinh ngạc, bởi vì nàng quả thực tìm ra được công pháp, trong lòng càng thêm xác định Văn Khanh không phải người bình thường. Sau đó lại lắc đầu bật cười, nàng cũng quá tin tưởng mình đi? Tu luyện cũng không cần canh gác?

Tu sĩ khi tu luyện kiêng kỵ nhất là bị người khác quấy rầy, lỡ như ở lúc vận công bị quấy rầy, nhẹ thì khí lưu chuyển hỗn loạn, nặng thì nổ tan xác mà chết, hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Hoa Âm vô cùng cảm khái khi Văn Khanh tín nhiệm hẳn tuyệt đối, cũng cảm thấy nàng có chút lỗ mãng, hẳn thiết lập vài đạo cấm chế cho nàng, xong lại canh gác cho nàng tu luyện.

《 âm dương quyết 》 là công pháp thích hợp nhất đối với linh căn của Văn Khanh, nàng có giác ngộ không kém, nửa canh giờ đã cảm nhận được linh khí, một lần liền thành công dẫn khí nhập thể. Kế tiếp tu luyện càng đơn giản giống như nước chảy thành sông.

Tuy rằng Văn Khanh tu luyện nhanh, nhưng nàng cũng không cảm thấy 《 âm dương quyết 》 kém hơn 《 cửu chuyển huyền thiên kinh 》 của Khúc Thiên Ca. Âm dương, thủy chuyển đến âm, hỏa chuyển đến dương, một âm một dương đi cùng một đường, âm dương cùng vận vật đến.

Âm dương có thể phát triển mọi thứ sẽ đơn giản sao?

Tu tiên quan trọng nhất không phải linh căn, ngộ tính cùng nghị lực quan trọng hơn nhiều, mà hai phẩm chất này, Văn Khanh cũng không thiếu. Bởi vậy chỉ trong một năm, Văn Khanh đã thành công đến Trúc Cơ, còn sớm hơn một năm so với nguyên chủ Hà Văn Khanh.

Mà lúc này, Khúc Thiên Ca còn chưa xuất quan.

Tuy nhiên tốc độ tu luyện của nàng quá nhanh, làm cho Hoa Âm hoảng sợ, sợ cảnh giới của nàng không ổn định, căn cơ không vững chắc, bởi vậy dặn dò nàng: "Một năm đạt Trúc Cơ cũng không phải không có, nhưng vì ổn thỏa nền tảng, muội vẫn nên đem tốc độ tu luyện thả chậm một chút. Trúc Cơ, Trúc Cơ, nhất định phải đem chữ " cơ " đánh bay, mới có thể đi xa hơn."

Trên con đường tu luyện này, Văn Khanh vẫn là người mới, đương nhiên sẽ nghe dặn dò của hã.

Linh căn của Văn Khanh thuộc loại đặc thù, đã không luyện được đan, lại không luyện được khí, đến chế phù cũng không ổn định, bởi vậy không cần tu luyện mỗi ngày, nàng hoàn toàn nhàn rỗi hã đi. À, cũng không tính rảnh rỗi, nàng vội vàng nghiên cứu trừu nghệ, làm mỹ thực cho mấy người kia.

Cùng lúc đó, linh thú ở tiểu Phổ Đà dùng mắt thường cũng thấy được số lượng đang dần giảm đi rõ rệt.

Văn Khanh đi bộ trên núi Tiểu Phổ Đà, tự hỏi hôm nay ăn cái gì. Ngày hôm qua ăn thịt xào chua ngọt, hôm trước thì ăn xương sườn, hôm kia ăn cá tuyết kho tàu..... Ồ, hôm nay ăn thanh đạm một chút đi.

Đang nghĩ ngợi lung tung, một bóng trắng bay qua trước mặt nàng, mắt Văn Khanh sáng lên, có rồi, gà hầm nấm!

Văn Khanh giơ tay ném ra một tấm lưới kim sắc, tóm lấy con đại bạch gà vào trong, bạch gà nháy mắt bị lưới chế trụ, giãy giụa kêu không ngừng. Chỉ là nó càng giãy giụa, võng thu càng chặt, chỉ trong chốc lát, nó đã ngất đi rồi.

Văn Khanh vừa lòng thu hồi lưới kim sắc, pháp khí này dùng rất thuận tiện! Pháp khí ở Thương Lan giới từ cấp thấp đến cấp cao chia làm Pháp khí, Linh Khí, Bảo khí. Phía lên trên còn có Tiên Khí, Thần Khí, nhưng mà những vật đó chỉ có trong truyền thuyết. Mỗi loại pháp khí lại căn cứ phẩm chất chia thành hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm cùng cực phẩm. Cái trong tay của Văn Khanh là cực phẩm Bảo khí.

Nguyên Anh tu sĩ cũng không chắc có được một món cực phẩm Bảo khí nào, đây là thứ Hoa Âm làm để nàng bắt linh thú.

Văn Khanh lưu loát xử lí sạch sẽ đại bạch gà, để vào trong nồi hầm, một con lớn như thế đủ cho bảy người ăn. Hương thơm lan tỏa khắp nơi, Hoa Âm ngửi được liền từ trong phủ đi ra: "Thơm quá đi, hôm nay làm món gì vậy?"

"Gà hầm nấm."

"A? Không phải vân quan gà cảnh trên núi bị chúng ta ăn sạch rồi à?"

"Không biết con đại bạch gà này từ nơi nào chạy tới, vừa to vừa mập, đủ bảy người ăn." Văn Khanh thuận miệng nói.

Hoa Âm hít sâu một hơi, phân tích rõ ràng: "Máu ra nhiều như thế chắc là thất cấp linh thú." Hắn lại nhìn lướt qua lông gà ở phía xa, trong lòng đã có suy đoán, "Khúc trưởng lão ở Đại Thanh Phong có một con sủng vật là tuyết vũ phượng trĩ, thất cấp, lông trắng, đặc biệt béo."

Văn Khanh sửng sốt, Khúc trưởng lão? Thái Nhất Tông chỉ có một Khúc trưởng lão, là cha của Khúc Thiên Ca. Văn Khanh nhướn mày, cái này gọi

là cái gì? Không phải oan gia không gặp nhau. Chỉ là, một con gà thôi mà, ăn cũng đã ăn, còn có thể làm sao?

Nàng không để trong lòng, Hoa Âm càng không để trong lòng, đáng thương cho Khúc trưởng lão - chủ nhân của linh sủng bị ăn, thiếu chút đem cả Thái Nhất Tông lật lên nhưng vẫn không tìm thấy! Tức giận chửi ầm lên khắp nơi.

Hôm nay, Văn Khanh đang tu luyện, đột nhiên cảm thấy một trận linh khí quay cuồng, ngay sau đó tất cả linh khí đều hội tụ ở một nơi. Văn Khanh dừng tu luyện, đẩy cửa đi ra ngoài. Vừa lúc đó Hoa Âm cũng đi ra xem xét.

Toàn bộ linh khí ở Thái Nhất Tông đều sôi trào, cùng tụ tập ở triều Đại Thanh sơn, hình thành một cái lỗ xoáy bằng linh khí vô cùng lớn.

Chẳng được bao lâu, linh khí hình lỗ xoáy dần dần tan đi, trên không trung xuất hiện dị tượng long phượng trình tường, lại có tiên nhạc tề minh, ráng màu đầy trời, quả nhiên là xuất sắc ngoạn mục.

Làm ra một trận dị tượng lớn như vậy, ngoại trừ Khúc Thiên Ca thì còn có thể là ai? Mới kết đan đã làm ra động tĩnh lớn như vậy, trách không được lại có thể trở thành nữ chủ! Thời điểm nàng kết đan chẳng có gì xảy ra cả! Bình bình tĩnh tĩnh ngủ một giấc liền đạt Kim Đan.

Thái Nhất Tông bị làm cho chấn động, tất cả mọi người đều nhìn thấy một màn kinh thiên động địa. Khúc trưởng lão ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha! Con ta là một đại thiên tài! Kết đan cũng có thể làm trời đất nổi lên dị tượng, về sau thành tựu tất nhiên không thể đoán được!"

"Chúc mừng Khúc sư đệ! Thiên Ca có thiên phú như thế này, cũng là may mắn của tông môn chúng ta!"

"Chúc mừng chúc mừng!"

Phía dưới toàn âm thanh chúc mừng, trên Tiểu Phố Đà lại không có bất kì thanh âm nào. Văn Khanh không nói lời nào bởi vì nàng đã sớm biết điều đó, nhưng Hoa Âm không nói lời nào có chút kỳ quái. Hẳn là lão tổ tông ở Thái Nhất Tông, tông môn có thiên tài như vậy hẳn phải cao hứng mới đúng!

"Không đúng!"

"Cái gì không đúng?"

Hoa Âm thần sắc ngưng trọng: "Ta cảm thấy thiên cơ vừa rồi có chút quý dị, có cảm giác không thoải mái."

Văn Khanh nghĩ ngợi, quyết định nói cho hẳn một số chuyện: "Thật ra cũng không có gì kỳ quái. Khúc Thiên Ca là một biến số giữa trời đất này."

"Cái gì gọi là biến số?"

"Vận mệnh là có định sẵn. Hoặc nhập nhô, hoặc trôi chảy. Nhưng bất luận là tốt hay là xấu, đều có thể thay đổi. Ở cùng một thời điểm, dùng sự nỗ lực để thay đổi như thế nào thì thiên cơ đều sẽ không so đo, bởi vì đây là mệnh của người. Nhưng đã chết rồi mà không cam lòng, muốn nghịch thiên để sửa lại vận mệnh thì không tốt chút nào."

"Người là nói....."

"Khúc Thiên Ca trọng sinh."

*

Khúc Thiên Ca đẩy cửa đi ra. Nữ hài mười tám tuổi, mặt mày như họa, làn da trắng hơn tuyết, minh diễm động lòng người. Một bộ trang phục đỏ như lửa cháy sáng quắc, càng làm cho nàng phong hoa tuyệt đại.

Khỏe miệng nàng cười khẽ, hướng Khúc trưởng lão hành lễ: "Phụ thân, hài nhi mới lên được Kim Đan."

"Tốt tốt tốt!" Khúc trưởng lão vỗ tay cười to, liên tiếp nói ba tiếng tốt.

Chung quanh lại vang lên những tiếng chúc mừng, có người đề nghị: "Hiền chất nữ mười tuổi đạt Trúc Cơ, mười tám tuổi đã kết đan, thiên phú tu luyện như thế trước kia chưa từng thấy, ta kiến nghị làm đại điển kết đan cho Thiên Ca, thể hiện."

"Đúng đúng, nên làm như thế!"

Khúc Thiên Ca nghe những lời khen tặng ở xung quanh, rũ mắt, khỏe miệng gọi lên một nụ cười châm biếm. Đời trước những người này không phải có thái độ như vậy, người bọn họ khen tặng là một người khác -- Hà Văn Khanh.

Hà Văn Khanh là song linh căn, mười một tuổi Trúc Cơ, mười bảy tuổi kết đan, thành thiên tài trẻ tuổi nhất ở Thương Lan giới. Mà nàng có linh căn hỏa cực phẩm, rõ ràng tư chất tốt như thế, nhưng trầm mê vào tình yêu, sau khi đạt Trúc Cơ năm mười tuổi, lãng phí hai mươi năm thời gian mới khó khăn kết đan. Người nàng ái mộ, lãnh tình như vậy, chưa bao giờ liếc nhìn nàng một cái, lại xem Hà Văn Khanh như trân bảo mà đối đãi.

Thời niên thiếu chẳng biết gì, nàng vì quá hận quá đau, cũng làm nhiều việc ngốc, hãm hại Hà Văn Khanh chỉ vì muốn được hắn chú ý, cuối cùng làm chính mình bị sư môn trục xuất. Nàng rơi vào kết cục như thế là vì nàng gieo gió gặt bão, chẳng thể trách người khác. Nhưng Hà Văn Khanh không nên đuổi tận giết tuyệt, hại chết phụ thân, còn cho tà tu hút khô tu vi nàng.

Trong mắt Khúc Thiên Ca dâng lên hận ý mãnh liệt. Trời xanh rử lòng thương, nay nàng trọng sinh, tất nhiên sẽ báo tất cả thù ở kiếp trước!

Đại Thanh sơn náo nhiệt nửa tháng cũng chưa giảm, chương môn tất nhiên đáp ứng Khúc trưởng lão, cho ái nữ của hắn làm một buổi lễ kết đàn long trọng. Tông môn có một thiên tài, vẫn nên tuyên dương cho tốt.

Hoa Âm đối với điều này rất khinh thường: "Sư muội mười tuổi Trúc Cơ, mười hai tuổi kết đàn, so với thiên tài Khúc Thiên Ca còn giỏi hơn gấp vạn lần, ta cũng chưa đem nàng đi khoe mẽ khắp nơi đâu!"

Văn Khanh liếc mắt nhìn hắn một cái: "Đem tốc độ tu luyện của ta nói ra chẳng phải người khác sẽ cho rằng ta là yêu nghiệt sao? Nói không chừng lại bị mấy người tà tu coi trọng cướp đi, chẳng phải mất nhiều hơn được? Tiểu Phổ Đà của chúng ta rất thanh tịnh, đừng ra kia đoạt nổi bật!"

Lại nói tiếp, nàng cũng cảm thấy rất tà môn, nàng đã tận lực thả chậm tốc độ tu luyện, tu vi vẫn nhanh chóng phát triển đến tràn đầy, áp cũng không áp được, ngủ một giấc liền kết đàn!

Hoa Âm nghĩ lại, cũng đúng, bọn họ lại không cần ra đoạt sự nổi bật. Cây to đón gió, thanh tịnh vẫn tốt hơn. Nếu không phải Văn Khanh ngăn cản, thời điểm biết Khúc Thiên Ca trọng sinh hắn liền tiêu diệt nàng, làm đảo loạn thiên cơ cũng không phải là chuyện tốt gì. Làm không khéo, sẽ ảnh hưởng tu sĩ ở Thương Lan giới phi thăng.

Văn Khanh không cho động thủ với nàng. Bởi vì sợ hắn bị phản phệ, Khúc Thiên Ca dù sao cũng là nữ chủ, dù thiên cơ không thừa nhận nàng, nhưng tác giả là mẹ ruột cũng đã thừa nhận! Cho người ta trang bị hào quang vai chính, căn cứ quy tắc bất tử của vai chính, Hoa Âm muốn giết nàng, không chừng phải trả một cái giá đại giới rất lớn. Cho nên vẫn để chính bản thân nàng làm đi, dù sao nàng không phải người của thế giới này, nếu chết cũng không phải chết thật sự.

Văn Khanh ở chỗ này tự hỏi giết chết Khúc Thiên Ca như thế nào, ở bên kia Khúc Thiên Ca cũng có tính toán giống như thế. Hà Văn Khanh của đời

trước đem đến cho nàng nhiều khuất nhục, khiến nó trở thành tâm ma của nàng. Không chấm dứt nó cuộc sống hằng ngày của nàng khó an ổn. Thời điểm kết đan bởi vì Hà Văn Khanh mà suýt chút nữa thất bại, may mắn nàng đã sống hai đời người, tâm thần cường đại, mới có thể đem tâm ma ép xuống. Nhưng thời điểm thành anh chưa chắc may mắn như thế. Cho nên trước lúc đó nàng nhất định phải diệt trừ Hà Văn Khanh.

Nàng cho người hỏi thăm khắp Toàn Cơ Phong xem Hà Văn Khanh hiện tại đạt tới cảnh giới gì. Nhưng kết quả lại làm nàng chấn động. Toàn Cơ Phong căn bản không có ai tên Hà Văn Khanh, không chỉ như thế, ba năm trước tông môn tuyển chọn đệ tử cũng không người nào tên Hà Văn Khanh!

Tại sao lại như vậy? Nhẽ ra ba năm trước Hà Văn Khanh đã tiến vào tông môn, sau đó được Liên sư thúc ở Toàn Cơ Phong thu làm đệ tử, sau lại càng là dẫn Liên sư thúc vì nàng khuynh tâm, cũng bởi vậy làm chính mình đi lên một cái bất quy lộ.....

Nhưng bây giờ, Hà Văn Khanh không ở Toàn Cơ Phong, thậm chí cũng không ở Thái Nhất Tông! Chẳng lẽ bởi vì nàng trọng sinh nên có một số chuyện bị thay đổi? Khúc Thiên Ca tâm phiền ý loạn. Mặc kệ như thế nào đi nữa, nàng nhất định phải tìm được Hà Văn Khanh, sau đó tự tay giết chết nàng!

Đúng rồi, còn có những cơ duyên của Hà Văn Khanh, nàng nhất định phải đoạt trước khi Hà Văn Khanh gặp được!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 26

Edit: Như

Beta: Linh211 + Miêu Nhi

Khúc Thiên Ca làm đại diễn kết đản náo nhiệt cực kì. Các tông môn khác cũng nể mặt phái người tới tham dự, rất giữ thể diện cho nàng.

Ừ, ít nhất mặt ngoài là như thế.

- - - - -

Tiểu Phổ Đà đột nhiên nghênh đón mấy vị khách không mời mà đến. Hoa Âm không khỏi há hốc mồm.

"Sao các người lại tới đây?"

Thanh Nguyên hừ lạnh một tiếng: "Người không chịu đi ra thì chúng ta đành phải tự đến thôi!"

Sáu người đứng thành một vòng, vừa lúc quay Hoa Âm ở giữa khiến hẳn khó có thể chạy thoát, Hoa Âm cũng không biết nên nói gì.

"Các người dù gì cũng là mấy lão tổ tông, dậm chân một cái sẽ làm chấn động cả Thương Lan giới, vậy mà lại cải trang thành đệ tử bình thường lên vào Thái Nhất Tông! Mặt mũi của các người vứt đâu hết rồi!"

Thiều Quang cười nhạo một tiếng.

"Người cũng là đại năng danh chấn một phương, nhưng lại tránh ở Thái Nhất Tông không chịu ra ngoài, có khác gì rùa đen rút đầu. Người không sợ mất mặt thì chúng ta sợ cái gì?"

"Thiều Quang, cái tên ma tu nhà người chạy đến địa bàn chính đạo của ta làm gì, người chán sống rồi hả?" Hoa Âm thẹn quá hóa giận, quay đầu nhìn mấy người Huyền Thanh, Nguyên Chân.

"Cơ hội tốt như vậy, hay là chúng ta bắt tên ma đầu này đi?"

Từ xưa đến nay tiên ma tuyệt đối không có quan hệ gì với nhau, nhưng bởi vì tất cả mọi người ngoài ý muốn gia nhập một nhóm lì xì, mối quan hệ lén lút này liền trở nên vô cùng quý dị. Ở trong nhóm thì một mảnh hài hòa, thi nhau khoác lác giống như bạn bè thân thiết lâu năm, nhưng ra ngoài lại coi nhau như người đứng ngược lối.

Mấy người này đều ngồi trong nhà lâu đến mức sắp mọc nấm luôn rồi, chẳng dễ gì mà ra khỏi cửa, mà không gặp nhau thì đánh nhau kiểu gì? Chẳng qua đệ tử phía dưới nên như thế nào thì vẫn như thế đó. Đệ tử chính đạo thấy ma tu, kêu đánh kêu giết muốn trừ ma vệ đạo. Ma tu thấy đệ tử chính đạo, không nói hai lời liền vén tay áo lao vào choảng nhau.

Hoa Âm đề nghị hợp tác xử lý đại ma đầu Thiều Quang cũng là muốn châm ngòi li gián, trước tiên để liên minh của bọn họ tan rã đã rồi mới tính tiếp.

Chẳng qua Thiều Quang đã dám đến Thái Nhất Tông thì tất nhiên là có chỗ dựa vững chắc. Hoa Âm bắt cóc admin (Văn Khanh) gần bốn năm, bản thân thì ăn uống no nê, cơm thừa canh cặn cũng không thừa cho bọn họ - thế nên oán niệm của sáu người này sớm đã vượt qua giới hạn chính ma lưỡng đạo. Do đó tất cả đều nhất trí thờ ơ bỏ qua lời đề nghị của hắn.

"Đừng lấy cố chấp ngò li gián, ngoan ngoãn để chúng ta xả giận, nếu không..... Hừ!"

Hoa Âm khóc không ra nước mắt, sao những người này lại lòng dạ hẹp hòi như vậy! Không phải chỉ là quên phát cho bọn họ một chút đồ ăn thôi mà? Có cần tuyệt tình đến vậy không?

"Ăn cơm!" Một giọng nói trong trẻo truyền đến.

"Ba" một tiếng, đám người vừa mới giương nanh múa vuốt đã nhanh chóng biến mất, sau đó xuất hiện ở trước bàn cơm.

Văn Khanh bê một cái nồi uyên ương(nồi có 2 ngăn thường dùng nấu lẩu) đặt ở trên bàn, cười nói: "Nếu mọi người muốn trừng phạt Hoa Âm, Hoa Âm lại không chịu, đánh nhau túi bụi, để bên ngoài biết được sẽ bị người ta chế giễu đó. Chi bằng mỗi bên đều nhường một bước, để mọi người đưa ra chủ ý trừng phạt Hoa Âm?"

"Tử Thần tiểu muội, mặc kệ muội nói cái gì ta đều đồng ý!" Thanh Nguyên lời lẽ chính đáng.

Những người khác thầm mắng hăn không biết xấu hổ, vì muốn lấy lòng Tử Thần tiểu muội mà phản bội huynh đệ. Bọn họ đương nhiên cũng muốn biểu hiện một chút, tuy nhiên không nhanh bằng hăn ta, đành phải phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy...Tử Thần tiểu muội nói cái gì chúng ta đều đồng ý!"

Văn Khanh cười nói: "Cũng không tính trừng phạt gì, hôm nay mọi người đường xa đến đây, nhất định phải ăn thật nhiều đó. Nay chúng ta sẽ ăn lẩu, là món Hoa Âm chưa từng ăn qua." Nàng vừa nói, vừa mang hết các loại nguyên liệu nấu ăn lên.

Cuối cùng làm ra được một nồi lẩu rất hấp dẫn, một nửa màu trắng ngà đậm đặc, một nửa đỏ rực sóng sánh, nhìn thôi là tay đã muốn ngo ngoe rục rịch.

Mấy người bọn họ đã gấp không chờ nổi muốn ném thử. Nhưng vì muốn để lại ấn tượng tốt trước mặt Văn Khanh nên mỗi người đều kiềm chế xúc động trong lòng, ra vẻ đạo mạo chính nhân quân tử.

Tiêu Dao Tử hỏi: " Nồi lẩu này có liên quan gì đến chuyện trừng phạt Hoa Âm?"

"Lẩu, đương nhiên là phải có lửa, chờ nước sôi rồi nhúng mấy thứ này vào. Thế nên lửa phải duy trì liên tục không được tắt. Nhưng như mọi người thấy đây, phía dưới chiếc nồi này không có thứ gì cả, thế nên làm phiền Hoa Âm giúp chúng ta nhóm lửa vậy."

"Ha ha...! Cái này được! Chúng ta ăn, Hoa Âm nhóm lửa, để hăn cảm nhận được tư vị chỉ có thể nhìn nhưng không thể ăn!"

"Không không, hăn thăm hại hơn, chúng ta chỉ nhìn, không ngửi được mùi vị. Hăn nhìn được, ngửi được lại không thể ăn, thế này càng tra tấn hơn!"

"Ha ha...ha.....! Đồng ý, đồng ý!"

Sắc mặt Hoa Âm biến thành màu đen, cái đấm lưu manh này thật sự quá đáng ghét! Nhưng mà hăn vẫn thành thành thật thật niệm hỏa quyết, nổi lên ngọn lửa.

Chờ lẩu sôi, hương vị tiên hương cay nồng quấy cuồng ở trong không khí càng làm cho lòng người không yên. Không đợi Văn Khanh giới thiệu đã từng người từng người nhúng thịt vào nước lẩu.

"Ngon quá! Thật sảng khoái, cay đã ghiền!"

"Tay nghề của Tử Thần tiểu muội là tuyệt nhất!"

"Aiiii! Lão đạo sống nhiều năm như vậy, chuyện gì cũng đã nhìn thấu, nhưng dục vọng ăn uống thật sự không bỏ xuống được, không thể hưởng thụ mỹ vị, tu tiên còn có lạc thú gì?"

"Không sai, chân lí tu tiên ở chỗ sống được càng lâu càng thưởng thức được nhiều mỹ vị!"

- -----

Mọi người vô cùng thỏa mãn, cuối cùng Hoa Âm không nhịn được nữa, hắt mặt dày ngồi xuống. Những người khác cũng không nói gì, đều đang vui đầu ăn, còn ai quan tâm mấy thứ này chứ?

Vì nồi lẩu, nhân số sinh sống trên Tiểu Phổ Đà lại tăng thêm vài người. Dù sao Tu Chân giới thái bình cực kì, cũng không có gì khiến bọn họ phải nhọc lòng.

- -----

Cùng thời điểm, ở một khung cảnh khác, sau khi đại điển kết đan kết thúc, Khúc Thiên Ca dò hỏi đệ tử của các môn phái đến tham dự, bọn họ đều nói chưa nghe qua người nào tên Hà Văn Khanh. Khúc Thiên Ca nghĩ trăm lần cũng không ra, cuối cùng đành phải gác lại chuyện này, chuẩn bị đi đoạt lấy những cơ duyên của Hà Văn Khanh.

Đời trước, vũ khí lợi hại nhất của nàng ta là một thanh kiếm, hơn nữa còn là một thanh tiên kiếm. Hà Văn Khanh dựa vào nó không ngừng vượt cấp khiêu chiến, cuối cùng vang danh thiên hạ. Thanh kiếm này trở thành vũ khí đứng đầu bảng xếp hạng Thương Lan giới, ai ai cũng biết nên lai lịch về nó cũng không phải bí mật gì.

5 năm sau Hà Văn Khanh mới có được thanh kiếm này, cho nên hiện tại Khúc Thiên Ca tin tưởng nàng nhất định sẽ tìm ra nó.

Núi Đại Chu, huyền nhai, sơn động...Khúc Thiên Ca một mình xông vào núi Đại Chu, phí hết sức chín trâu hai hổ mới giải quyết được yêu thú bên ngoài, lòng tràn đầy vui mừng bước vào sơn động, lại phát hiện bên trong sơn động rỗng tuếch.

Sao lại thế này? Khúc Thiên Ca kinh ngạc tột độ, lật tung cả cái động phủ lên cũng không thu hoạch được gì. Chẳng lẽ do nàng tới sớm quá? Hay là nói cơ duyên này chỉ thuộc về Hà Văn Khanh, người khác ai cũng không lấy được?

Không, sẽ không, cơ duyên do trời định, ai cướp được chính là của người đó. Hẳn là nàng tới sớm, tiên kiếm còn chưa xuất hiện ở nơi này, đúng vậy, nhất định là như thế...

Khúc Thiên Ca thuyết phục chính mình, sau đó khôi phục động phủ thành nguyên trạng, lại rời đi. Cơ duyên này chưa đến thời gian nhưng có một chỗ nàng khẳng định có thể tìm được!

Ba mươi dặm bên ngoài trấn Lâm Giang có một nghĩa địa, ngay trung tâm có một gò đất, thứ được chôn bên dưới chính là Dược Vương Đỉnh cùng với truyền thừa của Đan Tông. Đời trước Hà Văn Khanh bị đuổi giết, sử dụng thuật độn thổ, trùng hợp thế nào lại dừng ở đó. Nhưng nàng ta không luyện đan nên đã đem Dược Vương Đỉnh cùng với đan phương đưa cho Thanh Hoa đạo quân của Vô Cực Tông - cửu phẩm đan sư duy nhất của Thương Lan giới, do đó được đối phương hứa hẹn cả đời.

Khúc Thiên Ca vô số lần hâm mộ vận khí tốt của Hà Văn Khanh, hâm mộ đến phát cuồng, nhưng lại không có bất kì biện pháp gì. Đối phương chính là con cưng của trời, vận khí minh mông, chính mình hãm hại nàng ta, chèn ép nàng ta, cuối cùng chỉ có bản thân chịu thiệt.

Đời này tuyệt đối sẽ không giảm lại vết xe đổ, nàng biết trước mọi việc, không có đạo lý tài vận vẫn tìm tới Văn Khanh!

Khúc Thiên Ca một bên vừa nghĩ vừa đào tất cả các gò đất trong nghĩa địa, nàng không biết Hà Văn Khanh dừng lại ở gò đất nào, chỉ có thể chậm rãi tìm.

Nhưng mà khiến nàng ta thất vọng rồi!

Đào tất cả các gò đất lên nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Khúc Thiên Ca sắp tức điên rồi, xuất sư bất lợi, cơ duyên hai nơi đều không tìm thấy một thứ gì!

Nàng ta không thể không nghiêm túc bình tĩnh tự hỏi, rốt cuộc nàng ta đã làm sai ở chỗ nào, có thể đã xảy ra một vài chuyện nhỏ ngoài ý muốn nhưng cả hai nơi đều không có bảo vật khiến Khúc Thiên Ca phải suy nghĩ kỹ hơn.

Có khả năng cũng có người trọng sinh giống nàng nên đã cướp đi rồi? Đúng vậy, thời điểm nàng trọng sinh thì lúc ấy không gian đang mở, bản thân lại ở trong không gian tu luyện đến kết đan mới ra. Nếu thật sự có người trọng sinh giống nàng ta, thời gian dài như vậy cũng đủ để người nọ đoạt trước cơ duyên.

Kiếp trước Hà Văn Khanh có thể nói là một truyền kỳ, không ít người biết lai lịch những cơ duyên của nàng, điều này khiến Khúc Thiên Ca không ngừng hâm mộ, ghen tị cùng uất hận. Nếu thật sự có người trọng sinh, miếng mồi to béo bở này tuyệt đối sẽ không cự tuyệt!

Khúc Thiên Ca nghĩ như vậy, trong lòng dần dần bình tĩnh lại, tuy tiếc nuối nhưng chỉ cần cơ duyên không bị Hà Văn Khanh lấy đi nàng an tâm rồi. Nói không chừng chuyện Hà Văn Khanh biến mất có liên quan đến người đó. Có lẽ là kẻ thù kiếp trước của nàng ta, sau khi trọng sinh lập tức giết chết Hà Văn Khanh. Nếu như vậy có thể giải thích được nguyên nhân Hà Văn Khanh biến mất.

Ai nha! Hà Văn Khanh đúng là có rất nhiều người ghét, không ít người muốn giết nàng ta!

Thôi vậy, nếu nàng ta đã chết, ân oán quá khứ cũng không có ý nghĩa gì. Nàng vẫn nên suy xét một chút làm như thế nào để đoạt lại cơ duyên của Hà Văn Khanh từ tay người nọ.

Tiên kiếm, Đan Tông truyền thừa đều không còn nữa, như vậy có thể đoán được hầu hết các cơ duyên đều đã bị người nọ lấy đi, những cái còn sót lại chắc hẳn là bây giờ chưa lấy được. Ví dụ như sang năm bí cảnh Tiểu Hoàng sơn mới mở ra, ba năm sau Tu Di ảo cảnh ngang trời xuất thế.

Trên tay nàng có thần khí không gian, lại còn tu luyện công pháp Thần cấp, so với người cùng cảnh giới thì linh khí trong cơ thể nhiều gấp chín lần, nàng không tin không thể đoạt lại cơ duyên của người nọ!

Trên đỉnh núi Tiểu Phổ Đà, mấy người mỗi ngày chỉ ăn no chờ chết rồi cuộc cũng chuẩn bị rời đi. Thanh Nguyên lưu luyến không rời từ biệt Văn Khanh: "Bí cảnh Tiểu Hoàng sơn có dị động, sợ là đã phát sinh chuyện gì rồi. Ta trở về xem một chút, sẽ nhanh chóng trở lại!"

"Đi đi, đi đi,..... Mau đi đi, không ai mong người trở lại!" Hoa Âm không khách khí nói.

Thanh Nguyên không phản ứng hẳn, từ biệt Văn Khanh xong liền lập tức rời đi.

"Bốn tọa cũng đi trước một bước, bí cảnh Tiểu Hoàng Sơn chuẩn bị mở ra, ta phải trở về chuẩn bị."

"Lão đạo cũng cáo từ. Tử Thần tiểu muội, hẹn gặp lại!"

Chờ tất cả mọi người đều rời đi, Hoa Âm khoe khoang: "Hừ...Tranh với ta? Cuối cùng không phải tất cả đều cúttttt...!"

Văn Khanh trờng hãn một cái: "Ta muốn có một vé bước vào bí cảnh Tiểu Hoàng Sơn, thật muốn đi xem náo nhiệt."

"Hả? Mọi muốn đi? Bí cảnh đột nhiên mở ra, còn chưa biết sẽ có nguy hiểm gì, đừng đi thì hơn. Dù sao bí cảnh cứ ba năm sẽ mở ra một lần, mọi vẫn còn cơ hội mà."

Văn Khanh thở dài: "Sẽ không còn cơ hội nào nữa, đây là lần cuối cùng rồi."

Kiểu gì cũng bị thu vào trong không gian của Khúc Thiên Ca, còn mở cái gì hả?

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 27

Edit: Như

Beta: Linh + Miêu Nhi

Biết Văn Khanh muốn đi bí cảnh Tiểu Hoàng Sơn, người trong nhóm lập tức phát cho nàng một đồng bao lì xì. Nào là pháp khí, đan dược, bùa chú, phù bảo, trận pháp,...đủ loại, cái gì cần có đều có. Tuy không giá trị như đồ Văn Khanh đưa cho bọn họ nhưng đều là thứ nàng có thể sử dụng được bây giờ.

Bí cảnh Tiểu Hoàng Sơn tuy hạn chế về nhân số nhưng con số này lại rất lớn, muốn xin một vé vào cửa cũng không phải việc gì quá khó khăn. Thế nên Văn Khanh vô cùng thuận lợi bước vào đội ngũ của Thái Nhất Tông.

Lão tổ Hoa Âm có một tiểu sư muội thần bí, chỉ nội bộ cao tầng của tông môn mới biết đến sự tồn tại của nàng, các đệ tử thì lại không hề hay biết gì. Văn Khanh đứng ở bên trong đội ngũ, bọn họ cũng không ai để ý, còn tưởng nàng là một tán tu nào đó.

Khúc Thiên Ca đứng ở đằng trước đội ngũ, thần sắc lãnh đạm nghe người khác thối phồng khen ngợi, nơi đáy mắt có chút không kiên nhẫn. Danh khí của nàng hiện tại gần như là vang vọng toàn bộ Thương Lan đại lục, nhất cử nhất động đều bị người ta nhìn chăm chú, đương nhiên không thể tùy tiện đuổi người.

Thật vất vả chờ đến lúc bí cảnh mở ra, Khúc Thiên Ca dẫn đầu vọt vào. Trong tích tắc, thời điểm nàng bước vào cửa bí cảnh, hình như có linh cảm nào đó, nàng bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thấy ở cuối đội ngũ Thái Nhất Tông xuất hiện một hình bóng quen thuộc.

Hà Văn Khanh!

Đồng tử Khúc Thiên Ca co rụt lại, ngay sau đó cả người nàng ta biến mất không thấy.

Bí cảnh Tiểu Hoàng Sơn là một bí cảnh lâu đời, bên trong linh khí nồng đậm, các loại linh thực quý hiếm xuất hiện ở khắp mọi nơi, linh thú bên trong cũng vô cùng ôn hòa, chỉ cần không chủ động công kích thì chúng nó sẽ không phản kháng lại. Thế nên nơi này cũng không có gì quá nguy hiểm, cái đáng phải đề phòng là việc giết chóc lẫn nhau để cướp bảo vật thôi.

Địa phương kỳ quái nhất của bí cảnh chính là chỉ có thể ngắt lấy linh thực mà nó cho rằng đã "thành thực". Ví dụ như Thất Tinh hoa chỉ có thể thu hoạch từ ngàn năm trở lên, Bán Tiên Liên thì cần phải năm ngàn năm.....Nếu chưa tới thời điểm "thu hoạch", người nào ngắt lấy sẽ tự động bị truyền tống ra ngoài.

Quy định này rất nhân tính, có thể tránh chuyện tài vật trân quý bị lấy đi hết sạch. Do đó bí cảnh Tiểu Hoàng Sơn có rất nhiều linh thực mà bên ngoài không có. Nó còn được gọi là "Dược viên đầy đủ nhất Thương Lan giới".

Bởi vậy, ở đoạn giữa truyện, lúc Khúc Thiên Ca trùng hợp nhìn thấy Cảnh Châu - liền nổi lòng tham, tìm mọi cách thu Cảnh Châu vào trong không gian. Thế nên "Dược viên đầy đủ nhất Thương Lan giới" trở thành vật sở hữu cá nhân của nàng ta, điều này khiến rất nhiều linh thực biến mất - trở thành thứ chỉ có trong truyền thuyết.

Văn Khanh vô cùng khó hiểu, người có không gian thần kỳ như vậy, chỉ cần thu một gốc linh thực vào không gian là có thể sinh trưởng thành một rừng. Hơn nữa phẩm chất của chúng còn cao hơn linh thực mọc hoang dã ngoài tự nhiên, cứ gì lại muốn thu Cảnh Châu vào trong không gian? Thật sự ngăn cản người khác nhận được truyền thừa cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Nàng lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều, nâng bước đi vào bí cảnh.

Bên ngoài bí cảnh có một Truyền Tống Trận, người tham gia sẽ được truyền tống đến các địa điểm khác nhau mà không hề có một quy luật nào. Văn Khanh choáng váng một lát, phát hiện ra bản thân đang đứng ở một dược viên đầy hoa thơm và tiếng chim hót.

Đầu tiên nàng kiểm tra xung quanh một vòng, thấy không có gì nguy hiểm mới cẩn thận đánh giá mảnh dược viên này. Nhìn qua có vẻ không có gì đặc biệt nhưng lại khiến Văn Khanh hoảng sợ. Tất cả linh thực ở đây đều hơn vạn năm! Thậm chí có một số loại còn trên mười vạn năm!

Nàng còn nhìn thấy mấy linh thực thành tinh đang co rụt về phía sau!

Văn Khanh không vội vàng đi đào linh thực mà di chuyển khắp nơi. Nếu nàng đoán không sai nơi này chính là trung tâm của bí cảnh - cũng chính là nơi Cảnh Châu được cất giấu.

Nơi đặt Cảnh Châu đương nhiên sẽ bố trí rất nhiều kết giới, khó có ai có thể đặt chân tới đây. Thế nên số tuổi của linh thực mới cao đến vậy. Bản thân thật sự quá ư là may mắn - trực tiếp được truyền tống tới.

Văn Khanh vượt cấm, nghĩ ngợi một lúc, dùng thuật độn thổ chui xuống nền đất, quả nhiên bên dưới có một sơn động. Chính giữa bày một trận pháp rất lớn gồm nhiều trận hợp lại, bên trong là một hạt châu màu trắng ngà lơ lửng trên không trung, tản ra vầng sáng nhu hòa.

Đây chắc chắn là Cảnh Châu.

Văn Khanh vốn dĩ cũng không nảy sinh ý niệm gì với Cảnh Châu, nàng từng trải nhiều, thấy nhiều, có được nhiều, càng hiểu được đạo lí được mất. Cảnh Châu cũng không phải thứ hiếm lạ gì, thứ trân quý thật sự chính là linh thực bên trong. Giống như ở hiện đại, nếu là thực vật quý hiếm, bản năng của người bình thường sẽ ra sức bảo vệ chúng nó, không để chúng nó bị tuyệt chủng. Chỉ có những con người tham lam mới nghĩ đến chuyện giết hại để cướp lấy thứ tốt về mình. Bọn họ chẳng hề quan tâm đến chuyện nếu mấy thứ này bị tuyệt chủng thì sẽ để lại hậu quả gì, dù sao không ảnh hưởng đến bọn họ là được.

Cho nên, suy nghĩ đầu tiên của Văn Khanh khi nhìn thấy Cảnh Châu chính là làm thế nào để Cảnh Châu không rơi vào tay Khúc Thiên Ca.

Dựa theo cốt truyện, chặn chặn Khúc Thiên Ca sẽ nhìn thấy Cảnh Châu đầu tiên, mà có đạo lý nào nhìn thấy lại không lấy chứ? Vốn dĩ Văn Khanh có thể trấn giữ ở đây, nhưng chạm mặt với Khúc Thiên Ca khó tránh khỏi việc sẽ xảy ra một hồi ác chiến, lỡ như huỷ hoại nơi này thì thật sự là mất nhiều hơn được.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một biện pháp duy nhất... nhưng lại không biết có thành công hay không.

Văn Khanh hạ quyết tâm, trong cơ thể bay ra một chiếc vòng tay màu đen làm bằng gỗ. Đây là thứ nàng mua cùng với Âm Dương Quyết, giống thần khí không gian của Khúc Thiên Ca y như đúc. Văn Khanh đã điều tra rõ ràng - chiếc vòng này và chiếc vòng của Khúc Thiên Ca là một đôi, vòng của nàng là vòng Âm, còn của Khúc Thiên Ca là vòng Dương.

Âm chủ sát, dương chủ sinh, trong không gian của Khúc Thiên Ca đều là linh tuyền, linh dược, linh thực, sức sống bừng bừng. Mà vòng tay của nàng là một không gian vô tận, bất luận vật gì còn sống đi vào đều sẽ thành vật

chết. Nhưng nàng đã luyện hóa chiếc vòng này, muốn phá hủy vật gì đều do bản thân chi phối.

Nếu vòng Dương của Khúc Thiên Ca có thể thu được Cảnh Châu, tất nhiên vòng Âm của nàng cũng có thể. Bởi vậy Văn Khanh ném vòng tay đến bên cạnh Cảnh Châu, lại bày một thuật pháp ẩn hình.

"Trấn giữ ở đây, nếu thấy nữ nhân này tới thì thu nó vào bên trong. Tuyệt đối không để rơi vào tay nàng ta. Nếu nàng ta không đến thì tính sau." Nàng vừa nói vừa dùng lưu ảnh thạch phản chiếu hình ảnh của Khúc Thiên Ca. Vòng gỗ đen giống như có ý thức, nó gật trên gật dưới một chút, tỏ vẻ đã biết.

Lúc này Văn Khanh mới vừa lòng rời đi. Vòng Âm không phải trùng hợp mà xuất hiện cùng lúc với Âm Dương Quyết. Chỉ có người tu luyện Âm Dương Quyết mới có thể luyện hóa vòng tay này, những người khác cho dù nhận chủ thì cũng chỉ có quyền sử dụng mà thôi. Thế nên, chờ tu vi của Văn Khanh cao hơn Khúc Thiên Ca, chuyện cướp vòng tay thật sự quá dễ dàng. Chẳng qua hai người bây giờ lại cùng một cảnh giới, xuống tay không tốt cho lắm.

Văn Khanh bước ra khỏi sơn động, bắt đầu xắn tay áo đào linh thực. Nàng cũng không biết chế dược, nhu cầu không lớn, bởi vậy mỗi loại chỉ đào một cây, lấy ra ngoài tặng người khác cũng khá tốt.

Bí cảnh Tiểu Hoàng Sơn không có giới hạn. Hơn nữa mỗi lần chỉ mở có mười ngày, căn bản không có khả năng đi hết bí cảnh trong một lần, chỉ có thể chọn một hướng để đi.

Văn Khanh chọn hướng Đông vì nơi đó xuất hiện cơ duyên của Khúc Thiên Ca.

Bí cảnh không thể phi hành, Văn Khanh đi bộ mất hai ngày mới đụng phải người khác.

Đối phương là một nhóm bảy tám người, trang phục màu trắng, viền tay màu vàng, nhìn qua có vẻ như là đệ tử tinh anh của Vô Cực Tông.

Bọn họ cũng nhìn thấy Văn Khanh, vốn dĩ có chút phòng bị. Nhưng sau khi thấy rõ diện mạo của nàng, thiếu niên đi đầu ôm quyền hành lễ nói: "Thì ra là tiểu sư tổ Văn Khanh, tiểu bối là Lâm Nguyệt Sơ đến từ Vô Cực Tông."

Văn Khanh đứng hình, nàng nổi danh như vậy sao? Người ta thế nhưng biết nàng là ai, cái quỷ gì vậy?

Lâm Nguyệt Sơ mang theo mấy người đi tới, giải thích nói: "Trước đó chưởng môn cố ý dặn dò, chỉ cần nhìn thấy tiểu sư tổ thì nhất định phải toàn lực bảo hộ. Vốn dĩ cho rằng bí cảnh lớn như vậy, rất khó để gặp được, không ngờ tiểu bối thật sự rất có duyên với người..."

"Khoan đã." Văn Khanh vội vàng đánh gãy lời hăn: "Người làm sao biết ta là người mà các người muốn tìm?"

Lâm Nguyệt Sơ kinh ngạc, sau đó lấy lưu ảnh thạch ra, rót linh khí vào, hình ảnh của Văn Khanh lập tức xuất hiện, lúc này nàng đang ở Tiểu Phổ Đà.

Văn Khanh không còn gì để nói, việc này tuyệt đối là Thanh Nguyên làm! Nhìn thấy nàng liền toàn lực bảo hộ, nàng có yếu ớt như vậy sao? Ngọa tào, Văn Khanh rất cảm kích sự chiếu cố của hăn, nàng cười nói với mấy người Lâm Nguyệt Sơ: "Ta không có việc gì, không cần các người bảo hộ. Bí cảnh Tiểu Hoàng Sơn ba năm mới mở một lần, các người tự đi tìm cơ duyên đi."

Vốn dĩ mấy người Lâm Nguyệt Sơ có chút bất mãn với quyết định của chưởng môn. Cơ duyên khó được, thật vất vả mới có cơ hội tiến vào bí cảnh, còn muốn bọn họ đi bảo hộ người khác, mà đó lại là một tiểu sư tổ tu vi không hơn bọn họ là mấy, làm gì có ai dễ chịu chứ? Chẳng qua sư mệnh

khó trái, bọn họ chưa gặp thì thôi, nhưng nếu đã gặp rồi thì không thể không làm theo ý của chưởng môn. Không nghĩ tới Văn Khanh không cần bọn họ bảo hộ, còn bảo bọn họ đi tìm cơ duyên, điều này khiến mấy người ở đây có chút ngỡ ngàng.

"Không, không, chúng ta phải đi theo tiểu sư tổ."

Không thể không nói, "dân trí" ở Thương Lan giới thật sự rất tốt, những chuyện như đồng môn chia rẽ giết hại lẫn nhau, lục đục nội bộ gần như là không có, tôn sư trọng đạo mới là thứ bọn họ tôn thờ. Dù gì bây giờ chính là thời kì tu đạo cường thịnh ở Thương Lan giới, thỉnh thoảng cũng có người phi thăng, tất cả mọi người đều một lòng hướng đạo, đương nhiên sẽ không có tâm tư gì khác.

Giết người đoạt bảo, môn phái đấu đá, lục đục với nhau linh tinh, phần lớn phát sinh ở thời đại mạt pháp, tu tiên vô vọng nên mới đi vào con đường xấu xa như vậy.

Văn Khanh cười nói: "Thật sự không cần đâu, nếu người không yên tâm thì đưa ta một chiếc phù truyền tin, lỡ như gặp nguy hiểm, ta báo với người, được không?"

Lâm Nguyệt Sơ cảm thấy cũng đúng, như vậy bọn họ có thể làm chuyện của mình, cũng không sợ tiểu sư tổ gặp nguy hiểm, cả hai đều không chậm trễ lẫn nhau.

"Được rồi, vậy nghe theo tiểu sư tổ!"

Vì thế sau khi trao đổi phù chú, Văn Khanh tiếp tục đi tới mục đích của mình.

*

Một khắc cuối cùng trước khi bước vào bí cảnh, Khúc Thiên Ca nhìn thấy Hà Văn Khanh, trong lòng nàng ta cực kì kinh ngạc. Nhưng Truyền Tống Trận đã khởi động, nàng ta cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể đi vào bí cảnh.

Khúc Thiên Ca cho rằng Hà Văn Khanh đã chết nên gần đây chỉ nghĩ cách để cướp lấy cơ duyên của người cùng trọng sinh kia. Nhưng hiện tại phát hiện Hà Văn Khanh không chết, vậy người trọng sinh kia còn tồn tại sao? Hoặc là nói, nàng còn có thể đoạt được cơ duyên của Hà Văn Khanh sao?

Khúc Thiên Ca càng nghĩ càng hoảng hốt, Hà Văn Khanh để lại bóng ma quá sâu trong lòng nàng, giống như một tòa núi lớn đang đè trên đỉnh đầu vậy. Nàng tự tin có thể cướp lấy cơ duyên từ tay kẻ trọng sinh khác nhưng không dám khẳng định bản thân có thể cướp được của Văn Khanh, dù sao.....Cơ duyên này vốn dĩ thuộc về nàng ta.

Không, không, khả năng này không tồn tại, trên tay nàng có không gian, còn có công pháp Thần cấp, nhất định có thể thắng được Hà Văn Khanh!

Khúc Thiên Ca lập tức bình tĩnh lại. Tất cả cơ duyên đều là của nàng, Hà Văn Khanh nhất định sẽ chết trong tay nàng!

Ánh mắt Khúc Thiên Ca kiên định, sau đó dựa theo trí nhớ đi đến chỗ xuất hiện cơ duyên.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 28

Edit: Chi

Beta: Linh211 + Miêu Nhi

Đời trước Hà Văn Khanh có thể trở thành truyền kì của Thương Lan giới, ngoại trừ sở hữu thiên phú tu luyện ra thì nàng còn có vận khí cường đại không ai sánh kịp.

Tình cờ đi ngang qua động phủ nào đó cũng có thể nhặt được tiên kiếm, bị người đuổi giết cũng có thể tìm được truyền thừa của Đan Tông, bí cảnh Tiểu Hoàng Thiên mở hơn vạn năm qua vẫn chưa từng nghe nói có thần thú, vậy mà nàng lại nhặt được một con thần thú sơ sinh... Dường như toàn bộ bảo bối của tu chân giới đều đưa đến trước mặt nàng, vận khí tốt đến nỗi khiến người ta không khỏi hoài nghi nàng có phải là con gái ruột của Thiên Đạo hay không!

Đời trước Khúc Thiên Ca chỉ xoay quanh Liên Trường Sinh, trong mắt ngoài hẳn ra thì không còn người nào khác, không hề quan tâm đến tình hình bên ngoài. Ngẫu nhiên nghe tin Hà Văn Khanh có được thiên tài địa bảo, ngoại trừ hâm mộ ghen tị ra thì cũng không còn cảm xúc nào khác. Nhưng nàng ta ngàn vạn lần không nên trêu chọc Liên Trường Sinh.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Khúc Thiên Ca vì diệt trừ tình địch Hà Văn Khanh mà trăm phương ngàn kế thu thập tin tức về nàng ta.

Ban đầu vốn vì tranh giành tình cảm của nam nhân, nhưng không ngờ đời này những thứ đó lại trở thành chỗ dựa lớn nhất của nàng.

Đúng là châm chọc thật, nhưng nàng cũng phải cảm tạ Liên Trường Sinh! Nếu đời trước không bị hấn kích thích, nàng làm sao có thể đi điều tra Hà Văn Khanh?

Không biết đời trước hấn và Hà Văn Khanh có thành đôi hay không? Nàng chết sớm, thời điểm đó bên người nàng ta có tận ba nam nhân vây quanh, Liên Trường Sinh cũng chỉ là một trong số họ.

Ha, Khúc Thiên Ca cười lạnh, đời này nàng tuyệt đối sẽ không giẫm vào vết xe đổ!

Thần thú....Phải là của nàng!

Khúc Thiên Ca tìm ba ngày liên tiếp mới nhớ ra nơi Hà Văn Khanh có được thần thú. Đó là một sơn cốc nhỏ với ba mặt là núi, trong sơn cốc có một hồ nước, phía trên hồ nước là thác nước, mặt sau thác nước có một sơn động, đó chính là nơi nàng ta tìm được thần thú phượng hoàng.

Nàng tới không đúng lúc, trong sơn cốc đã có hai nhóm người, bốn người là ma tu mặc quần áo màu đen, bảy người là đạo tu mặc quần áo màu trắng, không hề xảy ra xung đột gì, ngồi cách xa nhau nghỉ ngơi.

Khúc Thiên Ca hơi nhíu mày, những người này ở đây làm nàng không tiện hành động, chỉ có thể chờ họ đi rồi tính tiếp.

Nàng không định chạm mặt với bọn họ, chuẩn bị lạng lẽ rời khỏi thì bên chính đạo đã có tu sĩ tinh mắt nhìn thấy nàng, vui sướng gọi:"Khúc sư muội, người cũng đi ngang qua đây?" Người có tên cây có bóng, Khúc Thiên Ca mười tám tuổi kết đan lại còn xuất hiện dị tượng, sớm đã vang danh trong thế hệ đồng trang lứa, huống hồ trong Tu chân giới nàng cũng là một đại mỹ nhân, tất nhiên mọi người đều biết đến nàng.

Bị người ta gọi lại, Khúc Thiên Ca bất đắc dĩ phải đi qua chào hỏi bọn họ: "Thì ra là các vị sư huynh Huyền Kiếm tông." Nàng không biết những người này nhưng nhìn quần áo vẫn có thể phân biệt ra được.

Sau khi các đệ tử của Huyền Kiếm Tông chào hỏi một lượt, người vừa nãy gọi Khúc Thiên Ca ở lại bấy giờ mới lên tiếng: "Ta là Nguyệt Bạch đến từ Đại Vân Phong của Huyền Kiếm Tông, sư muội có thể gọi ta là Nguyệt sư huynh. Khúc sư muội không tìm được đồng môn sao? Hay là chúng ta đi chung đi?" Nguyệt Bạch vừa nói vừa nhìn lướt về phía ma tu, mấy người ma tu cũng phòng bị nhìn sang bên này, bốn chọi tám, bọn họ không có phần thắng: "Nhiều người giúp đỡ nhau tốt hơn nhiều."

Có thể tiến vào bí cảnh không chỉ có các đại môn phái mà còn có các tiểu tông môn, tán tu, ma tu - bởi vậy những người đồng tông sẽ kết bạn đi cùng nhau.

"Không được, ta đã hẹn trước với đồng môn, sẽ gặp lại nhau sớm thôi. " Nàng còn muốn trốn những người này để đi tìm thần thú thì làm sao có thể đi cùng họ được.

Nguyệt Bạch rất tiếc nuối, vốn tưởng rằng có thể đi cùng mỹ nhân: "VẬY được rồi, Khúc sư muội cẩn thận một chút, chờ những ma tu đó đi rồi người hãy đi, đề phòng bọn họ thấy người đi một mình lại gây bất lợi."

Khúc Thiên Ca cố nén lo âu cùng không kiên nhẫn trong lòng, nàng cười nói: "Đa tạ Nguyệt sư huynh nhắc nhở."

Huyền Kiếm Tông bên này có bảy người, thêm Khúc Thiên Ca nữa tổng cộng là tám. Bọn họ muốn chờ đám người ma tu đi trước, không nghĩ tới đối phương cũng tính toán như vậy.

"La Âm sư huynh, bên kia lại có thêm một người, chúng ta chỉ có bốn người, sợ là không địch nổi, có nên rời đi hay không?" Nam tử mặc áo đen nhỏ giọng hỏi.

"Không cần hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta trước tiên bình tĩnh xem tình hình thế nào đã." La Âm bình tĩnh nói. Bọn họ ít người, nếu đối phương thiết lập bẫy rập sợ sẽ là một trận ác chiến, chi bằng ở chỗ này lấy tĩnh chế động.

Mặc dù nam tử không nói, nhưng lại có một người khác nhỏ giọng hỏi: "Vậy việc tôn chủ giao cho chúng ta nên làm thế nào bây giờ? "

Nhắc tới tôn chủ, sắc mặt La Âm không khỏi cung kính vài phần, hơi trầm tư nói: "Tùy duyên đi, nếu có thể gặp được tất nhiên sẽ dốc toàn lực bảo hộ, hiện tại chính chúng ta còn không an toàn, cũng không có biện pháp đi tìm nàng."

La Âm nói xong, mấy người liền yên tĩnh, một bên đã tọa một bên để phòng Huyền Kiếm Tông.

Kiên trì ngồi chờ hết một ngày, trong lòng Khúc Thiên Ca đã không còn kiên nhẫn, những người này tại sao còn chưa đi? Bọn họ không đi thì nàng làm sao có thể đi tìm thần thú? Chẳng may Hà Văn Khanh cũng tìm thấy nơi này thì làm sao bây giờ? Thần thú rốt cuộc khi nào xuất thế? Mong là đừng xuất thế trước khi những người này rời đi.

Nhưng mà, sợ cái gì đến cái đó, nàng đang lo lắng thì đột nhiên cảm thấy một trận uy áp che trời lấp đất từ thác nước bên kia truyền tới. Nàng thầm kêu không tốt, sợ là thần thú chuẩn bị xuất thế!

Mấy người bên cạnh cũng cảm ứng được, đứng dậy để phòng: "Đã xảy ra chuyện gì?" Vài người nhìn xung quanh thác nước, ma tu bên kia cũng giống như thế.

Khúc Thiên Ca cắn răng, thi triển khinh công đạp nước mà đi.

"Ai? Khúc sư muội, nguy hiểm!" Nguyệt Bạch gấp đến nỗi hô to, định dùng khinh công đuổi theo.

Lâm Kiều ở bên cạnh giữ chặt hãn, trầm giọng nói: "Đừng xúc động, uy áp vừa rồi chỉ sợ là có dị bảo xuất thế, Khúc sư muội không chút nghĩ ngợi liền vọt đi vào, chắc là đã sớm biết tin tức, chúng ta không chịu đi nên nàng mới tạm thời chưa xuống tay....."

Nguyệt Bạch ngạc nhiên: "Làm sao có thể?"

"Tại sao lại không thể? Vừa rồi ta nhìn ra nàng vẫn luôn nôn nôn nóng nóng." Lâm Kiều hừ lạnh một tiếng: "Ta đường đường là đệ tử của Huyền Kiếm Tông, chẳng lẽ còn đi đoạt cơ duyên của nàng? Nàng phỏng bị chúng ta như thế, đúng là bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử! Nàng nếu thẳng thắn, ta còn có thể giúp nàng bảo vệ, ngăn cản ma tu, còn bây giờ ấy hả?"

"Hừ! Để nàng tự ứng phó đi!"

Lúc đầu Nguyệt Bạch nghe Lâm Kiều giải thích, còn có chút không thể tin được, nhưng nghe đến về sau, lại cảm thấy không đành lòng: "Làm vậy không tốt lắm đâu? Nàng dù sao cũng là một nữ tử, để nàng một mình ngăn cản bốn ma tu? Chúng ta là nhân sĩ chính đạo vốn nên cùng nhau đồng tâm hiệp lực..." Hãn nhìn thoáng qua ma tu ở phía đối diện, bốn người kia đã biết pháp bảo xuất hiện, đang nóng lòng muốn đi cướp đoạt.

Lâm Kiều vô cùng bất đắc dĩ: "Nguyệt Bạch, mềm lòng quá cũng không tốt đâu. Thôi thôi, đều là đồng môn chính đạo, cũng không thể trơ mắt nhìn nàng bị ma tu bắt nạt, coi như là nể mặt Thái Nhất Tông. Đi, các sư đệ, rút kiếm!"

Bên này hai đám người giương cung bạt kiếm, thế trận lâm vào giằng co, mà trong sơn động Khúc Thiên Ca lại không thuận lợi như vậy. Nàng biết trước tiên cơ, là người đi vào động phủ đầu tiên, chủ yếu là muốn khế ước thần thú trước khi đám người bên ngoài biết.

Phượng hoàng tuy chỉ mới sinh ra nhưng chân hỏa trên người uy áp vô cùng, Kim Đan tu sĩ như nàng khó có thể chịu được. Khúc Thiên Ca vừa

bước vào đã bị sức nóng ập vào mặt khiến nàng phải vội vàng vận khí hộ thể.

Tiểu phượng hoàng chỉ lớn bằng bàn tay, lông tơ màu vàng nhạt còn ướt đầm đề, hai mắt đen bóng tinh khôi, giờ phút này đang ngồi ở bên trong ngọn lửa gặm vỏ trứng. Nhìn thấy Khúc Thiên Ca tiến vào, chỉ quãng cho nàng một ánh mắt, bên trong ẩn chứa sự khinh thường khiến nàng ta thẹn quá thành giận.

Hừ lạnh một tiếng, Khúc Thiên Ca tạm thời không so đo với nó, từ trong không gian lấy ra một bó dây thần: "Người ngoan ngoãn khế ước với ta, hay là để ta trói ngươi lại rồi bắt ngươi khế ước?"

Nàng đã sớm chuẩn bị cho ngày hôm nay, vì thế cố tình tìm trong không gian bó dây thần này, đến cả thần còn trói được, làm sao không thu phục được một con thần thú nho nhỏ?

Tiểu phượng hoàng tựa hồ cảm nhận được nguy hiểm từ bó dây trong tay nàng, ôm vỏ trứng còn chưa ăn được một nửa chạy toán loạn. Hai chiếc chân nhỏ nhắn nhưng chạy cực kì nhanh, đi qua nơi nào cũng lưu lại một đồng chân hỏa. Khúc Thiên Ca sợ hãi chân hỏa này, nhất thời bị nhốt ở bên trong.

Nàng vừa nghĩ trong đầu, trên người liền xuất hiện một kiện huyền băng hàn y. Phượng hoàng chân hỏa tuy vô cùng lợi hại nhưng con phượng hoàng này vừa mới sinh ra không lâu, uy lực có hạn, chỉ cần mặc huyền băng hàn y vào thì nó sẽ không làm gì được nàng.

Tiểu phượng hoàng vừa thấy chân hỏa đối không có hiệu quả với nàng, gấp đến độ riu rít kêu loạn, không chú ý một cái đã bay ra ngoài thác nước.

Bên ngoài Lâm Kiều đang giằng co với La Âm, đột nhiên một con vật nho nhỏ màu vàng nhạt từ trong thác nước bay ra, tiếng kêu vô cùng trong

trèo. Nhưng có vẻ nó vừa mới sinh ra không lâu nên bay còn không xong, loạng chà loạng choạng.

"Thần thú phượng hoàng!"

La Âm cùng Lâm Kiều đồng thanh kêu lên, những người khác nhất thời không nhận ra, nhưng nghe giọng nói sợ hãi của hai người bọn họ, ánh mắt lập tức tràn đầy lửa nóng, thân thể phản ứng nhanh hơn đầu óc đuổi theo tiểu phượng hoàng.

Trách không được Khúc Thiên Ca không nói cho bọn họ, còn nhanh chóng đi vào như vậy, nguyên lai là thần thú phượng hoàng! Thứ này đến cả Đại Thừa kỳ tu sĩ cũng thêm đến đỏ mắt thì huống chi là bọn họ?

Lúc Khúc Thiên Ca lao tới, thấy giấu không được, cũng không vô nghĩa theo chân bọn họ, nhanh chóng dán lên phù chạy nhanh đuổi theo. Phượng hoàng là của nàng, đừng hòng cướp được!

Tiểu phượng hoàng bay run run rẩy rẩy, tốc độ lại không chậm, dù gì cũng là bách điều chi vương, thế nào thì cũng phải có chút thiên phú mới đúng. Mà bí cảnh hạn chế tu sĩ phi hành, dù đoàn người Khúc Thiên Ca dán lên phù chạy nhanh cũng không thể phi hành được, dần dần kéo dài khoảng cách với người đằng sau.

Sau khi Văn Khanh cùng Lâm Nguyệt Sơ cáo biệt, nàng vẫn luôn đi về hướng đông. Mục tiêu của nàng đương nhiên cũng là con phượng hoàng này. Chỉ là đi đến nửa đường, thấy hai linh thú đánh nhau, nàng vừa đến chúng nó liền lưỡng bại câu thương chết cả hai. Vận khí tốt như vậy không nhạt thì đúng là phỉ phạm của trời, vì thế Văn Khanh lấy gia vị ra bắt đầu nướng thịt.

Nàng vừa mới nướng xong, từ trên trời rơi xuống một con.... Tiểu phượng hoàng? Nó mổ vào đầu nàng, sau đó, nàng liền có thêm một con thần thú.

Này là cái quỷ gì? Thần thú có thể từ trên trời rơi xuống? Chẳng qua Văn Khanh nhanh chóng phản ứng lại, đây hẳn là thần thú tiểu phượng hoàng trong bí cảnh, nàng đang muốn đi tìm nó, không nghĩ tới nó lại chính mình tìm tới cửa.

Văn Khanh cười tủm tủm lấy ra vài cọng linh thực vạn năm đút cho nó: "Người cũng thật tinh mắt, đây là lễ gặp mặt."

Tiểu phượng hoàng vui sướng bay quanh nàng, nó quả nhiên không nhìn lầm, người này hơi thờ ơ dễ ngủ, nhìn qua cũng có vẻ là người tốt!

Đột nhiên, vẻ mặt của Văn Khanh thay đổi: "Phiền toái, đằng sau người sao lại có nhiều cái đuôi như vậy?" Thần hồn của nàng vô cùng cường đại, có thể cảm ứng được động tĩnh trong vòng trăm dặm, Khúc Thiên Ca cùng đám người đuổi theo tất nhiên không thể qua mắt được nàng.

Nàng vuốt cằm nhìn tiểu phượng hoàng, cười không có ý tốt: "Mang theo người cũng phiền toái, không bằng nướng ăn đi? Ai, lại nói ta chưa được ăn thần thú bao giờ."

Cứu mạng! Có người muốn ăn thần thú!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 29

Edit: Chi

Beta: Linh211 + Wan+ Miêu Nhi

Tiểu Phượng Hoàng bị câu nói của Văn Khanh dọa sợ, nó không dám cử động, trong miệng còn ngậm nửa cây linh thực, ăn vào cũng không được mà nhả ra cũng không xong. Suy nghĩ nửa ngày, nó ử rử lấy nửa cái vỏ trứng mình ăn còn thừa từ trong không gian ra, cực kỳ luyện tiếc đưa cho Văn Khanh, ánh mắt đen láy ướt át, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

Giống như đang nói, ta đem thứ tốt cho người ăn, người đừng ăn ta.

Văn Khanh dở khóc dở cười, ai thèm ăn vỏ trứng của nó? Vỏ trứng thần thú đối với chúng nó là vật đại bổ, nhưng đối với con người lại chẳng có tác dụng gì.

"Được rồi, người giữ lại ăn đi, cái thân thể bé tí tẹo này của người chưa đến nửa lượng thịt, còn chẳng đủ cho ta nhét kẽ răng!"

Nghe vậy, Tiểu Phượng Hoàng vèo một cái thu hồi vỏ trứng vào trong không gian, sợ Văn Khanh đổi ý muốn đoạt vỏ trứng của nó. Thần thú thiên phú dị bẩm, trời sinh đã có không gian trong thân thể, vỏ trứng của Tiểu Phượng Hoàng với linh thực Văn Khanh cho nó đều để hết ở trong đó.

Văn Khanh bật cười, tiện đà nói: "Người đi trước đi, bọn họ sắp đuổi tới rồi, ta ở đây không bay được, người đi cùng ta sẽ bị liên lụy. "

Nàng chỉ vào hướng mình đến, nói: "Người cứ bay theo hướng này, thấy Cảnh Châu thì dừng lại chờ ta." Thần thú trời sinh có năng lực nhận biết rất mạnh, mà Tiểu Phượng Hoàng lại xuất thế trong bí cảnh, Văn Khanh không tin nó không tìm thấy Cảnh Châu.

Tiểu Phượng Hoàng có chút do dự, lưu luyến quay đầu nhìn nàng. Văn Khanh cười nói: "Đi đi, người đã ký khế ước với ta, ta sẽ không mặc kệ người đâu."

Tiểu Phượng Hoàng lúc này mới vui vẻ vỗ cánh lên đường.

Nó mới vừa đi một lát, Khúc Thiên Ca liền đuổi tới đây, nhìn thấy Văn Khanh, trong nháy mắt sắc mặt nàng ta lạnh đi trông thấy: "Là người!"

Trong mắt Khúc Thiên Ca hiện lên sát khí, nàng ta tiến vào bí cảnh vốn dĩ chỉ vì thần thú Phượng Hoàng, nhưng khoảnh khắc phát hiện Hà Văn Khanh cũng ở đây, mục đích của chuyến đi này lại thêm một việc, đó là diệt trừ Hà Văn Khanh.

Có điều, Hà Văn Khanh ở đây, vậy thần thú đâu?

Văn Khanh vẫn cứ nường linh thú của nàng, bôi mật ong lên, rắc thêm chút thì là, mùi hương mê người xông vào mũi. Nàng thuận miệng nói: "Ta và cô nường không quen không biết, đừng có tỏ vẻ thân thiết. Giả bộ lôi kéo làm quen với ta để ăn thịt nường, người cũng không phải người đầu tiên."

Văn Khanh tỏ vẻ ta đã sớm nhìn thấu bộ dạng của người làm Khúc Thiên Ca tức đến hộc máu, ai thèm lừa gạt thịt nường của người! Nàng hừ lạnh một tiếng, rút kiếm ra chỉ vào Văn Khanh: "Đem Phượng Hoàng giao ra đây!"

"Phượng Hoàng?" Văn Khanh vẻ mặt kinh ngạc: "Nếu như có Phượng Hoàng ta còn cần phải ăn loại linh thú ngũ phẩm này chắc? Còn có, cho dù ta có thì việc gì phải đưa cho người? Người ngốc nên tưởng ta cũng vậy à? Bệnh thần kinh!" Văn Khanh tặng nàng một ánh mắt xem thường.

Thái độ khinh thường này của nàng khiến cho Khúc Thiên Ca thẹn quá hóa giận, đồng thời trong lòng lại có chút bất an, Hà Văn Khanh hình như không hề giống kiếp trước.

Kiếp trước nàng ta một lòng hướng đạo, tu luyện điên cuồng, tính cách thanh lãnh trầm mặc, tuyệt đối không phải như bây giờ, miệng lưỡi sắc bén vô lại, rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở đâu?

Có lẽ là do nàng trọng sinh chăng?

Khúc Thiên Ca cố gắng bình tĩnh lại: "Đồng môn của ta có bảy người, bọn họ sẽ đuổi đến đây ngay bây giờ. Hiện tại người không giao thì lát nữa cũng phải giao, nói không chừng mấy vị sư huynh còn có thể giết người diệt khẩu. Bây giờ người giao ra đây, ta sẽ tha chết cho người..."

Nàng chưa nói xong, Văn Khanh liền cười nhạt một tiếng: "Còn tưởng rằng người lấy cái gì để thuyết phục ta! Tha chết? Người tưởng ta ngốc à? Những người đằng sau tuy là bạn của người nhưng không cùng tông, so với ta thì chắc là người sợ bị bọn họ cướp mất hơn đúng không? Huống hồ, người đuổi một mạch đến đây mà không nhớ mùi sao? Người không lần theo nó mà đuổi, lại lãng phí thời gian ở nơi này, người bị ngốc à?"

Khúc Thiên Ca chán nản, nhưng lại không thể không thừa nhận nàng nói rất đúng, vừa rồi không phát hiện, dấu vết Phượng Hoàng lưu lại đúng là ở hướng Tây. Khúc Thiên Ca cân nhắc một chút, về sau còn có cơ hội giết Hà Văn Khanh nhưng thần thú chỉ có một con như vậy, bỏ qua cơ hội lần này thì không còn cơ hội nào khác nữa, bởi vậy nàng ta lại dán bùa tốc hành lên rồi đuổi theo hướng Tây.

Nàng ta vừa mới đi, đám người Lâm Kiêu và La Âm cũng chạy tới, Lâm Kiêu nhìn nhìn Văn Khanh, lại ngửi hơi thở còn sót lại trong không khí của Phượng Hoàng, chỉ vào hướng Tây nói: "Đuổi theo!" Sau đó một đám Huyền Kiếm Tông vùn vụt rời đi.

Văn Khanh nói thầm: "Một con Phượng Hoàng bé tí bằng bàn tay, còn không đủ nhét kẽ răng thì có cái gì tốt chứ?"

Bốn người La Âm không đuổi theo, ôm quyền hành lễ với Văn Khanh: "Văn cô nương, tại hạ là La Âm đến từ Huyết Kiếm Đường của Ma tông, phụng mệnh tôn chủ bảo vệ Văn cô nương"

Đã có kinh nghiệm với Lâm Nguyệt Sơ trước đó nên Văn Khanh rất bình tĩnh, cười cười với bọn họ: "Thiền Quang bảo các người tới à? Không có việc gì, ta không cần các người bảo vệ, các người đuổi theo Phượng Hoàng đi, cơ duyên hiếm có, bỏ qua là hối hận cả đời."

La Âm nghiêm mặt nói: "Cơ duyên do trời định, thứ không thuộc về chúng ta cưỡng cầu cũng vô dụng, tôn chủ sai ta bảo hộ Văn cô nương, chúng ta không dám không nghe."

Văn Khanh ngạc nhiên: "Là Phượng Hoàng đó? Người không động tâm sao?"

"Nói không động tâm là giả, nhưng tôn chủ đã ra lệnh chúng ta cần phải chấp hành!"

Chà chà, khác với chính đạo tôn thờ đại nghĩa, ma đạo thờ phụng thực lực vi tôn, trong ma môn cấp bậc nghiêm ngặt, hạ cấp tuyệt đối thần phục thượng cấp, không dám hai lòng. Cho nên chỉ vì một câu của Thiền Quang, bọn họ có thể từ bỏ cả thần thú, không thể không nói ma tông tấy nã quá lợi hại!

"Động tâm cũng vô dụng, Phượng Hoàng đã nhận ta làm chủ." Văn Khanh cười tủm tỉm nói: "Thấy các người kiên định như thế, ta mời các người ăn thịt nướng."

Thế tại sao vừa rồi còn kêu bọn họ đuổi theo?

*

Khúc Thiên Ca một đường đuổi theo Phượng Hoàng, nhưng từ đầu đến cuối lại không thấy bóng dáng nó, nàng nghi ngờ Hà Văn Khanh lừa mình, nhưng hơi thở trên đường không phải là giả, đành phải tiếp tục đuổi theo.

Đuổi tới trung tâm bí cảnh, Khúc Thiên Ca cảm nhận được khí tức của Phượng Hoàng, nàng ta vui vẻ trong lòng, chắc là Tiểu Phượng Hoàng không còn sức chạy nữa nên đã lẫn trốn đi rồi.

Nàng ta cẩn thận tra xét bốn phía, không buông tha bất kì dấu vết nào, kể cả xung quanh có nhiều linh thực vạn năm như vậy cũng không quan tâm.

Linh thực vạn năm tuy rằng hiếm có nhưng trong không gian của nàng có rất nhiều, thần thú Phượng Hoàng chỉ có một con, so sánh với nhau, tất nhiên biết nên lựa chọn bên nào.

Nhìn trên mặt đất có một chỗ đất đào còn mới, Khúc Thiên Ca nghĩ nghĩ, sử dụng thuật độn thổ chui xuống.

Ngay lúc đó, đám người Lâm Kiêu của đuổi tới nơi chỉ kịp nhìn thấy Khúc Thiên Ca chui xuống dưới đất, sau đó bí cảnh lắc lư một hồi, bọn họ đều bị văng ra ngoài.

Một đồng tu sĩ không chút phòng bị bị văng hết ra ngoài, rơi bịch xuống bên ngoài bí cảnh. Không ít người còn đang ngơ ngẩn không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Sao lại thế này? Bí cảnh mới mở ra năm ngày, tại sao lại vứt chúng ta ra ngoài?"

"Ôi! Lão tử chờ lấy xuyên tâm liên (*) ba ngày rồi, mắt thấy sắp được! Tại sao lại đóng bí cảnh vào lúc này?!"

(*) Xuyên tâm liên: tên một vị thuốc Đông y.

"Trần huynh nén bi thương, vốn dĩ lần này bí cảnh mở ra sớm, có thể đã xảy ra chuyện gì đó mà chúng ta không biết."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

...

Mấy người Lâm Kiêu cũng bị đuổi ra ngoài, Nguyệt Bạch đứng dậy hỏi: "Sư tỷ sao lại thế này? Sao bí cảnh đột nhiên đóng lại vậy? Vừa rồi ta thấy một mảnh đất có linh thực vạn năm, không phải ta hoa mắt chứ?"

Lông mày Lâm Kiêu cứng lại, sắc mặt có chút u ám: "Người không nhìn lầm, quả thật là linh thực vạn năm." Đổng linh thực kia có thể đem ra ngoài đi đổi tài nguyên cũng được, để mình dùng cũng tốt, đều là của cải có giá trị, thế mà phải trơ mắt nhìn nó biến mất trước mặt, có ai không đau lòng cơ chứ?

Nhưng đau nhất là thần thú Phượng Hoàng cũng không thấy! Nó biến mất trước mặt bọn họ!

Lâm Kiêu nhớ tới một khắc cuối cùng ở bí cảnh, Khúc Thiên Ca chui xuống đất sau đó bí cảnh ngay lập tức đẩy bọn họ ra ngoài, kết hợp với mảnh đất linh thực mà bọn họ nhìn thấy, Lâm Kiêu đoán chỗ đó có thể là trung tâm bí cảnh, Cảnh Châu hẳn là ở bên dưới. Bí cảnh đột nhiên biến mất, rất có khả năng liên quan đến Khúc Thiên Ca. Có lẽ, Phượng Hoàng cũng bị nàng ta lấy được rồi!

Nghĩ như vậy, Lâm Kiều không khỏi được đỏ mặt, tuy rằng tông môn quy định chính đạo không được tàn sát lẫn nhau nhưng đó chính là thần thú Phượng Hoàng! Thương Lan giới vạn năm cũng chỉ có một con thần thú Phượng Hoàng, nghĩ lại đúng thật là không cam lòng!

Những người khác cũng có cùng suy nghĩ, bọn họ liếc nhau, sự ăn ý đã đạt đến một mức độ nhất định, chỉ có Nguyệt Bạch hình như chưa nhận thức được tình hình: "Sư tỷ, chúng ta có nên đi xem Khúc sư muội thể nào không? Xem nàng có ký được khế ước với Phượng Hoàng không? Nếu đã ký khế ước, chúng ta cũng đi xem một chút, là thần thú đó! Ta chưa bao giờ được gặp thần thú nha!"

Hắn nói chuyện không hề che dấu, âm lượng bình thường nhưng tu sĩ người nào chẳng tai thính mắt tinh? Những gì hắn nói làm mọi người chung quanh chú ý: "Thần thú gì?"

Lâm Kiều tức muốn chết. Nguyệt Bạch chính là đồng đội ngu như heo. Bọn họ còn muốn lén lút đi tìm Khúc Thiên Ca, xem nàng ký loại khế ước nào với Phượng Hoàng, nếu là khế ước chủ phó (*), chủ chết phó vong, vậy thì thôi, nếu là khế ước bình đẳng...

(*) Chủ phó: chủ và đầy tớ.

Nhưng Nguyệt Bạch nói chuyện tùy tiện như vậy, những suy tính của bọn họ hoàn toàn thất bại, nhiều người chú ý sẽ khiến bọn họ không thể xuống tay, có một số việc có thể lén làm nhưng tuyệt đối không thể bày ra ngoài ánh sáng.

Nguyệt Bạch không thấy sắc mặt Lâm Kiều đen lại, hưng phấn kể cho mọi người xung quanh chuyện gặp được Phượng Hoàng ở trong bí cảnh: "... Ta tận mắt nhìn thấy, đó là một con Phượng Hoàng mới sinh ra, xinh đẹp, cao quý, thần bí khó lường. Chẳng qua bộ pháp của chúng ta không

cao mình bằng Khúc sư muội, nàng nhanh hơn chúng ta rất nhiều, có khả năng đã ký kế ước với Tiểu Phượng Hoàng..."

"... Thật là đáng tiếc, đó chính là thần thú, có điều Khúc sư muội có thể ký ước cũng là một chuyện tốt, dù sao cũng giúp lực lượng chính đạo lớn mạnh!"

Ngốc! Người khác ký ước và chính mình ký ước làm sao có thể giống nhau? Chẳng qua cũng không ai nói cho hẳn, mọi người hỏi thăm rõ ràng rồi mỗi người một suy tính rời đi.

Thần thú Phượng Hoàng xuất thế!

Thái Nhất Tông Khúc Thiên Ca ký kế ước phượng hoàng!

Bí cảnh Tiểu Hoàng Sơn biến mất!

Khúc Thiên Ca lấy đi Cảnh Châu!

Tin tức này vừa truyền ra giống như một quả bom chấn động toàn bộ Tu Chân giới. Theo đó đại môn Thái Nhất Tông gần như bị san bằng, các đoàn người nối nhau hướng về Thái Nhất Tông, sôi nổi hỏi thăm tin tức thực hư.

Ký kế ước với thần thú Phượng Hoàng, lấy đi Cảnh Châu, hai việc này cho dù là việc nào cũng khiến cho mọi người phát cuồng, nhưng hai việc này lại do cùng một người làm!

Tất cả mọi người đều tới Đại Thanh Phong dò hỏi tin tức, Khúc Thiên Ca bị mọi người dò hỏi phiền muộn chết! Mặc dù nàng ta năm lần bảy lượt nói mình không có kế ước Phượng Hoàng, cũng không lấy được Cảnh Châu nhưng không có một ai tin cả.

Chính nàng ta cũng đang buồn bực đây, nàng đuổi theo Tiểu Phượng Hoàng chui xuống lòng đất, tuy rằng thấy được Tiểu Phượng Hoàng nhưng

chưa kịp làm gì đã thấy một hạt châu lơ lửng trong lòng đất bị thứ gì đó nuốt lấy, sau đó nàng đã bị ném ra khỏi bí cảnh.

Hóa ra, hạt châu kia chính là Cảnh Châu.

💧 Ta đã thông báo đây nè 💧

Team xin thông báo là chương 29 mọi người vote được 35 vote thì team sẽ up tiếp chương 30. (~³~)

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 30

Edit: Họa

Beta: Wan+Miêu Nhi

Trên một ngọn núi nhỏ mang tên Phổ Đà, mấy vị đại năng quây lại thành một vòng tròn, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Tiểu Phượng Hoàng trên bàn.

"Thật sự là Phượng Hoàng!"

"Thần thú!"

"Thế nhưng còn sống!"

Bọn họ càng ngày càng kích động, mắt trợn to dán trên mặt bàn, chỉ còn thiếu nước đem Tiểu Phượng Hoàng lên bàn giải phẫu để nghiên cứu cẩn thận thôi!

Văn Khanh và Hoa Âm ở một bên yên lặng cắn hạt dưa, đến cả mí mắt cũng không muốn nâng lên.

Văn Khanh: "Không phải chỉ là Phượng Hoàng thôi sao?"

Hoa Âm: "Cũng chẳng khác gì một con gà con!"

Văn Khanh: "Cả người không đến hai lạng thịt, không đủ nhét kẽ răng!"

Hoa Âm: "Đúng đấy, thấy một đám các người kích động như vậy, đúng là chưa hiểu rõ việc đời!"

Thấy hai người không ngừng khoe khoang, đám người xung quanh chỉ hận không thể lao vào hội đồng. Nay, đã chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ, rõ ràng là muốn ăn đòn mà!

Náo loạn một lúc, Thanh Nguyên mới nghiêm mặt hỏi: "Muội tử à, Phượng Hoàng cũng là của người rồi, thế Cảnh Châu đâu? Thứ đồ kia dù sao cũng không thể so với Phượng Hoàng, kế ước Phượng Hoàng người cũng đã lấy rồi, nhưng bí cảnh Tiểu Hoàng Sơn có liên quan đến truyền thừa của Tu Chân giới, không thể dễ dàng lấy như thế được, nói không chừng sau này sẽ gặp báo ứng."

Biết Thanh Nguyên có ý tốt nên mới nhắc nhở, Văn Khanh gật đầu: "Đúng là nó ở chỗ ta. Ta cũng không muốn lấy đâu, nhưng nếu không cầm thì sẽ rơi vào tay Khúc Thiên Ca. Chẳng may bị nàng ta cầm đi thì sẽ hữu khứ vô hồi (*). Thế nên ta mới tạm thời thu lại, chờ chuyện này qua đi, ta sẽ hoàn trả ngay."

(*) Hữu khứ vô hồi: một đi không trở lại.

"Vậy là tốt rồi." Thanh Nguyên thấy nàng biết rõ hậu quả, cũng không nhiều lời nữa.

"Nhưng mà Khúc Thiên Ca kia, người vẫn nên cẩn thận một chút, ta có cảm giác nàng ta kỳ quái cực kì, nhưng lại không thể nói rõ là kỳ quái ở chỗ nào."

"Ta biết, ta sẽ cẩn thận hơn."

Xem ra không chỉ mình Hoa Âm nhìn ra sự cổ quái của Khúc Thiên Ca, Văn Khanh thậm nghĩ.

*

Đại Thanh Phong huyền não một lúc lâu vẫn chưa bình tĩnh lại, cuối cùng Khúc Thiên Ca không còn chút kiên nhẫn nào, dứt khoát bế quan tu luyện. Chính chủ biến mất, những người khác cũng chậm rãi rời đi. Tuy rằng bên ngoài không còn ai, nhưng ai biết có bao nhiêu người còn chưa chịu từ bỏ ý định.

Khúc Thiên Ca ở trong không gian, không ngừng tự hỏi rốt cuộc sai ở chỗ nào. Theo như nàng biết, bởi vì Cảnh Châu biến mất nên mọi người mới bị ném ra ngoài. Lúc ấy Phượng Hoàng ở bên cạnh Cảnh Châu, nếu bản thân nó thật sự thuộc về bí cảnh, hẳn là nó đã biến mất cùng với bí cảnh. Hoặc là có tình huống khác, đó là bí cảnh và Phượng Hoàng đã bị một vật thần bí nào đó "nuốt". Nếu vậy rốt cuộc Cảnh Châu bị thứ gì nuốt vào?

Còn có cả Văn Khanh, chuyện này có liên quan gì đến nàng ta không? Lúc chạm mặt Hà Văn Khanh, nàng cũng không có suy nghĩ gì sâu xa, nhưng bây giờ nghĩ lại, càng nghĩ càng cảm thấy nàng ta có gì đó không đúng. Biểu hiện của nàng ta quá bình tĩnh! Phản ứng đầu tiên của người bình thường khi thấy Phượng Hoàng chắc chắn là chiếm làm của riêng, nhưng Hà Văn Khanh lại hoàn toàn không có chút dao động nào, vừa không đuổi theo, vừa không ngăn cản mình đuổi theo.

Chẳng lẽ nàng ta không nhận ra đó là Phượng Hoàng sao?

Không, nếu là người khác thì có thể, nhưng Hà Văn Khanh tuyệt đối sẽ không!

Trực giác của Khúc Thiên Ca nói rằng Hà Văn Khanh có liên quan đến chuyện này! Kiếp trước nàng ta có số kiếp mạnh mẽ, không lý nào đời này lại biến mất, nói không chừng lúc ấy Phượng Hoàng đã nhận nàng ta làm

chủ, mà nàng ta vì mê hoặc chính mình mới để cho Phượng Hoàng bay về hướng tây, Cảnh Châu biến mất có khả năng cũng là do nàng ta!

Sau khi nghĩ thông suốt, khuôn mặt Khúc Thiên Ca trở nên lạnh như băng, việc do Văn Khanh làm ra lại khiến nàng ta công nổi (*), thật sự đáng hận!

(*) Công nổi: kiểu như bị đổ vỡ.

Không thể không nói Khúc Thiên Ca trọng sinh một lần, thông minh hơn kiếp trước rất nhiều, thậm chí có thể từ dấu vết suy đoán ra chân tướng sự việc.

Thế nhưng dù nàng ta biết rõ sự thật thì có ích lợi gì chứ? Dẫu nói ra đi chẳng nữa, người khác cũng không tin, cho rằng nàng ta tùy tiện đẩy một người ra phân tán lực chú ý của bọn họ. Hơn nữa cho dù nàng ta kéo theo một cái đệm lưng, cũng phải tìm một cái đáng tin cậy chút, Hà Văn Khanh là ai? Sư môn ở nơi nào? Tu vi ra làm sao? Hoàn toàn chưa từng nghe về người này!

Khúc Thiên Ca tức giận đến thổ huyết, hận nghiêng răng, tuy nhiên cũng không có cách nào, bởi vì chính nàng cũng không biết Hà Văn Khanh ở đâu, nàng ta vừa ra khỏi bí cảnh thì giống như biến mất khỏi nhân gian, không có một chút tin tức nào.

Lòng Khúc Thiên Ca lại có chút bất an mơ hồ, những chuyện xảy ra sau khi trọng sinh hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của nàng, thậm chí hoàn cảnh nàng ta bây giờ còn không bằng kiếp trước. Đời trước Hà Văn Khanh chiếm được thần thú Phượng Hoàng, nhưng không liên quan gì đến mình, những người kia ghen tị đỏ mắt, thậm chí âm thầm truy sát Hà Văn Khanh. Nhưng kiếp này thì sao? Hà Văn Khanh vẫn lấy được thần thú, thậm chí còn có cả Cảnh Châu, còn mình lại thành người ngăn cản những phiền phức kia giùm nàng ta!

Một chút lợi ích nàng cũng chẳng có mà phải công nôi thay người khác!

Như vậy xem ra, khí vận của Hà Văn Khanh dường như càng mạnh mẽ hơn, mà vận may của nàng đã dùng hết cho lần trọng sinh này ra, vậy nàng còn có thể giết Hà Văn Khanh để báo thù ư? Trong lòng Khúc Thiên Ca bỗng trở nên hụt hẫng.

Bởi vì chút lo lắng này, Khúc Thiên Ca bế quan bốn năm, trong không gian bốn mươi năm, nhưng tu vi lại chỉ tăng có một cảnh giới nhỏ bé, cũng chính là Kim Đan trung kỳ. Tại đây, thế nhưng tâm ma còn tiến giai (*) khiến nàng vô cùng chật vật.

*Tiến giai: lên cấp

Khúc Thiên Ca hiểu rõ Hà Văn Khanh đã trở thành tâm ma chấp niệm của nàng, không diệt trừ nó, nàng rất khó để tu thành đại đạo. Nhưng vấn đề mấu chốt là, nàng căn bản không tìm thấy Hà Văn Khanh!

Mà Văn Khanh - người bị Khúc Thiên Ca tâm tâm niệm niệm nhớ đến, đang ở Phổ Đà cách Đại Thanh Phong một đỉnh núi. Ngoài thời gian tu luyện ra, nàng còn làm một chút đồ ăn ngon, trêu đùa với Tiểu Phượng Hoàng, thời gian trôi qua vô cùng tốt đẹp.

Nhưng trái ngược Hoa Âm lại có chút lo lắng: "Văn Khanh, tu vi của người tăng quá nhanh, ta cảm thấy hơi không ổn."

Mười hai tuổi kết đan, mới qua bốn năm đã tu luyện xong Kim Đan kỳ, còn một bước nhỏ nữa là trở thành Nguyên Anh! Dù nói ra cũng không ai tin! Mười hai tuổi làm tu sĩ Kim Đan, mọi người còn có thể đồng ý, dù sao trong lịch sử cũng có, nhưng mười sáu tuổi đã là tu sĩ Nguyên Anh thật sự quá nghịch thiên! Hoa Âm không rõ chẳng may có người biết thiên phú tu luyện của nàng yêu nghiệt như vậy thì sẽ xảy ra chuyện gì, tuy rằng đã hạ lệnh không ai được bước chân lên núi Phổ Đà, cũng đã nói với chương môn

không được cho bất kì kẻ nào tiết lộ tin tức của Văn Khanh, nhưng hẳn vẫn vô cùng lo lắng.

Ngược lại Văn Khanh chẳng có cảm giác gì, nàng biết tốc độ tu luyện của mình nhanh, thứ nhất là bởi vì có công pháp, thứ hai là do ngộ tính. Tu luyện không chỉ có tư chất linh căn và thiên phú, quan trọng nhất là ngộ tính và nghị lực, đúng lúc Văn Khanh không thiếu mấy thứ này, thế nên nàng tu luyện dễ dàng như ăn cơm uống nước.

Chẳng qua Hoa Âm cũng là muốn tốt cho nàng, bởi vậy nàng cười khuyên hẳn: "Người đừng lo lắng, không có gì không ổn cả, có một nữ tử trọng sinh bất cứ lúc nào cũng muốn giết chết ta, thực lực của ta càng cao thì mới tự bảo vệ bản thân được."

"Điều này cũng đúng." Hoa Âm gật đầu: "Có điều, người tên Khúc Thiên Ca này phải nhanh chóng diệt trừ, không thể để một nhân tố không an toàn tiếp tục trưởng thành như vậy được."

"Được, ta biết."

❀ Thông báo ❀

Chương này được 50 vote team sẽ up tiếp chương sau. Cám ơn mọi người đã nhiệt tình ủng hộ (~ 3~)♥.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 31

Edit: Họa

Beta: Wan+Miêu Nhi

Sở dĩ Khúc Thiên Ca vội vàng xuất quan ngay lúc này, nguyên nhân là bởi vì Tu Chân giới sắp sửa phát sinh một sự việc trọng đại.

Kiếp trước cũng vào lúc này, bí cảnh Tu Di đột nhiên xuất thế làm xôn xao toàn bộ Tu Chân giới. Dù sao Thương Lan giới đã mấy vạn năm không xuất hiện bí cảnh mới, mà mỗi một lần bí cảnh xuất thế có nghĩa là sẽ có không biết bao nhiêu tài nguyên và cơ hội, tuy rằng theo đó là nguy hiểm không thể lường trước được nhưng vẫn hấp dẫn vô số người tới đây.

Kiếp trước, Khúc Thiên Ca không thể đi vào, bởi vì bí cảnh Tu Di hạn chế tu vi, chỉ cho phép tu sĩ từ Kim Đan đến Nguyên Anh tiến vào, mà tu vi của nàng lại không đủ.

Mặc dù không được tiến vào nhưng nàng đã nghe được không ít chuyện về nó, không kể đến các loại thiên tài địa bảo chưa từng nhìn thấy, mà còn có đủ các loại truyền thừa từ thời thượng cổ - cũng vì thế làm cho Thương Lan giới chấn động một thời. Mà bất cứ ai đạt được cơ duyên trong đó cũng khiến người khác ghen tị đến đỏ mắt.

Và Hà Văn Khanh lại chính là người lấy được nhiều cơ duyên nhất, mặc dù không ai biết nàng ta đạt được gì, nhưng kể từ khi ra khỏi bí cảnh, tu vi

của nàng tăng vọt, vượt qua cả hai cảnh giới Nguyên Anh và Hóa Thần, nhảy lên trở thành tu sĩ Phân Thần.

Khúc Thiên Ca bây giờ nhớ tới vẫn không kiềm được sự ghen tị trong lòng. Có điều, kiếp trước nàng chỉ có thể đỏ mắt nhìn người khác, nhưng kiếp này tu vi của nàng đúng lúc vừa vặn, lại nắm giữ tiên cơ, nàng không tin mình không chiếm được cơ duyên!

Nghĩ đến đây, Khúc Thiên Ca bắt đầu chuẩn bị những đồ có thể dùng trong bí cảnh.

Khúc Thiên Ca biết chuyện này, Văn Khanh tất nhiên cũng sẽ biết, theo nguyên tác bí cảnh Tu Di này là một phó bản quan trọng, cũng là bước ngoặt của cốt truyện. Bắt đầu từ đây, Hà Văn Khanh rơi xuống thế hạ phong, bị Khúc Thiên Ca chèn ép đến chết. Mà Khúc Thiên Ca cuối cùng cũng thoát khỏi chấp niệm tâm ma của kiếp trước, củng cố đạo tâm của mình.

Cho nên, nàng cũng phải chú trọng hơn ở điểm này.

Nửa tháng sau, nơi cực bắc truyền đến một tiếng vang "ầm ầm" cực lớn, trên bầu trời bỗng xuất hiện một cửa đá khổng lồ uy nghiêm túc mục, tràn đầy oai phong đứng im ở giữa không trung.

Tin tức này thật sự quá lớn làm chấn kinh toàn bộ Thương Lan đại lục. Có người thông minh đã đoán đây là bí cảnh chuẩn bị xuất thế - vì thế toàn bộ tu sĩ của Tu Chân giới từ bốn phương tám hướng chạy tới cực bắc, mưu tính kiếm chác được chút đỉnh.

Khúc Thiên Ca đã chờ ở cực bắc từ rất sớm. Một khắc ngay khi bí cảnh vừa xuất hiện, nàng đã phi thân tiến vào, cửa đá khổng lồ không nhúc nhích một chút nào, nàng ta liền xuyên qua cánh cửa đi vào bên trong.

Những người khác vừa thấy thế, nhao nhao bắt chước, nhưng từng người lại từng người đâm đến vỡ đầu chảy máu. Văn Khanh ẩn trong đám người truyền âm ra xung quanh: "Từ Kim Đan trở lên nhưng phải dưới Nguyên Anh mới có thể tiến vào."

Những tu sĩ Kim Đan vừa nghe thấy thế, vội vàng phi thân đi vào, quả nhiên không bị cản lại. Những tu sĩ khác lại không tin, vẫn muốn thử, nhưng ngay lập tức bị đại môn của bí cảnh đánh văng ra ngoài.

Văn Khanh đếm số người đi vào gần đủ rồi, mới phi thân vào trong. Súng bắn chim đầu đàn (*), đi vào sớm chưa chắc đã là chuyện tốt.

(*) Súng bắn chim đầu đàn: kẻ nổi tiếng thì dễ bị ghen ghét.

Bí cảnh này sở dĩ gọi là Tu Di bởi vì ở bên trong nó có một huyễn cảnh rất lớn, mọi thứ người thấy thật sự không đáng tin, người nghĩ nó là thật nhưng nó lại là giả; người tưởng giả, có khả năng nó lại là thật. Thật thật giả giả, hư hư ảo ảo, hoàn toàn chẳng thể nhìn thấu được.

Chẳng qua đối với Khúc Thiên Ca mà nói, huyễn cảnh này căn bản không có chút tác dụng, bởi vì nàng mang theo thiên địa chí bảo Phá Vọng Châu. Chỉ cần có Phá Vọng Châu có thể phá bỏ hết tất cả mộng cảnh. Đây là món đồ Khúc Thiên Ca tìm thấy trong không gian của mình, mà cũng chỉ có không gian trong thần khí mới có bảo vật thần kì cỡ này.

Vì thế, Khúc Thiên Ca ở bên trong bí cảnh như vào chỗ không người, bất kể thứ bảo vật gì cũng phơi bày không chút che đậy. Nào là mã não vạn năm, thạch nhũ quý hiếm, hồ nước linh dịch, chỉ cần gặp được là sẽ bị nàng thu hết vào không gian. Về phần những nơi nguy hiểm, nàng chỉ cần tránh thật xa, tuyệt đối không lãng phí thời gian.

Nàng vừa thu gom bảo vật, vừa đi đến chỗ trung tâm bí cảnh là truyền thừa Thần Điện, ở đây có vô số truyền thừa thời thượng cổ.

Ở Thương Lan giới, tu sĩ Kim Đan đông như kiến, Nguyên Anh có ở khắp nơi, bởi vậy tuy rằng bí cảnh chỉ cho Kim Đan tu sĩ tiến vào được nhưng chẳng mấy chốc đã đầy ắp người. Qua nửa canh giờ, thông đạo của bí cảnh đóng lại, ngay cả tu sĩ Kim Đan cũng không thể vào được nữa.

Từng xem qua nguyên tác, Văn Khanh biết rõ, giết chóc thực sự bây giờ mới bắt đầu. Ở trong bí cảnh nửa năm, mười người đi vào nhưng lúc ra chỉ có một!

Chẳng qua, tu chân vốn dĩ là chuyện nghịch thiên, số phận của người khác không liên quan gì đến nàng, nàng muốn quản cũng chẳng được, việc cấp bách là giải quyết chuyện của mình trước.

Văn Khanh nhắm mắt lại, cảm nhận vị trí của vòng Dương, rồi mới lững thững bước đến chỗ Khúc Thiên Ca.

Ánh mắt của Khúc Thiên Ca nóng rực nhìn chăm chú một gốc cây linh thực trong Hàn Đàm (*). Kim liên cứu phẩm! Trong truyền thuyết ăn nó có thể lập tức trở thành tiên! Cực kỳ đáng tiếc chính là, cây kim liên này chưa nở, chỉ khi nở rộ mới phát huy hết giá trị của nó.

(*) Hàn đàm: đầm nước lạnh.

Hơn nữa, kim liên chỉ có thể sinh tồn ở hàn đàm nơi linh khí hoá lỏng, chỗ khác nó không sống được, cho nên chỉ có cách di chuyển hàn đàm này vào trong không gian.

Nhưng vấn đề là, thần thức của nàng không thể bao phủ toàn bộ hàn đàm, không có cách nào dịch chuyển ngay. Khúc Thiên Ca nghĩ nghĩ, chỉ có thể nhảy vào trong nước, đào từ chính giữa.

Vừa nhảy vào, hàn khí trong nước đâm vào cốt tủy, giống như muốn đông cứng linh hồn của nàng lại. Khúc Thiên Ca vội vàng lấy một viên noãn ngọc(*) từ trong không gian, nắm trong lòng bàn tay mới thấy đỡ hơn

một chút. Nàng tiếp tục bơi về phía trung tâm, vận hết sức bình sinh mới đem hết hàn đàm cho vào trong không gian.

(*) Noãn ngọc: ngọc sương ẩm.

Còn chưa kịp lấy lại sức, nàng đột nhiên nghe được một giọng nói tràn đầy ác ý từ đỉnh đầu truyền đến: "Chà chà, cho cái này vào không gian tốn không ít công sức ha? Phải đa tạ người rồi, mau đem vòng tay trả lại cho ta."

Đồng tử của Khúc Thiên Ca co lại, thành linh ngẩng đầu nhìn: "Là người!"

Văn Khanh cười tủm tỉm ngồi xổm bên cạnh bờ: "Không phải ta thì là ai? Hai chung ta thật có duyên nhỉ, ta lấy Phượng Hoàng đi, người lại thay ta công nôi. Ta tới bí cảnh người lại giúp ta đưa áo cưới (*), người đối với ta tốt như vậy, không phải là người yêu ta đó chứ?"

(*) Ý bảo Khúc Thiên Ca giúp Văn Khanh thu thập đồ vật.

Khúc Thiên Ca nghe vậy liền giận dữ: "Quả nhiên là người! Ở bí cảnh Tiểu Hoàng Sơn, Phượng Hoàng là bị người bắt, Cảnh Châu cũng bị người cầm đi! Nhưng người lại làm cho ta thay người công nôi!"

Văn Khanh mặt không đổi sắc, cười nói: "Đúng vậy, ta không phủ nhận!"

Khúc Thiên Ca thầm hận, nhưng nàng liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi của Văn Khanh, cao hơn nàng hai cảnh giới, nàng không dám chắc bản thân có thắng được nàng ta hay không, nên chỉ có thể lên tiếng hòa giải: "Ta với người không thù không oán, sao người lại muốn hại ta như vậy?"

"Không thù không oán?"

Ý cười của Văn Khanh vụt tắt, đứng dậy, nhìn nàng ta từ trên xuống dưới: "Không phải là người trọng sinh sao? Không phải người muốn tới tìm ta báo thù sao? Sao, không muốn báo thù nữa?"

Khúc Thiên Ca kinh hãi: "Người nói cái gì? Trọng sinh cái gì? Ta nghe không hiểu!"

Bí mật lớn nhất của mình bị một câu của nàng ta nói toạc ra, trong lòng Khúc Thiên Ca kinh hãi, theo bản năng lập tức phủ nhận.

Sao lại như vậy? Sao nàng ta lại biết mình trọng sinh? Chẳng lẽ nàng ta cũng trọng sinh? Không, sẽ không đâu, người mà trời cao yêu thương tha thiết chỉ có một mình nàng, duy nhất chính nàng, Hà Văn Khanh tuyệt đối không thể trọng sinh!

Văn Khanh liếc mắt một cái đã nhìn ra nàng ta đang nghĩ gì, cười nhạt một tiếng: "Được rồi, giữa chúng ta nên làm rõ ràng một chút!"

Làm rõ ràng? Làm gì?

Một khắc sau Khúc Thiên Ca thấy vòng tay tuột ra khỏi người mình, rơi xuống tay Hà Văn Khanh.

Văn Khanh vượt vòng tay, thuận miệng nói: "Đa tạ người, trong không gian có nhiều đồ tốt thật."

Khúc Thiên Ca vừa giận vừa sợ, "ọ" một tiếng, nàng phun ra một ngụm máu làm đỏ rực cả một khoảng đất, ngón tay run rẩy chỉ vào Văn Khanh: "Người, người..."

"Ta rất tốt, hẹn gặp lại."

Nói xong, Văn Khanh xoay người rời đi, chỉ để lại cho nàng ta một cái bóng lưng đầy tiêu sái.

❀ Thông báo ❀

Chương này được 50 vote sẽ đăng tiếp chương sau nhaaa ($\cong \nabla \cong$).

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 32

Edit: Wan

Beta: Ling+Miêu Nhi

Khúc Thiên Ca không nhịn được suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. Sao có thể? Tại sao Hà Văn Khanh biết nàng có vòng tay chứa đựng không gian? Lại còn cướp được nó dù nàng đã nhận chủ!

Lòng nàng dần dần trở nên hoảng hốt, Hà Văn Khanh biết nàng trọng sinh, biết vòng tay không gian của nàng, chẳng lẽ nàng ta cũng trọng sinh? Không, không thể, kiếp trước căn bản nàng không mở không gian, cho dù nàng ta có trọng sinh cũng không thể biết được.

Có lẽ nàng ta có thể thấy quá khứ của người khác cũng như những bảo vật bị cất giấu. Đúng, chắc chắn là vậy. Nàng ta nhìn được quá khứ nên mới biết nàng trọng sinh. Nhìn thấy nàng có bảo vật nên mới dùng tu vi cao hơn nàng hai bậc để cướp đoạt. Chỉ có như vậy mới giải thích được chuyện tại sao nàng ta biết rõ mọi thứ như vậy.

Khúc Thiên Ca tìm cho mình một lý do để thuyết phục bản thân - thật ra Hà Văn Khanh cũng không đáng sợ tới mức đó.

Làm sao bây giờ? Mọi thứ của nàng đều ở trong không gian, hẳn ở trên tay cũng chỉ có tác dụng yếm hộ, bên trong ngoại trừ có một ít bùa, đan

dược cấp thấp thì không còn thứ gì khác. A, còn có một viên noãn ngọc* nữa.

*Noãn ngọc: ngọc sương ẩm

Bên trong huyệt cảnh nơi nơi đều ẩn chứa nguy hiểm, không có không gian ở bên cạnh thì làm sao nàng ứng phó được? Không ứng phó được với huyệt cảnh thì sao nàng có thể đối đầu với một kẻ mạnh như Hà Văn Khanh? Trong nháy mắt Khúc Thiên Ca trở nên hoảng loạn, rồi lại tự an ủi mình, không được hoảng, không được hoảng, nhất định còn có cơ hội. Khúc Thiên Ca ổn định tâm tình, ép mình phải bình tĩnh để suy nghĩ kế sách.

Đúng rồi, truyền thừa Thần Điện! Chỉ cần nàng đạt được truyền thừa từ thời thượng cổ của Thần Điện thì vẫn có khả năng đánh bại Hà Văn Khanh!

Ý chí chiến đấu của Khúc Thiên Ca lập tức sôi sục, ánh mắt kiên định đi đến chỗ truyền thừa.

Cũng may chỗ nàng đang đứng cách Thần Điện không xa, cẩn thận tránh né nguy hiểm, rất nhanh đã đến Thần Điện.

Văn Khanh cầm vòng Dương cướp được từ chỗ Khúc Thiên Ca dung hợp với vòng Âm, rồi nàng lấy ra ngọc Phá Vọng. Có ngọc Phá Vọng ở trong tay thì toàn bộ huyệt cảnh đều trở nên vô cùng rõ ràng.

Văn Khanh cầm nó như giẫm trên đất bằng, đi về hướng ngược lại, truyền thừa Thần Điện đúng là tốt thật nhưng nàng không cần, nàng có hứng thú với thứ khác hơn.

Văn Khanh đi mất ba ngày mới tới nơi. Không cần ngọc Phá Vọng cũng có thể nhìn ra đây là một nơi non xanh nước biếc, chim hót hoa nở. Sau khi phá được huyệt cảnh, nơi này chỉ còn lại một đồng đá âm u. Các loại đá

hình thù kì quái xếp chồng lên nhau thành một rừng đá. Gió lạnh thổi từng cơn khiến người ta sờn gai ốc.

Văn Khanh sắc mặt không thay đổi đi tới rừng đá, tìm kiếm mục tiêu của chuyến đi lần này – Mộng Yểm Huyền Thạch. Đây là một tảng đá có thể dệt huyền cảnh, tạo ra ảo giác. Tất cả ảo giác bên trong bí cảnh đều do tảng đá đó tạo ra.

Bí cảnh Tu Di nói lớn không lớn nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ, diện tích khoảng mười vạn dặm. Mộng Yểm Huyền Thạch có thể tạo ra được một huyền cảnh lớn như vậy, ngay cả tu sĩ Kim Đan cũng không phát hiện ra - có thể biết được nó có năng lực kinh khủng đến mức nào.

Trong nguyên tác, Khúc Thiên Ca lấy được món bảo vật này, dùng nó để chế tạo huyền cảnh mài giữa tâm tính, từ đó củng cố đạo tâm. Sau này nàng tự mình nâng cao tu vi, lại còn lợi dụng huyền cảnh lừa giết kẻ địch. Có thể nói là thứ vũ khí dùng để giết người cướp của!

Tìm được nó giữa đồng đá này thật sự không dễ một chút nào, Văn Khanh rờng rã suốt mười ngày mới tìm ra. Đó là một tảng đá to bằng lòng bàn tay, mặt ngoài đen nhánh, nhẵn bóng, sờ vào âm ẩm, Văn Khanh vừa mới cầm lên liền bị nó kéo vào huyền cảnh.

Mộng Yểm Huyền Thạch am hiểu nhất là tìm ra bí mật sâu nhất của con người, có thể là điều sợ hãi nhất, có thể là điều mà người đó không muốn nhớ đến, nó đều có thể tái hiện khiến cho người đó đắm chìm không thể thoát ra.

Nhưng những thứ này hoàn toàn vô dụng đối với Văn Khanh, cô xuyên qua mấy kiếp, tinh thần* mạnh mẽ cỡ nào chứ? Lại có công đức hộ thân, Mộng Yểm Huyền Thạch căn bản không thể đọc được trí nhớ của cô, mặc dù kéo cô vào huyền cảnh nhưng huyền cảnh bên trong lại chẳng có gì.

* Thật ra ở đây tác giả dùng "tâm thần" (心神) nhưng mình để là tinh thần nghe xuôi tai hơn.

Văn Khanh phản ứng kịp, không khỏi cười to: "Thú vị thật, còn có thể thêu ra huyền cảnh trống rỗng." Văn Khanh một kiếm phá mở, quay về bên trong bí cảnh. Nhìn tảng đá trong tay một lát, càng xem càng vừa ý, vật này từ nay về sau sẽ là của cô!

Dù sao, so với dùng vũ lực chèn ép, cô vẫn thích âm thầm hại người hơn!

Khúc Thiên Ca là người đầu tiên đến Thần Điện, cửa điện không có một bóng người. Nàng thử đẩy cửa, quả nhiên không nhúc nhích tí nào, xem ra mỗi lần phải có hai mươi người cùng vào là thật, ả đàn phải kiên nhẫn chờ đợi.

Khúc Thiên Ca ngồi xuống một bên chờ những người khác đến, rất nhanh, một nhóm người lại đến, tổng cộng mười một người, dựa vào trang phục thì là Huyền Kiếm Tông. Khúc Thiên Ca nhìn kỹ, bên đó có mấy người quen, Lâm Kiêu, Nguyệt Bạch và mấy người nữa gặp được ở bí cảnh Tiểu Hoàng Sơn lần trước.

Bọn họ có rất nhiều người, Khúc Thiên Ca hơi hơi lo sợ lát nữa không tranh được với bọn họ, dù vậy mặt nàng vẫn không biến sắc, bước đến chào hỏi: "Lâm sư tử, Nguyệt sư huynh, chúng ta lại gặp mặt."

Nguyệt Bạch vừa nhìn thấy nàng, lập tức vui vẻ chào lại: "Khúc sư muội chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Lâm Kiêu hừ lạnh một tiếng, liếc nàng một cái, quay đầu giới thiệu với đồng môn: "Nàng chính là người kế ước được Phượng Hoàng, lấy đi Cảnh Châu, Khúc Thiên Ca." Khúc Thiên Ca lấy đi Cảnh Châu khiến bí cảnh đóng lại, làm hại nàng tay không mà về, nàng vẫn luôn ghi hận đến bây giờ.

"Là nàng ta!" Nghe vậy đám người Huyền Kiếm Tông liền dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Khúc Thiên Ca: "Phượng Hoàng đâu? Gọi ra cho chúng ta nhìn một chút!"

Khúc Thiên Ca giật mình, vội vàng giải thích: "Ta thật sự không có kế ước Phượng Hoàng, cũng không lấy Cảnh Châu, Hà Văn Khanh mới là kẻ kế ước Phượng Hoàng, ta mới gặp nàng ta lúc này, không tin lát nữa gặp nàng ta các người cứ việc hỏi!"

Nàng nói một cách thành khẩn khiến những người khác nửa tin nửa ngờ: "Thật sự không phải người?"

"Không phải!" Khúc Thiên Ca thầm oán, Hà Văn Khanh chết tiệt! Còn để nàng mang tiếng!

"Đừng nhắc tới chuyện này nữa, trong điện có rất nhiều thứ tốt, ta sẽ chia sẻ với các vị sư huynh."

Những người khác nghe có bảo vật, lập tức hứng thú: "Bảo vật gì? Sao người biết được?"

Khúc Thiên Ca chỉ cười không nói. Những người khác trong nháy mắt hiểu ra, việc này nàng ta chắc chắn sẽ không nói cho bọn họ biết!

Lâm Kiêu cười lạnh: "Chẳng lẽ bên trong nguy hiểm trùng điệp, muốn kéo thêm mấy cái đệm lưng? Huynh đệ chúng ta liền chết xông vào, cuối cùng lại làm áo cưới cho người*!"

*Ý bảo bị Khúc Thiên Ca lợi dụng.

Lời vừa nói ra, những người khác lại có chút do dự, nhất là bảy người đi chung với Lâm Kiêu lần trước.

Khúc Thiên Ca vội vàng nói: "Bên trong không có nguy hiểm, ta thề! Huống hồ các người nhiều người, ta bên này chỉ có một, nếu ta lừa các người, các người có thể giết ta!"

Điều này cũng đúng, những người còn lại yên lòng, lập tức động tâm, ngay cả Lâm Kiêu cũng thả lỏng đôi chút.

Thấy bọn họ đồng ý, Khúc Thiên Ca lại nói: "Cửa điện này có cấm chế, nhất định phải là hai mươi người đi vào cùng một lúc mới được, chúng ta còn thiếu tám người."

Chả trách lại muốn hợp tác với bọn họ, hóa ra một người không vào được, đám Lâm Kiêu trong lòng đều hiểu rõ ngọn nguồn, nhưng không nói gì, đợi thêm tám người nữa rồi cùng tiến vào Thần Điện.

Một tia sáng trắng hiện lên, đám Khúc Thiên Ca cuối cùng cũng vào được Thần Điện. Trong điện trống trải, thậm chí có chút âm u, chỉ có một chút ánh sáng lơ lửng trên đỉnh đầu. Những người khác nhìn thấy nơi này trống không, chỉ coi đây là khu trung tâm, bắt đầu tản ra bốn phía tìm kiếm thông đạo. Chỉ có Khúc Thiên Ca ánh mắt sốt ruột nhìn những điểm sáng kia, nét mặt gần như điên cuồng.

Những thứ này đều là truyền thừa! Truyền thừa thượng cổ! Ai lấy được là của người đó!

Khúc Thiên Ca phóng ra linh khí, ngưng tụ thành một bàn tay cực lớn, chụp lấy những điểm sáng đó. Những điểm sáng giống như là có sinh mệnh, không ngừng né tránh. Nhưng Khúc Thiên Ca đặc biệt tu luyện Quang Ảnh Thủ vì những điểm sáng này, nó cũng không thể khinh thường, đánh một chưởng xuống chắc chắn sẽ có cá*.

* Ý bảo sẽ bắt được thượng cổ truyền thừa.

Nàng cầm lên xem xét, tư chất thiên phú: Phá Vọng chi nhân, đồ tốt! Nàng không chút nghĩ ngợi thu điểm sáng vào trong thức hải*, tiếp tục bắt giữ.

* Thức hải (识海): óc

Những người khác nhìn thấy sau đó nhao nhao bắt chước, chỉ là bọn họ không có pháp thuật thiên phú như Khúc Thiên Ca, mà trong điện lại không thể bay lên, những điểm sáng này chỉ có thể dùng linh khí bắt giữ, không được sử dụng pháp khí, vì vậy bắt mười lần trật cả mười.

Nhưng chỉ cần có điểm sáng cũng làm bọn họ mừng như điên!

"Đại mộng diễn thuật!"

"Thiên phú thần thông: Chân Thực Chi Nhân!"

"Phù đạo tường thuật!"

"Đan dược bách khoa toàn thư!"

"Thần cấp công pháp: Huyền Thiên chân kinh!"

...

Đủ loại truyền thừa từ thời thượng cổ, cái gì cũng có, để bọn họ vui sướng đến hóa rồ, càng thêm điên cuồng đi bắt giữ những điểm sáng đó!

Nhưng linh khí mỗi người có hạn, một khi linh khí cạn kiệt thì sẽ bị đưa ra ngoài, dùng đan dược bổ sung linh khí cũng vô dụng, ngay cả Khúc Thiên Ca cũng không ngoại lệ.

Chỉ có điều linh khí của nàng gấp chín lần những người cùng cảnh giới, lại có thêm Quang Ảnh Thủ không lãng phí một chút linh khí nào, mỗi một lần ra tay đều có thể bắt được điểm sáng, bởi vậy thu hoạch của nàng là

nhieu nhất! Nàng cũng biết sau khi rời khỏi đây nhất định sẽ bị người hận đỏ mắt*, bởi vậy vừa ra ngoài liền nhanh chóng rời đi! Trong lúc mười chín người kia còn đang vui sướng vì nhận được truyền thừa, nàng thừa cơ nhanh chóng chạy trốn.

* Đỏ mắt: nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng.

Không gian của Khúc Thiên Ca đã bị Văn Khanh cướp đi, nàng biết mình không có chỗ nương náu, vậy nên chọn một chỗ ẩn nấp có linh khí dồi dào để bế quan tu luyện, không đi tìm bảo bối, tu luyện một mạch tới khi huyền cảnh mở ra lần nữa.

Bởi vì những bí thuật đạt được ở truyền thừa Thần Điện, tốc độ tu luyện của Khúc Thiên Ca tiến triển cực nhanh, ngay cả khi công pháp của nàng cần tu luyện lặp đi lặp lại tới chín lần cũng không hề làm chậm tốc độ tu luyện. Chỉ trong vòng nửa năm, nàng đột phá từ Kim Đan kỳ lên Đại Thừa kỳ, vượt qua ba đại cảnh giới Nguyên Anh, Hóa Thần, Phân Thần, còn lợi hại hơn cả Hà Văn Khanh kiếp trước.

Tốc độ tu luyện yêu nghiệt như thế khiến Khúc Thiên Ca có chút đắc ý, ngày huyền cảnh mở ra liền đi tìm tìm Hà Văn Khanh báo thù, đúng như nàng đoán, đối phương vừa mới đến Phân Thần kỳ, thấp hơn nàng một đại cảnh giới. Hơn nữa bởi vì công pháp tu luyện, linh khí của nàng nhiều gấp chín lần người bình thường, thế nên nàng có lòng tin sẽ trả thù được Hà Văn Khanh!

Nhưng Khúc Thiên Ca lại không nghĩ tới, đối phương dùng chính sức mạnh không gian của Thần khí đánh bại nàng, mà nàng thậm chí còn không đỡ được một trăm chiêu của đối phương!

Hà Văn Khanh sắc mặt lạnh lùng, cao cao tại thượng nhìn xuống: "Ta là thiên mệnh chi nữ, loại tôm tép như người cũng đòi đấu với ta?" Nói xong liền xoay người rời đi, còn không thèm phể bỏ tu vi của nàng.

Khúc Thiên Ca lên cơn giận dữ, nàng không cam tâm, không cam tâm hai kiếp đều thua trong tay một người! Bởi vậy nàng giống kiếp trước đi tìm tà tu Vô Nhai tử, y là tà tu Đại Thừa kỳ duy nhất của Thương Lan giới, thủ đoạn tàn nhẫn, Hà Văn Khanh tuyệt đối không phải là đối thủ của y.

Hà Văn Khanh là người có tu vi cao nhất Tu Chân giới, còn là một tu sĩ, y quả nhiên động tâm.

Không ngờ Vô Nhai Tử đi nửa ngày đã trở lại, trong cơn giận dữ thái bổ nàng, Khúc Thiên Ca không thể phản kháng, trơ mắt nhìn tu vi của mình từ Đại Thừa quay về Luyện Khí, hoàn toàn không hiểu nguyên do.

* Thái bổ (采补): thái âm bổ dương

Nàng bị mất tu vi, dung mạo già nua, không chốn dung thân, chỉ có thể quay về Thái Nhất Tông tìm phụ thân của mình. Phụ thân thấy bộ dạng thê thảm của nàng, giận tím mặt, đi tìm Hà Văn Khanh báo thù, lại một đi không trở lại...

Hai đời kết cục giống nhau như đúc...

"Oẹ" một tiếng, Khúc Thiên Ca phun ra một ngụm máu, dần tỉnh táo lại, phát hiện Kim Đan của mình vỡ vụn, tu vi hạ xuống Luyện Khí kỳ, đạo tâm tức khắc sụp đổ.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 33

Edit: Wan

Beta: Ling+Miêu Nhi

Một góc ở bí cảnh, sâu trong rừng trúc, Văn Khanh tựa người vào ghế, tay cầm ấm, tay cầm chén, tự rót tự uống, đôi lúc lại nhìn về phía huyệt cảnh do mình tạo ra.

Khi nhìn thấy Kim Đan của Khúc Thiên Ca vỡ vụn, tu vi mất hết, nàng cũng không có phản ứng gì, không buồn cũng chẳng vui, tiếp tục uống rượu ngon của mình. Xem ra mọi chuyện đều nằm trong dự tính.

Lúc Văn Khanh cầm được Mộng Yểm Huyệt Thạch cũng là lúc nàng nắm rõ tình hình trong bí cảnh, thậm chí có thể tự bố trí huyệt cảnh theo ý mình. Cơ hội tốt như vậy bỏ qua thì quá đáng tiếc, vì vậy Văn Khanh thuận theo ý muốn của Khúc Thiên Ca, lẳng lặng bố trí một huyệt cảnh. Do đạo tâm của nàng ta không vững nên dễ dàng bị nàng khơi gợi tâm ma và chấp niệm.

Bây giờ tu vi của Khúc Thiên Ca đã hạ xuống Luyện Khí kỳ, Kim Đan vỡ vụn, nàng ta căn bản không thể sống sót trong bí cảnh Tu Di nguy hiểm bốn bề. Chẳng cần Văn Khanh phải làm gì, Khúc Thiên Ca cũng không thể bước ra ngoài.

Chỉ có điều nàng không ngờ, nàng ta không chết vì nguy hiểm trong bí cảnh, cũng không chết vì bị tu sĩ ám hại, mà chết vì chính tâm ma của bản thân.

Mất tu vi khiến thần trí nàng ta không bình thường, lúc thì kêu: "Hà Văn Khanh ta muốn giết chết ngươi", lúc thì kêu: "Ta đã trọng sinh! Ta là con cưng của trời, ai cũng không thể hại ta!" Cuối cùng bị tâm ma khống chế, bạo thể* mà chết.

* Bạo thể (爆体): nổ tung

Văn Khanh tuy có chút cảm thương nhưng lại không đồng tình, nàng ta tự làm thì tự chịu thôi.

Kiếp thứ nhất nàng ta vì một nam nhân mà hãm hại Hà Văn Khanh, làm vô số trò dâm tiện, còn cấu kết với Tà Tu mưu toan hủy hoại Hà Văn Khanh, cuối cùng lại tự mình hại mình, bị thải bổ mà chết. Phụ thân của nàng ta vì báo thù kết quả cũng chết dưới tay Hà Văn Khanh.

Sau khi trọng sinh, nàng ta thật ra cũng có chút tiến bộ, không còn sa vào tình yêu nhưng vẫn không bỏ được thói ích kỉ. Khúc Thiên Ca chỉ nhớ kiếp trước vì Hà Văn Khanh nên mới chết, nhưng hoàn toàn bỏ qua việc chính nàng ta đã hãm hại Hà Văn Khanh trước. Nàng ta không ngừng kiếm cơ nói tốt cho bản thân, vì vậy nhận định Hà Văn Khanh chính là hung thủ giết người - không ngừng chèn ép hãm hại Hà Văn Khanh, cuối cùng làm Hà Văn Khanh bị Tà Tu thải bổ mà chết.

Văn Khanh cảm thấy Khúc Thiên Ca cũng thật là đáng thương, cho dù ước nguyện đầu tiên sau khi trọng sinh của nàng ta là giết chết Hà Văn Khanh, nhưng lại bị huyễn cảnh của chính mình hại chết, rất không đáng. Đã may mắn đầu thai đến giới tu tiên, tư chất lại tốt như vậy, không đi tu tiên vẫn đạo, ung dung tự tại, lại lãng phí sinh mạng đấu đá với nhau, liệu có đáng không?

Dù sao Văn Khanh cảm thấy không đáng, ngay cả người từ bên ngoài đến như nàng cũng muốn thành tiên, sau đó trời đất mặc ta tiêu dao, sống cuộc sống vĩnh hằng có mỹ nhân bầu bạn, có cao lương mỹ vị, sống mơ mơ màng màng như kẻ say rượu, thích làm gì thì làm, tùy tiện phóng khoáng...

Làm gì có ai sung sướng hơn nàng bây giờ?

À, bây giờ nàng có một nhiệm vụ là giúp đỡ người khác hoàn thành nguyện vọng, nói trắng ra thì nó là một nhiệm vụ tồi, chẳng có lúc nào được tự do. Một ngày nhàn rỗi nghe thật xa vời, Văn Khanh tiếc nuối.

Khúc Thiên Ca chết rồi, nhiệm vụ lần này cũng hoàn thành, bây giờ nàng có thể rời đi, nhưng Văn Khanh lại muốn lười biếng một chút, rong chơi ở Thương Lan giới một thời gian. Nàng khó được một lần đến Tu Chân giới, tại sao không nhân cơ hội này đi học hỏi một chút cơ chứ?

Bí cảnh Tu Di ba tháng nữa mới mở ra, bởi vậy Văn Khanh tìm cơ hội dung hợp vòng Dương với vòng Âm để tạo thành một chiếc vòng Âm Dương hoàn chỉnh - mở ra một không gian mới có cả vầng nhật nguyệt, không khác gì một thế giới thu nhỏ.

Thời gian còn lại, Văn Khanh trồng linh thảo bên trong bí cảnh Tu Di, những gốc cây trong không gian không có đều được đưa vào.

Tuy hơi phiền phức một chút nhưng có nhiều thế giới luân hồi như vậy, tất nhiên Văn Khanh biết nhiều quy tắc hơn người bình thường rồi. Ví dụ như trời cho mà không lấy thì ắt sẽ bị trời phạt. Văn Khanh chỉ lấy những gì mình cần, những cái khác để lại, coi như làm công quả, mặc dù trong mắt người khác như thế chẳng khác gì một tên ngốc.

Chờ sau khi bí cảnh mở ra lần nữa, số người đi ra ít hơn một nửa so với lúc đi vào. Nguyên do là bởi vì sau khi Văn Khanh hiểu rõ huyền cảnh, những huyền cảnh nguy hiểm đều được lược bớt, so với ban đầu thì tốt hơn nhiều.

Bởi vì bị bí cảnh che đậy, lúc bí cảnh mở ra, mệnh bia của Khúc Thiên Ca mới vỡ vụn. Khúc trưởng lão là người đầu tiên phát hiện ái nữ qua đời, ngửa mặt lên trời thét lớn: "Ai giết nữ nhi của ta!!"

Lúc đợi mệnh bia truyền về hình ảnh Khúc Thiên Ca trước khi chết, Khúc trưởng lão thống khổ rơi nước mắt: "Thiên ca, là phụ thân hại con, phụ thân không nên cho con đi..."

Trên đó hiện lên khung cảnh Khúc Thiên Ca ngồi thăng tu luyện, bỗng nhiên mặt lộ vẻ thống khổ, sau đó trên mặt khói đen mờ mịt, đó là dấu hiệu tâm ma nhập thể, cuối cùng bạo thể mà chết...

Khúc trưởng lão có thể nhận ra con gái mình vì tâm ma mà chết, không thể trách ai được. Hơn nữa lão luôn biết con gái lão đạo tâm không đủ vững, vốn nghĩ nàng ra ngoài rèn luyện một chút cũng tốt, nhưng không nghĩ tới nàng lại đi vào một huyễn cảnh mới dột. Những thứ đó nguy hiểm khôn lường, nếu lão biết được nhất định sẽ ngăn cản nàng, nhưng bây giờ nói cái gì thì cũng đã trễ rồi.

Khúc trưởng lão đau khổ không thôi, nhưng con gái lão vì tâm ma mà chết nên cũng không đi báo thù. Văn Khanh cũng không có ý muốn diệt cỏ tận gốc, dù sao Khúc trưởng lão hoàn toàn không biết chuyện giữa nàng và Khúc Thiên Ca, nàng ta sợ tiền tài làm động lòng người nên không hề kể với Khúc trưởng lão về không gian và chuyện nàng ta trọng sinh. Cho nên Khúc trưởng lão không tìm nàng, cô cũng mặc kệ lão, dù sao nguyện vọng của người ủy thác cũng chỉ muốn Khúc Thiên Ca chết, không hề nhắc đến những người khác.

Mầm họa duy nhất đã được giải trừ, Văn Khanh càng ngày càng thoải mái. Bởi vì công pháp và ngộ tính của nàng hợp đạo âm dương, cho nên nàng hầu như không cần tu luyện, tu vi vẫn từ từ tăng lên. Văn Khanh thậm chí còn phải hao tâm tổn trí áp chế tu vi, bởi vì nàng có dự cảm: thời điểm

nàng phi thăng cũng là lúc nàng phải rời khỏi thế giới này, Thiên Đạo ở đây sẽ không cho phép có biến số xảy ra.

Không cần tu luyện, Văn Khanh bắt đầu học luyện đan luyện khí, trận pháp phù đạo và những thứ linh tinh khác, dù sao cô cũng có rất nhiều thời gian rảnh. Hoặc là chém gió cùng mấy lão bằng hữu, làm chút đồ nhắm, uống chút rượu ngon, cuộc sống tươi đẹp đến mức Văn Khanh gần như quên đi thực tại.

Mãi đến khi đám người Hoa Âm phi thăng. Mấy người bọn họ vốn là cao thủ Đại Thừa kỳ, chỉ cần có cơ duyên bọn họ nhất định sẽ phi thăng. Vấn đề này Văn Khanh có kiến thức vô cùng rộng rãi, kinh nghiệm cũng phong phú không kém, thường xuyên lơ đãng nói một câu để bọn họ hiểu ra, sau đó thì tỉnh ngộ, phải mộng một cái phi thăng.

Hoa Âm là người cuối cùng rời đi, Văn Khanh cảm thấy một mình cũng vô vị, ôm Tiểu Phượng Hoàng của nàng phi thăng, sau đó lại bị sét đánh về không gian vô tận.

Lúc trở lại tiểu viện, Văn Khanh có cảm giác dường như đã cách một đời người, nàng tiến Hà Văn Khanh một đoạn đường, sau đó luyện hóa lực công đức. Phải đi nghỉ ngơi một chút, nếu không sẽ kiệt sức mất.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Văn Khanh tinh thần sảng khoái, mọi mệt mỏi tan biến. Lúc nhìn thấy Tiểu Phượng Hoàng tản bộ trong viện, nàng có chút buồn cười, "Ta nuôi người lâu như vậy mà người chẳng lớn thêm tí nào là sao?"

Tiểu Phượng Hoàng liếc nàng một cái, nói tiếng người: "Không phải thời kì sinh trưởng của thần thú rất dài à?"

"Dài cỡ nào thì cũng không thể ngàn năm không đổi chứ? Ta còn cho người ăn nhiều linh thảo như vậy, ngay cả heo cũng hóa thành thần thú rồi,

người vẫn y như con gà!" Văn Khanh đổi giọng, kéo dài ngữ điệu: "Ta nói, không phải người sợ ta ăn người nên mới giả dạng như vậy chứ?"

Tiểu Phượng Hoàng vội vàng phủ nhận: "Không phải không phải, ta thì sợ cái gì hả!" Vừa nói vừa trốn ra sau, nó còn nhớ lúc trước nàng nói: Cả người người còn không tới hai lạng thịt, không đủ nhét kẽ răng, cho nên mấy năm nay nó không dám để cân nặng của mình vượt quá hai lạng!

Văn Khanh cười một tiếng: "Được rồi, bớt diễn, ta biết tỏng rồi, khi đó thuận miệng nói đùa người thôi, người còn tưởng là thật! Ta nói người vẫn nên khôi phục kích cỡ bình thường đi, thân thể nhỏ đi, đầu óc cũng kém phát triển, một ngàn tuổi mà vẫn ngốc như vậy!"

Tiểu Phượng Hoàng không tin, sợ đến lúc biến trở lại rồi sẽ bị nàng nhỏ lông đem đi nướng ngay lập tức!

Văn Khanh đang muốn trêu chọc nó, lại nghe thấy tiếng Chuông Chiêu Hồn reo lên, vội dặn dò Phượng Hoàng một tiếng: "Đừng nói chuyện, có người đến."

*

"Văn Khanh, kiểm tra thể chất không đạt, cuối tuần thi lại!"

Văn Khanh vừa mở mắt đã nghe thấy một tiếng quát chói tai, cô còn chưa rõ tình huống, không dám tùy tiện mở miệng, người kia cũng không định nghe cô nói, nói xong thì quay người đi. Hắn vừa đi, bên cạnh có một cô gái chạy tới đỡ cô: "Văn Khanh cậu không sao chứ?"

Văn Khanh lúc này toàn thân bủn rủn bất lực. Cô dựa vào cô gái kia: "Tớ không sao."

Cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn xinh đẹp nghe vậy liền nở nụ cười: "Vậy thì tốt, đừng buồn vì bài kiểm tra nữa, tớ sẽ tập với cậu, lần sau nhất định

có thể qua môn."

Văn Khanh cười cười: "Được, cảm ơn cậu, Tô Nguyễn."

Xem qua Vãng Sinh Thạch một chút, Văn Khanh hiển nhiên nhận ra cô gái này chính là nữ chính đại nhân trong tương lai. Tại sao lại nói là tương lai, bởi vì nữ chính bây giờ còn chưa xuyên qua.

Nữ chính Tô Nguyễn vốn dĩ là một ca sĩ nổi tiếng toàn cầu, bởi vì chết ngoài ý muốn, trọng sinh đến thế giới của "Tô Nguyễn" này.

Nguyên nhân cái chết của "Tô Nguyễn" cũng rất cầu huyết, chính là bây giờ ——

"Vây thì tốt, đừng buồn vì bài kiểm tra nữa, tớ sẽ tập với cậu, lần sau nhất định có thể qua môn."

"Ai muốn tập với cậu? Cậu qua còn tôi thì không, bây giờ lại giả vờ giả vịt đến xem trò cười đúng không?"

Đây là lời của "Văn Khanh" trong cốt truyện gốc, cô liệu mình đây "Tô Nguyễn" một cái, sau đó "Tô Nguyễn" ngỏm củ tỏi, bị Tô Nguyễn xuyên qua chiếm lấy thân xác.

Thiên hậu Tô Nguyễn sau khi xuyên qua, có được ký ức của "Tô Nguyễn", biết nguyên chủ là bị "Văn Khanh" hại chết, vì thế thầm hạ quyết tâm, nhất định phải thay nguyên chủ báo thù để báo đáp ân tình chiếm thân thể cô.

Nhưng "Văn Khanh" cũng là người có nhiều công đức, nên sau khi chết thảm đã tìm đến Văn Khanh xin được giúp đỡ hoàn thành tâm nguyện. Nguyện vọng của cô nàng cũng không khó ——

"Tôi nóng tính, điệu ngoa tùy hứng, tôi biết tôi là người xấu nhưng tôi không cam tâm! Tôi với cậu ta đều là trẻ mồ côi, cùng thi vào học viện Quân Đội Liên Minh. Mặc dù học viện miễn học phí cho chúng tôi nhưng tiền huấn luyện phải tự chi trả. Dáng tôi đẹp, lại biết ca hát, nên streamming kiếm được không ít, học phí của cả hai đều do tôi gánh vác."

"Tính tôi nóng nảy, cho nên từ nhỏ đến lớn tôi đều đóng vai người bảo vệ, cản ngược lại bất cứ ai bắt nạt chúng tôi như chó dại. Tính cậu ta nhu nhược, không tính toán mỗi lần tôi bắt nạt cậu ta, nhưng từ trước đến nay tôi chưa bao giờ để người khác bắt nạt cậu ta."

"Nếu cậu ta không thích, có thể mắng, thậm chí là cắt đứt tình bạn, nhưng cậu ta âm thầm hãm hại sau lưng tôi, đâm cho tôi một nhát, tôi không tài nào hiểu được. Nhưng là tôi nợ cậu ta, tôi ức hiếp cậu ta, cậu ta trả lại, cho nên hai chúng tôi huề nhau."

"Nhưng tôi không cam tâm chết như vậy, liên minh chăm sóc tôi, đưa tôi đi học ở học viện Quân Đội mà tôi lại chưa có cơ hội báo đáp. Còn có các fan hâm mộ của tôi nữa, bọn họ giúp tôi lúc tôi khó khăn nhất, luôn theo sát ủng hộ tôi, tôi thật sự coi bọn họ là người nhà, vậy mà tôi lại khiến bọn họ thất vọng, là tôi nợ bọn họ. Cho nên nguyện vọng của tôi chính là báo ơn liên minh, làm một streamer tốt, không để fan hâm mộ thất vọng."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 34: Thế Giới Iv: Chủ Bá Này Có Độc

Edit: Quỳnh

Beta: Wan+Miêu Nhi

*Chủ bá: Streamer

Văn Khanh xuyên tới trước Tô Nguyễn nên cô không hề đi tìm đường chết mà đẩy "Tô Nguyễn" một cái, đối phương cũng không đụng đầu xuống đất hôn mê. Cô còn nghĩ nếu "Tô Nguyễn" không ngóm, liệu thiên hậu Tô Nguyễn có thể xuyên qua đây hay không? Sự thật chứng minh, cốt truyện luôn hướng về nữ chính, dù không có cái đẩy của Văn Khanh, nữ chính vẫn sẽ xuyên qua.

"Tô Nguyễn" cùng "Văn Khanh" đều ở chung một ký túc xá, nên khi rời giường vào sáng hôm sau, Văn Khanh thấy cái liếc xéo đầy khí chất nữ vương của Tô Nguyễn, biết ngay nữ chính đã xuyên tới.

Trong nguyên tác nữ chính được xây dựng theo hình tượng ngự tử tự lập tự cường quả quyết sát phạt, lại thêm mười mấy năm là đại minh tinh, khí chất khác người cực kỳ rõ ràng. Chỉ có điều loại khí chất kia đã bị cô ta thu lại trong chớp mắt, biến mình thành một nữ sinh hiền lành vô hại, Văn Khanh giả bộ không thấy sự thay đổi của cô ta, thu dọn đồ đạc rồi nói với Tô Nguyễn: "Đi thôi."

Tô Nguyễn căng thẳng, ra vẻ bình tĩnh nói: "Đi đâu?"

Sau khi cô chết thì đột nhiên tỉnh lại ở một nơi vừa kì quái vừa xa lạ, thân thể cũng không phải của mình, trong đầu cô mơ hồ có một đoạn hình ảnh, là ký ức của một cô gái, nhưng lại đứt quãng không hoàn chỉnh. Có điều như vậy cũng đủ để cô đoán ra, rất có thể cô đã xuyên tới thế giới tương lai. Bởi vì đồ vật trong trí nhớ của cô gái này đều rất tân tiến, ngay cả robot, chiến hạm các loại cũng có.

Điều này khiến cô vừa vui mừng vừa sợ hãi, trọng sinh sau khi chết quả thật là một chuyện khiến người ta phấn khích, nhưng lỡ như bị người khác phát hiện mình không phải nguyên chủ thì làm sao bây giờ? Cô gái đối diện xuất hiện trong trí nhớ từ nhỏ đến lớn, hẳn là rất quen thuộc với nguyên chủ, liệu có thể nhìn ra sơ hở không?

Văn Khanh nhíu mày nhìn cô một cái: "Cậu có ý gì? Không phải hôm qua đã đồng ý với tớ rồi sao?"

"Hả?"

Tim Tô Nguyễn vọt lên tận cổ, cô không có ký ức của nguyên chủ, làm sao cô biết cổ đã đồng ý cái gì? Trả lời như thế nào để đối phương không nghi ngờ đây? Tô Nguyễn vội vàng suy nghĩ, nháy mắt tìm ra một cách: "Việc này, hôm nay tớ nhức đầu lắm, không đi với cậu được."

Cô nghĩ nói như vậy đã đủ để ứng phó với cô gái này, không ngờ sau khi cô nói xong, cô gái nhíu mày càng sâu: "Tô Nguyễn, cậu không muốn đi thì nói thẳng, tớ không ép cậu đi! Chính cậu nói muốn giúp tớ, giờ lại lấy cái cớ vớ vẩn này ra đùa tớ à?"

Cô cười khẩy, chỉ vào một loạt đèn chỉ thị trên tường: "Chỉ số khỏe mạnh đều là đèn xanh, cậu nói với tớ cậu đau đầu?"

Nói xong, không đợi Tô Nguyễn kịp phản ứng, cô đẩy cửa đi ra ngoài, không hề quay đầu lại.

Tô Nguyễn hơi hoảng hốt, cô không quen nơi này, suýt chút nữa lộ ra sơ hở, ai biết thế giới này còn có cả đèn chỉ thị khỏe mạnh! May mắn, cô gái lúc này chỉ cho rằng cô miễn cưỡng, cũng không hỏi nhiều, bằng không cô thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Có vẻ cô gái kia tính tình không tốt, lại là bạn bè từ nhỏ đến lớn của nguyên chủ, ở cùng cô ấy rất dễ lộ ra sơ hở, nhanh chóng tìm cơ hội tách ra thì hơn.

Chẳng qua việc gặp bây giờ là làm quen với thế giới này, tránh đi những sai lầm cơ bản. Cô xem lại hết trí nhớ của nguyên chủ, lọc ra những thông tin mình cần.

Nữ chính đại nhân đang bận bịu làm quen với thế giới này, Văn Khanh cũng vậy. Vừa rồi cô mượn cơ thăm dò nữ chính một chút, phát hiện cô ta không hề tiếp nhận hoàn toàn ký ức của "Tô Nguyễn", nếu không sẽ không tìm một lý do sứt sẹo như vậy. Văn Khanh cảm thấy có thể là "Tô Nguyễn" không phải vì hôn mê sâu nên chủ động nhường thân thể cho cô - mà là chính cô ta xuyên tới cướp, vì thế "Tô Nguyễn" mới không muốn để lại ký ức của bản thân cho kẻ xấu xa này.

Mặc kệ do nguyên nhân gì, kết quả đối với cô càng có lợi, về sau đỡ phải giải thích sự thay đổi của mình.

Văn Khanh vừa bước ra khỏi ký túc xá, trong đầu cô nhận được một thông báo, là của bên hậu cần trường gửi tới, liên quan đến việc cô đổi ký túc xá.

Xin đổi ký túc xá, không phải Văn Khanh làm, mà là "Văn Khanh" làm. Cô là người dẫn chương trình nền tảng của Liên Minh, càng ngày càng nổi tiếng, ở chung ký túc xá với người khác cũng không tiện nên mới xin ra ở ký túc xá riêng. Việc này "Tô Nguyễn" cũng biết, còn Tô Nguyễn này thì chưa chắc.

Lúc Văn Khanh về ký túc xá thu dọn đồ đạc, Tô Nguyễn đúng lúc không có ở đó. Văn Khanh cũng lười thông báo cho cô, cô rất muốn dọn đi! Nếu vậy thì khỏi cần phải giả vờ.

Học viện Quân sự Liên Minh độc chiếm cả một tỉnh cầu, ngôi trường to đến mức gần như không có biên giới, nói là ký túc xá một người nhưng thật ra có thể so với một biệt thự cỡ nhỏ. Chẳng qua nơi này do một đám nhà giàu xây nên, có tiền là có thể ở được.

Học viện Quân sự Liên Minh danh tiếng cỡ nào cũng tránh không được việc có sâu mọt. Những người này trong nhà có tiền có thế, vào đây là vì bằng cấp, có thể hưởng lạc thì không thể không nguyện ý tài trợ, học viện cũng vui vẻ nhận lấy. Nếu không có khoản tiền này thì học viện lớn như vậy sao có thể chống đỡ được khi chỉ dựa vào ngân sách của Liên Minh? Thế là một nơi thần kì được ra đời – Khu 2 tòa nhà B.

Văn Khanh có thể vào đây ở chứng tỏ cô kiếm được không ít tiền, không chỉ có thể chi trả cho học phí huấn luyện của cô và Tô Nguyễn mà còn đủ cho cô vào ở một chỗ đắt tiền như thế này. Chả trách cô ấy chết rồi mà vẫn còn nhớ đến fan hâm mộ, có fan hâm mộ nguyện ý tiêu tiền vì mình như vậy, là ai cũng sẽ nhớ nhưng!

Nhưng Văn Khanh không stream bây giờ mà làm quen với hoàn cảnh trước, cũng tốn không ít thời gian làm công tác chuẩn bị, đã xem streaming là sự nghiệp thì phải cố gắng làm cho tốt. Dù sao sức cạnh tranh của nghề này cũng không lớn lắm, nguyên chủ lại có khuôn mặt thanh tú, trình độ ca hát cũng không tệ, giọng nói đặc trưng rất dễ nhận ra nên thu hút được không ít phần (*). Nhưng nữ chính đến đã thay đổi hết thủy.

(*) Phần: ý chỉ việc tăng lượng người hâm mộ và tăng mức độ phổ biến.

Người ta vốn dĩ là Thiên hậu đẳng cấp Thiên hà, tùy tiện hát một bài ở thời đại trước cũng đủ làm kinh động tứ phương, cuối cùng đến cả vị Thiếu

Tướng nào đó là người tình trong mộng của các thiếu nữ Liên Minh cũng bị cô hấp dẫn - bởi vì giọng hát của Tô Nguyễn có khả năng chữa trị, chữa lành tổn thương tâm lý nhiều năm của hắn...

Những người như Tô Nguyễn chỉ có ở trong tiểu thuyết, Văn Khanh bất lực nhỏ nước bọt. So với khả năng hack của Tô Nguyễn, cô không có lợi thế về ca hát, thay vì đánh nhau sống dở chết dở, chi bằng tự mình mở ra con đường riêng.

Hừ, đây là sử dụng tài nguyên hợp lý, dùng nỗ lực nhỏ nhất đổi lấy hồi đáp lớn nhất, tuyệt đối không phải vì cô lười, sợ phiền phức đâu!

Cùng lúc đó, Tô Nguyễn cuối cùng cũng hiểu được đôi chút về thế giới này, cũng biết thân thế của mình. Xuất thân là cô nhi, lớn lên nhờ sự chăm sóc của Liên Minh, bây giờ đang học tại Học viện Quân sự Liên Minh hệ Văn Nghệ, cũng chính là lính văn nghệ trong truyền thuyết.

Tô Nguyễn rất hài lòng với thân phận này, cô nhi có nghĩa là không có thân thích cực phẩm lôi kéo, cũng không cần ngại trang với người nhà. Trước kia cô ước mơ làm một vị quân nhân, bây giờ cuối cùng cũng có thể thực hiện được rồi! Mặc dù chỉ là lính văn nghệ nhưng vẫn hợp ý cô, cô vốn xuất thân từ ca sĩ mà!

Duy nhất có một chỗ không tốt, trong tài khoản nguyên chủ chỉ có hai trăm đồng, không đủ để ăn một bữa cơm. Cô lục lại trí nhớ, nguyên chủ trước kia đều dựa vào sự giúp đỡ của người bạn cùng phòng, nhưng người kiêu ngạo như cô sao có thể chấp nhận sự bố thí của người khác?

Hơn nữa cô đã biết cách kiếm tiền của Văn Khanh, không phải chỉ là stream ca hát sao? Đối với cô còn dễ hơn ăn cơm, có điều trong thời đại của cô streamer không được coi trọng, ở đây thì lại rất hot, chiếm đến nửa giang sơn trong ngành giải trí.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 35

Edit: Quỳnh

Beta: Wan+Miêu Nhi

Văn Khanh chuẩn bị tốt mọi thứ, cuối cùng bắt đầu phát trực tiếp vào đêm trước hôm thi lại kiểm tra thể chất.

Thế giới này phát triển quá mức tưởng tượng, thiết bị phát sóng trực tiếp cũng là công nghệ cao, camera như những con ruồi lớn nhỏ, lơ lửng giữa không trung, có thể quay chụp 360 độ không góc chết. Độ tự nhiên thì không cần phải nói, còn có cả trí tuệ nhân tạo thay đổi ống kính.

Văn Khanh sau khi chuẩn bị xong, bật hết thiết bị lên, bắt đầu buổi stream đầu tiên của mình.

"Chào mọi người, tôi là người dẫn chương trình Nữ vương đại nhân."

Nữ vương đại nhân là nickname Văn Khanh vừa mới sửa, nickname ban đầu của nguyên chủ là Khanh Khanh, không có tí khí phách nào, tên của phòng phát sóng trực tiếp cũng bị cô đổi thành Phòng phát sóng trực tiếp của Nữ vương đại nhân toàn năng.

【Chủ bá, cô vẫn còn nhớ trực tiếp hả! Đã một tuần rồi cô không stream đó!】

【Chủ bá, sao cô lại đổi tên thành như vậy? Cái tên Khanh Khanh cũng khá ổn mà?】

【Ồ! Chủ bá chuyển nhà à? Chả trách lại ngưng stream một tuần. Phòng mới rất đẹp đó!】

【Hôm nay chủ bá muốn hát gì? Không thì hát bài mới "Ngừng chiến" của Liêu thiên vương đi?】

【Phải! Chủ bá mau hát bài "Ngừng chiến", nếu cô hát tôi sẽ gọi cô là Nữ vương đại nhân!】

【Chủ bá hôm nay hơi khang khác, tôi cảm thấy trên mặt cô ấy viết "bồn cô nương đang chuẩn bị ra đại chiêu"!】

.....

Fans của nguyên chủ chậm rãi tham gia vào phòng phát sóng, mới một lát đã tăng đến ba ngàn người. Có điều con số này không được khả quan cho lắm, dân cư ở các tỉnh cầu lấy mười vạn (100000) làm đơn vị, trước đây nguyên chủ phát trực tiếp tối thiểu cũng có trên vạn người. Xem ra việc không livestream một tuần đã ảnh hưởng không nhỏ đến số lượng khán giả.

Nhưng Văn Khanh cũng không quá lo lắng, đây mới chỉ là bắt đầu.

Cô cười tủm tỉm nhìn màn ảnh nói: "Không sai, tôi đang chuẩn bị ra đại chiêu! Tôi thấy danh tiếng của tôi đang giảm mạnh, ngành sản xuất phát sóng trực tiếp của Liên Minh lại cạnh tranh quá kịch liệt, chỉ tính riêng stream nhạc đã có hơn mười vạn người. Là một nữ vương toàn năng, lương tâm không cho phép tôi đoạt lấy bát cơm của người khác. Bởi vậy bồn nữ vương quyết định thay đổi hình tượng!"

【Ha ha, hôm nay chủ bá không đi theo con đường cao lãnh mà chuyển sang loại hình pha trò rồi!】

【 Có thể biến da trâu trở nên thanh cao thoát tục, quả không hổ danh là Nữ vương đại nhân! 】

【 Khanh Khanh quên uống thuốc rồi hả? 】

.....

Phần bình luận toàn là fans trung thành của nguyên chủ, Văn Khanh nhìn lướt qua, sau đó mới tiếp tục nói tiếp: "Xem ra trước kia tôi quá khiêm tốn nên mọi người nghĩ tôi chỉ có mỗi cái mã. Được rồi, không nói nhiều nữa, đây là lúc mọi người được chứng kiến thực lực chân chính của bốn nữ vương! Hôm nay, tôi sẽ stream chế dượng tề."

Lời vừa nói ra làm chấn động phòng phát sóng một giây, không sai, bởi vì dượng tề sư đối với người dân các tinh cầu là một nghề nghiệp vô cùng cao quý.

Con người phát triển đến thời đại này đã có rất nhiều đột phá to lớn, robot, chiến hạm giúp con người có thể ngao du trong vũ trụ; quang não, skynet giúp cho việc giao lưu học hỏi giữa con người trở nên thuận tiện hơn... Mà bước đột phá quan trọng nhất là khai phá tiềm năng con người.

Liên Minh chia thể lực con người và sức mạnh tinh thần thành sáu cấp độ từ F đến A, sau lại có thêm cấp S, cấp SS, cấp SSS. Con người có tư chất càng cao, tiềm năng càng lớn, sức chiến đấu sẽ càng mạnh mẽ. Ví dụ người điều khiển cơ giáp có những yêu cầu khắt khe về thể lực - phải đạt từ cấp A trở lên. Phụ tá cơ giáp vì cần suy nghĩ tỉ mỉ để khống chế toàn cục, nhất định phải có sức mạnh tinh thần cường đại mới đảm nhận được.

Thể lực được xác định từ khi sinh ra, rất ít có người có thể đột phá. Sức mạnh tinh thần thì có thể tăng lên, nhưng bình thường cũng chỉ có thể tăng thêm một hai cấp.

Chỉ là, kể từ khi thể lực và sức mạnh tinh thần được phân cấp, việc có ý thức hơn về chuyện rèn luyện thể lực, hướng dẫn sử dụng sức mạnh tinh thần đã diễn ra hàng trăm năm nay. Nói cách khác, việc phát triển thể lực và sức mạnh tinh thần vẫn đang trong giai đoạn khai phá - thế nên sự phát triển của hai thứ này không được ổn định.

Chiến sĩ thể lực thường xuyên xuất hiện hiện tượng cuồng bạo, rất khó để khống chế bản thân, tấn công không kể địch ta. Mà sau khi hiện tượng cuồng bạo kết thúc, chiến sĩ thể lực sẽ trở nên vô cùng suy yếu, thậm chí khó khôi phục như lúc ban đầu.

Mà người có sức mạnh tinh thần, đôi khi sẽ xuất hiện tình trạng suy nhược hay bất ổn, giống như chiến sĩ thể lực - tạo thành những tổn thương khó chữa lành.

Có điều khi tìm hiểu những thứ gì mới chúng ta sẽ luôn gặp phải khó khăn, mọi người đang tích cực tìm kiếm phương pháp đến giải quyết những vấn đề này - dược tề sư đã xuất hiện trong tình huống như vậy.

Dược tề sư có thể chế ra các loại dược tề khác nhau, ví dụ như có thể tăng cường thể chất, khôi phục thương tích thân thể, ổn định sức mạnh tinh thần... vân vân và mây mây. Nhưng mà những thuốc này mới chỉ được chế tác thủ công, xác suất thành công lại thấp, không thể sản xuất hàng loạt bằng máy móc cho nên vẫn luôn cung không đủ cầu. Mà điều kiện để trở thành dược tề sư vô cùng hà khắc nên dược tề sư trong Liên Minh vô cùng hiếm hoi.

Vật hiếm thì quý, những thứ thuốc này lại hoàn toàn không thể thay thế, ai cũng muốn sở hữu nó, thế nên địa vị của dược tề sư chẳng cần nghĩ cũng đoán ra dược nó cao chừng nào.

Học viện Quân sự Liên Minh cũng có hệ Dược sư, nhưng chỉ có một lớp, sĩ số không quá hai mươi người. Từng người một dược coi như bảo bối,

miễn học phí, miễn phí ăn ở, còn có phụ cấp sinh hoạt, hàng năm còn được phát riêng một khoản tiền để bọn họ nghiên cứu được tề...

Cho nên, khi Văn Khanh nói muốn trực tiếp chế tác được tề, người xem đương nhiên là không tin. Khởi cần nói, cô muốn trở thành được tề sư, thế tại sao lại vào hệ Văn nghệ? Kẻ ngốc cũng biết giữa lính văn nghệ vô bổ với được tề sư bên nào có tiền đồ hơn! Mà chế tác được tề cần có sức mạnh tinh thần cường đại dẫn đường, không thể xảy ra bất cứ sự cố nào, chẳng lẽ cô định một bên phát trực tiếp, một bên chế được tề? Còn một điểm quan trọng nữa, phương pháp điều chế được tề là bí mật bất truyền, ai mà ngốc đến mức công bố ra ngoài chứ?

Tóm lại, lúc trực tiếp không ai nghĩ Văn Khanh sẽ thật sự chế tác được tề, tất cả đều cho là cô lừa gạt bọn họ. Thậm chí còn có người còn mắng:

【Chủ bá xấu xa! Được tề sư là một nghề nghiệp thiêng liêng lại bị cô lấy ra để bịp bợm! Cô xứng là được tề sư trị liệu cho hàng vạn chiến sĩ trong Liên Minh sao! 】

【Đúng đó! Chủ bá cặn bã! Mau rút ra khỏi Liên Minh! 】

【Đây là tố chất của học sinh Học viện Quân sự Liên Minh sao? Đúng là bôi bác lời khen này rồi! 】

...

Có mấy người không chịu được việc cô bôi nhọ nghề nghiệp được tề sư thiêng liêng này, dù sao được tề sư cũng là nghề rất được mọi người tôn kính. Mà những người còn lại thì chỉ vì ghét cô.

Văn Khanh không thèm để ý, nói tiếp: "Ít nhất phải nhìn xem tôi có chế được không rồi hãy chửi tôi chứ? Lỡ như tôi làm được thì mấy người coi như tự vả há? Đợi tôi không làm được rồi cầm chứng cứ chửi tôi không phải thuyết phục hơn sao?"

Hả? Cũng có chút đạo lý! Thế nên không ít người yên tĩnh lại ngồi đợi chứng cứ, vài người thông minh cảm thấy Văn Khanh nói như vậy, không chừng cô lại lưỡng bả xoát tử (*), nếu không sao dám nói ra những lời này? Nhưng phát trực tiếp chế được tề... Bọn họ vẫn cảm thấy không có khả năng.

(*) Lưỡng bả xoát tử (两把刷子): dùng để nói người nào đó có một chút tài năng, kỹ năng.

Văn Khanh không muốn nhiều lời, mang camera đi vào một căn phòng khác, bên trong là các công cụ chế tác được tề.

【 Mặc dù không biết chủ bá có thể làm ra được tề hay không, nhưng những thiết bị này rất chuyên nghiệp. 】

【 Làm dáng tí thôi! Tôi không tin cô ta có thể làm ra được tề! 】

【 Stream làm được tề? Thú vị. 】

【 Lầu trên chính là thổ hào nổi danh đã lâu! Xin chụp ảnh chung! 】

【 Xin chụp ảnh với lầu trên! 】

...

Không thể không nói, mảnh khóc chế tác được tề trong lúc stream do Văn Khanh nhả ra đã hấp dẫn không ít người, bây giờ người xem đã hơn một vạn. Cô ngẩng đầu nhìn, người bị vây xem chính là một ID siêu cấp VIP màu vàng kim, nickname sắc mùi thổ hào – Thổ Hào Kim Quang Siêu Cấp Lóng Lánh!

Người này là thổ hào có tiếng trong giới, chỉ cần hãnh thích thì muốn bao nhiêu quà hãnh cũng tặng, có thể nói là thổ hào giàu có nhất Liên Minh. Biết bao nhiêu streamer hận không thể đội hãnh lên đầu, hết lòng hết dạ chỉ để

đổi một nụ cười của hắn. Văn Khanh lại chỉ nhìn lướt qua rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục chuẩn bị nguyên liệu.

Thổ hào chưa bao giờ bị lạnh nhạt như vậy, hắn không những không tức giận, trái ngược lại còn cảm thấy có chút hứng thú.

【Thú vị thật.】

【Thổ Hào Kim Quang Siêu Cấp Lóng Lánh tặng bạn một tàu chiến vũ trụ.】

Một tàu chiến vũ trụ có giá mười vạn, là quà tặng đắt tiền nhất trong ngành sản xuất phát sóng trực tiếp của Liên Minh. Không hổ là thổ hào, vừa ra tay đã khiến người người khiếp sợ!

Văn Khanh cuối cùng cũng ngẩng đầu nói: "Được rồi, anh đã thu hút sự chú ý của tôi thành công!"

【...】

Sao cứ có cảm giác vai diễn của hai người bị đảo ngược nhỉ? Đây không phải là lời thoại của thổ hào sao?

Trên thực tế, thổ hào vừa mới tặng tàu chiến cũng có suy nghĩ như vậy! Bình thường streamer vì muốn nhận được lời khen của hắn mà không tiếc xuất hết vốn liếng, lần đầu tiên mới thấy người lạnh nhạt như Văn Khanh, hắn còn cho rằng đối phương dùng cách này để thu hút sự chú ý của hắn.

Văn Khanh mặc kệ người nọ suy nghĩ thế nào, sau khi chuẩn bị xong hết tất cả mọi thứ, cô bắt đầu chế tạo được tề.

"Mọi người biết tôi thể lực cấp D, sức mạnh tinh thần cấp S, bởi vì cộng điểm tài nghệ mới thi được vào Học viện Quân sự Liên Minh. Mặc dù về sau tôi là lính văn nghệ nhưng được huấn luyện không khác quân nhân là

bao. Thể lực cấp D là hạng chót ở học viện, rất khó ứng phó với những bài kiểm tra thể lực. Thật không may, tuần trước tôi cũng vừa trượt một bài kiểm tra thể lực, tuần này phải thi lại rồi. Thi lại mà không qua, tôi chắc chắn sẽ bị đuổi học! Không có cách nào khác, tôi phải cố gắng qua môn thôi!"

"Lần này tôi muốn chế Tây Tủy dịch. Còn công dụng, tôi tạm thời sẽ không nói."

【Tây Tủy dịch? Là thứ quái gì? Làm gì có loại thuốc này!】

【Lần trên đừng tin vào lời nói dối của cô ấy, rõ ràng không biết làm mới bịa ra một cái tên. Dù sao cũng là cô ấy tự nghĩ ra, lát nữa cho dù tạo ra thành phẩm gì chúng ta cũng không nhận xét được.】

【Đúng, ai biết cô ta chế cái gì? Không bằng chế thuốc làm ổn định tinh thần, vậy chúng tôi mới đánh giá được.】

...

Những lời này hoàn toàn không lọt vào mắt Văn Khanh, cô vừa miệt mài chế thuốc vừa giải thích với ống kính.

"Dược liệu cần thiết chế tạo Tây Tủy dịch có hai mươi tám loại, ngoại trừ rễ của hoa Bích, Hạnh Tử Liên, vỏ cây Chiết thì những thứ khác đều rất phổ biến. Làm thế nào để các thuộc tính khác biệt này dung hợp hoàn toàn mới là mấu chốt để chế tạo Tây Tủy dịch thành công."

"Đầu tiên tôi chiết những dược liệu này thành tinh chất. Việc này rất đơn giản, Liên Minh đã có thiết bị tinh luyện chuyên môn, chia những dược liệu này bỏ vào máy tinh luyện. Nhưng phải chú ý là, mỗi loại dược liệu có nhiệt độ tinh luyện không giống nhau, quá cao hay quá thấp đều sẽ ảnh hưởng đến dược tính."

"Được rồi, xong phần chiết xuất tinh chất dược liệu, bước kế tiếp là dung hợp, đương nhiên không phải trộn chung hết tất cả với nhau, nhất định phải tuân thủ chặt chẽ theo thứ tự và tỉ lệ."

...

Tây Tủy dịch là Văn Khanh biến đổi dựa trên Tây Tủy đan của Tu Chân giới, dù sao ở đây không có những dược liệu kia của Tu Chân giới, không thể giống bản gốc hoàn toàn được, chỉ có thể tìm những thực vật có dược tính tương tự thay thế. Đúng ra thì trong không gian của cô có dược liệu, nhưng giờ không phải lúc thích hợp để lấy ra.

Vì như thế cô sẽ không thể giải thích nguồn gốc của những dược liệu kia ở đâu ra, mặc dù cô có thể tậ trừu tự trân (*) giống những dược tề sư khác, hoàn toàn không công khai phương thuốc nhưng nhiệm vụ của cô là báo đáp Liên Minh, báo đáp fan hâm mộ nên không thể làm như vậy được. Đó là lý do cô mất rất nhiều thời gian để cải tiến việc thực nghiệm. Dù gì thì kiếp trước cô cũng chìm đắm trong Đan đạo nhiều năm, kể cả những loại cây chưa từng gặp bao giờ cũng có thể tìm ra thuộc tính của chúng rất nhanh.

(*) Tậ trừu tự trân (敝帚自珍): ví von đồ vật tuy không tốt, nhưng của mình thì mình vẫn quý.

Cô giải thích liên tục, phần bình luận trực tiếp bùng nổ.

【Quào, mở mang kiến thức, rễ hoa vỏ cây cũng có thể chế tác dược tề được.】

【Ngồi đợi streamer mất mặt, Miên Tiêu và Lê Hợp Tử không thể trộn chung với nhau, sẽ nổ tung!】

【Hạnh Tử Liên có kịch độc, không thể ăn! Nó đã bị Liên bang cho vào mục thuốc cấm!】

【Mấy thứ đồ lung tung trộn lại với nhau là thành được tề? Streamer à, không chỉ có thể lực của cô cần sửa lại, đầu óc cũng nên sửa lại đi.】

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 36

Edit: Họa

Beta: Gấu+Miêu Nhi

Phòng phát sóng trực tiếp toàn là tiếng khiển trách, chửi rủa, không có người nào tin Văn Khanh có thể chế tạo ra được thứ thuốc đó, ngay cả nhóm fan trung thành của cô cũng im lặng không lên tiếng.

Văn Khanh hoàn toàn không để ý bọn họ, cô vẫn tiếp tục động tác trong tay. Một phần dược liệu chỉ làm được ba bình thuốc, Văn Khanh cảm thấy vẫn có thể tiếp thu được, dù sao thực vật ở nơi này cũng không có linh khí dồi dào như thực vật ở Thương Lan giới.

Ba tuýp dược tề màu xanh nhạt đặt song song ở trước ống kính, Văn Khanh cười tủm tỉm với máy quay: "Được rồi, bây giờ tôi muốn bắt đầu chương trình và mặt!"

【.....】

Thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đến lúc này rồi còn khoác lác mà không thấy ngượng mồm, nhưng cũng đừng nên vả mặt chính mình. Không ít người nghĩ như vậy.

Văn Khanh cầm một tuýp dược tề lên: "Tác dụng của Tây Tủy dịch, tôi nói chắc mọi người cũng không tin. Tôi đành phải thí nghiệm cho mọi

người xem vậy."

【 Khanh Khanh bình tĩnh đi, mau mau tỉnh táo lại, loại thuốc mới chế tạo này có thể thử nghiệm cho Trùng tộc. Mặc kệ kết quả như thế nào, chúng tôi đều tin tưởng cô, đừng lấy thân thể của bản thân ra đùa giỡn! 】

【 Móa:>! Chủ bá, đây chính là dùng tính mạng của mình để đi tìm đường chết đó! 】

【 Cũng quá khoa trương rồi, cho dù chết thật thì cũng chẳng được khoa học công nhận là hiến thân một cách vinh dự đâu! 】

.....

Có người lo lắng, cũng sẽ có kẻ ngồi đó châm chọc. Fans của nguyên chủ thật đúng là không tồi, tuy rằng bọn họ cũng giống như đại đa số người khác - không tin cô có thể chế tạo ra được tề, nhưng lúc này vì an toàn của cô, bọn họ vẫn quan tâm, không ngừng an ủi khen ngợi cô.

Văn Khanh nhìn vào ống kính, mỉm cười: "Yên tâm đi. Quản gia..." Cô nói xong, quay đầu gọi quản gia của mình tới: "Đo thử xem cấp bậc thể lực hiện tại của tôi."

"Vâng, nữ vương đại nhân."

Trong mắt trí năng quản gia bắn ra một luồng ánh sáng, rà quét cả người Văn Khanh từ trên xuống dưới, cuối cùng đưa ra kết luận: "Thể lực của ngài là D-."

Văn Khanh gật đầu: "Đã nghe rõ rồi chứ, thể lực hiện tại của tôi là cấp D-, bây giờ tôi sẽ bắt đầu dùng tẩy tủy dịch. Hiệu quả của tẩy tủy vào thời điểm phát huy tác dụng sẽ có chút thống khổ, nhưng tuyệt đối không thể ngắt xiu, nhất định phải bảo trì thanh tịnh." Cô nói xong liền không chút do dự uống vào, sau đó ngồi xếp bằng tịnh tâm.

【 Ui mẹ ời! Uống rồi! Lỡ như cô chết thật thì không phải chúng ta sẽ trở thành đồng lõa sao? 】

【 Cô ta đã đủ mười tám tuổi rồi, thần trí vô cùng thanh tỉnh, nếu chẳng may làm sao thì liên quan gì đến chúng ta chứ? 】

【 Thần trí thanh tỉnh nhưng vẫn tránh không được đầu óc có hổ nha! 】

【 Lúc trước, cô ta gọi quản gia đến thí nghiệm cấp bậc thể năng là có ý gì? Chẳng lẽ trong chốc lát cấp bậc thể lực của cô ta thật sự sẽ xảy ra biến hóa? 】

【 Không có khả năng! Ngay cả bậc thầy về chế tạo dược phẩm cũng không thể nghiên cứu ra thuốc làm tăng cấp bậc thể lực, cô ta sao có thể làm được! 】

.....

Sau khi Văn Khanh uống tây tủy dịch xong, thuốc rất nhanh liền phát huy tác dụng, thế nhưng đối với người đã ở trong không gian tôi thể phạt tủy, rèn luyện thân thể như cô mà nói, chút hiệu quả này cực kỳ bé nhỏ. Hơn nữa, Văn Khanh còn dẫn khí nhập thể, hiện tại đã là Luyện Khí kỳ tầng tám, thể chất đã sớm không phải cấp D, chẳng qua vì che dấu tai mắt của người khác nên cô mới ngụy trang thành cấp D - ngay cả trí năng quản gia cũng không thể phát hiện.

Cũng không phải là lừa gạt fans, thật sự thì tây tủy dịch rất có tác dụng, nhưng nếu không tự mình thí nghiệm, căn bản sẽ không có ai tin, thế nên cô phải mới ra hạ sách này. Làm bộ làm tịch, giả vờ giả vịt, chịu đựng "nổi đau" hơn hai mươi phút, Văn Khanh mở mắt ra nhìn vào máy quay: "Quản gia, đo thử cấp bậc thể lực hiện tại của tôi xem."

"Được, nữ vương đại nhân."

Phòng phát sóng trực tiếp nháy mắt yên tĩnh lại, tất cả mọi người ngừng thở chờ đợi kết quả cuối cùng. Tuy rằng bọn họ ngoài miệng thì nói không tin, gạt người này nọ, nhưng ở sâu tận đáy lòng vẫn không nhịn được có chút chờ mong. Từ đầu tới đuôi chủ bá đều không có hoảng loạn hay có chút sợ hãi nào, vẫn luôn tràn đầy tự tin giống như đã dự liệu trước mọi chuyện, điều này khiến cho bọn họ dần dần thay đổi suy nghĩ.

"Thể lực của ngài là cấp C+."

Quản gia vừa mới dứt lời, phòng phát sóng trực tiếp ngay lập tức trở nên yên lặng quý dị, thậm chí làn đạn khi nãy cũng biến mất. Chỉ một giây sau đó, nó trực tiếp nổ tung!

【 Thật hay giả thế? Từ D- tăng đến C+! Thế nhưng nhảy qua hai cấp lớn, bốn cấp nhỏ! Rất khó tin! Chủ bá muốn ăn gì tôi cúng! 】

【 Được phẩm có thể cải thiện thể lực, trước đây tôi chưa bao giờ nghe thấy thứ đó! Bước đột phá này có thể đưa vào lịch sử của liên minh luôn ấy! Mà tôi lại là người tận mắt chứng kiến! 】

【 Chứng kiến+1! 】

【 Loại thuốc có thể nâng cấp thể lực!!! Chủ bá thật trâu bò đó!! Lúc trước là mắt tôi mù rồi! Cầu chủ bá vả mặt thêm cái nữa! 】

【 Mặt bị đánh sưng lên, nhưng tôi lại thấy cô ấy đánh rất hay! 】

【 Chủ bá, không, nữ vương đại nhân! Ngài có thiếu gối ôm không? Loại mà có 8 múi với chân dài ấy! 】

【 Nữ vương đại nhân xin được bao dưỡng! 】

.....

Không phải không có người nghi ngờ trí năng quản gia giờ trò bịp bợm, nhưng sự nghi ngờ này đã bị che phủ bởi vô số bình luận của cộng đồng mạng. Nói giỡn à, những thứ khác thì có thể làm giả được, nhưng thể lực cùng với sức mạnh tinh thần đều do Thiên Võng phụ trách. Chủ bá có thể khiến Thiên Võng giờ trò bịp bợm sao? Không bao giờ có chuyện đó!

Cũng bởi vì biết cô không hề lừa gạt bọn họ, các fan mới điên cuồng như vậy! Được tề có thể tăng thể lực, bọn họ chưa bao giờ nghe thấy! Thể lực là thứ bẩm sinh, đã được chú định từ khi sinh ra, chỉ có người đặc biệt mới có thể đột phá, nhưng nhiều nhất cũng chỉ tăng lên một hai cấp bậc nhỏ.

Hiện tại thế nhưng có một loại dược tề có thể đột phá thể lực, một lần còn tăng 4 cấp nhỏ! Hơn nữa không hề có tác dụng phụ! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì chắc chắn sẽ không có ai tin!

Nhưng sự thật đã xảy ra, xảy ra ngay trước mắt bọn họ, không thể nào không tin được!

【 Nữ vương đại nhân!!! Mau nhìn tôi đi! Hai tuýp còn lại kia có bán không vậy! Giá cả tùy tiện nói! 】

【 Nữ vương đại nhân! Tôi ra giá một ngàn vạn, chỉ xin một lọ! 】

【 Tôi ra giá hai ngàn vạn! Chỉ cần một tuýp thôi! 】

【 Tôi ra giá một trăm triệu! 】

【 Một trăm triệu! Cộng thêm một chiếc du thuyền xa hoa! 】

【 Hai trăm triệu! Cộng thêm một tàu chiến vũ trụ! 】

.....

Không thể trách bọn họ điên cuồng như thế, so sánh với loại dược tề có thể tăng lên cấp bậc thể lực, tiền tính là cái quý gì chứ?! Nếu thật sự có thể

tăng lên cấp bậc thể lực, táng gia bại sản cũng không sao cả!

Nếu đã nói đến đây, không thể không nói tới bối cảnh của thế giới này. Tuy rằng là kỷ nguyên mới, thời đại mới, mỗi người đều ủng hộ sự bình đẳng, nhưng cũng chỉ là lời nói mà thôi. Từ khi chia ra cấp bậc của thể lực cùng với sức mạnh tinh thần, xã hội đã dứt khoát chia con người thành ba bốn nhóm.

Người có cấp bậc càng cao càng hưởng thụ được nhiều đãi ngộ, tài nguyên sẽ càng tốt, địa vị cũng càng lớn bởi vì vai trò của bọn họ rất quan trọng. Ví dụ như người điều khiển cơ giáp, thấp nhất cũng phải thể lực cấp A, nếu không sẽ chẳng thể chịu nổi sức nặng của cơ giáp. Chẳng hạn như ngành dược sĩ, sức mạnh tinh thần cao cũng chưa chắc có thể trở thành người bào chế thuốc, nhưng dược sĩ nhất định phải là người có sức mạnh tinh thần cực cao!

Mà những người có cấp bậc thấp cũng chỉ có thể làm ở những ngành sản xuất nói chung. Song những ngành công nghiệp này cũng đang chậm rãi bị người máy trí năng thay thế. Nghề nghiệp có đẳng cấp cao thì không làm được, mà cấp thấp làm cũng không xong, vậy địa vị của những người đó không cần nói cũng biết.

Nhưng nhóm người này cố tình lại chiếm đại đa số ở Liên Minh, dù sao người có tư chất tốt trong vạn người mới tìm ra được một người.

Mà hiện tại, thế nhưng lại xuất hiện một loại thuốc có thể làm tăng cấp bậc thể lực, đừng nói táng gia bại sản, cho dù lấy mạng của mình ra trao đổi cũng đáng!.

Khu bình luận tất cả đều là bình luận tô đậm màu đỏ, mọi người muốn đấu giá mua tấy tủy dịch. Văn Khanh xem đến đâu cả đầu, vì thế liền cấm tất cả bình luận, chính cô lại thành thoi nhìn về phía màn ảnh nói: "Tự và mặt thoải mái không?"

Sau màn ảnh, tất cả người xem đều gật đầu theo bản năng, lại nghĩ tới Văn Khanh không nhìn thấy được, vì thế bọn họ đồng loạt viết bình luận, nhưng khu bình luận đã bị đóng.

"Cho nên về sau nên chú ý một chút, dù sao việc bốn nữ vương am hiểu nhất chính là và mặt!

Còn hai tuýp dược kia, bốn nữ vương sẽ không bán đâu..."

Các fans lập tức thất vọng không thôi, dù sao cũng là loại thuốc nghịch thiên, làm gì có chuyện bán đi dễ dàng như vậy.

Văn Khanh lại thay đổi giọng: "Nhưng mà... Tôi sẽ lựa chọn hai fans ngẫu nhiên để tặng cho bọn họ."

"Mọi người chắc cũng biết, tôi xuất thân từ cô nhi viện. Lúc trước khi vừa mới vào trường, do không có tiền mua tài liệu dùng cho việc học nên tôi mới đi theo con đường phát sóng trực tiếp. Nhờ quà của các fan, cuộc sống của tôi mới dần dần trở nên ổn định. Làm người mà, không thể vong ân phụ nghĩa, bây giờ tôi đã có năng lực rồi, phải báo đáp công ơn của mọi người chứ. Cho nên, hai tuýp thuốc này sẽ tặng cho những fans hâm mộ cũ."

Các fans nghe xong vừa kích động lại vừa cảm thấy ấm áp, hóa ra trên đời vẫn còn streamer có lương tâm như vậy! Chủ bá biểu diễn fans khen thưởng vốn dĩ là một điều hiển nhiên, gặp được streamer đặt các fans ở trong lòng như vậy, không thể không nói là may mắn của bọn họ!

Phát sóng trực tiếp vốn dĩ đã có sẵn nút rút thăm lựa chọn tài khoản bất kỳ, Văn Khanh chọn bừa hai fans, một người là Thổ Hào Kim Quang Siêu Cấp Lóng Lánh, còn người kia là Tiểu Chít Chít Của Khanh Khanh.

Công cụ rút thăm này vốn là để kích thích fans tặng quà, bởi vì khen thưởng càng nhiều, tỷ lệ rút trúng sẽ càng lớn, Văn Khanh rút được hai

người này đều là fans có tên ở trên bảng vàng. Nhưng Tiểu Chít Chít Của Khanh Khanh là cái quý gì!

Sắc mặt cô có chút cứng đờ, nhìn vào ống kính nói: "Hai người vừa trúng giải mau pm cho tôi, lát nữa tôi sẽ chuyển phát nhanh cho hai người. Những fans không trúng thưởng cũng không cần quá đau buồn, tôi sẽ công bố phương thức bào chế tẩy tủy dịch ra ngoài, bao gồm cả quá trình phối dược liệu hết sức kỹ càng, thật sự cực kỳ tỉ mỉ, ngay cả heo của Trùng tộc nhìn đến cũng có thể phối ra được! Nhưng nếu thật sự có người còn ngu hơn heo, cuối tuần phát sóng trực tiếp có thể bình luận hỏi tôi, nhưng không cần lén chạy tới tìm tôi, nếu không tôi sẽ giữ bí mật vĩnh viễn!"

Vâng ạ, cô là nữ vương, cô nói cái gì đều đúng hết!

Văn Khanh nói vậy cũng là để phòng ngừa giai cấp cấp cao nào đó tới quấy rầy. Cô biết Tẩy Tủy dịch xuất hiện sẽ gây không ít náo động, 100% kinh động đến Liên Minh. Đến lúc đó mọi người đều tới tìm cô, chẳng khác nào phiền toái ùn ùn kéo đến không dứt. Cho nên cô mới nói như vậy, để xem người nào không có mắt còn tới quấy rầy!

"Đúng rồi, về sau thời gian phát sóng trực tiếp của tôi sẽ đổi sang thứ sáu hàng tuần, vào thời gian khác sẽ không phát sóng trực tiếp. Thật sự không phải tôi lười biếng đâu, tôi đang cho mấy người thời gian để nghiên cứu dược tề này đó!"

"Được, chương trình phát sóng trực tiếp lần này đến đây là kết thúc, hẹn gặp lại vào tuần sau!"

Văn Khanh tắt stream, nhưng số người ở phòng phát sóng trực tiếp vẫn tăng lên không ngừng, đây đều là những người vừa mới biết được tin tức.

Nhưng lúc Văn Khanh rời khỏi lại quên đóng cửa, cấm bình luận, vì thế tất cả mọi người trong phòng mắt to trừng mắt nhỏ nhìn số người vào xem ngày càng tăng lên.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 37

Edit: Họa

Beta: Gấu + Miêu Nhi + Wan

Không thể nói chuyện trong phòng phát sóng trực tiếp, thế là các khán giả vẫn còn cảm xúc dạt dào bắt đầu di dời trận địa, chuyển sang nói chuyện ở các diễn đàn lớn khác. Trong đó, phần lớn người xem là học sinh của học viện quân sự, trong trường, dân cư tập trung đông đúc, tin tức gì truyền cũng nhanh. Học sinh của học viện stream làm được tề, đương nhiên sẽ có rất nhiều người trong học viện đi xem náo nhiệt. Vốn mang tâm thế xem náo nhiệt, nào ngờ Văn Khanh thật sự thành công, hơn nữa còn làm ra loại được tề nghịch thiên như vậy.

Vì thế diễn đàn của Học viện Quân sự liên tục bị spam!

Gói tư liệu của Nữ vương đại nhân! Không cần cảm ơn!

Quý cầu phương thức liên hệ của Nữ vương đại nhân!

Quá trình bào chế Tẩy Tủy dịch của Nữ vương đại nhân full HD!

Mua được liệu theo cách điều chế của Nữ vương đại nhân, ai là học sinh hệ Dược Sư mau nhận đơn!

Hoài nghi chỉ số thông minh! Đã lãng phí hai phần dược liệu mà vẫn chưa thành công, cầu nữ vương đại nhân tự mình hướng dẫn!

Đây mới chỉ là diễn đàn của học viện mà thôi, các diễn đàn lớn cũng không kém chút nào. Tóm lại, tối nay cái tên Nữ vương đại nhân đã lan truyền khắp Liên Minh.

Cơn sốt này còn nóng hơn với sự xuất hiện của hai video, một cái đến từ Weibo của Phú Bất Chi - con út Phú gia, nhà giàu nhất Liên Minh.

"Chào mọi người, tôi là Thổ Hào Kim Quang Siêu Cấp Lóng Lánh."

Không ngờ, Thổ Hào Siêu Cấp không giống nickname sặc mùi nhà giàu mới nổi của hã, khuôn mặt rất khô ngô tuấn tú.

"Tôi đã nhận được chuyển phát nhanh từ Nữ vương đại nhân. Tuy rất ngại, nhưng không thể không thừa nhận thể lực của tôi là cấp E+, bây giờ tôi sẽ bắt đầu dùng Tây Tủy dịch, chúc tôi may mắn đi nào."

Đây là lần đầu tiên Thổ Hào Siêu Cấp này phơi bày thân phận trong hiện thực của hã, quả nhiên là một thổ hào kim quang siêu cấp lóng lánh! Đó chính là con út của tập đoàn tài phiệt giàu nhất Liên Minh! Tuy vẫn luôn có tin đồn tư chất hã không tốt nên rất ít khi xuất hiện, không ngờ hã lại hoạt động mạnh trên mạng như vậy.

Ngoài ra, người ta có yếu đuối đi chăng nữa thì vẫn dư tiền, không tiêu tiền lúc rảnh thì làm gì bây giờ? Nói cho cùng, một tên nhà giàu vô dụng khác biệt hoàn toàn với một tên bình dân vô dụng.

Video của Phú Bất Chi dài hơn nửa tiếng, sau màn giới thiệu ban đầu, phần sau chính là nỗi đau tây tủy. Trong video, hã mồ hôi đầm đìa, vẻ mặt đau đớn, cắn răng không để bản thân ngất đi - khiến cho người ta không khỏi lo lắng. Quả nhiên, muốn tăng tư chất không phải chuyện dễ dàng gì!

Nửa giờ sau, Phú Bất Chi mới ngừng run rẩy, ngoại trừ sắc mặt hơi tái, trên người cũng có một lớp mồ hôi, mùi chắc chắn không hề dễ ngửi chút nào, nhưng Phú Bất Chi không hề để ý, vui mừng phấn khởi nhìn về phía

máy quay nói: "Thể lực bây giờ của tôi là C-. Tây Tủy dịch này thật sự rất hữu dụng! Cảm ơn Nữ vương đại nhân! Về sau tất cả sản nghiệp của Phú gia Nữ vương sẽ được dùng miễn phí! Không, không, nếu cô thích thì lấy đi cũng được!"

Hứa hẹn này quá nặng, nếu Văn Khanh không tử tế muốn toàn bộ sản nghiệp của Phú gia, chẳng phải nhà giàu nhất Liên Minh sẽ đổi chủ? Chẳng qua đối với những người chưa từng là người vô dụng, bọn họ sẽ không hiểu được cảm giác một bước lên tiên của Phú Bất Chi! Tiền có là gì? Tiền có thể mua được tư chất tốt sao?

Hừ? Trước kia không thể, hiện tại có thể.

Video thứ hai là của Cổ Sơn Hà. Cổ Sơn Hà là ai? Trong Liên Minh chắc không ai không biết. Ông là giám đốc Viện nghiên cứu dược tề Liên Minh, viện nghiên cứu này là nơi tập trung tất cả dược tề sư cấp cao nhất toàn Liên Minh. Mà giám đốc Cổ Sơn Hà, bản thân ông chính là một bậc thầy về dược tề, trình độ chế dược không ai sánh bằng.

Những học giả cao tuổi trong viện nghiên cứu, ngoại trừ dược tề thì không hề có hứng thú với bất kì thứ gì khác, hôm nay trong lúc nghiên cứu dược tề, vô tình bị video phát sóng trực tiếp của Văn Khanh hấp dẫn, ngay người thường cũng có thể nhìn ra tầm quan trọng của dược tề, sao bọn họ có thể không thấy? Bởi vậy, lúc Văn Khanh công bố phương thuốc, trước tiên cầm đi thí nghiệm, sau hai lần thất bại quả nhiên thành công. Nhưng hiệu quả hình như không tốt bằng Văn Khanh, trong video, ông đang cầm lọ thuốc vừa chế dược, hỏi: "Nữ vương đại nhân, phòng nghiên cứu của chúng tôi đã làm theo trình tự của cô, không sai chút nào, nhưng hiệu quả lại giảm bớt đi rất nhiều, vấn đề ở đây là gì?"

Ngay cả viện nghiên cứu dược còn kinh động, hơn nữa công nhận Tây Tủy dịch của Văn Khanh, vì thế dân chúng càng thêm hâm mê! Dược tề có thể tăng thể lực, vậy mà có thật!

Văn Khanh mặc kệ thế giới bên ngoài nhốn nháo ra sao, sau khi phát trực tiếp xong thì thu dọn đồ đạc, gửi hai tuýp được tề đi, chuẩn bị vào không gian tìm chút thức ăn, nhưng bởi vì phát hiện ra chỗ cô đã bị giám sát chặt chẽ nên đành phải từ bỏ ý định. Chán nản cầm quang não xem tin tức, mấy diễn đàn đều đang thảo luận về cô, còn có mấy bài báo ca ngợi cô, đối xử với cô rất tốt.

Sau đó Văn Khanh lại nghĩ, hôm nay cũng là ngày đầu tiên Tô Nguyễn stream, vì vậy đi coi lịch sử stream của cô ta.

Tô Nguyễn cố ý chọn tối thứ sáu bởi vì lượng người xem lúc này tương đối nhiều, cô ta đã chuẩn bị sẵn một màn làm kinh diễm lỗ tai của toàn bộ người xem trong Liên Minh. Cô ta đã thử qua, chất giọng của nguyên chủ rất tốt, so với kiếp trước của cô còn tốt hơn! Chỉ là nguyên chủ khá nhạt gan yếu đuối nên không chọn con đường này, nhưng cô thì khác! Sau khi trọng sinh, cô có thêm năng lực đã gặp qua là không quên được! Phàm là bất cứ thứ gì ở kiếp trước cô đã nghe qua xem qua đều khắc rõ trong đầu, muốn quên cũng không được! Năng lực này khiến cô vui mừng khôn xiết, kể từ đó, cô ta càng chắc chắn hơn trong việc chinh phục người dân các tinh cầu bằng giọng hát của mình!

Các bài hát ở đây chủ yếu là chiến khúc, các loại nhạc như mainstream, EDM hay mấy ca khúc mì ăn liền! Mấy năm gần đây tuy rằng nổi lên phong trào khôi phục cổ ca, nhưng những cái gọi là "cổ ca" toàn dở dở ương ương. Nếu cô hát lại những ca khúc kinh điển trong trí nhớ, khiến bọn họ biết thế nào là ý vị cổ điển, như vậy chẳng phải có thể làm cho mọi người ở đây yêu thích mình sao?

Cô đã nghe qua những ca khúc lúc trước của Văn Khanh, ngoại trừ chất giọng hơi đặc biệt ra thì chẳng có gì hơn cô cả, cô ta còn có thể thành công đến thế, chẳng lẽ mình không thể?

Vì thế, Tô Nguyễn lập lời thề son sắt với lòng sẽ bắt đầu phát sóng trực tiếp, ở thời đại này, muốn phát sóng trực tiếp rất dễ, bạn chỉ cần có thiết bị, đăng ký một tài khoản là có thể bắt đầu.

Lần đầu tiên phát sóng trực tiếp, cô chuẩn bị ba bài hát, đều là những ca khúc được khen ngợi và yêu thích khắp nơi ở thế giới của cô. Hừ, dù sao chủ nhân của bài hát cũng không ở đây, cô mặt dày vô sỉ nói là do mình sáng tác cũng chẳng ai biết, về sau từ thiện chút tiền cầu phúc cho bọn họ là được.

Lần đầu tiên phát sóng trực tiếp chắc chắn sẽ có rất ít người, cô đã có chuẩn bị, vắng vẻ một chút cũng chẳng sao. Dù gì ca khúc này trải qua một khoảng thời gian lên men nhất định sẽ thành hit, cô không cần phải vội vàng. Nhưng việc mà Tô Nguyễn không nghĩ tới chính là, phòng phát sóng trực tiếp từ đầu tới cuối không vượt quá mười người, thời điểm cuối cùng thậm chí chẳng còn người nào!

Việc này khiến cho sắc mặt của cô ta cực kỳ khó coi, không đúng, theo lẽ thường mặc dù ban đầu ít người, nhưng hẳn là sẽ từ từ tăng thêm, dù gì nghe được tiếng hát của cô cũng nên ở lại chứ hả, vậy mà bây giờ ngay cả một người cũng không có!

Chẳng lẽ là những ca khúc cô chọn không hợp với sở thích của thời đại này?

Chỉ có thể là nguyên nhân này.

Nhưng đến khi cô ngừng stream, xem quang não mới biết được, mọi chuyện không phải như cô nghĩ!

Tất cả đều do bạn cùng phòng cũ của cô giờ trò quý!!

Văn Khanh không cần nhìn cũng đoán được sắc mặt của Tô Nguyễn giờ phút này, vô cùng không phúc hậu mỉm cười, cô cố ý đó, cố ý gây sự vào

lần phát sóng trực tiếp đầu tiên của Tô Nguyễn.

Trong nguyên tác không hề có việc cô gây chuyện, Tô Nguyễn ngay từ đầu đã thuận buồm xuôi gió, chỉ cần là người vào xem đều bị thiên lại chi âm (*) của cô ta hấp dẫn, sau đó lại hô bằng dẫn bạn, đề cử thêm những người khác, thời điểm kết thúc thế nhưng đã có một nhóm fans nhỏ gần một vạn người. Còn chưa tính giọng hát của cô ta được tung trên mạng, có vị Thiên vương nào đó vô tình đi ngang qua nghe được, giật nảy mình, lập tức chia sẻ bài hát của cô ta, sau đó chính là fans như sóng lớn lũ lượt kéo về. Đến bước này, Tô Nguyễn xem như đứng vững gót chân trong giới streamers.

(*) Thiên lại chi âm (天籁之音): dùng để mô tả giọng nói rất dễ chịu.

Thế nhưng trong lúc này đã xảy ra một chuyện, sau lần đầu tiên phát sóng trực tiếp, Tô Nguyễn chạm mặt Văn Khanh khi cô tới ký túc xá tìm mình, thế là gài bẫy kích động Văn Khanh, để Văn Khanh so tài với cô. Văn Khanh đương nhiên bị cô ta dắt mũi, ngày hôm sau phát sóng trực tiếp cùng cô ta vào phòng PK. Hai người thi đấu ca hát, xem ai sẽ được fans bầu chọn nhiều phiếu hơn.

Văn Khanh cho rằng mình đã stream lâu như vậy, lại có nhiều fan trung thành như thế, đối phương mới phát sóng trực tiếp một lần, khẳng định bản thân sẽ không thua, nhưng Tô Nguyễn là ai cơ chứ? Người ta chính là nữ chính, chính là có bug trên người, kèm thêm khả năng vừa mở miệng đã kinh diễm mọi người, bởi vậy Văn Khanh tuy rằng fans nhiều, nhưng cuối cùng vào thời điểm kiểm phiếu, một người phát sóng lâu năm thế nhưng bằng phiếu một người mới stream lần thứ hai.

Vốn dĩ như vậy cũng coi như là Văn Khanh thua, so giữa một streamer lâu năm với một người mới, đến phiếu còn chẳng phân biệt cao thấp, đương nhiên là đối phương có tiềm năng hơn. Nhưng đây lại chưa phải kết quả

cuối cùng, ngay khi kết thúc cuộc bầu chọn, fans của vị Thiên vương nọ chạy tới, nháy mắt xoay chuyển cuộc chiến!

Vì thế Tô Nguyễn nhẹ nhàng giảm chân lên một kẻ tốt thí như Văn Khanh.

Bình thường đây chính là một cách thăng cấp rất phổ biến của nữ chính khi được chuyển kiếp, chẳng có gì tốt đẹp hơn khi chà đạp con tốt thí rồi tiện thể trả thù cho nguyên chủ, nhưng Văn Khanh lại là người ủy thác của tốt thí! Cho nên cô chỉ có thể đứng tại góc nhìn của tốt thí mà đáp trả Tô Nguyễn.

Hát hay thì sao chứ, có thể quan trọng bằng chuyện tăng cấp thể lực sao?

Thấy Tô Nguyễn phát sóng trực tiếp không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, Văn Khanh thoát khỏi diễn đàn. Lúc này cô thấy video trên Weibo của Cổ Sơn Hà. Cô cho dù là người từ bên ngoài đến cũng biết Cổ Sơn Hà có địa vị thế nào trong Liên Minh, hưởng hồ ông ấy đã hơn một trăm tuổi, có thể làm ông cố của cô luôn đó! Còn gọi cô là Nữ vương đại nhân nữa chứ, Văn Khanh cảm thấy có chút xấu hổ.

Thế nhưng nếu đã là Nữ vương đại nhân, da mặt là cái thá gì? Cô dứt khoát đổi một loạt tài khoản mạng xã hội thành Nữ vương đại nhân, sau đó mới trả lời Cổ Sơn Hà: "Gửi dượng tề qua cho tôi xem một chút."

"Đậu xanh rau má! Bắt sống Nữ vương đại nhân!"

"Lầu trên, xin chụp ảnh chung!"

"Chụp ảnh chung!"

"Nữ vương đại nhân nhìn giúp tôi với!"

"Đây là thật sao? Mau nói đúng đi để tôi còn đi follow!"

"Là thật! Khi Nữ vương còn để tên là Khanh Khanh thì tôi đã follow rồi, vừa rồi nữ vương mới sửa lại tên đó!"

.....

Cố Sơn Hà vẫn luôn chờ Văn Khanh hồi âm, vừa thấy thông báo, vội vàng gửi đồ đi, tất cả thông tin của Văn Khanh đã sớm lộ ra hết rồi, căn bản không cần làm việc thừa như hỏi địa chỉ.

Thời đại này nhân viên trí năng chuyển phát nhanh vô cùng đáng tin cậy, tốc độ tính bằng phút, quá mười phút sẽ coi như là chuyển phát nhanh đường dài. Học viện Quân sự nằm ngay gần Tư Đồ Lan tinh, cũng xem như gần với viện nghiên cứu dược tề ở Thủ Đô tinh, Cố Sơn Hà lại còn gửi chuyển phát nhanh khẩn cấp, bởi vậy hơn nửa tiếng sau Văn Khanh đã nhận được đồ.

Cô mở lọ dược tề ra, ngửi mùi, nếm một chút, biết ngay nguyên nhân.

"Thời gian bào chế miên tiêu và rễ hoa bách cách nhau hơi ngắn, rễ hoa bách có tính tiêu độc, thời điểm thêm vào rất quan trọng. Sớm một chút thì phản ứng với miên tiêu không đủ, muộn quá thì lại phản ứng quá mạnh, nhất định phải nghiêm ngặt nắm chắc thời cơ." Văn Khanh trả lời trên Weibo.

Chế dược cũng giống như nấu ăn, ngay cả khi người khác đã hướng dẫn rõ ràng cho bạn các bước, người mới cũng không làm được hương vị như đầu bếp chuyên nghiệp. Trong đó cảm giác về độ nóng không phải nhìn là học được, tất cả phải dựa vào kinh nghiệm.

Cố Sơn Hà có thể làm như vậy đã là tốt lắm rồi, luyện tập thêm mấy lần tìm cảm giác là được, không thấy còn có rất nhiều người đang tìm tòi sao?

:> Tiếp tục 50 votes nha:3 yêu mọi người:3

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 38

Edit: Dương

Beta: Gấu+Miêu Nhi

Sau khi Văn Khanh rời giường rửa mặt, cô lấy hai túi dịch dinh dưỡng ra, cẩn rãng uống xuống. Thứ này ăn vào không chỉ giúp đỡ đói mà còn có thể bổ sung toàn bộ dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể, dùng cũng tương đối thuận tiện, bởi vậy đồ ăn ở Liên Minh sớm đã bị dịch dinh dưỡng thay thế. Nhưng cái này lúc đầu ăn còn được, mỗi ngày đều ăn sẽ cảm thấy ngán ngẩm cực kì. Văn Khanh vốn muốn đi vào không gian của mình để kiếm đồ ăn, nhưng bắt đầu từ ngày hôm qua toàn bộ kí túc xá của cô đã người bị theo dõi.

Điều này không nằm ngoài dự đoán của Văn Khanh, cô có thể chế tạo ra loại thuốc như Tây Tủy dịch thì Liên Minh không không lý nào không chú ý được. Bây giờ mới chỉ là âm thầm theo dõi, không bao lâu có lẽ sẽ tìm tới cửa. Dù vậy Văn Khanh cũng không có chút lo sợ nào. Nghĩ thử đi, tại sao cô lại streaming chế được tề? Chính là vì muốn tất cả mọi người đều biết tới cô. Nếu có người muốn ra tay thì cũng phải cố kỵ đôi chút, tự hỏi bản thân có thể chịu đựng lửa giận của công dân toàn Liên Minh hay không.

Chẳng qua đây chỉ là trường hợp xấu nhất, Liên Minh rất chú trọng việc bảo vệ nhân tài. Tuy rằng bên trong có tranh đấu, rất nhiều đảng phái muốn cô gia nhập, nhưng nếu cô từ chối thì cũng chẳng có ai làm gì được cô. Nói chung loại được tề mà cô chế tạo ra chính là những thứ vượt thời đại, có thể

khiến sức chiến đấu của Liên Minh tăng lên một bậc! Nội đấu thì nội đấu, nhưng nếu gây trở ngại Liên Minh phát triển thì đó chính là tội nhân!

Huống hồ, mấy năm nay gần đây chiến tranh với Trung tộc không được khả quan cho lắm, nếu như Tây Tủy dịch được phổ cập rộng rãi thì chắc chắn sức chiến đấu của Liên Minh sẽ tăng lên, bởi vì thế sẽ không có ai nhẫn tâm bóp chết một nhân tài như vậy. Văn Khanh nhìn ra hiện trạng của Liên Minh nên mới không có chút sợ hãi nào.

Phát sóng trực tiếp làm loại dượng tề đó rồi công bố cách làm ra ngoài, chẳng qua là để hời báo Liên Minh thôi. Dù gì đó cũng là tâm nguyện của nguyên chủ.

Diễn đàn Học viện Quân Sự Liên Minh.

Nữ vương đại nhân!

"A a a! Quá kích động! Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy nữ vương đại nhân! Cô ấy còn đẹp hơn trong ảnh nữa!"

1L: Hâm mộ lâu chủ, cầu ảnh chụp!

2L: Hâm mộ +1! Nhưng nữ vương nhà tôi cũng đâu có dựa vào mặt mũi để kiếm cơm đâu!

3L: Rõ ràng có nhan sắc, lại cố tình đi theo con đường tài hoa!

4L: Lâu chủ có chút xấu hổ, không dám tiến lên chào hỏi! Sợ bị nữ vương cho vào danh sách đen!

5L: Lâu chủ không cần sợ hãi! Đọc tọa độ đi!

6L: Khu 2, tòa B, tầng 19, bây giờ đã đi xuống tầng 18.

7L: Ngọa tào! Nữ vương cùng một khu với tôi!

8L: Lầu trên từ trên rừng mới về hả, tuần trước nữ vương đã chuyển đến khu 2 rồi!

9L: Tôi nhắc nhở mọi người một chút, nữ vương nói đừng lên đi tìm cô ấy, nếu không sẽ cho vào danh sách đen vĩnh viễn!

.....

72L: Tên hồ ly tinh nào kia! Dám đến gần nữ vương?

73L: Tôi biết tên kia, Tổng Tức năm 3 khoa cơ giáp!

74L: Tổng Tức đúng không, nhớ rồi! Lát nữa tôi sẽ cho hẳn biết nước biển vì sao lại mặn!

75L: Ồ? Dũng khí của lầu trên thật đáng khen!

76L: Dũng khí đáng khen +1!

77L: Xin được cầu nguyện cho lầu 74!

.....

Trước mặt Văn Khanh là một nam sinh, cậu ta co quắp bất an, lỗ tai hết đỏ lại hồng, nhưng lại không chịu nói lời nào, cô có chút không thể hiểu được: "Có việc gì sao?"

"A?... Văn Khanh, à... không, nữ vương....."

Văn Khanh bị cậu ta chọc cười, thì ra là một nam sinh hay thẹn thùng: "Cậu gọi tôi Văn Khanh là được."

"A?" Nam sinh ngẩn người, vội vàng đáp ứng: "A, được được."

Văn Khanh nhìn đồng hồ, sắp đến thời gian làm thí nghiệm thể lực rồi, vì thế lại hỏi hẳn một câu: "Cậu tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Cái kia, tôi muốn cảm ơn cô, ngày hôm qua sau khi tôi dùng Tây Tựu dịch, thể năng từ S+ lên tới SS-, chỉ tăng có một cấp... Là tôi quá ngu ngốc, không có mặt mũi nào đăng lên Weibo, sợ làm ảnh hưởng đến cô....."

Văn Khanh nháy mắt đã biết người này là ai, ngày hôm qua cô chuyển phát nhanh hai tuýp dược tề, một tuýp là cho Thổ Hào Kim Quang Siêu Cấp Lóng Lánh, cũng chính là Phú Bất Chi, cô đã xem qua video của hắn nên tất nhiên biết rõ khuôn mặt hắn trông như thế nào, vậy người này là ai không cần nói cũng biết.

Cô híp mắt hỏi: "Tiểu chút chút của Khanh Khanh?"

"Đúng vậy, là tôi." Tống Tức có chút ngượng ngùng thừa nhận.

Văn Khanh đen mặt, tên không biết xấu hổ này thế nhưng trực tiếp tìm tới cửa! Còn tưởng rằng là một kẻ đáng khinh nào chứ, không nghĩ tới là một nam sinh vô cùng thanh tú. Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong được!

"Vì sao cậu lại lấy cái tên đáng khinh như vậy?"

"A?" Tống Tức sừng sốt: "Đáng khinh sao? Đó là do ông nội của tôi đặt đấy."

Ông nội cậu sao lại không đáng tin như vậy!

Văn Khanh không nhin nổi nữa, hung ác nói với hắn: "Vậy cậu xóa cái tên đó đi, nếu không tôi thấy cậu lần nào là đánh lần đó đấy."

Tống Tức rất cuộc phản ứng lại, nói: "A đó chỉ là nickname trên mạng của tôi thôi.....Tên của tôi là Tống Tức..."

Lần này không chỉ lỗ tai, đến cả mặt cũng đỏ, câu nói kế tiếp ập a ập úng mãi chưa nói được thành một câu hoàn chỉnh.

Văn Khanh còn gì không rõ nữa, hóa ra nam sinh đáng yêu này lại thích nguyên chủ, thú vị thật!

"Được rồi, cậu nhanh chóng sửa soạn lại đi, tôi đi kiểm tra đây."

"A, xin lỗi, làm mất thời gian."

Văn Khanh không thèm để ý xua xua tay, bước đến chỗ dừng xe, ngồi lên xe đi tới khu dạy học.

721L: Thấy không thấy không, nữ vương đi vào khu dạy học!

722L: Thứ bảy đi khu dạy học làm gì?

723L: Lâu trên bị ngốc hả? Nữ vương nói hôm nay cô ấy sẽ thi lại!

724L: Nữ vương chắc sẽ qua được đúng không? Chẳng may trượt sẽ bị đuổi học đó!

725L: Không có khả năng! Thể lực của nữ vương hiện giờ là C+, bài kiểm tra này chẳng có gì là khó đối với cô ấy cả. Mà dù cô ấy có không qua đi chẳng nữa, học việc cũng không đuổi học cô ấy đâu!

726L: Đúng rồi! Nữ vương có thiên phú như vậy mà! Nghe nói đêm qua chủ nhiệm hệ dược sư đã đi tìm hiệu trưởng để yêu cầu chuyển nữ vương đến hệ của bọn họ!

727L: Vậy trả lời giúp tôi, tại sao trước kia nữ vương lại báo danh hệ văn nghệ?

728L: Đúng vậy, nếu cô ấy có thiên phú thực sự thì tại sao ngay từ đầu không chọn hệ dược sư chứ? Lúc trước cũng chưa từng nghe nói cô ấy học gì liên quan đến chế dược, mọi người không cảm thấy kỳ lạ hả?

729L: Có gì lạ đâu? Muốn nghiên cứu được tề thì phải có tài chính hùng hậu. Nữ vương xuất thân từ cô nhi viện, Liên Minh chỉ chu cấp tiền sinh hoạt cho cô ấy, ngân sách đâu có dư thừa để chu cấp cho cô ấy nghiên cứu được tề? Không nghe nữ vương nói vừa vào trường đến tiền mua tài liệu cũng không có hả? Một cô nhi trước nay chưa từng tiếp xúc với ngành dược học, làm sao cô ấy có thể đăng ký hệ dược sư chứ? Nhờ việc livestream để kiếm tiền, nữ vương mới có cơ hội đi mua những thứ dụng cụ đó, cuối cùng nghiên cứu ra Tây Tủy dịch!

730L: Lâu trên nói không sai Tôi cảm thấy nữ vương hẳn cũng biết bản thân có thiên phú ở lĩnh vực này, nếu không cũng sẽ không mua mấy thứ đồ đắt tiền đó để nghiên cứu!

.....

Không cần Văn Khanh lắm miệng, đã có vô số người giúp cô tìm ra lý do đúng lý hợp tình, quả thực hoàn mỹ vô khuyết, hơn nữa nghe qua còn rất có đạo lý, đại đa số mọi người đều chấp nhận lý do thoái thác này.

Chờ Văn Khanh kiểm tra thể lực xong, bài đăng này đã có hơn 3000 lượt bình luận. Cô có chút đỡ đỡ, rồi lại cảm thấy học sinh học viện Quân Sự quá đáng yêu. Lúc trước cô đã biết mình kiểu gì cũng bị nghi ngờ, chuyện thường tình mà, không nghi ngờ mới là lạ đó.

Nhưng bình luận của lâu 729 lại rất giống với lý do cô chuẩn bị sẵn trong đầu từ lâu, không mưu mà hợp vô cùng hiếm gặp, vì thế Văn Khanh đích thân ra trận:

3233L: Lâu 729 nói đúng rồi.

3234L: Ước gì ngày nào nữ vương cũng livestream.

3235L: Trời ạ! 3233L là nữ vương sao!

3236L: Hàng phía trước xin được chụp ảnh chung!

3237L: Ta là 3234L! Thế nhưng ở gần nữ vương như vậy!

3238L: Mau xem! 729L nói gì thế?

3239L: Nữ vương tự mình chứng thực! Lâu 729 quá may mắn!

.....

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, lý do vì sao Văn Khanh đột nhiên biết chế dượng tề đã được các diễn đàn lớn chia sẻ.

Văn Khanh không quan tâm cho lắm. Trên mạng đều là tin tức về cô, vừa ra khỏi cửa đã bị học sinh trong trường nhìn với ánh mắt như nhìn thứ gì đó vô cùng quý hiếm, tuy rằng cô làm bộ không thấy nhưng không đồng nghĩa với việc cô thích bị người khác nhìn chăm nha. Nếu Văn Khanh đoán không sai, với thời gian một ngày một đêm dùng để suy nghĩ, những người vốn dĩ không chịu xuất hiện cũng nên tới cửa báo phỏng rồi.

Nghĩ đến chuyện phải giao tiếp với một đồng người mang mặt nạ, Văn Khanh liền đau đầu. Bởi vậy cô nhắn tin xin nghỉ một ngày cho chủ nhiệm khoa. Sau đó, dọn dẹp hành lý rồi chạy trốn ngay lập tức.

Cô mới vừa đi không tới nửa giờ, hiệu trưởng cùng với chủ nhiệm hệ dượng sư tới cửa, nhưng gõ nửa ngày không thấy ai trả lời, hỏi chủ nhiệm khoa của Văn Khanh mới biết cô vừa mới xin nghỉ.

"Tiểu Lý này, chuyện lớn như vậy sao ông không báo cho nhà trường? Bên ngoài có biết bao nhiêu người đang chờ bạn học Văn Khanh! Nhờ may bị trường học khác cướp đi thì làm sao bây giờ?" Hiệu trưởng tức đến nổi cả râu cũng vểnh lên.

Chủ nhiệm khoa Tiểu Lý trợn tròn mắt: "A, không phải đâu, trò ấy giỏi giang như vậy, tôi cũng không dám cản trở!" Thực tế thì lúc Văn Khanh xin nghỉ hẳn đồng ý rất sáng khoái, còn cảm thấy làm như vậy có khi cô sẽ nhớ rõ hẳn! Không ngờ lại là hảo tâm làm chuyện xấu: "Vậy phải sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao bây giờ? Gửi tin gọi trò ấy về! Nếu không thì cũng phải phái vài người đi theo bảo vệ trò ấy. Tuy rằng thể lực của Văn Khanh đã tăng lên, nhưng vẫn là....." Hiệu trưởng nói tới đây lại không dám nói tiếp nữa, nếu để Văn Khanh biết ông nói xấu sau lưng cô, tức giận đi mất thì làm sao bây giờ? Hiệu trưởng khụ một tiếng: "Tóm lại, thầy mau gọi video hỏi xem trò ấy đang ở đâu?"

"Vâng được được." Tiểu Lý vừa đồng ý vừa vội vàng kết nối với quang não của Văn Khanh.

"Thực xin lỗi, số máy của quý khách đang ngoài vùng phủ sóng...."

"Ngoài vùng phủ sóng? Vậy trò ấy có thể đi đâu?" Hiệu trưởng vội la lên.

"Có lẽ là dùng thiết bị chặn tín hiệu."

"Cũng đúng." Hiệu trưởng suy nghĩ một lát: "Thôi vậy, chúng ta không tìm được thì người khác cũng không tìm được. Thầy Lý, khi nào thầy liên lạc được với trò ấy thì ngay lập tức báo cho tôi nhé!"

"Vâng, hiệu trưởng."

Bên này mới vừa xử lý xong, hiệu trưởng Ngụy Thiên còn chưa bước vào văn phòng thì lại nhận được tin quân đội phái người tới. Ngay sau đó là tin thứ hai, phía chính phủ cũng phái người tới.

"Tốc độ của những người này nhanh thật." Ngụy Thiên nói thầm một tiếng: "Đáng tiếc, người mấy người muốn tìm lại không ở trong trường

học."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 39

Edit: Dương

Beta: Gấu+Miêu NHì

Tại phòng tiếp khách của Hiệu trưởng, hai người thuộc quân đội và chính trị ngồi đối diện nhau.

Đại diện bên Quân đội là trung tướng Sở Thiên Khoát, ông hừ lạnh một tiếng: "Nguyên bộ trưởng hôm nay rảnh quá nhỉ! Sao vậy? Đến học viện Quân Sự của chúng tôi để giám sát công tác?"

"Không phải hôm nay Sở tướng quân cũng nhàn rồi sao?" Nguyên bộ trưởng cười hết sức hòa nhã, nói: "Thật ra tôi cũng rất bận, có điều chính phủ Liên Bang của chúng tôi khó khăn lắm mới có một dượng tề sư thiên tài, cho nên dù có bận cũng phải đến gặp mặt một chút!"

Sở Thiên Khoát sao lại không rõ suy nghĩ của ông ta? Bên ngoài cười nhưng trong không cười nói: "A! Chính phủ các ông xuất hiện một dượng tề sư thiên tài thì tới học viện Quân Sự chúng tôi làm cái gì?"

"Lời này của Sở tướng quân có chút không đúng rồi? Quân chính không phân gia, Liên Minh chính là một nhà!" Nguyên bộ trưởng vẫn cười nói: "Sở tướng quân cũng biết, tôi chính là người phụ trách cục dân chính, cô nhi viện ở Liên Minh đều do tôi quản lý. Nuôi nấng cứu trợ những đứa bé không cha không mẹ tuy là trách nhiệm của chúng tôi nhưng nhìn đứa trẻ

nhà mình lớn lên thành tài, chúng tôi cũng cảm thấy vui mừng. Cho nên, tôi tới để đây thăm học sinh ưu tú của cô nhi viện Liên Minh - bạn học Văn Khanh....."

"Có cái rắm!" Sở Thiên Khoát không nhịn được nữa mắng một câu thô tục, mấy người bên chính trị đúng là mấy tên tiểu nhân, nói hai ba câu đã đem con nhà người ta nói thành con nhà mình!

"Lúc người ta không có tiền mua tài liệu huấn luyện sao ông không nói đó là con nhà mình đi? Lúc người ta nghèo đến nỗi không đủ cơm ăn áo mặc, sao ông không tới cửa an ủi? Bất giờ thấy người ta có tiền đồ liền hấp tấp tới cửa lôi kéo làm quen! Tôi nói cho ông biết, không có cửa đâu! Học sinh học viện Quân Sự đều là thuộc quân bộ của tôi! Muốn đào góc tường cũng phải hỏi ông đây có đồng ý hay không!"

Nguyên bộ trưởng cũng không giận, vẫn cười ôn hòa: "Lời này của Sở tướng quân rất không có đạo lý, chọn trường học nào là do học sinh tự mình quyết định, tốt nghiệp đi công tác ở đâu càng là sự tự do của học sinh. Tốt nghiệp học viện Quân Sự cũng có thể đi làm chính trị, cũng như tốt nghiệp đại học Chính Trị cũng có thể đi làm quân nhân, Liên Minh làm gì có quy định nào nói tốt nghiệp học viện Quân Sự thì bắt buộc phải đi làm quân nhân? Chỉ cần trung thành với Liên minh thì công tác ở đâu còn không phải giống nhau sao?"

"Ông!" Sở Thiên Khoát tức đến ngứa răng, nhưng nói không lại ông ta, đúng lúc này, hiệu trưởng Ngụy Thiên tiến vào, Sở Thiên Khoát vội vàng đứng lên hỏi: "Kí túc xá của Văn Khanh ở đâu? Ông dẫn tôi qua một chuyến."

Ngụy Thiên không nghĩ tới Sở Thiên Khoát gấp như vậy, ngay cả nói chuyện hàn huyên một chút cũng không. Ông ta làm sao biết Sở Thiên Khoát vừa bị Nguyên bộ trưởng chọc tức: "Không khéo, Văn Khanh mới vừa xin nghỉ rời khỏi trường học."

"Đi đâu?"

"Chuyện này tôi cũng không biết."

*

Người đang bị tìm kiếm khắp nơi lại đang ngồi trên phi thuyền tinh tế đi tới tinh cầu bên cạnh. Cô tra được ở trên mạng tinh cầu Arthur này là một tinh cầu có chủng loại thực vật phong phú nhất. Cô có rất nhiều phương thuốc nhưng lại thiếu dược liệu nghiêm trọng nên chỉ có thể tới nơi này thử tài vận may.

Lúc rời thuyền, tiếp viên hàng không còn nhắc nhở cô tiền tuyến cách nơi này rất gần, bảo cô phải cẩn thận. Sau khi cảm ơn mỹ nữ ôn nhu này, Văn Khanh một mình đi tới tinh cầu Arthur.

Khí hậu trên tinh cầu này có chút giống với rừng mưa nhiệt đới, oi bức ẩm ướt, cây cối cao lớn lại tươi tốt. Mới vừa bước vào Văn Khanh đã phát hiện ra một gốc cây thực vật mình đang cần, điều này khiến cô cảm thấy chuyển đi lần này thật không uổng công.

Hơn nữa tín hiệu bên này không tốt lắm, cô đã tắt quang não, ném nó vào trong không gian nên hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị người khác phát hiện hành tung, bởi vậy cô có thể yên tâm sử dụng không gian. Nhưng vì để ngừa vạn nhất, cô không tiến vào mà chỉ lấy đồ ở bên trong ra. Dù sao thế giới này đã xuất hiện nút không gian, tuy rằng cực kỳ hiếm thấy nhưng cũng không phải không có. Cho dù bị người gặp được cô cũng có thể lấy lí do ứng phó qua loa.

Vì vậy Văn Khanh một bên tìm kiếm dược thảo, một bên ăn uống no say, sống sáng khoái qua ngày. Hôm nay cô vừa mới ra khỏi lều trại thì đột nhiên cảm nhận được một hơi thở khác thường.

Văn Khanh nín thở, cẩn thận cảm nhận một phen, bỗng nhiên cô nhìn lên trên cây, nơi đó có một con chim màu xanh lá.

Mắt Văn Khanh sáng lên: "A? Nơi này thế nhưng có yêu thú cấp 5?!"

Phản ứng đầu tiên của cô không phải sợ hãi mà là cảm thấy có lộc ăn! Sau khi rời khỏi Thương Lan giới, cô chưa từng ăn qua con linh thú nào. Thịt của chúng ngon vô cùng, thịt bình thường sao có thể so sánh! Văn Khanh nuốt nước miếng, nhìn chăm chăm chú chim màu xanh lá trên cây, cười tủm tỉm nói: "Xuống đây."

Linh thú cấp 5 đã có thần trí, nó có thể nghe hiểu lời nói của con người. Nhưng mà con chim xanh kia cũng không ngu, trực giác bảo nó nếu đến gần Văn Khanh sẽ gặp phải nguy hiểm - thế nên nó vẫn đậu ở trên cây không dám có hành động nào khác.

Văn Khanh cười tủm tỉm nhìn nó: "Không xuống dưới cũng đúng..." Sau đó ném ra một cái lưới màu vàng kim bắt lấy nó.

Chiếc lưới này là món quà Hoa Âm tặng cho cô, chuyên môn dùng để bắt linh thú.

"Dát! Dát!" Thanh điều bị bắt, nó càng giãy giụa thì lưới càng siết chặt lại, Văn Khanh đánh ra một chưởng khiến nó choáng váng, cô lẩm bẩm một câu: "Thật khó nghe!"

Cô cũng nhìn ra được con thanh điều này đã bị thương, trên bụng có vết máu, hình như là bị đạn laser sượt qua. Văn Khanh cũng không để ý, vặt lông rửa sạch rồi đem đi nướng.

Mùi thơm của thịt nướng dần dần lan tỏa, mới nghĩ thôi đã chảy nước miếng, Văn Khanh vừa hát vừa rải gia vị. Nghe được tiếng bước chân ở đằng xa, Văn Khanh ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thế nhưng là cơ giáp quân bộ!

Học viện Quân Sự có giới thiệu qua một ít về cơ giáp quân bộ, chiến hạm linh tinh nên Văn Khanh chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra tới.

Ba chiếc cơ giáp hình người màu xanh đậm bước ra từ trong rừng, dáng người xinh đẹp mỹ lệ giống như giọt nước, mỗi một bước đi đều có thể cảm nhận được mặt đất chấn động. Bọn họ cũng nhìn thấy Văn Khanh, ngừng lại một lát, giống như là đang nói chuyện, sau đó lại đi tới chỗ của cô.

Văn Khanh rũ mắt, không thèm để ý, tiếp tục quét một lớp mặt ong lên thịt. Dù sao cô cũng là công dân liên minh, cơ giáp quân bộ sẽ không tấn công cô đâu nhỉ?

Cơ giáp cách chỗ Văn Khanh ngồi năm mét thì dừng lại, ba chiếc cơ giáp ngồi xổm xuống, sau đó có ba người nhảy ra.

"Oa, thơm quá! Em gái này đang nấu gì thế?"

Văn Khanh đến cả mí mắt cũng không muốn nâng, người nào muốn ăn ké thịt nướng của cô đều lôi kéo làm quen như thế đấy!

Bắt chuyện thất bại, Trác Nhĩ Phàm sờ sờ mũi, da mặt dày đến gần hơn một chút, mới vừa gặp nhưng đã cảm thấy Văn Khanh vô cùng quen mắt: "A? Có phải tôi đã gặp cô ở đâu rồi đúng không?"

Phía sau hắn là Phó Thanh Phong cũng bước tới, sau khi thấy rõ Văn Khanh thì trên mặt hắn hoàn toàn là ngoài ý muốn: "Nữ vương đại nhân! Cô là nữ vương chế tác Tây Tựu dịch đúng không!"

"Ừm." Bị nhận ra, Văn Khanh tùy ý ừ một tiếng.

Trác Nhĩ Phàm cũng phản ứng lại, nhướn mày: "Toàn Liên Minh đang tìm cô sắp điên rồi, không nghĩ tới cô sẽ ở chỗ này!"

Văn Khanh rớt cuộc ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt cô lập tức sáng như đèn pha ô tô, người đàn ông này lớn lên thật xinh đẹp! Đúng, chính là xinh đẹp yêu diễm.

"Tôi không muốn ứng phó với một số người nên mới trốn tới nơi thanh tịnh này!" Máy người này nhìn đều rất thuận mắt, Văn Khanh nói chuyện cũng vì thế mà trở nên có chút hòa nhã.

"Cũng đúng." Trác Nhĩ Phàm ngồi xồm xuống nhìn chăm chăm thịt nướng của cô: "Cô đang nướng cái gì thế, nhìn qua có vẻ rất ngon!"

Nói nửa ngày vẫn không buông tha thịt nướng của cô! Không đợi Văn Khanh trả lời, người thứ ba vẫn luôn trầm mặc lại mở miệng: "Là con thanh điều mà chúng ta đang đuổi theo."

"Gì cơ! Cái con sâu cấp 5 đó hả!" Phó Thanh Phong nhảy dựng lên: "Nữ vương, cô giết nó rồi sao? A không phải, thứ này không thể ăn đâu! Sẽ chết người đó!"

Văn Khanh trợn trắng mắt: "Sâu gì chứ! Vì sao không thể ăn? Thứ này rất bổ!" Thì ra loại yêu thú này chính là Trùng tộc trong lời nói của bọn họ! Xem ra về sau nếu cô không có việc gì vậy thì đi tìm Trùng tộc kiếm một bữa ăn ngon thôi.

"Bởi vì quá bổ nên mới không thể ăn, ăn vào sẽ nổ tan xác đấy! Trước kia từng có người phát hiện ra trong thân thể Trùng tộc ẩn chứa một nguồn năng lượng lớn, thế nên bọn họ muốn tìm hiểu có cách nào để giúp loài người hấp thụ nguồn năng lượng này hay không. Kết cả là toàn bộ những người ăn vào đều đã chết!" Trác Nhĩ Phàm giải thích.

Cũng đúng, người thường không thể hấp thụ năng lượng ẩn chứa bên trong thịt yêu thú, nhưng cô thì khác, hai ngày trước cô đã tu luyện tới Trúc Cơ Kỳ: "Đó là do các anh không ăn được!"

"Cô ăn được?" Trác Nhĩ Phàm cùng Phó Thanh Phong đều kinh ngạc.

"Đương nhiên." Văn Khanh tròn mắt xoay chuyển, đột nhiên đưa ra một chủ ý: "Các anh muốn thử không? Tôi có thể chỉ cho các anh!"

"Vừa lúc hôm nay là thứ sáu, tôi chuẩn bị phát sóng trực tiếp, vậy thì tối nay sẽ livestream hướng dẫn cách luyện hóa yêu thú, à không, luyện hóa Trùng tộc vậy!"

Không chỉ có Trác Nhĩ Phàm, Phó Thanh Phong mà ngay cả Hạ Hầu Yến vẫn luôn trầm mắt cũng có chút kinh ngạc, trăm miệng một lời nói: "Cô có thể luyện hóa năng lượng của Trùng tộc sao?!"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 40

Edit: Nì

Beta: An Hy+Miêu Nhi

—

"Chào tất cả mọi người đang xem stream, tôi là nữ vương đại nhân đây!
Vì hôm nay đi dã ngoại nên tôi sẽ livestream sớm hơn bình thường!"

"Haha! Tôi đã chờ từ buổi sáng đó, quả nhiên là xem kịp!"

"Tỏ tình với nữ vương đại nhân!"

"Nữ vương đại nhân đi dã ngoại sao? Hôm nay livestream cái gì vậy?"

『Thổ Hào Kim Quang Siêu Cấp Lóng Lánh tặng bạn chiến hạm vũ trụ
10*. 』

『Sói đuôi to tặng bạn chiến hạm vũ trụ 2*. 』

『Đệ nhất nam thần học viện Quân Sự tặng bạn nhẫn kim cương 999*.
』

.....

Chỉ vừa mới bắt đầu chào hỏi Văn Khanh đã nhận được một đồng quà có giá trị, chẳng khác gì người xem đang spam cả! Đây đều là các fans muốn

tỏ rõ lòng "trung thành" với cô, trùng hợp lại xảy ra trong cùng một thời điểm. Văn Khanh chế tạo ra được tề nghịch thiên, lại còn công bố ra ngoài miễn phí không lấy một xu khiến các fan cảm thấy cô thật sự rất lợi hại, vậy nên bọn họ đã nghĩ ra cách này để bồi thường cho cô. Toàn Liên Minh ai cũng biết, Văn Khanh không hề giàu có gì, cũng chẳng phải con nhà quyền quý, thậm chí còn không có cha mẹ nuôi dưỡng, tài sản duy nhất kiếm được đều là những thứ bọn họ tặng.

Cô vì báo đáp fans nên không thu lợi nhuận khổng lồ từ được tề nghịch thiên kia, điều này khiến bọn họ rất cảm động, bởi vậy càng ra sức tặng quà cho cô.

Vốn dĩ quà này phải chia cho livestream Ngôi Cao một phần. Nhưng ngày hôm qua, giám đốc livestream Ngôi Cao đã đăng một tin lên Weibo: Toàn bộ quà đều sẽ thuộc về nữ vương đại nhân, công ty live stream sẽ không lấy một phần nào để thể hiện sự kính trọng đối với thái độ chí công vô tư của Văn Khanh.

Mặc kệ là vì lý do gì, quà tặng sẽ vào túi nữ vương đại nhân hết, bởi vậy bọn họ mới không hề đau lòng một chút nào.

"Cảm ơn mọi người đã nhiệt tình như vậy, hôm nay sẽ có phúc lợi nha! Phúc lợi gì thì không nói trước với mọi người được, giờ chúng ta nói một chút về nội dung livestream hôm nay."

*

Trong phòng họp của quân đội, gần như tất cả cán bộ cấp cao đều đã đến đông đủ, hiện đang thảo luận về vấn đề thu nạp Văn Khanh. Mọi người đều đã nhất trí thông qua, nhưng cấp trên lại xảy ra xung đột.

Giữa cuộc họp, một sĩ quan tiến vào, nói nhỏ bên tai phó nguyên soái Canh Liêm vài câu. Phó nguyên soái nhìn một vòng xung quanh hội trường, khuôn mặt nghiêm túc chợt lộ ra ý cười: "Mọi người, bây giờ đừng

thảo luận vội! Bạn học Văn Khanh hiện đang livestream, chúng ta cùng xem đi."

Cùng lúc đó, chính phủ Liên Minh cũng vừa nhận được tin tức, vì thế các cán bộ cấp cao cũng bắt đầu cùng nhau xem livestream.

Giờ khắc này, gần như một nửa liên minh đều bỏ việc trong tay mà đi xem livestream.

Phía sau tấm màn, một nhân viên của công ty livestream kích động nói: "Đây là lần livestream có số người online cùng lúc cao nhất!"

Người bên cạnh hấn lại nói: "Bình tĩnh, kỷ lục này về sau sẽ thường xuyên bị đánh vỡ"

"Không có khả năng! Ai có thể đánh vỡ kỷ lục của nữ vương đại nhân cơ chứ!"

"Tất nhiên chính là cô ấy rồi!"

*

Văn Khanh ngồi xõm dưới đất, một bên gặm thịt nướng một bên nói với màn ảnh: "Nhân loại phát triển đến bây giờ tuy rằng có thể sử dụng sức mạnh tinh thần nhưng phương pháp tu luyện lại chưa có hệ thống. Vậy nên không thể khai quật hoàn toàn tiềm năng của bản thân. Tất cả mọi người đều biết rằng thân thể của Trùng tộc cực kỳ cường tráng, bên trong máu thịt ẩn chứa thứ sức mạnh hùng cường, thậm chí còn có thể lấy thân thể chống lại laser vô cùng uy lực của chúng ta. Cho nên, chúng ta có được khoa học kỹ thuật tiên tiến cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn chúng xâm lấn một phần."

"Như vậy, mọi người có hy vọng có được sức mạnh giống Trùng tộc hay không?"

Cả phòng livestream ồ lên, còn mọi người bên Liên Minh hay bên nguyên soái đều bóp nát cái ly trong tay, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm người trên màn hình.

"Muốn! "

"Muốn! "

"Muốn! "

.....

Lần này tất cả các câu trả lời đều thống nhất.

Văn Khanh gật gật đầu, nói tiếp: "Trong tay tôi chính là một con thanh điều cấp 5. Trước kia vì muốn hút ra năng lượng trong cơ thể nó, có người đã liều mình ăn thử nhưng đều bị sức mạnh này hủy hoại. Vì sao tôi đã ăn mà vẫn có thể ở đây nói chuyện với mọi người, đó là bởi vì tôi có một loại phương pháp rèn luyện cơ thể có thể biến sức mạnh của nó hóa thành của mình."

Thứ Văn Khanh chuẩn bị dạy cho bọn họ chính là thuật rèn luyện cơ thể, không phải công pháp tu chân bởi linh khí ở thế giới này rất loãng, không phù hợp để tu luyện. Hơn nữa, cô cho rằng thứ ẩn chứa trong cơ thể linh thú ở thế giới này cũng không phải là linh khí mà là một loại sức mạnh khác, hơi giống năng lượng của các vì tinh tú. Văn Khanh ăn rồi mới phát hiện ra chúng không giống nhau, mặc dù đối với cô thứ này không thể gây ra trở ngại gì. Rốt cuộc, thứ cô tu luyện chính là năng lực âm dương, có thể luyện hóa vạn vật, năng lượng gì cô cũng đều có thể hấp thu được.

Nhưng con người ở đây chỉ phù hợp để hấp thu sức mạnh của thế giới này. Nếu Trùng tộc có thể hấp thu sức mạnh đó, thì bọn họ cũng có thể. Cho nên thứ Văn Khanh dạy cho bọn họ chính là thuật rèn luyện cơ thể

— dẫn sức mạnh bên ngoài vào để rèn luyện cơ thể, rồi dần dần cường hóa cơ thể.

Đời trước, Văn Khanh đã đọc qua rất nhiều sách, cũng đã nghiên cứu và học được không ít cách rèn luyện cơ thể, bây giờ chọn một cái thích hợp dạy cho bọn họ cũng không phải việc gì khó. Thuật rèn luyện cơ thể nhìn vậy nhưng khi tu luyện đến mức cuối cùng, một cú đấm có thể làm long trời lở đất, uy lực cực lớn.

"Thuật rèn luyện cơ thể này không giới hạn tư chất, mọi người đều có thể tu luyện. Nhưng đạt tới cảnh giới gì lại tùy thuộc vào mỗi cá nhân. Riêng cái này, thành công hay không không phải do tư chất mà là do nghị lực của mỗi người. Cho nên, chỉ cần nỗ lực, bất cứ ai cũng có thể thành tài." Đương nhiên, năng lực cơ thể bình thường càng tốt thì càng có thể đạt tới thành tựu cao, câu này Văn Khanh không nói để cho những người ở tầng chót còn có chút hy vọng.

Phòng livestream lại ồ lên, nhưng lần này bọn họ đều cố nhịn sự khiếp sợ trong lòng để nghe Văn Khanh nói tiếp.

"Được rồi, biết mọi người đang nôn nóng, hôm nay tôi sẽ cho mọi người xem qua một lần. À quên mất, không phải tôi, hôm nay tôi đã tìm ba trợ thủ đến để bọn họ làm mẫu."

Màn hình vừa chuyển, ba người bên trên ở trần, dưới mặc quần quân ngũ, chân đi giày da lập tức xuất hiện. Cơ bụng 8 múi, cơ ngực rắn chắc, mê hoặc bàn dân thiên hạ phía sau màn hình..... Mấu chốt là ba người này đều rất đẹp trai!

Fans nữ trong phòng livestream không kịp phòng ngừa hét toáng hết cả lên.

"A a a! Là Hạ Hầu Yến! Trời ơi! Thiếu tướng đại nhân ở trần! Mắt tôi mù mất rồi! "

"Trác Nhĩ Phàm! Dáng người Trác soái ca của tôi thật tươi ngon mọng nước! Tiếp tục thoát y! Đừng có ngừng! "

"Còn có Phó Thanh Phong! Ôi trời ơi! Liên minh tam soái tề tựu!"

"Quan trọng là đều bán nude!"

"Liếm liếm!"

"Tôi vẫn cảm thấy nữ vương soái nhất! "

"Đúng đúng đúng! Có thể khiến tam đại soái ca cùng lúc cởi quần áo cũng cũng chỉ có một mình nữ vương! "

"Nữ vương uy vũ! "

.....

Bị người xem vây kín cả màn hình, lúc đầu ba người cũng không có cảm giác gì, bắt buộc để thân trần huấn luyện trong quân đội cũng không ít. Vừa rồi nữ vương nói chỉ rèn luyện cơ thể trong giây lát, lúc hội tụ công lực sẽ bài tiết mồ hôi cực kì dơ bẩn, thế nên bọn họ mới không chút nghĩ ngợi cởi áo ra, nhưng hiện tại, sao lại có cảm giác bị lừa gạt là thế quái nào?

Trác Nhĩ Phàm chạm vào người Hạ Hầu Yến, nghiêng đầu nhỏ giọng nói thầm bên tai hắn: "Yến Tử, tôi cảm thấy hình như có gì đó sai sai?"

Hạ Hầu Yến cũng nhỏ giọng trả lời, "Tôi cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Đã bắt đầu được mười phút rồi, vậy là sao?"

" A a! Tôi biết Trác soái ca cùng Hạ Hầu thiếu tướng có gian tình rồi nhé!"

"Nhìn bộ dạng tình tứ của hai người, khó mà tin bọn họ không có gì với nhau!"

"Hoa Tâm công x Muộn tao thụ. Cảm giác thật tốt!"

"Thanh Phong thật đáng thương! Trở thành bóng đèn giữa hai người bọn họ "

.....

Văn Khanh nhìn khu bình luận, hết sức vui sướng. Vốn cô không nghĩ rằng đại tướng uy quyền trong nguyên tác còn có người tương xứng. Các cô gái, đừng nói lung tung, Hạ Hầu Yến là của nữ chính đó!

Vốn dĩ ánh mắt một đám lão già trong Liên Minh cùng với quân đội đang sáng quắc chờ xem thuật rèn luyện cơ thể kia là gì, ngay lập tức ngớ người ra khi bất thành linh xuất hiện ba khối thịt. Một lúc sau đợi bọn họ bình tĩnh lại, một bên thì vui mừng, một bên lại lo lắng.

"Ha ha! Ba thằng nhóc này, tâm ngậm tâm ngậm mà đâm chết voi. Làm tốt lắm!"

"Hoá ra nữ vương thích loại hình này! Chi bằng chúng ta tìm mấy người đưa tới đi?"

"Có đạo lý!"

"Đáng giận! Thế nhưng bị người quân đội tìm ra trước!"

"Đừng nóng vội, mỹ nam đệ nhất Liên Minh không phải ở chỗ chúng ta sao? Ông mau tìm cách để cậu ta tiếp xúc được với nữ vương đi."

"Đúng vậy! Lần trước đúng là sai lầm, tự dưng phái Nguyên bộ trưởng đi, chẳng trách đến cả mặt nữ vương cũng không nhìn thấy!"

Nguyên bộ trưởng: "....."

Văn Khanh rất tốt bụng chờ các fangirl thường thức xong mới bắt đầu dạy học. Màn hình vẫn như cũ hướng về phía ba soái ca. Cô ở phía trước làm động tác, ba người sẽ quan sát để học theo.

"Mỗi một động tác sẽ rèn luyện một bộ phận trên thân thể. Động tác làm càng chuẩn xác thì tác dụng càng lớn. Nhưng cũng không cần miễn cưỡng, người bình thường vừa tiếp xúc có thể làm được hai động tác đã tính là tư chất tốt rồi. Mấy người đều là quân lính tinh anh, ước chừng có thể làm năm sáu động tác."

"Thuật rèn luyện cơ thể này được chia làm chín tầng, chín cảnh giới, ước chừng tương đương với chín cấp của Trùng tộc. Chẳng qua sẽ mạnh hơn cấp bậc của chúng nó một chút."

"Mỗi tầng lại có chín động tác, hôm nay tôi sẽ làm mẫu chín động tác tầng thứ nhất trước."

Văn Khanh một bên giải thích, một bên làm mẫu, sau mỗi động tác dừng lại mười phút. Cô làm có vẻ rất dễ dàng nhưng ba người kia lại không như vậy. Vốn đang cảm thấy chỉ là mấy động tác mà thôi, có thể làm khó được bọn họ sao? Nhưng thật sự thì làm xong ba người mới phát hiện, động tác kỳ cục quả nhiên rất có môn đạo.

Trong bụng giống như có thứ gì đó ấm nóng trào ra, lan ra khắp thân thể, mỗi nơi nó đi qua đều có cảm giác như mấy đòn đánh vào da thịt, có một cảm giác đau đớn khó nói thành lời. Mấy người họ dù gì cũng là chiến sĩ đặc chủng trong quân đội, sức mạnh ý chí không giống người thường, tất nhiên vẫn chịu đựng được.

Chẳng qua giống như Văn Khanh đã nói, lúc làm đến động tác thứ sáu, ba người cảm thấy không thể làm nổi nữa, không phải sức mạnh ý chí không đủ mà là thể lực đã cạn kiệt.

Nói ra tuyệt đối sẽ không có ai tin, nhưng sự thực là bọn họ chiến đấu cùng Trùng tộc ba ngày ba đêm cũng không cảm thấy mệt mỏi, thế nhưng làm xong sáu động tác kia, thân thể đã bị đục khoét cạn kiệt! Thật không thể tưởng tượng được!

Điều này cũng chứng minh - thuật rèn luyện cơ thể của Văn Khanh đúng là không giống người thường.

Ba người toàn thân trên dưới đều ướt như chuột lột, áo quần mướt mồ hôi, trên người cũng có mùi hôi thối - mùi những thứ dơ bẩn ở trong cơ thể. Văn Khanh lặng lẽ che mũi, rồi bí mật sử dụng một chút linh khí để ngăn cái mùi hôi thối này ở bên ngoài, cô cười tủm tỉm đến gần ba người kia: "Sao rồi? Nói một chút với khán giả về trải nghiệm của mấy người đi."

Trác Nhĩ Phàm: "Sảng khoái"

Phó Thanh Phong: "Thoải mái!"

Hạ Hầu Yến: "Khỏe mạnh cực kì!"

Văn Khanh thật không biết nói gì. Ba con người này lại đi lừa gạt người ta hả? Lần đầu tiên tập luyện tuyệt đối vô cùng khổ sở, còn sảng khoái cái nỗi gì? Chẳng qua cô cũng không định vạch trần bọn họ, chờ người xem tự mình trải nghiệm, đến lúc đó người bị mắng cũng không phải là cô.

"Thuật rèn luyện cơ thể ở tầng thứ nhất chỉ là đặt nền móng, càng lên tầng cao sẽ càng khỏe mạnh. Tuy rằng những động tác đó nhìn qua có chút cổ quái nhưng kỳ thật là vì dẫn năng lượng bên ngoài vào để rèn luyện thân thể. Năng lượng bên ngoài rất ít nên dẫn vào bên trong cơ thể cũng không nhiều. Thật ra có một loại phương pháp mau lẹ hơn, có thể trực tiếp biến hóa để sử dụng sức mạnh mà tôi đã nói trước đó —— ăn một cá thể thuộc Trùng tộc."

"Trong cơ thể của mỗi cá thể Trùng tộc đều ẩn chứa năng lượng. Sau khi ăn, kết hợp với thuật rèn luyện cơ thể mà tôi đã cho mọi người xem qua, hoàn toàn có thể luyện hóa sức mạnh đó mà không cần lo lắng nổ tan xác mà chết."

"Nhưng phải chú ý là một tầng chỉ có thể ăn một lúc nhiều nhất là hai cá thể Trùng tộc, sau đó lại tiếp tục rèn luyện lên tầng tiếp theo, nếu không sẽ rất nguy hiểm."

"Được, hôm nay livestream đến đây thôi, có vấn đề gì thì để livestream lần sau lại hỏi. Không có việc gì thì đừng đến tìm tôi! Đừng đến tìm tôi! Đừng đến tìm tôi! Chuyện quan trọng phải nhắc lại ba lần!"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 41

Edit: Cách Cách

Beta: An Hy+ Miêu Nhi

—

Từ chối lời đề nghị đưa về nhà của ba người Trác Nhĩ Phàm, Văn Khanh tạm biệt bọn họ rồi rời đi.

Vốn dĩ ba người Trác Nhĩ Phàm muốn truy đuổi gián điệp của Trùng tộc, nhưng nó đã bị Văn Khanh ăn mất nên nhiệm vụ của bọn họ cũng không cần giải quyết nữa.

Sau đó, bọn họ theo lời Văn Khanh tu luyện thuật rèn luyện cơ thể. Không biết phải thể hiện sự cảm kích của mình như thế nào, ba người định mời Văn Khanh đến tham quan trụ sở quân viễn chinh. Nhưng thấy cô không hào hứng cho lắm, bọn họ đành phải từ bỏ, hứa hẹn mai sau nếu có cơ hội nhất định sẽ báo đáp ân tình lớn lao này.

Ba người còn chưa trở lại, trụ sở quân viễn chinh đã bị người ta oanh tạc.

"Trác ca! Anh ở chung với nữ vương hả? Mau giúp em xin chữ kí!"

"Trác ca! Anh có ở tiền tuyến không? Giúp em bắt một côn trùng cấp hai gửi qua đây đi!"

"Yến ca! Gửi giúp em một ít côn trùng về đây! Trong nhà không cho em đi bắt!"

"Yến tử! Giúp cái coi! Mau gửi ít côn trùng về đây! Về rồi anh sẽ tặng chú cái mô hình robot mà chú thích!"

"Thanh Phong! Xin cậu gửi ít côn trùng tới đây đi! Gửi chuyển phát nhanh khẩn cấp ấy!"

"Thanh Phong! Giúp anh em một chuyện, mau gửi một ít côn trùng tới!"

...

Không chỉ có bọn họ, hầu như quân đội đang đóng giữ ở tiền tuyến đều nhận được lời bạn bè nhờ vả ___ gửi một ít côn trùng về!

Vì năng lực sinh sản của Trùng tộc rất lớn, nếu không ngăn cản từ bên ngoài, một con côn trùng không tới mấy năm đã có thể sản sinh lên đến hàng ngàn hàng vạn con. Lúc trước đã từng xảy ra chuyện một con côn trùng chiếm luôn cả một tinh cầu, bởi vậy từ đó về sau, liên minh quản lý côn trùng rất nghiêm ngặt. Ngoại trừ sở nghiên cứu, trên thị trường không cho phép lưu thông bất kỳ loại côn trùng nào, dù nó chỉ là cấp một hay thậm chí đã chết!

Ngay cả những con côn trùng được gửi đến sở nghiên cứu cũng phải được đậy kín hoàn toàn trong rương, chỉ sợ nó mang theo trứng côn trùng mà mắt thường không thể nhìn thấy được, rơi xuống đâu đó ở dọc đường.

Vì thế, nếu muốn ăn côn trùng tu luyện cũng chỉ có thể nhờ bạn bè ở tiền tuyến giúp đỡ. Có điều, mang côn trùng nhập cảnh là trọng tội. Nhóm quân viễn chinh mặc dù được nhờ vả nhưng cũng không dám nhận lời, chỉ nói: Chờ một chút, nếu côn trùng thật sự có thể giúp đỡ tu luyện, bên trên chắc chắn sẽ không bỏ mặc kệ, chắc chắn sẽ mở đường cho côn trùng nhập cảnh.

Bọn họ nói vô cùng đúng lý hợp tình, quần chúng Liên Minh chỉ hận không thể lập tức mạnh lên. Cái gì cũng có quy định của nó, bọn họ đành phải kiên nhẫn chờ đợi thôi. Không, một bên tu luyện, một bên chờ đợi, nữ vương đã nói rằng không cần ăn côn trùng cũng có thể tu luyện mà, cho dù không nhanh bằng ăn côn trùng nhưng có còn hơn không. Có khi bọn họ tu luyện trước, đến khi ăn côn trùng có thể đột phá một lần luôn cũng không chừng.

Ba người Trác Nhĩ Phàm vừa mới bước vào trụ sở, cơ giáp còn chưa đem trả đã thấy mùi bảy quân đoàn của quân viễn chinh hấp tấp chạy tới, vừa thấy đã hỏi: "Người đâu?"

"?"

"Nữ vương đâu? Cô ấy không về cùng với mấy cậu hả?"

"Lúc này còn ở chung, vừa mới rời đi rồi."

Hầu Lượng trừng lớn hai mắt: "Không phải chứ, mấy cậu tách khỏi cô ấy? Cơ hội tốt như thế mà mấy cậu lại không lừa gạt người ta đến đây! Mấy lão cáo già ở chính phủ đều đang nhìn chăm chăm nữ cường kia kìa! Thế mà mấy cậu lại để người ta đi mất?!"

Trác Nhĩ Phàm cười nói: "Quân trưởng, không phải em không muốn mời cô ấy về đây, nhưng người ta không muốn tụi em cũng đâu thể dùng vũ lực được? Tụi em cũng sợ bị bôi đen mà! Có điều, anh yên tâm, em cam đoan chính phủ bên kia cũng không bắt được cô ấy đâu. Người ta vì trốn mấy người nên mới chạy tới tinh cầu Arthur đó. Nếu chính phủ bên kia mà tới cửa quấy rầy, chắc chắn sẽ không thể chiếm được lợi ích gì!"

Hầu Lượng nghi ngờ nhìn hẳn: "Cậu chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn, anh cứ yên tâm đi, quân trưởng! Người ta bây giờ chỉ muốn đứng giữa, không hề muốn dính dáng đến một phe nào cả!" Trác Nhĩ Phàm

cười hì hì nói: "Có như thế chúng ta mới chiếm được chỗ tốt, anh nhìn xem, cho dù là cải thiện thể lực hay rèn luyện thân thể đều có lợi cho quân đội chúng ta. Phía chính phủ thì làm được cái gì chứ? Bọn họ sẽ không ra tiền tuyển đánh trận! Nữ vương lại không giấu của riêng, trực tiếp công bố mấy thứ này ra ngoài, chính phủ bên kia muốn nắm thóp chúng ta cũng không được, thế này thì còn phải kiêng dè gì nữa chứ?"

"Đúng! Cái này có lý!" Mặt mũi Hầu Lượng lập tức tràn đầy vui mừng, vỗ vai Trác Nhĩ Phàm nói: "Vẫn là đầu óc thẳng nhóc này nhanh nhạy!"

Sau khi livestream thuật rèn luyện cơ thể của Văn Khanh kết thúc, Liên Minh liền tổ chức hội nghị khẩn cấp, thảo luận những chuyện động trời đã xảy ra trong một tháng qua. Các nguyên soái cấp cao nhất của liên minh và những người đứng đầu chính phủ cũng tham gia hội nghị lần này.

Cuộc thảo luận đầu tiên chính là về cái cô được tề sư thiên tài đột nhiên xuất hiện kia.

"Chế ra được được tề có thể nói là tài năng thiên phú, nhưng thuật rèn luyện cơ thể kia lại khó có thể giải thích được!"

"Bây giờ cô ấy không chịu ra mặt có lẽ cũng là vì không biết phải giải thích thế nào. Nhưng mấy thứ này cũng không tự nhiên xuất hiện, quan trọng là cô ấy đã tìm ra nó, cái này cũng không phải không có khả năng!"

"Không giải thích được thì cũng đừng có ép cô ấy, nếu mà có ác ý thì cô ấy đã không lấy ra rồi. Cô ấy không lấy ra thì đâu ai biết cô ấy có cái này? Tôi thấy cô bé này không tệ, biết rõ lấy ra sẽ khiến mọi người nghi ngờ nhưng vẫn không chút chần chừ công bố ra ngoài, đây là một đứa bé biết đền ơn đáp nghĩa đấy!"

"Tôi đồng ý với quan điểm của Kỳ nguyên soái! Đứa trẻ mười chín tuổi còn chưa rời khỏi ghế nhà trường, suy nghĩ còn rất đơn giản. Nếu như hiện tại cô ấy bốn mươi tuổi thì sẽ không đưa ra quyết định này đâu! Chúng ta

không thể để cho một đứa trẻ yêu mến và trung thành với Liên Minh trái tim nguội lạnh được. Cô ấy không muốn nói tất nhiên là có lý do, dù gì cũng có lợi cho chính Liên minh, chuyện này không cần truy xét, không thể được tiện nghi còn khoe mẽ!"

...

"Như vậy, sau khi biểu quyết, không cần điều tra lai lịch của mấy thứ này nữa! Còn về việc khen ngợi và hỏi thăm Văn Khanh, về sau sẽ quyết định lại. Bây giờ phải thảo luận việc triển khai mở đường cho Trùng tộc nhập cảnh..."

Văn Khanh đã biết kết quả của cuộc hội nghị cùng ngày hôm đó, là Nhĩ Trác Phàm nói cho cô nghe. Quả thật, Văn Khanh cũng không thèm để ý rằng bọn họ sẽ đưa ra quyết định gì. Nếu như bọn họ muốn chặt cô ra để nghiên cứu, cùng lắm thì cô rời khỏi thế giới này, dù sao cô cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của người ủy thác rồi. Đương nhiên, nếu như bọn họ thức thời không tra hỏi, cô cũng có thể báo đáp càng nhiều.

Nhưng Trác Nhĩ Phàm cũng tốt bụng, còn nhắn riêng cho cô một tin. Có thể là nhớ kỹ lời nói kia của cô: "Chỉ là vì không muốn tiếp xúc với bọn họ nên mới lẩn ra ngoài cho yên tĩnh."

Văn Khanh nghĩ nghĩ rồi trả lời: "Tôi chuẩn bị chỉnh thuật rèn luyện cơ thể thành chế độ chiếu 3D, anh có muốn tới làm người mẫu không?"

Nói là làm người mẫu nhưng thực ra cũng chỉ là quét số liệu cơ thể. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bộ hình chiếu này nhất định sẽ trở thành một bộ sách giáo khoa lưu truyền trong sử sách của Liên Minh, dùng hình ảnh của Trác Nhĩ Phàm cũng coi như giúp hắn lưu danh thiên cổ. Suy nghĩ một chút, cho dù trải qua bao nhiêu năm, chỉ cần học thuật rèn luyện cơ thể thì tất nhiên phải nhìn hình ảnh, cái mặt đẹp trai kia của Trác Nhĩ Phàm sẽ được bao nhiêu người nhắc đến đó!

Chậc!

Văn Khanh độc chiếm hành tinh Arthur đủ rồi, phải lập tức trở về thôi.

Liên Minh cấp cao đã quyết định không tra hỏi cô, cũng không có người mắt mù tới quấy rầy cô, mà cô lại nói không thể lén lút tới tìm nếu không sẽ bị cho vào danh sách đen vĩnh viễn - vì thế, Văn Khanh dễ dàng trở lại trường học, trên đường có người nhận ra cô cũng chỉ cười chào hỏi, cũng có người kích động không kìm chế được nhưng lại không có ai dám tiến đến bắt chuyện.

Trong lòng Văn Khanh có chút vui vẻ. Lời cô nói có người sẵn lòng nghe, xem như đã nể mặt cô rồi, nếu không thì cái danh nữ hoàng này của cô còn có cái gì mà nói nữa? Nhưng sự vui vẻ này đã lập tức biến mất khi nhìn thấy người đứng chờ ở kí túc xá.

Người nọ thân thể như ngọc, tướng mạo khôi ngô, nụ cười ôn tồn lễ độ. Thấy cô trở về thì đôi mắt sáng lên, cất bước đi tới: "Xin chào bạn học Văn Khanh, tôi là Tô Hoài."

Văn Khanh nheo mắt lại, Tô Hoài? Thật khéo, trong nguyên tác thì đây là mỹ nam đứng đầu Liên Minh đó! Có điều Văn Khanh lại không ưa, cô chán ghét mấy thứ đặc quyền giai cấp không tuân thủ quy tắc của cô, càng chán ghét hành động tự cho mình là đúng của mấy người tự cao tự đại. Lớn lên đẹp trai thì có thể không tuân thủ quy tắc của cô? Ha ha.

Huống chi tên này còn là anh trai của Tô Nguyễn.

Tô Nguyễn là nữ chính nên tác giả buff cho cô ta không ít. Sau khi trùng sinh chỉ cần nhìn lướt qua là nhớ, sức mạnh tinh thần cực kỳ cao, sau đó cô ta hòa loại năng lực này vào trong tiếng hát sáng tạo ra nghề chữa bệnh, dùng tiếng hát có sức mạnh tinh thần chữa trị cho người bị thương, cũng dùng cái này để hấp dẫn nam chính___ thiếu tướng đại nhân Hạ Hầu Yến, người mà tất cả thiếu nữ ở liên minh đều muốn gả cho hẳn. Sự nghiệp và

tình yêu đều bội thu, trở thành kẻ chiến thắng nhân sinh, rồi cha mẹ giàu có tìm được cô ta. Thì ra cô ta không phải trẻ mồ côi mà là công chúa nhà giàu, là viên ngọc cả nhà thương yêu nhất, bởi vì nguyên nhân cầu huyệt nên mới lạc đến cô nhi viện...

Sau này nữ chính khát khao thân tình liền nhận tổ quy tông, không còn gì tiếc nuối, sống một cuộc sống mà mọi người đều ngưỡng mộ.

Văn Khanh không có gì đánh giá về cuộc đời của nữ chính, nhiệm vụ lần này của cô không liên quan đến nữ chính cho nên không định dính dáng gì tới cô ta. Cô ta cứ sống cuộc sống của cô ta, còn cô chỉ cần hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình là được. Nhưng không thể chịu nổi mấy kẻ cứ phải thể hiện sự tồn tại của bản thân mà.

Văn Khanh cười tủm tỉm nhìn Tô Hoài: "Tìm tôi có chuyện gì sao?"

Tô Hoài nhận được thông báo từ bên trên mau sử dụng mỹ nam kế, có điều nhiệm vụ này sáng nay đã bị hủy bỏ, nhưng hãn cũng không rời đi. Nếu như mỹ nam kế thành công, hãn đương nhiên không có gì miễn cưỡng, cô gái này có thể lấy ra Tây Túy dịch và thuật rèn luyện cơ thể, cũng đáng giá để hãn ta hy sinh tất cả mang cô vào gia tộc của mình. Huống chi đối phương vẻ ngoài cũng không tệ, cưới về cũng có thể chấp nhận.

Hãn rất tự tin đối với dung mạo của mình, là người đẹp trai nhất liên minh không phải chỉ có hư danh. Thấy Văn Khanh ý cười đầy mặt, cảm giác ấn tượng đầu tiên của cô đối với mình sẽ không kém, vì vậy ôn hòa cười nói: "Hai lần livestream của bạn học Văn Khanh tôi đều xem, lần nào cũng rung động đến cực điểm. Sự chí công vô tư của bạn khiến tôi rất kính trọng, đúng lúc đi ngang qua Học viện Quân Sự nên muốn tới bày tỏ một chút lòng cảm kích, muốn mời bạn cùng ăn một bữa cơm, không biết tôi có vinh hạnh này hay không?"

Liên Minh cũng có nhà ăn, có điều đồ ăn vừa đắt vừa khó ăn, Văn Khanh đã đi ăn một lần nên không muốn đi lần thứ hai. Huống chi Tô Hoài lại mời cô, cô càng không muốn đi!

"Thế thì không tiện lắm đâu!" Văn Khanh cười híp mắt. Tô Hoài cho rằng cô muốn từ chối, vội vàng nói: "Nếu hôm nay bạn Văn Khanh không có thời gian thì để hôm khác cũng được." Trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn tồn lễ độ.

"...Cậu không có cái vinh hạnh này!"

Văn Khanh nói xong, quét mắt lướt qua hăn, tiến vào kí túc xá, sau đó "Bành" một tiếng đóng cửa lại.

Tô Hoài có chút mơ màng, xong rồi hả? Đã nói mỹ nam kế có tác dụng mà?

Văn Khanh trở về phòng, thuận tay vào Weibo đăng một câu: "Cho Tô Hoài vào danh sách đen vĩnh viễn!" Cô không giết gà dọa khỉ nên cho rằng cô chỉ nói đùa thôi hả! Đúng lúc Tô Hoài tự chạy tới cửa làm con gà này, coi như bớt đi một chuyện phiền phức vậy.

Chương này được 50 vote lại đăng chương sau nè ($\cong \nabla \cong$) cảm ơn mọi người đã ủng hộ nhiệt tình ($\cong \nabla \cong$).

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 42

Edit: Như

Beta: Miêu Nhi

Trong khoảng thời gian này ở Liên Minh, không một ai có thể bì kịp độ nổi tiếng của Văn Khanh. Những lời nói của cô đều được người ta đem ra mổ xẻ nghiên cứu. Trừ hai lần phát sóng trực tiếp lần trước, Văn Khanh cũng không có một động thái nào khác. Fan của cô có rất nhiều người tu luyện, bọn họ cứ có thời gian rảnh rỗi là lại vào Weibo của cô, giống như làm như thế sẽ dần dần rút ngắn khoảng cách với nữ vương đại nhân vậy.

Đến thời điểm hiện tại, đây là trạng thái đầu tiên trên Weibo của Văn Khanh. Nhìn thấy nữ vương đăng bài, cộng đồng fans lập tức oanh động!

Áuuuu! Nữ Vương đăng Weibo kìa! Mau mau vào xem!

"Người đầu tiên!"

"Ghế đầu!!!"

"Hàng phía trước!"

"Chụp ảnh chung!"

Nội dung còn chưa thấy rõ mà đã bắt đầu kích động rồi. Chờ bọn họ quan sát kỹ, cả đám lại xôn xao không ngừng.

"Ô Hoài? Không phải Ô Hoài tôi biết đó chứ? Mỹ nam đệ nhất Liên Minh?"

"Cho vào danh sách đen vĩnh viễn? Cậu ta đã làm gì khiến Nữ Vương tức giận như vậy?"

"Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, chọc Nữ Vương tức giận là anh ta sai! Tôi cũng sẽ cho anh ta vào sổ đen!"

"Ha ha! Thật là hả lòng hả dạ! Ngày hôm qua nhìn thấy cậu ta đứng chờ ở trước cửa kí túc xá của Nữ Vương, quản lí nhắc hai lần cũng không chịu đi. Xìiiii...Tự cho là đúng, ngu xuẩn, mất mặt quá thể!"

"Dựa vào cái gì! Cậu ta thế nhưng dám xuống tay với nữ vương! Ông đây học cùng trường còn chưa đủ tư cách nói chuyện với cô ấy, Ô Hoài có cửa sao? Nữ Vương xử lí hay lắm!"

"Tỏ tình với Nữ Vương, danh sách đen Ô Hoài!"

"Tỏ tình với Nữ Vương, danh sách đen Ô Hoài!"

Trên mạng một mảnh sôi trào, chủ yếu là vì Văn Khanh lâu lắm mới đăng một dòng trạng thái trên Weibo, các fan quá kích động, Ô Hoài cũng vì thế mà bị kéo theo. Đương nhiên cũng có người nói chuyện giúp đỡ, chẳng qua những thanh âm mỏng manh đó rất nhanh đã bị bao phủ bởi vô vàn lời lên án công khai của các fans.

Quân bộ vui sướng khi người gặp họa: "Xứng đáng, định học trộm chúng ta dùng mỹ nhân kế? Đệ nhất mỹ nam Liên Minh thì thế nào? Còn không phải là một tên tiểu bạch kiểm sao. Nữ Vương sao có thể ngó ngang tới những tên phạm phụ tục tử*? Một tên mỹ nam nho nhỏ chẳng đủ cho cô ấy nhét kẽ răng, ít ra cũng phải ba người chứ!"

*Loại người phạm tục, ngu dốt và thô thiển.

Phía chính phủ lại vô cùng lo lắng: "Ô bí thư! Không phải tôi đã nói với cậu là nhiệm vụ hủy bỏ rồi sao? Vì có gì cậu cứ lượn lờ làm chướng mắt Nữ Vương vậy? Giờ thì hay rồi, bị người ta giết gà dọa khỉ!"

"Cậu xem cậu đi, ngày thường khôn khéo như thế, đến lúc quan trọng lại trở nên hồ đồ! Cũng may sự thất bại lần này của cậu không phải không có tác dụng - coi như là đòn cảnh tỉnh những tên không biết điều khác! Đi thôi, Liên Minh sẽ nhớ rõ cống hiến quên mình của cậu."

Tô Hoài: "....."

Trong thời điểm cộng đồng mạng đang vô cùng náo nhiệt, Văn Khanh nhận được tin nhắn trả lời của Trác Nhĩ Phàm. Hắn đã đồng ý nhưng trùng hợp quân bộ có chuyện đột suất nên hai ngày nữa mới đến nơi.

Văn Khanh cũng nghĩ đến kỷ luật trong quân đội chắc chắn vô cùng nghiêm ngặt, hẳn lại ở tiền tuyến, rất khó để xin về. Vì vậy cô chỉ cần hẳn gửi số liệu thân thể là được rồi, không cần phải tự mình đến.

Quân viễn chinh, nơi mười bảy quân đoàn dừng chân.

Trác Nhĩ Phàm vô cùng buồn bực: "Vì sao tôi lại nói có việc đột xuất chứ?"

Phó Thanh Phong cười ha ha: "Chúc mừng cậu đã trở thành Tô Hoài thứ hai!"

"Cút, đừng có so sánh tôi với cái tên ngụy quân tử đó!"

"Đúng là không thể so sánh. Vì vòng về Thủ đô mua bộ quần áo, làm kiểu tóc mới mà mất cơ hội gặp mặt Nữ Vương, cậu còn ngu hơn cả Tô Hoài! Chậc!"

Biểu tình của Phó Thanh Phong cực kì đê tiện, vui sướng khi người gặp họa, điều này khiến Trác Nhĩ Phàm càng thêm tức giận, một chân quét ngang qua: "Cậu hiểu thẳng quá rồi đó, ba người cùng xuất hiện nhưng cô ấy chỉ nhớ một mình tôi! Còn không phải là vì cậu không "được" sao!"

Vốn Hạ Hầu Yến đang ngồi ở một bên sống chết mặc bay, lúc này hẳn đột nhiên hờ hững ngẩng đầu: "Phòng huấn luyện, hai đấu một."

Trác Nhĩ Phàm: "....."

A... a.... a.....! Vì sao chỉ số thông minh của hắn hôm nay lại tụt thê thảm như vậy! Không những bỏ lỡ cơ hội gặp mặt Nữ Vương, còn trêu chọc hai tên khốn nạn này nữa chứ! Hai đấu một!!! Một mình Hạ Hầu Yến hẳn còn không đánh lại! Đây là tự mua dây buộc mình hả?

Chuyện của mấy người Trác Nhĩ Phàm, Văn Khanh cũng không biết. Cô đang vội vàng chinh thuật rèn luyện cơ thể thành chế độ chiếu 3D. Việc này nói khó cũng không khó, sức mạnh tinh thần của cô vô cùng cường đại, chỉ cần tái hiện lại 9 9 81 động tác trong đầu là được. Sau khi làm xong sẽ truyền lên mạng để tất cả mọi người đều có thể học được.

Thuật rèn luyện cơ thể vừa được đăng tải, trong nháy mắt mũi nhọn của dư luận đối với Tô Hoài cũng nhạt dần. Thật ra là Văn Khanh cố ý làm như vậy, hiệu quả giết gà dọa khỉ đã đạt được, không nhất thiết đoạn tuyệt đường sống của người ta, dù gì Tô Hoài cũng chưa làm gì kinh thiên động địa trời đất không dung, dạy cho hắn ta một bài học là được rồi.

Sau khi tuyên truyền thuật rèn luyện cơ thể xong, Văn Khanh cũng không có gì để làm. Về chuyện tu luyện như thế nào, lựa chọn Trùng tộc ra làm sao thì đó là việc của Liên Minh. Thỉnh thoảng cô mới lên Weibo hay các diễn đàn lớn trả lời một vài vấn đề về tu luyện thôi.

Hiệu suất làm việc của Liên Minh rất cao, thứ sáu mới vừa livestream đưa ra phương pháp trợ giúp tu luyện từ Trùng tộc, cùng ngày phía Chính phủ

đã thành lập cửa khẩu đặc biệt chuyên nhập Trùng tặc. Đương nhiên - là việc trọng đại nên phải làm khẩn cấp rồi.

Văn Khanh cũng lên mạng mua một con. Bởi vì số lượng người mua quá nhiều, buổi sáng đặt hàng, buổi chiều mới đưa đến. Nhưng không sao, không làm chậm trễ phát sóng trực tiếp tối nay là được. Hôm nay cô dự định sẽ livestream chế biến đồ ăn ngon!

Đúng vậy, sau khi nhận được sự tin tưởng của các fans, bước kế tiếp chính là chinh phục dạ dày của bọn họ.

Thứ cô mua chính là một con heo, thực ra nó không khác loài heo ở hiện đại là mấy... Cấp một ở Trùng tặc không tính là gì, nhưng cả người con heo đều vô cùng trân quý đó, bộ phận nào cũng có thể nấu thành món ăn ngon: sườn kho tàu, thịt thăn chua ngọt, gan heo xào, nộm tai heo, lòng dồi, chân giò hầm tương,...

Chỉ nghĩ đến thôi Văn Khanh đã nhịn không được bắt đầu chảy nước miếng. Trước kia cô cũng không phải là người thích ăn uống, thậm chí còn không có hứng thú gì với chuyện này, nhưng lúc ở Thương Lan giới do thịt linh thú quá hấp dẫn nên cô mới trở nên tham ăn như vậy. Về sau đến thế giới này để chấp hành nhiệm vụ, cô chỉ có thể uống dinh dưỡng dịch, sớm đã ngán đến tận cổ rồi. Vốn dĩ có thể làm quen với nó, nhưng thứ gì đã trải qua rồi thì làm sao mà quên được chứ...

Thế nên hôm nay Văn Khanh chuẩn bị livestream nấu ăn để cứu vớt cái dạ dày đáng thương của mình. Thời gian gần đây cô đã công khai quá nhiều vấn đề làm chao đảo Liên Minh, vậy nên bây giờ không thể làm ra chuyện gì khác thường nữa.

Cô đã nghĩ kĩ rồi, chủ đề chính ngày hôm nay sẽ là nấu ăn, thỉnh thoảng sẽ điều chế thêm chút dược tề, còn chuyện đào hố người khác gì gì đó thì

Văn Khanh chưa tính đến. Dù sao cô đã hoàn thành vượt mức nguyện vọng của người ủy thác rồi.

"Chào mọi người, tôi là Nữ Vương đại nhân đây! Gần đây không nghiên cứu ra được tề gì mới, thuật rèn luyện cơ thể cũng đã truyền lên trên mạng rồi... Thế nên hôm nay tôi sẽ thay đổi một chủ đề khác!"

Chủ đề mới! Lần đầu Nữ Vương nói thay đổi chủ đề cũng là lúc cô ấy phát sóng trực tiếp điều chế được tề, còn lần thứ hai cô ấy dạy thuật rèn luyện cơ thể, lúc này lại tiếp tục thay đổi!!! Dù không biết là chủ đề gì nhưng vẫn rất đáng mong chờ đó!~~~\$>(* ^♥^*)<\$~~~

"Tất cả mọi người đều đã biết ăn Trùng tộc có thể trợ giúp tu luyện, nhưng lại chưa biết ăn như thế nào đúng không? Ăn sống chắc chắn không được, không những máu me mà mùi vị còn rất ghê. Cho nên hôm nay tôi sẽ dạy cho mọi người cách chế biến!"

Văn Khanh di chuyển máy quay hướng vào phòng bếp, buổi chiều cô đã xử lý con heo kia rồi chia nó thành tám phần. Sau khi giới thiệu cho mọi người những bước xử lý đầu tiên, cô bắt đầu các công đoạn chế biến.

Rửa mảng thịt đã được xử lý sạch sẽ cho thật sạch, trong thời gian chờ bếp nóng, Văn Khanh lần lượt giới thiệu các loại gia vị cần chuẩn bị. Một số thứ đã có sẵn ở Liên Minh, số ít còn lại là do cô hái được ở hành tinh Arthur.

Món đầu tiên chính là sườn kho tàu, Văn Khanh thuận thực hướng dẫn các bước để làm ra loại sốt có màu sắc bắt mắt nhất, mùi vị ngon tuyệt cùng hương thơm nức mũi.

Hương vị quen thuộc vừa xuất hiện, Văn Khanh nhin không nổi nữa, lập tức ăn sạch một phần. Các fans tuy không biết hương vị ra sao nhưng nhìn màu sắc lại cảm thấy vô cùng mê người, hơn nữa Nữ Vương ăn vui vẻ như vậy, chắc chắn là rất ngon đó!

Văn Khanh giữ lại một phần cho vào lồng giữ nhiệt, đợi lát nữa chia phúc lợi cho fan ủng hộ nhiều nhất.

Kế tiếp cô làm ba món thịt thăn chua ngọt, gan heo xào, lòng dồi. Các fans càng xem càng đói, sau đó liền mạng tặng quà, hy vọng xác suất trúng thưởng sẽ tăng một chút.

Lần này Văn Khanh làm rất nhiều, đủ để chia đều cho mười một fan. Sau khi chuyển phát nhanh cho các fans xong, cô mới bắt đầu lướt Weibo, click vào diễn đàn.

"Muốn khóc, không được nhận phúc lợi từ Nữ Vương!"/"(...= =...)"

"Ngao...uuuuuu! Ngon đến bùng nổ! Rất xin lỗi Nữ Vương, từ ngữ của tôi quá thiếu thốn - không thể dùng ngôn ngữ nào để miêu tả hương vị này được! Ăn ngon! Ăn rất ngon! Thực sự ăn rất rất ngon!"

"Chỉ nhận được một phần sườn kho tàu! Tôi cho rằng tôi đã rất may mắn rồi... nhưng ID bán đứng tôi! Toàn bộ ký túc xá đã ôm cây đợi thỏ từ lâu. Tôi chỉ được ngửi mà không được ăn!! Cầu xin Nữ Vương yêu thương tôi thêm một lần nữa đi huhuuuuu."

"Ha... ha... ha,lâu trên thật thảm! Tôi còn thảm hơn, đến mùi còn chưa được ngửi, cả nhà đã ăn hết sạch rồi!Ha... ha..."

"Những người chưa từng ăn mới là những người thật sự hạnh phúc! Bởi vì mấy người vĩnh viễn sẽ không biết cảm giác day dứt nhớ mãi không quên là như thế nào, tim gan cồn cào không sao bình tĩnh lại được!"

"Nhà mì mở nhà hàng, từ nhỏ đến lớn bạn bè đều hâm mộ mì được ăn rất nhiều món ngon, rau củ đắt đỏ, trái cây hiếm lạ, đầu bếp cao cấp.... Nhưng mà, ăn thịt thăn chua ngọt do chính tay Nữ Vương đại nhân làm, mì cảm thấy những thứ mì ăn trước kia chỉ là những thứ tầm thường!"

"Ăn với không ăn đều đau khổ như nhau, tôi lựa chọn ăn!"

"Không cầu Nữ Vương đích thân làm. Những đầu bếp giỏi nhất của Liên Minh, mọi người mau gấp rút học đi!!!!!! Cầu xin mấy người đó!"

"Đúng đúng đúng, lâu trên nhà mở nhà hàng đừng khoe khoang nữa, mau cho đầu bếp nhà cậu đi học đi! Nữ Vương hướng dẫn chi tiết như vậy, nấu không được thì đóng cửa luôn đi!"

- -----

Văn Khanh đã xem nhẹ tầm ảnh hưởng của mỹ thực đối với dân chúng Liên Minh. Tuy Tẩy Tủy dịch cùng với thuật rèn luyện cơ thể vô cùng nghịch thiên, nhưng mà dân dĩ thực vi thiên(dân lấy ăn làm trọng)! Không được ăn đồ ăn ngon thì tu vi và cấp bậc có nghĩa lý gì chứ!

Vì thế, Liên Minh lại nhanh chóng nổi lên một cơn lốc mỹ thực! Nhà ăn mọc lên như nấm sau mưa, đồng thời chuyện này cũng giải quyết được nguồn lớn lao động. Vì trong ngành thực phẩm rất nhiều vị trí chỉ có con người mới làm được, máy móc không thể tạo ra những hương vị như vậy. Chính vì nguyên nhân đó đã giải quyết được cuộc sống sinh hoạt của người dân bình thường. Làm cho tiếng tăm của Văn Khanh càng nâng cao hơn.

Ha ha đồ ăn nha, ăn vào có thể tu luyện, lại còn tiêu diệt được Trùng tộc, còn điều gì hạnh phúc hơn chứ! Gánh nặng Trùng tộc trong lòng dân chúng Liên Minh đã được xử lí một cách nhẹ nhàng. Tuy hiện giờ chỉ ăn được một vài con, nhưng nếu nhìn xa hơn, dựa theo quy định của, Trùng tộc không bị ăn đến tuyệt chủng là may mắn lắm rồi!

Chương này được 65 vote lại đăng chương sau nè ($\geq \nabla \leq$) cảm ơn mọi người ủng hộ nhiệt tình cho team ♥♥♥♥♥

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 43

Edit: Như

Beta: Miêu Nhi

Khoảng thời gian gần đây cuộc sống của Tô Nguyễn vô cùng khó khăn. Lúc Văn Khanh dọn ra ngoài cô còn mừng thầm, bởi vì không có người quen bên cạnh đồng nghĩa với việc không cần phải tốn sức nguy trang. Hơn nữa, cô đã suy tính đến chuyện livestream để kiếm tiền, có người khác bên cạnh thật sự rất bất tiện.

Tô Nguyễn có một giọng ca tốt, lại có trí nhớ siêu phàm, những bài hát trước kia nghe qua một lần là không sao quên được, cô cho rằng bản thân không có chỗ nào thua kém Văn Khanh! Nhưng mà người tính không bằng trời tính, ngày đầu tiên phát sóng trực tiếp cũng là lúc Văn Khanh livestream chế tác được tề. Cô ta vô cùng mưu mẹo, thu hút hết sự chú ý của mọi người, hại phòng phát sóng của cô không có ma nào thèm ngó.

Thật ra cô cũng có chút hoài nghi việc Văn Khanh điều chế được tề, nhưng ký ức của nguyên chủ để lại cho cô không hoàn chỉnh, không chắc chắn cô ta có thật sự biết những thứ đó hay không. Thế nên Tô Nguyễn cũng không suy nghĩ nhiều, dù vô cùng hâm mộ, ghen ghét vận khí của bạn cùng phòng trước kia quá tốt, nhưng cô vẫn tin tưởng bản thân mới là vai chính. Rốt cuộc không phải ai cũng được xuyên qua sau khi chết đi.

Bởi vì Văn Khanh cướp hết lượt xem nên cứ đến thứ sáu là Tô Nguyễn vô cùng chật vật với vấn đề tài chính. Nhưng nghĩ đến chuyện thứ bảy cô ta không phát sóng trực tiếp, cô lại nhanh chóng suy nghĩ kế sách mới. Nhưng ngày hôm sau, tất cả người xem đều bận rộn đi mua Tây Tựu dịch, căn bản không có bao nhiêu người quan tâm phát sóng trực tiếp!

Phát sóng trực tiếp cũng chỉ là một hạng mục giải trí, nếu so sánh với việc gia tăng thể lực, không, hai thứ này vốn dĩ không thể so sánh với nhau!

Thứ ba, thứ tư... Tây Tựu dịch vẫn chưa hết hot, toàn bộ các streamer từng đứng top ratings đều không thể vượt quá con số 1%, một tân binh như Tô Nguyễn, có thể ngoi lên nổi sao!

Không đợi cơn sốt Tây Tựu dịch hạ xuống, Văn Khanh tiếp tục tung ra thuật rèn luyện cơ thể càng làm Liên Minh chấn động. Tất cả mọi người đều vội vàng đi luyện thể, còn ai xem phát sóng trực tiếp nữa? Vì thể lượt xem cứ tụt dần tụt dần theo thời gian.

Lúc này, Tô Nguyễn cũng phát hiện ra có gì đó không ổn. Tây Tựu dịch còn có thể giải thích được, được tề đã tồn tại ở Liên Minh từ rất lâu rồi, tuy Văn Khanh điều chế ra một thứ nghịch thiên, nhưng có thể xem đó là tài năng bẩm sinh của cô ta. Vậy còn thuật rèn luyện cơ thể thì sao? Một đứa con gái mới mười chín tuổi, không có chút căn cơ võ học nào, đưa ra một bộ võ thì quả thật quá vô lý rồi!

Tuy đến từ thế giới hiện đại nhưng tiểu thuyết tu tiên cô cũng có xem qua một vài cuốn, thuật rèn luyện cơ thể vốn dĩ là thứ chỉ xuất hiện ở Tu Chân giới! Tây tựu rồi luyện thể, không lẽ Văn Khanh đến từ thế giới tu chân?

Tô Nguyễn bị ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy có lý. Cô là người xuyên qua, không chừng người đó cũng giống cô, chỉ là không cùng thế giới mà thôi. Xác suất xuyên qua rất cuộc lớn đến

đâu nhỉ? Một thế giới thế nhưng có đến hai người xuyên vào! Lại còn ở chung một kí túc xá nữa chứ!

Tô Nguyễn năm chắc chín phần Văn Khanh cũng là người xuyên qua, một phần còn lại là hi vọng mong manh chuyện này không phải sự thật. Chờ đến khi Văn Khanh livestream dạy các fans nấu ăn, tia hy vọng cuối cùng của cô cũng bị dập tắt.

Văn Khanh và cô đều là người xuyên không.

Chẳng qua người ta may mắn hơn cô nhiều, là người tu chân không những biết luyện dược còn nấu rất ăn giỏi, chẳng mấy chốc đã làm thay đổi toàn bộ không khí của Liên Minh. Còn mình đến sở trường là ca hát còn làm chẳng xong, thậm chí còn không nuôi nổi bản thân ấy chứ.

Vốn dĩ Tô Nguyễn cũng định livestream nấu ăn, nhưng trù nghệ của cô quả thật một lời khó nói hết, hơn nữa cô cũng không có tiền mua đồ làm bếp cùng với nguyên liệu.

Người với người sao lại khác xa đến vậy?

Kiếp trước cao cao tại thượng được người khác o bế quan tâm, kiếp này Tô Nguyễn không chịu nổi cuộc sống tầm thường không một chút nổi bật như thế này, đặc biệt là bị một người xuyên qua vốn dĩ chỉ đáng làm nền hạ bệ. Không cam tâm, đổ kị, cáu giận cùng với một số cảm xúc phức tạp khó giải thích tràn ngập trong lồng ngực cô. Do đó, Tô Nguyễn đã làm một chuyện khiến cô hối hận đến tận cuối đời.

Gửi thư nặc danh báo cáo Văn Khanh là người xuyên qua. Nhưng cô đã quên, đây là thời đại vô cùng tân tiến, cho dù làm gì trên internet vẫn không tránh được sự giám sát của cảnh sát an ninh mạng. Bởi vậy, Tô Nguyễn gửi tin chưa đến một giờ đã bị người của Liên Minh tìm tới tận cửa đưa đi.

Tin tức này cô gửi trực tiếp lên chính phủ, không hề đưa lên mạng. Cô sợ gây ra nhiều thị phi dẫn đến chuyện bản thân bị lộ tẩy.

Tổ nghiên cứu đặc biệt ở Liên minh lại cảm thấy vô cùng hứng thú. Tuy rằng Liên Minh đã quyết định không tra cứu lai lịch của Văn Khanh, nhưng trí tò mò của con người là bất diệt.

Thư nặc danh của Tô Nguyễn có nói Văn Khanh là người xuyên qua, nhưng nói một cách rất mới lạ. Cô ta tự lấy đá đập vào chân mình, không làm gì được Văn Khanh còn khiến bản thân rơi vào hố lửa. Về sau Tô Nguyễn không chịu được sự tra tấn của chính phủ, khai sạch toàn bộ những thông tin ở kiếp trước.

Sau đó..... Làm gì còn sau đó, Tô Nguyễn bị giữ lại ở hiệp hội nghiên cứu không gian và tâm linh.

Rất lâu về sau, Văn Khanh mới bất tri bất giác phát hiện Tô Nguyễn đã bị nhốt ở trong phòng tối, bị đem ra mổ xẻ nghiên cứu. Đương nhiên, những việc này hoàn toàn được tiến hành trong bí mật, Văn Khanh có thể phát hiện ra là vì thần thức của cô quá mạnh mẽ mà thôi.

Cô vốn dĩ không muốn tiếp xúc với Tô Nguyễn, người ta tốt đẹp thế nào cô không quan tâm, chật vật thế nào cũng chẳng liên quan đến cô. Nhưng hại người hại mình, cô thật sự vui sướng khi người gặp họa!

Đồng thời chuyện này như một hồi chuông cảnh tỉnh Văn Khanh, Liên Minh nếu đã biết cô là người xuyên qua, không chừng cũng sẽ xuống tay với cô. Tuy giá trị vũ lực của cô rất cao, nhưng lòng người khó dò, cô vẫn là con mồi béo bở trong mắt bọn họ.

Nhưng Liên Minh nếu không phải toàn là đồ ngốc thì hẳn có thể nhìn ra: việc Văn Khanh sống sẽ có giá trị hơn là việc cô chết.

Văn Khanh cũng mặc kệ bọn họ, nếu bọn họ tìm tới cửa, cô sẽ ngay lập tức rời khỏi thế giới này. Nhưng nếu bọn họ biết tôn trọng lẫn nhau, cô cũng không ngại chỉ dạy thêm một chút. Do đó Văn Khanh tiếp tục chế biến ra nhiều món ăn ngon, thỉnh thoảng lại điều chế chút dược tề, không tiếp xúc nhiều với bên ngoài, bình bình đạm đạm hưởng thụ cuộc sống an bình.

Những người đó so với tưởng tượng của cô thì thông minh hơn nhiều, không hề đến quấy rầy cô, trái ngược còn giúp cô rất nhiều chuyện. Vì thế Văn Khanh sống ở thế giới này hơn 60 năm mới rời đi. Trước khi đi còn thuận tay giải quyết Yêu Vương của Trùng tộc.

- -----

Tháng 9 năm 6248, một năm học mới bắt đầu, tân sinh viên lũ lượt vào trường. Quản lí học viện Quân Sự Liên Minh dẫn các sinh viên năm nhất đi tham quan một vòng trường học.

"Từ khi thành lập đến nay học viện Quân Sự Liên Minh của chúng ta đã có tuổi đời hơn 3000 năm lịch sử, nhân tài xuất hiện lớp lớp, những vị nguyên soái, tướng lĩnh nổi danh trong lịch sử hầu như đều là học viên trường chúng ta. Những danh nhân được tạc tượng đều là những nhân vật có cống hiến vô cùng to lớn đối với Liên Minh, trong đó người nổi danh nhất là ai? Các trò có biết không?"

"LÀ NỮ VƯƠNG ĐẠI NHÂN" Đám sinh viên tinh thần phấn chấn đồng thanh đáp, trong mắt không thể che dấu được sự kính trọng cùng với nỗi khao khát ngưỡng mộ.

"Không sai! Chính là Nữ vương đại nhân!" Trong ánh mắt của quản lí có một tia sáng kì dị, thần sắc trang trọng giới thiệu cho các sinh viên tiểu sử cuộc đời của Nữ vương đại nhân.

"Cô ấy chế tạo ra Tây Tủy dịch có thể gia tăng thể lực, Dưỡng Thần dịch ổn định tinh thần, Tái Sinh dịch tái tạo lại các bộ phận cơ thể bị thương... Những dược tề chúng ta đang sử dụng đều là thành phẩm cải tiến của nữ vương đại nhân! Nhưng đáng quý nhất chính là thuật rèn luyện cơ thể. Thứ này không chỉ giúp con người ta có thể phát huy hết năng lượng ở trong cơ thể, còn đặt ra nền móng cơ sở cho luyện thể học, giải quyết được mỗi nguy hại của con người lúc bấy giờ, đưa con người trở thành bá chủ - hoàn toàn khống chế được Trùng tộc..."

Nói đến đây, quản lí tạm ngừng một chút, mặt đầy hứng khởi nói: "Khi đó mọi người vô cùng hạnh phúc, Trùng tộc ăn không kết, tốc độ tu luyện lại nhanh. Không giống như chúng ta hiện giờ, Trùng tộc đã bị đưa vào sách đỏ, chỉ có thể ăn một chút côn trùng chăn nuôi, số lượng ít đến đến thảm thương, phải tự bản thân cố gắng tu luyện..."

Giáo viên đang phổ cập đến chuyện này chợt nhớ tới mình đang đứng trước mặt sinh viên, thấy tư tưởng truyền bá không được tích cực cho lắm, hần khụ một tiếng, trở lại chủ đề chính: "Trùng tộc là người bạn thân thiết của chúng ta, không những giúp chúng ta có cái ăn mà còn giúp chúng ta có năng lượng tu luyện. Do đó chúng ta phải ra sức bảo vệ chúng nó. Được rồi, bây giờ chúng ta đi qua bên này. Đây là kí túc xá nơi Nữ Vương từng sinh sống, đã bị khóa lại. Vì đây là chỗ ở của danh nhân nên một năm chỉ mở ba lần, mấy trò phải tranh thủ cơ hội..."

Không cần giáo viên nhắc nhở, đám sinh viên cũng đã kích động chạy tới. Không ít người báo danh trường quân đội vì Nữ vương đại nhân, đương nhiên tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội lần này.

Phần lớn kiến trúc khu B đã bị hủy, xây dựng thành một quảng trường. Trên quảng trường lại xuất hiện một vài khu nhà, chính là nơi Nữ Vương từng sinh sống. Ngay trung tâm quảng trường tượng của Nữ Vương được dựng lên, không ít học sinh vây quanh chụp ảnh.

"Cuối cùng cũng được gặp nữ thần! Nữ vương thật sự rất xinh đẹp! Còn đẹp hơn trong ảnh nữa!"

"Đây là chỗ ở của Nữ Vương, từ ngày cô gia nhập học viện Quân Sự vẫn chưa từng rời đi."

"Tiếc quá, ước gì được sinh ra sớm hơn vài trăm năm để được tận mắt chứng kiến dáng vẻ của Nữ Vương!"

"Đúng vậy! Nói không chừng tôi còn có thể được thưởng thức trò nghệ của Nữ Vương! "

"Đáng tiếc, Nữ Vương không lập gia đình, không có hậu thế nối dõi, làm chúng ta muốn tưởng niệm cũng không thể!"

"Nghe nói Liên Minh tam soái đều yêu thầm cô, không biết là thật là giả?"

"Tôi nghĩ là thật đó, nam nữ ai cũng thích cô ấy mà, người yêu thầm Nữ vương có khi hơn một nửa Liên Minh ấy chứ!"

- - - - -

Trở lại không gian vô tận, mọi thứ vẫn như lúc cô rời đi, chỉ có thêm một con Phượng Hoàng đang bọc mình trong kén. Văn Khanh nhìn ra nó đang thẳng cấp, thế nên vòng ra đằng sau đánh thức nữ quý Văn Khanh, hỏi cô có vừa lòng hay không.

Văn Khanh tất nhiên không có gì không hài lòng: "Hóa ra cô ấy là linh hồn đến từ nơi khác chiếm lấy thân thể của Tô Nguyễn. Khó trách cô ta đối xử với tôi như vậy, hiện giờ tôi cũng không còn điều gì tiếc nuối nữa, cảm ơn cô."

"Không cần khách sáo."

Sau khi tiễn nữ quý Văn Khanh đi, Văn Khanh luyện hóa công đức, cảm thụ lực lượng của mình đã trở nên mạnh mẽ hơn. Rồi cô ném chìa khóa vàng nhận được lần này: gặp qua là không quên được ném vào trong không gian vô tận. Sau đó nằm trên bập bênh chờ người ủy thác kế tiếp.

U như kĩ chương này được 65 vote lại đăng chương sau nhaaa =))

- Có nhiều bạn hỏi team đã xả chương cho event chưa á thì team xin thông báo là chúng mình xả chương rồi nhé. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ nhiệt tình cho team. Moahhh

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 44: Thế Giới V: Mang Theo Bàn Tay Vàng Trở Về Cổ Đại

Edit: Lan Anh

Beta: An Hy+ Miêu Nhi

Nếu phân chia theo thể loại của Tấn Giang, thế giới lần này hẳn là điền văn sủng ngọt.

Nữ chính Giang Xu, vốn là một nữ sinh viên hiện đại. Ngày mười một tháng mười một, nàng ngoài ý muốn bị điện giật, sau khi tỉnh lại liền biến thành một tiểu cô nương nghèo đói ở nông thôn.

Gia đình nữ chính nghèo rất mong tươi, nhà chỉ có bốn bức tường. Phụ thân bị gãy chân trong khi săn thú rồi nằm ốm đau trên giường, mẫu thân lại yếu đuối nên không thể một mình gánh vác việc trong gia đình. Trong nhà một ngày chỉ được ăn một bữa cơm, nhưng cứ ba ngày thì hai ngày không có gì ăn. Không nỡ nhìn hai đứa em trai gầy yếu đến nỗi sắp không nhận ra đây là một con người, tiểu cô nương chỉ vì cố gắng dành dụm ít đồ ăn nên cứ nhịn mãi, nhịn mãi, cuối cùng chết đói.

Giang Xu vốn dĩ là một nữ sinh lương thiện lại giàu lòng hảo tâm, biết tình huống trong gia đình hiện tại, nàng không khỏi chua xót, lại bởi vì nàng đã chiếm lấy thân thể đứa con gái nhà họ, nên quyết định sẽ báo đáp bọn họ cho thật tốt.

Sau đó, nàng liền phát hiện ra, bàn tay đào bảo trước khi nàng xuyên tới cũng cùng xuyên tới! Bàn tay vàng này làm Giang Xu sướng đến phát điên rồi!

Trong nhà không có lương thực?

Mua mua mua!

Trong nhà không có quần áo?

Mua mua mua!

Trong nhà không có gia vị?

Mua mua mua!

Cũng may, nàng còn nhớ rõ bản thân đang ở thời cổ đại, nên đều lén lút đi mua tất cả mọi thứ, vì nếu bị người ta phát hiện thì chắc chắn người nào cũng cho rằng nàng là yêu quái rồi bị thiêu chết. Dù sao thì phụ thân vẫn đang nằm trên giường, mẫu thân bán bánh bao, nên vào thành chọn mua đồ đều là trách nhiệm của trưởng nữ trong gia đình. Nàng nói gặp được người tốt giúp đỡ mình, người trong nhà cũng sẽ tin tưởng.

Sau khi sinh hoạt đã ổn định hơn, Giang Xu khởi nghiệp bằng việc bán bánh bao, lúc đầu chỉ buôn bán nhỏ, một thời gian sau phát triển thành một tửu lầu lớn và nổi tiếng khắp cả nước.

Nàng còn lấy ra từ bàn tay vàng của mình nào là cải trắng, ớt cay, khoai tây, bắp, khoai lang đỏ đang chờ thu hoạch, vừa làm cho kết cấu ẩm thực trong thế giới thêm phần phong phú, lại giải quyết được vấn đề lương thực của nhân dân, vậy nên nhân dân cả nước hết sức kinh ngạc. Hoàng thượng vô cùng biết ơn đại đức của nàng, lập tức phong nàng - một cô nương nông thôn làm huyện quận, lại ban thưởng thêm các loại đất phong, đất thưởng. Vì vậy, Giang gia lập tức trở thành một gia đình quyền quý, và những việc

Giang Xu đã trải qua cũng đều trở thành một truyền kỳ trong câu chuyện của mọi người.

Khúc đầu, tiểu thuyết chỉ chăm chăm truyền đạt các đạo lý chân thiện mỹ đúng nghĩa điền văn: nữ chính chăm chỉ, cần cù, lương thiện, chí công vô tư, mặc dù có chút thánh mẫu nhưng cũng không thiếu sót cái gì. Chẳng qua sau khi nam chính xuất hiện, điền văn lập tức biến thành ngọt sủng trong nháy mắt.

Nam chính là thế tử Hoài Nam Vương, lòng dạ độc ác, lãnh huyết vô tình, thế lực ngăm không thể khinh thường. Tình cờ được nữ chính cứu, lập tức yêu cô nương "như ánh sáng mặt trời phá vỡ phòng tuyến trong lòng hắc" kia. Bởi chính hắc cũng có rất nhiều kẻ thù không cách nào tiêu diệt, hắc không dám giao trái tim yêu thương cho cô nương ấy để nàng bị kéo xuống vũng nước đục... nên hắc chỉ biết lùi về sau âm thầm bảo vệ nàng.

Hễ là ức hiếp nữ chính, kiếm chuyện với nữ chính hay những người nữ chính không đối phó được đều bị hắc lạng lẽ tiêu diệt. Tiểu thuyết này còn có một đồng người vào bình luận, cái gì mà "Sủng ngọt", "Bạn trai quá tuyệt vời", "Nam chính v587"!

Lần này, người ủy thác của Văn Khanh tên là Vệ Văn Khanh, xuất thân từ Trấn Quốc Công phủ, tổ phụ là Trấn Quốc Công, phụ thân là nhất phẩm Tuyên Uy tướng quân, mẫu thân là trưởng công chúa triều đại đương thời. Vệ Văn Khanh chính là nữ nhi duy nhất của bọn họ, cũng là cô nương duy nhất trong Quốc công phủ. Lớn lên trong sự yêu chiều sủng ái từ nhỏ, là viên ngọc quý giá của toàn bộ Quốc công phủ. Chỉ là bởi vì ngoài ý muốn phát hiện ra bí mật của nữ chính mà cả gia tộc bị nam chính diệt khẩu, toàn bộ Trấn Quốc công phủ ngoại trừ trưởng công chúa ra thì không một ai may mắn sống sót.

Nguyện vọng của người ủy thác là bảo vệ thật tốt Trấn Quốc công phủ, bắt nam chính đền mạng.

Không hề dả động đến nữ chính, Văn Khanh suy nghĩ kế hoạch một chút. Có lẽ nên chọn bàn tay vàng tu tiên.

- - -

Trong phủ Trấn Quốc Công, binh hoảng mã loạn.

"Mau, nước ấm!"

"Bà đỡ! Bà đỡ đến chưa?"

"Nhị gia, phòng sinh rất dơ bẩn, ngài không thể vào!"

"Tránh ra! Bên trong là thê tử của ta, hài tử của ta! Dơ bẩn chỗ nào?"

Tướng quân rảo bước đi vào, trong phòng vang vọng từng tiếng hét chói tai, mọi người vẫn vội vội vàng vàng như cũ. Sáng sớm tinh mơ, một tiếng khóc nỉ non vang ra từ phòng sinh.

"Chúc mừng nhị gia! Chúc mừng công chúa! Là một vị thiên kim!"

Mọi người trong viện chưa hết vui mừng lại đồng loạt kinh hô: "Nhìn ngoài sân kia, còn chưa đến mùa xuân mà cây cối đã khai nộ rồi!"

"Xem kìa xem kìa! Cái cây hôm trước vừa bị sét đánh đã nảy mầm rồi!"

Cùng thời gian ấy, trong hoàng cung, mấy ngày trước, Nguyên Xương Đế phong hàn ồm đau nằm trên giường, đang mệt mỏi đi vào giấc ngủ, ông lại mơ thấy Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm, đáp xuống Đại Chiêu, ban tặng nhiều điều tốt lành cho nhân dân, che chở vương triều của Triệu thị suốt trăm năm.

Việc này đến quan giải mộng cũng khó mà giải thích, nhưng Nguyên Xương Đế sau khi tỉnh lại vẫn nhớ rất kỹ, ngay cả giọng nói và nụ cười của Huyền Nữ cũng đều khắc ghi trong đầu. Điều này khiến cho Nguyên

Xương Đế không hề nghi ngờ mà còn tin là thật, cao giọng cười lớn: "Tốt! Tốt lắm! Trời phù hộ Đại Chiêu ta!" Sau khi cười, thân thể quanh năm năm triền miên trên giường bệnh như được thư giãn vài phần, vì thế Nguyên Xương Đế càng tin tưởng Cửu Thiên Huyền Nữ là có thật. Chỉ qua một giấc mơ, đối phương thậm chí còn mang đến cho ông cơ hội tiếp tục sống!

Ngay sau đó, một cung nữ chạy tới bẩm báo: "Bẩm báo bệ hạ, trưởng công chúa vừa mới sinh hạ một tiểu quận quân, cả hai mẹ con đều bình an."

"Tốt! Thưởng!" Nguyên Xương Đế vui sướng, bàn tay to vung lên chuẩn bị thưởng cho cháu gái vô số đồ vật!

Chần chừ một chút, cung nữ nói thêm: "Lúc đại công chúa hạ sinh tiểu quận chúa, trời đất xuất hiện dị tượng, trăm hoa đua nở, cây khô như gặp mùa xuân!"

Nguyên Xương Đế đang ngồi trên ngai vàng lập tức kinh ngạc nhìn xuống dưới: "Điều người nói thật?"

Cung nữ gật đầu. Nguyên Xương Đế lại cười to thêm một trận: "Tốt! Tốt lắm! Truyền ý chỉ của trẫm, trời đất xuất hiện dị tượng chính là phù hộ cho Đại Chiêu ta! Sắc phong tiểu quận chúa là An Quốc quận chúa, ban quận chúa phủ, đất phong ở Giang Nam!"

Thánh chỉ vừa ban, cả triều ai ai cũng ngạc nhiên. Vừa sinh ra đã được phong làm quận chúa, tước hiệu lại còn là An Quốc! Đứa trẻ con tới máu dính trên tóc còn chưa rửa sạch, rốt cuộc An Quốc như thế nào? Càng kỳ quái hơn là ban đất phong, còn ở Giang Nam nữa chứ, quận giàu có và đông đúc bậc nhất cả nước! Hoàng Thượng không lẽ bệnh quá lâu nên hồ đồ rồi hả?

Một đám đại thần thỉnh Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nhưng tất cả đều bị Nguyên Xương Đế ngăn cản, dùng lý do là trời đất xuất hiện dị tượng, còn chuyện Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm trong mơ ông

vẫn chưa hề nói tới. Bởi vì ông sợ, cháu gái sẽ trở thành thỏi nam châm thu hút thù hận, trở thành mục tiêu của các quốc gia khác. Xung quanh Đại Chiêu còn có Man Quốc như hổ rình mồi, nếu cho bọn họ biết Cửu Thiên Huyền Nữ đầu thai thành cháu gái của ông, tới để che chở Đại Chiêu, chẳng lẽ bọn họ không phải người tới ám sát sao?

Văn Khanh nằm trên tã lót. Thánh chỉ vừa rời nàng cũng nghe thấy, không uổng công nàng báo mộng khiến trời đất xuất hiện dị tượng, Hoàng Đế thể nhưng lập tức phong tước hiệu, còn ban cả đất phong. Có như vậy nàng mới có được một thân phận không tầm thường, về sau làm chuyện gì cũng sẽ dễ dàng hơn.

Cha tướng quân cùng với mẹ công chúa bị dọa không nhẹ, Triệu Oản hơi chau mày, nàng vừa mới sinh nở xong nên khuôn mặt tràn đầy lo lắng và có phần tái nhợt, ôm tiểu nữ nhi đang ngủ ngon lành vào lòng, nói: "Hoàng huynh rốt cuộc là có ý gì? Trời đất xuất hiện dị tượng cũng không đủ để huynh ấy ban một đặc ân lớn như vậy, ta sợ trong đó có âm mưu....."

Vệ Đông Dương làm sao không lo lắng, nhưng thê tử mới vừa mới sinh, thân thể rất suy nhược, vì vậy hấn không dám biểu lộ ra, chỉ cười nói: "Sợ cái gì, trời sập xuống đã có ta đỡ. Bảo bối nhà chúng ta là cháu ngoại của Hoàng Thượng, nàng lại là muội muội ruột của hấn, hấn làm sao có thể hại hai người được? Có lẽ là hấn cũng đang mong có cháu ngoại, trùng hợp đứa trẻ này lại được trời đất ban phúc nên mới vui sướng như vậy thôi!"

Nói xong, hấn ôm hài tử ở trong lòng Triệu Oản, cẩn thận hôn, tấm tắc bảo lạ: "Nhìn con gái của ta xem, vừa sinh ra đã vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt trắng hồng, không hề giống mấy đại ca nó một chút nào!"

Vệ Đông Dương chuyển đề tài, Triệu Oản cũng rời sự chú ý đi, dùng vẻ mặt dịu dàng nhìn con gái của mình: "Nói cái gì đó? Mới sinh ra hài tử nào cũng đều nhăn nhúm rúm ró cả, lớn lên một chút là đỡ. Văn Thành không phải cũng như vậy sao?"

"Vẫn không xinh đẹp bằng con gái ta!"

.....

Trần an thê tử xong, Vệ Đông Dương lập tức bước tới thư phòng của Trần Quốc Công, đại ca Vệ Đông Bình cũng ở đó, nhưng ba người bọn họ cũng không biết phải bàn bạc điều gì. Tiệc tắm rửa ba ngày cho An Quốc quận chúa cũng chưa làm, chỉ nói rằng thân thể của hài tử yếu đuối không thể làm bừa.

Không ít người thầm cười trong bụng khi thấy người gặp họa. Được Hoàng Thượng sủng ái thì thế nào? Tiểu hài tử yếu đuối thế này, liệu có thể sống qua được tám ngày? Vốn dĩ cũng bởi hành động của Nguyên Xương Đế lần này mà thế lực ngầm cuộn trào mãnh liệt khắp nơi cũng đều an tĩnh lại, bọn họ dự tính quan sát thêm rồi mới tính tiếp.

Văn Khanh mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ trong cơ thể trẻ con, không lãng phí thời gian mà tranh thủ tu luyện. Nhờ vậy, nàng có thể nhìn rõ mọi việc ở Trần Quốc công phủ, trong phủ có chuyện gì đều không thể qua được ánh mắt nàng. Chẳng qua Trần Quốc công phủ là một gia đình trong sạch hiếm có, chuyện xấu xa tai ác cực kì ít.

Rất nhanh đã đến tiệc đầy tháng! Tắm rửa ba ngày có thể bỏ nhưng tiệc đầy tháng thì không thể, Văn Khanh bị một lũ người ngắm nghía, thậm chí chạm tay chạm chân, bởi ai ai cũng mong mỗi được gặp An Quốc quận chúa trong truyền thuyết một lần, người nhà muốn thoái thác cũng không được.

Văn Khanh không thèm để ý, vẫn cư xử bình thường, muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, dám hại nàng? Kiếp này không có cơ hội đâu!

:> Áu T^T Mọi người nhanh quá, lần này 70 votes nha:>

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 45

Edit: Lan Anh

Beta: An Hy+Miêu Nhi

Tiệc đầy tháng hôm nay, các gia tộc uy tín hay các dòng dõi cao quý trong kinh thành đều tới tham dự, mặc kệ trong lòng bọn họ suy nghĩ thế nào, thể diện là không thể không cho. Cho dù không cho Trấn Quốc Công thể diện thì cũng phải cho hoàng đế thể diện! Hoàng thượng không hề che giấu sự yêu thích cưng chiều đối với An Quốc quận chúa, bọn họ tất nhiên phải đến tham dự để nịnh nọt ông rồi.

Mới sáng sớm, Văn Khanh đã bị Triệu Oản trang điểm giống hệt một phúc tinh, canh đúng giờ mới bế ra ngoài cho các phu nhân nhìn một chút.

"Ôi! Tiểu quận chúa lớn lên thật xinh đẹp, rất giống ngọc nữ hầu cận bên cạnh Quan Âm Bồ Tát!"

"Khuôn mặt nhỏ trắng nõn này, rất hiếm người có được đó!"

"Quả nhiên là đứa bé mang điềm lành, sau này chắc chắn sẽ gặp may mắn."

Một đám người không biết thật lòng khen tặng hay giả vờ nịnh hót, nhưng tất cả đều không dám ôm. Trẻ em mới sinh ra rất yếu ớt, chẳng may

xảy ra chuyện gì thì khó lòng mà giải thích. Càng là nhà quyền quý lại càng kiêng dè chuyện đó.

Chẳng qua nhìn tiểu quận chúa không giống như bên ngoài đồn đại là sắp chết yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, vừa nhìn là biết cực kỳ khoẻ mạnh, trong đôi mắt đen láy lộ ra linh khí, quả thực là ngọc tuyết đáng yêu. Cũng không biết là ai nhận tâm truyền mấy tin xui xẻo này.

Triệu Oản đang muốn nhờ bà vú ôm Văn Khanh trở về phòng, một nha hoàn vội vàng tiến vào bẩm báo: "Công chúa, thánh thượng giá lâm, muốn xem tiểu quận chúa." "

Mọi người trong phòng đều vô cùng kinh ngạc, hoàng thượng đích thân tới đây? Xem ra địa vị của tiểu quận chúa trong lòng Hoàng Thượng phải đánh giá lại một lần nữa rồi.

Triệu Oản sắc mặt bình tĩnh, nàng sửa sang lại y phục, tự mình ôm Văn Khanh đi đến viện chính. Theo sát nàng là con dâu lớn của Trấn Quốc Công, cũng chính là chị dâu của Triệu Oản, tiếp đó là các vị quý phu nhân.

Lúc này Nguyên Xương Đế đang ngồi trên ghế chủ tọa, hai nhóm đại thần đứng ở hai bên sườn. Đợi đoàn người của Triệu Oản hành lễ xong, Nguyên Xương Đế vui mừng vươn tay về phía nàng: "Mau cho trẫm nhìn xem!"

Triệu Oản theo lời bước tới, cười đùa một câu: "Hoàng huynh, cẩn thận nhé! Nếu huynh dám làm đau con gái của muội, muội sẽ không bỏ qua cho huynh đâu!"

Triệu Oản và Nguyên Xương Đế là một mẹ sinh ra, cảm tình vẫn luôn rất tốt, nàng nói như vậy cũng không có ai cảm thấy đại nghịch bất đạo. Nguyên Xương Đế cúi đầu nhìn kỹ đứa nhỏ trong lòng ngực, tiểu cô nương mi thanh mục tú, khuôn mặt trắng mịn, sau này lớn lên chắc chắn sẽ trở thành một đại mỹ nhân. Nhưng điều càng khiến Nguyên Xương Đế vui vẻ

chính là - tiểu cô nương này với Huyền Nữ trong mộng của ông giống nhau như đúc, chẳng qua bây giờ chỉ là bản thu nhỏ mà thôi.

Đứa cháu ngoại này chắc chắn là Cửu Thiên Huyền Nữ chuyển thế!

Trời phù hộ Đại Chiêu ta! Nguyên Xương Đế càng nhìn Văn Khanh càng yêu thích không buông tay, nếu không phải lo lắng bé con vừa mới sinh ra không lâu, ông chắc chắn sẽ sai người mang về cung để bầu bạn!

Văn Khanh vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi, mọi người nhìn vào đều nghĩ nàng đang ngủ rất say. Nhận thấy được ánh mắt không hề che dấu yêu thương của Nguyên Xương Đế, tâm trạng Văn Khanh hơi thay đổi, nàng phóng một luồng linh khí tẩm bổ thân thể vào chiếc ngọc bội Nguyên Xương Đế hay mang theo bên mình.

Trong nguyên tác, Nguyên Xương Đế trời sinh yếu đuối, trong cung có rất nhiều ngự y điều dưỡng nhưng cũng chỉ sống được đến bốn mươi tuổi, trong đó hơn phân nửa thời gian là triền miên trên giường bệnh. Cũng bởi vì tiên đế chỉ có một đứa con trai là ông, lại là nhi tử của trung cung Hoàng Hậu, vậy nên dù sức khỏe không tốt, ngôi vị hoàng đế vẫn thuộc về vị hoàng tử ốm yếu này.

Chẳng qua ông quá nhiều bệnh, đến tận lúc chết cũng chỉ có một nhi tử duy nhất.

Cái chết của nguyên chủ không hề liên quan tới ông, Trấn Quốc Công cả nhà bị trảm cũng không phải do ông hạ chỉ, mà là "kiệt tác" của tiên đế - con trai ông - và nam chính.

Luồng linh khí kia tuy rằng không thể kéo dài tuổi thọ của ông, nhưng lại có thể giúp Nguyên Xương Đế bớt đau đớn phần nào khi bệnh tật hành hạ. Không phải Văn Khanh không muốn cho ông duyên thọ, mà bởi vì nơi này là nhân giới, sinh tử đều có định số, đặc biệt là số mệnh của hoàng đế là do ông trời quyết định, càng không thể tùy tiện sửa đổi.

Nguyên Xương Đế lưu luyến trả Văn Khanh lại cho Triệu Oản. Biểu hiện của ông khiến cho các vị đại thần phía dưới kinh hãi không thôi, bệ hạ quả nhiên vô cùng yêu quý đứa trẻ sinh này! Cũng đúng, vừa sinh ra đã khiến trăm hoa đua nở, cây khô gặp mùa xuân - chứng tỏ là điềm lành, mà hễ là điềm lành thì đối với hoàng thượng mà nói - đó chính là lời khen của trời cao. Huống hồ đứa nhỏ này còn là cháu gái ruột của hoàng thượng, không phải người ngoài.

Có lẽ, bệ hạ cảm thấy đứa nhỏ này có thể mang đến may mắn? Nếu không, sao lại sắc phong, lại còn ban đất nữa chứ, hoàng tử trong cung cũng chưa từng được hưởng đãi ngộ này!

May mắn thật đấy, nhưng dù gì cũng chỉ là một bé gái thôi.

Cho dù bên dưới suy nghĩ gì, sau khi Nguyên Xương Đế trả Văn Khanh lại cho Triệu Oản, nói một vài câu chúc rồi lập tức khởi giá hồi cung. Ông ở đây khiến tất cả mọi người đều bồn chồn lo sợ, yến hội này có lẽ cũng không thể tiếp tục. Tuy rất muốn ở lại chơi với cháu gái nhưng Nguyên Xương Đế cũng không định vì vậy mà phá hủy tiệc đầy tháng của nàng.

Nguyên Xương Đế đi rồi, yến hội lại trở nên náo nhiệt như cũ. Chẳng qua điều này cũng không hề liên quan đến Văn Khanh, nàng đã bị bà vú bế về nghỉ ngơi rồi.

- - -

Mùa đông, năm Nguyên Xương thứ mười chín.

Kinh thành vừa rơi một trận tuyết lớn, nơi nơi đều một màu trắng tinh khôi khiến trời đất như hòa vào làm một. Văn Khanh bây giờ đã mười tuổi, nàng đang đến viện chính thỉnh an mẫu thân.

Triệu Oản và Vệ Đông Dương năm nói chuyện phiếm trong phòng ngủ ấm áp: "Trận tuyết này rơi đã lâu rồi, không biết có bao nhiêu dân chúng

đang đói rét ngoài kia."

"Dân chúng Đại Chiêu sống không tốt, Man tộc ở phía Bắc cũng sẽ không an phận. Trận tuyết rơi này sợ là không ít dê bò trên đó đã chết vì lạnh. Mọi rợ không có đồ ăn nên chắc chắn sẽ đến Đại Chiêu cướp đoạt!"

Triệu Oản lạnh mặt. Thân là công chúa của hoàng thất, gương mặt nàng lập tức lộ ra khí thế ngút trời: "Những kẻ này sớm muộn gì cũng phải trừ khử sạch sẽ! Không có đồ ăn là giờ thói ăn cướp, bá tánh của Chiêu quốc mắc nợ bọn họ sao?"

"Đám mọi rợ này sống trong cảnh chém giết quen rồi, cực kì bư hãn. Binh lính Chiêu quốc quả thật hồ thẹn không bằng! Không những thế, đại quân Chiêu quốc vừa mới ra khỏi cổng thành, bọn họ lập tức chạy trốn không còn bóng dáng, chúng ta hoàn toàn không thể tìm thấy!" Vệ Đông Dương ngừng một chút, lại nói: "Tuyết năm nay rơi nhiều như vậy, có lẽ sẽ không thể chống đỡ được đến cuối năm, chắc chắn lũ mọi rợ sẽ chạy đến cướp bóc. Hoàng Thượng đã tính toán phái người đi canh gác biên quan. Ta cảm thấy người đó tám chín phần sẽ là ta!"

Lòng căm phẫn của Triệu Oản đối Man tộc lập tức biến thành lo lắng. Mặc dù nàng không hề muốn Vệ Đông Dương ra ngoài chiến trường, nhưng nàng hiểu rõ, có một số chuyện không phải bản thân không muốn là được. Bởi nàng là trưởng công chúa, là nữ nhi của hoàng thất, cần phải làm một tấm gương tốt cho nữ tử trong thiên hạ.

Bởi vậy, nàng chỉ có thể áp chế nỗi lo lắng trong lòng, nói: "Hiện tại đã là tháng mười, cuối năm sợ rằng sẽ không thể đoàn tụ....."

Vệ Đông Dương cười, an ủi nàng: "Yên tâm, tất cả chỉ là suy đoán của ta, có lẽ sẽ không tới lượt ta đâu!" Vệ Đông Dương nói, trong lòng có chút thổn thức. Trước khi thành thân là lúc hãn có tâm huyết nhất với đất nước, vừa nghe nói có mọi rợ xâm phạm lãnh thổ, lập tức hận không thể ngay lập

tức bay đến chiến trường. Nhưng sau khi thành thân, có kiều thê ấu nữ, trong lòng hẳn có chút vương bận, cũng không dám bỏ mặc mọi thứ như trước đây nữa.

Đang lan man suy nghĩ, đột nhiên rèm cửa bị xốc lên, Văn Khanh bước vào.

Triệu Oản lập tức cười cười, tiếp đón nàng: "Khanh Khanh, mau đến chỗ của mẫu thân này! Lạnh thế này, con dậy sớm như vậy làm gì?"

Triệu Oản vừa thấy con gái mình bèn không nhịn được vui sướng. Mới là một tiểu cô nương mười tuổi mà Văn Khanh đã có một dung mạo khuynh thành, mặt mày như họa, da thịt như tuyết, băng thanh thủy tú, thần sắc thanh thanh đạm đạm, nhìn không giống do nàng sinh ra mà giống tiên nữ trên chín tầng mây hơn.

Triệu Oản ở trong cung sớm đã nhìn quen các loại mỹ nhân, nhưng không một ai có thể sánh bằng con gái mình, bởi tướng mạo, phong thái, Khanh Khanh đều là nhất đẳng!

Văn Khanh hành lễ với cha mẹ rồi mới bước đến bên cạnh Triệu Oản, quay đầu nhìn về phía Vệ Đông Dương: "Phụ thân, người muốn xuất chinh sao?"

Vệ Đông Dương nhìn con gái bảo bối của mình, trong lòng thích đến không được, vươn bàn tay thô ráp định xoa xoa đầu nàng. Nhưng bàn tay đi đến nửa đường, hẳn lại bỗng nhiên nhớ ra: con gái hẳn là một cô nương đã lớn, không thể giống như hồi còn nhỏ không chỗ nào kiêng dè, vì thế lại rút tay về, xấu hổ khụ một tiếng: "Kêu cha! Giờ đã lớn rồi, không thể như khi còn nhỏ!"

Văn Khanh nghe lời gọi một tiếng: "Cha."

Triệu Oản oán trách: "Gọi là gì mà chẳng được? Lớn rồi nên không thể giống khi còn nhỏ ư?"

Vệ Đông Dương xoa xoa mũi. Hắn lập tức biết địa vị của hắn trong lòng Triệu Oản sau này phải sắp xếp lại. Nghĩ đến đề tài vừa rồi con gái hỏi, hắn không khỏi phiền muộn nói: "Cha sợ năm nay sẽ không thể ăn tết cùng Khanh Khanh được."

"Là vì Man tộc ạ?"

"Ừ" Vệ Đông Dương gật gật đầu: "Trận tuyết năm nay quá lớn, trên thảo nguyên hắn là có không ít dê bò chết rét. Không có đồ ăn, lũ mọi rợ chắc chắn sẽ tới Đại Chiêu cướp đoạt lương thực."

Văn Khanh như đang suy nghĩ điều gì đó. Trận chiến này chắc hẳn chính là thời điểm Vệ Đông Dương bị vu oan cấu kết với giặc bán nước trong nguyên tác.

Vệ gia toàn những người một lòng vì nước, muốn lật đổ bọn họ không phải chuyện dễ dàng gì, cho dù nam chính muốn giết bọn họ để diệt khẩu, tân đế lại mơ ước có được binh quyền của Vệ gia, hai phe đều muốn tiêu diệt bọn họ nhưng cũng phải có cơ để vịn vào mới được.

Vì vậy, trận chiến này của Vệ Đông Dương đã bị người ta lôi ra mổ xẻ.

Trong nguyên tác, Vệ Đông Dương dẫn binh tới canh giữ biên quan. Tuy rằng đã đến trước thời điểm Man tộc tiến hành xâm phạm, nhưng bởi xuyên suốt trận chiến tuyết vẫn rơi không ngừng, thời tiết vô cùng tồi tệ, binh lính của Đại Chiêu hoàn toàn không thích ứng được khí hậu khắc nghiệt này. Nhưng đối với Man tộc mà nói, việc này sớm đã trở thành thói quen. Bởi vậy tuy rằng đã chuẩn bị trước, nhưng binh lính Đại Chiêu vẫn đánh hết sức khó khăn, thậm chí bị Man tộc cướp mất một thành.

Cuối cùng, nhờ Vệ Đông Dương liều chết mang theo một đội quân tinh nhuệ lẫn vào giữa quân địch, lấy được đầu của thủ lĩnh mới khiến cho bọn chúng lui binh.

Nhưng, chính việc Vệ Đông Dương mạo hiểm tính mạng để bức lui quân địch lại trở thành chứng cứ chứng minh rằng hắn thông đồng với địch bán nước.

Chẳng qua chỉ vì mấy phong thư giả mạo giữa Vệ Đông Dương và tân thủ lĩnh mà hắn bị gán vào tội danh thông đồng với địch bán nước. Sau đó, cả một gia tộc lớn bị tịch thu tài sản, một trăm mấy con người bị chém đầu. Mà tất cả chuyện này, đều chỉ vì một lý do duy nhất: Vệ Văn Khanh phát hiện ra bí mật của nữ chính, nữ chính hoảng hốt lo sợ, sau đó nam chính vì tức giận mà ra tay.

Ha ha.

Văn Khanh cảm thấy loại nam chính này chắc chắn là mắc bệnh xà tinh, cố chấp điên cuồng, mất hết nhân tính! Chẳng qua là nam chính nên hắn làm gì cũng lý lẽ riêng của bản thân.

Nam chính mồ côi mẹ từ nhỏ, cha chẳng những không yêu thương còn cưới mẹ kế về cho hắn. Mẹ kế đối xử với hắn không tốt, khẩu phật tâm xà, luôn muốn giết chết hắn. Vì thế hắn dần dần hắc hóa, ai cũng không tin tưởng, làm việc nhất định phải nhõ cỏ tận gốc..... Hắn thật sự quá đáng thương, cả thế giới đều có lỗi với hắn, hắn đáng thương như vậy nên làm gì cũng đúng!

Đậu má nó!

Văn Khanh vừa nhớ tới tên này được tẩy trắng như thế nào trong nguyên tác, nhịn không được chỉ muốn bằm hắn ra thành trăm mảnh ngay lập tức! Cũng may, thời khắc này cũng không còn xa nữa!

- ----

Áu:))) 85 votes nha mọi người:>

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 46

Edit: Linh

Beta: Linh211+Miêu Nhi

Ngày mười sáu tháng mười một, tết vạn thọ, đây cũng là sinh nhật ba mươi lăm tuổi của Nguyên Xương đế. Tháng trước có một trận tuyết lớn, Nguyên Xương đế vốn định hủy bỏ thọ yến lần này nhưng Lễ bộ đã bắt đầu chuẩn bị từ nửa năm trước, thọ lễ từ các nơi cũng đã được vận chuyển về kinh thành trước khi có trận tuyết này. Thế nên thọ yến không phải nói hủy là có thể hủy được.

Sáng sớm, sau khi Văn Khanh chuẩn bị sẵn sàng, nàng lập tức đi gặp mặt Triệu Oản. Thỉnh thoảng hoàng đế cứu cứu lại gọi nàng vào cung ở, lần này ở trong cung đến nửa tháng, thế là hoàng hậu dứt khoát bảo nàng ở lại qua Tết vạn thọ.

Hoàng hậu Vương thị rất thích Văn Khanh vì nghe nói Văn Khanh có dáng dấp giống nữ nhi mới nửa tuổi đã chết non của nàng. Nàng thương yêu Văn Khanh như con gái ruột của mình, thật sự không kém Nguyên Xương đế là bao.

Không thể không nói, số mệnh của Vệ Văn Khanh cực kì tốt, trên có hai đại nhân vật sủng ái, dưới có cha mẹ, tổ phụ, bá phụ, bá mẫu cùng mấy vị đường ca thương yêu, nếu không có gì ngoài ý muốn, chắc chắn sẽ một đời vinh sủng, chỉ là đáng tiếc...

Thọ yến bắt đầu vào giữa trưa, tuy nam nữ ngồi tách nhau ra nhưng cũng không cố ý tránh mặt, vì vậy, Văn Khanh liếc mắt một cái đã trông thấy thể tử của Hoài Nam Vương - Triệu Yến ở phía đối diện. Có thể làm nam chính, khuôn mặt của hắn chắc chắn không tầm thường, chẳng qua khuôn mặt đẹp trai kia giờ phút này đang căng thẳng, thần sắc lạnh lùng, một bộ người sống chớ lại gần.

Dường như phát hiện có người đang dò xét, hắn giương mắt nhìn lại, ánh mắt sắc bén như kiếm bắn ra. Chắc chắn Văn Khanh sẽ không để người ta phát hiện ra dễ dàng như vậy. Nàng nhanh chóng thu hồi ánh mắt trước khi hắn kịp phát hiện, rồi đàng hoàng tám chuyện cùng với mẫu thân.

Triệu Yến liếc nhìn một vòng cũng không tìm được người nhìn trộm hắn, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên người của Hoài Nam Vương phi Thôi thị. Trong mắt hắn hiện lên tia sáng tối tăm, bàn tay trong ống tay áo rộng thùng thình không nhin được nắm lại thành quyền. Đáng hận! Nữ nhân này đã hại chết mẫu thân, hiện tại lại còn muốn xuống tay với hắn! Phụ thân đối với việc này mặc kệ không hỏi, trong lòng ông ta chưa từng coi hắn là con trai, tiện chủng mà nữ nhân kia sinh ra mới là bảo bối trong lòng ông!

Lần này Thôi thị thế nhưng thừa dịp hắn đi đến nhà cữu cữu, phái người ám sát hắn! Nếu không phải được cứu kịp thời, hắn đã thật sự phải đi gặp mẫu thân rồi!

Nghĩ tới đây, Triệu Yến bỗng nhiên nhớ tới cặp mắt xinh đẹp kia, trong bóng tối không thấy rõ dung mạo của nàng, chỉ có cặp mắt sáng như sao trời khiến hắn nhớ mãi không quên.

Văn Khanh cười nhạt, nàng không cần đoán cũng biết giờ phút này Triệu Yến đang suy nghĩ cái gì, chẳng qua, có lẽ hắn sẽ không có cơ hội này đâu.

Những chuyện xấu của Hoài Nam Vương gia, trên cơ bản đại gia tộc nào cũng có, thật sự không phải chuyện hiếm có gì. Nhưng chuyện của Hoài Nam Vương gia có chút đặc biệt, những chuyện này phải bắt đầu nói từ thời của tiên đế.

Tiên đế cùng Nguyên Xương đế giống nhau, con nối dõi cũng không nhiều, chỉ có một người con là Nguyên Xương đế, lớn lên cùng với thuốc thang. Bởi vậy lúc ấy có người âm thầm lén lút đề nghị tiên đế chọn một người có thân hình khỏe mạnh trong tông thất nhận làm con thừa tự, lập làm Thái tử. Dù sao một Hoàng Đế có thể chết bất cứ lúc nào rất bất lợi cho việc củng cố vững chắc giang sơn xã tắc.

Tiên đế lúc ấy không đáp ứng, ông có nhi tử của mình, chắc chắn sẽ không truyền ngôi vua cho người khác! Có điều hẳn cũng tính toán một chút, một bên đem Nguyên Xương đế lập làm Thái tử, một bên bồi dưỡng trọng điểm vài tông thất tử *, mà trong đó có Hoài Nam vương hiện tại.

*Con cháu trong hoàng thất, tông thất

Hoài Nam vương là đường huynh của Nguyên Xương đế, cũng là dòng chính của Triệu gia. Vốn là hậu chiêu mà tiên đế đã chuẩn bị, nhưng không nghĩ rằng hành động này của ông lại làm người nào đó nảy sinh dã tâm vốn dĩ không nên có.

Ngay lúc đó Hoàng Hậu, mẫu thân của Nguyên Xương đế, tất nhiên không hi vọng có người đến đoạt ngôi vua của con trai mình, thế là nàng tìm cho Hoài Nam vương một mối hôn sự, đối phương là nữ nhi nhà thanh quan, bộ dáng tính tình đều là tốt nhất, tuy gia thế không hiện*, nhưng bởi vì cả nhà trong sạch nên miễn cưỡng có thể làm Vương phi được.

* hiện: hiển hách, sang trọng, quý phái

Hoài Nam vương cưới nàng, chẳng khác nào không được nhà vợ ủng hộ, đương nhiên hẳn ngàn vạn lần không nguyện ý. Nhưng đại nghiệp** của

hắn chưa thành, cũng không dám để lộ điều gì để thánh thượng phát hiện, bởi vậy đành phải cưới người thê tử không có bất kỳ tác dụng gì này.

Nhưng cũng chỉ là cưới mà thôi, sau hắn cưới về nhà thì mặc kệ không quản, đôi khi còn dùng bạo lực. Bị tra tấn cả về thể xác và tinh thần, bởi vậy qua mấy năm nguyên phối liền hương tiêu ngọc vẫn. Có điều trước khi nàng đi để lại một đứa bé, đứa bé này là nam chính Triệu Yến.

Mà lúc này, tiên đế băng hà, hoàng hậu cùng ông là phu thê tình thâm, không chịu nổi đả kích cũng đi theo. Thế là "ấm sắc thuốc" Nguyên Xương đế kế vị.

Nguyên Xương đế không khôn khéo như tiên đế, bản thân lại yếu ớt nhiều bệnh, bởi vậy trên triều đình vô cùng hoà hợp êm ấm, đối với người phía dưới cũng khoan dung vô cùng. Hoài Nam vương dĩ nhiên là không còn điều gì cố kỵ, nguyên phối qua đời chưa đến một năm đã gấp rút cưới một thê tử có gia thế hiển hách vào cửa, đồng thời kéo gia tộc của đối phương lên cùng một thuyền với mình.

Đúng vậy, Hoài Nam vương vẫn không chịu từ bỏ dã tâm, hắn không khởi binh tạo phản vì cái giá phải trả quá lớn, thanh danh cũng không dễ nghe. Hắn vụng trộm hạ thuốc tuyệt dục cho Nguyên Xương đế, lấy thể chất của Nguyên Xương đế, đoán chừng sống cũng không lâu, chờ hắn chết rồi, không có đời sau kế vị, mà Hoài Nam vương lại có huyết thống gần nhất, tất nhiên sẽ là người được chọn phù hợp nhất cho ngôi vị hoàng đế.

Hoài Nam vương tính toán rất hay, suýt chút nữa hắn đã thành công, có điều lại bị chính con trai của hắn làm hỏng!

Trong lòng Hoài Nam vương còn phải lo chuyện lớn của mình, tất nhiên không thể để ý đến việc trong nhà. Vị Kế Vương phi lại có thanh danh rất tốt, trông nom quản lý sự việc trong nhà ngay ngắn rõ ràng, không cần hắn phải quan tâm quá nhiều. Có một người vợ hiền như vậy, gia tộc đối

phương lại toàn tâm toàn ý ủng hộ hẳn, đương nhiên Hoài Nam vương đối với nàng vô cùng kính trọng, biết những việc nàng làm cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Dù sao hẳn cũng không thích đứa con trai kia, Kế Vương phi sinh cho hẳn ba nam một nữ, đứa nào cũng thông minh hiếu thuận, không giống đại nhi tử, luôn nhìn hẳn như nhìn kẻ thù.

Mà Triệu Yến, hẳn một lòng cho rằng Hoài Nam vương vì quyền thế nên cùng kế mẫu bức chết mẫu thân, nếu không thì tại sao thi cốt của mẫu thân còn chưa lạnh đã cưới nữ nhân này về nhà? Nữ nhân kia có ba đứa con trai, đương nhiên không hi vọng hẳn còn sống chiếm mất vị trí thế tử, cho nên nàng năm lần bảy lượt xuống tay với bản thân! Mà người phụ thân tốt kia của hẳn căn bản không hề quan tâm, thậm chí là ngầm cho phép nàng làm như vậy...

Thế là Triệu Yến hắc hóa*, âm thầm phát triển thế lực của mình khiến Hoài Nam vương cảm thấy ngột ngạt, sau đó diệt toàn bộ gia đình, thu nạp hết thế lực trước đó của Hoài Nam vương, cuối cùng làm một hoàng đế ẩn mình, cùng nữ chính trải qua cuộc sống êm ấm hạnh phúc.

* hắc hóa: biến đen, trở nên vẩn vọ, độc ác

Nữ chính không hề hay biết những chuyện hẳn làm, bởi vì Triệu Yến không muốn để cho ánh mặt trời ấm áp ấy dính vào những thứ dơ bẩn. Chẳng nữ chính có biết hay không cũng không sao cả, dù gì nguyện vọng của người ủy thác là khiến nam chính phải đền tội, những việc khác nàng không cần phải để ý đến.

Khiến nam chính chết cũng không khó, lấy tu vi hiện tại của Văn Khanh, một ngón tay là có thể bóp chết hẳn. Chẳng qua Văn Khanh không muốn ô uế tay mình, thế nên vẫn là để hẳn cùng Hoài Nam vương chó cắn chó đi thôi!

Nàng làm vậy là đang đưa Hoài Nam vương một món quà lớn đấy!

Văn Khanh cười nhạo một tiếng, quay đầu nhìn về phía người khác, một người thanh niên đang ngồi tại vị trí gần ngự án nhất - là con trai duy nhất của hoàng thượng, hoàng tử Triệu Cật.

Nguyên Xương để bị Hoài Nam vương hạ được là chuyện sau khi hấn kế vị, trước đó hấn cùng hoàng hậu từng có một người con gái, chỉ có điều đã chết non. Ngoài ra, còn có một lần ngoài ý muốn sủng hạnh một cung nữ, sinh ra một đứa con trai, đó chính là Triệu Cật.

Nhưng mẫu thân Triệu Cật chỉ là một cung nữ vẫy nước quét nhà, nhát như chuột, còn có chứng vọng tưởng bị hại. Từ khi nàng phát hiện mình mang thai, sợ bị người hại nên thận trọng ở yên trong cung của mình dưỡng thai, chỗ nào cũng không dám đi. Sau mười tháng sinh hạ nhi tử, càng nơm nớp lo sợ, nàng sinh ra trưởng tử của hoàng thượng, là hoàng tử độc nhất trong hậu cung, ngay cả hoàng hậu cũng không có hoàng trưởng tử! Để người trong hậu cung biết chắc ăn tươi nuốt sống nàng mất! Bởi vậy nàng càng thêm sợ hãi, một mình cẩn thận nuôi dưỡng nhi tử, không dám nói cho ai biết.

Nguyên Xương để lâm hạnh nàng vốn là ngoài ý muốn, sau khi phong nàng thành mỹ nhân liền không để tâm đến. Diện mạo của nàng cũng chẳng có gì xuất sắc, Nguyên Xương để cũng quên luôn nàng, nữ nhân trong hậu cung đương nhiên càng không có hứng thú đối với nàng. Thế là, thẳng đến khi mỹ nhân qua đời, Triệu Cật sáu tuổi mới được người ta phát hiện.

Hậu cung chấn kinh! Tiền triều chấn kinh! Tất cả mọi người đều chấn kinh!

Lúc đầu tưởng rằng Nguyên Xương để kế vị lâu như vậy vẫn chưa có nhi tử đã không có hi vọng gì, không ngờ tới còn một nhi tử bị giấu ở trong cung!

Là nhi tử duy nhất của Hoàng đế, đáng lẽ Triệu Cật nên được hưởng thụ tất cả sủng ái, làm người kế vị được tể mi bồi dưỡng. Vậy mà bị mẫu thân hãm nuôi dưỡng sáu năm, hãn cũng bị nhiễm chứng vọng tưởng bị hại như người phụ nữ kia. So với mẫu thân hãn còn nghiêm trọng hơn!

Hãn lúc nào cũng cảm thấy tất cả mọi người đối với hãn đều không có ý tốt gì, hoàng hậu gần gũi với hãn là muốn giết chết hãn, thái phó dạy bảo hãn là muốn khiến hãn trở nên vô dụng, đại thần làm hãn vui lòng là muốn mưu hại hãn... Cả người hãn đều vui buồn thất thường, Nguyên Xương đế phân tích cho hãn vô số lần mà hãn không nghe, tức giận đến nổi mặc kệ hãn!

Sau đó, Triệu Cật cảm thấy phụ hoàng cũng không có ý tốt đối với hãn, bởi vì người sợ mình đoạt ngôi vua của người!

Bệnh đa nghi của hoàng đế nặng như vậy, sau khi nhậm chức đương nhiên muốn nắm giữ tất cả mọi quyền lợi trong lòng bàn tay, thế là phủ Trấn Quốc Công tay nắm trọng binh liền thành đối tượng khai đao đầu tiên của hãn.

Bởi vậy, nguyện vọng thứ hai của người ủy thác là bảo hộ phủ Trấn Quốc Công. Nếu vậy, chỉ còn cách là ngăn không để Triệu Cật ngồi lên hoàng vị!

Đang nghĩ ngợi, yến hội đã tiến hành đến phần cao trào, dâng quà chúc thọ.

Với sự yêu thích của Nguyên Xương đế với Văn Khanh, coi như nàng chỉ đưa cho hãn một phiến lá, hãn cũng sẽ cao hứng khen nàng hiếu thuận! Có điều Văn Khanh cũng không thật sự qua loa như vậy, nàng đưa một phiến lá có linh khí, có thể dùng để tẩm bổ thân thể.

Nguyên Xương đế lấy tay chạm vào một cái, phát hiện ra phiến lá này có gì đó khác biệt, có một luồng khí vô cùng thoải mái có thể khiến ông quên

hết mỗi một, ông tất nhiên biết cô cháu ngoại này không phải người bình thường, bởi vậy cao hứng nói: "Lễ vật của An Quốc hợp lòng trăm nhất, xứng đáng nhận thưởng của trăm! An Quốc muốn gì cứ nói!"

Bên dưới một đồng đại thần thổ tào*, cái quý gì vậy? Đừng tưởng rằng bọn hăn không nhìn thấy, đó chính là một phiến lá rất bình thường! Không phải là muốn tìm cái cớ nào đó để thưởng cho An Quốc Quận Chúa sao? Làm giống như thật vậy.

*thổ tào: chửi bậy

"Vậy thì An Quốc muốn một lời hứa của cữu cữu nha."

"Hứa hẹn gì?" Nguyên Xương đế cảm thấy vô cùng hứng thú, đây là lần đầu tiên cháu gái đưa ra yêu cầu với ông! Đương nhiên ông phải đáp ứng rồi!

"An Quốc hi vọng cữu cữu đáp ứng, mỗi ngày tâm tình thoải mái, ngủ sớm dậy sớm, chú ý ăn cơm, chú ý thân thể." Văn Khanh chững chạc đàng hoàng* nói.

*chững chạc đàng hoàng: nguyên văn là 一本正经(nhất bản chính kinh)

"Ha ha!" Nguyên Xương đế cao giọng cười to, cùng lúc đó, trong lòng lại hết sức cảm động, cũng chỉ có Khanh Khanh mới chân thành quan tâm thân thể ông như thế.

"Trăm đáp ứng!"

Đại thần chúc mừng tập thể, trong lòng lại vô cùng nhất trí tán đồng, bàn về vượt môn ngựa, vẫn là An Quốc quận chúa cao hơn một bậc!

Cười đùa qua đi, quà tặng vẫn tiếp tục được dâng lên, chẳng qua đều là chút kỳ trân dị bảo, không có gì đặc biệt, cho đến khi...

"Tri phủ Giang Châu Thâm Đồng An bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn phúc kim an! Hạ quan được một kỳ nữ ở huyện Giang Ninh nhờ vả, đặc biệt trình lên bệ hạ một loại nông sản chỉ trồng 1 mẫu cũng có thể thu được sản lượng ngàn cân, đó chính là - khoai tây!"

Tiếp tục 85 votes nhé ạ:>

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 47

Edit: Linh

Beta:Linh211 + Miêu Nhi

Nguyên Xương để thất thổ làm đổ chén rượu, ông vội vàng đứng dậy: "Lời ấy là thật sao?"

"Thiên chân vạn xác." Lúc Thẩm Đồng An vừa mới biết được cũng vô cùng kích động. Sản lượng ngàn cân một mẫu, quả thực chưa từng nghe thấy bao giờ. Nếu như có thể mở rộng đưa vào sản xuất, chắc chắn sẽ giải quyết được vấn đề thức ăn, lương thực của hàng ngàn hàng vạn bách tính Đại Chiêu! Đây đúng là công lao lớn, có thể vang danh nghìn đời!

"Tốt! Tốt! Tốt!" Nguyên Xương để liên tiếp nói ba chữ tốt, có thể thấy được lúc này ông đang kích động thế nào. Thời điểm tại vị xuất hiện loại nông sản có sản lượng ngàn cân một mẫu, đủ để chứng minh ông cai quản trị vì nhân đức ra sao! Sau khi chết cũng coi như có mặt mũi đi gặp các vị tổ tiên!

Cho tới nay, Nguyên Xương để vẫn lo lắng không thể bảo vệ tốt cơ nghiệp mà tổ tiên để lại. Văn võ của ông không có thành tựu gì đặc biệt, không giống như Thái tổ quyết đoán chinh chiến thiên hạ, không giống như tiên đế văn tài thao lược học rộng hiểu cao, thậm chí vì thân thể yếu đuối nên không thể tận tâm tận lực lo toan cho triều chính, ngay cả nhi tử cũng

không sinh được! Cho nên ông cảm thấy sau khi chết, bản thân sẽ không còn mặt mũi đối mặt với liệt tổ liệt tông của Triệu gia.

Mà bây giờ lại xuất hiện một loại lương thực có sản lượng ngàn cân một mẫu! Ngàn cân một mẫu! Điều này có ý nghĩa gì? Bình quân trên các mẫu ruộng tốt nhất hiện giờ ở Đại Chiêu mỗi mẫu chỉ thu được có ba bốn trăm cân. Nếu mà khoai tây một mẫu có thể thu hoạch được ngàn cân, chuyện này thật khó có thể tin được! Dân lấy thức ăn làm trời*, giải quyết vấn đề lương thực của bách tính là chuyện mà triều đại nào cũng nỗ lực tìm cách giải quyết. Không nghĩ tới khi ông trị vì lại giải quyết được vấn đề này!

* nguyên văn là "dân dĩ thực vi thiên" 民以食为天

Nguyên Xương đế mừng rỡ như điên, mặt mũi tràn đầy kích động nhìn về phía Vân Khanh -- Khanh Khanh quả nhiên là Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm đến che chở cho Đại Chiêu ta! Từ sau khi nàng được sinh ra, thân thể của ông đang chậm rãi tốt lên, những năm này Đại Chiêu mưa thuận gió hoà, không có lũ lụt hạn hán, không có ôn dịch nạn đói, có thể nói là quốc thái dân an. Hiện tại lại xuất hiện loại lương thực có sản lượng to lớn ở thọ yến, Khanh Khanh thật sự là phúc tinh của ông!

Nguyên Xương đế nghĩ như vậy.

Thật vất vả kiềm chế sự mừng rỡ hân hoan trong lòng, Nguyên Xương đế nói: "Tốt! Khoai tây xuất hiện chắc chắn có thể giải quyết được vấn đề lương thực của hàng ngàn hàng vạn bách tính Đại Chiêu ta, đây chính là đại công! Thấm Đồng An có công dâng lên, tiền thưởng vạn lượng! Thăng chức Hộ bộ thượng thư, toàn lực phụ trách mở rộng trồng khoai tây để bách tính sớm ngày có thể ăn no bụng!"

"Thần tạ ơn ân điển của bệ hạ, nhưng thần không dám tranh công. Khoai tây này là do một nữ tử họ Giang tại huyện Giang Ninh hiến kế."

"Người có công trăm tất thưởng. Nếu không có tuệ nhân của Thẩm Thượng thư, khoai tây này cũng không đến được trên bàn của trăm. Người có công tiến cử, nên thưởng. Người hãy nói một tiếng với nữ tử họ Giang kia, nếu nàng có công, trăm nhất định không quên thưởng nàng!"

Lúc này ở huyện Giang Ninh, Giang Xu đang lo lắng bất an chờ tin tức. Nàng mạo hiểm dâng khoai tây lên cũng là một hành động bất đắc dĩ.

Từ lâu Giang gia hiện tại đã mở ba chi nhánh, bởi vì Giang Xu đưa các loại phương thức nấu ăn như: xào, rán, nộm, nướng, sấy các loại, phong phú hơn nhiều những món chưng cất trước kia - vì vậy Giang gia từ lâu làm ăn rất khá, ngày ngày hết bạc. Và tất nhiên điều này sẽ khiến người khác thêm nhỏ dãi rồi. Nàng là một cô nương nông thôn không quyền không thế, trông coi một khối thịt lớn béo bở như vậy, mọi người ai chẳng muốn cắn một cái!

Cắn một cái cũng được, nhưng bây giờ lại có một người muốn nuốt hết một mình, không chừa lại đường sống cho nàng. Đối phương là hào môn vọng tộc của Giang Châu, là vua một cõi của toàn bộ Giang Châu, không người nào dám trêu chọc bọn hắn. Trước kia Giang Xu hao tâm tốn trí dựa vào mấy nhân vật lớn, nhưng giờ nguyên 1 đám từng người từng người đều tránh đi, không thể che chở được gì cho nàng. Nàng cũng không có biện pháp cho nên mới bí quá hoá liều.

Chỉ cần nàng có thể xuất hiện trước mặt Hoàng đế, Thôi gia muốn động đến nàng cũng phải cân nhắc một chút xem có thể hứng chịu lửa giận của Hoàng Đế sau khi bị phát hiện hay không.

Nàng tin chắc, trong thời đại thiếu thốn đồ ăn này thì sức hấp dẫn của khoai tây không một quân chủ nào có thể kháng cự! Nàng biết rõ hoàng đế hiện tại là một minh quân có tấm lòng nhân hậu nên mới lớn mật làm ra quyết định này. Lại nghe ngóng được Giang Châu Tri phủ Thẩm Đồng An là một vị quan thanh liêm nghiêm chính, Giang Xu mới xin nhờ cậy đối

phương thay mình hiến cho vua. Nếu đụng phải những tham quan lòng dạ hiểm độc, nói không chừng sẽ giết nàng diệt khẩu rồi tham ô công lao của nàng!

Hiện tại Thấm Đồng An đã mang theo khoai tây đi vào kinh thành được một khoảng thời gian rồi, kết quả như thế nào còn chưa biết, Giang Xu một bên thấp thỏm chờ đợi, một bên lại nghĩ sẵn trong đầu cách giải thích tại sao nàng lại phát hiện ra khoai tây.

Mấy ngày này, từ lâu Giang gia chỉ cần vừa mở cửa, Thôi gia liền phái người đến đập phá, ba lần bảy lượt khách nhân cũng bị dọa chạy hết. Giang Xu dứt khoát đóng cửa, tất cả chờ kết quả của Thấm Đồng An bên kia rồi nói sau.

Nàng cùng người thân cũng chỉ có thể ở trong nhà, cố gắng tự bảo vệ mình mà thôi.

Mẹ Giang mặt đầy ưu sầu nhìn nữ nhi nhà mình. Khuê nữ mấy năm này càng ngày càng trở nên giỏi giang, bán bánh bao, mở từ lâu, không chỉ nuôi sống cả nhà còn đưa hai đứa Đại bảo Nhị bảo đi thư viện đọc sách, đây là việc mà ngày xưa bà nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Thế nhưng...

"Xu nhi, bọn hãn muốn từ lâu kia thì cứ cho bọn hãn đi, tiền chỉ cần đủ là được rồi, mấy năm này chúng ta cũng để dành được một chút vốn liếng, coi như trở về trồng trọt cũng có thể sống tốt qua ngày. Không có gì quan trọng hơn so với người một nhà khỏe mạnh."

Bà nói như vậy là bởi vì mấy ngày trước hai đứa con trai bị người đánh sưng mặt trên đường đi học về. Bà không có chí hướng gì lớn, chỉ hi vọng cả nhà đều bình an.

Giang Xu cười khổ. Nàng liễu mạng như vậy là vì cái gì chứ? Mẫu thân đã quên những ngày không có nổi một hạt cơm vào bụng rồi sao? Mẫu thân không hề phấn đấu nên cảm thấy những thứ này lấy được quá dễ dàng, bởi

vậy có thể tùy tiện bỏ qua. Nhưng đây là tâm huyết của nàng, bảo nàng chấp tay tặng cho người khác nàng không làm được! Huống hồ, nàng kiếm bạc phần lớn là để dùng bàn tay vàng, bằng không thì làm sao kiếm ra được nhiều đồ như vậy?

"Bọn hãn không chỉ muốn từ lâu, Thôi nhị công tử Thôi gia kia đã cưới ba mươi lăm tiểu thiếp coi trọng ta, muốn ta làm di nương thứ ba mươi sáu của hãn. Nương, người muốn cho ta đi làm thiếp của hãn sao?"

"A?" Giang mẫu mặt trắng nhợt, trước đó Giang Xu chưa từng nói với nàng chuyện này là vì sợ nàng lo lắng, hiện tại Giang Xu muốn xem ý của mẫu thân thế nào.

Giang mẫu không chút do dự nói: "Vậy không được! Nương có chết cũng sẽ không để người đến nhà bọn họ làm thiếp, bị bọn họ tra tấn làm khổ!"

Giang Xu trong lòng ấm áp, mẫu thân mặc dù mềm yếu một chút nhưng là thật tâm bảo vệ tỷ đệ nàng, nàng vội bước tới ôm bả vai Giang mẫu: "Nương yên tâm đi, ta đã tìm được biện pháp, Thôi gia thế lớn, nhưng vẫn có người có thể ngăn chặn bọn họ..."

Đang nói, cửa sân phịch một tiếng bị người đá văng ra, một đám tráng hán cao lớn thô kệch vọt vào, những hoa cỏ trên quý mà Giang Xu dứt ruột mua nháy mắt bị giẫm nát, nàng không rảnh đau lòng, phần nộ trừng mắt những người kia: "Các người muốn làm gì? Giữa ban ngày mạnh mẽ xông vào nhà dân, các người có còn vương pháp hay không?"

"Vương pháp?" Đám đại hán kia liếc nhau, cuồng vọng cười nói: "Tại Giang Châu Thôi gia ta chính là vương pháp! Dạy vương pháp cho Thôi gia, ha ha, tiểu nương tử thật là biết đùa!"

Giang Xu tức gần chết, nhưng không có cách nào, nếu có thể lấy được súng ống trong bàn tay vàng, nàng nhất định bắn chết những người này!

Đại hán cầm đầu cười đủ rồi, mới kiêu căng nhìn Giang Xu nói: "Số bạc này là sinh lễ. Nhị công tử của chúng ta nói, hấn coi trọng một nha đầu nhà nông như người là vinh hạnh của người! Ngoan ngoan thu thập xong, ba ngày sau Thôi phủ chúng ta tới đón dâu!" Hấn nói rồi ném ra hai lượng bạc, cười lạnh: "Nghe nói các người đi tìm viện binh ở kinh thành? Đừng mù quáng nữa, sẽ không có ai quan tâm đâu! Đại cô nãi nãi của chúng ta là Hoài Nam Vương phi, là hoàng thân quốc thích, người tìm Hoàng đế cũng vô dụng!"

Trong lòng Giang Xu lạnh một nửa. Thì ra là thế, trách không được Thẩm Đồng An vào kinh Thôi gia cũng không hề sợ hãi, hóa ra là có quan hệ như vậy! Chẳng lẽ đối phương muốn giết nàng?

Người nhà họ Thôi đã đạt được mục đích, lại trùng trùng điệp điệp đi ra ngoài cửa, lại nói thêm một câu: "Đúng rồi, Nhị công tử còn phân phó, đồ cưới không cần lấy nhiều, mang theo khế ước nhà của ba gian tửu lâu kia là được!"

Toàn thân Giang Xu phát run, những người này khinh người quá đáng, hai lượng bạc đã muốn đổi ba gian tửu lâu của nàng, còn muốn lấy luôn nàng!

"Thánh chỉ đến! Giang gia Giang Xu tiếp chỉ!"

Thời điểm Giang Xu đang tức giận đến run người, một đội kỵ binh từ trên trời giáng xuống, người cầm đầu giơ cao thánh chỉ.

Giang Xu lập tức thở ra một hơi, mang theo người nhà thấp thỏm lo âu cùng quỳ xuống tiếp chỉ. Những gia đình của Thôi gia còn chưa có rời đi, thấy Giang Xu thỉnh được thánh chỉ, không khỏi có chút ngu ngơ. Quan viên tuyên chỉ hừ lạnh một tiếng: "Thấy thánh chỉ còn không mau quỳ xuống?"

Lời nói của hắn còn chưa dứt, thị vệ sau lưng "Xoẹt" một cái rút bội kiếm ra, mấy tên đại hán bị dọa tè ra quần, quỳ rạp xuống, đầu chạm xuống đất. Giang Xu nhìn thấy, cảm thấy vô cùng thống khoái. Quan viên tuyên chỉ bước nhanh đến trước mặt cả nhà Giang Xu, vẻ mặt ôn hoà nói: "Vị này chính là Giang Xu Giang tiểu thư trong lời nói của Thấm đại nhân?"

Giang Xu cảm kích hắn bảo vệ mặt mũi cho mình, bình tĩnh nói: " Chính là dân nữ."

Quan viên tuyên chỉ tất nhiên có thể phát giác sự cung kính của nàng, cười nói: "Giang gia tiếp chỉ!"

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Giang thị Giang Xu, tìm được kỳ vật khoai tây, cống hiến cho triều đình, hành động lần này công tại thiên thu... Đặc biệt phong Giang Xu là Giang Ninh huyện chủ, thực ấp năm trăm hộ... Tiền thưởng vạn lượng. Lấy danh nghĩa Giang Ninh Huyện lệnh sắc tạo công đức đền thờ... Khâm thủ."

Một đống cổ ngôn quanh miệng, Giang Thu nghe không hiểu. Dù sao đều là khen nàng, phong nàng làm Giang Ninh huyện chủ, tiền thưởng vạn lượng gì đó nàng ngược lại nghe rất rõ. Còn có đền thờ gì đó nữa, tất cả đều là chuyện tốt. Giang Xu không kìm được sự vui mừng đập đầu tạ ơn, nàng là một người hiện đại, vô cùng bài xích hành động đập đầu này, song lần này nàng lại mười phần cam nguyện đập đầu, Hoàng đế bệ hạ quả nhiên là thánh minh!

Sau khi tiếp nhận thánh chỉ, vị quan viên tuyên chỉ kia lại nói: "Bệ hạ khẩu dụ, sản nghiệp của Giang Ninh huyện chủ, bất kỳ người nào đều không được đàn áp! Nếu không... Hừ!" Những lời này là nói với gia đình của Thôi phủ. Gia đình Thôi phủ liên tục đồng ý, sau đó hoảng hốt chạy về phủ.

Ở triều đại này, bách tính mười phần kính sợ hoàng quyền, lời nói vàng ngọc của Hoàng đế bất kỳ người nào cũng không dám vi phạm, tối thiểu nhất là bên ngoài không dám vi phạm.

Thấy thế, trái tim đang treo lên của Giang Xu rốt cục trở về lồng ngực, cảm kích mời quan viên tuyên chỉ ăn cơm, một đám người nhiệt nhiệt nháo nháo đi từ lâu Giang gia.

Ngày xưa bị chèn ép không thể không đóng cửa tránh họa, hôm nay thôn nữ biến thành phượng hoàng, mang theo ý chỉ của Thánh thượng một lần nữa khai trương. Trong lúc nhất thời, Giang gia từ lâu thanh danh nâng cao một bước, nhân khí bạo phát!

Ở hoàng cung, Nguyên Xương để không chút nương tay ban thưởng cho Văn Khanh một đồng đồ tốt: "Khanh Khanh, người nhìn xem có thích những thứ này hay không. Không thích cứ cữu cữu liền mở tư kho, người thích cái gì cứ tùy tiện lấy!"

Văn Khanh nhìn lướt qua, đều là kỳ trân hiếm có của thế gian. Chẳng qua đối với mấy thứ này từ trước đến nay nàng đều không có hứng thú, lại không muốn làm phật lòng tốt của cữu cữu, đành phải gật đầu nói: "Thích."

Nghe nàng nói thích, Nguyên Xương để càng vui sướng hơn, ông đột nhiên hạ giọng, thần thần bí bí nói: "Khanh Khanh thật sự là phúc tinh của cữu cữu! Yên tâm, người khác không biết, những công lao này cữu cữu đều nhớ rõ trong lòng!"

Văn Khanh giả vờ không hiểu gì hết, Nguyên Xương để càng cao hứng, cũng không giải thích, cháu gái của ông còn chưa biết mình là Cửu Thiên Huyền Nữ! Ông không thể để lộ được!

Ông đang nghĩ ngợi, bất thành linh, Văn Khanh đột nhiên mở miệng: "Tiệc mừng thọ của cữu cữu đã xong, An Quốc muốn đi biên quan một chuyến. Có lẽ nơi đó phụ thân có chút chuyện khó giải quyết."

Đã đủ 85 vote nên team đăng chương mới nè ($\cong \nabla \cong$).

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 48

Edit: Lữ Nguyệt

Beta: Wan+Miêu Nhi

Đồng Môn Quan và Vệ Đông Dương đứng ở cửa lều nhìn tuyết bay tới tấp trên bầu trời. Từ khi hã tới nơi này, tuyết vẫn không ngừng rơi. Tình hình trong doanh trại thì khả quan hơn, hãng ngày có binh lính quét dọn nên không có tuyết đọng, còn ngoài thành tuyết đã đọng lại thành những hố sâu, có nhiều chỗ thậm chí có thể chôn sống một người.

Ra khỏi thành, bốn bề là một màu trắng xóa không thấy rõ đường đi. Con đường không thông, không thể xuất binh. Hơn nữa trong quân đội có một phần binh lính là người phương Nam, hoàn toàn không thích ứng được với kiểu thời tiết lạnh giá này, có không ít người đã bị tổn thương do giá rét.

Không riêng gì họ, đến cả người phương bắc cũng không chịu nổi thời tiết lạnh như vậy. Người dân ở đây nói đã rất nhiều năm rồi không có trận tuyết nào lớn đến thế, cũng không lạnh lẽo đến mức này. Tuyết rơi xuống mặt đất chóp mắt biến thành băng, không còn mềm xốp mà chỉ có nền băng tuyết khô cứng lạnh lẽo.

Quân lính bên này tình hình cũng không mấy lạc quan, nhưng đám người trên thảo nguyên lại thích ứng rất tốt, dường như tuyết không hề ảnh hưởng đến bọn họ. Hôm trước một đội kỵ binh đánh úp vào một ngôi làng, chúng

không giết người mà chỉ cướp lương thực. Nhưng với kiểu thời tiết như bây giờ, cướp đi toàn bộ lương thực của bách tính chẳng khác nào giết họ.

Khi Vệ Đông Dương dẫn người đuổi tới, đối phương đã rời đi được hơn nửa ngày. Tới lui như gió, như giẫm trên đất bằng.

Không biết tại sao chiến mã của họ không sợ giá rét. Trong khi bọn họ bên này người còn không có cách nào thích ứng chứ đừng nói đến ngựa.

Vệ Đông Dương hơi đau đầu, trận chiến này đánh không tốt thì Tết năm nay đừng hòng trở về, thậm chí sinh nhật Khanh Khanh sang năm cũng không về kịp...

Cũng bởi trong lòng có tâm sự, Vệ Đông Dương không tài nào ngủ yên. Vừa có động tĩnh, hấn lập tức tỉnh dậy. Bên ngoài náo loạn, tiếng kinh hô không ngừng, nhưng không giống bị địch tập kích. Vệ Đông Dương mặc quần áo tử tế chạy ra ngoài, trầm mặt hỏi: "Sao lại thế này?"

Trong quân đội luôn có kỉ luật nghiêm minh, dù bị địch tập kích cũng không loạn như vậy, ai không biết còn tưởng thần tiên hạ phàm!

"Tướng quân! Thần tiên hạ phàm!"

Vệ Đông Dương: "..."

Không đợi Vệ Đông Dương kịp phản ứng, bọn lính đã mồm năm miệng mười giải thích với hắn.

"Mặt tướng đang đi tuần tra, đột nhiên thấy trời sáng choang, một trận gió quỷ thổi tới..."

"Sao lại là gió quỷ? Phải là gió tiên."

"Đúng đúng đúng, gió tiên, gió tiên, là một trận gió tiên thổi tới khiến tất cả binh lính tuần tra cảm thấy ấm áp hẳn lên."

"Ngay cả mấy vết thương trên tay ta cũng tốt lên không ít."

"Còn có ta! Mấy ngày trước bị ngoại thương, gần đây còn mừng mủ, mãi vẫn không thấy khá hơn, sau khi gió tiên thổi qua thì nó đang dần dần kết vảy!""

"Việc này có là gì, gió tiên đột nhiên cuốn hết tất cả tuyết trên cành cây nóc nhà, tuyết dày như vậy, ngay cả trên mặt đất cũng bị gió tiên mang đi hết."

"Bọn ta đuổi theo gió tiên, thấy nó cuốn tuyết lên ngày càng nhiều, đúng là tuyệt vời. Cảm giác như tuyết của cả Duyện Châu đều bị nó cuốn đi cả rồi.""

"Đuổi ra ngoại thành hơn 20 dặm, bọn thuộc hạ thấy tuyết rơi xuống đàng xa, dựng nên một bức tường thành cao ba trượng, rộng một trượng, dài không thấy biên!"

.....

Vệ Đông Dương nghe hết chuyện, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, lập tức phái người đến chỗ bức tường tiên.

Tường tiên là tên do binh lính bên kia bức tường gọi.

Lúc này trời đã mờ sáng, trên mặt đất không còn một chút tuyết nào đọng lại, chỉ có tiếng vó ngựa đập trên mặt đường lạnh cứng nghe "lộc cộc". Vệ Đông Dương nhìn thấy tường tiên ở phía xa, trong lòng chấn động nói không nên lời. Một công trình lớn như vậy, quả thực không thể do sức người tạo nên!

Hắn lại gần xem, tường kia bóng loáng như gương, kiên cố vững vàng, kiếm đâm không vỡ, đao vung không lưu vết. Bức tường tiên cao đến ba

trượng, không có thang nào trèo lên được nửa thành, huống hồ trên thảo nguyên làm gì có thang để trèo.

Vệ Đông Dương nghĩ đến điểm mấu chốt, có bức tường chắn ở đây, Man tộc bên kia sẽ không thể vượt qua được.

Vệ Đông Dương bình thường luôn có thái độ bán tín bán nghi với những chuyện thần phật như thế này, nhưng bây giờ nhìn thấy bức tường, hẳn thực sự tin rằng thần tiên là có thật.

"Hai người các người, men theo tường này đi về phía đông xem nó dài đến đâu! Còn hai người đi về phía tây đi."

"Rõ."

Cả bốn người cười ngửa chạy như bay, mãi đến tối mới trở về.

"Báo tướng quân, phía đông tường tiên kéo dài thẳng đến núi Phượng Hoàng!"

"Phía tây tiếp giáp núi Văn Đồng không một khe hở."

"Tốt! Từ giờ những kẻ Man tộc bên kia đừng mong tiến thêm được một bước!"

Vệ Đông Dương không nhịn được cười lớn. Mới ngày hôm qua còn đau đầu chuyện chiến sự mà nay đã được giải quyết xong.

"Đây là trời giáng thần tích! Phù hộ Đại Chiêu của ta!"

"Trời giáng thần tích! Phù hộ Đại Chiêu của ta!"

"Trời giáng thần tích! Phù hộ Đại Chiêu của ta!"

"Trời giáng thần tích! Phù hộ Đại Chiêu của ta!"

.....

Lời của Vệ Đông Dương trong lều truyền đi, sau đó toàn bộ binh doanh đồng thanh, đình tai nhức óc, âm vang khắp trời!

Tết Vạn Thọ qua đi, Văn Khanh ở lại trong cung mấy ngày, Nguyên Xương Đế sống chết không thả nàng đi, sợ nàng vừa ra khỏi cung sẽ đòi ra biên quan.

"Cửu cửu, ta đã đi biên quan, thấy phụ thân không có chuyện gì nên ta trở lại rồi."

Nguyên Xương Đế không tin, vẫn tưởng là Văn Khanh dỗ ông. Từ kinh thành đến ải Đồng Môn, nói ít thì cũng nửa tháng lộ trình, cả đi cả về mất một tháng. Mấy ngày nay nàng vẫn luôn trong tầm kiểm soát của ông, làm gì có cơ hội đi? Nằm mơ thì may ra. Nhưng ông vẫn kiên nhẫn ngồi nghe, cười tủm tỉm nói: "Người đi lúc nào vậy?"

"Đêm thứ hai sau tết Vạn Thọ, đi trong mơ."

Nguyên Xương Đế: "..."

"Vậy người mơ thấy cái gì cũng phải nói cho cửu cửu nghe." Dĩ nàng y như một đứa trẻ.

Văn Khanh biết ông đang dỗ nàng nên chẳng thềm để ý, vẫn nghiêm túc nói: "Nhìn thấy tuyết dày ba thước ở biên quan, cứng như đá. Chiến mã chết cóng, binh lính tổn thương do giá rét. An Quốc thấy phụ thân lo lắng nên giúp đỡ."

Mấy câu đầu của Văn Khanh làm sắc mặt Nguyên Xương Đế trầm xuống, bởi vì đây là những điều Vệ Đông Dương đã báo cáo cho ông, nhưng câu cuối của nàng khiến ông dở khóc dở cười, đúng là con nít!

"An Quốc giúp phụ thân như thế nào?"

"An Quốc xếp tuyết thành tường cao, như vậy Man tộc sẽ không vượt qua được!"

Nàng luôn giữ thần sắc bình thản, giờ phút này không giấu được vẻ đắc ý. Nguyên Xương Đế cười ha hả. Cô cháu ngoại của hắn có lẽ là Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm, từ nhỏ đã chứng chạc hiểu chuyện, bề ngoài lạnh nhạt cao lãnh không giống người phàm. Hiếm khi thấy vẻ mặt trẻ con như lúc này, làm cho ông vô cùng cao hứng.

Nàng nói đắp tường cao chống Man tộc nhưng ông cũng không để trong lòng, chỉ cho là lời nói trẻ con.

Qua hai ngày, Nguyên Xương Đế nhận được tin khẩn từ biên quan cách đó tám trăm dặm: "Trời giáng thần tích! Phù hộ Đại Chiêu của ta!"

"Tường tiên được dựng lên chỉ trong một đêm!"

"Toàn bộ băng tuyết ở Duyên Châu biến thành tường cao, dài ngàn dặm, cao ba trượng! Bóng loáng như gương, đao kiếm không thể phá được."

.....

Chữ nào Nguyên Xương Đế nghe cũng hiểu nhưng ghép chúng lại với nhau lại không hiểu gì là sao?

Qua hai ngày, ông thưởng một đồng vàng bạc châu báu cho Văn Khanh, sai người mang đến tận phủ Trấn Quốc Công. Phủ Trấn Quốc Công sớm đã thành thói quen, các quan văn võ trong triều đã sớm tê liệt. Chuyện Thánh thượng sủng ái An Quốc Công chẳng phải bí mật gì, đã vậy còn phá lệ sắc phong thành công chúa, tuyết rơi ban thưởng, trời mưa ban thưởng, hoa nở trong Ngự Hoa viên cũng ban thưởng, mấy chuyện này đã chẳng còn gì là lạ lùng nữa.

Lý do Thánh thượng ban thưởng cho An Quốc công chúa đã hơn một trăm cái, không biết lý do lần này là gì? Tuyết ngưng? Hay là trời nắng đẹp?

Trái ngược, không ai nhớ về thần tích ở biên quan hai ngày trước.

Sau khi giải quyết chuyện biên quan và nạn tuyết, Văn Khanh trở nên vô cùng rảnh rỗi. Hưởng phúc của nữ chính, trình độ ẩm thực ở phủ Quốc Công cuối cùng cũng đi lên, mỗi ngày ăn uống vui vẻ chờ đến Tết.

Nàng thì nhàn nhã, nhưng nam chính không được thoải mái như vậy. Cả nhà Hoài Nam vương chờ qua tiết Vạn Thọ sẽ trở về thái ấp (*), kinh thành dù tốt nhưng sao sánh được với nơi quê cha đất tổ.

(*) Thái ấp: trong xã hội nô lệ hoặc phong kiến vua chúa phong đất đai cho chư hầu, chư hầu lại cấp cho tầng lớp dưới.

Suốt ngày đầu về nhà, Hoài Nam Vương đi đường mệt mỏi nên không đi tìm thê thiếp mà định bụng nghỉ ngơi thật tốt.

Đêm khuya thanh vắng, Hoài Nam Vương mơ một giấc mộng. Trong mơ, hắn bày mưu tính kế, âm thầm vạch ra kế hoạch, rốt cuộc cũng chờ được đến ngày người người em họ kia chết, thẳng ngốc Triệu Cật đầu óc có vấn đề, hoàng tộc không muốn để nó kế vị nên mới tiến cử hắn. Hoài Nam Vương muốn tỉnh giấc, nhưng lại có biến cố phát sinh. Đầu tiên là chuyện nhà mẹ đẻ Vương phi ở Giang Châu hoành hành ngang ngược bị tuồn ra ngoài, kéo theo mười người đòi kiện cáo, làm liên lụy đến Bồ Tát sống trong lòng bá tánh – huyện chủ Giang Ninh khiến dân oán than. Để bình định lòng dân, không thể không tra rõ, điều tra một chút thì không sao nhưng vậy mà lại phát hiện ra chuyện mười mấy người kiện cáo Thôi gia. Đại Lý Tự vừa tra được, toàn bộ bách tính Giang Châu đã nghe được tin, muốn giấu cũng không xong, Thôi gia chỉ có thể đèn mạng.

Thôi gia xong đời, hãn như bị chặt mất một cánh tay. Sau đó cánh tay kia cũng xảy ra chuyện, cả nhà bị tịch thu tài sản, không một người nào sống sót... Năm lần bay lượn, các thế lực ngầm cấu kết với hãn liên tục xảy ra chuyện, nếu hãn không phát hiện ra có người đang nhắm vào hãn thì đúng là đồ ngốc!

Đáng tiếc, cho dù hãn biết có người đối phó hãn nhưng lại không thể tìm thấy người đó. Mãi sau này, chứng cứ hãn cấu kết thế lực khắp nơi chuẩn bị tạo phản được đưa tới trước mặt Hoàng đế. Nguyên Xương Đế chỉ còn chút hơi tàn nhưng không định để một gã lòng lang dạ thú như hãn đoạt lấy Hoàng vị, vì thế cho cả nhà hãn đi lưu đày, tuy nhiên sau đó tất cả đều chết giữa đường...

Chỉ có con trai trưởng của hãn vẫn sống tốt, còn kế thừa vị trí Hoài Nam Vương, nâng đỡ đồ ngốc Triệu Cật làm Hoàng Đế, còn bản thân thì trở thành một hoàng đế ẩn hình...

Bởi vì chính con trai ngoan tổ cáo hãn, cũng chính đứa con này hạ độc cả nhà chết giữa đường!

Hoài Nam Vương phun ra một búng máu, tỉnh dậy từ trong mộng, hai mí sưng lên, tròng mắt chứa đầy tơ máu.

"Giết cha giết mẹ! Hạ độc chết cả nhà! Triệu Yến người đúng là lòng dạ độc ác!"

Hoài Nam Vương mơ thấy những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, tâm tình kích động, suýt nữa không nhận được đi xé Triệu Yến thành trăm mảnh. Theo như trong mộng, tên tiểu tử này vô cùng có bản lĩnh, tuổi còn nhỏ mà đã phát triển được thế lực không nhỏ. Nếu giờ hãn rút dây động rừng, chưa chắc có thể đạt được thứ gì tốt, nên hãn phải lên kế hoạch thật kỹ mới được.

Gừng càng già càng cay, lời nói này không phải không có đạo lý, trong nguyên tác Hoài Nam Vương kia vốn chưa từng đề phòng con mình nên mới rơi vào kết cục như vậy. Nhưng giờ hãn đã thấy trước tương lai, sao có thể để Triệu Yển được như ý chứ?

Thế là hai cha con bắt đầu nội đấu, người đánh gãy một tay của ta, ta chặt người một đao, một mất một còn.

Triệu Yển lúc này còn chưa làm nên trò trống gì, nếu không có vòng hào quang nam chính, mấy lần biến nguy thành an, hãn sớm đã bị Hoài Nam Vương giết chết.

Hoài Nam Vương phát hiện ra xương cốt Triệu Yển cứng rắn, thất bại vài lần, hãn càng muốn giết đứa con trai trưởng của mình. Bằng không một khi nghịch tử này trưởng thành thì hãn coi như sẽ mất cơ hội ra tay.

Phủ Hoài Nam Vương xảy ra nội chiến chỉ làm người ta kéo đến xem náo nhiệt, nhưng tranh đấu ngày càng ác liệt, ngày càng nhiều át chủ bài trời lên mặt nước, đúng là chuyện khô hài khiến người ta không cười nổi, Hoài Nam Vương lòng lang dạ thú cũng hiện rõ rành rành.

Thế lực của Hoài Nam Vương và Triệu Yển đúng là khiến nhiều người đỏ mắt, thừa dịp bọn họ nội đấu, không ít người ngấm ngấm thêm dầu vào lửa, chờ bọn hãn bị tiêu diệt, mấy người đó sẽ ngư ông đắc lợi.

Chẳng qua bọn họ suy nghĩ nhiều rồi, thánh thượng không còn là một ấm sắc thuốc nữa, bọn họ long tranh hổ đấu, tình lực dồi dào. Nhà Hoài Nam Vương lưỡng bại câu thương (*), tất nhiên ông vẫn nhặt được đôi chút tiện nghi. Vì vậy, sau khi cả nhà Hoài Nam Vương bị giam giữ, thế lực hai phe đều rơi vào tay Nguyên Xương Đế.

(* Lưỡng bại câu thương (两败俱伤): cả hai bên đều có thiệt hại.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 49

Edit: Lữ Nguyệt

Beta: Wan+Miêu Nhi

Tháng ba mùa xuân, trăm hoa đua nở, Hoàng hậu nương nương cho triệu kiến các tiểu thư khuê các còn tuổi thành niên chưa lập thất vào cung tham gia Bách Hoa yến, Văn Khanh cũng có trong đó.

Tên là Bách Hoa yến nhưng thực chất là một yến tiệc coi mắt. Nay bên trên không nặng nữ sắc, đã ngưng tuyển tú nhiều năm nên nữ tử trong các gia đình chưa lập gia đình có thể tự do hôn phối. Thời nay tuy nam thanh nữ tử của các nhà hào môn đều không quá trọng lễ nghĩa nhưng cũng có ý tứ trong việc nam nữ bảy tuổi không chung chiếu. Giờ các công tử tiểu thư cũng hiếm có dịp gặp mặt, không muốn bị cha mẹ ép gả nên cũng mong tìm cho mình một người thực tâm đầu ý hợp. Vì thế Hoàng Hậu nương nương muốn nhân Bách Hoa yến này cho bọn họ một cơ hội.

Văn Khanh bị Triệu Oản lôi kéo đi trang điểm: "Người năm nay cũng mười lăm rồi, mấy tiểu cô nương lớn hơn người một chút đã đính hôn hết cả. Tuy nói người là công chúa không lo xuất giá, nhưng chờ người khác chọn xong rồi, còn lại những kẻ vớ va vớ vẩn chúng ta cũng chướng mắt. Nương cũng không ép người, người cứ chọn người mình thích, coi trọng kẻ nào thì bảo cữu cữu người tứ hôn cho..."

Văn Khanh không để tâm chỉ gạt đầu cho qua.

Triệu Oản thấy nàng không thèm để ý, không khỏi tức giận: "Nương nói cho người nghe, hôm nay người nhất định phải chọn được một người, nếu người không chọn, nương và cha người sẽ đứng ra chọn cho người."

"Nếu vậy nương nhớ tuyển người nào đẹp mắt một chút."

Triệu Oản: "..."

Bây giờ nàng đã tin, khuê nữ của nàng không hề để trong lòng mấy chuyện thành hôn này.

Có điều xinh đẹp thì...

.....

Hoa cỏ trong cung trước nay đều có thợ thủ công chăm sóc tỉ mỉ, hoa thơm cỏ lạ, đua nhau khoe sắc, giống như các quý nữ trang điểm lộng lẫy trong cung.

Giang Xu lần đầu tiến cung, thấy gì cũng mới mẻ, bộ dạng này trong mắt người khác không khỏi bị khinh thường. Một người có giáo dưỡng tốt, cho dù thế nào cũng sẽ không biểu lộ may mắn, những kẻ chanh chua kia không nhận được châm biếm đi đến.

""Đồ nông thôn nhà quê, không có kiến thức!""

""Các người xem dáng vẻ của nàng ta kìa, chỉ là cỏ cây bình thường mà như thế hiếm lạ lắm.""

"Quần áo nữ trang cũng đều không phải thứ đang thịnh hành, chẳng biết là đồ của bao nhiêu năm trước."

"Sao kẻ như thế này có thể vào Bách Hoa yến được? Từ xa ta đã ngửi được mùi nghèo khó của nàng ta rồi."

.....

Giang Xu mất nửa ngày mới nhận ra đây là đang nói về nàng, không khỏi nhăn mặt. Có điều nàng mới đến, không biết gia thế của những kẻ đó thế nào, một điều nhin chín điều lành, tốt nhất nên xoay người bỏ đi, không chấp nhận với những người đó.

Cũng ma những người đó vẫn còn nhớ đến thân phận quý nữ của mình, không đuổi theo bởi móc châm chọc nàng.

Giang Xu vất vả lắm mới được yên tĩnh lại lơ đãng đụng phải một người. Đối phương có một khí chất vô cùng sạch sẽ, trên người thoang thoang mùi lá trúc rất dễ chịu. Giang Xu xoa xoa sống mũi, ngẩng đầu nhìn lại.

Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song. (*)

Tự dừng, Giang Xu nghĩ đến câu nói này.

(*) Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song: dùng để khen một người rất tuấn tú, khuôn mặt như mỹ ngọc, có một không hai.

Bạch y công tử mỉm cười: ""Cô nương, người không sao chứ?"

Giọng nói thật dễ nghe, Giang Xu đỏ mặt, vội vàng nói: "Ta không sao, thật xin lỗi, lúc này ta không thấy người..."

Hình ảnh này tình cờ lọt vào mắt Văn Khanh, đúng là chuyện tốt, nữ chính và nam phụ trung khuyến gặp nhau lần đầu.

Trong nguyên tác Bách Hoa yển đã xảy ra không ít chuyện, nữ chính gặp nam phụ là chuyện thứ nhất. Nhóm quý nữ tốt thì nói móc nữ chính, bị nam chính sắp đặt làm mất hết danh tiết (*) là thứ hai. Hoàng Hậu bộc phát bệnh tim, nữ chủ dùng bàn tay vàng mua thuốc cứu chữa là ba. Vệ Văn Khanh gặp nữ chính bỗng dưng lấy ra một bình thuốc, xé bao bì, sợ hãi gọi Giang

Xu là yêu quái là bốn. Nam chính an ủi nữ chính, tình cảm hai người ấm lên, sau đó nam chính trả thù phủ Trấn Quốc Công là chuyện kế tiếp.

(*) Danh tiết: danh dự và tiết tháo.

Có điều bây giờ, Triệu Yến vẫn còn bị giam giữ trong đại lao, xem chừng không có cơ hội hủy hoại danh tiết kẻ khác, trả thù phủ Trấn Quốc Công. Cốt truyện ban đầu đã không có nam chính tham gia, giờ không biết đã lệch đến tận đâu rồi.

Tuyển nhân vật chính thay đổi, một số tình tiết cũ lại không có biến, tỉ như Hoàng hậu vẫn bộc phát bệnh tim như cũ, Giang Xu mua thuốc vẫn như cũ bị Văn Khanh bắt gặp, nhưng nàng không la lớn. Giang Xu tâm địa không xấu, vì cớ gì mà gây sự?

Hoàng Hậu uống thuốc quả nhiên bệnh có chuyển biến tốt đẹp, tình cảm tốt với Giang Xu cũng cao hơn trước, ban thưởng cho nàng một đồng bảo vật quý giá, còn hứa hẹn nếu nàng thích nam tử nhà nào có thể giúp nàng tứ hôn. Đến bước này, Giang Xu đã thành công lọt vào mắt xanh của Hoàng hậu nương nương, có được sự che chở của nàng. Còn nhóm quý nữ lúc đầu nói xấu Giang Xu giờ sợ trắng mắt, hối hận vì đã đối xử với nàng như vậy.

Văn Khanh không để ý đến những việc này, điều mà nàng lưu tâm nhất là - theo cốt truyện ban đầu, ba tháng sau Bách Hoa yến, Nguyên Xương Đế qua đời.

Yến hội còn chưa kết thúc, Văn Khanh đã bị Nguyên Xương Đế gọi đến cung Thanh Ninh, đây là nơi Hoàng đế xử lý chính vụ.

"Khanh Khanh mau lại đây, giúp cữu cữu một chuyện."

Văn Khanh đi vào, Nguyên Xương Đế tươi cười gọi nàng, từ trước đến nay Văn Khanh gặp hắn không cần phải quỳ lạy, nên theo lời nói đến cạnh hắn.

"Đám trẻ các người được sống phóng túng, cừu cừu đáng thương lại phải xử lý nhiều tấu chương như vậy, xem đến chóng mặt nhức đầu. Hay là Khanh Khanh giúp cừu cừu phê tiếp phần còn lại đi."

Ngữ khí Nguyên Xương Đế vẫn giống như bình thường, nhưng lời nói ra như thả một quả bom nặng ký, làm Văn Khanh giật mình: "Cừu cừu để ta phê tấu chương?"

Tình huống gì thế này? Bảo một đứa cháu ngoại phê tấu chương? Tuy rằng cừu cừu trước nay rất sủng nàng nhưng thế này cũng thật quá rồi.

Nguyên Xương Đế vẫn cười nói: "Như thế nào? Khanh Khanh không muốn giúp cừu cừu chuyện này sao? Ai da, cừu cừu yêu thương Khanh Khanh thật phí công, nhìn cừu cừu khổ cực như vậy mà không biết giúp cừu cừu!"

Văn Khanh trầm mặc suy nghĩ một lát, trong lòng mơ hồ có suy đoán nhưng lại không hỏi, nghe lời cầm bút son lên. Nàng đã từng Hoàng đế, cũng từng giúp cừu cừu sắp xếp tấu chương. Trên bàn hãn còn cố ý để lại những tấu chương cho nàng luyện tập, không khó phê duyệt, nên nàng làm quen rất nhanh.

Nàng dường như hiểu được ý của cừu cừu, e rằng hãn muốn truyền lại hoàng vị cho nàng?

Tuy rằng trước đây nàng cũng đã nghĩ tới việc sau khi cừu cừu mất sẽ truyền ngôi cho ai. Triệu Cật chắc chắn không được, huyết thống gần nhất chỉ có Hoài Nam Vương nhưng cả nhà đều đã vào ngục, nhận con thừa tự trong hoàng thất cũng được nhưng không tìm được người nào tốt. Nàng từng nghĩ mình sẽ kế vị, nhưng không muốn làm tổn thương trái tim cừu cừu. Cừu cừu yêu thương nàng không lẫn tư tâm, nếu nàng nói muốn hoàng vị, chỉ sợ cừu cừu sẽ nghi ngờ nàng vì hoàng vị nên mới thân thiết với ông.

Bởi vậy nàng đã bỏ qua ý nghĩ này. Cuối cùng Văn Khanh quyết định, cứu cứu truyền ngôi truyền cho thì nàng sẽ dốc hết sức phò tá người đó, không nghĩ tới việc ngài lại đem ngôi vị truyền cho mình.

Chắc là không tìm được người phù hợp.

Nguyên Xương Đế đã suy nghĩ vô cùng cặn kẽ, ông chỉ có một đứa con trai là Triệu Cật nhưng đầu óc lại có vấn đề, lúc nào cũng cảm thấy có người muốn hại nó. Phái một thái phó trông chừng nó, nó lại nói thái phó nuôi phế nó, bởi vậy cho người đánh đuổi. Đánh đuổi ba người liên tiếp thì không còn ai nguyện ý làm thái phó của nó nữa.

Không có thái phó dạy dỗ, nó đến lớp vỡ lòng còn học chưa xong, nghe nói chưa nhận được hết mặt chữ, không đọc sách thì sao có thể mong đợi nó hiểu rõ lý lẽ? Bởi vậy sau lưng không ít người mắng nó là kẻ ngốc.

Truyền hoàng vị cho một kẻ ngốc? Nguyên Xương Đế cảm thấy liệt tở liệt tông Triệu gia sẽ sống dậy bóp chết ông! Nhưng hồi còn trẻ ông đã bị chuẩn đoán vô sinh, sẽ không có hài tử khác nữa, dưới gối không người, cuối cùng ngôi vị vẫn rơi vào tay Triệu Cật. Lúc đầu định chọn vài trung thần lương tướng phụ tá, chờ nó sinh hoàng tử rồi cố gắng bồi dưỡng thật tốt cũng không phải không được.

Nhưng giấc mộng hôm qua đã khiến Nguyên Xương Đế thay đổi ý định. Trong mơ quả thật thấy Triệu Cật đăng cơ đế vị nhưng thực chất chỉ làm con rối trong tay kẻ khác. Người kế thừa Hoài Nam Vương - Triệu Yến mới là kẻ khống chế Đại Chiêu. Triệu Yến lòng dạ ác độc, đến phụ thân còn có thể ám sát, sao có thể mong hắn có tình cảm gì với Đại Chiêu? Trong mắt hắn chỉ có bản thân hắn và huyện chủ Giang Ninh.

Đó là lý do hắn trả thù hết tất cả kẻ địch, sau khi làm cho Đại Chiêu rơi vào thế cục rối rắm, Triệu Yến cùng vợ con đến một nơi bồng lai tiên cảnh, sống cuộc sống như thần tiên quyển lữ.

Sau đó Đại Chiêu liền rơi vào tay Triệu Cật, không có ai quản nó nên không hề kiêng nể gì, chỉ trong mấy năm, trung thần nghĩa sĩ trong triều đều bị nó giết hết! Bởi nó cảm thấy tất cả quần thần đều muốn hại hắn! Sau đó chọn một đám nịnh thần vô dụng, ham mê nữ sắc, xao nhãng triều chính, không quá hai năm, Chiêu quốc đã bị Man tộc chiếm, Đại Chiêu diệt vong.

Chuyện này quả thật Nguyên Xương Đế chưa từng nghĩ đến. Không chọn người kế vị tốt làm Chiêu quốc diệt vong, đây tuyệt đối là trách nhiệm của ông! Ngẫm thấy cơ nghiệp trăm năm của Triệu thị bị hủy trong tay nó, ông làm gì còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông nữa?!

Cho nên ông nhất định phải thận trọng lựa chọn người thừa kế. Triệu Cật tuyệt đối không được! Để lại nhiều trung thần phụ tá nó sớm muộn cũng bị nó giết hết. Mà chọn người làm con thừa tự, Nguyên Xương Đế chọn tới chọn lui cũng không có ai vừa ý. Chưa nói huyết thống xa, ông không bằng lòng đem ngôi vị hoàng đế giao cho một người không quan hệ, chỉ riêng phẩm hạnh đã không ai khiến ông yên tâm! Bởi vậy chỉ có mỗi đứa cháu ngoại này là lọt vào mắt xanh.

Cháu ngoại tuy là nữ tử, nhưng cũng là huyết mạch Triệu gia, hưởng hồ nàng còn là Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm tới che chở Đại Chiêu trăm năm. Ông hoàn toàn không lo lắng cơ nghiệp Triệu thị truyền vào tay nàng sẽ bị diệt vong. Có tiên nhân che chở, đó là vinh dự của Triệu thị, không chừng tổ tông Triệu thị còn khen ông làm tốt!

Nguyên Xương Đế càng nghĩ càng thấy khả thi, quyết định không do dự, bởi theo mộng ông chỉ sống được ba tháng nữa. Từ nhỏ đã hay đau ốm bệnh tật, sống được đến bốn mươi tuổi ông đã cảm thấy thỏa mãn, hưởng hồ vì cơ duyên gặp được cháu gái, ông lại sống nửa đời sau khỏe mạnh, không bị bệnh tật dày vò đã cảm thấy rất hài lòng rồi. Người phải biết tự thỏa mãn, trong lịch sử nhiều Hoàng đế không vừa lòng, đòi hỏi trường sinh bất lão, nhưng kết quả thì sao chứ? Nguyên Xương Đế hiểu rõ.

Văn Khanh không biết Nguyên Xương Đế mơ thấy những chuyện xảy ra trong nguyên tác nên mới quyết định chọn nàng làm người thừa kế, nàng yên lặng ngồi phê tấu chương, có gì không hiểu liền đi hỏi ông, đến lúc phê xong thì cửa cung đã đóng. Văn Khanh thường xuyên ở lại trong cung, đương nhiên có cung của riêng nàng, bởi vậy sau khi cáo từ Nguyên Xương đế thì nàng trở về chỗ ở của mình.

Nguyên Xương Đế gọi Văn Khanh lại: "Khanh Khanh, từ hôm nay người ở lại Đông Cung đi."

Đông Cung trước nay là nơi thái tử ở. Văn Khanh muốn giả ngu cũng không được. Sắc mặt bình tĩnh nhìn thẳng Nguyên Xương Đế: "Cửu cửu biết mình đang làm gì không ạ"

Nguyên Xương Đế cười: "Cửu cửu chưa có hồ đồ, đương nhiên biết mình đang làm gì."

Văn Khanh trầm mặc một lúc rồi hỏi: "Chuyện này phụ thân mẫu thân có biết không?"

"Ta đã nói với Trấn Quốc công, hẳn sẽ nói cho cha mẹ người. Ngày mai ta đưa người đến chỗ Hoàng Hậu sửa lại danh phận cho người, về sau người danh chính ngôn thuận là trưởng công chúa. Đương nhiên cha mẹ người vẫn là cha mẹ người, cửu cửu vẫn là cửu cửu, chẳng qua..."

"Người sẽ trở thành Hoàng Thái Nữ."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 50

Edit: Tiểu Hạ

Beta: Linh211+Miêu Nhi

Fanpage: Bạch Diệp Gia Trang

Sau khi tổ chức Bách hoa yến, triều đình vốn đang sóng yên biển lặng đột nhiên bị một tin tức làm cho dậy sóng.

Thánh thượng muốn lập An Quốc công chúa làm Hoàng Thái nữ!

Tin tức vừa tuyên bố, triều đình loạn hết cả lên. Một nữ nhân làm sao có thể thừa kế ngôi vua?! Bệ hạ điên rồi ư?

Trước kia suốt ngày cưng chiều sủng ái An Quốc công chúa thì thôi đi, dù sao cũng chỉ là một tiểu nữ hài, ngài muốn sủng thế nào thì sủng. Thế nhưng bây giờ ngài lại muốn lập nàng làm Hoàng Thái nữ, để nàng kế thừa ngai vàng lên làm Hoàng Đế! Chuyện này sao có thể chứ?

Phản đối, tuyệt đối phải phản đối đến cùng. Đường đường là đấng nam nhi đại trượng phu, sao có thể bị một nữ nhân nho nhỏ cười lên đầu?

Nhóm quan văn không một ai tán đồng, cố hết sức can ngăn Hoàng Đế, có người trực tiếp tự sát trên buổi thượng triều, lấy việc đó làm huyết thư ngăn cản. Nhóm võ tướng tay nắm binh quyền bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Văn nhân thi sĩ tập trung kháng nghị, khẩn cầu thánh thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban.

Nhưng mặc kệ bọn họ có làm ầm ĩ thế nào, Nguyên Xương Đế cũng hoàn toàn không dao động. Quan lại đập đầu tự sát được nâng trở về, phái thái y tới chữa trị. Những tên tướng quân có mưu đồ bất chính đều bị Trấn Quốc công dẹp yên. Học đồ gây rối trực tiếp giải đến quan phủ, nhốt vào đại lao...

Cả đời Nguyên Xương Đế luôn giữ tính cách ôn hòa, lúc này lộ ra khí thế sắc bén chém đinh chặt sắt không cho phép dị nghị, bao nhiêu lời phản đối đều bị ép xuống. Ông không sống được bao lâu nữa nên muốn dùng khoảng thời gian ít ỏi này dọn một con đường thật tốt cho hoàng thất nữ.

May mà thời điểm hiện tại hoàng quyền lớn hơn trời, nhóm thần tử có phản đối thế nào thì cuối cùng vẫn phải nghe lệnh Hoàng đế. Lập tân đế không phải việc nhỏ, Nguyên Xương Đế lại gấp rút thúc giục, bởi vậy Lễ Bộ vội vàng vàng chuẩn bị đại điển sắc phong. Tuy rằng có không ít thủ tục được đơn giản hóa nhưng vẫn mất gần một tháng mới hoàn thành xong.

Vạn sự khởi đầu nan, có một số việc một khi đã bắt đầu thì không có cách nào ngăn cản được. Nguyên Xương Đế tin tưởng, chỉ cần cho Văn Khanh một thân phận danh chính ngôn thuận, những chuyện sau này ông sẽ không cần phải lo lắng nữa.

Trên thực tế ông đoán không sai, năng lực của Hoàng thất nữ không hề kém một chút nào, thủ đoạn sắc bén, hành sự quả quyết, có thể nói so với ông thì Văn Khanh còn giống Hoàng Đế hơn. Quan trọng là, nó rất hiểu biết chuyện triều chính, đây cũng là lí do vì sao lúc trước ông chọn Hoàng thất nữ làm người kế vị.

Việc triều chính quốc gia đều phải tốn thời gian học tập, nếu tuyển người khác kế vị thì chắc chắn không đủ thời gian để dạy dỗ. Nhưng cháu gái ông

thật sự thông tuệ tuyệt đỉnh, chỉ cần chỉ điểm một chút là ông có thể yên tâm giao ngôi vị hoàng đế cho nàng.

Nguyên Xương ngày mười sáu tháng sáu năm 25, Hoàng Đế băng hà.

Nguyên Xương Đế qua đời vô bệnh vô tai, dường như tự cảm nhận được thọ mình đã tận, ông cười lớn một tiếng, từ biệt những người thân xung quanh: "An Quốc, trăm giao Đại Chiêu cho người!" Sau đó nhắm mắt nằm trên long sàng, thanh thân ra đi...

Hoàng Hậu bi thương vô cùng, ngày hôm sau theo tiên đế quy tiên.

Quốc tang rồi tân đế đăng cơ, mọi việc bận rộn đến tận tháng mười mới xem như tạm ổn định. Tuy Văn Khanh đã kế vị nhưng triều thần không phục nhiều vô số kể, nàng không thừa tình lực chơi trò đùn đẩy với bọn họ, mặc kệ nhà người có mấy đời trung lương hay đã làm quan ba triều, chỉ cần không nghe lời thì trực tiếp diệt!

Vô tâm vô phế? Vong ân bội nghĩa?

Xin lỗi, nàng không thêm để bụng, lịch sử là do kẻ thắng viết lên, giờ bọn họ cứ ra sức mắng chửi, cuối cùng người được hậu thế ca ngợi vẫn là nàng.

Dù sao cũng không phải lần đầu làm Hoàng Đế nên Văn Khanh xử lý công việc vô cùng thành thạo, đắp đập xây dựng thủy lợi, cải tiến dụng cụ làm nông, mở rộng khai hoang, giải quyết vấn đề sinh sống ăn mặc của bá tánh nhân dân. Sau đó mở trường dạy học, cho nữ đi học, phổ cập giáo dục, mở trường dạy nghề, mở rộng mậu dịch, phát triển kinh tế, cổ vũ phát minh sáng tạo... Chưa đến mười năm, Đại Chiêu đã phát triển thành một cường quốc dân giàu nước mạnh.

Văn Khanh lại khai thông mậu dịch với Man tộc ở phương Bắc, dùng lương thực, muối đổi lấy da lông cùng thịt dê. Có thể lấy da lông đổi lương

thực, dân du mục Man tộc tất nhiên chuyển từ nuôi ngựa sang nuôi dê, do đó Văn Khanh hoàn toàn không chế được mạch máu kinh tế của bọn họ. Một khi khai chiến, Đại Chiêu sẽ cắt đứt con đường mậu dịch này khiến tộc người đó chết vì đói.

Đương nhiên, tạo ra một Đại Chiêu thái bình thịnh thế chỉ là nhiệm vụ phụ tuyến, Văn Khanh chưa từng quên nhiệm vụ chính của mình. Người ủy thác có hai nguyện vọng, một là khiến nam chủ đền tội, cái này đã hoàn thành từ lâu. Thời điểm một nhà Hoài Nam vương bị giam vào đại lao, Văn Khanh cố ý sai người nhốt nam chủ cùng Hoài Nam Vương vào chung một phòng.

Đời trước huỷ hoại chuyện tốt của hãn, giết cha giết mẹ, đời này lại hại hãn thất bại trong gang tấc phải vào đại lao, Hoài Nam Vương sẽ đối xử với Triệu Yến như thế nào không cần nói cũng biết. Hai người ở thiên lao cắn xé tổn thương lẫn nhau, ngục tốt cũng mặc kệ bọn họ, cuối cùng bọn họ cắn chết đối phương, cả hai chết không nhắm mắt.

Còn về nguyện vọng thứ hai - bảo vệ phủ Trấn Quốc Công. Việc này căn bản không cần nàng tốn công tốn sức, có nữ nhi ở trong cung làm Hoàng Thượng, cho dù đã sửa lại họ tên nhưng quan hệ huyết thống là không thể chối bỏ, làm gì có ai có mắt như mù đi trêu chọc phủ Trấn Quốc Công chứ?

Về phần nữ chính, ngay từ đầu nàng cũng không định làm gì nàng ấy. Không có nam chính, Giang Xu gả cho nam phụ trung khuyến, sinh nhi dục nữ, có một cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp. Còn bàn tay vàng của nàng ta, Văn Khanh cũng đợi đến lúc nàng ấy tạ thế mới thu hồi.

Văn Khanh đăng cơ năm thứ tư, mẫu thân tuyến cho nàng một phu quân ôn văn nho nhã, sinh ra hai nhi tử. Năm nàng sáu mươi lăm tuổi liền truyền ngôi cho trưởng tử, sau đó rời khỏi thế giới này.

*

Bàn tay vàng lần này không được tốt cho lắm, vẫn còn rất nhiều hạn chế, ví dụ như tu sĩ tuyệt đối không được ra tay với người phạm , đây là sự bảo hộ của Thiên Đạo đối với kẻ yếu. Đáng thương nàng, đời trước làm hoàng đế nhưng một người cũng chưa được giết! (Kiểu không được tự tay sát hại)

Văn Khanh thả bàn tay vàng vào trong không gian vô tận, sau khi hấp thu xong công đức lần này liền ngồi đùa nghịch với tiểu phượng hoàng. Rõ ràng tận mắt thấy nó đột phá, thế nhưng chưa tới một giây nó đã biến về hình dáng nhỏ nhắn bằng bàn tay, thật đúng là không biết nói gì hơn.

Đang chơi đùa vui vẻ, chuông Chiêu Hồn lại vang lên, Văn Khanh đặt tiểu phượng hoàng xuống, dùng thần thức nhìn đá Vãng Sinh một chút, sau đó chờ người ủy thác tiến vào.

Một người phụ nữ trung niên dáng người thon gầy, gương mặt không chút sức sống bước vào, cô mặc một chiến áo thun ngắn tay cùng quần dài, là trang phục của người hiện đại. Vừa lúc Văn Khanh mới trải qua một kiếp ở cổ đại nên không muốn đi thêm một kiếp nữa.

Qua đoạn mở đầu quen thuộc, cuối cùng cũng vào chủ đề chính:

"Số mệnh của tôi không tốt..." Nữ nhân cao gầy mở miệng, giọng nói khô khốc.

Đúng là không thể nào thảm hơn, căn cứ vào nội dung Văn Khanh thấy, thật sự có thể dùng hai từ thể thảm để hình dung. Người ủy thác họ Vương, tên Văn Khanh, sinh ra ở một thôn nhỏ. Bởi vì mẫu thân sinh cô xong liền qua đời nên từ nhỏ cô đã mang trên người bêu danh 'khắc mẫu'. Mặc dù có một người em trai được sinh ra cùng cô, mẫu thân sinh em trai nên mới li thể, nhưng cuối cùng bêu danh chỉ có mình cô gánh chịu, bởi vì Vương lão thái thái không muốn cháu đích tôn mang danh "khắc mẫu".

Vương Văn Khanh mỗi ngày ăn không đủ no, còn phải làm lụng tìm kế sinh nhai. Nếu Vương gia nghèo đến không xu dính túi cũng liền thôi, nhưng Vương gia ở trong thôn là phú hộ số một số hai còn khắt khe với cô như vậy, hoàn toàn không coi cô là người mà đối đãi. Sau khi phụ thân cưới kế mẫu, cuộc sống của cô càng thêm gian nan vất vả, đến khi kế mẫu sinh ra hài tử thì ngay cả em trai cũng bị người ta chán ghét.

Cũng may hai chị em từ nhỏ đã vô cùng thân thiết, giúp đỡ lẫn nhau, khó khăn lắm mới lớn lên được. Lúc cô tám tuổi, trong thôn xuất hiện một nhóm "thanh niên trí thức" từ thành thị đến, sau lại đến thêm một nhóm "Thành phần bất hảo" tới cải tạo người lao động. Vương Văn Khanh vội vàng làm việc, hầu hạ mọi người trong nhà nên hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra việc gì.

Sau đó em trai cô ngã sông chết đuối, có người âm thầm nói cho cô biết em trai là bị con trai của kế mẫu đẩy chết. Cô nhẫn nhục chịu đựng mười mấy năm, rốt cuộc ở lúc này bộc phát, cắt đứt quan hệ với Vương gia, tự lập môn hộ.

Cô một thân một mình dọn ra ngoài ở, vừa lúc làm hàng xóm với nhóm "thành phần bất hảo", hơn nữa được những người đó trợ giúp rất nhiều, sau đó cô động tâm với một thiếu niên có tuổi xấp xỉ với mình.

Cô lúc đó không biết cái gì là xú lão cừ*, cái gì là phần tử xấu. Người trong thôn thấy cô quá thân thiết với bọn họ nên mới đến giải thích với cô một chút, vì thế tiểu cô nương sợ tới mức rời khỏi chỗ ở, không bao giờ lại gần bọn họ nữa. Sau đó Vương Văn Khanh gả cho một thanh niên trí thức ở trong thôn, đến khi hăn ta trở về thành phố thì ngay lập tức vứt bỏ cô.

*Xú lão cừ: cách gọi miệt thị phần tử trí thức trong Đại cách mạng văn hoá.

Sau đó, cô lại gả cho hai người đàn ông làm vợ, một người ham mê cờ bạc như mạng sống, lúc không còn tiền đánh bạc thì bán cô đi. Tên còn lại là quý mê rượu, vừa uống say liền bộc lộ bản chất gia trưởng đánh đập cô, mang thai hai lần đều bị đánh đến sinh non dẫn đến thân thể hư tổn không còn khả năng làm mẹ...

Cô sống đến trung niên, không nơi nương tựa, nhặt rác ở ven đường sống qua ngày. Mãi cho đến ngày hôm ấy, Vương Văn Khanh gặp lại thiếu niên ngày xưa mình từng thích, đối phương vẫn giống như trước kia anh tuấn trẻ trung, mặc một bộ quân trang, quân hàm trên vai có 4 ngôi sao. Bên cạnh là một người phụ nữ được hẳn thân thiết kéo tay, không ai khác chính là cô gái cùng thôn năm xưa - Vương Chiêu Đệ!

Vào lúc nàng hoảng hốt không chú ý nên bị xe đâm chết...

Cả nhân sinh chính là một bộ bi kịch, Văn Khanh nhìn không được cảm thán.

"... Ta chỉ hi vọng tìm được một người chồng tốt, bình an sống qua ngày."

Văn Khanh: "....."

Nàng thu hồi lời mình vừa nói, người đáng thương tất có chỗ đáng giận, gặp được ba cái tra nam, không suy nghĩ đến việc tự dựa vào bản thân mình, trái ngược vẫn muốn dựa vào nam nhân, đầu óc quá ngây thơ rồi.

Chẳng qua nếu đã là mong muốn của người ủy thác, vậy theo ý nguyện của cô ấy đi!

Sau khi an bài tốt cho người ủy thác, Văn Khanh hỏi tiểu phượng hoàng: "Người ở chỗ này cũng nhàm chán rồi đúng không? Có muốn đi cùng ta ra thế giới bên ngoài không? Bên ngoài có rất nhiều đồ ăn ngon nha!"

Tiểu phượng hoàng lập tức động tâm, ở trong không gian này tuy rằng linh khí rất dồi dào, tốc độ tu luyện cũng nhanh nhưng khuyết điểm duy nhất chính là không có sự sống. Chủ nhân đi rồi thì chỉ còn một mình nó cô độc ở trong không gian, thật sự rất nhàm chán. Nhưng nó lại vô cùng rối rắm phân vân, vừa muốn ra ngoài chơi lại không muốn ở cùng Văn Khanh, nó vẫn chưa quên bóng ma trong quá khứ đâu, nhờ may trong lúc lơ đãng lại bị nàng mang đi nướng thì phải làm sao bây giờ?

Do dự hơn nửa ngày, cuối cùng nó vẫn lựa chọn đi ra ngoài chơi đùa: "Được, người dẫn ta ra bên ngoài chơi đi!"

Văn Khanh cười tủm tỉm nói: "A, thật ngại quá, đột nhiên nhớ tới, thế giới ta sắp đến không tồn tại viễn cổ thần thú, nếu người bị bắt được nhất định sẽ bị mang ra mổ xẻ làm thí nghiệm đó!"

Tiểu phượng hoàng: "....."

Người xấu! Cố ý dụ hoặc nó lại không mang nó theo! Rõ ràng là muốn nhìn nó rối rắm phân vân! Người xấu! Người xấu!

Nhìn tiểu phượng hoàng nước mắt lưng tròng vô cùng đáng thương, nàng hoàn toàn thỏa mãn, vẫy vẫy tay, tiêu sái rời đi.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 51: Thế Giới Vi: Nữ Chủ Trọng Sinh Có Không Gian

Edit: Tiểu Hạ

Beta: Linh211

Thế giới lần này là ở vị diện nữ chủ trọng sinh, nữ chủ nữ danh Vương Chiêu Đệ, tên gọi Vương Thu Mai, đời trước chết đi trong đau khổ bần cùng, đời này mang theo bàn tay vàng không gian trọng sinh trở lại. Dựa vào việc biết trước sự việc sẽ xảy ra mà tìm được nam nhân tốt để dựa vào, thoát khỏi tra nam, giáo huấn người nhà "cực phẩm", làm cho đời này rực rỡ tốt đẹp hơn.

Quả thật là một nữ chính kiên cường vượt khó, tuy rằng nhìn qua không có quan hệ gì với người ủy thác, nhưng tại sao lại nói Vương Văn Khanh là pháo hôi?

Thứ nhất, thiếu niên cô từng yêu thầm năm đó là nam chính, mà những nữ nhân dám cùng nữ chính tranh giành nam nhân làm sao có kết cục tốt?

Thứ hai, cô là vợ kế của người chồng đã bỏ rơi nữ chính trước kia.

Cho nên, cuộc sống thâm hiểm một đời của Vương Văn Khanh có một bút của nữ chính hay không thì khó mà nói...

Nguyện vọng của người ủy thác rất đơn giản, không có một chút quan hệ nào với không gian và nữ chính, Văn Khanh chỉ cần tìm một người chồng

tốt, bình an mà sống qua ngày là hoàn thành.

"Đại Ni Nhi! Đại Xuyên té sông rồi, Người mau đi xem một chút!"

Văn Khanh đang tiếp thu cốt truyện trong nguyên tác, tình hình bị một giọng nữ gấp gáp đánh gãy, một người phụ nữ trung niên, dáng người vàng vọt vội vàng đến thông báo cho cô.

Đại Ni Nhi là tên gọi hiện tại của Văn Khanh, nguyên chủ từ nhỏ mất mẹ, lại là con gái, nãi nãi vốn đã chán ghét cô, vì vậy một cái tên cũng không thèm đặt. Người trong nhà đều kêu cô là nha đầu chết tiệt, người ngoài đành gọi cô là Đại Ni Nhi. Tên gọi Vương Văn Khanh vẫn là người chồng đầu tiên của nguyên chủ - thanh niên trí thức Giang Xuân Nghiêu đặt cho cô, bởi vì hẳn cảm thấy gọi Đại Ni Nhi quá quê mùa thô tục.

Ý thức được người phụ nữ kia gọi mình, Văn Khanh nhanh chóng hoàn hồn, chạy đến dòng sông trong trí nhớ. Đại Xuyên là em trai song sinh của nguyên chủ, nguyên chủ không nhắc đến chuyện này hại cô thiếu chút nữa quên mất!

Đến lúc Văn Khanh chạy đến nơi, Đại Xuyên đã được cứu lên bờ, có một người đàn ông nước da ngăm đen đưa tay lên mũi Đại Xuyên, sau một lát lắc đầu thở dài: "Đã ngừng thở..."

Xung quanh bắt đầu xôn xao, mọi người đều cảm thán thật đáng thương, mệnh thật khổ linh tinh, Văn Khanh đi lên tách ra đám người, quỳ rạp trên mặt đất, loại bỏ hết bùn đất không sạch sẽ trong khoang mũi Đại Xuyên, sau đó cởi bỏ quần áo của hần, bắt đầu hô hấp nhân tạo cứu sống hần.

Mọi người xung quanh nhìn hành động của cô cho rằng cô không tiếp thu được hiện thực tàn khốc, sôi nổi tiến lên khuyên nhủ:

"Đại Ni Nhi, em trai con đã đi rồi, hãy nén bi thương..."

"Hãy để nó an an tĩnh tĩnh ra đi, đừng lăn lộn hăn nữa..."

"Đã thông báo cho cha của Đại Xuyên chưa?"

"Đã có người đi, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có ai đến."

"Hai chị em Đại Xuyên cũng thật đáng thương, sinh ra đã không có mẹ, Vương Kim Quý chưa bao lâu liền cưới vợ kế, hai đứa trẻ cứ như vậy mặc kệ không quan tâm. Mùa đông năm ngoái, Đại Ni Nhi đến một đôi giày cũng không có, đi chân trần ở trong phòng bếp nấu cơm, người ngoài nhìn vào đều đau lòng không thôi. Bà nói xem, nhà bọn họ cũng không phải nghèo đến nỗi không có cơm ăn, hà cớ gì phải mang hai đứa nhỏ ra tra tấn đến thế?"

"Ai nói không phải? Con cháu ruột thịt còn coi rẻ không bằng một cọng cỏ! Nuôi một con chó con mèo vài năm đều có tình cảm, bọn họ lại hành hạ con ruột của mình như thế. Nhân cách còn không phải nghèo nàn mục nát sao?!"

"Một nhà Vương thị đúng là tán tận lương tâm, con của vợ kế thì yêu thương như bảo bối, con của vợ trước lại không bằng một ngọn cỏ. Tôi nói cho bà biết, việc Đại Xuyên chết đuối chính là do Vương Nhị Hồ làm! Nói gì đi nữa cũng là anh em ruột cùng cha khác mẹ, đuối tay liền đem anh mình đẩy xuống sông! Nếu không phải do người lớn trong nhà dạy, một đứa trẻ làm sao có thể làm ra việc ác độc như thế?"

.....

Người xung quanh mồm năm miệng mười, tuy lời nói là đang thương hại Văn Khanh và Đại Xuyên, nhưng ngữ khí lại giống như thảo luận ngày hôm nay sẽ ăn món gì. Dù sao có đáng thương thế nào cũng là con nhà người khác, không có quan hệ với bọn họ. Chẳng qua là miệng trên đụng phải miệng dưới, thêm một chút cảm xúc cho câu chuyện thôi.

"A, đã tỉnh! Đại Xuyên đã sống lại!"

Một tiếng thét kinh hãi, mọi người xông tới, nhìn đến Vương Đại Xuyên đang sặc nước, chậm rãi mở mắt ra. Người xem náo nhiệt kinh ngạc cảm thán, lại bắt đầu nói linh tinh, nào là phúc lớn mạng lớn, đại nạn không chết...

Văn Khanh mặc kệ bọn họ, dùng tay nâng Vương Đại Xuyên đứng lên, hỏi: "Đại Xuyên, còn có chỗ nào không thoải mái không?"

Vương Đại Xuyên vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt của chị gái, sợ hãi khóc ra tiếng: "Chị! Em còn nghĩ rằng sẽ không được gặp chị nữa, trong nước rất lạnh, em rất sợ hãi, ô ô...."

Văn Khanh nhẹ nhàng vỗ lưng hấn trấn an: "Đại Xuyên đừng sợ, không có việc gì không có việc gì nữa rồi....."

Hai chị em ôm nhau khóc, bộ dáng nhỏ nhỏ nường tựa lẫn nhau làm mọi người nhìn không được chua xót, đều là những đứa trẻ đáng thương...

Văn Khanh trấn an Vương Đại Xuyên, ngẩng đầu tìm kiếm trong đám người, nhìn đến người phụ nữ trung niên khi nãy đến thông báo cho mình, nói với bà: "Dì Quế Hoa, phiền dì trong chùng Đại Xuyên giúp con một chút có được không?"

Cao Quế Hoa vội vàng bước đến đỡ lấy Vương Đại Xuyên: "Được, dì sẽ trông chùng Đại Xuyên giúp con. Ông nó, lại đây giúp tôi, trước tiên đem đứa nhỏ đưa về nhà, thay một bộ quần áo khô, kéo bị nhiễm lạnh!"

Nhìn Vương Đại Xuyên được chăm sóc tốt, Văn Khanh chạy về nhà. Một nhà kia của nguyên chủ đều là cực phẩm, nãi nãi Lý thị trọng nam khinh nữ, tính tình chanh chua cay nghiệt, Mẹ kế Lý Thúy Hoa, là cháu gái họ hàng xa của Lý thị, tính tình một chút cũng không khác Lý thị.

Hai người này có thể không tính, một người là nãi nãi, người còn lại chỉ là mẹ kế, một chút quan hệ thân thiết cũng không có, cái không thể tin tưởng nhất chính là cha của cô - Vương Kim Quý, nguyên chủ dù sao cũng là con gái ruột của hắn, hắn cư nhiên cứ mặc kệ cho hai người phụ nữ kia ức hiếp con ruột của mình. Nguyên chủ từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn được một bữa no bụng, ngày này qua tháng khác chỉ có một bộ quần áo cũ, ở trong một căn nhà tranh bốn phía lọt gió, ăn chính cơm thừa canh cặn của bọn họ. Nhưng đầu năm nay lương thực vô cùng quý hiếm, làm sao có được cơm thừa canh cặn? Cho nên nguyên chủ thường xuyên không có cơm ăn, đói đến nổi da bọc xương, một đứa trẻ mười hai tuổi nhưng đầu thì lớn mà tứ chi vừa nhỏ vừa gầy, nhìn không khác gì dân chạy nạn Châu Phi.

Văn Khanh bước vào sân, liền nghe được một nhà bọn họ đang vui vẻ náo nhiệt chuẩn bị ăn cơm. A! Đệ đệ của cô bị Vương Nhị Hồ đẩy té xuống sông, thiếu chút nữa mạng cũng không còn. Bọn họ thì tốt rồi, vui vẻ hạnh phúc ngồi ăn cơm!

Văn Khanh một mạch chạy đến phòng bếp, cầm lấy một thanh dao phay to nhất, hùng hổ đi vào chính sảnh.

Phanh! Phanh! Phanh!

Văn Khanh cầm thanh dao phay trong tay, dùng sức vài cái liền chém nát bàn ăn, bát đĩa cũng không ngoại lệ mà vỡ vụn. Đồ ăn văng ra khắp nơi, vụn gỗ bay tứ tung, trong nháy mắt cả chính sảnh liền hỗn loạn.

Một nhà Vương gia vốn đang vui vẻ ăn cơm, giờ phút này lại phải vừa né tránh vừa sợ hãi la hét thất thanh, thậm chí còn tưởng rằng có cướp bóc vào thôn. Cho đến khi thấy được người đang làm loạn chính là Văn Khanh, Lý thị thét chói tai: "Nha đầu chết tiệt, mày muốn giết tao đúng không! Trời ơi! Ai nha, canh cá hầm cho cháu trai ngoan của tao đều bị mày làm đổ hết! Mày, cái thứ Tang Môn tinh, ôi bàn của tao, tất cả đều bị mày chém nát!" Lý thị đau lòng la hét bậy bạ, vôi vàng nhật đồ ăn rơi trên mặt đất.

Mẹ kế Lý Thúy Hoa cuối cùng cũng phản ứng lại, chửi ầm lên: "Nha đầu chết tiệt! Nhìn thấy con trai tao ăn cá nên ngứa mắt đúng không? Không cho mày ăn người liền phá hỏng! Làm sao có thể sinh ra một nha đầu ích kỉ như mày chứ!"

"Ô ô... bà nội, cháu muốn ăn cá."

.....

Một phòng lộn xộn bẽ bộn, Văn Khanh lạnh lùng đứng nhìn, giơ lên dao phay trong tay, tức thì mọi âm thanh đều im bật, ánh mắt cô lạnh lẽo như hàn băng nhìn bọn họ:

"Đại Xuyên bị Vương Nhị Hồ đẩy xuống sông thiếu chút nữa chết đuối, mấy người còn có tâm tình ăn cá! Một nhà này đều là lòng lang dạ sói! Chém hỏng một con cá thì đã làm sao? Tôi còn muốn chém chết mấy người đấy! Dù sao tôi đây cũng chỉ là một cái mạng nhỏ, chém chết mấy người coi như tôi hời rồi!"

Một nhà Vương gia đều bị khí thế của cô dọa sợ, từng chút một lui về phía sau, Lý Thúy Hoa trực tiếp kéo con trai ra đằng sau lưng Vương Kim Quý. Vương Kim Quý nuốt nước bọt, sắc mặt cực kỳ khó coi: "Chết..... Đại Ni Nhi người buông dao xuống trước, có chuyện gì thì từ từ nói, cha là cha của con, chẳng lẽ con thật sự muốn giết chết cha ruột của mình sao?"

Văn Khanh cười lạnh một tiếng: "Bây giờ ông mới biết mình là cha ruột của tôi sao? Mùa đông lạnh lẽo sai ta giặt quần áo vì sao không nhớ tới? Trời lạnh rét buốt mặc kệ tôi không có một đôi giày để mang, bắt tôi đi nấu cơm tại sao không nhớ tới? Để tôi ăn cơm thừa canh cặn, ngủ lều tranh dột nát vì sao không nhớ tới? Bị Lý Thúy Hoa đánh đến nổi không đứng dậy nổi tại không nhớ tới..."

Động tĩnh nơi này quá lớn, người bên ngoài đã đến vây xem, tùm năm tùm ba đứng ở ngoài cửa. Nghe được từng lời Văn Khanh nói, mọi người

đều dùng ánh mắt lên án nhìn người Vương gia. Một nhà này toàn là người gây nghiệt, căn bản che dấu không được đều bị người ngoài biết, mọi người ngoài miệng không nói ra nhưng thực chất trong lòng đều hiểu rõ.

Vương Kim Quý hồ thẹn đỏ bừng mặt, nhưng không phải bởi vì lời nói của Văn Khanh mà chỉ do cảm thấy bị người ta chỉ trích chê cười quá mất mặt. Ông muốn trút giận nhưng lại e ngại thanh dao phay trong tay Văn Khanh nên không thể làm gì.

"Bình thường mấy người hành hạ chị em chúng tôi còn chưa tính, thế nhưng hôm nay lại muốn hại chết Đại Xuyên! Mấy người nên cảm thấy hạnh phúc khi Đại Xuyên bình an vô sự, nếu không mấy người đã sớm bị băm thành thịt vụn rồi!"

"Dù sao tôi cũng chỉ là một cái mạng nhỏ không đáng tiền, thay vì bị mấy người tra tấn đến chết, còn không bằng chém chết tất cả, cũng coi như kéo thêm mấy cái đệm lưng, chết một cách thống khoái!"

Lý thị kêu thảm: "Ông trời ơi, rốt cuộc tôi đã gây ra nghiệp chướng gì, cháu gái tôi muốn chém chết bà nội của nó! Mà là đồ cháu nội bất hiếu, Vương gia chúng ta làm sao có thể sinh ra đứa cháu bất hiếu như này?" Lý lão thái cũng không tin Văn Khanh thật sự có gan chém chết bọn họ, chỉ cho rằng cô làm bộ làm tịch dọa nạt mà thôi.

Văn Khanh giơ tay lên, lưỡi dao sắc bén lướt qua sườn mặt, cắm ở trên tường phía sau Lý thị, sau đó bị cô mạnh mẽ rút ra thu dao về. Lý thị cảm nhận một chút đau rát bên mặt trái, nhất thời bị dọa đến nổi tê liệt ngã ngồi trên mặt đất.

Văn Khanh lạnh lùng liếc bọn họ một cái: "Đừng tưởng tôi nói giỡn, nếu mấy người không cho tôi cùng Đại Xuyên một con đường sống, tôi cũng chỉ có thể liều mạng!"

Hành động vừa rồi không chỉ dọa sợ Lý thị mà cũng dọa cả hai vợ chồng Vương Kim Quý. Người nhà họ Vương điển hình là loại hay bắt nạt kẻ yếu, nay gặp Văn Khanh quá mức ương ngạnh, bộ dáng liều chết quyết tuyệt nên đâm ra sợ sệt, không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ gì.

Văn Khanh cầm dao, đi vào phòng Lý thị, chốc lát sau trở ra, trên tay đã nhiều thêm một túi lương thực, lạnh lùng quét mắt nhìn một vòng, nói: "Từ nay về sau, tôi và Đại Xuyên không có bất cứ quan hệ gì với Vương gia các người nữa. Nếu ai không có mắt đến trêu chọc, tôi sẽ đồng quy vu tận với mấy người!"

Nói xong, một tay kéo túi lương thực, tay còn lại cầm dao phay nghênh ngang rời khỏi. Vương gia tuy rằng rất luyến tiếc một túi lương thực, nhưng một hơi cũng không dám thở ra.

Văn Khanh đi tới cửa, đối với một đám người đang đứng bên ngoài xem kịch, nói: "Sự việc hôm nay mọi người cũng đã thấy rõ, Vương Nhị Hồ bị Lý Thúy Hoa sai khiến, thiếu chút nữa đã hại chết Đại Xuyên! Lần này không phải là lần đầu tiên, nếu còn tiếp tục ở lại căn nhà này, tôi sợ có một ngày hai chị em chúng tôi chết như thế nào cũng không biết. Các chú các thím ở đây làm chứng giúp tôi, hôm nay tôi và Đại Xuyên, đoạn tuyệt quan hệ với Vương gia!"

Cô vừa nói vừa dùng lực bẻ gãy thanh dao sắc bén kia rồi ném xuống đất. Một thanh dao phay rắn chắc sắc bén cứ như vậy bị bẻ gãy làm đôi, điều này khiến mọi người xung quanh nhin không được rùng mình.

Văn Khanh mặc kệ bọn họ có phản ứng gì, một tay kéo túi lương thực, dẫn theo Đại Xuyên rời khỏi.

Đối phó với những người nhà "cực phẩm" này của nguyên chủ, nhất định phải dùng biện pháp dao sắc chặt đay rồi, một lần trị tận gốc, về sau không cần lo lắng bọn họ lại gây phiền phức với mình.

Chờ cô đi xa, Lý lão thái mới tiếc rỏ gào lên thất thanh: "Trời ạ! Đó là năm mươi cân lương thực đó!" Quả thật muốn lấy đi mạng già của bà ta mà!

Người xem náo nhiệt cười trào phúng, hỏi: "Chẳng lẽ cháu gái bà còn không đáng giá bằng một túi lương thực sao?" Cháu gái cháu trai đều tuyệt giao với bà ta, thế nhưng thứ bà quan tâm đầu tiên lại là năm mươi cân lương thực!?

"Đương nhiên là không đáng giá!" Lý lão thái thái không chút nghĩ ngợi trả lời.

Mọi người xung quanh sừng sốt há hốc mồm, sau đó bất lực lắc đầu. Trách không được một người nhút nhát như Đại Ni Nhi cũng bị bức đến nổi điên. Haiz....

Văn Khanh đến nhà trưởng thôn, kể lại gián lược tình huống sự việc vừa mới xảy ra, hỏi mượn ông một ngôi nhà dưới chân thôn Bắc Sơn. Nơi đó vốn là nơi sinh sống của một gia đình tuyệt hậu, sau khi hai vợ chồng già mất, ngôi nhà liền bị bỏ trống, lại ở cách thôn quá xa cho nên không ai có ý muốn chiếm đoạt. Dù sao cũng chỉ là một ngôi nhà trống, vì thế trưởng thôn không nhiều lời liền gật đầu đồng ý.

"Ai! Hai chị em nhà này cũng quá đáng thương!"

Trong thôn không hề giữ bí mật, những việc Vương gia gây ra mọi người đều xem trong mắt, nhưng dù sao người bọn họ hành hạ cũng là con cháu của bọn họ, mọi người đều chỉ là người ngoài làm sao có lập trường để can thiệp. Sự việc lần này tuy nói là Đại Ni Nhi cầm dao hù dọa một nhà Vương gia kia, nhưng cũng là do Đại Xuyên suýt chút nữa bị hại chết, một đứa trẻ thành thật, chất phát, ngoan ngoãn cũng bị bức đến bước đường cùng buộc phải phản kháng, còn không phải bởi vì hành động quá đáng vô lương tâm của mấy người nhà họ Vương hay sao?

Không thể không nói, tính cách nhút nhát của nguyên chủ thật sự đã khắc sâu vào lòng mọi người, lúc này lại bùng nổ đến mức mang dao muốn chém cả nhà, mọi người chẳng những không cảm thấy việc cô làm là sai, trái lại chỉ cảm thấy là Lí gia bức cô đến đường cùng.

Cũng may là Văn Khanh dao sắc chặt đay rồi, căn bản không cho một nhà Lý thị có cơ hội lên tiếng, nếu để bọn họ quý khóc sùi gào một phen, nói không chừng mọi người lại bắt đầu "đồng tình kẻ yếu", cảm thấy cô quá ác độc.

Văn Khanh cự tuyệt ý tốt muốn mời cô ở lại ăn cơm của dì Quế Hoa, một tay kéo túi lương thực nặng nề, một tay nắm tay Đại Xuyên, đi về phía nhà mới.

"Chhij, sau này chỉ có hai người chúng ta sống cùng nhau phải không?" Vương Đại Xuyên trầm mặc nửa ngày, đột nhiên thốt ra một câu. Văn Khanh nghiêng đầu nhìn hẳn, Đại Xuyên là cháu trai, trước khi Vương Đại Hồ, Vương Nhị Hồ, Vương Tam Hồ được sinh ra, Lý thị cũng thương yêu hẳn một khoảng thời gian, cho nên hẳn không thiếu thốn từ nhỏ đến lớn giống như nguyên chủ, còn cao hơn cô nửa cái đầu, nhưng suy cho cùng thân mình vẫn xanh xao vàng vọt.

"Đại Xuyên, em luyện tiệc những người kia sao?"

"Không, đó không phải nhà của em! Chị ở đâu em liền ở đó, em chỉ có một người thân là chị thôi!" Hẳn đã sớm nhìn rõ, những người trong ngôi nhà kia không có người nào xem chị em bọn họ là con người mà đối đãi.

Văn Khanh cười, sờ sờ đầu nhỏ của Đại Xuyên, sau đó móc trong túi ra một viên kẹo đưa cho hẳn: "Ăn đi, sau này chị sẽ cho em một cuộc sống thật tốt!"

Ánh mắt Vương Đại Xuyên sáng lên, đây là kẹo, hẳn thấy mấy người Đại Hồ ăn qua, nhưng chính mình trước nay chưa từng nếm thử: "Chị, cái

này ở đâu ra vậy?"

"Lúc chị vào phòng bà nội lấy túi lương thực có trộm thêm vài. Em không được nói với người khác, nếu không họ sẽ nói chị là ăn trộm!"

Vương Đại Xuyên không ngừng gật đầu: "Em không nói, em nhất định sẽ không nói với người khác, chị cũng ăn đi ạ, hai chúng ta mỗi người một nửa."

"Được!"

- - - - -

*Dao sắt chặt đay rồi: hành động mau lẹ, dứt khoát.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 52

Edit: Gấu

Beta: Gấu+ Miêu Nhi

Văn Khanh dẫn Vương Đại Xuyên vào nhà mới. Nhà gỗ có hai gian phòng nhỏ, bởi vì đã lâu không có người ở nên tản ra mùi ẩm mốc, bên trong còn trống rỗng, chẳng có vật dụng gia đình nào cả. Cũng may là còn một chiếc giường đất, cửa sổ vẫn có thể dùng. Văn Khanh mở toàn bộ cửa sổ ra để thoáng gió, hôm nay cứ tạm thời ở lại một đêm, ngày mai đi đặt mua các dụng cụ sau vậy.

Ở bên cạnh hai gian phòng là một túp lều nhỏ, ban đầu nơi này là phòng bếp dùng để nấu cơm. Văn Khanh đi vào để xem nồi và bếp còn có thể dùng được hay không, lại phát hiện bên trong sạch sẽ, còn có nồi niêu, bát chén, gạo, chậu đầy đủ, cô ngăn người, lập tức nghĩ đến những thứ này hẳn là do "Xú lão cừ" để lại.

Trong nguyên tác, sau khi "Vương Văn Khanh" xảy ra xung đột với người nhà, cô cũng ở gian phòng này. Cách đây khoảng chừng 20m là chuồng bò trong thôn, những người cải tạo lao động thì phải ở lại chuồng bò. Bởi vì mùi ở chuồng bò không được thơm tho cho lắm nên bọn họ tới bên này nấu cơm, dù sao cũng không có ai ở. Thế nên bọn họ mới phát hiện ra nơi này có một người đang sống, giúp đỡ "Vương Văn Khanh" rất nhiều. "Vương Văn Khanh" cũng không phải là Văn Khanh, đoạn tuyệt quan hệ với người nhà còn biết mang theo một túi đồ ăn. "Vương Văn Khanh" trước

kia lại mình không ra đi, chẳng mang theo thứ gì. Ngay từ đầu đều là những người này cho "Vương Văn Khanh" ăn nên cô ấy mới không chết đói, vốn dĩ đồ ăn của bọn họ đã ít, chẳng thể ăn no, thế nhưng bọn họ vẫn tốt bụng đưa cho nguyên chủ. Kết quả sau khi nguyên chủ biết bọn họ là "Xú lão cừu" thì lập tức tránh xa, làm sao bọn họ có thể không thương tâm cho được?

Cũng bởi vậy, sau khi nữ chính trọng sinh thì trở nên vô cùng nhiệt tình, thiện tâm, tôn trọng bọn họ, chưa bao giờ khinh thường khiến cho bọn họ vô cùng cảm kích.

Văn Khanh không bày tỏ ý kiến. Biết rõ về sau những người này sẽ có địa vị gì, thành tựu ra sao, chỉ cần đầu óc bình thường thì đều sẽ làm như vậy.

Nhưng mà nữ chính như thế nào cũng không liên quan tới cô, cô chỉ cần hoàn thành tâm nguyện của người ủy thác là được rồi. Nhưng nguyện vọng của cô ấy là tìm một người đàn ông tốt để chung sống, nếu cô bồi dưỡng Đại Xuyên thành một người đàn ông tốt rồi bảo vệ em ấy cả đời thì có tính không nhỉ?

Đương nhiên sau khi ngẫm lại thì cô đã từ bỏ ý định này, tuy rằng người ủy thác không nói rõ nhưng ý tứ rõ ràng là tìm một người chồng, nếu mà cô thực sự lấy em trai ra để góp cho đủ số, cô ấy sẽ tức giận phát khóc mất thôi.

Văn Khanh vừa đi vừa nghĩ, vác theo túi lương thực đi vào thôn, tìm người đổi hai mươi cân bột mì, hai củ cải trắng, ba quả trứng gà cùng với một chiếc chăn nửa cũ nửa mới. Trên đường trở về, Văn Khanh lặng lẽ dùng bàn tay vàng mua một chiếc chăn mới, đổi cái kia đi.

Lần này cô mang theo bàn tay vàng cướp được ở nhiệm vụ trước, trong cái thời đại thiếu quần áo thiếu lương thực như vậy, thứ này quả thật là thứ

tốt nhất. Không gian tuy rằng cũng không tồi, nhưng đây là thế giới của phàm nhân, không gian tu tiên còn có rất nhiều hạn chế; đồ vật trong không gian mật thế cũng hữu hạn, không đầy đủ bằng bàn tay vàng này.

Huống hồ, đời trước Giang Xu có thể nói là phú khả địch quốc, dành dụm không ít tiền, dư sức để cô tiêu xài phung phí.

Văn Khanh lại mua chút gia vị dầu muối với chén dưa, thừa dịp này mang về nhà, bằng không cũng không biết giải thích thế nào cho Đại Xuyên những thứ này cô lấy ở đâu ra. Về đến nhà, Vương Đại Xuyên thấy chị gái mang về nhiều đồ vật như vậy, vội vàng chạy ra đón cô: "Chị trao đổi thứ gì vậy ạ? Nhiều đồ như thế, em nói đi cùng thì chị lại không cho."

"Cũng không nặng, hôm nay chị nấu đồ ăn ngon cho em!"

Vừa nghe có ăn ngon, ánh mắt của Đại Xuyên sáng lên, vội hỏi: "Hôm nay ăn gì ạ?"

"Chờ lát nữa em sẽ biết. Em đi quét phòng trước đi, tới lúc ăn cơm chị sẽ gọi."

Sau khi Đại Xuyên rời khỏi, Văn Khanh bước vào phòng bếp, nhào bột, băm nhân, gói sủi cảo. Tuy rằng ở thời đại này làm sủi cảo vô cùng xa xỉ, nhưng Đại Xuyên vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, thứ hai bọn họ đã thoát ly khổ hải, trọng hoạch tân sinh, vẫn nên ăn mừng một chút.

Văn Khanh gói sủi cảo nhân cải trắng với trứng gà, tuy rằng không có thịt, nhưng cô có cho thêm chút mè rang,ngửi cũng rất thơm. Sau khi sủi cảo được hấp chín, Văn Khanh rửa sạch chén dưa vừa mới mua, sau đó đổ đầy hai chén. Cô bưng bát bước vào nhà chính, Đại Xuyên đang cầm nhánh cây quét tước phòng, nơi này ngay cả cái chổi cũng không có, chỉ có thể dùng tạm như vậy.

"Đại Xuyên, từ từ rồi làm, lại đây ăn cơm đã." Trong phòng tro bụi bay đầy đầu, Văn Khanh bưng cơm đến nhưng chưa vào, đứng ở cửa gọi Đại Xuyên.

"Chị nấu món gì vậy ạ?" Vương Đại Xuyên vừa nghe đến ăn, lập tức ném xuống nhánh cây trong tay, kinh hỉ vạn phần chạy tới. Chờ nhìn đến Văn Khanh bưng hai chén sủi cảo trắng trẻo mập mạp, hai con mắt tức khắc tròn vo: "Sủi cảo?! Chị gói sủi cảo!"

Không chờ Văn Khanh kịp trả lời, hắn lập tức lấy một chén, ngồi xồm ở cửa ăn: "Ăn ngon!" Lúc Vương gia ăn tết, Lý thị cũng sẽ gói sủi cảo, nhưng một người chỉ có 5 chiếc, dư một chiếc cũng không. Bởi vì bột mì quá quý, gói sủi cảo thôi cũng rất đáng tiếc. Còn bọn họ tất nhiên chỉ có thể đứng nhìn, một phần cũng không có.

"Chị mang lương thực vào trong thôn đối hai mươi cân bột mì, hai củ cải trắng với vài quả trứng. Hôm nay em tìm được đường sống trong chỗ chết, hẳn phải chúc mừng một chút. Ăn từ từ thôi, về sau em muốn ăn bao nhiêu chị làm bấy nhiêu!"

Vương Đại Xuyên vừa ăn vừa gật đầu, cũng không rảnh suy nghĩ sâu xa, rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa bé, lớn như vậy rồi vẫn chưa ăn qua món nào ngon như vậy, tất nhiên sẽ ăn ngẫu nhiên giống như sói đói.

Văn Khanh nhìn hắn ăn ngon như thế, lại gắp cho hắn mấy chiếc nhưng bị hắn né tránh, hàm hồ nói: "Chị ăn đi ạ, em ăn no rồi."

Văn Khanh cũng sợ hắn ăn quá nhiều, lát nữa lại đau bụng nên cũng không tiếp tục kiên trì. Hai chị em ngồi xồm trước cửa, im lặng nhấm nháp.

Ăn uống no đủ, Văn Khanh cảm thấy cả người thoải mái lạ thường, từ sau khi cô xuyên vào thân thể này, mỗi một tế bào đều đang kêu gào vì đói! Cô trộm ăn một khối chocolate mới chống đỡ được đến bây giờ. Vương

Đại Xuyên vẻ mặt cũng vô cùng hạnh phúc: "Nếu mỗi ngày có thể ăn sủi cảo thì tốt rồi."

Văn Khanh sờ đầu hẳn, không nói gì.

Chị em hai người quét dọn sạch sẽ căn phòng, rửa nồi niêu xoong chảo trong bếp, đổ đầy lu nước, sau đó đi ra sau núi nhặt thêm ít củi khô. Làm xong mấy thứ này, trời cũng đã tối.

"Những người đó sắp trở về rồi, nhớ kỹ lời chị nói!" Văn Khanh dặn dò.

"Em nhớ rồi."

Văn Khanh xa xa nhìn thấy vài người đi vào chuồng bò, một lát sau, bọn họ mang theo một túi đồ bước tới nơi này.

"Từ lâu, ông bị bệnh thì ở nhà nghỉ ngơi là được. Lát nữa nấu cơm xong Cẩn Ngôn sẽ bưng một phần lên cho ông!"

"Không đáng ngại, đi hai bước cho khỏe người chứ nằm mãi trên giường chán lắm."

Giọng nói từ xa tới gần, tiếng bước chân càng ngày càng gần, đối phương tổng cộng có bốn người, hai ông lão và một thanh niên, một thiếu niên. Bốn người nhìn thấy hai chị em Văn Khanh đều vô cùng sửng sốt, tựa hồ không nghĩ tới nơi này sẽ có người.

Văn Khanh không nói gì, Vương Đại Xuyên tiến lên một bước mở lời chào hỏi: "Gia gia, thúc thúc, về sau cháu và chị gái sẽ ở đây, quấy rầy mọi người rồi."

Người trong thôn thấy bọn họ không một ai có vẻ mặt hòa khí, đột nhiên lại có một đứa trẻ đến làm quen, điều này khiến Từ Kiến Quốc cảm thấy rất ngoài ý muốn, trong lòng có chút ấm áp, cười nói: "Là chúng tôi quấy rầy

mới đúng, trưởng thôn phân gian phòng này cho hai người, chúng tôi lại không biết nên đã tự tiện sử dụng phòng bếp. Chúng tôi lập tức thu dọn đồ rời đi."

Vương Đại Xuyên vội vàng nói:"Không cần không cần, mọi người cứ dùng đi ạ. Nơi này cũng chỉ có cháu với chị gái, sợ sẽ gây phiền hà cho mọi người..." Vương Đại Xuyên gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Gia gia, thật ngại quá, hôm nay phải mượn nôi của mọi người."

Từ Kiến Quốc xua xua tay: "Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, cậu cứ dùng đi."

"Cảm ơn gia gia."

Bọn họ nói chuyện, Văn Khanh đứng ở một bên nhìn, âm thầm phân tích thân phận của mấy người này.

Lão nhân sắc mặt ửng hồng, môi khô nứt, trên người tràn ngập hơi thở quân nhân chính là Từ Kiến Quốc. Thanh niên đeo mắt kính, lịch sự văn nhã là con của ông, tên là Từ Niệm Sinh. Còn thiếu niên tuấn tú là Từ Căn Ngôn - con trai của Từ Niệm Sinh.

Lão nhân nho nhã còn lại tên Hạ Cung, trước kia là một vị bác sĩ.

Từ gia cũng không giống các gia tộc khác, dù bây giờ bị mang danh là xú lão cửu nhưng sau lưng vẫn có một chút thế lực. Nếu không cũng sẽ không bị đưa tới nơi này. Địa hình Vương gia thôn vô cùng hiểm trở, chung quanh toàn là núi cao, chỉ có một con đường nhỏ đi ra bên ngoài. Muốn tới thôn gần nhất cũng phải đi mất 2 canh giờ, nhưng trong niên đại không yên bình này thì đây chính là một nơi an toàn tuyệt đối!

Ngoại trừ mấy người trong thôn tránh họ như tránh tà, mỗi ngày làm việc nặng nhọc, ăn không đủ no ra thì không có gì là không ổn cả, coi như đã tốt hơn nhiều người rồi.

Mấy người nói với nhau vài câu, Vương Đại Xuyên đi theo Văn Khanh vào phòng, mời đám người Từ Kiến Quốc ở lại ăn cơm.

Sau khi bọn họ cơm nước no say trở về nhà, Hạ Cung không khỏi cảm thán: "Hai chị em nhà này rất thú vị."

Từ Kiến Quốc nói: "Niệm Sinh, mai cháu hỏi han một chút vì sao chị em nhà họ lại dọn tới nơi này."

"Vâng."

Buổi sáng ngày hôm sau, Văn Khanh nhân lúc Đại Xuyên còn chưa tỉnh, lặng lẽ rời giường đi ra sau núi, đi một vòng xung quanh rồi lấy ra từ trong bàn tay vàng một con thỏ cùng một con gà, còn cố ý chọn màu lông giống gà rừng với thỏ hoang nhất.

Văn Khanh xách chúng nó về nhà, Đại Xuyên vừa lúc tỉnh, cô quơ quơ trước mặt hẳn: "Đại Xuyên, chúng ta có thịt để ăn rồi!"

Đại Xuyên nhìn thứ trong tay cô, lập tức giật bắt người đứng dậy: "Chị lấy ở đâu ra vậy?"

"Bắt ở sau núi, lát ăn cơm xong chúng ta đi tìm xem, nói không chừng vẫn còn."

Đại Xuyên gật đầu như gà con mổ thóc, trong đầu hẳn hiện giờ chỉ nghĩ tới thịt, không còn nghĩ thêm được điều gì nữa.

Chị em hai người, một người nhóm lửa, một người nấu thịt, rất nhanh mùi hương bay ra khắp nơi, cũng may là nơi này cách thôn khá xa nên không một ai ngửi được.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 53

Edit: Mary

Beta: Wan+Miêu Nhi

Sau khi ăn xong thịt gà hầm, Văn Khanh đưa Vương Đại Xuyên ra sau núi.

Bốn bề xung quanh Vương gia thôn toàn là núi, người trong thôn thường xuyên lên núi kiếm cơm. Đầu năm nay, ăn không đủ no là chuyện bình thường, đói đến mức mọi người chỉ thiếu chưa gặm hết cây cỏ ở đây thôi, bởi vậy gần như những gì có trên núi đều bị vét hết sạch.

Vương Đại Xuyên cảm thấy buổi sáng chị gái có thể bắt được hai con vật kia là quá may mắn rồi, bây giờ chắc sẽ không gặp may như thế nữa đâu. Nhưng khi bọn họ vừa lên núi đã thấy một con thỏ mập mạp, còn hơi ngốc, thấy người tới cũng không chạy, Vương Đại Xuyên phốc một cái đã bắt được.

Vương Đại Xuyên hưng phấn ôm con thỏ: "Chị, em bắt được một con thỏ!"

"Suyt, nói nhỏ chút, đừng để người khác nghe thấy."

Văn Khanh không sợ bị phát hiện rồi phải giao nộp, thứ cô sợ là người khác thấy được sẽ ghen tị. Thôn bọn họ bởi vì túng quẫn nên không hề

quản mấy việc này, những động vật nhỏ như con thỏ hay gà rừng, ai bắt được thì thuộc về người đó, thôn trưởng cũng đành mắt nhắm mắt mở cho qua. Còn loài dã thú như lợn rừng thì bắt buộc phải nộp lên.

Vương Đại Xuyên cũng ý thức được vừa rồi quá hưng phấn, vội vàng hạ giọng: "Chị, con thỏ này gốc thật, thấy chúng ta tới mà không trốn đi."

Ngốc thật chứ còn ngốc giả nữa hả? Nó là thỏ nhà được bán trên Taobao, lúc sáng cô cố ý mua vài con rồi giấu ở đây.

"Có thể là đói đến ngốc rồi."

Vương Đại Xuyên tán thành, đầu năm nay người ăn còn không đủ no, nói gì đến con vật nhỏ này. Hắn đắm chìm trong niềm vui sướng khi đi săn, theo bản năng không hề để ý đến con thỏ này vừa to vừa mập, không giống bị đói một chút nào.

Có lẽ vận may đã tới, cản cũng không được, vừa tới trưa, Vương Đại Xuyên đã bắt được ba con thỏ, hai con gà rừng, điều này khiến hắn phấn khích phát điên. Mang theo một đống đồ chạy về nhà, chuẩn bị tay không tiếp tục cố gắng!

Văn Khanh chậm rãi ung dung đi theo sau, dùng bàn tay vàng lấy thỏ với gà rồi bỏ chúng ra ngoài, nghĩ cô dễ dàng lắm hả?

Bây giờ đã có thịt, Văn Khanh xắt sớ cải còn lại trộn với thịt thỏ, băm nhuyễn thành nhân sủi cảo.

Khi múc bột từ túi bột mì, Văn Khanh thuận tay bỏ thêm hai cân vào. Hôm qua lúc cô lấy lương thực trong nhà Lý thị, cố ý kéo một túi lúa mì, bởi vì thứ này là thứ quý nhất. Ngay cả Vương gia cũng chỉ có một túi lương thực tinh(*), còn lại là khoai lang bắp ngô các loại.

(*) Lương thực tinh: bột mì trắng và gạo.

Hôm qua đi đổi bột mì trong thôn, có một thím khuyên cô đổi hết thành mấy loại lương thực phụ, có thể chống đỡ thêm một đoạn thời gian, có điều bị cô khéo léo từ chối. Có bàn tay vàng nơi tay, có gì phải sợ chứ! Cứ chọn thứ tốt nhất thôi, hưởng hồ bột ngô còn đắt hơn bột mì.

Văn Khanh nấu sủi cảo xong, Vương Đại Xuyên cũng trở về, lần này chỉ bắt được một con thỏ, vẻ mặt có chút tiếc nuối. Văn Khanh cười nói: "Được rồi, mau ăn cơm đi, bắt được mấy con đã là không tồi rồi. Chị đoán chắc đang trong mùa vụ nên mọi người ít người lên núi."

"Em cũng biết là gặp may, nhưng biết đâu vẫn còn chút gì đó?" Vương Đại Xuyên gãi gãi đầu, cười khà khà nói.

Văn Khanh bưng một chén sủi cảo đưa cho hắn: "Mau ăn đi, ăn xong thì đi muối số thịt còn lại." Cô nhẹ giọng thì thầm bên tai Vương Đại Xuyên: "Chị sẽ gói lại để vào thành bán."

Lén lút buôn bán là hành vi đầu cơ trục lợi, bị bắt được sẽ bị coi là người xấu. Nhưng mà lúc này Vương Đại Xuyên vẫn chưa biết đây là đầu cơ trục lợi, chỉ cảm thấy Văn Khanh hạ giọng nói với hắn hắn hắn là một chuyện quan trọng, bởi vậy cũng bắt chước cô nhỏ giọng nói: "Em nghe lời chị."

Vương Đại Xuyên tuy rằng bằng tuổi nguyên chủ, nhưng chung quy nguyên chủ vẫn là chị gái hắn, từ nhỏ đến lớn luôn nhường nhịn hắn, che chở hắn, bởi vậy Vương Đại Xuyên vô cùng tin tưởng cô. Đặc biệt sau khi Văn Khanh xuyên đến, càng có cảm giác khiến người ta tin phục, cô nói đem đi bán, Vương Đại Xuyên căn bản sẽ không phản đối, bởi vì hắn biết: hết thảy những gì chị gái làm đều vì muốn tốt cho bọn họ.

Hai người ăn một bữa sủi cảo nhân thịt, sau đó bóp muối số thịt còn lại, đem đi phơi.

"Chị, đường vào thành xa như vậy, chị định đi thế nào?"

"Chị sẽ không đi qua Lý gia thôn mà đi phía đằng sau nhà mình, qua ba ngọn núi sẽ đến đường cái, rồi sau đó đi nhờ xe vào trong thành."

Lý gia thôn là thôn gần Vương gia thôn nhất, nếu đi bộ sẽ mất khoảng hai giờ. Đến thôn Lý gia thì mọi chuyện sẽ trở lại, bởi vậy người trong thôn muốn vào thành đều sẽ qua thôn Lý gia trước. Mặc dù Văn Khanh nói là đường tắt nhưng trèo đèo lội suối chắc chắn sẽ gặp không ít khó khăn.

Vương Đại Xuyên vừa nghe lập tức không đồng ý: "Không được, đi như vậy quá nguy hiểm, chị đi một mình lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?"

Văn Khanh cười cười: "Yên tâm đi, từ nhỏ chị đã ở trong núi quen rồi. Em thấy nguy hiểm nhưng đối với chị mà nói nó không khác gì đất bằng. Huống hồ, nếu đi từ phía thôn Lý gia sẽ phải nhờ thôn trưởng viết thư giới thiệu. Chuyện bán đồ này chắc chắn không thể để người khác biết, chị lên đi từ đây vào thành, lạng lẽ bán cho người ta rồi trở lại, cả đi cả về có lẽ trong một ngày thôi."

Văn Khanh khuyên can mãi mới thuyết phục được Vương Đại Xuyên, rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ chưa trải đời, khá là dễ lừa.

Sáng sớm hôm sau, Văn Khanh cũng hơn hai mươi cân thịt lên đường. Đến khi vượt qua đỉnh núi thứ nhất, cô bỏ đồ vào trong bàn tay vàng của mình, sau đó tay không lên núi săn bắn, tuy rằng giảm bớt không ít gánh nặng, nhưng đi bộ qua ba ngọn núi cũng không phải một việc dễ dàng.

Cũng may lúc nào cô cũng có thể mua đồ bổ sung năng lượng trong Taobao. Mất gần hai tiếng mới đến đường cái. Chả trách dù đường này gần hơn nhưng hiểm người nào vào thành theo hướng này. Đi đường bằng phẳng dễ hơn là đi đường núi mà!

Văn Khanh vận khí tốt, vừa đến ven đường thì có một chiếc xe máy cày đi tới, thấy một đứa bé là cô đứng ở ven đường, còn chủ động hỏi cô có muốn đi nhờ xe hay không.

Phía sau máy kéo treo một cái xe đẩy hai bánh, trên xe ngồi đầy người, Văn Khanh vừa lên ngay lập tức bị họ mồm năm miệng mười hỏi cô vào thành làm gì.

"Em trai bị bệnh, cháu đi vào thành mua thuốc." Văn Khanh cúi đầu, tựa như bẽn lẽn.

Lại có người hỏi người nhà cô đâu, Văn Khanh nói, cha mẹ đều đã mất. Vì thế mọi người không hỏi nữa, nhìn cô với ánh mắt thương cảm.

Văn Khanh giả bộ không nhìn thấy, vào trong thành thì tách khỏi bọn họ. Cô tìm con hẻm nhỏ để ẩn nấp, sau đó lấy thịt muối ra âm thầm đi tìm người mua.

Thời tiết năm nay quá khắc nghiệt, thịt cung không đủ cầu, có tiền cũng không mua được! Thế nên Văn Khanh bán hai mươi cân thịt muối rất nhanh. Bán xong thịt, cô mua một ít mì sợi và trứng gà trên Taobao, những thứ này rất được hoan nghênh giống lương thực tinh. Cuối cùng, Văn Khanh bán được hết thảy hơn hai mươi đồng, cộng thêm một đồng ngân phiếu xanh xanh đỏ đỏ.

Vào trong thành nhìn qua chợ một chút, lại đi cửa hàng bách hoá để xem xét, tìm hiểu những đồ vật có trong thời đại này, sau đó mới rời đi. Thời điểm đi ngang qua tiệm thuốc, cô đi vào mua chút thuốc hạ sốt rồi mới chạy ra hội hợp với những người trên xe máy kéo.

Những người đó vốn dĩ không hề nghi ngờ cô, thấy cô chỉ mua mấy bao thuốc, càng tin lý do thoái thác của cô.

Trong lúc chờ Văn Khanh trở lại Vương gia thôn, trời cũng đã tối rồi, Vương Đại Xuyên vô cùng lo lắng bất an, vẫn luôn ở trên ngọn núi thứ nhất chờ cô. May mắn Văn Khanh đã bỏ hết đồ ra ngoài, xách ở trên tay.

Vương Đại Xuyên cầm lấy bao lớn bao nhỏ từ trong tay cô, hỏi: "Chị có mệt không ạ? Trên đường đi có an toàn không? Không gặp được người xấu chứ? Lâu như vậy vẫn không thấy chị về, làm em sợ muốn chết!"

Văn Khanh cười nói: "Không mệt, cũng không gặp được người xấu, còn gặp được người tốt chở chị đi một đoạn."

"Vậy là tốt rồi, lần sau em sẽ không để chị đi một mình đâu. Chị không biết em sợ thế nào đâu." Sợ chị của hắn, người nhân duy nhất của hắn xảy ra chuyện gì.

"Đừng sợ, không phải chị đã trở lại rồi sao?"

Hai người vừa nói chuyện vừa chậm rãi xuống núi. Lúc về đến nhà, người của Từ gia đang ngồi nấu cơm, Văn Khanh sai Vương Đại Xuyên xách đồ vào phòng, tự cô cầm thuốc bước vào phòng bếp.

Trong phòng bếp bốn người đang tụm vào nhau ăn cơm, mỗi người một chén nước cơm có thể nhìn thấy đáy, một chiếc bánh bột ngô đen xì bé bằng lòng bàn tay trẻ con. Bốn người nhìn thấy cô bước vào, tất cả đều vô cùng sửng sốt, sau khi phản ứng lại, Hạ Cung tiếp đón: "Tiểu cô nương muốn ăn chung không?" Nói xong ông lại có chút xấu hổ, bọn họ làm cơm chiều vừa đủ, căn bản không có chút đồ thừa nào.

Từ Kiến Quốc buông chén nhìn cô, cười hòa ái, Từ Niệm Sinh đỡ mắt kính, không hề có chút quẫn bách nào; còn Từ Căn Ngôn lại nhấp miệng, biểu tình có chút đăm đăm.

Văn Khanh thu hết biểu tình của mấy người vào đáy mắt, thấp giọng nói một câu: "Ăn rồi." Sau đó để lại đồ trong tay, lập tức rời đi.

Mấy người nhìn nhau, cuối cùng Từ Niệm Sinh chủ động đứng lên, mở túi đồ Văn Khanh để lại ra, có chút kinh ngạc nói: "Là thuốc." Hắn đưa cho Hạ Cung, ông nhìn nhìn rồi nói: "Thuốc hạ sốt? Hình như tiểu cô nương kia

biết ông phát sốt nên mới mua đúng không?"Hạ Cung nhìn Từ Kiến Quốc nói.

"Cũng không đúng, không phải nói hai chị em nhà họ đoạn tuyệt với người nhà sao? Lúc đi chỉ lấy một túi lương thực, lấy đâu ra tiền để mua thuốc?"Hạ Cung lại nói.

"Tiểu cô nương này rất có tâm đó chứ, nếu người ta đã có ý tốt đưa thuốc tới, chúng ta cũng không nên tính toán chi li làm gì, không phải ai cũng có bí mật sao?"Từ Kiến Quốc nói.

"Cũng đúng, thuốc này tới rất đúng lúc, ông vẫn cứ sốt cao không lùi, tôi sợ nếu cứ tiếp tục thế này sẽ xảy ra biến chứng gì."

Hạ Cung là bác sĩ, vừa nói vừa chọn ra một vài vị thuốc đưa cho Từ Kiến Quốc. Từ Cần Ngôn cúi đầu nhìn không rõ biểu tình, còn Từ Niệm Sinh lại liếc nhìn gian nhà của chị em Văn Khanh như đang suy tư điều gì.

Trong nhà chính, Văn Khanh lấy ra đồ vật hôm nay mua được đưa cho Vương Đại Xuyên xem, "Trong thành thị siêu ít luôn á, có tiền cũng không mua được. Chị vừa đặt một miếng ra mà người ta đã tranh nhau mua. Sau khi bán xong chị có mua thêm 2 bộ quần áo với 2 đôi giày mới cho chúng ta..."

Hiện tại đã vào thu rồi, chị em hai người vẫn đi giày rơm, quần áo vá đông vá tây trở thành quần lửng.

Wương Đại Xuyên từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên có quần áo mới, vui vẻ không buông tay: "Chị cất giúp em, khi nào tết em sẽ mặc."

"Tết năm nào cũng sẽ có quần áo mới, đây là quần áo mùa thu, chứ em định chưa kịp ăn tết đã chết lạnh hả? Yên tâm đi, chị vẫn còn tiền mà." Văn Khanh vừa nói vừa lôi ra vài món nữa.

"Chị còn mua thêm hai cái chăn, mùa đông đến một cái chăn không đủ dùng. Còn có một tấm vải, ăn tết chị sẽ làm quần áo mới cho em. Chị còn mua thêm một ít lương thực phụ, bột mì còn không nhiều lắm, dùng tiết kiệm một chút. Chị còn mua cho em mấy viên kẹo nè, còn có bánh đậu xanh, người thành phố đều ăn mấy thứ này..."

Văn Khanh lải nhải nói, Vương Đại Xuyên thì ngồi ở một bên sờ sờ cái này, nhìn nhìn cái kia, hưng phấn không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt. Hắn nghĩ đây chính là thời khắc hạnh phúc nhất trong đời hắn.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 54

Edit: Nhi

Beta: Wan+Miêu Nhi

Nhà mới cuối cùng cũng được sắp xếp xong, Văn Khanh bắt đầu lên kế hoạch cụ thể. Dù sao trong mắt người ngoài bọn họ không hề có thu nhập rõ ràng, hiện tại tuy có 50 cân lương thực của Vương gia bao che, nhưng nếu cứ "miệng ăn núi lở" thì khó tránh khỏi việc khiến người khác hoài nghi.

Bởi vậy, Văn Khanh đưa Vương Đại Xuyên đến nhà thôn trưởng. Lúc trước bởi vì hai chị em quá gầy nhỏ, không phải làm việc, bây giờ tuy nói là nuôi vài ngày, nhưng cũng không có thay đổi gì, vẫn đầu thì to, tay chân thì khẳng khiu. Thôn trưởng cũng biết tình hình của bọn họ, hơi suy nghĩ, sau đó sắp xếp cho họ đi cắt cỏ cho trâu bò, công việc này tương đối thoải mái, bọn họ có thể làm được. Đây là thôn trưởng cố ý chiếu cố bọn họ, nhưng vì không muốn người trong thôn nói lời dèm pha, một ngày chỉ ghi bốn công điểm.

Mà những đứa trẻ giống họ một ngày có thể có được năm, sáu công điểm, bọn họ chỉ được bốn cái đúng là rất ít, có điều Văn Khanh không có ý kiến gì, cô không phải là một đứa trẻ thật sự, tất nhiên có thể nhìn ra thôn trưởng đang chiếu cố bọn họ.

Vả lại cô không có ý định ở lại sơn thôn nhỏ này luôn, làm việc chỉ để người khác không nghi ngờ mà thôi.

"Các cháu hiện tại đang ở Bắc Sơn, gần chuồng bò của mấy người kia, về sau sẽ phải đi cắt cỏ ở bên đó, nhưng ngàn vạn lần đừng đến gần họ, bọn họ đều là phần tử xấu, nếu đến gần bọn họ thì sẽ bị phê bình công khai!" Sau cùng, thôn trưởng dặn dò bọn họ.

Văn Khanh vội vàng bảo đảm: "Chúng cháu chắc chắn sẽ không qua lại với bọn họ! Cháu biết bọn họ đều là xú lão cừu!"

Chờ đến khi rời khỏi nhà thôn trưởng, Đại Xuyên mới hỏi: "Chị, thôn trưởng không cho chúng ta đến gần những người kia, chúng ta có còn qua lại với họ không?"

Văn Khanh nghĩ nghĩ nói: "Đại Xuyên, những người đó tuy rằng bị cho là phần tử xấu, nhưng thật ra không phải. Cha và vú suốt ngày đánh mắng chúng ta, không cho chúng ta ăn cơm, em thấy bọn họ có phải người tốt không? Ông nội Từ cho chúng ta mượn nồi khi chúng ta không có gì cả, chú Từ giúp chúng ta sửa cửa sổ, em có thể nói bọn họ là người xấu sao? Tốt xấu không phải người khác nói mà em phải tin tưởng những gì mắt mình nhìn thấy."

Đại Xuyên cái hiểu cái không gật gật đầu: "Em nghe chị "

Văn Khanh lại dặn dò hẳn: "Có điều muốn qua lại với họ thì phải tránh bị người khác nhìn thấy, rốt cuộc cũng là do hoàn cảnh chung."

Đúng vậy, hoàn cảnh chung như vậy... Văn Khanh mỗi khi nói những lời này luôn thấy được một loại áp lực không nói ra được. Ở thời đại này, đám người nghèo khó làm lòng người đau, nhưng cũng ngu xuẩn khiến người ta phần nộ. Cách mạng văn hóa hủy hoại bao nhiêu gia đình, cắt đứt bao nhiêu văn hóa, khiến người hận quốc gia ngu muội này. Thế nhưng khi nhìn thấy

nó bần cùng yếu kém, bạn lại không nhìn được nô kỳ bất tranh ai kỳ bất hạnh (*), muốn làm điều gì đó để thay đổi.

(*) Ai kỳ bất hạnh, nô kỳ bất tranh (哀其不幸, 怒其不争): trích từ thủ bút của Lỗ Tấn, cả câu có nghĩa: khi thấy người nào đó gặp bất hạnh cảm thấy bi ai, người đó không chống lại, đấu tranh mà cảm thấy phần nô và tiếc nuối.

Chỉ là sức lực một người quá nhỏ bé, khiến người ta sinh ra cảm giác bất lực.

Về đến nhà, Đại Xuyên ra sau núi, tranh thủ ngày cuối không làm việc, đi thử vận may. Mấy ngày nay nó đi tìm mấy con "gà rừng", để nhà ăn một con, còn dư thì Văn Khanh làm thành thịt muối, định bụng tích nhiều một chút rồi đem vào thành bán.

Văn Khanh xách theo một con gà vào bếp, Từ Niệm Sinh đang nấu cơm. Lúc này chỉ có một mình hăn, ba người kia chưa trở về.

Từ Niệm Sinh thấy cô, cười cười: "Các cô không làm cơm sao? Tôi xong ngay."

Hăn nói, mở nắp nồi lên, hơi nước nóng phả vào mặt, trông kính lập tức bị mờ đi. Hăn tháo mắt kính xuống, lau hơi nước đi rồi đeo lên lại.

Đuôi mắt Văn Khanh trong vài giây có thể thấy rõ tướng mạo của Từ Niệm Sinh. Hóa ra Mary Sue trong tiểu thuyết được miêu tả đeo kính thì bình thường, lấy kính xuống đẹp như tiên là có thật.

Từ Niệm Sinh có một đôi mắt cực kỳ đẹp, hẹp dài quyến rũ, rất xinh đẹp. Lúc trước bị mắt kính che mắt, không thể thấy rõ. Bây giờ tháo mắt kính xuống, dung mạo hăn ngay lập tức thăng cấp từ tuần lang thành yêu nghiệt. Đương nhiên, hăn đeo kính không xấu, chỉ là không đẹp bằng lúc tháo kính mà thôi.

Lúc cô bước vào, Từ Niệm Sinh thấy trong tay cô có con gà, chỉ cho rằng cô mang đến để nấu cơm chung, không nghĩ là cho hăn, vội vàng cự tuyệt: "Không không không, cái này quá quý giá, tôi không thể nhận."

Văn Khanh dúm gà vào tay hăn: "Không quý, bắt được sau núi, Đại Xuyên vận khí tốt, bắt được không ít." cô vừa nói vừa ngồi bên bếp lò, giúp hăn nhóm lửa: "Tôi tìm chú có việc, chú không nhận sao tôi có thể không biết xấu hổ nhờ chú được?"

"Chuyện gì? Cô nói đi, tôi làm được nhất định sẽ giúp cô, không cần tốn kém như vậy."

Văn Khanh ngẩng đầu nhìn hăn một cái, thấy vẻ mặt hăn chân thành, không giống khách sáo: "Nhận đi, coi như không vì mình, cũng vì ông cụ trong nhà tính toán một chút, lão nhân gia lớn tuổi, thân thể suy nhược, hầm chút canh bồi bổ. Và lại, chú còn có, con trai, đó!"

Cô nhấn vào hai chữ "con trai", Từ Niệm Sinh bỗng dưng đỏ mặt, ngược lại không còn khăng khăng từ chối: "Tôi sẽ nhận, cảm ơn cô."

"Không cần cảm ơn, nói tìm chú có việc mà." Văn Khanh thêm một lời lẽ, bị Từ Niệm Sinh ngăn cản, người trong thôn ngồi lê đôi mách, có việc sẽ thuận tay giúp đỡ, Từ Niệm Sinh ngại người ta vô duyên vô cớ giúp đỡ, Văn Khanh thuận theo hăn, tiếp lấy đề tài mới vừa rồi nói: "Tôi muốn chú dạy học cho em trai tôi."

"Dạy học?" Từ Niệm Sinh lắp bắp kinh hãi, hiện tại khắp cả nước đã nghỉ học, nhiều chỗ thậm chí còn đập trường học, phần tử trí thức bị áp bức nghiêm trọng nhất, thời điểm như thế này, vậy mà tiểu cô nương nói muốn hăn dạy em trai cô học?

"Ừ, tôi biết chú dạy con học mỗi ngày, dạy một là dạy, dạy hai cũng là dạy. Đại Xuyên không có nền tảng, có thể tốn chút thời gian, không biết chú có nguyện ý hay không?"

Văn Khanh nhắc đến con hăn lần nữa, lần này Từ Niệm Sinh bình tĩnh hơn nhiều, Văn Khanh có chút tiếc nuối, cô muốn nhìn hăn đỏ mặt nha.

Từ Niệm Sinh không biết suy tính của cô, nâng mắt kính nói: "Được, tôi dạy nó."

"Ôi chao, chú Từ đúng là người tốt, Căn Ngôn có được người cha như vậy nhất định rất hạnh phúc!"

Từ Niệm Sinh đỏ mặt lần nữa, rốt cuộc cũng phản ứng kịp: "Tiểu nha đầu cô biết Căn Ngôn không phải con trai tôi, nên cố ý trêu ghẹo tôi đúng không?"

"Hả? Căn Ngôn không phải con chú sao?" Văn Khanh giả ngu, đương nhiên cô biết Từ Căn Ngôn không phải con hăn, một người hai mươi bảy tuổi, một người mười ba tuổi, không nghĩ cũng biết không phải!

Trên thực tế, Từ Căn Ngôn là cháu Từ Niệm Sinh, là con trai của anh cả hăn. Chỉ có điều lúc Từ Căn Ngôn chín tuổi, cả cha lẫn mẹ đều bị hại chết, mà Từ Căn Ngôn lại chính mắt thấy cảnh tượng đó, bởi vậy bị dọa, không ăn không uống không nói lời nào, suýt chút nữa là đi theo họ luôn. Lúc này Từ Niệm Sinh vừa về nước, bởi vì tướng mạo gần giống anh cả, nên giả làm anh cả chăm sóc Từ Căn Ngôn, có lẽ là khuôn mặt quen thuộc, Từ Căn Ngôn quả nhiên từ từ thoát khỏi bóng ma.

Nhưng mà từ đó về sau, Từ Niệm Sinh dứt khoát nhận cháu trai là con trai nuôi, ngoại trừ một số người thân cận biết tình hình thực tế, những người khác thật sự cho rằng họ là cha con.

Văn Khanh biết, là do thấy trên Vãng Sinh Thạch, nữ chính cũng không biết.

Nói đến nữ chính, Văn Khanh đột nhiên nhớ tới, hăn Vương Thu Mai lúc này cũng đã trọng sinh rồi chứ?

Vương Thu Mai đúng là trọng sinh, lúc này đang nghiên cứu không gian của cô ta. Trong không gian của cô có mười mẫu đất bí mật có thể trồng trọt được, mà thời gian ngoại giới so với trong không gian chỉ bằng 1:10. Nói cách khác, cây cối gieo xuống có thời gian sinh trưởng tăng gấp mười lần ngoại giới. Trong thời đại thiếu ăn thiếu mặc như bây giờ, không gian này quả thật là đồ cứu mạng đó!

Vương Thu Mai mừng đến phát khóc, có nó, cô sẽ không phải chịu đói nữa! Chị cả cũng sẽ không chết đói! Chị hai cũng sẽ không vì bảy mươi cân lương thực mà bị bà nội bán cho một người đàn ông năm mươi tuổi góa vợ! Cảm tạ ông trời, không chỉ cho cô sống lại một đời, còn đưa cho cô một bảo bối như thế này!

Vương Thu Mai sinh ra trong một gia đình trọng nam khinh nữ. Phía trên có hai người chị, phía dưới có hai em gái, một em trai, Vương Thu Mai xếp thứ ba, chính là người đứng giữa cha không thương nương (*) không yêu điển hình.

(*) Nương: mẹ.

Cha cô giống như cô, nhà có ba anh em, cha cô xếp thứ hai, vừa không phải con trai trưởng được ông nội xem trọng, vừa không phải con trai út được bà nội thương yêu, là người không được coi trọng nhất trong nhà. Mẹ cô lại sinh một hơi năm tiểu nha đầu, trong mắt ông bà nội trọng nam khinh nữ, địa vị của nhà họ không cần nghĩ cũng biết. Hết lần này tới lần khác người cha chất phác trung thực, mẹ mềm yếu nhu nhược, cả nhà làm trâu làm ngựa hầu hạ hai nhà chú bác, thiếu ăn thiếu ở đủ kiểu.

Kiếp trước, năm chị em nhà cô, chị cả chết đói, chị hai bị gả cho một người góa vợ, em tư bị gả cho người cháu vừa ham tiền vừa lười của bác cả, lúc em năm được gả đi, sống rất tốt, nhưng lại bị bà nội đòi ba trăm đồng tiền sính lễ, một đời sống ở nhà chồng không góc đầu lên được. bản thân cô cũng không tốt gì, sợ bị bà nội bán, nên tự mình tìm một thanh niên

trí thức, cái gì cũng không yêu cầu, lo lắng kết hôn chỉ vì muốn thoát khỏi ố sói kia.

Nhưng mà, cô gả cho một kẻ không phải người. Giang Xuân Nghiêu có sức khỏe, tướng mạo lại thuộc hàng tốt nhất trong thôn, lúc kết hôn có rất nhiều tiểu cô nương hâm mộ cô, nhưng kết quả thì sao, sau khi Giang Xuân Nghiêu trở về thành phố thì bỏ rơi cô, khi đó cô còn mang thai. Vì thương tâm nên bị sảy thai, cơ thể còn bị tổn thương tới mức không thể có con lại. Trong thôn bị người người chỉ trích không ngóc đầu lên được, cuối cùng cũng không thoát khỏi cảnh bị bà nội bán đi.

Gia đình kia mua cô về làm dâu để nối dõi tông đường, sau khi phát hiện cô không thể sinh, kết quả của cô có thể tưởng tượng được. Bị hành hạ mấy năm, cuối cùng cô không chịu được trốn đi, nhặt ve chai sống qua ngày.

Lúc này, cô gặp lại Vương Đại Ny cùng thôn hồi trước, đối phương mặc âu phục đẹp đẽ, ngồi xe hơi nhỏ, phong cách tây vô cùng.

Về sau, cô thăm dò được, trước đây Vương Đại Ny làm hàng xóm với những xú lão cừu kia ở thôn Vương gia, được nhà họ nhận nuôi, lúc về thành phố đưa cô ấy đi theo sống một cuộc sống hạnh phúc...

Vương Thu Mai trong lòng xót xa vô hạn, đồng nhân bất đồng mệnh (*), sao cô lại không được may mắn như Vương Đại Ny chứ? Lúc trước cô so với Vương Đại Ny còn tốt hơn, ít nhất cô còn có cha có mẹ, đối phương lại bị đuổi ra khỏi nhà. May mắn, ông trời thương xót cô, cho cô sống lại một lần, lần này cô nhất định phải nắm chắc cơ hội thật tốt, chắc chắn sẽ không kém Vương Đại Ny!

(*) Đồng nhân bất đồng mệnh: ý nói cùng là người như nhau nhưng số phận lại khác nhau.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 55

Edit: Linh Nhi + Vee Chimte.

Beta: Miêu Nhi

Văn Khanh cắt một chút cỏ rồi ném vào sọt tre, sau đó vươn vai duỗi người. Việc nhà nông thật không phải việc mà người bình thường có thể làm được, dù cô có tài cán gì đi chăng nữa cũng không tránh khỏi việc eo đau, đầu gối cũng đau, mệt chết người rồi! Tuy rằng Văn Khanh có kí ức của Vương Đại Ni nên khá thuần thục mấy việc này nhưng cô không thể làm ngơ những đau đớn trên cơ thể được, cô quyết định chỉ làm một lát rồi dừng lại nghỉ ngơi.

Trái lại em cô là Vương Đại Xuyên vẫn luôn làm việc không ngừng nghỉ, bộ dáng cần mẫn lại nhanh nhẹn khiến người làm chị như cô không khỏi xấu hổ.

"Chị nghỉ chút đi, việc còn lại em làm cho!"

Đúng là một đứa em trai tốt! Đương nhiên, Văn Khanh cũng không có yếu đuối như vậy, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, cô cắn răng cắt thêm một khối cỏ. Sau đó hai chị em mỗi người cũng một sọt cỏ khô xuống núi.

Bọn họ cắt cỏ ở Nam Sơn nên khi trở về phải đi qua thôn, trên đường ngẫu nhiên gặp được người quen thì sẽ chào hỏi một tiếng. Khi đi qua nhà

họ Vương thì vừa lúc ấy Lý thị đang đứng ở cửa, bà ta nhìn thấy chị em hai người thì hung tợn phỉ nhổ, mắng một câu: "Thằng nhãi ranh!" Sau đó "bang" một tiếng đóng cửa lại.

Xem ra bà ta đã học được một bài học. Mấy hôm trước Lý thị mang theo Vương Kim Quý tới cửa để đòi lại túi lương thực, đồng thời bắt Văn Khanh đem cái bàn bị chém nát hôm trước nhưng bị cô cầm dao phay đuổi theo khiến hai người chạy thục mạng, sợ đến mất mật. Văn Khanh cảm thấy nhà họ Vương trừ khi không muốn sống mới đến làm phiền chị em bọn họ.

Nhưng dù sao Đại Xuyên cũng chỉ là đứa trẻ sinh ra ở địa phương nhỏ, trong lòng ắt hẳn vẫn có chút mong đợi về tình cảm người thân nên khi nhìn thấy thái độ của Lý thị, hẳn chắc chắn sẽ có chút đau lòng. Nhưng trẻ con thì mau quên, Văn Khanh nói đến chuyện cơm chiều để di dời sự chú ý của cậu nhóc, hai chị em một bên thảo luận bữa tối ăn cái gì, một bên nhanh chân bước vào nhà.

"Từ Căn Ngôn, cậu nhận lấy đi, tôi biết cuộc sống của mọi người không được tốt cho lắm, ăn không đủ no, đừng khách khí....."

Văn Khanh vừa vào liền nghe được một giọng nữ, cô vội vàng nắm lấy tay Đại Xuyên, kéo hẳn lại, hai người đứng tránh sau đồng cũi. Vương Đại Xuyên không rõ lí do, đang muốn hỏi cái gì thì bị Văn Khanh ra hiệu ý bảo đừng nói chuyện, vì thế hẳn ngoan ngoãn bất động.

Văn Khanh nhìn qua khe hở xem tình huống bên kia, chỉ thấy Từ Căn Ngôn mím môi, vẻ mặt âm trầm, hoàn toàn không kiên nhẫn nhìn Vương Thu Mai, lạnh lùng nói: "Tránh ra!" Không hề cho đối phương chút mặt mũi nào.

Trong lòng Văn Khanh giơ ngón tay cái với hẳn. Vương Thu Mai vẻ mặt xấu hổ, mấy ngày nay cô ta một bên vội vàng tìm hạt giống trồng trọt, một bên cãi nhau với mấy ông chú cùng nhà, thật vất vả mới có một miếng

khoai lang đỏ, cô ta ngay lập tức nghĩ đến "Quý nhân" trong thôn, lại không nghĩ tới hẳn không có một chút cảm kích nào!

Vương Thu Mai không lùi bước, tiếp tục cầm khoai lang đỏ đưa cho Từ Căn Ngôn: "Dù cậu không suy nghĩ cho bản thân thì cũng nên vì người nhà mà suy xét một chút. Ông cậu lớn tuổi như vậy còn phải chịu đói, cậu nhẫn tâm sao?"

Không thể không nói, Vương Thu Mai vẫn có chút thông minh, biết đánh bài tình thân. Trong nguyên tác, Từ Căn Ngôn thật sự bị câu nói này thuyết phục vì lúc đó Từ Kiến Quốc vẫn còn sốt cao, hẳn cảm thấy ông phải ăn no mới có sức chống lại bệnh tật cho nên mới nhận lấy. Sau chuyện đó thì quan hệ giữa hẳn và Vương Thu Mai mới trở nên mập mờ không rõ.

Nhưng bây giờ, Từ Kiến Quốc uống thuốc của Văn Khanh nên bệnh tình đã chuyển biến tốt. Từ gia 3 đời đều làm quân nhân, tính khí kiêu ngạo từ trong xương cốt, cho dù nghèo khó cũng không chịu ăn xin đồ thừa của người khác.

Quả nhiên, Từ Căn Ngôn đẩy khoai lang đỏ Vương Thu Mai ra, cũng không thèm quay đầu lại mà rời đi, đến cả câu nói cũng không có.

Vương Thu Mai đứng hình tại chỗ, mặt hết đỏ lại trắng, cuối cùng cất khoai lang đỏ vào trong không gian rồi chuẩn bị rời đi. Lúc này Văn Khanh mới làm bộ trùng hợp đi tới, cô kéo theo Vương Đại Xuyên, nhìn thấy cô ta còn lịch sự gật đầu.

Vương Thu Mai trong lòng nháy dưng, nhìn đối phương giống như chưa phát hiện ra điều gì mới tạm thời yên lòng, ngay sau đó vẻ mặt cô ta như gặp quỷ, trừng mắt nhìn Vương Đại Xuyên: "Vương Đại Xuyên?! Không phải cậu đã chết rồi à?!"

Vương Thu Mai mới trọng sinh mấy ngày nay, có thời gian rảnh thì chạy vào trong không gian, hoàn toàn không để ý sự tình bên ngoài, cho nên ký

ức vẫn dừng lại ở kiếp trước khi Vương Đại Xuyên chết đuối, nay đột nhiên thấy người vẫn sống sờ sờ thì hoảng sợ vô cùng.

Wương Đại Xuyên đen mặt: "Cô mới chết! Bệnh tâm thần!" Nói xong ùng ùng nổi giận kéo Văn Khanh rời đi, Vương Chiêu Đệ này thật không thể hiểu được!

Wương Thu Mai phát hiện sự việc vượt ngoài ký ức thì vội vàng chạy về nhà hỏi thăm, biết được Vương Đại Xuyên thật sự chết đuối, nhưng sau đó lại được Vương Đại Ni cứu sống, Vương Thu Mai lại yên lòng. Tuy rằng kỳ quái đời trước không cứu sống được, đời này lại cứu được, nhưng chỉ là một Vương Đại Xuyên mà thôi, cũng không có quan hệ gì với cô ta hết. Với cả ngoại trừ chuyện Đại Xuyên còn sống ra thì chuyện khác cũng không có gì thay đổi, Vương Đại Ni vẫn chống đối gia đình, mang theo Vương Đại Xuyên đến làm hàng xóm với mấy người "quý nhân" kia.

Đây mới là điều cô ta lo lắng nhất, có câu gần quan được ban lộc, Vương Đại Ni sống gần nhóm quý nhân thì sẽ có nhiều cơ hội hơn mình. Người trong thôn đều chán ghét bọn họ, một người đối xử tốt với bọn họ mới có vẻ trân quý, nhiều quá thì cũng trở nên không hiếm lạ gì.

Wương Đại Xuyên vô cùng tức giận lôi kéo Văn Khanh về nhà, vừa đi vừa tức giận nói: "Wương Chiêu Đệ kia thật đáng ghét! Vậy mà nói em chết rồi!" Có lẽ đã trải qua cái chết một lần, Vương Đại Xuyên tương đối miễn cảm với chữ "chết" này, Vương Thu Mai chỉ vào hắn nói: "Cậu không phải đã chết rồi sao?" làm Vương Đại Xuyên trực tiếp bùng nổ.

Văn Khanh phụ họa: "Chị cũng ghét cô ta! Về sau chị không chơi cùng cô ta là được, không cần tức giận như vậy."

"Đúng, không chơi với cô ta!"

Lúc hai chị đi tới chuồng bò để đưa cỏ, Từ Căn Ngôn vừa vịn từ trong chuồng bò đi ra. Hắn giống hai chị em Văn Khanh cùng làm một công việc

để sống nhưng chưa bao giờ đi cùng nhau, ngẫu nhiên gặp được cũng tránh đi. Không phải có ý chán ghét bọn họ mà hẳn biết, đi cùng bọn họ chính là hại họ. Từ Căn Ngôn nhìn thì trầm mặc ít nói nhưng thật ra trong lòng rất biết nghĩ cho người khác.

Vương Đại Xuyên thấy hẳn liền cao hứng chào hỏi: "Anh Căn Ngôn! Hôm nay anh về sớm vậy." Bởi vì việc học nên Đại Xuyên rất thân thiết với hẳn.

Từ Căn Ngôn thấp giọng ừ một tiếng, xem như trả lời. Vương Đại Xuyên biết hẳn không thích nói chuyện, cũng không thèm để ý, buông cỏ khô bước tới chỗ hẳn: "Anh Căn Ngôn, ngày hôm qua Từ thúc dạy em viết chữ, em viết cho anh xem nhé, xem có chỗ nào sai sót không ạ."

Từ Căn Ngôn lại ừ một tiếng, hai người cùng nhau ôn tập. Văn Khanh nhìn thấy Đại Xuyên tìm được bạn chơi cùng cũng vui vẻ thay hẳn, dọn dẹp xong mọi thứ rồi chuẩn bị đi nấu cơm.

Bởi vì vừa rồi nhìn thấy thái độ lạnh nhạt của Từ Căn Ngôn đối với Vương Thu Mai, Văn Khanh vô cùng vui sướng, vì thế cô chuẩn bị làm đồ ăn ngon mời hẳn. Thực đơn hôm nay là gà hầm nấm, một con gà hầm nửa nồi nước, lại để trên nắp nồi vài chiếc bánh bột ngô. Nếu đã mời Từ Căn Ngôn thì không thể không mời đám người Từ Niệm Sinh.

Chờ đến lúc mấy người Từ Kiến Quốc trở về, nghe Văn Khanh nói muốn mời bọn họ ăn cơm liền vội vàng từ chối. Đầu năm nay nhà ai cũng không có lương thực dư thừa, chị em Văn Khanh lại càng túng thiếu, bọn họ sao có thể không biết xấu hổ ăn cơm chùa?

Văn Khanh cười nói: "Từ thúc dạy Đại Xuyên đọc sách, Căn Ngôn còn giúp em ấy học bổ túc, nếu ở thời trước bọn cháu còn phải đưa quà nhập học nữa là! Sao có thể để mọi người vô duyên vô cớ có thêm gánh nặng

được? Cũng chỉ là một bữa cơm thôi mà, mọi người không chịu thì bọn cháu thật sự không có mặt mũi làm phiền nữa ạ."

Cô đã nói như vậy, Từ Kiến Quốc cũng không có cách nào từ chối, vì thế ngồi xuống. Văn Khanh sợ bọn họ không dám ăn thịt nên tự mình múc cho mỗi người một bát canh thịt, còn bánh bột ngô thì ăn tùy tiện. Hai cái đùi gà, Đại Xuyên cùng Từ Căn Ngôn mỗi người một cái.

Từ Căn Ngôn không ăn, gắp cho Từ Kiến Quốc, Từ Kiến Quốc đương nhiên không chịu, mấy người đưa đưa đẩy đẩy, cuối cùng vẫn là rơi vào trong bát của Từ Căn Ngôn. Vương Đại Xuyên cũng đưa đùi gà cho Văn Khanh, cô cắn một ngụm rồi đặt lại vào bát hẳn.

Từ khi tới nơi này, nhận hết sự xem thường, đám người vốn đang đói khổ lạnh lẽo lại bởi vì một chén canh gà hầm nấm nóng hổi, trái tim thế nhưng dần dần ấm lên.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 56

Edit: Miên

Beta: Miêu Nhi

Tiết trời đang dần trở lạnh, Văn Khanh lại vào trong thành bán thịt một lần nữa, mua chút bông mang về để chuẩn bị làm quần áo mùa đông.

Đã cuối thu rồi, cỏ khô trên núi đều đã cắt hết nên hai chị em Văn Khanh rảnh rỗi hơn trước rất nhiều. Không chỉ bọn họ, những nhà nông trong thôn cũng thế. Chỉ có đám người Từ Niệm Sinh, mùa đông cũng không được nghỉ, vẫn phải tiếp tục làm việc, rửa cỏ rồi dọn phân...

Trong khoảng thời gian này, Vương Thu Mai lại tới tìm Từ Căn Ngôn thêm vài lần nữa, trùng hợp đều bị Văn Khanh bắt gặp. Mỗi lần nhìn thấy Từ Căn Ngôn không đổi sắc mặt từ chối Vương Thu Mai, Văn Khanh liền cao hứng, một khi cô cao hứng thì lại cho Từ Căn Ngôn thêm đồ ăn. Vài lần như thế, Từ Căn Ngôn cũng mơ hồ đoán ra được, hình như Đại Ni Nhi chán ghét Vương Chiêu Đệ kia?

Một bên là chị gái hàng xóm thường xuyên cho nhà bọn họ đồ ăn ngon, một bên là bệnh tâm thần lúc nào cũng muốn bố thí đồ ăn cho hẳn, tất nhiên ai cũng hiểu Từ Căn Ngôn sẽ nghiêng về bên nào hơn. Tuy rằng nói cho cùng đều là tiếp thu ý tốt của người khác, nhưng Văn Khanh luôn lấy chuyện Từ Niệm Sinh dạy Đại Xuyên đọc sách ra làm cố, coi như là làm công ăn lương. Còn Vương Chiêu Đệ lúc nào cũng ra cái vẻ đồng tình

thương hại, giống như bọn họ nếu không có cô ta thì sẽ không sống nổi ấy, nghĩ bản thân là Bồ Tát sống không bằng, điều này khiến Từ Căn Ngôn cảm thấy rất phiền.

Nếu Đại Ni Nhi cũng chán ghét Vương Chiêu Đệ, vậy vừa lúc, về sau sẽ không lại gần cô ta nữa, hẳn không thể chọc vào, chẳng lẽ trốn không nổi sao!

Vì thế, Từ Căn Ngôn nhìn thấy Vương Chiêu Đệ ở đằng xa liền chạy mất hút. Vương Chiêu Đệ tất nhiên không dám đi lại quá gần với hắn trước mặt mọi người, cô ta lôi kéo làm quen không được. Từ Căn Ngôn nếu không có việc gì sẽ ở lì trong nhà. Cũng không thể trực tiếp tìm tới cửa, vì vậy Vương Chiêu Đệ nghĩ ngay đến hai chị em Văn Khanh.

Cô ta cầm theo hai củ khoai lang đỏ tới tìm Văn Khanh. Lại không ngờ vừa vào cửa liền thấy Từ Căn Ngôn và Vương Đại Xuyên đang ngồi trên giường đất học bài.

Wương Chiêu Đệ mắt trừng lớn: "Cậu, sao cậu lại tới đây?"

Từ Căn Ngôn lạnh mặt, nữ nhân đúng là âm hồn không tiêu tán. Chẳng qua hắn cũng chưa nói gì, chủ yếu là sợ Vương Chiêu Đệ sẽ nói chuyện hắn ở nhà Đại Xuyên ra ngoài. Hắn có chút hối hận, thật sự không nên tham luyến sự ấm áp trên giường đất mà đồng ý ở lại học bài, lỡ như Vương Chiêu Đệ nói ra ngoài, hai chị em Đại Xuyên phải làm sao bây giờ?

Văn Khanh bận việc trong nhà bếp, nghe giọng Vương Thu Mai lập tức chạy ra: "Wương Chiêu Đệ, cô tới tìm tôi à?"

"A? Đúng đúng, tôi tới tìm cô." Vương Chiêu Đệ vội gật đầu không ngừng, vốn định đến xem có thể tìm được cơ hội đi tới chuồng bò hay không, không ngờ lại gặp Từ Căn Ngôn ở nhà Đại Ni. Xem ra Đại Ni và Từ gia quan hệ sâu hơn cô tưởng.

Vương Chiêu Đệ theo Văn Khanh bước vào phòng bếp, nhìn cô đang làm bánh bắp bột ngô, vô cùng tự nhiên đi vào nhà bếp lấy ghế đầu ngồi xuống: "Đại Ni, tôi tới gửi cho cô chút đồ ăn. Hai chị em cô dọn ra ngoài sống một mình, lương thực chắc là không đủ ăn nên tôi mang tới hai củ khoai lang đỏ nè."

Ha hả, hai củ khoai lang đỏ? Rất hào phóng.

Văn Khanh tùy ý gật gật đầu: "Cô để ở kia là được rồi." Trong cốt truyện, lương thực trong không gian của Vương Chiêu Đệ ngon hơn đồ bên ngoài rất nhiều, cô cũng muốn nếm thử một chút ngon tới đâu.

Vương Chiêu Đệ nghe vậy lập tức sững sốt, có gì đó sai sai, Vương Đại Ni nghe thấy cô đưa đồ ăn tới, không phải nên kích động mang ơn đội nghĩa sao? Nghĩ cũng biết hai chị em nhà họ lẻ loi hiu quạnh, sao có thể ăn no mặc ấm? Có người đưa đồ ăn còn không vui sướng đến điên rồi?

Mọi việc vượt ngoài tầm kiểm soát, Vương Chiêu Đệ có chút hậm hực đặt khoai lang đỏ lên trên bàn, do dự một chút, hạ giọng nói với Văn Khanh: "Đại Ni Nhi, sao cô lại để mấy xú lão cừu đó đến nhà cô? Chẳng may bị người khác biết, cô và Đại Xuyên sẽ trở thành phần tử xấu đó!"

Văn Khanh ngừng động tác, cười như không cười nhìn cô ta: "Vương Chiêu Đệ, tôi cho ai tới nhà là chuyện của tôi, có liên quan gì đến cô không?"

Vương Chiêu Đệ sắc mặt cứng đờ, mắt tự nhiên cười: "Tôi cũng chỉ là muốn tốt cho cô. Cô không biết những người lại gần xú lão cừu đều bị mang ra ngoài phê bình công khai sao?"

Văn Khanh coi như hiểu, việc nguyên chủ né tránh Từ gia hết tám phần là do Vương Chiêu Đệ gây ra. Nếu không một tiểu cô nương ở xa thôn như Văn Khanh, làm gì có ai lại rãnh rỗi không có việc gì làm tới tán chuyện

với cô? Văn Khanh cười nhạt một tiếng: "Vương Chiêu Đệ, nếu cô dám đi ra ngoài nói bậy, có tin tôi nói chuyện cô là yêu quái ra bên ngoài không?"

Cô đè thấp giọng tiến đến gần Vương Chiêu Đệ: "Tôi thấy rõ, cô lấy đồ ăn ra từ trong hư không, cũng có thể cất đồ ăn vào trong hư không. Nếu tôi nói chuyện này ra ngoài, cô chắc chắn sẽ bị coi là yêu quái rồi bị mọi người thiêu chết!"

Vương Chiêu Đệ sợ tới mức ngay lập tức thay đổi sắc mặt, nhảy dựng lên che miệng Văn Khanh lại: "Cô, cô nói bậy!"

Văn Khanh nghiêng người né tránh, trên tay Vương Chiêu Đệ còn dính bùn đất từ mấy củ khoai lang, chẳng lẽ cô ta không để ý sao?

Văn Khanh khoanh tay trước ngực, lạnh lùng mở miệng: "Có phải nói bậy hay không trong lòng cô tự hiểu. Tôi thân thiết với mấy người đó, người ngoài cũng chỉ cho rằng tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng cô lại không giống vậy, nếu như bị người khác biết... Hừ! Cô tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi không nhìn thấy cô có lẽ sẽ quên mất chuyện này. Nhưng nếu cô cứ lắc lư trước mặt tôi, tôi đây cũng hết cách..."

"Cô đừng nói nữa, tôi đi, tôi đi. Tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa!" Vương Chiêu Đệ sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, hoảng loạn chạy ra ngoài.

Vương Đại Ni thật là đáng sợ! Bảo sao dám cầm dao dọa giết cha mình, tâm địa quá đen tối ác độc!

Văn Khanh bĩu môi, với sức chiến đấu này của cô ta, cô cũng lười ra tay nghiền áp! Nếu không phải trọng sinh, Vương Chiêu Đệ ích kỷ ngu xuẩn này sao có thể lên làm nữ chính? Viết ra được loại nữ chính này, tam quan của tác giả cũng không phải dạng vừa đâu.

Cô rửa sạch sẽ hai củ khoai lang đỏ, sau đó xắt mỏng thành từng miếng, bung lên nhà chính đưa cho Đại Xuyên và Từ Căn Ngôn ăn. Từ Căn Ngôn vẫn còn nghĩ đến chuyện Vương Chiêu Đệ nên có chút thất thần, Văn Khanh cười nói: "Đừng lo lắng, tôi đuổi cô ta đi rồi. Cô ta sẽ không nói bậy ra bên ngoài đâu, về sau cũng không dám đến đây nữa."

"Ừ." Từ Căn Ngôn lên tiếng, vẻ mặt vẫn nặng nề y như cũ. Văn Khanh cũng không khuyên răn nữa, chờ đến lúc Vương Chiêu Đệ không tiếp tục tìm tới cửa, tự hãnh sẽ suy nghĩ cẩn thận.

Quả nhiên, liên tiếp nửa tháng cũng chưa thấy Vương Chiêu Đệ tới làm phiền, Từ Căn Ngôn rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, kỳ thật không phải hãnh sợ Vương Chiêu Đệ làm phiền, mà là sợ đem lại phiền phức cho chị em Đại Xuyên.

Không có ruồi bọ phiền toái, những ngày ở Bắc Sơn trở nên yên bình hẳn. Văn Khanh và Đại Xuyên ở sau núi đào bẫy rập còn bắt được một con lợn rừng, lần này là lợn rừng thật, không phải Văn Khanh mua trên Taobao.

Hai chị em lén lút giết thịt, cũng không nộp lên trên. Vương Đại Xuyên đã bị Văn Khanh tẩy não thành công, tư tưởng giác ngộ cái gì đều ném sang một bên, chính mình ăn không đủ no, lại còn nghĩ tới người khác làm gì?

Vì Từ Căn Ngôn, Từ Niệm Sinh giúp bọn họ nâng heo về, Văn Khanh lấy cơ này chia cho người của Từ gia một nửa, không đều không được. Con heo này phải hơn 200 cân, đủ cho bọn họ ăn qua mùa đông lạnh quá này.

Ngày đông chí, Văn Khanh làm một mâm sủi cảo nhân cải trắng với thịt heo. Cô làm không ít, có thể chia một người hơn ba mươi cái, làm xong đặt ở trên thớt, chờ ba người Từ Niệm Sinh trở về.

Từ Niệm Sinh về thấy cô đã làm xong, có chút bất đắc dĩ nói: "Cháu lại lãng phí rồi, làm cho cháu với Đại Xuyên ăn là đủ, chú với mọi người đều

có đồ ăn mà."

Văn Khanh không thèm để ý, bắt đầu nhóm lửa, còn Từ Niệm Sinh hấp sủi cỏ, ánh lửa ấm áp hòa hợp, mùi hương sủi cỏ cũng chậm rãi bay ra, Văn Khanh nâng má nhìn Từ Niệm Sinh cuốn tay áo lên làm việc, không khỏi cảm thán, đúng là một người đàn ông tốt!

Vì thế cô bất thành linh mở miệng: "Chú Từ, chú có đối tượng chưa?"

Từ Niệm Sinh cũng không nghĩ nhiều, thuận miệng trả lời: "Không có." Hẳn tốt nghiệp cao trung liền xuất ngoại, học tập ở nước ngoài mấy năm, tư tưởng của hẳn vẫn rất bảo thủ, không tính cưới một cô nương tóc vàng mắt xanh về. Chờ sau khi về nước mới phát hiện ra thời thế đã thay đổi, nhà bọn họ không biết vì sao lại bị cho là xú lão cừu nên cũng không có đối tượng gì.

"Vậy chú có hôn ước không?"

Từ Niệm Sinh thêm nước vào trong nồi, nhìn cô cười: "Quý nha đầu, hỏi mấy thứ này làm gì?"

"Rốt cuộc có hay không?" Văn Khanh lại hỏi.

Không lay chuyển được cô, Từ Niệm Sinh đành phải trả lời: "Không có hôn ước." Nhà bọn họ vẫn rất thoáng, không hề dính hôn từ nhỏ hay gì cả.

"Vậy chú có thích cô nương nào không?"

Từ Niệm Sinh bật cười, lòng hiếu kỳ của nha đầu này thật lớn, bất quá vẫn thành thật trả lời cô: "Không có."

"Thật tốt quá! Chú Từ, cháu giới thiệu cho chú một người nha?"

Không đợi hẳn trả lời, Văn Khanh liền bùm bùm nói tiếp: "Chú thấy cháu thế nào? Thông minh lại xinh đẹp! Vương gia thôn không có ai xinh

đẹp hơn cháu hết!" Khuôn mặt của nguyên chủ không tồi, nếu không cũng sẽ không gả cho ba người đàn ông. Hiện tại lại được Văn Khanh dưỡng thành môi hồng răng trắng, là một trong những bông hoa kiêu diễm của Vương gia thôn. Mấy hôm trước còn có một thím muốn giới thiệu đối tượng cho cô nữa! Trong thôn làm mai cho nữ hài mười ba tuổi cũng không ít, hợp ý liền xác định, chờ tới tuổi rồi kết hôn.

Từ Niệm Sinh bị cô chọc cười: "Quý nha đầu, cháu trêu chú đúng không?" Từ Niệm Sinh chỉ cho rằng cô đang nói giỡn, ở trong mắt hãn Văn Khanh vẫn là một tiểu hài tử, thật sự ấn tượng của hãn về lần đầu tiên gặp Văn Khanh quá sâu. Tuy rằng bây giờ cô đã phát triển không tồi, ngũ quan nảy nở, vóc dáng trưởng thành, đã có bộ dáng thiếu nữ nhưng ở trong mắt Từ Niệm Sinh, cô vẫn là một tiểu nha đầu không hơn không kém.

"Không trêu chú, cháu nói thật đó. Chú nghĩ đi, chú đã 27 rồi, coi như là thanh niên lớn tuổi, thế mà còn chưa chịu kết hôn, lại còn mang theo một cháu trai nữa, làm gì có cô nương nào thêm gả cho chú chứ? Nếu không phải chú lớn lên đẹp trai thì cháu cũng chướng mắt đó!"

Ách? Gương mặt này của hãn quả thật từ nhỏ đến lớn ai cũng thích. Từ Niệm Sinh có chút tin Văn Khanh không phải nói giỡn, chỉ là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi mà thôi.

Không nói đến thân phận hiện tại của hãn là một xú lão cửu người tránh còn không kịp, chỉ nói đến tuổi, hãn lớn hơn cô tận mười bốn tuổi, ở thời cổ đại có thể làm cha của cô rồi! Nha đầu này sao có thể coi trọng hãn?

"Chú lớn hơn cháu quá nhiều." Từ Niệm Sinh uyển chuyển cự tuyệt, hãn cảm thấy tiểu cô nương chỉ là yêu thích vẻ bề ngoài của hãn, cũng không hiểu chuyện gả chồng hệ trọng ra sao, hãn là một người trưởng thành, không thể đi lừa gạt một đứa trẻ con được.

"Không sao, cháu không chê chú già." Lớn hơn nhiều mới tốt nha, nếu hẳn chết cô mới có thể rời khỏi thế giới này!

Từ Niệm Sinh thật là dở khóc dở cười, đang muốn nói gì thì Văn Khanh lại lên tiếng nhắc nhở hẳn: "Sùi cào sấp nát rồi."

Bị gián đoạn như vậy, chuyện này coi như bỏ qua. Chờ đến lúc Từ Niệm Sinh muốn nhắc lại, nhìn thấy bộ dáng không thêm để ý của Văn Khanh, giống như cô chỉ thuận miệng nhắc tới, hoàn toàn không để trong lòng. Nếu hẳn cố ý nhắc lại, chẳng may gợi lên hứng thú của tiểu cô nương cũng không tốt lắm. Thôi cứ tạm thời bỏ qua đi.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 57

Edit: Ngân

Beta: Linh211 + Miêu Nhi

Mùa đông qua đi, Văn Khanh càng thêm thân thiết với Từ Niệm Sinh. Không có việc gì thì đưa một đôi bao tay lông thỏ, cách hai ngày lại đưa hẳn một đôi vớ. Cô còn cố tình đưa cho tất cả mọi người, Từ Niệm Sinh không muốn nhận cũng không có cơ để từ chối.

Hơn nữa, cô cũng đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, nhưng hẳn luôn cảm thấy Văn Khanh đối xử với mình không giống với mọi người. Cụ thể khác ở đâu thì hẳn lại không thể nói rõ, hẳn cảm thấy có lẽ bản thân nghĩ quá nhiều rồi.

Cũng may hẳn che dấu không tồi, những người khác đều không nhận ra điều khác thường gì, nhưng sự mất tự nhiên của Từ Niệm Sinh lại không thoát khỏi mắt thần của Văn Khanh. Đáy lòng cô vô cùng vui vẻ, không nghĩ tới lão nam nhân ngây thơ này lại dễ dàng bị trêu chọc như vậy.

Chớp mắt đã tới cuối năm, tuyết đã rơi đầy đỉnh núi, Văn Khanh không có cơ hội vào trong thành mua đồ tết, cũng may lương thực trước kia còn lại không ít, chấp vá một chút cũng có thể làm được một bữa tân niên rục rờ.

Đêm 30 năm nay, từ sáng sớm Văn Khanh đã bắt đầu bận rộn, mấy người Từ gia cũng tới hỗ trợ, lần này không có người nào nói muốn tách ra ăn một mình. Ăn tết sao? Đương nhiên là phải náo nhiệt rồi!

Văn Khanh cùng Từ Niệm Sinh bằm nhân bánh, chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu. Một lúc sau cả đám người quây vào nhau làm vắn thắn, một năm trôi qua như vậy không còn gì sung sướng hơn.

Gói xong sủi cảo, để xuống một bên, Văn Khanh lại bắt đầu nấu thịt, nặn bánh, năm nay nhất định phải có một tất niên hoàn mỹ.

Vương Đại Xuyên ngồi ở bên cạnh mỗi mắt mong chờ thịt viên được nấu chín, tuy rằng hiện tại nhà bọn họ đã có thể ăn no mặc ấm, nhưng hẳn vẫn có một loại chấp nhất không rõ với đồ ăn, đặc biệt là vị của thịt viên, thật sự quá thơm, căn bản không thể nào kìm lòng được.

Từ Căn Ngôn cũng rất trông ngóng, ánh mắt thỉnh thoảng ngó sang bên này, để lộ vài phần trẻ con hiếm thấy. Văn Khanh nấu xong một nồi, múc trước cho mỗi người một bát, thúc giục mọi người cùng lên đại sảnh ăn chung.

Đại Xuyên vui sướng hưởng ứng, một tay cầm bát, một tay kéo Từ Căn Ngôn chạy ra. Văn Khanh thuận tay gắp một viên thịt bỏ vào miệng Từ Niệm Sinh, hỏi hần: "Ăn ngon không?"

Từ Niệm Sinh đỏ mặt gật đầu lung tung: "Ăn ngon."

Văn Khanh cười một tiếng: "Chú xem hai ta như vậy có giống đôi vợ chồng nhỏ mới cưới không? Cháu nấu cơm chú nhóm lửa, rất ăn ý đó."

"Khụ... khụ khụ" Từ Niệm Sinh bị câu nói bất ngờ của cô dọa sợ, ho kinh thiên động địa, mặt nghẹn đỏ. Văn Khanh vội vàng rót cho hần một ly nước rồi vỗ vỗ lưng. Mất nửa ngày Từ Niệm Sinh mới có thể bình tĩnh lại được.

Văn Khanh cũng không dám trêu chọc hẳn nữa, nhờ may người nọ kích động quá mức thì phải làm sao bây giờ? Chẳng qua, Từ Niệm Sinh phản ứng lớn như vậy, không lẽ là chột dạ? Nếu không thì tại sao lại bị một câu nói của cô dọa sợ?

Kế tiếp, Văn Khanh liền thành thành thật thật chuẩn bị cơm tất niên, Từ Niệm Sinh làm trợ thủ cho cô, tổng cộng có sáu món, gồm: thịt kho tàu, khoai tây hầm xương sườn, gà xào ớt, khoai tây chua cay, cải trắng xé, còn bày một mâm thịt viên, sủi cảo cũng mỗi người một chén. Bữa cơm này tất cả mọi người đều ăn rất thỏa mãn, đặc biệt là mấy người Từ Kiến Quốc, bọn họ đã rất nhiều năm chưa từng ăn một bữa cơm tất niên phong phú như vậy.

Ăn cơm xong, Từ Niệm Sinh chủ động dọn dẹp bàn, vừa lúc Từ lão cùng Hạ Cung có hứng thú, vẽ một bàn cờ trên mặt đất, một người lấy đá, một người lấy nhánh cây, bắt đầu hạ cờ.

Niên đại này, tết nhất cũng chẳng có mấy trò giải trí, Vương Đại Xuyên, Từ Căn Ngôn cũng không có gì bận rộn, ngồi xõm bên cạnh xem nhị lão chém giết, thường thường ở bên cạnh chỉ huy.

Văn Khanh dựa vào cửa phòng bếp, nhìn Từ Niệm Sinh rửa sạch chén bát. Từ Niệm Sinh đột nhiên cảm nhận được ánh mắt của cô, lập tức lưng giống như bị kim chích, cả người đều không được tự nhiên. Hẳn nhanh chóng rửa sạch chén bát, ra về trấn định hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Văn Khanh nhướn mày, hướng ra ngoài cửa ý bảo: "Ra ngoài đi dạo một chút không?"

Từ Niệm Sinh không tìm ra lý do để từ chối, đành phải đồng ý. Hai người tùy tiện trò chuyện vài câu, bất tri bất giác đã đi tới sau núi, Văn Khanh nhìn lướt qua cảnh vật chung quanh, phía trước là phòng ở của bọn

họ, phía sau là núi, bên trái là chuồng bò, bên phải là cây cổ thụ cao lớn, hoàn cảnh phong bế như này, thật ra rất thích hợp làm chuyện xấu...

Văn Khanh dừng lại, Từ Niệm Sinh cũng phát hiện nơi này có chút kì lạ, vội vàng nói: "Trời rất lạnh, hay chúng ta trở về đi?"

Cô thẳng người nhìn chăm chăm hẳn, từ từ mở miệng: "Từ Niệm Sinh, chú thật sự không thích cháu sao?"

"A?" Cô cứ thế hỏi thẳng, làm Từ Niệm Sinh không biết nên trả lời như thế nào, ghen nửa ngày mới thốt ra được một câu: "Cháu còn nhỏ, căn bản không hiểu được chuyện dựng vợ gả chồng là như thế nào...."

Văn Khanh khẽ cười một tiếng, mấy người đàn ông ngây thơ không tốt ở điểm này đó, cho dù động lòng nhưng vẫn bị lí trí chi phối: "Được rồi, chú nói cái gì thì là cái đó."

Cô đột nhiên nói như vậy khiến Từ Niệm Sinh không biết nói gì cho phải. Chẳng qua, rõ ràng cô làm theo ý hẳn, nhưng hẳn lại không hề vui một chút nào.

Lúc này, Văn Khanh lại đột nhiên nói: "Chú nói cháu còn nhỏ, vậy chờ cháu lớn lên đi. Khi cháu hai mươi hai tuổi sẽ đi tìm chú, nếu khi đó chú chưa kết hôn, hai ta đến với nhau được không?"

"Được" Từ Niệm Sinh trả lời theo bản năng, đồng thời đỏ bừng mặt, lúc cô hai mươi hai tuổi thì hẳn cũng ba mươi sáu nhỉ? Vẫn là hơn cô mười bốn tuổi.

Chẳng qua, mười năm sau, cô cũng sẽ hiểu, tất nhiên biết rõ tình cảm này chỉ là nhất thời, đến lúc đó không cần hẳn nói, cô cũng sẽ tự mình lùi bước. Nghĩ vậy, Từ Niệm Sinh không hiểu sao lại có chút phiền muộn

"Qua năm mới, cháu muốn đi ra ngoài một chuyến, chú giúp cháu chăm sóc Đại Xuyên một chút" Văn Khanh nói ra câu này trong lúc hăn đang ngây người.

Từ Niệm Sinh vội vàng hoàn hồn, đáp: "Được." Hăn tất nhiên là biết Văn Khanh thường xuyên vào thành, giao dịch lén lút, cho rằng lần này cũng như vậy, hăn không hề nghĩ nhiều.

Văn Khanh cười cười, đột nhiên dang hai tay ôm lấy Từ Niệm Sinh, cầm để trước ngực hăn, nâng khuôn mặt trắng nõn lên nhìn. Trên nền trời đầy tuyết, Từ Niệm Sinh có thể thấy rõ ràng đôi mắt hắc bạch phân minh của cô lập lờ sáng rọi, cô nói: "Từ Niệm Sinh, chú phải chờ cháu nhé."

*

Năm nay Vương Đại Xuyên quá đổi hạnh phúc, không chỉ mỗi ngày đều được ăn ngon, lại còn được chị gái may cho quần áo mới ấm áp, rất vừa người, không bị cộc một đoạn, cũng không có chắp vá gì, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên hăn được mặc quần áo vừa người như thế, mừng đến nỗi cả lúc đi ngủ cũng không muốn cởi ra.

Cần Ngôn cũng có một bộ, nhưng không đẹp bằng hăn! Vương Đại Xuyên nghĩ như vậy, mặc quần áo mới vào, hôm nay là ngày mười sáu tháng giêng, hăn mặc một ngày rồi, ngày mai sẽ không được mặc nữa.

Sau khi rời giường, Vương Đại Xuyên gọi hai tiếng, không thấy chị của hăn trả lời, liền chạy vào phòng bếp. Trong nồi có bánh trôi hôm qua còn thừa, Vương Đại Xuyên biết đây là Văn Khanh để lại cho hăn, múc ra một bát, sau khi ăn no, vẫn không thấy chị trở về. Hăn vỗ gáy, đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước chị gái nói muốn ra ngoài một chuyến, chẳng lẽ là hôm nay vào thành?

Hăn đi đến chuồng bò nhìn nhìn, không có ai. Từ Niệm Sinh cũng bảo chị của hăn từng nói muốn ra ngoài một chuyến, vì thế Vương Đại Xuyên

an tâm chờ Văn Khanh đến tận tối muộn.

Chờ đến nửa đêm cũng không thấy ai trở về, Vương Đại Xuyên bắt đầu lo lắng, tuyết trên núi còn đang rơi, hăn sợ chị gái xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vội vàng cùng Từ gia đi tìm người.

Kết quả vài người ở trong núi tìm tới tìm lui, tìm đến tận trong thành cũng không thấy người đâu. Một người lớn như vậy lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi...

Vương Đại Xuyên lo lắng, Từ Niệm Sinh lại càng lo lắng hơn. Hăn hiểu rõ hơn Đại Xuyên rằng ngoài kia có bao nhiêu nguy hiểm, Văn Khanh lại là một cô nương xinh đẹp nữa chứ. Sớm biết như vậy hăn đã không để cô rời khỏi đây.

Tìm kiếm liên tục hơn một tháng, vài người vô cùng lo lắng, nhưng tìm đủ mọi nơi cũng không tìm thấy Văn Khanh. Bỗng nhiên Vương Đại Xuyên nhớ đến thời điểm lúc ăn tết, chị hăn có nói: "Đại Xuyên, nếu như một ngày nào đó chị biến mất, đừng lo lắng, chị sẽ trở về."

Vương Đại Xuyên nói lời này với Từ Niệm Sinh, Từ Niệm Sinh lập tức hiểu rõ, xem ra Văn Khanh sớm đã có tính toán.

Quả thực cô đã suy tính từ trước, Văn Khanh ngay từ đầu đã không có ý định sẽ ở lại đây lâu dài, nếu như không có Đại Xuyên, cô vừa xuyên tới đã chạy mất xác rồi. Thời điểm kết thúc niên đại náo động này là 5 năm sau, cô không muốn ở đây làm ruộng nữa, cuộc sống như vậy quá vô vị tẻ nhạt.

Kể cả có bàn tay vàng không lo chuyện ăn uống, chờ đến lúc cuộc náo động này trôi qua, cô sẽ hòa vào nhịp sống thường ngày, tìm một công việc kinh doanh, kiếm một ít tiền, nhưng sau đó thì sao?

Văn Khanh vẫn luôn cho rằng, có bao nhiêu năng lực thì phải gánh vác bấy nhiêu trách nhiệm, cô không thể thay đổi thế giới nhưng vẫn có thể làm

chút gì đó cho quốc gia của mình.

Đây là thời điểm tệ nhất cũng là thời điểm tốt nhất. Sau cuộc náo động, quốc gia này sẽ bắt đầu mở ra một kỉ nguyên mới. Ánh mắt của cô chưa bao giờ dừng lại ở một sơn thôn nhỏ, mà phải là toàn bộ thế giới!

Lúc Vương Đại Xuyên đang cầm túi tiền chị gái để lại cho mình, ôm mặt khóc lớn, Văn Khanh đã xa độ trùng dương. Cô đang đứng trên đất Mỹ, Văn Khanh cầm theo thỏi vàng tuồn vào chợ đen để gây vốn, sau đó đi đến New York giao dịch.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 58

Edit: Dương

Beta: Wan+Miêu Nhi

Mười năm, đủ để thế giới này thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Sau khi Từ Niệm Sinh tan làm thì đạp xe đạp về nhà. Năm tháng dường như phá lệ ưu đãi cho người đàn ông này, không hề lưu lại trên mặt hấn bất kì dấu vết gì, vẫn đeo mắt kính như vậy, dáng vẻ nhã nhặn.. Văn Khanh mà trông thấy, có lẽ sẽ nói một câu: Mặt người dạ thú.

Đi đến đầu ngõ, Từ Niệm Sinh đúng lúc gặp được hai em Căn Ngôn và Đại Xuyên, hai người đều mặc quân trang, dáng vẻ khôi ngô tuấn tú, khiến cho vô số thiếu nữ liên tục quay đầu ngoái nhìn.

"Về rồi sao?" Từ Niệm Sinh vừa xuống xe liền chào hỏi bọn họ.

"Sao chú còn đi chiếc xe hư này? Ở xa cũng nghe được tiếng cọt kẹt của nó."

So với qua khứ, bây giờ Từ Căn Ngôn đã cởi mở hơn rất nhiều, đã thoát khỏi bóng ma của năm đó, cũng không còn muốn làm con trai của chú hấn. Chủ yếu do hấn cảm thấy Từ Niệm Sinh đã lớn tuổi mà chưa có đối tượng, tám phần là vì người khác thấy có một đứa con riêng là hấn cho nên mới không có ai thêm giới thiệu.

Vương Đại xuyên bên cạnh lại trầm mặc hơn hồi bé một chút, khuôn mặt có năm phần tương tự Văn Khanh, góc cạnh rõ ràng, lăn lộn trong quân đội nhiều năm như vậy mà không bị phơi đen, bộ dáng thanh tú tuấn lãng nên rất được các thiếu nữ yêu thích.

Từ Niệm Sinh vừa nhìn thấy khuôn mặt này, lại nhớ tới tiểu nha đầu năm đó nói muốn gả cho hắn. Rõ ràng đã nói gả cho hắn, sau đó lại chạy mất dạng.

Vương Đại Xuyên gọi một tiếng chú Từ, Từ Niệm Sinh mới hoàn hồn, cười nói: "Đại Xuyên, trong đơn vị có bạn không?"

"Mới vừa kết thúc diễn tập, kế tiếp không có việc gì."

Một đám người vừa nói, vừa đi về nhà.

Sau khi Từ Kiến Quốc được phục chức thì được phân cho căn nhà này, Từ Niệm Sinh chưa kết hôn nên cũng ở đây, lúc Từ Căn Ngôn cùng Vương Đại Xuyên nghỉ phép cũng chạy về đây, dù sao nhà bọn họ cũng chỉ có mấy người, thêm người thêm náo nhiệt.

Hôm nay bên quân đội được nghỉ nửa ngày nên mọi người mới trở về đông đủ thế này, bình thường trong nhà chỉ có hai cha con Từ Kiến Quốc và Từ Niệm Sinh. Hạ Cung cũng thường xuyên ghé qua, bạn bè đồng trang lứa của bọn họ đa số đều qua đời hết, chỉ còn hai người không bệnh không họa khỏe mạnh trở về.

Từ Niệm Sinh về đến nhà, nấu một bàn đồ ăn, đãi hai người bọn họ một bữa thịnh soạn. Mới vừa làm cơm xong, Hạ Cung liền cầm một bình rượu qua: "Ồ, hôm nay đông đủ quá ta?"

Từ Kiến Quốc ha hả cười nói: "Định kêu Căn Ngôn gọi ông qua đây, ai ngờ ông đã ngủi thấy mùi mò đến rồi."

Hai nhà cách nhau rất gần nên thường xuyên la cà là chuyện bình thường.

Đều là người quen, không cần chào hỏi gì, sau khi rửa sạch tay liền cùng ngồi xuống ăn. Hạ Cung gắp một miếng thịt cá, nếm nếm, không khỏi cảm thán: "Mọi người nói xem, hiện tại cuộc sống đã tốt hơn nhiều rồi, không hề thiếu thịt ăn, nhưng sao tôi lại cứ nhớ mùi cơm ngày xưa nhỉ?"

"Làm sao? Ông nghiện ăn rau dại bã cám rồi à?" Từ Kiến Quốc cười nói.

"Sao có thể, ý tôi là bữa cơm tất niên năm đó, nha đầu Đại Ny kia làm, có thịt kho tàu, khoai tây hầm xương sườn, còn có sủi cảo tự tay chúng ta gói nữa, tôi vẫn luôn cảm thấy đó là bữa cơm ngon nhất trong đời." Hạ Cung nếm thử, vẻ mặt hoài niệm nói.

Ông nói như vậy làm mọi người cũng thấy đồng cảm: "Tay nghề của của nha đầu Đại Ny quả thật không tồi." Nói xong, Từ Kiến Quốc lại than một tiếng: "Cũng không biết nha đầu đó chạy đi đâu, nhiều năm như vậy cũng có không tin tức gì."

Trong chốc lát, không khí trong phòng ăn yên tĩnh lại, đặc biệt là Vương Đại Xuyên, cúi đầu, tinh thần cực kì sa sút. Lúc trước chị gái rời đi đã để lại cho hắn không ít tiền bạc nên mấy năm nay hắn không phải chịu khó khăn gì. Người Từ gia rất chiều cố hắn, chỉ là những thứ này sao có thể sánh với chị gái được chứ? Hắn vô cùng nhớ Văn Khanh, mỗi năm đều trở về Vương gia thôn một chuyến, chỉ sợ chị ấy đột nhiên trở về không tìm được hắn.

Bởi vì, chị ấy đã từng nói nhất định sẽ trở về.

Không khí có chút nặng nề, Từ Niệm Sinh thấy cảm xúc của Vương Đại Xuyên không tốt, vội vàng chuyển đề tài: "Ngày mai con đi công tác ở Thượng Hải, mọi người có thích thứ gì không? Thượng Hải bên đó phần hoa hơn ở đây nhiều, những thứ hay ho cũng nhiều."

"Chú đi Thượng Hải làm gì vậy?"

Từ Căn Ngôn cũng biết chuyện vừa rồi đã khơi gợi nỗi buồn của người anh em tốt, bởi vậy thuận theo chú ruột dời qua chủ đề khác.

"Có một nữ tài phiệt ở nước Mỹ muốn tới Trung Hoa đầu tư, đây là nhóm đầu tư hải ngoại đầu tiên sau khi mở cửa, bên trên tương đối coi trọng, giao cho chú phụ trách buổi tiếp đãi lần này." Từ Niệm Sinh nói sơ qua công việc lần này.

Hạ Cung cảm thấy hứng thú, hỏi: "Chính là nữ tỉ phú Hoa kiều? Dừng nghiệp từ hai bàn tay trắng ở nước Mỹ, được gọi là nữ vương tài chính ở phố Wall kia?"

"Dạ, chính là cô ấy." Từ Niệm Sinh gật đầu.

"Vậy nhất định phải chiêu đãi thật tốt, tranh thủ giữ người ta lại!" Hạ Cung ngạc nhiên nói, tuy ông nói như vậy nhưng sự nghiệp ở nước Mỹ của người ta đồ sộ như thế, sao có thể ở lại chứ?

"Đất nước của chúng ta hiện tại rất thiếu những người vừa có tiền lại vừa có tình cảm, có người đi đầu tiên phong, ngày sau Hoa Kiều trở về nhất định sẽ càng nhiều." Từ Kiến Quốc nói.

Về chuyện của nữ tỉ phú truyền kỳ này, bên trên đã tìm hiểu, mấy người ngồi ở đây cũng biết một chút. Bởi vậy khi đề tài này vừa bắt đầu, mọi người thảo luận sôi nổi, xua đi bầu không khí nặng nề hồi nãy.

Sau khi ăn xong, Hạ Cung ra về, Từ Căn Ngôn cùng Vương Đại Xuyên cũng trở về đơn vị, Từ Niệm Sinh về phòng thu dọn hành lý. Lúc chuẩn bị mấy bộ quần áo, hẵn lại bất chợt nhớ tới cái gì, đi đến bàn làm việc, mở ngăn kéo thứ hai, bên trong có một chiếc hộp nhỏ điêu khắc thành hình thiên nga.

Từ Niệm Sinh cầm lên, nhẹ nhàng mở ra, bên trong đặt một chiếc nhẫn nhỏ bện bằng rơm. Đây là thứ mà một ngày trước khi Văn Khanh rời đi, đưa cho hắn, cô nói: "Người thành phố rất thịnh hành việc đưa nhẫn cầu hôn, cháu đưa tạm thứ này nhé."

Thật ra, đây là lúc cô nhóm lửa thuận tiện làm.

Nghĩ đến tình cảnh lúc trước, Từ Niệm Sinh không khỏi cười một tiếng, hắn cũng không biết khi xưa chính mình nghĩ như thế nào, lại lén lút cất giấu chiếc nhẫn này? mấy năm ở nông thôn cũng chưa làm mất.

Từ Niệm Sinh đóng chiếc hộp lại, có chút phiền muộn, gần đây không hiểu sao hay nghĩ đến nha đầu kia. Có vài thứ, ban đầu không phát hiện ra, nhưng theo thời gian trôi đi lại chậm rãi lên men, bành trướng, mãi đến khi bản thân không thể nào coi nhẹ nó được nữa.

.....

Lần tiếp đãi này tương đối quan trọng, bên trên vô cùng quan tâm, chỉ chỗ tiếp đón ở sân bay thôi cũng đến một chục viên chức, đó chính là muốn người ta thấy được thành ý của bọn họ. Hơn nữa cũng cần phái quân đội bảo hộ ven đường, khách quý lần này là một vị Thần Tài, không thể xảy ra chuyện ở quốc gia bọn họ được.

Công việc của Từ Niệm Sinh là người phụ trách, vừa trò chuyện với thị trưởng Thượng Hải vừa chờ đợi. Không bao lâu liền truyền đến tiếng âm ỉ của máy bay, tất cả mọi người tập hợp trận địa sẵn sàng đón tiếp quân địch, trông mong nhìn thấy vị nữ tử phú truyền kì này.

Lúc Văn Khanh một lần nữa bước chân lên mảnh đất này, trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác quen thuộc. Chẳng trách người xưa hay nói lá rụng về cội, bên ngoài dù có phồn hoa như thế nào cũng không bằng sự thư thái khi ở nhà.

Cô bước xuống máy bay, liếc mắt một cái đã thấy được Từ Niệm Sinh trong nhóm người tiếp đãi, hết cách rồi, lão nam nhân nhà cô vẫn như hạc giữa bầy gà (*), muốn bỏ qua cũng khó.

(*) Hạc giữa bầy gà: ví với người nổi trội giữa đám đông.

"Đồng chí Vương Văn Khanh, tôi thay mặt quốc gia hoan nghênh cô trở về!"

Sau khi thị trường thành phố Thượng Hải thấy Từ Niệm Sinh chậm một nhịp, vội vàng tiến lên bắt tay cô, Văn Khanh cười vô cùng diễm đạm: "Xin chào đồng chí." Sau đó bắt tay từng người trong số họ.

Từ Niệm Sinh bối rối nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, tự nhiên rút lại phía sau, lúc Văn Khanh đi đến trước mặt hắn, tất cả mọi người đều đang nhìn hai người. Hắn là người phụ trách chính trong đợt tiếp đãi này, phải đứng ở phía trước, không biết sao lại tụt xuống phía sau.

Văn Khanh không bắt tay hắn, mà giang hai tay ra cho hắn một cái ôm: "Đã lâu không gặp."

Tất cả mọi người đều sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau, chuyện này, nghe nói ở nước Mỹ tương đối cởi mở, mọi người gặp nhau đều là ôm, thậm chí hôn má, ai da, đây là lễ tiết.

Có điều, đã lâu không gặp là có ý gì...

"Hai người quen nhau?"

"Ừ." Văn Khanh gật gật đầu: "Đồng chí Từ Niệm Sinh là vị hôn phu của tôi."

Một hòn đá tạo ra ngàn cơn sóng, sau khi mọi người kinh ngạc rơi hết tròng mắt, tất cả nhìn về phía Từ Niệm Sinh với ánh mắt sùng bái, đây mới

là trâu bò nha! Vô thanh vô tức (*) bắt lấy nữ tử phú của nước Mỹ, so với đầu tư hay tình cảm gì đó, giữ Thần Tài ở lại trong nước mới là thực đả thực (**).

(*) Vô thanh vô tức: âm thầm.

(**) Thực đả thực (实打实): chân thật.

Từ Niệm Sinh vừa mừng vừa sợ, bất kể như thế nào hẳn cũng không dám nghĩ đến người nợ lại là tiểu nha đầu mất tích gần mười năm! Biến mất mười năm thế nhưng lại tạo ra sự nghiệp lớn như vậy! Nha đầu này...

Một đám người trùng trùng điệp điệp rời khỏi sân bay, đoàn tiếp đãi nghĩ tới Văn Khanh vừa xuống phi cơ, không đi vào vấn đề chính luôn mà sắp xếp khách sạn cho cô nghỉ ngơi. Buổi tối sẽ chuẩn bị một bữa tiệc đón gió tẩy trần.

Mà quan hệ của cô và Từ Niệm Sinh cũng được cấp tốc báo lên trên.

Nữ tử phú này, trước đó vẫn không tra được bối cảnh của cô, chỉ biết cô là người Trung Hoa, mười năm trước bỗng nhiên xuất hiện ở thành phố New York nước Mỹ. Bất luận kẻ nào cũng tra không ra lai lịch của cô. Cô chủ động về nước đầu tư, Trung Hoa cũng phải gánh chịu nguy hiểm, bởi vì không biết lai lịch của cô, cho nên không xác định được cô là bạn hay thù.

Theo lẽ thường, dạng nhân tố bất ổn như vậy, không có khả năng để cô về nước, nhưng bởi cô hứa hẹn rất nhiều tiền bạc, cùng với vận chuyển trang thiết bị kỹ thuật hiện đại vô cùng động lòng người mới khiến phía trên mặc kệ nguy hiểm mà chấp thuận. Nhưng lại phái ra quân đội trông coi, một mặt là bảo vệ, mặt khác chính là theo dõi.

Hiện tại, nếu đã biết bối cảnh của cô, cũng biết nguồn gốc Trung Hoa của cô, không chỉ có vị hôn phu, lại có em trai ruột thịt, việc này khiến

người khác yên tâm không ít.

Buổi tiệc đón gió, việc tiếp đãi Văn Khanh rơi vào tay Từ Niệm Sinh.

Từ Niệm Sinh từ khi nhìn thấy Văn Khanh liền bắt đầu thất thần, trong lòng thiên đầu vạn tự (*), dường như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng khi ở cùng một chỗ với cô, hẳn lại phát hiện mình một câu cũng không nói ra được.

(*) Thiên đầu vạn tự (千头万绪): phức tạp, hỗn loạn.

Cuối cùng tẻ ngắt hỏi một câu: "Cháu có khỏe không?"

Văn Khanh nhin không được bật cười: "Nhiều năm không gặp sao chú vẫn như cũ vậy? Một chút cũng không thay đổi." Không chỉ bên ngoài, còn cả tính cách ngây thơ này.

Nụ cười vừa rồi của cô đã phá tan cảm giác xa lạ lúc này, giống như trở về những ngày sống chung với nhau, Từ Niệm Sinh lập tức trầm tĩnh lại, cũng cười: "Cháu vậy mà đi biệt tăm, không nói không rằng chạy tới nước Mỹ. Chắc cháu không biết Đại Xuyên lúc ấy sốt ruột như thế nào đâu."

"Cháu đã chào chú rồi mà nhỉ?" Đã nói với bọn họ muốn đi ra ngoài một chuyến, tuy rằng lần này điểm đến có chút xa, thời gian hơi dài: "Lại nói, cũng chỉ có Đại Xuyên lo lắng sao? Chú không lo lắng?"

Văn Khanh nhìn hẳn đỏ hai bên tai, mới từ từ mở miệng: "Niệm Sinh, cháu đã trở về, chúng ta bớt chút thời gian đi lãnh giấy kết hôn đi."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 59

Edit: Dương

Beta: Wan+Miêu Nhi

Ngày Văn Khanh về nước, Vương Đại Xuyên lập tức nhận được tin. Hắn chỉ hận lúc ấy không thể bay đến Thượng Hải, nhưng lại bị Từ Căn Ngôn ngăn cản.

"Chị của cậu không biết khi nào sẽ trở lại, nếu bây giờ cậu đi Thượng Hải, chị ấy lại đang trên đường tới đây, vậy hai người không phải bỏ lỡ nhau sao? Dù gì chị ấy cũng sẽ tới Bắc Kinh, cậu cứ an tâm chờ ở đây đi."

Vương Đại Xuyên kích động khó có thể kiềm chế, nhưng hắn hiểu Từ Căn Ngôn nói rất có lý, bởi vậy đành phải kiên nhẫn chờ đợi. Hắn đứng ngồi không yên, chịu sự dày vò gần một tuần mới chờ được chuyến bay của Văn Khanh.

Đến khi nhìn thấy cô bước xuống từ máy bay, Vương Đại Xuyên ngay lập tức không nhận được, nước mắt rơi xuống như mưa, khóc như một đứa trẻ. Nhào đến ôm lấy Văn Khanh: "Chị, cuối cùng chị cũng trở về! Em cứ nghĩ chị không cần em nữa..."

Văn Khanh cực kì áy náy, cô vẫn luôn biết Đại Xuyên rất bám mình, nhưng vẫn nhẫn tâm để hắn lại trong nước, bởi vì trong tình huống lúc ấy, cô không có cách nào mang hắn theo cùng.

"Đại Xuyên, chị về rồi đây, sau này sẽ không bỏ em lại nữa..."

Hai chị em ôm nhau khóc nức nở, tình cảnh người thân gặp lại nhau sau bao ngày xa cách khiến mọi người ở đây không khỏi cay mũi, thậm chí còn có người đỏ cả vành mắt.

Chờ Văn Khanh trấn an xong Vương Đại Xuyên, đoàn người tiếp đón ngỏ lời, chị em bọn họ lâu ngày chưa gặp, trước tiên cứ để họ ở cùng nhau, chuyện công tác hôm nay không vội. Văn Khanh đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Bởi vậy, Văn Khanh đi theo Vương Đại Xuyên và Từ Căn Ngôn, cùng nhau trở về Từ gia. Từ Niệm Sinh bởi vì có công việc không thể bỏ, chỉ có thể chờ tan tầm mới về được.

Một đám người đã từng cùng nhau ăn cơm tất niên ở Vương gia thôn lần nữa đoàn tụ, một người cũng không thiếu, mọi người vô cùng vui vẻ, vừa ăn cơm vừa nghe Văn Khanh kể lại cuộc sống cô trải qua mấy năm nay, thỉnh thoảng có tiếng kinh ngạc thốt lên. Một bữa cơm hết sức náo nhiệt.

Trong lúc đó nhắc tới hôn ước của Văn Khanh cùng Từ Niệm Sinh, chuyện này khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Ha ha, tôi nói tiểu tử cậu kìm nén chết đi được, âm thầm đính hôn với Văn Khanh, khi đó con bé chỉ mới mười ba tuổi, cậu đã lừa người ta vào tròng!" Hạ Cung cười ha ha, bởi vì Văn Khanh đã chính thức sửa tên thành Vương Văn Khanh, nên ông thuận theo sửa lại cách gọi, tuy rằng rất muốn gọi Đại Ny cho thân mật, nhưng đúng là không hợp với thân phận hiện giờ của Văn Khanh.

Có điều ông oan uổng Từ Niệm Sinh rồi, hấn gạt người chỗ nào? Rõ ràng là hấn bị người ta cho vào tròng! Chẳng qua những lời này hấn không nói ra, chỉ nhìn Văn Khanh cười. Trong mắt người khác không phải là ngầm chấp nhận sao?

Từ Kiến Quốc cũng rất cao hứng, lúc loạn lạc, vợ chồng con trai cả bị bức bách đến chết, chỉ còn lại một đứa con duy nhất là Căn Ngôn, bạn già của ông cũng chịu không nổi đả kích mà đi theo. Niệm Sinh tuy rằng sống rất tốt nhưng lại bị mười năm kia làm chậm trễ hôn sự, hiện tại đều đã ba mươi bảy, vậy mà chưa có đối tượng. Thật ra ông thỉnh thoảng cũng có thúc giục, nhưng đều bị hấn đánh trống lảng, thì ra là đang chờ người ta.

Đứa nhỏ Văn Khanh này cũng tốt, nhưng rất cuộc tuổi còn nhỏ, bây giờ lại đạt được thành tựu lớn như vậy, trái lại ông hơi lo con trai mình không xứng với người ta.

Từ Căn Ngôn đối với chuyện này lại nhạc kiến kỳ thành (*), tuổi của chú hấn không còn nhỏ, có người muốn là tốt rồi, hấn còn đòi hỏi gì nữa chứ? Lấy được người như Văn Khanh chú ấy ắt nên cười thầm mới đúng!

(*) Nhạc kiến kỳ thành (乐见其成): hy vọng thấy chuyện gì sẽ tiếp tục phát triển hoặc đạt được thành công.

Vương Đại Xuyên lại hơi mất hứng, chị hấn vừa trở về đã bị người ta bắt đi, tuy rằng chú Từ không phải người ngoài, nhưng vẫn làm hấn khó chịu! Thôi, được rồi được rồi, gả cho chú Từ vẫn tốt hơn gả cho người nào đó không quen biết, hấn có thể coi chừng không cho chị bị bắt nạt. Có điều, chú Từ thành anh rể, vậy chẳng phải vai vế của hấn sẽ lớn hơn Căn Ngôn sao?

"Căn Ngôn, cậu gọi em trai của thím là gì? Gọi chú cũng đúng, gọi cậu cũng đúng, cậu chọn đi."

Từ Căn Ngôn: "..."

Nhìn Từ Căn Ngôn đen mặt, mọi người không phúc hậu lại được một trận cười to, đúng là vấn đề khó nha, vốn dĩ đang là anh em tốt đột nhiên biến thành người có vai vế lớn hơn mình, có thể không buồn bực sao?

Từ Niệm Sinh thấy tất cả mọi người đều là thái độ ủng hộ, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Từ sau khi Văn Khanh nói muốn đi lãnh chứng, lúc thì hần thấp thỏm không yên, lúc thì ngạc nhiên mừng rỡ, lúc lại thấy bất an, cảm thấy mình đã lớn tuổi, mà Văn Khanh lại đang độ xuân thì, có tài sản trị giá hàng tỉ, sự đổi lập này không khỏi khiến hần cảm thấy có chút quần bách.

Khi hần bị điều tới nông thôn gánh phân trâu, hần không hề thấy xấu hổ, vậy mà bây giờ bởi vì một câu của Văn Khanh mà thấp thỏm không yên giấc.

Nhưng thái độ hiện tại của mọi người cũng khiến hần an tâm không ít.

Văn Khanh đứng một bên nhìn thấy hết sự rầu rĩ lo lắng của hần, trong lòng không khỏi mừng thầm, rất muốn phá vỡ sự bình tĩnh thành thực, bộ dáng trời quang mây tạnh của lão nam nhân nhà mình. Có thể đây là... thú vui tao nhã của cô chăng?

Ngày hôm sau Văn Khanh bắt đầu trở nên bận rộn, là người Hoa kiều đầu tiên về nước đầu tư, lãnh đạo nhà nước còn tự mình tiếp đón cô, nói vài lời động viên, rồi bàn đến một số vấn đề về phương hướng phát triển kinh tế.

Văn Khanh bắt đầu thực hiện những hứa hẹn của mình, vấn đề tài chính thật ra dễ dàng giải quyết, cô là chủ, đầu tư vào đâu đều do cô quyết định. Mấu chốt là việc tiến cử nhân tài, nước Mỹ bên kia không bật đèn xanh, trong khoảng thời gian ngắn hơi căng thẳng.

Nhưng mà may mắn Văn Khanh có chuẩn bị hậu chiêu, cô đã sớm dự đoán trước, nước Mỹ sẽ không để nhân tài chạy mất. Bởi vậy những người cô thực sự coi trọng chưa bao giờ được cô đưa ra ngoài, đều là ngầm bồi dưỡng. Nhóm người này xem như thân tín của cô, cô vừa mở miệng, bọn họ lập tức không nói hai lời cùng cô chuyển vào Trung Hoa. Những người

này có người Hoa, người Mỹ, cùng những người ở các nước khác. Nhưng đại đa số đều là Hoa kiều.

Cô cũng không muốn sau này nghiên cứu được thành quả gì lại trở thành thành tựu của nước khác.

Vừa về nước, công việc của Văn Khanh tương đối nhiều, toàn bộ tinh lực của cô đều đặt vào công việc, bởi vậy quả thật là phải bớt chút thời giờ mới đi lãnh chứng được.

Ngày lãnh chứng, người ở Từ gia, Hạ Cung, cùng với chị em Văn Khanh, vài người cùng nhau làm một bữa cơm đơn giản, coi như bày tiệc cưới.

Từ Niệm Sinh vô cùng áy náy: "Để em chịu uất ức rồi, không thể cho em một hôn lễ đàng hoàng." Chồng già vợ trẻ đã thấy rất có lỗi với cô, không nghĩ tới lúc kết hôn ngay cả hôn lễ cũng không có.

Văn Khanh kinh ngạc: "Sao? Anh muốn hôn lễ à? Không sao đâu, sau này chúng ta bổ sung, em nhất định sẽ cho anh một hôn lễ thật long trọng!"

Đạo này cô rất bận rộn, vẫn luôn không chuẩn bị gì, còn tưởng rằng Từ Niệm Sinh không phải là người chú trọng hình thức, sớm biết như vậy cô đã cố gắng tổ chức một hôn lễ rồi! Ôi chao, lão nam nhân của cô đúng là không dễ dàng gì, chịu nhiều khổ cực như vậy, vất vả khổ tận cam lai, đúng là nên ăn mừng một chút.

Từ Niệm Sinh: "... " Giống như có chỗ nào không đúng.

Văn Khanh cười trộm, cô đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ của Từ Niệm Sinh, chỉ là cô cũng không phải là người chú trọng hình thức, kết hôn quan trọng nhất chính là hai người chung sống, hôn lễ chẳng qua chỉ là một nghi thức thôi, có hay không cũng không sao cả.

Đương nhiên đây chỉ là đối với cô của hiện tại, nếu là cô năm hơn hai mươi tuổi, chắc chắn sẽ chờ mong có một hôn lễ như mơ.

Từ Niệm Sinh rất cuộc vẫn lôi kéo cô đi chụp một bộ ảnh cưới, hôn lễ không có, ngay cả ảnh cưới cũng không thì còn ra thể thống gì? Văn Khanh ngay từ đầu không yên tâm về kỹ thuật chụp ảnh ở thời đại này, không ngờ đến lúc ảnh làm xong, thế nhưng vẫn rất xinh đẹp.

Từ Niệm Sinh cực kì cẩn thận đưa cho người thân xem một chút, sau đó cất kỹ đi, giống như xem nhiều một chút là nó bị hỏng vậy.

"Đại Xuyên, Căn Ngôn, hai đứa cố lên! Xem hình người khác kết hôn thì có nghĩa lý gì chứ? Bản thân tranh thủ thời gian đi tìm đối tượng đi!"

Vương Đại Xuyên & Từ Căn Ngôn: "..."

Lão nam nhân ba mươi bảy tuổi mới thoát độc thân có tư cách gì ghét bỏ bọn tôi hả?!

Lúc Văn Khanh cùng Từ Niệm Sinh đường mật ngọt ngào, cuộc sống của Vương Thu Mai lại không được tốt như vậy. Lúc trước khi còn ở Vương gia thôn, cô tiếp cận Từ Căn Ngôn nhưng không có kết quả, sau đó lại bị Văn Khanh nói mấy câu dọa không dám đến gần Bắc Sơn, thành ra không có cách nào qua lại với Từ gia.

Mãi cho đến khi Văn Khanh rời đi, cô mới cảm thấy thời cơ đến, vì thế lại mượn cơ hội tiếp cận bọn họ. Không ngờ, Từ Căn Ngôn còn ghét cô hơn trước kia, năm lần bảy lượt lấy lòng nhưng đều không có được vẻ mặt tốt, điều này khiến Vương Thu Mai không khỏi nhụt chí.

Sau lại bận bịu quản lý không gian, rồi lo đấu trí đấu dũng với hai nhà chú bác, dần dần quên đi tâm tư. Có điều mặc dù không kết giao được với quý nhân, cô vẫn tin tưởng bản thân có thể sống một cuộc sống tốt đẹp, dù sao cô cũng có bảo vật nghịch thiên như không gian.

Không tới mấy năm, cô tới tuổi gả chồng, bà nội chán ghét cô, bởi vậy muốn đem cô bán xa một chút, sau khi lấy sính lễ thì sẽ không qua lại nữa. Nhưng cô đã sống lại một đời, sao có thể không nhìn thấu tâm tư độc ác của bà nội? Kiếp trước cô có thể nắm việc kết hôn trong tay mình, sao kiếp này có thể chịu được việc bị tính kế?

Chỉ là Vương gia thôn thật sự quá bế tắc, cô cũng không gặp được người thích hợp, chọn tới chọn lui vẫn là chọn trúng người chồng kiếp trước của cô – Giang Xuân Nghiêu.

Thứ nhất, trong thôn chỉ có duy nhất một người có cả tướng mạo lẫn tài năng, thứ hai là đã có kinh nghiệm ở đời trước, cô tự tin có thể trói được trái tim của Giang Xuân Nghiêu.

Cô tính trước không sai, cô không thiếu ăn, chăm sóc bản thân để có được bộ dáng xinh đẹp như hoa, rất xuất sắc trong thôn, lại hiểu rõ tâm tư Giang Xuân Nghiêu, bởi vậy hẳn đúng là bị cô dụ dỗ thành công. Trước khi về thành phố lại sinh được một đứa con trai, Giang Xuân Nghiêu liền dẫn hai mẹ con cô trở về.

Vương Thu Mai cho rằng mình có thể vào thành phố sống những ngày an lành, lúc trước cô đã biết, gia cảnh của Giang Xuân Nghiêu không tồi, cha mẹ đều có việc làm ổn định, chỉ có một người con là hẳn, nhưng lại không nghĩ tới nàng dâu nông thôn như cô hoàn toàn không lọt vào mắt cha mẹ chồng ở thành phố! Con trai tài giỏi của mình về nông thôn làm thanh niên trí thức, vất vả mới trở về được, vậy mà mang theo một người vợ tới từ nông thôn! Ngay cả con cũng có!

Tất nhiên bọn họ rất thích cháu trai, nhưng mẹ của nó thật sự khiến người ta phiền muộn, không ra gì, nói ra cũng ngại mất mặt! Cha mẹ của Giang Xuân Nghiêu đều là người sĩ diện, cảm thấy con trai mình cưới một người vợ tới từ nông thôn, người khác đều đang chê cười sau lưng họ.

Bởi vì có thành kiến với dân nông thôn cho nên cha mẹ Giang Xuân Nghiêu nhìn Vương Thu Mai thế nào cũng không vừa mắt, mặc dù Vương Thu Mai thật ra không tệ đến như vậy.

Hơn nữa Vương Thu Mai đã trọng sinh một lần, ngay cả người nhà cực phẩm cũng đâu được, sao có thể nhẫn nhịn cha mẹ chồng? Vì thế Giang gia từ đây bước vào cảnh gà bay chó sủa, ngày nào cũng có mấy chuyện khôi hài, chưa nói hàng xóm chế giễu, chính Giang Xuân Nghiêu cũng cảm thấy bực mình.

Ban đầu đúng là hãn muốn chung sống với Vương Thu Mai, dù sao cô nương này lớn lên xinh đẹp, lại yêu hãn, ngoại trừ xuất thân kém một chút, nhưng cô đã từ mặt gia đình, không dính dáng gì với những người thân thích nghèo khổ, ngược lại không tồi. Chỉ là hãn có thích đến mức nào đi nữa cũng không chịu được ngày nào cũng âm ỉ thế này.

Hãn vốn không phải người trọng tình trọng nghĩa gì, đương nhiên sẽ không bỏ rơi cha mẹ thân sinh, nhưng cô vợ ở nông thôn, hãn không hề cảm thấy lo lắng như vậy.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 60: Thế Giới VII: Võng Du - Nữ Vương Trở Lại

Edit: Wan

Beta: Quỳnh + Miêu Nhi

Fb: Bạch Điệp Gia Trang -

Lúc Văn Khanh mang thai bánh bao nhỏ, Giang Xuân Nghiêu cùng Vương Thu Mai đang âm ỉ chuyện ly hôn. Thật lòng mà nói, có thể làm cho Vương Thu Mai qua hai kiếp vẫn coi trọng, Giang Xuân Nghiêu quả thật không tệ, mặt đẹp dáng chuẩn, ai nhìn cũng khen. Bởi vậy mặc dù hẳn đã kết hôn, lại còn có con, vẫn có kha khá thiếu nữ mê mẩn.

Đối phương cũng là người thành phố như hẳn, cha mẹ đều là công nhân viên chức, chỉ có một đứa con gái là cô, mặc dù dáng vẻ bình thường, nhưng điều kiện của người ta rất tốt. Cha Giang mẹ Giang rất vừa ý cô gái này, cũng chỉ có nhà như vậy mới xứng với con trai bọn họ.

Thế nên, lúc Vương Thu Mai hay tin, cha mẹ hai bên đều đã gặp mặt, còn mình thì lại chẳng biết gì. Cô nhất quyết không chịu ly hôn, bởi vì cô biết phụ nữ sau ly hôn rất khó khăn, cho dù là do nhà trai sai, nhưng người bị chỉ trích nặng nề vẫn luôn là phụ nữ. Và lại bây giờ cô còn có con nhỏ, vì vậy cô không thể để mình có kết cục như kiếp trước được.

Dù nghĩ như thế nhưng khi thấy Giang gia lật bài ngửa với mình, trong lòng cô dâng nên một nỗi bi thương vô hạn, tại sao mình vẫn không thoát

khỏi số phận bị bỏ rơi chứ?

Trong lúc Vương Thu Mai đang rối ren, bỗng nhiên thấy trên TV đang phát sóng một bản tin, người được phỏng vấn là Văn Khanh.

Trên TV, Văn Khanh tao nhã giới thiệu với phóng viên về quá trình làm giàu của gia đình cô, nào là rửa chén thuê để kiếm tiền, học ngoại ngữ trong vòng một tháng bằng cách giao tiếp với mọi người, lại còn mỗi ngày đều học đến tận khuya, dù sao cũng chẳng ai xác nhận được là cô nói đúng hay sai.

Mà trước TV, Vương Thu Mai đột nhiên như bị đánh mạnh vào đầu. Chả trách, chả trách hai kiếp của cô đều thua kém Vương Đại Ny! Bởi vì người ta dựa vào bản thân, mà cô toàn dựa vào đàn ông!

Bây giờ cô như thế này cũng chả trách ai được, tự trách mình thôi! Đến bản thân còn không tự lập được! Rõ ràng lúc cô gặp Vương Đại Ny, cả hai đều có gia đình cực phẩm, cùng lớn lên ở nơi thôn quê lạc hậu, không biết chữ cũng chưa đọc sách bao giờ, nhưng Vương Đại Ny có thể tự mình rời khỏi nơi thâm sơn cùng cốc, một mình sang Mỹ, gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, giờ có được sản nghiệp to lớn. Mà cô đây, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc gả cho một người đàn ông tốt, hoàn toàn thoát khỏi gia đình mình.

Vương Thu Mai chột khóc nức lên, trải qua nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc cũng hiểu được, trên đời này cô chỉ có thể dựa vào chính mình, không ai giúp được cô cả.

Về sau Vương Thu Mai hoàn toàn tỉnh ngộ, lau khô nước mắt, vô cùng tỉnh táo đồng ý ly dị.

Vì là một người mẹ đã có con trai, nửa đời trước cô sống hồ đồ, nên nửa đời sau không muốn tiếp tục như vậy nữa, để con trai phải theo mình chịu khổ.

Vốn dĩ Giang gia không muốn để cháu trai theo mẹ, nhưng vợ chưa cưới của Giang Xuân Nghiêu không muốn ở chung với con chồng, vì vậy rất thoải mái để cô mang con đi. Có vợ mới rồi còn sợ không có cháu trai sao?

Vương Thu Mai cùng Giang gia giằng co lâu như vậy, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, tự nhiên không muốn Giang gia được như ý. Vì vậy trước khi đi, cô vợ vét hết tiền bạc của Giang gia, bỏ vào không gian, sau đó cùng con đi đến thành phố khác sinh sống. Cô có không gian, không cần lo chuyện ăn uống, dù là bán đồ ăn cũng đủ nuôi sống hai mẹ con rồi.

Vì nguyện vọng của người ủy thác không liên quan gì đến Vương Thu Mai nên Văn Khanh cũng không quan tâm nhiều lắm đến cô ta, nhưng trước khi thu lại bàn tay vàng, tranh thủ nhìn qua hoàn cảnh của cô. Khi thấy được sự thay đổi đó, Văn Khanh thật sự ngạc nhiên. Lúc trước nhìn thấy Vương Thu Mai, chỉ là một người trọng sinh không mấy thông minh, không ngờ bây giờ lại thay đổi lớn như vậy, một thân một mình mang theo con trai trôi qua hồng hồng hỏa hỏa (*).

(*) Hồng hồng hỏa hỏa (红红火火): hình dung thịnh vượng hoặc đời sống giàu có dư dả.

Thật ra, cho dù là Vương Thu Mai hay nguyên chủ của Văn Khanh cũng đều có khuyết điểm, bởi vì lớn lên trong gia đình trọng nam khinh nữ, từ nhỏ đến lớn bị tiêm vào đầu ý niệm nữ oa đã hết thời, nam oa mới là tinh quý, vô thức đặt mình vào vị trí phụ thuộc, tìm được người đàn ông tốt là thành tựu lớn nhất. Điều này không phải lỗi của họ, mà do hoàn cảnh đưa đẩy.

Miệng thì hô hào nam nữ bình đẳng, nhưng không thể bỏ được suy nghĩ đàn ông là trời, là đất. Bởi vậy, khi thấy được sự thay đổi của Vương Thu Mai, Văn Khanh có chút xúc động. Bất kể là khó hay dễ, khi một người phụ nữ biết tự lập tự cường, cuộc sống của người đó cũng sẽ không quá tệ.

Kiếp này của Văn Khanh trôi qua rất phong phú, sự nghiệp thành công, gia đình hòa thuận, bạn đời chung thủy, con cái hiếu thảo. Từ Niệm Sinh đi cùng cô qua nửa đời người, chưa hề nói nặng lời với cô, điều gì cũng chiều theo ý cô, ngày anh qua đời, Văn Khanh cũng rời khỏi thế giới này. Trước khi chết cô lập di chúc, quyên tặng toàn bộ tài sản cho nhà nước.

Văn Khanh trở lại không gian vô tận, người ủy thác chậm rãi tỉnh lại, nét mặt có chút hoảng hốt, sững sờ một lát mới nói: "Thực ra kiếp trước của tôi trôi qua không tốt, không phải bởi vì tôi không gặp được người đàn ông tốt, mà vì chính bản thân tôi, đúng không?"

Không đợi Văn Khanh trả lời, cô lại tự lẩm bẩm: "Dựa vào núi núi sẽ đổ, dựa vào người người sẽ chạy, chỉ có chính mình mới có thể nắm chắc vận mệnh của bản thân. Cô kiếm được nhiều tiền như vậy, cho dù không có Từ Niệm Sinh cô cũng có thể sống rất tốt. Vương Chiêu Đệ cô ấy ban đầu cũng dựa vào đàn ông, nhưng sau khi li dị mới có cuộc sống tốt hơn. Rõ ràng việc phụ nữ trải qua tốt hay xấu chẳng liên quan gì đến đàn ông, vẫn nên do mình làm chủ thì hơn."

Văn Khanh nhú mày, có tình ngộ, không tệ.

Thực ra người ủy thác không nhìn thấy cô cùng nhân vật chính dùng bàn tay vàng, lúc nào có bàn tay vàng thì sẽ bị ẩn đi, cô chỉ có thể nhìn được đứt quãng, chủ yếu là do sợ trong lòng người ủy thác cảm thấy không công bằng, nhìn thấy cuộc sống của người khác thoải mái, rất khó giữ được bình tĩnh.

Vương Văn Khanh có thể từ cuộc đời của Văn Khanh và Vương Thu Mai ngộ ra được đạo lý - thà dựa vào chính mình còn hơn dựa vào người khác, khiến Văn Khanh khá bất ngờ. Có lẽ chấp niệm của cô không phải là tìm một người đàn ông để chung sống, mà muốn biết rốt cuộc, cuộc đời thất bại của mình sai ở điểm nào.

Nhưng bất kể là gì đi nữa, bây giờ cô đã không còn chấp niệm, Văn Khanh liền đưa cô đi.

Sau khi hấp thu lực công đức, thả bàn tay vàng vào không gian vô tận, Văn Khanh bắt đầu dỗ Tiểu Phượng Hoàng: "Đừng giận, lần trước đùa người thôi, lần này nhất định sẽ mang người theo mà!" Từ lúc nàng trở về, Tiểu Phượng Hoàng một mực vênh mặt không để ý tới nàng, rõ ràng vẫn đang tức giận vụ lần trước.

Tiểu Phượng Hoàng không muốn để ý đến nàng, nhưng nghĩ tới bộ dạng hung tàn của nàng, lại bất đắc dĩ xoay người lại, ừ một tiếng.

Thật là không có phượng quyền! Ngay cả giả vờ giận cũng không dám! Ôi, bây giờ chỉ biết nuốt nước mắt vào trong bụng, lúc trước chắc nào bị úng mới nhận nàng làm chủ!

Văn Khanh thấy nó như vậy, hết sức vui mừng. Quả nhiên trí thông minh vẫn liên quan đến kích cỡ bộ não, Tiểu Phượng Hoàng mặc dù chưa trưởng thành nhưng đã tiến vào thời kỳ thiếu niên, trí thông minh lại dừng lại ở thời kỳ trẻ nhỏ, chắc chắn liên quan đến việc nó luôn giữ hình dáng lúc còn nhỏ!

Người khác nuôi thần thú thành trời thành đất, nàng nuôi thần thú thành thiếu năng. Ai da, thôi được rồi, lần sau dẫn nó ra ngoài cọ xát một chút, nhất nó trong nhà không có người nói chuyện cũng không tốt cho lắm.

Lần này thật lâu mới có người ủy thác tới.

Người kia sắc mặt trắng bệch đáng sợ, vóc dáng gầy yếu, nhưng quần áo lại không giống con nhà nghèo, Văn Khanh nhìn lướt qua Vãng Sinh Thạch, trong lòng lập tức hiểu ra.

". . . Dự định ban đầu của tôi khi chơi game là để kiếm tiền, giảm bớt gánh nặng trong gia đình. Nhưng sau này không biết tại sao lại bị sự phồn

thịnh trong game mê hoặc. Thậm chí chỉ vì một người con trai mà tranh giành với người ta, hục hặc với nhau. Cuối cùng mang tiếng xấu trong game, bị tất cả công hội phong sát..."

"Tôi bị như thế này thì cũng không thể trách người khác, coi như là tôi tự gây nghiệt không thể sống đi. Nhưng ân oán tình thù trong trò chơi thì liên quan gì đến hiện thực chứ? Làm lộ thông tin của tôi, buộc cha mẹ tôi nghỉ việc, uy hiếp tôi, đẩy tôi vào đường cùng... Cô ta rất có bản lĩnh, trong trò chơi hô mưa gọi gió, một đám con trai nâng niu cô ta, thấy tôi không vừa mắt thì chẳng cần làm gì cũng có người ra mặt giúp."

"Nhưng tôi đâu có làm gì hại đến cô ta, chẳng qua có mắt như mù coi trọng một tên con trai cặn bã mà cô ta không muốn! Tôi không cam tâm, chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi, người đã chết rồi thì còn gì chưa rõ nữa chứ. Tôi chỉ hối hận vì làm liên lụy đến cha mẹ, để bọn họ già rồi còn phải cực khổ, bị người ta chỉ trích, không thể trở thành niềm tự hào của bọn họ, còn để bọn họ bị sỉ nhục..."

Tịch Văn Khanh nói xong, nước mắt rơi như mưa, khóc không thành tiếng. Văn Khanh thấy rất khó chịu, liền phát tay để cô thiếp đi, tỏ ý đã biết tâm nguyện của cô.

Thật ra những người có thể trở thành tốt thí, đa số bọn họ đều có tật xấu, nhưng con người, chẳng ai là hoàn hảo cả, ai cũng sẽ có khuyết điểm, miễn là không sai nguyên tắc, khuyết điểm nhỏ cũng không ảnh hưởng đến đại cục. Văn Khanh không bận tâm đến việc mọi người mắc lỗi, nhưng không thích những người đến chết cũng không nhận ra lỗi lầm của mình. Ví dụ như người ủy thác Vương Văn Khanh, chỉ là sau này cô ta đã tỉnh ngộ, không tính là hết thuốc chữa.

Giống như Tịch Văn Khanh này, thông suốt hơn, trò chơi được mất nên không cần canh cánh trong lòng, người nhà đối xử tốt với mình thì không

bảo vệ, cho dù có quay lại trả thù thì sao chứ? Sung sướng nhất thời rồi lại cô đơn thì vui vẻ chắc?

Bởi vì mang theo Tiểu Phượng Hoàng, Văn Khanh chỉ có thể chọn không gian giống như bàn tay vàng, trong ba không gian, không gian tu tiên là tốt nhất. Dù sao ở thế giới này đang là thời đại võng du, cô sẽ không đi chém chém giết giết, tránh dính dáng đến luật nhân quả.

Chuẩn bị xong xuôi, Văn Khanh liền đi đến thế giới nhiệm vụ.

Thế giới lần này là một quyển tiểu thuyết có tên « Nữ thần võng du trọng sinh », bối cảnh là một xã hội hiện đại với trình độ khoa học kỹ thuật tương đối phát triển, game 3D online chỉ mới xuất hiện. Chỉ có điều đây là tiểu thuyết võng du, khi « Thần Ma » xuất hiện, nó nhanh chóng trở nên phổ biến, mở ra kỷ nguyên mới của trò chơi trực tuyến cho toàn nhân loại.

Nữ chính tên là Vu Thanh Hòa, chưa bao giờ chơi game nhưng lại cực kỳ có thiên phú trong lĩnh vực này. Sau khi xuất hiện tại « Thần Ma », từ một "ma mới" lên lên xuống xuống một hồi trở thành game thủ đại thần – nữ game thủ duy nhất trong bảng xếp hạng Top 100 cao thủ toàn server.

Nhưng trong lúc sự nghiệp thăng hoa, lại bị tra nam tiện nữ phản bội, thế là dưới sự bi phẫn tột cùng, cô trọng sinh!

Trở lại với mười năm kinh nghiệm chơi game, cô biết ngành nào có tiềm năng lớn nhất, nơi nào có nhiệm vụ ẩn, nơi nào có thể đột ngột xuất hiện trang bị cực phẩm, những vật liệu nào có giá nhất. . . Vì vậy ngoài kỹ thuật cực tốt và khả năng tiên đoán ra, mấu chốt là Vu Thanh Hòa còn có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, trở thành đối tượng mà tất cả người chơi theo đuổi, những cao thủ đại thần khác đối với cô cũng có vài phần kính trọng, thậm chí còn cảm mến cô không ngớt.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 61

Edit: Wan

Beta:Quỳnh+Miêu Nhi

Thời điểm Văn Khanh đến không tồi, « Thần Ma » vẫn chưa chính thức đi vào hoạt động. Do đó, cô vẫn còn cơ hội kiếm tiền mua khoang trò chơi.

Điều kiện gia đình nguyên chủ không được tốt lắm, một khoang trò chơi giá năm vạn, đối với một người năm nay mới lên đại học như cô mà nói, hoàn toàn không đủ sức để mua. Hơn nữa cũng không thể hỏi xin cha mẹ được, họ gánh vác học phí của cô tới giờ là đã vất vả lắm rồi, sao có thể để họ bỏ tiền ra cho cô chơi game chứ? Bởi vậy, mãi đến năm ba đại học trong nguyên tác, cô mới vào trò chơi, tất nhiên bỏ lỡ rất nhiều tiên cơ.

Kiểm chút tiền đối Văn Khanh mà nói không khó, phiền phức là làm sao để hợp lý hóa thân phận của Tiểu Phượng Hoàng. Nó cũng muốn chơi trò chơi nên mới hóa thành hình người, trở thành một thiếu niên xinh đẹp mười bốn mười lăm tuổi.

Đối với Tiểu Phượng Hoàng hiếm khi đòi hỏi thứ gì, Văn Khanh tất nhiên muốn thỏa mãn nó.

Chỉ có điều tài khoản trò chơi bị ràng buộc với thẻ căn cước công dân, mỗi người một số, nhận diện màu mắt, hoàn toàn không có khả năng thay

thế. Nếu Tiểu Phượng Hoàng muốn chơi trò chơi, nhất định phải có thân phận hợp pháp mới được.

Cuối cùng hết cách, đành phải dùng một chút thủ đoạn đặc biệt để làm thẻ căn cước.

"Lần này là tình huống đặc biệt, về sau không được dùng huyền thuật đối với người phạm! Càng không thể để việc chúng ta có năng lực đặc biệt lộ ra trước mặt họ!"

"Ừm, ta hiểu rồi!" Tiểu Phượng Hoàng gật đầu đáp.

Bởi vì sống cùng Tiểu Phượng Hoàng nên ở ký túc xá không tiện một chút nào, Văn Khanh đành phải thuê một căn phòng bên cạnh trường học. Hai khoang trò chơi cũng được đưa đến, mọi thứ đã được chuẩn bị xong, chỉ chờ đến ngày mừng 1 tháng 1, trò chơi chính thức hoạt động.

Văn Khanh nằm vào khoang trò chơi sớm nửa tiếng, sau khi thiết lập trò chơi theo thói quen của mình, hệ thống bắt đầu đếm ngược.

3, 2, 1, bắt đầu!

Hình ảnh lóe lên, Văn Khanh đi tới một nơi tiên cảnh chim hót hoa nở, NPC một thân bạch y tung bay, mỉm cười nhìn cô: "Hoan nghênh bạn vào thế giới Thần Ma, tôi là người hướng dẫn 001 của bạn, mời quét số liệu thân thể, thiết lập nhân vật."

Trong Thần Ma, người chơi phải dựa vào số liệu thân thể của mình để thiết lập nhân vật, cao thấp đẹp xấu đều hiện ra trực quan, không thể chơi nhân yêu. Đương nhiên, có thể lựa chọn điều chỉnh dung mạo, dù sao cũng chỉ là trò chơi, đại đa số không ai muốn liên quan đến hiện thực.

Một tia sáng trắng nhẹ nhàng hiện lên, trước mặt Văn Khanh xuất hiện một nhân vật 3D giống cô y như đúc, bên cạnh là một loạt số liệu nhân vật,

trong đó chủ yếu là sáu hạng sức mạnh, sức chịu đựng, sinh lực, trí tuệ, linh hoạt, nhạy bén, bởi vì sáu trị số này là cơ sở quyết định thuộc tính nhân vật.

Chính xác, Thần Ma chính là một cái hố to, nói là để đảm bảo chân thực 100%, điểm thể chất yếu kém không bằng người ta cũng chỉ trách là bản thân không may mắn. Nhưng sự khác biệt cũng không quá lớn, rèn luyện thân thể tốt sẽ được cộng điểm. Đương nhiên, nếu chỉ chơi đùa không để ý đến thân thể, điểm cơ sở sẽ hạ xuống. Đây là quy định để tránh việc mọi người mê muội trò chơi mà coi nhẹ rèn luyện thân thể.

Văn Khanh cảm thấy quy định này rất tốt, dù cho trò chơi có chân thực hơn nữa thì cũng chỉ là trò chơi mà thôi, không thay thế được cuộc sống thật.

Cho nên, trước khi tiến vào trò chơi cô đã tới Kim Đan kì, tố chất thân thể hoàn toàn vượt trội so với người bình thường, không phải là hack sao?

Theo nguyên tác, số liệu thân thể cơ sở chỉ có một chữ số, cao nhất là 9, mà tham số của Văn Khanh có hẳn ba chữ số...

Ai, đây không phải là cô đi bắt nạt người khác sao?

Văn Khanh cố ý hỏi 001: "Quét số liệu chắc không sai chứ?"

001 vẫn thái độ ôn hòa, nhưng ngữ khí lại hết sức cứng rắn trả lời cô: "Việc quét số liệu được chúng tôi kiểm tra chặt chẽ, chắc chắn không có sai sót!"

Cái cô muốn chính là thái độ tự phụ này! Văn Khanh thầm vui, đoán chừng công ty cũng không nghĩ đến việc sẽ xuất hiện số liệu thân thể vượt quá mức mong đợi này nên không hề lắp đặt cảnh báo giá trị, bằng không lúc này cô sẽ bị nhân viên kỹ thuật mời đi kiểm tra bug.

Văn Khanh suy nghĩ một chút, lại hỏi 001: "May mắn của tôi có giá trị bao nhiêu?" Trong trò chơi có thuộc tính ẩn liên quan đến vận may, bình thường chắc chắn sẽ không hỏi được. Cơ hội duy nhất là trước khi tiến vào trò chơi, cô phải tìm 001 để hỏi vì hướng dẫn xong hẳn sẽ biến mất.

"10."

Mới có 10 à! Văn Khanh có chút tiếc nuối, cô bị choáng ngợp bởi những số liệu thân thể ba chữ số kia nên thấy hai chữ số này hơi chướng mắt.

Ừa, không đúng, giá trị may mắn cao nhất là 10! Cho nên giá trị may mắn của cô max rồi?

Văn Khanh nhú mày, trò này chơi kiểu gì vậy? Sự tồn tại của cô đã là một cái bug! So với nữ chính còn kinh thiên động địa hơn, đây không phải bắt nạt người ta thì là gì?

Có hai điều bất ngờ này, lúc chọn chủng tộc cũng sẽ không quá ngạc nhiên nếu gặp được ẩn tộc. Thần Ma có bốn chủng tộc, theo thứ tự là Nhân, Tiên, Yêu, Vũ. Ngoài ra còn có hai ẩn tộc, Ma tộc và Thần tộc.

Cũng theo nguyên tác, nữ chính chọn Thần tộc, mỗi một lần ra sân đều có hào quang bao phủ, thần thánh giống như có thể phổ độ chúng sinh. Muốn trở thành nhân vật chính đối đầu với cô ta, Văn Khanh đương nhiên chọn Ma tộc, làm thánh mẫu sao sướng bằng làm ma đầu?

Lúc chọn nghề nghiệp, Văn Khanh lựa chọn pháp sư, dù sao suýt chút nữa được phi thăng thành tu sĩ, chọn làm pháp sư cũng coi như đúng ngành đúng nghề.

Sau khi chuẩn bị xong hết thầy, cô lập tức bị đưa vào trò chơi.

Thôn Tân Thủ vô cùng náo nhiệt, chỉ có điều bây giờ vẫn chưa phải lúc nhiều người nhất, chờ sang năm « Thần Ma » nổi tiếng toàn thế giới, người

bình thường cũng tham gia, lúc đó mới gọi là đồng!

Quy tắc của « Thần Ma » rất tùy ý, thậm chí có thể nói là không có quy tắc, hết thảy đều phải do người chơi tự mình khám phá.

Các game thủ lão luyện đều đã từ từ tìm được NPC nhận nhiệm vụ, chỉ có các tân thủ như ruồi mất đầu đang rối loạn. Văn Khanh cũng là lần đầu tiên chơi game online 3D, sau khi trải nghiệm giao diện game chân thật, cô cũng chuẩn bị đi nhận nhiệm vụ.

Sau đó có một NPC lén lút thậm thụt đi tới trước mặt cô, trên đầu hắn có một dòng chữ là kẻ ác Triệu Tứ, hắn hạ giọng hỏi: "Tây Môn đại quan nhân, ta có một phần bản đồ truyền thừa của thần tạo sư, người có muốn hay không?"

Văn Khanh: "..."

Cho nên, nhiệm vụ ấn cấp Thần mà nữ chính phải đánh chết không biết bao nhiêu con quạ đen, câu mười con cá vàng, còn phải giao mười vàng mới nhận được lại tặng không cho cô à?

Với cả Tây Môn đại quan nhân là cái quỷ gì chứ? Lúc cô thiết lập nhân vật hình như quên mất mục này, chắc là hệ thống lấy ngẫu nhiên rồi.

"Muốn!" Văn Khanh chém đinh chặt sắt nói, nhiệm vụ đưa đến tận cửa sao lại không muốn?

Triệu Tứ do dự một chút, cắn răng nói: "Mười đồng! Đưa ta mười đồng thì ta đưa ngươi!"

Nữ chính phải hoàn thành một loạt nhiệm vụ mới được mua với giá mười vàng, cô lại chỉ cần đưa mười đồng là mua được, đây là sức mạnh của giá trị may mắn max sao?

Văn Khanh thanh toán mười đồng cho hãn, sau đó thành công nhận nhiệm vụ. Skill sinh hoạt cao cấp nhất của « Thần Ma » chính là Thần cấp, thần tạo sư là chỉ thợ rèn cấp Thần? Truyền thừa của thần tạo sư à? Được đó.

Văn Khanh đi gặp trưởng thôn để nhận nhiệm vụ, nhiệm vụ của tân thủ phần lớn là chạy chân, giết thỏ thu thập lông, đào dược thảo, lấy quặng, câu cá các loại, để làm quen với trò chơi, cũng là tiện thể học chút kỹ năng sinh hoạt. Dù sao đi một vòng Văn Khanh đã mở ra các kỹ năng khác nhau như giám định, hái thuốc, lấy quặng, câu cá... Nhân tiện đổi luôn trang bị trắng trên người luôn.

Lúc Văn Khanh đang chuẩn bị đi dã ngoại hoàn thành khâu cuối của nhiệm vụ săn giết lang yêu, cô bị cản lại.

Một nam pháp sư nhân tộc có chút ngượng ngùng hỏi: "Cái kia, mỹ nữ, đồ lục của cô kiếm được ở đâu vậy?"

Văn Khanh nhú mày: "Thôn trưởng cho." Nói xong nhẹ nhàng rời đi.

Pháp sư có chút ử rữ, người bên cạnh khuyên hãn: "Nói với cậu rồi, người ta chắc chắn sẽ không nói cho cậu biết! Chắc chắn cô ấy đã làm nhiệm vụ ẩn nên mới được bộ đồ lục đó!"

Trò chơi mới bắt đầu hơn hai giờ, đẳng cấp cao nhất cũng mới cấp chín, người chơi toàn mặc đồ trắng, thỉnh thoảng gặp đồ lục cũng không thể góp ra một bộ. Nên bộ đồ lục của Văn Khanh ở thôn Tân Thủ cực kì bắt mắt.

Ai, giá trị may mắn cao cũng phiền thật, người khác hoàn thành nhiệm vụ toàn ban thưởng đồ trắng, còn cô thì toàn đồ lục. Nguyên một đám NPC nhiệt tình ghê gớm, không muốn cũng không được.

Lúc Văn Khanh đến vùng dã ngoại, đã có mấy người đang đánh lang yêu, đây là khâu cuối của nhiệm vụ tân thủ, bởi vì may mắn tăng thêm, tốc

độ làm nhiệm vụ của Văn Khanh tương đối nhanh, nên người ở nơi này không tính là nhiều. Nhưng những người có thể tới được đây nhất định đều là game thủ chuyên nghiệp.

Mấy người nhìn lướt qua Văn Khanh, lại tiếp tục công kích, dù sao nơi này lang yêu còn nhiều, còn xuất hiện liên tục, thêm người cũng không có ảnh hưởng gì.

Nhưng mà Văn Khanh vừa đến, trước mặt cô ngay lập tức hiện ra Boss lang yêu, Boss dã ngoại đầu tiên của toàn server.

Lần này những người kia không bình tĩnh được nữa, giết! Không chỉ có lượng lớn kinh nghiệm và danh vọng, còn có thể nổi tiếng trên TV!

Nhưng mà không chờ bọn họ tới cướp quái, Văn Khanh đã giơ tay chém xuống, Boss lang yêu chết thẳng cẳng, chết thẳng cẳng...

Mấy người nhìn Văn Khanh giống như gặp quỷ, Boss đó! Không phải quái nhỏ bình thường đâu! Không đúng, quái nhỏ bình thường cũng không thể đập một phát chết luôn được! Không thấy thời gian dài như vậy mà họ vẫn đang mài dao với mấy con quái nhỏ sao?

Văn Khanh phiền não thật sự, điểm cơ sở của cô cao, những điều này sẽ thể hiện trên lực công kích, máu Boss lang yêu còn không cao bằng một công kích bình thường của cô. Đây là chuyện tốt, nhưng cô thật không muốn bại lộ trước mặt người khác, ngộ nhờ bị người ta báo cáo thì làm sao bây giờ? Cô đang muốn nhân dịp này chưa có các bảng xếp hạng, cố giấu càng nhiều càng tốt.

Văn Khanh đành phải bày ra một cái mặt lạnh, ra vẻ đại thần cao thâm bí hiểm, chỉ thiếu nước nói thẳng cho người ta biết cô là cao thủ.

Những người kia quả thật bị cô hù dọa, ở phía xa quan sát, không dám tiến lại gần. Văn Khanh chọn thông báo nặc danh, sau đó mở bảo rương

được ban thưởng. Cũng may bảo rương chỉ có mình có thể nhìn thấy, nếu không sẽ khiến mọi người đổ mắt đến chết.

Trong lúc đó, nữ chính Vu Thanh Hòa, ID là Vu Quy, đang đánh con cá vàng cuối cùng. Kiếp trước cô nhìn hướng dẫn trò chơi thấy được nhiệm vụ ẩn này - nhiệm vụ cấp Thần xuất hiện ở thôn Tân Thủ. Loại nhiệm vụ này có một quy tắc, chỉ cần có một người nhận, những người khác sẽ không nhận được nữa. Bởi vậy người kia mới không hề kiêng dè phát nổ, song cuối cùng hẳn cũng chưa hoàn thành, bởi vì nhiệm vụ tiếp sau rất khó.

Vu Quy biết, thợ rèn sau này sẽ trở thành nghề kiếm lợi nhiều nhất trong trò chơi! Mà mãi đến lúc cô chết vẫn chưa từng xuất hiện thợ rèn cấp Thần. Cho nên, cô nhất định phải có được kho báu thần tạo sư này!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 62

Edit: Đèo

Beta: Wan+Miêu Nhi

Vu Quy cầm vật phẩm nhiệm vụ đi tìm NPC Triệu Tứ, Triệu Tứ tương đối dễ tìm, đi dạo ở cửa thôn, nếu người chơi nào đụng phải hẳn với ý đồ muốn nhận nhiệm vụ, hẳn sẽ mắng: "Muốn chết à! Quấy rầy lão tử nghỉ ngơi!" Hỏi như thế nào cũng đều nhận được một câu trả lời như vậy, thế nên người chơi cho rằng hẳn chỉ là một NPC bình thường.

Vu Quy cầm lông quạ đen đi đến trước mặt hẳn, thái độ cung kính hỏi: "Tiên sinh, ở chỗ ta có một ít lông quạ đen, ngài muốn không? "

Ánh mắt Triệu Tứ sáng lên: "Đưa ta xem."

Vu Quy đưa đồ qua, Triệu Tứ cả kinh nói: "Đúng là thứ ta đang cần." Tròng mắt hẳn chuyển động: "Ta còn cần một ít cá vàng, không biết người có thể giúp ta câu 10 con được không?"

Vu Quy lấy ra mười con cá vàng đã chuẩn bị từ sớm: "Bao nhiêu đây có đủ không?" Thôn Tân Thủ người đến người đi, cô lấy lông quạ kích phát nhiệm vụ đặc thù, người khác nhất định sẽ học theo. Nếu cô tiếp nhận nhiệm vụ cá vàng sau đó mới đi câu thì lúc trở về gái trinh nữ đã thành đàn bà rồi. Cho nên cô đã chuẩn bị sẵn từ trước, trực tiếp giao nhiệm vụ là được.

"Đủ rồi! Đủ rồi! Vu Quy người đúng là người tốt, để báo đáp, ta cho người một tấm bản đồ kho báu, chỉ cần mười vàng, người có thể cầm đi."

Vu Quy ngoài mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng không nhịn được nhảy cẫng lên, rốt cuộc bảo vật cũng tới tay. Cô cho Triệu Tứ mười vàng, sau đó hẳn cho cô một tấm da dê. Chung quanh có không ít người chơi hướng mắt về phía bên này, bởi vậy Vu Quy nhanh chóng bỏ tấm da dê vào túi rồi rời đi.

Chạy một mạch đến chỗ không có ai, sau đó cô mới mở tấm da dê ra xem, dùng thuật giám định, phía trên hiện lên – Đây là một tấm da dê rách nát.

Phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ: "Không có bất kì giá trị nào."

Vu Quy bối rối một lúc, không đúng, không phải sẽ hiện ra bản đồ truyền thừa của thần tạo sư sao? Cô xem lại lịch sử thông báo của hệ thống, nếu cô nhận được nhiệm vụ, hệ thống sẽ hỏi cô có muốn nhận hay không, chờ khi tiếp nhận thì mới có thể thấy danh sách nhiệm vụ.

Nhưng mà cô chỉ nhận được một dòng thông báo – "Người đã bị thôn dân của thôn Hạnh Hoa Triệu Tứ ác ý lừa gạt, điểm danh vọng của thôn Hạnh Hoa – 10."

Ác ý lừa gạt... lừa gạt...

Cô không biết nên cười hay nên khóc, khóc là do không nhận được nhiệm vụ, cũng đồng nghĩa với việc nhiệm vụ đã bị cướp. Cười là vì chính mình ngu xuẩn, lăn lộn mười năm cũng không nhìn ra kịch bản của trò chơi!

Quên đi, quả nhiên không phải của mình thì không nên cưỡng cầu, cô nên đi thẳng cấp để mau chóng rời khỏi thôn Tân Thủ thì hơn. Kiếp trước

cái gì cũng không hiểu còn có thể hô mưa gọi gió, sống lại một lần thì không có lý do gì bản thân lại không bằng kiếp trước!

Không ngờ lúc tiếp nhận nhiệm vụ lại gặp phải Thiên Hạ Vô Song, nhất thời làm tâm trạng rất tốt của cô từ lúc trọng sinh tới nay chuyển sang u ám. Thiên Hạ Vô Song, cô nên cảm hận hấn phản bội hay nên cảm tạ hấn làm cho cô trọng sinh? Cô đối với hấn chưa đủ tốt hay sao? Móc tim móc phổi vì hấn, không ngờ hấn lại xem mình như một kẻ ngốc.

"Nếu không phải bởi vì cô ta có tiếng tăm, ai muốn kết duyên cùng cô ta chứ? Trong bang hội cũng cần một cao thủ trấn thủ! Nói vài lời hay lừa cô ta, cô ta liền kiên nhẫn chịu khó dẫn người đi đánh phó bản, xuất hiện vật phẩm tốt cũng đưa cho bang hội, Nghê Thường Vũ Y của em cũng là do cô ta đánh được, nên cũng không cần so đo một cái danh hiệu làm gì, em phải biết rằng người anh yêu nhất chỉ có em thôi..."

Vừa nghĩ tới những lời cô nghe được ở kiếp trước, Vu Quy không kiềm được nước mắt, cố gắng nhẫn nhịn lắm mới không đi đến cào cho hấn một vuốt. Phải nhịn xuống! Cô hiện tại không có thực lực cũng không có thể lực, mà đối phương đang dẫn dắt một bang hội lớn, cô không phải là đối thủ của hấn!

"Vô Song, em đến muộn, có phải mọi người chờ lâu lắm rồi đúng không?"

Một âm thanh trong trẻo truyền đến, Vu Quy theo bản năng ngẩng đầu nhìn, một nữ mục sư ngọt ngào đáng yêu tươi cười chạy tới ôm cánh tay Thiên Hạ Vô Song, thái độ vô cùng thân mật.

Thì ra, hấn đã quen biết với Nhất Tiểu Khuynh Thành từ sớm! Buồn cười cho cô, kiếp trước chẳng hay biết chuyện gì, bị bọn họ đùa bỡn như một con hề...

Vu Quy bị kích thích, lúc giết lang yêu ra tay hết sức tàn nhẫn, dường như cho rằng những con lang yêu kia chính là Thiên Hạ Vô Song và Nhất Tiểu Khuynh Thành.

Bên cạnh có người huýt sáo: "Mỹ nữ, thao tác không tồi nha." Ra tay sắc bén, di chuyển nhẹ nhàng, điều này rất hiếm thấy ở người chơi nữ.

Cô không muốn phản ứng hẳn, nhưng thời điểm nhìn thấy ID đối phương lại thay đổi chủ ý.

Cô Thành, kiếp trước hẳn vẫn luôn là top 3 đại thần trên bảng xếp hạng.

*

Bên kia, Văn Khanh đang lừa dối đám tiểu đệ cô vừa thu phục được: "Thần Ma là trò chơi thực tế ảo có độ chân thật một trăm phần trăm, trong hiện thực hay trong game thì nhược điểm của chó sói đều giống nhau. Muốn một đòn giết chết thì phải tìm đúng nhược điểm của nó, còn mấy thằng nhóc các người trong hiện thực ngay cả một con gà còn chưa từng giết, các người muốn đạt tới trình độ của ta thì đi luyện trăm năm nữa đi!"

Nói xong, cô còn nhe răng âm khí dày đặc nói: "Ta chính là trải qua gió tanh mưa máu mới đi tới trình độ này. "

Vài người vây xem cô đánh Boss, rốt cuộc không thể nhìn xuống mà hỏi cô có tuyệt chiêu gì. Văn Khanh đành phải nói một đồng lời bậy bạ nửa giả nửa thật. Nhược điểm của lang yêu thật sự giống như trong hiện thực, gió tanh mưa máu gì đó cũng không phải giả, nhưng việc cô đánh Boss cùng với những lời đó không có quan hệ! Đơn giản chỉ là công kích cao thôi.

Nhưng mà rõ ràng mấy người chơi đó đều bị cô lừa gạt.

Tuyệt Địa Phùng Sinh: "Cái này ta biết, nếu như trong hiện thực thân thủ không tệ, ở trong game cũng sẽ thể hiện ra."

Màu Sắc Thuần Trắng: "Ta cũng nghe qua tin tức nội bộ, rà quét số liệu thân thể tùy người mà thay đổi, thân thể kém không thể có thể chất tốt được. "

.....

Cho nên, bọn họ theo bản năng xem Văn Khanh là cao thủ tuyệt thế trong hiện thực, thế nên trong game mới mạnh như vậy. Đương nhiên, cũng bởi vì Boss lang yêu là Boss nhỏ cấp mười, dựa vào thân thủ và kỹ năng tất sát quả thật có thể đập phát chết luôn. Bởi vậy mới không hề nghi ngờ khả năng công kích của Văn Khanh.

Cô thấy bọn họ không hoài nghi, lặng lẽ thở phào. Haiz! Còn tưởng rằng tạo một tài khoản chơi game có thể tự do tự tại chơi một cách công khai, không ngờ đánh Boss còn phải che che giấu giấu, cô cảm thấy ít nhất trước khi đạt cấp năm mươi thì không thể cho người ta biết lực công kích của cô, nếu không sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị công ty game phong hào (*).

(*) Phong hào (封号): một hình thức trừng phạt chính thức đối với người dùng vi phạm của một trang web hoặc trò chơi nào đó. Khi quản trị viên hoặc GM (game master) tin rằng người chơi hoặc người dùng đã gian lận hoặc vi phạm luật lệ, tài khoản tương ứng sẽ bị cấm tạm thời hoặc vĩnh viễn. Sau khi bị phong hào, hệ thống sẽ tự động nhận diện và ngăn chặn người dùng khỏi việc vào game hoặc trang web trong khoảng thời gian được chỉ định.

Cáo biệt đám người Màu Sắc Thuần Trắng, cô trở về thôn. Bởi vì giết boss nên nhận được vô số kinh nghiệm, cô lập tức vọt tới cấp mười một. Cấp mười là có thể rời thôn đi đến thành chính. Nhưng cô không vội vã rời đi, mà trước tiên gửi bán hết vật phẩm ở trong túi qua cửa hàng nặc danh của hệ thống.

Lại một lần nữa cảm ơn giá trị may mắn của cô, các loại nhiệm vụ khen thưởng tốt hơn người khác, những đồ cô không cần dùng đối với người khác đều là đồ tốt, lấy thủ cấp của Boss lại nhận được một bộ da sói đầy đủ cấp lục, trong đó có cả vũ khí lục. Thuộc tính còn tốt hơn trang phục cô đang mặc trên người.

Nhưng mà cô không hề muốn thêm sinh mệnh thêm công kích một chút nào, thậm chí còn muốn tìm một bộ quần áo làm giảm thuộc tính, bởi vậy mới gửi bán bộ quần áo da sói ở cửa hàng.

Tin tức vừa ra, người chơi nhìn đến đều hết sức kinh ngạc! Tên này là người mới đúng không? Rót được đồ cực phẩm mà không dùng, lại đem đi bán. Cái này không phải là ngu ngốc quá hay sao?

Tuy cảm thấy đối phương rất ngốc, nhưng bọn họ ước gì nhiều người cũng ngu ngốc như vậy, bộ trang phục cấp lục này ít nhất có thể dùng cho tới cấp hai mươi lăm, tuy rằng giá niêm yết hơi cao, nhưng hoàn toàn đáng giá. Thế lực ở khắp nơi một bên vội vàng kiếm tiền, một bên nghe ngóng người kia là ai, nhưng cũng đành tốn công vô ích.

Văn Khanh hoàn toàn không lưu danh ở bất cứ nơi nào, suy nghĩ một chút cũng biết người bán thứ này và người giết Boss lang yêu là cùng một người, nhưng lại không tra ra được ID của cô, bởi vì toàn bộ cô đều để nặc danh, ngay cả trên bảng xếp hạng cũng y như thế.

Sau khi Văn Khanh đem đồ gửi bán, liền thoát game. Hiện tại game thực tế ảo còn đang trong bước đầu phát triển, còn chưa nghiên cứu ra việc mang dịch dinh dưỡng vào cabin trò chơi, bởi vậy đến giờ vẫn phải ra ăn cơm.

Văn Khanh làm bốn món mặn, một món canh, gọi Tiểu Phượng Hoàng ra ăn cơm. Lúc Tiểu Phượng Hoàng từ trong khoang trò chơi bước ra, vẻ mặt vô cùng không tốt, cô hỏi nó: "Làm sao vậy?"

"001 quá khinh người, em hỏi hấn tại sao không có tộc Phượng Hoàng, hấn nói Phượng Hoàng không phải người, sao có thể trở thành một tộc được? Cái này không phải là kì thị chủng tộc hay sao? Những điều nhân kia đều trở thành Vũ tộc, tộc Phượng Hoàng của em tốt xấu gì cũng là thần thú trong thiên địa, thế nhưng không bằng bọn điều nhân! Tức chết em rồi! Không được, chút nữa đi vào em phải cùng hấn lí luận tiếp!"

Cô không còn lời để nói: "Cho nên đến tận bây giờ em chưa tiến vào trò chơi? Vẫn luôn cùng 001 tranh cãi về chuyện đó hay sao?"

Tiểu Phượng Hoàng trợ tròn đôi mắt: "Đây là vấn đề về nguyên tắc, không thuyết phục hấn sao được?"

Cô gắp cho nó một cái đùi gà: "Em bị ngốc à? Hấn chỉ là một NPC, trình tự đều được cài đặt sẵn, em nói lý với hấn thì được gì? Em vào Thần tộc không được sao? Thần thú cũng được coi là Thần tộc mà?"

"Ồ! Còn có Thần Tộc hả? Sao em chỉ thấy bốn loại chủng tộc thôi nhỉ?"

"Còn không phải vì em đặc tội 001, hấn làm sao có thể cho em chọn các loại chủng tộc ẩn chứ." Văn Khanh liếc nó một cái, chỉ số thông minh thấp đúng là chẳng có gì hay!

"Còn nữa, tuy rằng ở trong trò chơi, nhưng em cũng không nên tùy tiện làm lộ thân phận của mình, càng không thể nói cho người khác nghe! Thần thú các em đoán chừng tố chất thân thể mạnh mẽ hơn con người rất nhiều, cho nên trước khi tiến vào trò chơi thì ẩn hết tất cả ID, lực công kích, giá trị thương tổn,...đi. Làm bất cứ chuyện gì cũng không cần lưu danh, bằng không em sẽ bị công ty game phong hào. "

"Biết rồi!"

Văn Khanh thấy bộ dạng một chút cũng không để ý của nó, không biết có nghe vào không, không yên lòng để nó chơi một mình, bởi vậy lại nói:

"ID của chị là Tây Môn Đại Quan Nhân, sau khi tiến vào trò chơi trước tiên thêm chị vào danh sách bạn bè, chị dẫn em theo, bằng không em gốc như vậy bị người ta bán đi lúc nào cũng không biết. "

Tiểu Phượng Hoàng đột nhiên ngừng ăn một lát, không hề hé răng, nó không muốn chơi cùng cô chút nào, một người chơi tự do hơn nhiều! Đến lúc gặm xong đùi gà, nó mới phát hiện đó là đùi gà, kêu rên một tiếng: "Sao chị lại cho em ăn đùi gà? Bọn em là đồng loại đó! Trời ơi, mình ăn đồng tộc! "

Văn Khanh cạ lời: "Không phải trừ trước đến nay Phượng Hoàng tộc rất chướng mắt gà sao? Ngay cả Thanh Loan cũng ghét bỏ người ta huyết thống không thuần chủng. Còn nữa, sẽ thuyết phục hơn nếu em bỏ cái đùi gà kia xuống rồi khóc đó. "

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 63

Edit: Đèo

Beta: Linh211 + Miêu Nhi

Văn Khanh vào trong trò chơi lần nữa, phát hiện đồ vật cô gửi bán buổi sáng đã bán được rồi, trừ đi phí giao dịch của hệ thống, tổng cộng bán được 537 vàng. Hiện tại trò chơi đang ở giai đoạn đầu, còn chưa có chức năng quy tiền ảo thành tiền thật, bởi vậy hơn năm trăm vàng đã là một số tiền lớn, cô lập tức leo lên vị trí đầu của bảng tài phú.

Văn Khanh có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới trong trò chơi tiền dễ kiếm như vậy!

Cô một bên đi dạo ở thôn Tân Thủ, một bên chờ Tiểu Phượng Hoàng đăng nhập vào. Trước khi vào trò chơi cô đã bàn xong với hãn rồi, vào thôn Tân Thủ phải chọn Thôn Hạnh Hoa để gặp cô, rồi sau đó cô sẽ dẫn hãn đi. Tiểu Phượng Hoàng nghe lời như vậy, cô tin tưởng nó nhất định sẽ đến đây.

Quả nhiên, không bao lâu sau liền thấy Tiểu Phượng Hoàng từ điểm xuất phát đi đến, chỉ là nét mặt có chút uể oải.

Còn có thể không uể oải sao? Nó bị Văn Khanh uy hiếp tới đây. Trên thực tế nó một chút cũng không nghĩ đến - ở trong không gian bị cô áp chế, ở nhà thì bị cô quản thúc, đi vào trong trò chơi cũng bị cô ràng buộc, còn có Phượng quyền hay không? Nó rất muốn chọn một thôn Tân Thủ khác, thế

nhưng Văn Khanh nói nếu nó dám không tới, đợi rồi trò chơi cô sẽ đánh nó...

"Sao lại chậm thế? Giăng co với 001 hả?"

Cô click mở danh sách người chơi phụ cận, thêm nó vào danh sách bạn tốt. Lúc nó làm chứng minh, lấy họ của cô đặt tên là Văn Phượng, sử dụng ID là Phượng Hoàng.

"Không phải, hãn không cho em chọn chủng tộc che dấu, em lý luận với hãn một chút, rốt cuộc cuối cùng hãn cũng bị em thuyết phục, cho phép em lựa chọn Thần Tộc. "

001: "... " Rõ ràng là hãn bị làm phiền gần chết!

Văn Khanh dẫn nó tới chỗ thôn trưởng tiếp nhận nhiệm vụ, nói với nó những việc cần chú ý, sau đó để nó tự đi làm nhiệm vụ. Cô cũng không phải là một bảo mẫu, tuy rằng nói là dẫn nó đi, nhưng cũng không nhất thiết phải làm nhiệm vụ cùng.

Huống hồ, với vẻ mặt muốn nói lại thôi của trưởng thôn vừa nãy, trực giác của cô cảm thấy có một nhiệm vụ quan trọng đang chờ cô.

Chờ mọi người đi hết, cô cười tủm tỉm đi đến gần hỏi: " Thôn trưởng, có phải ngài muốn nhờ ta hỗ trợ chuyện gì đúng không? "

Thôn trưởng thở dài một hơi: "Đáng lẽ việc nguy hiểm như vậy ta không nên làm phiền người, nhưng nếu đã bị người nhìn ra, ta đành phải kể cho người nghe. "

"Từ thời kỳ thượng cổ, sau cuộc chiến giữa thần và ma, hai chủng tộc này cùng biến mất trong thiên địa, thế gian chỉ còn tồn tại bốn chủng tộc là nhân, yêu, tiên, vũ. Ta giấu đi thân phận Ma tộc, vẫn luôn cố hết sức đi tìm bí mật khiến Ma tộc biến mất, ý đồ làm cho Ma Tôn xuất hiện trở lại thế

gian, trải qua sự cố gắng của nhiều thế hệ, rốt cuộc cũng tìm ra được một chút manh mối... "

Văn Khanh nhướng mày, trong nguyên tác mãi cho đến cấp 70 mới xuất hiện nhiệm vụ tìm ma, tại sao bây giờ đã xuất hiện rồi? Nhưng mà nhiệm vụ của cô hình như không giống cho lắm, tìm kiếm Ma Tôn sao?

<< Thần Ma >> có hai nhánh nhiệm vụ chủ tuyến, một là tìm ma, hai là gặp thần. Người chơi bắt đầu từ cấp 70 bắt đầu lựa chọn trận doanh, ma và thần là hai trận doanh lớn. Lựa chọn trận doanh xong sẽ xuất hiện nhiệm vụ tìm ma hay gặp thần, nhiệm vụ thành công thì thành ma hoặc thành thần. Nhưng xác suất thành công chỉ có một phần vạn. Mà người chơi được chọn chủng tộc che dấu lúc trước, cũng không phải là trăm phần trăm có thể thành công, chẳng qua so với người khác tỷ lệ lớn hơn một chút mà thôi.

Thôn trưởng liên miên giới thiệu một đoạn bối cảnh lớn, sau đó mới nói tới đề tài chính: "Ta thấy người cốt cách thanh kỳ, thân thể mang dòng máu của Ma tộc, định mệnh đã an bài để người đến Hạnh Hoa Thôn, nhiệm vụ phục hưng Ma tộc ta giao lại cho người. "

Nhiệm vụ che dấu: "Nhận ủy thác của trưởng thôn, tìm kiếm Ma Tôn, có đồng ý hay không? "

"Đồng ý. "

Hiện tại trong tay cô đã có hai nhiệm vụ ẩn giấu, làm nhiệm vụ thần tạo sư ở thành Chu Tước, còn nhiệm vụ tìm ma phải thực hiện ở thành Thanh Long, việc này có chút phiền toái. Nhưng mà có thể từ từ làm, tuyệt đối không thể hoàn thành quá sớm.

Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, cô đi ra ngoài chờ Tiểu Phượng Hoàng, sau đó có một vị đại thẩm may vá trong thôn lại gần cô nói: "Dì nói cho con nghe một bí mật, bậc thầy may vá Vô Y đang muốn thu nhận đồ đệ, dì cho

con một phong thư, con giúp dì giao cho hẳn, nhất định hẳn sẽ nhận con làm đồ đệ... "

Văn Khanh: "... " Cô chính là đứng ở chỗ này chờ người nha! Vì cái gì nhiệm vụ cũng có thể từ trên trời rơi xuống?

Nhưng mà nhiệm vụ đã đưa tới cửa nên không thể không tiếp, hơn nữa đối phương còn là một bậc thầy may vá.

Vì vậy, sau khi Văn Khanh cùng Tiểu Phượng Hoàng làm hết nhiệm vụ ở trong thôn, cô đã nhận được -- Thực đơn gia truyền của Lý đầu bếp, bài thuốc gia truyền của Hà đại phu....

Đến cả Tiểu Phượng Hoàng cũng nhìn không nổi nữa: "Còn nói trò chơi không kì thị chủng tộc! Chúng ta đi cùng nhau, vì cái gì mà thứ tốt đều cho chị, em thì lại bị lạnh nhạt? "

"Em còn không biết xấu hổ nói ra, người của Thần tộc, cơ sở danh vọng so với tộc khác cao hơn 50%, thế nhưng lại bị khấu trừ hết, độ hảo cảm của NPC tất cả đều là giá trị âm, rốt cuộc em đắc tội với 001 như thế nào vậy hả?"

Vẻ mặt của Tiểu Phượng Hoàng mê mang: "Em không có đắc tội với hẳn, thời điểm em đi hẳn còn rất cao hứng mà. "

Cuối cùng cũng tiễn được ôn thần đi, có thể không cao hứng sao?

Cô biết nó là một tên đầu gỗ, hỏi cũng như không hỏi.

"Đi thôi, đi giết 3 con Lang Yêu là em lên được cấp mười, sau đó có thể rời khỏi thôn. "

Lúc này đây, cô cố ý mang Tiểu Phượng Hoàng đi đến một nơi ba mặt đều bị núi bao quanh, là nơi không dễ dàng bị người khác phát hiện ra. Cô

đã xem qua thuộc tính của nó, sức mạnh của skill AOE* còn cao hơn cả cô, vì để không dọa đến người khác nên chỉ có thể trốn tránh đi làm nhiệm vụ.

*skill AOE: chiêu thức đánh lan.

Class của Tiểu Phượng Hoàng là chiến sĩ Thần tộc, thần thú rất coi trọng tổ chất thân thể, chiến sĩ cũng thế, nên chức nghiệp này rất thích hợp với nó. Nhưng mà chính mắt nhìn thấy Tiểu Phượng Hoàng dậm chân một cái đã đánh chết một bầy Lang Yêu vẫn làm cho cô chịu khiếp sợ không hề nhỏ.

Xong rồi, về sau không thể để nó rời khỏi tầm mắt của mình!

Cô vô cùng phiền muộn, không được, không thể bắn khoản quá nhiều, nếu không sẽ chẳng thể nào chơi trò chơi một cách thoải mái được.

Chơi mà cứ oán trời trách đất, bó tay bó chân thì chơi như thế nào được nữa?

Cô dứt khoát thoát khỏi trò chơi, cũng tiện kéo Tiểu Phượng Hoàng ra ngoài này.

"Chị làm gì vậy? "

"Phượng Hoàng này, chị cần phải nói cho em biết một chuyện, để cho hai chúng ta không bị phong hào thì tạm thời chúng ta không thể chơi trò này được, chờ người khác chơi tới cấp bậc cao hơn thì tính tiếp, nếu không sẽ tạo ra chênh lệch quá lớn, rất dễ khiến người khác chú ý. "

Mới đầu Tiểu Phượng Hoàng có chút không vui, nhưng mà cô đã đồng ý dẫn nó đi ăn nên nó cũng không có ý kiến gì, dù sao cũng mới chơi trò chơi được một ngày, chưa tìm ra được niềm vui nào cả.

Vì thế mỗi ngày cô mang theo Tiểu Phượng Hoàng đi ăn chơi bay nhảy, buổi tối trở về lại bận rộn làm việc.

Suy cho cùng cô đã trải qua một đời ở thế giới tương lai, kỹ thuật thực tế ảo ở đó đã hết sức hoàn thiện. Tuy rằng cô chưa từng chơi game online thực tế ảo, nhưng cơ giáp có liên quan đến kỹ thuật đó, cho nên đối với phương diện này cô có thể coi là đã từng xem qua.

Trình độ kỹ thuật ở thế giới này có hạn, một số việc ở thế giới tương lai dễ dàng làm được nhưng ở đây lại rất khó để thực hiện, ví dụ như tài liệu sinh vật có vấn đề. Cho nên cô muốn nghiên cứu một phen để tìm ra phương án thiết kế phù hợp với thời đại này.

Cô cũng không phải là người trong ngành nên khi bắt tay vào làm gặp không ít khó khăn, sau đó Văn Khanh dứt khoát mua luôn một phòng thí nghiệm, chuyên môn dùng để nghiên cứu. Tiền làm nghiên cứu khoa học là do cô chơi chứng khoán mà có, đây cũng coi như là nghề cũ.

Cô tốn gần một năm, cuối cùng thí nghiệm cũng có đột phá, nhưng cô không làm lộ chuyện này ra ngoài mà tiếp tục nghiên cứu để tìm ra phương án khác tốt hơn.

Sau đó, cô mang theo Tiểu Phượng Hoàng vào trò chơi lại.

Thời gian một năm, trong trò chơi đã có rất nhiều chuyện thay đổi đến long trời lở đất, thể hiện rõ ràng nhất chính là việc có thêm rất nhiều người chơi, thôn Tân Thủ hầu như toàn người với người chen lấn nhau, giống như một cái chợ vô cùng nhộn nhịp.

Bởi vì game online thực tế ảo cuối cùng cũng được mọi người hưởng ứng tham gia.

Văn Khanh còn mua cho ba Tịch và mẹ Tịch mỗi người một khoang trò chơi, có thời gian rảnh rỗi thì để cho bọn họ thử một chút.

Văn Khanh với Phượng Hoàng bị người khác chen lấn lạc nhau đến mấy lần rồi mới tìm thấy nhau, mãi sau mới tới được Truyền Tống Trận. Sau khi mỗi người giao mười đồng, bọn họ mới được truyền tống đến thành Chu Tước.

Tình huống ở thành Chu Tước tốt hơn không ít, ít nhất là không bị người khác chen lấn. Cô cùng Phượng Hoàng tách ra, chia nhau đi tìm NPC từng nghề để học kỹ năng.

<< Thần ma >> thiết lập kỹ năng tương đối đơn giản. Mỗi người sẽ có một kỹ năng căn bản, sau khi tăng lên cấp mười có thể học được một kỹ năng mới. Mà mỗi một cấp có thể gia tăng một điểm thuộc tính, việc thêm điểm thuộc tính như thế nào còn phải căn cứ vào nghề nghiệp từng người chơi mà cẩn thận lựa chọn.

Cô có mười điểm thuộc tính không dùng đến, cho dù cô không cộng thêm vào thì thuộc tính hiện giờ của cô cũng cao hơn thuộc tính của người chơi cấp 100 rất nhiều.

Kỹ năng căn bản của pháp sư là quả cầu lửa, cô còn học thêm kỹ năng phóng tia chớp, tổng cộng chỉ có hai kỹ năng. Mà hiện tại trong trò chơi tối đa chỉ mới có cấp 49, không tính kỹ năng mấy kỹ năng đọc sách khác thì ít nhất cũng phải có năm kỹ năng. Cô cần phải cố gắng hơn mới được.

Văn Khanh lại vào xem bảng cấp bậc, đứng thứ nhất ở bảng là Nhất Kiếm Tây Lai, chỉ còn một chút là cấp 50. Đứng thứ hai gọi là Cô Thành, cũng cấp 49, chỉ kém Nhất Kiếm Tây Lai một chút, đứng ở hạng thứ ba là Vu Quy, vừa mới lên cấp 49, xuống chút nữa chính là những người chơi cấp 48.

<< Thần ma >> ngoại trừ mười cấp đầu thăng cấp khá mau, càng về sau thì càng khó, có đôi khi mười ngày nửa tháng cũng không tăng thêm được một cấp nào. Dù sao chế tác game online thực tế ảo tốn rất nhiều chi phí,

nếu thăng cấp quá nhanh, chờ đến khi mãn cấp, hứng thú của người chơi không còn thì bọn họ còn kiếm tiền như thế nào được?

Ở trên bảng tài phú, cũng bị các đại tài phiệt chiếm lĩnh, động một chút là nghìn vạn, có khi lên tới trăm triệu, Văn Khanh đã từng rất có tiền-năm trên bảng tài phú, nhưng sớm đã bị đè xuống không nhìn thấy gì. Cô cũng không có để bụng.

Còn ở bảng xếp hạng mỹ nữ, Vu Quy đứng thứ nhất.

Đứng nhất ở bảng mỹ nữ, thứ ba ở bảng cấp bậc, Vu Quy hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất nữ thần của << Thần ma >>.

Mà đệ nhất nữ thần này, thỉnh thoảng lại có chút scandal thu hút sự chú ý của người khác. Đầu trang diễn đàn có tin hot, tháng trước xảy ra một vở kịch lớn của năm -- << Ngày 8 tháng 8 đôi gian phu dâm phụ Thiên Hạ Vô Song và Nhất Tiểu Khuynh Thành. >>

Bên trong bài post miêu tả vô cùng sinh động, Thiên Hạ Vô Song chính là một tra nam, loại người ăn trong bát nhìn trong nồi, có bạn gái rồi còn muốn đi câu dẫn nữ thần Vu Quy, hơn nữa Nhất Tiểu Khuynh Thành không có ngăn cản mà cùng với tra nam diễn kịch để Vu Quy vì họ mà bán mạng...

Đủ loại bằng chứng hoàn toàn chứng thực tội danh của Thiên Hạ Vô Song cùng Nhất Tiểu Khuynh Thành, vì thế nên thanh danh của hai người ở trong << Thần ma >> vô cùng thối nát, những người ở trong bang hội của hắn cũng bị người ta công kích. Cuối cùng không chơi nổi nữa nên Nhất Tiểu Khuynh Thành đã xóa nick rời khỏi trò chơi.

Mặt của Thiên Hạ Vô Song lại dày hơn một chút, chính hắn cũng là một cao thủ trong trò chơi, lại có một nhóm anh em chí cốt ở đây, thế nên vẫn trụ vững trong này.

Văn Khanh hứng thú xem hết một loạt tin tức, cảm thấy thủ đoạn của Vu Quy thật sắc bén, hoàn toàn không cho tra nam tiện nữ có cơ hội phản công nào cả. Đồng thời cũng âm thầm chú ý các đại thần có quan hệ với Vu Quy, về sau cần phải tránh xa ra. Bởi vì những người có liên quan đến cô ta, bất luận là nam hay nữ, chỉ số thông minh toàn bộ offline, 100% biến thành fan nảo tàn của cô ta, không hề có một chút lí trí nào để nói.

Trong nguyên tác Tịch Văn Khanh chính là bị những người này phá hủy.

Lại nói tiếp, nguyên chủ cũng không làm ra chuyện thương thiên hại lí gì cả, cô tiến vào trò chơi đã là chuyện của hai năm sau, trong trò chơi mỗi ngày đều có drama, vở kịch lớn năm xưa đã trở thành một chuyện xưa cũ.

Bởi vậy, nguyên chủ ở trong trò chơi chỉ là một người chơi mới, tìm được một đại thần dẫn dắt cô, dần dà mới nảy sinh tình cảm. Cô lớn lên lại xinh đẹp, đại thần cũng có ý tứ với cô, vì thế hai người ở trong trò chơi kết duyên với nhau.

Mà vị đại thần này lại chính là Thiên Hạ Vô Song - nhân vật chính của vở kịch năm đó, Tịch Văn Khanh cũng không hiểu rõ tình hình. Thiên Hạ Vô Song mang cô đi thăng cấp còn tặng quà cho cô, tất nhiên cũng thay đổi ấn tượng ban đầu với hẳn.

Sau đó, thời điểm nhìn thấy Vu Quy, vị người trong lòng từng thích vị nữ thần này nên cô rất khó chịu. Thế là nguyên chủ đã châm chọc mỉa mai, nói mấy lời khó nghe, rồi các loại tìm đường chết...

Vu Quy đã sớm không phải Vu Quy của lúc trước, bởi vậy không cần cô ta lên tiếng, một đám fan nảo tàn tự phát của cô ta cũng sẽ tra tấn nguyên chủ hết lần này đến lần khác, ép cô phải rút ra khỏi trò chơi thì thôi đi, thậm chí còn kéo ra ngoài hiện thực...

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 64

Edit: El

Beta: Miêu Nhi

Sở dĩ Văn Khanh làm nhiệm vụ "thần tạo sư" đầu tiên, bởi vì cô cần chế tạo một thứ vũ khí có sát thương siêu cao để che dấu lực công kích của mình.

Nhiệm vụ ẩn dấu làm không dễ dàng, ngay cả khi có giá trị may mắn max, cô vẫn phải mất đến một tháng mới hoàn thành.

Phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ là đạt được danh hiệu thần tạo sư, nhưng trước tiên phải chế tạo ra một vũ khí Thần cấp đã. Văn Khanh rèn một cây chùy thủ, điểm nhanh nhẹn của cô rất cao, sử dụng chùy thủ làm vũ khí nhất định sẽ khiến cho kẻ địch bất ngờ.

"Chúc mừng người chơi nặc danh chế tạo thành công vũ khí Thần cấp 『Ám ảnh』."

"Chúc mừng người chơi nặc danh đạt được danh hiệu 『Đại sư rèn thần cấp』."

Hệ thống thông báo liên tiếp ba lần, lập tức gây nên một trận náo động.

[thế giới] Trắng như vậy: Ngọa tào! Đại thần nào trâu bò thế thế! Vũ khí thần cấp!

[thế giới] Cô Thành: Người anh em, xin được kết bạn!

[thế giới] Màu sắc thuần trắng: Trời má! Đại thần Cô Thành cũng xuất hiện luôn rồi! Xin chụp ảnh chung!

[thế giới] Lớn như vậy: Cầu xin đại thần che chở! Không cầu bao nuôi, chỉ cầu một món vũ khí màu cam là được rồi.

[thế giới] Nhất Kiếm Tây Lai: Tôi đưa nguyên liệu, cầu xin đại thần nặc danh rèn cho tôi một cây kiếm.

[thế giới] Dấu Chấm Than: Xin chụp ảnh chung! Đại thần Nhất Kiếm Tây Lai cũng xuất hiện rồi!

[thế giới] Nhất Kiếm Tây Lai: Tôi đưa nguyên liệu, cầu xin đại thần nặc danh rèn cho tôi một cây kiếm.

[thế giới] Một chén nước: Mau xem! Top Thần binh thay đổi rồi! "Ám ảnh" đã leo lên hạng nhất! Thuộc tính quá nghịch thiên!

.....

Một đám người nhanh chóng đi xem top thần binh, chờ đến khi nhìn thấy một loạt giá trị thuộc tính ở phía sau của "Ám ảnh", tất cả đều bị sốc đến nỗi nói không nên lời. Cái khác không nói, chỉ cần nhìn vào giá trị sát thương lên đến sáu con số đã đủ để ngăn chặn bộ não của mọi người rồi. Đại thần "Nhất Kiếm Tây Lai" có cấp bậc cao nhất trong bảng xếp hạng cũng chỉ tạo ra sát thương hơn 90 nghìn - đúng vậy, tương đương với số lẻ của "Ám ảnh".

Giống như một giọt nước rơi vào trong chảo dầu, trò chơi ngay lập tức sôi sục lên. Cùng với những quần chúng ăn dưa đang kinh ngạc cảm thán cúng bái, những người có chút thế lực đều tìm hiểu xem thần tạo sư là ai.

Tuy nhiên, sau khi Văn Khanh phóng ra tin tức làm tức chết người, cô liền mang theo Tiểu Phượng Hoàng đi đánh phỏ bản. Bây giờ cô mới cấp hai mươi chín, đánh phỏ bản thì kinh nghiệm mới tăng nhanh được, cũng không có người nhìn thấy nên đây là phương án hợp lý nhất rồi.

Văn Khanh luôn chọn phỏ bản hai người có thể tiến vào, đồng thời còn phải đi từng bước chậm rãi để không phá vỡ kỉ lục của người khác. Hai người bọn họ cứ như vậy mà thăng cấp trong thầm lặng, không hề làm cho người khác chú ý. Phần thưởng trong phỏ bản từ trước đến nay đều rất phong phú, đặc biệt là Văn Khanh thì khỏi phải bàn. Bởi vậy cô nhận được không ít thứ tốt nhưng đều bị cô bán qua cửa hàng của hệ thống.

Đánh phỏ bản hơn một tháng, cấp bậc của hai người bọn họ cuối cùng cũng đuổi kịp đại bộ phận người chơi - tất cả đều cấp 47. Trong lúc Văn Khanh dành chút thời gian đi truyền tin, đã báỉ Vô Y đại sư làm thầy, học tập kĩ năng may vá. Thịnh thoảng chế tạo cho mình một vài bộ trang bị, làm nhiều lần cô liền trở thành đại sư may vá.

Điều này cũng không gây ra sóng gió gì, bởi vì sự chú ý của người chơi vẫn còn đặt ở thần tạo sư kia. Đều là đại sư, nhưng có hai chữ Thần cấp ở đầu thì lại khác nhau một trời một vực đó.

Văn Khanh mang theo cái túi chật ních từ trong phỏ bản đi ra, chuẩn bị vào trong thành gửi bán đồ. Tuy nhiên cửa hàng của hệ thống thật sự hồ người, gửi bán phải nộp phí 50%! Cô quyết định tự mình mở cửa hàng, chỉ cần trả 5% lợi nhuận giống như trả thuế cho chủ thành. Nếu độ hảo cảm với thành chủ cao, thậm chí trả 2% cũng có thể. Giá trị may mắn của cô đã max, thế nào cũng sẽ được ưu đãi không ít đúng không.....

Văn Khanh vừa đi vừa suy nghĩ, đúng lúc này cô bất ngờ bị một con quái vật khổng lồ đụng phải khiến cho cả người lao đảo. Văn Khanh đứng vững mới thấy rõ, thì ra là "Boss man ngu ru hoang dã". Trong khoảng thời gian này người chơi vẫn luôn lan truyền một tin tức, "Boss man ngu ru" có tỷ lệ

rơi ra "Kiến bang lệnh". Vì vậy các đại hiệp hội đều đang tuyển hội viên đến đây để truy lùng, nơi hoang dã này sớm đã bị các bang hội lớn thu dọn sạch sẽ.

Bởi vì Văn Khanh vừa mới đánh phó bản ở vùng phụ cận là "Động xương khô" cho nên mới đi ngang qua nơi này. Con boss này cũng quá xui xẻo, vốn dĩ đã bị đánh chỉ còn một tầng máu mỏng dính, vừa rồi đụng vào người Văn Khanh liền lăn quay ra chết.

Văn Khanh dở khóc dở cười. Bị đâm chết như thế này đối với một con Boss mà nói là cách chết khuất nhục nhất. Bởi vì Văn Khanh ăn được last hit, cô không thuộc bang hội nào, cũng không có tổ đội cho nên tất cả kinh nghiệm đều thuộc về cô. Điều này làm cho Văn Khanh có chút băn khoăn, người khác đánh đến chết đi sống lại nhưng cô lại nhặt được một tiện nghi lớn.

Người nhặt được tiện nghi - Văn Khanh chuẩn bị mở rương kho báu sau đó sẽ đưa "Kiến bang lệnh" cho bọn hăn. Không cần nghi ngờ, người khác có thể mở một trăm lần đều không mở được "Kiến bang lệnh", nhưng cô thì khác, có mở bao nhiêu lần đi chẳng nữa thì tỷ lệ vẫn là 100%! Bản thân lấy đi kinh nghiệm của bọn họ, nhưng lại trả cho bọn họ "Kiến bang lệnh", xem như mấy người kia kiếm lời rồi.

Tuy nhiên, cô chưa kịp mở rương, hai đợt sấm sét liên tiếp đánh đánh về phía cô. Văn Khanh phản ứng cực nhanh, vội vàng né tránh, sau đó một đám người chơi hùng hổ xông tới!

"Tiện nhân! Nhà ngươi cũng dám cướp Boss của bang Diệt Thế chúng ta!" Một nữ cung thủ hồng y đỏ rực chửi ầm lên.

Tâm tình Văn Khanh lập tức không tốt. Có phải nhóm người này mù rồi đúng không? Không thấy con boss tự bản thân nó xông tới đụng phải cô sao? Nếu cô là người chơi bình thường, đụng một cái chắc chắn sẽ chết, cô

không chết là bởi vì điểm phòng ngự cao. Rõ ràng là bọn họ trách nhầm người vô tội, thế mà chẳng phân biệt rõ trắng đen liền hùng hổ xông tới, có bệnh hả!

Văn Khanh cũng phát hỏa: "Mắt người bị mù à! Boss đụng trúng thì liên quan gì đến ta!" Vốn dĩ định đưa "Kiến bang lệnh" cho bọn hắn, nhưng bây giờ, có mơ cũng đừng nghĩ đến!

Hoa Nguyệt Dạ vẻ mặt trào phúng: "Không liên quan đến người? Nếu người không phải cố ý, như thế nào lại trùng hợp xuất hiện ngay tại thời điểm Boss còn một giọt máu? Muốn nhật tiện nghi cũng không hỏi thăm xem đối thủ của người là ai! Ngu ngốc!"

Trời má!

Văn Khanh lửa giận bùng lên: "Mẹ người mới ngu ngốc! Trò chơi này do nhà của người mở? Con đường này viết tên bang hội của các người à? Ta đi như thế nào còn phải thông báo cho các người sao! Mặt mũi của người lớn ghê ta?"

Diệt Thế? Ha hả, cô nhớ kỹ!

Hồng y cung thủ Hoa Nguyệt Dạ liền giương cung bắn một mũi tên về phía Văn Khanh, lại bị cô tránh đi. Cô ta còn muốn cài lại tên, lại bị một nữ pháp sư mặc bạch y ở bên cạnh ngăn cản. Nữ pháp sư tiến lên một bước, nhin không được nhãn mày: "Cô nương này... xem như trùng hợp đi, kinh nghiệm không nói tới nhưng xin trả lại phần thưởng của boss cho chúng ta, dù sao boss cũng là do chúng ta đánh."

Bạch y mỹ nhân có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, một nụ cười cũng có thể làm người khác không rời mắt được, khẽ nhíu mày cũng đủ khiến người ta đau lòng, chỉ muốn xua tan những điều không vui trong lòng cô, như thế làm cho cô nhíu mày là một chuyện thiên lí bất dung vậy.

Quả nhiên, cô vừa dứt lời, một đám fans nào tàn lập tức nhảy ra.

"Người này sao có thể như vậy được chứ? Nhặt được tiện nghi thì thôi đi, còn tham lam muốn chiếm luôn bảo rương. Làm người cũng không thể không biết xấu hổ như thế!"

"Đừng bắt nạt Vu Quy của chúng ta, trả rương lại rồi rút đi! Bằng không gặp một lần giết một lần!"

"Không có mắt nhìn thật ngu xuẩn. Không có khả năng đánh Boss liền chạy tới cướp đoạt, muốn cướp cũng không hỏi thăm xem chúng ta là ai? Bang "Diệt Thế" của chúng ta người có thể chọc nổi sao?"

Văn Khanh mỉm cười. Lúc đầu cô cũng chỉ muốn chơi thật tốt cái trò chơi này, kiếm ít tiền hiếu thuận cha mẹ nguyên chủ. Người ủy thác chưa nói tới nên cô cũng không có ý định đi gây sự với nữ chính, thậm chí còn cố ý tránh đi những người đó, bởi vì cô biết chỉ số thông minh của bọn họ đều không online, bắt nạt bọn họ cũng không có cảm giác thành tựu gì! Nhưng không ngờ rằng đám người không có mắt này lại chủ động đi tới trêu chọc cô.

Văn Khanh nhìn Vu Quy, cong môi cười lạnh: "Bọn họ có đại diện cho người không? Nói ra những lời này là ý tứ của người sao? Chẳng qua có hay hay không cũng không sao cả, nếu nuôi chó thì phải quản cho tốt, quản không tốt mà còn thả cho nó đi ra cắn người thì đó chính là trách nhiệm của người!"

Văn Khanh nói xong, không đợi bọn họ kịp phản ứng, cầm "Ám ảnh" nhanh chóng lao đến chỗ Hoa Nguyệt Dạ, giơ tay chém xuống. Ngay cả tiếng kêu la thảm thiết còn chưa phát ra, Hoa Nguyệt Dạ đã biến mất.

Văn Khanh không chút do dự lại chạy đến giết chết một người nữa, tốc độ nhanh đến nỗi chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh. Tất cả mọi người đều không thể động đậy, trơ mắt nhìn cô giống như Tử Thần đi thu hoạch mạng người.

Bởi vì trước khi Văn Khanh giết Hoa Nguyệt Dạ đã dùng kỹ năng cố định quần công, có hiệu lực trong thời gian mười giây.

Mười giây, cũng đủ cho cô giải quyết tất cả.

Người cuối cùng chính là Vu Quy. Văn Khanh muốn cô ta trở mắt nhìn mọi người bị cô giết chết nhưng cô ta lại không thể làm gì. Kể từ khi trọng sinh tới nay luôn xuôi gió xuôi nước, một đám fan nào tàn luôn tăng bốc nên có lẽ cô ta đã quên nơi này là trò chơi, không phải là hiện thực.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 65

Edit: El

Beta: Wan+Miêu Nhi

Có điều trong khoảng thời gian Văn Khanh ăn cơm, trong trò chơi đã gió nổi mây vần. Toàn bộ những người của bang Diệt Thế đều bị cô đánh rớt một cấp, sao họ có thể để yên chứ?

[Thế giới] Hoa Nguyệt Dạ: Treo thưởng Tây Môn Đại Quan Nhân một vạn đồng vàng! Giết chết được một ngàn đồng vàng! Luân bạch (*) lãnh mười vạn đồng vàng! Screenshot lĩnh thưởng!

(*) Luân bạch (轮白): chủ yếu dùng trong trò chơi, là nhân vật bị người ta giết liên tục, giết đến khi cấp về không, võ công, trang bị cũng không còn. Bạch có nghĩa là tâm ý rõ ràng. Hiểu đơn giản là lúc sống lại thì bị người khác chặn.

[Thế giới] Hoa Nguyệt Dạ: Treo thưởng Tây Môn Đại Quan Nhân một vạn đồng vàng! Giết chết được một ngàn đồng vàng! Luân bạch lãnh mười vạn đồng vàng! Screenshot lĩnh thưởng!

[Thế giới] Hoa Nguyệt Dạ: Treo thưởng Tây Môn Đại Quan Nhân một vạn đồng vàng! Giết chết được một ngàn đồng vàng! Luân bạch lãnh mười vạn đồng vàng! Screenshot lĩnh thưởng!

.....

[Thế giới] Tiểu Bạch Bất Bạch: Tây Môn Đại Quan Nhân là ai thế? Đắc tội gì với bá vương hoa của bang Diệt Thế à? Ai tới khoa phổ (*) cho ta một chút đi?

(*) Khoa phổ (科普): khoa học phổ cập (khoa phổ) còn được gọi là khoa học đời sống, đề cập đến việc sử dụng các phương tiện khác nhau theo cách đơn giản, dễ hiểu cho phép công chúng tiếp nhận kiến thức khoa học tự nhiên và khoa học xã hội, thúc đẩy ứng dụng khoa học và công nghệ, và ủng hộ các phương pháp khoa học. Truyền bá tư tưởng khoa học và thúc đẩy tinh thần khoa học. Khoa học phổ cập là một loại hình giáo dục xã hội.

[Thế giới] Khoa Phổ Đạt Nhân: Nghe nói là bị đoạt quái, Diệt Thế đánh Boss Man Ngưu chỉ còn một giọt máu, lại bị Tây Môn Đại Quan Nhân đoạt mất.

[Thế giới] Đại Phú Hào: Đáng đời, đoạt quái đáng đánh chết cả nhà!

[Thế giới] v587: Đệt! Nào Tây Môn Đại Quan Nhân bị úng à? Dám đoạt boss với bang hội của nữ thần! Đi đi đi, cho ta một vé!

[Thế giới] Thanh Khách: Ai biết tọa độ của Tây Môn Đại Quan Nhân ở đâu không? Báo cho ta với, không quan tâm ai đúng ai sai, nhưng mười vạn đồng vàng là của ta, đừng hòng cướp được!

[Thế giới] Hoa Nguyệt Dạ: Tây Môn đại tiện nhân, người có bản lĩnh thì trốn cả đời luôn đi! Diệt Thế gặp người một lần sẽ giết người một lần!

[Thế giới] Hoa Nguyệt Dạ: Con mẹ nó chứ! Rùa đen rút đầu! Sợ rồi à?

.....

Hoa Nguyệt Dạ là một nữ game thủ nổi danh trong 《 Thần Ma 》 . Cô nổi danh không phải vì cấp bậc cao mà bởi vì tính cách. Tính khí cùng dáng người cô ấy giống nhau ở một điểm, rất nóng, rất dễ bùng nổ, lời nói thô tục đến nỗi nam giới cũng không phải đối thủ của cô. Dù tính cách của Hoa Nguyệt Dạ có chút tùy tiện nhưng lại rất trượng nghĩa, không khác nam nhân là mấy. Quan trọng nhất chính là nhan sắc đủ tốt, có thể nói là đồng nhan cự nhũ (*), bởi vậy rất có nhân khí trong trò chơi.

(*) Đồng nhan cự nhũ (童颜巨乳): ý chỉ một cô gái có dáng vẻ giống trẻ con nhưng có ngực lớn; cự nhũ có nghĩa là ngực lớn. Là từ ngữ mạng được sử dụng trong mấy năm gần đây, ngoài việc mô tả người thật, còn được sử dụng để mô tả nhân vật anime.

Cô ta mắng chửi Văn Khanh dữ dội trên kênh Thế giới, lại liên quan đến đệ nhất nữ thần Vu Quy của 《 Thần Ma 》 , vì thế một đám người chơi không rõ chân tướng cũng hòa theo. Tuy nhiên không phải ai cũng đăng bài trên loa Thế giới, sau khi đại đa số mọi người vây xem, họ vội chạy đến diễn đàn mắng chửi ở dưới các bài đăng, giống như không đi theo mắng thì bọn họ không thể hiện được năng lực của mình vậy. Do đó, Văn Khanh thời gian này thật sự rất nổi tiếng.

Văn Khanh lật xem mấy bài đăng trước đó, không khó để phát hiện ra có người đang điều khiển dư luận, tất cả đều nghiêng về một phía mắng chửi cô, nói bang Diệt Thế thật xui xẻo mới đụng phải cô vân vân... Văn Khanh cười lạnh, mỗi người đều bị đánh tụt xuống một cấp xem như cảnh cáo bọn họ, người thông minh sẽ biết cô không phải dễ chọc. Không ngờ cô đã đánh giá quá cao chỉ số thông minh của đám người này rồi!

Tuy nhiên cũng có khả năng là người ta căn bản không xem trọng chuyện tụt cấp, chơi trò chơi là khoái ý ân cừ (*), tụt một cấp cũng không chết được! Tại phương diện này, Văn Khanh đúng là không sáng khoái bằng người khác. Dù sao cô cũng là một lão yêu quái không biết đã sống

bao nhiêu năm, đối với mỗi sự việc đều có lòng bao dung, đã sớm không còn sự kích động ngông cuồng của tuổi trẻ nữa rồi.

(*) Khoái ý ân cừ (快意恩仇): cụm từ này rất phổ biến trong tiểu thuyết võ hiệp, tức có ân báo ân, có thù báo thù, thẳng thắn dứt khoát, không hề đắn đo do dự.

Có lẽ, cô cũng nên ngông cuồng một lần nhỉ?

[Thế giới] Tây Môn Đại Quan Nhân: Bán đấu giá Kiến Bang Lệnh! Giá khởi điểm một đồng! Diệt Thế và chó đừng tham gia!

[Thế giới] Tây Môn Đại Quan Nhân: Bán đấu giá Kiến Bang Lệnh! Giá khởi điểm một đồng! Diệt Thế và chó đừng tham gia!

[Thế giới] Tây Môn Đại Quan Nhân: Bán đấu giá Kiến Bang Lệnh! Giá khởi điểm một đồng! Diệt Thế và chó đừng tham gia!

Sau khi cô phát ra ba cái loa, kênh thế giới im lặng cực kì. Phải qua một hồi lâu mới có người nói.

[Thế giới] Tiểu Bạch Bất Bạch: Ăn dưa ở hàng đầu, ngồi chờ đánh nhau!

[Thế giới] Thanh Khách: Chính chủ đã xuất hiện! Xin báo tọa độ cho ta.

[Thế giới] Đại Phú Hào: Cmn! Cái đồ không biết xấu hổ! Đoạt boss của người ta còn dám công khai đấu giá Kiến Bang Lệnh?

[Thế giới] Hoa Nguyệt Dạ: Con mẹ nó chứ! Kiến Bang Lệnh là của bang Diệt Thế chúng ta! Tiện nhân trả lại đây!

Hoa Nguyệt Dạ tức muốn nổ tung, bọn họ quét sạch bảy tám lượt Man Ngưu, đến một lần cũng không có rơi ra Kiến Bang Lệnh! Khó khăn lắm mới có một lần rơi ra thì lại bị tiện nhân này cướp mất! Tức chết cô rồi!

Vu Quy cảm thấy hơi vi diệu. Tây Môn Đại Quan Nhân không biết đến từ đâu, từ kiếp trước đến nay cô chưa từng nghe nói qua, nhưng khi thấy cô ta ra tay, xem chừng cũng là một cao thủ. Hơn nữa, nếu cô không nhìn lầm, Tây Môn Đại Quan Nhân đang cầm trên tay đệ nhất thần binh trên bảng xếp hạng – Âm Ảnh.

Điều này hết sức thú vị, người chế tạo Âm Ảnh là thần tạo sư, mà muốn trở thành thần tạo sư thì chỉ có con đường duy nhất là tiếp nhận nhiệm vụ truyền thừa thần tạo sư từ Triệu Tứ... Nói cách khác, một năm trước cô bị Triệu Tứ lừa gạt không nhận được nhiệm vụ, là vì Tây Môn Đại Quan Nhân đã tiếp nhận rồi?

Trước tiên đoạt nhiệm vụ ẩn của cô, sau lại đoạt boss của cô, còn lấy mất Kiến Bang Lệnh đầu tiên trên toàn server, việc này thật khéo làm Vu Quy cảm thấy vô cùng vi diệu, nên cô mới không ngăn cản Hoa Nguyệt Dạ treo thưởng truy nã.

Bởi vì cô cũng muốn xem thử một chút Tây Môn Đại Quan Nhân đến tột cùng là có át chủ bài gì.

Trong 《 Thần Ma 》 , cấp năm mươi mới có thể thành lập bang hội, Kiến Bang Lệnh của Văn Khanh lại là cái đầu tiên của toàn server, vì vậy không chỉ bang Diệt Thế muốn mà các bang hội khác cũng muốn.

Tuy nhiên hiện tại Vu Quy còn chưa có tư cách nói một tiếng mọi người đều phải nghe theo, nên không thể để cho người khác vì mặt mũi của cô mà dễ dàng từ bỏ lợi ích. Vì lẽ đó, sau khi Văn Khanh đấu giá, tiếp sau đã có một số người ra giá.

Văn Khanh báo giá một đồng, chỉ vì muốn làm nhục bang Diệt Thế mà thôi, người khác sẽ không tin là thật, chẳng mấy chốc giá cả liền đạt tới giá trị thật sự của nó, cuối cùng thành giao với giá tám ngàn đồng vàng, bán cho một bang hội có tên là Tam Kiếm Khách.

Những người của bang Diệt Thế ở trên kênh Thế giới không ngừng kêu gào, cố gắng ngăn cản trận bán đấu giá này. Văn Khanh chẳng hề quan tâm may, tiền trao thì cháo múc. Bang Diệt Thế trơ mắt nhìn kẻ thù bán Kiếm Bang Lệnh mà bọn họ vất vả đánh quái cho người khác, trong lòng tức muốn chết! Hận không thể rút gân lột da Văn Khanh.

Văn Khanh cười giấu một tiếng. Nếu bọn họ tự mở bảo rương, có thể mở ra Kiếm Bang Lệnh được hay không còn chưa biết. Có điều chỉ có như vậy mới làm bọn họ đau lòng.

Văn Khanh ngay sau đó lại phát thêm hai tin tức.

[Thế giới] Tây Môn Đại Quan Nhân: Treo thưởng Hoa Nguyệt Dạ với số tiền lớn! Luân bạch! Tiền thưởng —— Thần binh Yêu Nguyệt top 2 trong bảng xếp hạng Thần Binh!

[Thế giới] Tây Môn Đại Quan Nhân: @Nhất Kiếm Tây Lai nhận đơn! Nguyên liệu tự chuẩn bị! Thù lao: Không được làm bạn với bất kì người nào thuộc bang Diệt Thế!

Dùng chiêu "gậy ông đập lưng ông", Hoa Nguyệt Dạ treo thưởng cô, nghĩ cô sẽ không treo lại chắc?

[Thế giới] Tiểu Bạch Bất Bạch: Trời đất! Chỉ muốn nói rằng bảng thần binh lại thay đổi xếp hạng rồi, lại là một món thần binh nữa! Thuộc tính của pháp trượng Yêu Nguyệt so với Phồn Tinh không hề yếu hơn chút nào! Đáng tiếc ta lại không phải pháp sư. Cầu xin quan nhân chế tạo một món vũ khí chiến sĩ, cho ta luân bạch Vu Quy cũng được.

[Thế giới] Đại Phú Hào: Móa! Nữ thần đã trêu chọc gì người?

[Thế giới] Thuần Bạch Sắc: Cầu cung tên! Để ta luân bạch chính mình cũng được!

[Thế giới] Nhất Kiếm Tây Lai: OK. Ta thêm người.

[Thế giới] Đại Phú Hào: Tây Lai đại thần, người đồng ý? Một người đến quái cũng cướp của người khác mà cũng tin! Ai biết cô ta có phải lừa gạt người hay không?

[Thế giới] Nhất Kiếm Tây Lai: Liên quan quái gì đến người?

.....

Lúc Văn Khanh nhìn thấy câu "liên quan quái gì đến người", không kiềm được bật cười. Quả nhiên, trong trò chơi vẫn có người bình thường, cũng không phải nam nhân nào đều sẽ quỳ liếm nữ chính. Trong nguyên tác, Nhất Kiếm Tây Lai chiếm vị trí số một trong bảng xếp hạng hàng năm, người này ngoài hiện thực là hậu duệ của một gia tộc võ cổ, thân thủ không tồi, giỏi dùng kiếm, rất có khí phách kiếm sĩ. Hiếm có người nào không bị hào quang của nữ chính mê hoặc nên Văn Khanh mới nhận đơn đặt hàng của hắn.

Vu Quy lần này thật sự tức giận, từ khi trọng sinh đến nay, người cô muốn lôi kéo nhất là Nhất Kiếm Tây Lai, không ngờ bây giờ bị người ta cắt đứt. Cô đang tự hỏi xem có phải mình đã đắc tội với Tây Môn Đại Quan Nhân lúc nào rồi không? Nếu không tại sao đối phương luôn đối nghịch với cô chứ?

Cô gửi tin nhắn cho Cô Thành, hỏi hắn có biết đối phương là ai hay không. Cô Thành rất nhanh liền trả lời.

"Bang Diệt Thế của các người có mâu thuẫn gì với Đại Quan Nhân kia? Có thể hòa giải hay không? Đối phương là thần tạo sư, không thể kết giao thì cố gắng đừng đắc tội."

Vu Quy đương nhiên biết không thể đắc tội với thần tạo sư, nhưng khi cô biết thì đã đắc tội người ta quá mức rồi.

Có điều cũng không quan trọng, sống lại một lần nữa, rất nhiều chuyện cô đã thông suốt, chỉ là một trò chơi, chơi theo ý mình là được, cô không muốn vì bất kì kẻ nào mà để mình chịu ủy khuất. Tây Môn Đại Quan Nhân đã định trước không hợp với cô, cô cũng chỉ có thể đối đầu với đối phương, không có gì to tát cả.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 66

Edit: Kỳ Vân

Beta: Linh211 + Miêu Nhi

"Tây Môn Đại Nhân đang ở rừng đá hoang dã, hang động quý quật, nhanh tới đó!"

Tin tức được truyền ra, tất cả người chơi Diệt Thế đều nhanh chóng tụ tập ở hang động quý quật. Văn Khanh ở trên Kênh Thế Giới nhục nhã Diệt Thế như vậy, là ai cũng không thể nhẫn nhịn được. Nếu bây giờ không dạy dỗ cô một trận, thì sau này đến cả con chó con mèo cũng có thể nhảy lên đầu bọn họ ngồi!

Một trận vây giết chính thức bắt đầu.

Nếu Văn Khanh đã muốn ẩn giấu hành tung, thì đừng mong người nào sẽ tìm được cô. Nhưng nếu có người tìm được, như vậy chứng minh cô muốn cho bọn họ tìm được. Cho nên trận vây giết này đến cuối cùng ai là con mồi của ai cũng khó mà nói.

Cửa hang động quý quật đã bị vây chặt như nêm cối, hơn ba trăm thành viên của Diệt Thế canh giữ ở cửa động. Nếu có người nào từ phó bản đi ra, sẽ ngay lập tức bị công kích, mặc kệ có giết nhầm người chơi khác hay không.

Người chơi bị giết nhằm bùng nổ tức giận, hùng hù hỏ hỏ muốn đi tìm đối phương lý luận, nhưng vừa thấy có nhiều người của Diệt Thế như vậy, biết không thể trêu vào bọn họ nên đành ngậm đắng nuốt cay tự nói mình xui xẻo.

Con mẹ nó! Năm không cũng trúng đạn! Bộ thăng cấp dễ dàng lắm sao? Trong một giây đã bị người ta đánh rớt một cấp! Đúng là bệnh tâm thần!

Diệt Thế vừa nhìn thấy tình hình không đúng lắm, sợ làm người chơi khác tức giận nên vội vàng mật báo với Vu Quy. Vu Quy hơi suy tư nói: "Nói với mọi người, chỉ cần là người bị ngộ thương, tới Diệt Thế báo danh, Diệt Thế sẽ bồi thường thỏa đáng!"

Sau khi lời này truyền ra, không ít người mới giảm một chút oán khí, nhưng càng có nhiều người lại cảm thấy vô cùng nhục nhã! Có thể mua khoang trò chơi ngay từ lúc mới bắt đầu, bây giờ đã lên tới cấp bốn mươi, có ai là thiếu tiền đâu? Bọn họ chơi trò này là vì cảm giác thăng cấp rất sáng khoái, chưa nói đến chuyện vô duyên vô cớ bị đánh rớt một cấp, bây giờ còn ra vẻ cao cao tại thượng bố thí cho bọn họ, cái này gọi là gì? Đây là đánh một cái rồi cho một viên kẹo? Ai thêm chút bồi thường này chứ?!

Vì vậy, lần hành động này của Vu Quy không chỉ không đem lại hiệu quả trấn an, ngược lại còn như đổ thêm dầu vào lửa, càng kích động tâm lý phản nghịch của những người chơi khác. Tuy bây giờ họ phải nén giận vì Diệt Thế, nhưng có một số thứ càng áp chế lại càng phản phệ dữ dội hơn.

Sau khi Diệt Thế giết nhằm một vài người, người khác ở bên trong phó bản nghe được tin cũng không ra, bọn họ tình nguyện bị quái thú giết chết chứ không muốn ra ngoài bị người của Diệt Thế giết nhằm. Chết trong phó bản sẽ không rớt cấp, nhưng bị người chơi khác giết thì sẽ rớt cấp, rớt trang bị. Bởi vậy người Diệt Thế canh ở cửa gần nửa ngày, cũng không thấy một bóng dáng nào đi ra.

Văn Khanh nhìn thời gian không sai biệt lắm, mới mang áo choàng ẩn nấp đi ra khỏi hang động quý quật. Áo choàng ẩn nấp là thứ được cô chế tạo ra sau khi cô báỉ Vô Y đại sư làm thầy. Nó chỉ có một tác dụng duy nhất là có thể ẩn nấp thân thể vô cùng hoàn mỹ, làm người chơi khác không nhìn thấy được cô.

Ngoài cửa động, người của Diệt Thế vây thành ba tầng trong ba tầng ngoài, che dấu cũng không thềm che dấu, bọn họ cứ đứng như vậy chờ Văn Khanh tự chui đầu vào lưới.

Nếu đối phương dám ra đây, bọn họ sẽ một tay đánh cô thành thịt vụn. Nếu cô không dám ra, bọn họ sẽ lên Kênh Thế Giới lan truyền cô là rùa đen rụt cổ, sợ bị đánh, có tật giật mình, sau đó tội danh của cô sẽ được chứng thực.

Ý nghĩ này rất tốt, nhưng điều quan trọng là Văn Khanh có đồng ý phối hợp hay không. Cô nhàn nhã chậm chậm từ hang động đi ra, một tay cầm ám ảnh, một tay tung ra kỹ năng cố định quần công. Sau đó tăng tốc độ đến mức tận cùng, giơ tay chém xuống, thu hoạch từng mạng người.

Đây là một buổi tiệc giết chóc, vai chính của buổi biểu diễn chỉ có một người, nhưng không ai có thể thấy được.

Rất nhanh người của Diệt Thế nhận thấy có gì đó không đúng, tất cả mọi người xông xáo, thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết truyền ra. Từng người từng người bọn họ ngã xuống, nhưng lại không biết địch nhân ở đâu! Muốn đánh trả cũng không đánh được! Quả thật tức điên lên rồi!

Phạm vi cố định có thời hạn, một lần Văn Khanh có thể cố định hơn hai mươi người, mỗi người mười giây. Cô còn một kỹ năng nữa là gây choáng váng, cũng có tác dụng hơn hai mươi người, thời gian cũng là mười giây, sử dụng luân phiên hai kỹ năng này, hiệu quả cực kỳ cao.

"Không tốt! Là Tây Môn Đại Quan Nhân! Cô ta đang dùng kỹ năng ẩn nấp!"

"Mọi người mau tản ra! Đừng đứng gần nhau nữa!"

"Không được, bị người bên ngoài chặn rồi! Nếu bọn họ không tản ra thì chúng ta cũng không thoát ra được!"

"Không xong! Bọn họ bị cố định rồi! Dùng phù truyền tống đi!"

"Phù truyền tống đắt như vậy! Không có việc gì thì ai mà mang theo chứ!"

"Con mẹ nó! Đừng dấy! Cậu dẫm vào chân tôi rồi!"

.....

Người của Diệt Thế vô cùng đông, mà Văn Khanh chỉ lẻ loi một mình. Ban đầu coi như đối phương không tìm thấy địch nhân cũng có thể kịp thời chạy trốn, không đến mức cả đoàn bị diệt. Nhưng bọn họ lại tìm đường chết vây kín mít ở cửa động, vốn là định chặn Văn Khanh lại, để cô không còn đường thoát, nhưng ai ngờ lại giúp cô đỡ tổn thêm chút sức.

Văn Khanh dùng phù truyền tống, từ cửa động trực tiếp bay ra bên ngoài, giết từ ngoài vào trong, người khác muốn trốn cũng không trốn được. Cô ra tay cực kỳ nhanh, căn bản không cho người khác có thời gian tự hỏi, hơn ba trăm người, trừ Hoa Nguyệt Dạ dùng phù truyền tống chạy trốn, tất cả đều chết trong tay cô!

Lần đầu tiên giao phong, lấy việc cả đoàn người Diệt Thế bị diệt mà chấm dứt.

Quần chúng ăn dưa tới xem náo nhiệt đều bị dọa đến mức rớt cả dưa, một người giết ba trăm người? Dù tận mắt nhìn thấy cũng không dám tin

tưởng!

"Bật hack à? Làm sao có thể?"

"Tất cả người của Diệt Thế đều vô dụng như vậy? Để cho một người giết hơn ba trăm người?"

"Hahaha, hôm nay online quá lâu, tôi cũng bị hoa mắt rồi!"

"Người của Diệt Thế đều bị Tây Môn Đại Quan Nhân thu mua hết cả rồi? Đây là vôi vàng muốn tạo thế lực cho người ta hả?"

"Chân tướng chỉ có một, Tây Môn Đại Quan Nhân mới là bang chủ của Diệt Thế! Vì muốn bang chủ nổi tiếng, bọn họ cũng rất liều đấy."

"Ta thắc mắc Tây Môn Đại Nhân ẩn nấp như thế nào? Cô ấy không phải pháp sư sao? Đạo tặc cũng chỉ ẩn nấp được vài giây, còn cô ấy vì sao ẩn nấp được thời gian dài như vậy?"

"Bỗng nhiên cảm thấy hơi đau lòng Diệt Thế, cả đoàn vây bắt Tây Môn Đại Quan Nhân, kết quả bị một mình cô ấy giết hết cả đoàn, xin hỏi mặt mấy người có đau không??"

"Đau lòng +1!"

.....

Đương nhiên, cũng có không ít người nghi ngờ có phải Tây Môn Đại Quan Nhân bật hack hay không, 1vs300, lại còn thắng một cách xinh đẹp, sao giống với game thủ RMB trong game PC Thời đại vô lương tới vậy nhỉ?

Tuy rằng vũ khí của cô thuộc dạng nghịch thiên, thủ đoạn khó lường, nhưng vẫn có cảm giác hơi mơ hồ. Trong trò chơi, nếu một người có cấp bậc cao hơn người bình thường một ít thì là cao thủ; cao hơn cao thủ một ít

thì là đại thần; nếu lớn hơn nữa thì không cần suy nghĩ, chắn chắn là bặt hack rồi! Nhưng Game Online thực tế ảo cũng có thể hack được sao?

Lúc này, Văn Khanh đã phát một đoạn quảng cáo trên Kênh Thế Giới.

[Thế Giới] Tây Môn Đại Quan Nhân: Áo choàng ẩn nấp, che dấu cực tốt, phục vụ cho việc giết người cướp của! Giá bán một vạn đồng vàng.

Bên dưới có đoạn video cô xuất sắc giết hết cả đoàn người, còn giải thích thêm một vài điều cơ bản.

"Full HD không che! Dạy người làm sao để giết được cả một đoàn ba trăm người trong một phút!"

"Trước tiên người phải tăng điểm tốc độ lên cao nhất! Võ công trên đời, chỉ có nhanh mới không phá được! Nhanh đến mức tận cùng rồi thì cậu chính là thiên hạ vô địch!"

"Tiếp theo, yêu cầu phải có kỹ năng cố định và kỹ năng gây choáng tới max cấp, thời gian thi triển là mười giây, thời gian hồi chiêu cũng là mười giây, sử dụng luân phiên nhau thì không chê vào đâu được."

"Tiếp theo, người chỉ cần một áo choàng ẩn nấp, giá hữu nghị là 9999, nhanh tay mang áo choàng ẩn nấp về nhà!"

"Cuối cùng, người cần một đối thủ ngu như heo giống như Diệt Thế, làm bọn họ vây ở một chỗ thì càng tốt!"

Lợi hại! Hóa ra pháp sư còn có cách chơi này! Có người chơi suy đoán một chút, dựa theo cách nói của Văn Khanh, xác thật có thể làm được. Nếu như không ai làm được thì là bởi vì ngay từ đầu không có người nào chỉ tăng điểm tốc độ lên cao nhất, còn những cái khác thì bỏ qua, đến ngay cả thích khách cũng không dám chơi như vậy. Mà Tây Môn Đại Nhân lại có lối chơi đó, chỉ sợ là không có kinh nghiệm nên đánh bậy đánh bạ chẳng?

Huống hồ muốn làm được như cô nói, thì còn cần một vũ khí có giá trị tổn thương cực kỳ cao, bằng không nếu như một dao không chém chết, đối phương tùy tiện đánh trả một cái thì mình toi đời.

Theo bản năng, người chơi đều nghĩ Văn Khanh da giòn, nếu tất cả số điểm của cô đều thêm vào tốc độ, nghĩ cũng biết phòng ngự của cô chắc chắn không cao. Đến người Diệt Thế cũng có suy nghĩ như vậy, hơn nữa còn đang lấy nhược điểm này của đối phương để lên kế hoạch mới.

Lần này cả đoàn bị giết thật sự vô cùng oan uổng! Rõ ràng đều là người có thực lực, lại bị một người chơi đê đánh tới tơi bời hoa lá hẹ! Diệt Thế đã trở thành trò cười cho khắp thiên hạ!

"Bang chủ, lại có người muốn xin rút lui."

Trong phòng hội nghị, Phó bang chủ đi vào nói.

Diệt Thế dù đã đăng kí thành lập nhưng phải trên cấp năm mươi mới có thể thành lập được bang hội. Trên thực tế bang hội này không phải thành lập trong ngày một ngày hai, khi chưa có nó, bọn họ cũng đã tụ tập lại với nhau vì Vu Quy. Vu Quy cho bọn họ không ít đồ tốt, lại cùng chung chí hướng với nhau nên mới một lòng một dạ đi theo cô.

Trong bang hội thì mấy người đó đều là nguyên lão, mỗi người Vu Quy đều dành không ít tâm tư để kết thân, nghe được tin bọn họ muốn rút lui, trong lòng Vu Quy hơi tức giận mắng.

Con người ai cũng như thế, lúc có lợi ích thì sẽ đi theo mình, nhưng khi xảy ra chuyện thì lại cắt đứt quan hệ, không phải cô đã sớm nhìn thấy rõ ràng rồi sao?

Cô Thành cũng đuổi tới bang hội, nhưng không phải vì an ủi cô.

"Vu Quy, chuyện này ta không biết người suy nghĩ như thế nào? Quá xúc động, đây không phải là phong cách của người. Chuyện đoạt Boss, thật ra không thể trách Tây Môn Đại Quan Nhân được, Boss tự đụng vào người cô ấy, người ta còn chưa nói gì. Nhưng Hoa Nguyệt Dạ rõ ràng thối phồng lên, đi lên đấu võ, chẳng trách làm người ta tức giận."

"Ta vẫn không rõ, vì sao người luôn hết mực che chở cho Hoa Nguyệt Dạ? Nói dễ nghe một chút thì cô ta là người thẳng thẳng, nhưng nói khó nghe một chút thì cô ta là người không có não, bởi vì một mình cô ta mà Diệt Thế đắc tội không biết bao nhiêu người? Đại gia đây chơi trò chơi để tìm niềm vui, ai muốn mỗi ngày đều phải thu dọn một đống rắc rối của cô ta chứ?"

Nghe hần chỉ trích, sắc mặt của Vu Quy cũng không nhịn được trở nên lạnh lẽo: "Làm sao người biết là Boss tự đụng vào cô ta?"

"Trên diễn đàn có ghim một tin tức, tung video ngày đó ra. Ta nghĩ không chỉ ta, mà người chơi khác nhìn thấy cũng sẽ biết rõ đầu đuôi câu chuyện - Tây Môn Đại Quan Nhân không hề đoạt Boss. Chúng ta treo thưởng cho mọi người luôn phiên giết cô ấy, nhất định sẽ bị lên án."

Vu Quy không kịp nhiều lời với hần, vội vàng mở diễn đàn ra, quả nhiên ở trang đầu nhìn thấy một tin tức đỏ rực —— 《Ai nói Tây Môn Đại Quan Nhân đoạt Boss thì hãy mau xem! Thạch chùy!》

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 67

Edit: Kỳ Vân

Beta: Wan+Miêu Nhi

"Vả mặt! Lại bị vả mặt! Má trái của Diệt Thế vừa bị đánh sưng, bây giờ lại đưa má phải ra cho người ta đánh!"

"Làm tôi sợ đến mức rớt dứa rồi, chuyển hướng nhanh thật!"

"2333 (*), người anh em lúc trước nói đoạt boss thì cả nhà chết đâu rồi? Mau ra đây, mấy người nợ Đại Quan Nhân một lời xin lỗi!"

(*) 2333: Ahahaha

"Gần đây Diệt Thế làm trò cười hơi nhiều. Lúc trước thì suốt ngày gây sự với chúng tôi, chèn ép Nhất Thiểu Khuynh Thành, bôi xấu Thiên Hạ Vô Song, tuy rằng có drama để hít, nhưng mỗi ngày đều cãi nhau thật sự rất phiền. Bây giờ nhân quả tuần hoàn, cuối cùng cũng bị người khác vả mặt rồi."

"Không lẽ cả bang hội của Vu Quy đều bị mù hết rồi? Đây mà gọi là cướp Boss sao? Tôi thấy người xui xẻo nhất là Tây Môn Đại Quan Nhân mới đúng!"

"Nói dối không chớp mắt. Muốn gia nhập Diệt Thế phải đáp ứng vô số điều kiện, lúc trước tôi không đủ tiêu chuẩn mới bị Diệt Thế từ chối cho gia

nhập."

"Nữ thần Vu Quy OOC (*) rồi! Ban đầu thấy cô ta bị tra nam tiện nữ phản bội, tôi còn cảm thấy rất đồng cảm với cô ta, bây giờ đúng là một lời khó mà nói hết."

(*) OOC (out of character): nghĩa là nhân vật trong fic không xử sự như tính cách vốn có của họ ở bên ngoài.

.....

Vu Quy lướt xem những bình luận đó, trong lòng trầm xuống, luôn cảm thấy chuyện này không theo ý mình một chút nào. Thật ra cô biết, chuyện đoạt Boss kia không thể trách Tây Môn Đại Quan Nhân được, chỉ là ngày đó giết Boss ba lần cũng chưa thấy Kiến Bang Lệnh. Tất cả mọi người đều nóng nảy, tâm trạng không được tốt lắm, đặc biệt là Hoa Nguyệt Dạ, lúc nóng nảy thì không ai có thể ngăn được.

Nhưng Hoa Nguyệt Dạ với mình là người một nhà, ra tay cũng chỉ vì muốn rường đỡ, sao cô có thể không bênh người nhà chứ? Vì vậy chỉ có thể đồng ý với ý kiến của Hoa Nguyệt Dạ.

Lúc đầu cô nghĩ cũng chỉ là một người chơi bình thường thôi, vì một tên vô danh tiểu tốt mà bỏ rơi Hoa Nguyệt Dạ thì thật đúng là mất hết mặt mũi. Hơn nữa bọn họ người đông thế mạnh, chắc chắn đối phương sẽ không dám gây chuyện gì, ai ngờ lại đá trúng một tảng đá cứng.

"Tình hình hiện tại đang rất bất lợi với thanh danh của bang hội chúng ta, phương án duy nhất hiện giờ chỉ có thể để Hoa Nguyệt Dạ đi xin lỗi đối phương, như vậy mới có thể làm dịu đi trận phong ba này." Cô Thành thấy cô trầm tư nên lên tiếng đề nghị.

Vu Quy lắc đầu: "Không được, em ấy sẽ không xin lỗi. Hơn nữa nếu bây giờ đi xin lỗi chẳng khác nào đang thừa nhận chúng ta sai, như vậy cũng

không tốt lắm."

Cô Thành không thuyết phục được cô nên cũng bó tay hết cách. Hấn chỉ để lại một câu: "VẬY cô tự giải quyết cho tốt." rồi rời đi.

Đây cũng không phải là bang hội của hấn, hấn lo lắng làm gì?

Vu Quy biết Cô Thành tức giận nhưng cũng không còn cách nào khác. Đưa Hoa Nguyệt Dạ ra gánh tội đúng là một biện pháp tốt bởi vì chính cô ấy động thủ trước. Nhưng nếu thật sự giao cô ấy ra, giao tình giữa họ cũng sẽ kết thúc.

Gia đình Hoa Nguyệt Dạ là một trong những cổ đông của công ty Cụ Phong, mà công ty Cụ Phong lại chính là công ty nghiên cứu sản xuất trò chơi 《Thần Ma》.

Cuối cùng Vu Quy vẫn chọn thể diện, bỗng nhiên xuất hiện một video không rõ nguồn gốc từ đâu, cô cũng cảm thấy rất khó giải quyết, nhưng Hoa Nguyệt Dạ thì không suy nghĩ được nhiều như vậy. Mặt mũi là thứ gì? Có ăn được không? Cô ta chưa bao giờ quan tâm tới thứ thanh danh này, cô ta chỉ biết Tây Môn Đại Quan Nhân giết hết cả bang, khiến bọn cô mất hết thể diện ở 《Thần Ma》! Cô ta đi trên đường cũng cảm giác được tất cả mọi người đang cười nhạo mình.

Bởi vậy sao cô ta có thể nuốt trôi cơn tức này được.

[Thế Giới] Hoa Nguyệt Dạ: Treo thưởng Tây Môn Đại Quan Nhân giá 10000 vàng! Giết rớt một cấp thưởng 10000 vàng!

[Thế Giới] Rất Lớn: Hmm, nên tăng giá đi.

[Thế Giới] Tiểu Bạch Không Trắng: Cả đoàn ba trăm người vây giết người ta mà bị diệt hết. Như vậy muốn làm Tây Môn Đại Quan Nhân rớt

một cấp thì phải cần ít nhất bốn trăm người? Một vạn đồng vàng chia cho bốn trăm người thì mỗi người cũng không được bao nhiêu nha!

[Thế Giới] Hoa Chưa Ngủ: Nguy hiểm quá lớn mà hồi báo quá ít, không có lời tí nào.

[Thế Giới] Tây Môn Đại Quan Nhân: Haha.

[Thế Giới] Tiểu Bạch Không Trăng: Đại Nhân xuất hiện! Chiến sĩ rất có sức khiêu chiến! Tôi đi luân bạch Hoa Nguyệt Dạ!

[Thế Giới] Rất Lớn: Hai chữ "Haha" biểu đạt vô cùng hoàn mỹ cảm xúc thận trọng thanh tao mà kinh thường của Đại Quan Nhân. Quan Nhân, cầu vũ khí cung tiễn! Tôi có thể làm ấm giường!

.....

Văn Khanh chưa từng thấy ai không biết tự lượng sức mình giống như Hoa Nguyệt Dạ, cũng không biết cô ta lấy đâu ra tự tin mà còn mặt mũi treo thưởng cô. Loại người tưởng chừng thẳng thắn, chính trực nhưng lại không có đầu óc thật sự rất đáng ghét. Tự cho mình là phóng khoáng, một lời không hợp là có thể vì giúp bạn bè mà không cần tính mạng, làm việc thô lỗ kích động, hoàn toàn bất chấp hậu quả. Xảy ra kết quả xấu gì cũng có thể lấy danh trượng nghĩa để biện minh, giống như chỉ cần nói là trượng nghĩa thì chuyện gì cũng đúng vậy...

Nguyên chủ có kết cục như vậy, không thể không kể đến công lao của Hoa Nguyệt Dạ. Vu Quy rất để tâm tới thanh danh của mình, kinh thường việc đi so đo với mấy người nói xấu mình. Nhưng người trượng nghĩa như Hoa Nguyệt Dạ sao có thể nhìn bạn mình bị sỉ nhục được?

Văn Khanh cảm thấy mình không thể để Hoa Nguyệt Dạ thượng hoan hạ khiêu (*) nữa. Đây là game, phải thẳng thắn một chút, nhìn ai không vừa mắt thì giết là được, cần gì phải quăng thông báo lên uy hiếp nhau chứ?

(*) Thượng hoan hạ khiêu (上躡下跳): vốn chỉ động vật chạy nhảy khắp nơi; cũng ví von những người chạy vạy khắp nơi, móc nối bằng mọi cách, trù tính vì một mục đích nào đó (nghĩa xấu).

Vì vậy Văn Khanh mang theo một chồng phù hồi sinh đi tìm Hoa Nguyệt Dạ, giết chết rồi làm sống lại, giết chết rồi lại làm sống lại... Đánh Hoa Nguyệt Dạ trở về cấp 0. Có không ít người chơi thấy được cảnh này nên không cần Văn Khanh nhiều lời, có người đã thay cô nhanh chóng truyền bá tin tức.

[Thế Giới] Tiểu Bạch Không Trắng: Bỏ lỡ vũ khí Thần cấp rồi nhưng không hiểu sao lại chẳng thấy tiếc chút nào!

[Thế Giới] Hoa Chư Ngữ: Đúng! Phải như vậy chứ! Ở trên diễn đàn tranh cãi làm gì! Phải làm như vậy mới thoải mái!

[Thế Giới] Nhất Kiếm Tây Lai: Cho lâu trên một like.

[Thế Giới] Thật Lớn: Được chụp ảnh chung với Đại thần! Tôi cảm thấy Diệt Thế chắc chắn sẽ không chịu giảng hòa, không phải Vu Quy còn chưa lên tiếng sao?

[Thế Giới] Tiểu Kê Tiện Mạnh: Vu Quy chắc chắn sẽ im lặng rồi. Lúc Tây Môn Đại Quan Nhân bị vây giết cô ấy không có mặt ở đó. Lúc treo giải thưởng trên Kênh Thế Giới cô ấy cũng không có mặt. Lúc video bị lộ ra ngoài ánh sáng, diễn đàn còn đang tranh cãi cô ấy cũng không có mặt nốt. Mặc kệ những việc này có liên quan đến cô ấy hay không, thân là bang chủ, mà lại để thành viên trong bang hội ra mặt. Rất có thể đây chính là trù cuối ở hậu trường, chưa đích thân lên sân khấu!

[Thế Giới] Thật Lớn: Đúng là những việc này chưa từng thấy Vu Quy lộ mặt! Người của Diệt Thế cũng thật ngu ngốc, bị cô ta sử dụng như vũ khí vậy!

.....

Hoa Nguyệt Dạ tức nổ phổi, cô ta vậy mà bị luân bạch! Nếu không phải từ cấp mười trở lên mới có thể phát loa trên Kênh Thế Giới, thì bây giờ cô ta nhất định sẽ đi lên mạng chết tiệt nhân kia!

"Không được! Vu Quy, em không nhin nổi nữa, chị giúp em luân bạch cô ta đi! Em muốn cho cô ta không sống nổi trong game này nữa!"

Vu Quy đau đầu không thôi, nhưng vẫn nhẫn nhịn khuyên răn cô ta: "Thù của em chị nhất định sẽ trả nhưng không phải là bây giờ, bởi vì chúng ta hiện giờ đang ở thế yếu."

"Quản dư luận làm gì! Em tức muốn chết! Aaa! Không được, em thật sự không nuốt trôi cơn tức này! Chị treo thưởng giúp em trên Kênh Thế Giới! Ai giết Tây Môn Đại Quan Nhân rớt một cấp thưởng 100000 vàng!"

Tiền không là gì với cô ta, tiêu tiền ở trong trò chơi giống như tiền từ túi bên trái chuyển vào túi bên phải, nhưng còn mặt mũi của cô ta thì không thể ném! Vu Quy khuyên cô ta không được nên bắt đặc dĩ phải phát thông báo, nhưng còn chèn thêm tên cô ta ở phía trước.

[Thế Giới] Vu Quy: Hoa Nguyệt Dạ treo thưởng Tây Môn Đại Quan Nhân, giết rớt một cấp thưởng 100000 vàng.

Tiền tài lúc nào cũng đã động được lòng người, 100000 vàng tương đương mười vạn tệ ở thế giới thực, tất nhiên là ai cũng muốn lấy được số tiền khổng lồ này.

Văn Khanh cũng thấy được tin tức nhưng cô không quan tâm cho lắm, Hoa Nguyệt Dạ kêu gào muốn luân bạch cô nhưng có ai làm được đâu? Không nói đến sau khi cô ẩn nấp thân thể, căn bản là không ai tìm được cô, nếu có tìm được thì cũng vô dụng, không thể nào giết được cô.

Hơn nữa phàm là người tới giết cô thì tất cả đều bị Văn Khanh giết ngược trở lại. Không chỉ bị rút cấp mà còn bị rút trang bị! Một số lượng lớn trang bị đó! Bởi vì may mắn tăng cao, mỗi người bị Văn Khanh giết sẽ rút hơn một nửa trang bị xuống, tất cả đều là trang bị cao cấp nhất.

Trong trò chơi không phải ai cũng có tiền. Người có tiền cũng không có hứng thú đi nhận giải thưởng, vì vậy phần lớn người chơi đều là người nghèo. Rút một món trang bị tựa như rút một miếng thịt trên người họ, làm sao mà bọn họ không đau lòng cho được? Mặc dù tiền thưởng rất có sức hấp dẫn nhưng phải đổi mạng mới lấy được. Cho dù Hoa Nguyệt Dạ có nâng tiền thưởng cao như thế nào thì cũng không có người chơi nào chịu thua thiệt đi mạo hiểm. Nhưng cũng có không ít ghé con mới sinh không sợ cọp, hoặc là những người cần tiền không cần mạng. Chẳng qua Văn Khanh cũng lười đối phó với bọn họ.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 68: Thế Giới Viii: Đô Thị Dị Năng

Edit: Ve

Beta: Miêu Nhi

"Chị đi đánh nhau hả? Tại sao không gọi em?"

Người không gây chuyện là quá tốt rồi. Văn Khanh cầm một cái đùi gà nhét vào trong miệng Phượng Hoàng: "Chuyện nhỏ này đâu cần em phải ra tay? Em là đòn sát thủ của chị, nhất định phải được dùng ở thời khắc mấu chốt."

Tiểu Phượng Hoàng gật gù tán thành: "Cũng đúng, về sau có việc gì chị nhất định phải gọi em đó."

"Được, mau ăn cơm đi, game bảo trì ba ngày, chị đến công ty có chút chuyện, em ở nhà không được chạy loạn."

"Vâng"

Ngay lúc người chơi mong mỏi đợi chờ, Diệt Thế sẽ đánh trả Tây Môn Đại Nhân sau khi bị luân bạch như thế nào, hệ thống đột nhiên thông báo bảo trì ba ngày. Phiên bản kế sẽ có những trải nghiệm mới, bản đồ mới, cùng các loại hình thức thi đấu, đồng thời nhân cơ hội này, 《 Thần Ma 》 sẽ mở ra dịch dinh dưỡng trong khoang trò chơi.

Game cập nhật là chuyện bình thường, người chơi mặc dù hùng hù hù hũ hũ nhưng vẫn lên Website Games đặt mua phiên bản nâng cấp khoang trò chơi. Lúc đắm chìm trong games, một ngày ba bữa cũng cảm thấy rất lãng phí thời gian, có dịch dinh dưỡng đương nhiên là quá tốt rồi!

《 Thần Ma 》 ra mắt hai năm, người chơi đã quen thuộc với giờ giấc sinh hoạt này, ba ngày không chơi phảng phất như hồn vía cũng mất đi, vò đầu bứt tai chờ game mở lại máy chủ. Trải qua ba ngày chờ đợi dài đằng đẵng, rốt cục game cũng bảo trì xong.

Mà khi người chơi online, lại gặp lại 001, lần này, hẳn hỏi có muốn điều chỉnh cảm giác đau hay không.

Trải nghiệm cảm giác đau là đổi mới vô cùng đặc sắc của 《 Thần Ma 》 , lúc trước trải nghiệm mặc dù rất thật, nhưng hoàn toàn không có cảm giác, bị công kích, bị chết cũng không hề đau, cùng người khác ôm hay nắm tay cũng không có xúc cảm, ăn cái gì cũng không có vị...

Phiên bản mới của 《 Thần Ma 》 có tất cả 5 giác quan của con người: thị giác, thính giác, vị giác, khứu giác và xúc giác đều có khiến trải nghiệm của người chơi càng thêm chân thật.

Hơn nữa sau bản nâng cấp lần này, trong game có vẻ hài hòa hơn nhiều, người chơi chủ động bật PK rất ít, người cố tình gây sự cũng ít đi... 《 Thần Ma 》 đột nhiên bước vào thời kì hài hòa trước nay chưa từng có.

Có người thì nói vui vui về về chơi game không tốt sao? Đánh đánh giết giết làm cái gì. Có người lại vô cùng khó chịu, không thể thoải mái thì chơi game làm gì? Mà người khởi xướng Văn Khanh lại cực kì vừa lòng, sở dĩ game bạo lực mọc lên như nấm cũng bởi vì trừng phạt quá nhẹ, dù giết người cũng không bị làm sao, vậy còn cố kỵ cái gì chứ.

Mà một khi gây chuyện sẽ bị phạt giống như trong hiện thực, như vậy đầu óc sẽ thanh tỉnh hơn rất nhiều - biết kiểm chế cảm xúc của bản thân.

Thời điểm Vu Quy nghe đến việc điều chỉnh cảm giác, cô không khỏi có chút mơ hồ, đời trước mãi đến lúc cô chết 《 Thần Ma 》 còn chưa đột phá kỹ thuật đến mức này mà? Hiện tại sao mới qua hai năm đã đột phá rồi?

Cô vừa online liền đi tìm Hoa Nguyệt Dạ nghe ngóng tin tức, trong nhà Hoa Nguyệt Dạ có cổ phần của 《 Thần Ma 》 , cô ấy chắc chắn sẽ biết chút tin tức nội bộ.

Nhưng mà Hoa Nguyệt Dạ vừa thấy cô liền lộ vẻ mặt đưa đám: "Cổ phần của nhà em bị người thu mua, về sau không thể tùy hứng chơi trò chơi được nữa! Cha em còn nói không cho em gây chuyện thị phi trong game, nếu không sẽ không cho em tiền tiêu vặt nữa. Vu Quy, em chắc chắn không phải con ruột..."

Vu Quy quá sợ hãi: "Sao có thể? Là ai thu mua?"

Hoa Nguyệt Dạ bị phản ứng của cô làm cho giật cả mình: "Em cũng không biết, nghe nói là cổ đông bên kỹ thuật, còn thu mua cổ phần của mấy nhà nữa..."

Vu Quy lần này thật sự ngây ngốc, cô nhớ rõ 《 Thần Ma 》 trong năm thứ ba phát hành, có một lần đầu tư góp vốn vô cùng lớn, sợ dĩ cô giao hảo với Hoa Nguyệt Dạ chính là muốn nhanh chóng nắm được tin tức nội bộ, kiếm được một ly canh. Trong game cho dù tốt cũng không bằng cắm một chân vào gốc rễ, Vu Quy tính toán khá tốt, cũng đã chuẩn bị kỹ càng, lại không nghĩ đến chuyện đột nhiên xuất hiện biến cố.

Đúng lúc này, hệ thống thông báo lên trang đầu một tin tức:

"Nhiệt liệt chúc mừng Tây Môn Đại Quan Nhân thu mua thành công công ty Cự Phong! Vì để tránh người chơi cảm thấy Boss gian lận, phá vỡ cân bằng game, từ nay trở đi, tài khoản của Tây Môn Đại Quan Nhân từ người chơi chuyển thành NPC! NPC người thật đầu tiên của server, tương

tác càng chân thực, trải nghiệm càng thêm hứng thú! Hoan nghênh đến chơi đùa ~"

[Thế Giới] Tiểu Bạch Bất Bạch: Móa móa móa! Lợi hại! Đây mới là cảnh giới tối cao, một lời không hợp liền thu mua, lão đại mời nhận lấy quỳ gối của ta!

[Thế Giới] Na Yêu Đại: Thả tim cho lão đại! Điên cuồng thả tim!

[Thế Giới] Nhất Thế Độc Bạch: Lão đại còn thiếu trang sức chân không? Cái loại biết làm ấm giường biết bán manh á!

[Thế Giới] Hoa Vị Miên: Nguyên lai Đại Quan Nhân mới thật sự là thổ hào! Bây giờ nhìn lại số tiền treo thưởng của Hoa Nguyệt Dạ, tự dưng cảm thấy giống tôm tép nhãi nhép thế nhỉ?

[Thế Giới] Tuyệt Địa Phùng Sinh: NPC người thật tuyên bố nhiệm vụ có nhìn người hay không vậy? Tỉ như Diệt Thế có thù với cô, cô liền không giao nhiệm vụ?

[Thế Giới] Tiện Manh Tiểu Kê: Độ thiện cảm của mỗi NPC đều không giống nhau! Chẳng nhẽ đại lão lại đi làm trò rẻ tiền này? Dù sao cũng là công ty của cô, phải chú ý độ ảnh hưởng chứ.

[Thế Giới] Na Yêu Bạch: Thật không hiểu nổi thế giới của người có tiền, vài phút tiêu hơn trăm vạn thì làm NPC làm gì nữa? Tốn công lại chả có lợi lộc gì.

[Thế Giới] Tiểu Bạch Bất Bạch: Cho nên người không phải là kẻ có tiền đúng không!

[Thế Giới] Thuần Thuần Xuân: Trước kia ta rất thích một trò chơi, về sau nó lại ngừng hoạt động. Lúc đó ta vô cùng hi vọng mình có tiền để thu mua công ty game kia, không vì cái gì khác, chỉ hi vọng có thể khiến bản

thân chơi đã nghiên. Quan Nhân không chừng cũng vì quá thích 《 Thần Ma 》 chẳng.

[Thế Giới] Nhất Kiếm Tây Lai: Chức năng mới rất đáng khen ngợi.

[Thế Giới] A Hoan: Cúng bái Lão đại!

[Thế Giới] A Hoan: Lão đại nhìn ta có quen mắt không? Cầu nhiệm vụ ần!

[Thế Giới] Tiểu Bạch Bất Bạch: Lão đại nhìn ta! Xin nhiệm vụuuuu!

...

Văn Khanh vô cùng sung sướng, có lẽ làm một NPC cũng không tệ.

Không có cách khác, thuộc tính của cô quá cao, liên tục phải che che lấp lấp, không thoải mái một chút nào, còn không bằng làm NPC, thường ngày đùa giỡn với người chơi cũng không tệ.

Về phần sắc mặt của mấy người Diệt Thế khi nhìn thấy tin tức, không cần nghĩ, nhất định là rất đặc sắc.

Xác thực, trong bang hội Diệt Thế, một đám người hai mặt nhìn nhau, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hết sức khó xử. Bọn họ không phải đá trúng thiết bản, mà là một tấm hợp kim titan!

Vu Quy không thể nào bình tĩnh được nữa, từ lúc trọng sinh đến nay cô ta luôn thuận buồm xuôi gió, quỹ đạo cuộc đời không hề có biến cố gì, thật không nghĩ giờ phút này lại xảy ra biến cố. Tây Môn Đại Quan Nhân rốt cuộc là ai? Sao có thể làm ra kỹ thuật tân tiến như vậy? Còn có tài chính hùng hậu kia nữa? Phải chăng cũng trọng sinh giống cô?

Không, không thể nào, nếu cô ta cũng trọng sinh, tại sao lại mặc kệ để mình tùy ý lấy đi kỳ ngộ mà không đoạt lại. Nhưng nếu không phải trọng

sinh, thì tại sao đời trước tài khoản của cô ta chưa từng xuất hiện?

Vu Quy tâm loạn như ma, hoàn toàn nghĩ không ra tình hình là như thế nào.

Văn Khanh cũng mặc kệ cô ta nghĩ gì, đôi khi làm lơ lại gây ra sự tổn thương lớn nhất. Vu Quy coi cô là đối thủ, nhưng trong mắt cô đối phương chẳng là cái thá gì cả.

Kẻ cầm đầu hại chết nguyên chủ Hoa Nguyệt Dạ đã bị cô luân bạch, hiện tại đã xóa nick off game, cô cũng không truy cứu nữa. Chẳng qua coi như cô không truy cứu, tình hình Hoa Nguyệt Dạ ngoài hiện thực cũng không khác hơn là bao, sớm muộn gì vì "trượng nghĩa" cũng phải trả giá đắt.

Sau khi Hoa Nguyệt Dạ rời đi, lại có mấy người chơi sợ bị Văn Khanh trả thù cũng xóa nick off game. Kỳ thật lo lắng của bọn họ quá dư thừa, cô cũng không có hứng thú động tay động chân với bọn họ, huống hồ đối với mấy tên vô danh tiểu tốt, cô căn bản không có nhớ kỹ.

Vu Quy cũng không biết xóa nick lúc nào, bởi vì rất nhiều người đang chú ý cô, chờ đợi phản ứng của cô, cho nên cô ta vừa đi mọi người liền biết. Người chơi nghị luận một hồi, sau đó gạt những thứ này sang một bên, trò chơi sau khi cập nhật càng thêm thú vị, làm gì có ai rảnh rỗi quan tâm mấy chuyện này?

Sau khi Văn Khanh làm NPC thì vô cùng nhàn nhã, mỗi ngày đi câu cá ngắm phong cảnh, nghiên cứu một chút mỹ thực, làm chút được tề, thời điểm nhàm chán thì đi trêu đùa người chơi một chút, giống như một vị khách du lịch vô cùng ung dung.

Cha mẹ Tịch biết con gái chơi game còn mở ra sự nghiệp, hai người đều vô cùng cao hứng. Bọn họ rất tiến bộ, không hề gia trưởng chút nào, không giống các phụ huynh khác nghe thấy con chơi game là cấm tiệt.

Văn Khanh miệng lại ngọt, mỗi ngày dỗ dành bọn họ đến mặt mày hớn hở, thời điểm bị thúc cười, Văn Khanh lôi Tiểu Phượng Hoàng ra chống đỡ một phen, thành công chặn miệng bọn họ. Về sau, cô lại thu dưỡng hai đứa bé, cha mẹ Tịch có con cháu dưới gối, hưởng hết niềm vui gia đình, mãi đến khi qua đời cũng vô cùng an tường.

...

Trở lại không gian, Tiểu Phượng Hoàng vẫn chưa thỏa mãn, nơi này trống rỗng tịch mịch lạnh lẽo, sao sánh được náo nhiệt phần hoa của nhân thế? Tâm muốn rong chơi, hoàn toàn không muốn về.

Sau khi Văn Khanh dùng bạo lực trấn áp Tiểu Phượng Hoàng, ném nó tới góc tường để tu luyện, rồi mới đi đánh thức Tịch Văn Khanh: "Cô hài lòng hay không?"

Tịch Văn Khanh giật mình trong chốc lát, mới bừng tỉnh hoàn hồn: "Nếu là tôi thì chưa chắc sẽ tận tâm với họ như vậy, vì tôi là con gái của họ, đương nhiên hưởng thụ hết thảy những thứ họ cho. Lúc tức giận sẽ không lựa lời nói, không cao hứng sẽ phát cáu với bọn họ, rõ ràng là người thân cận nhất, lại luôn trong lúc lơ đãng tổn thương họ... Cảm ơn cô, thay tôi chiếu cố cha mẹ, để bọn họ an hưởng tuổi già."

"Không cần cảm ơn, cô có thể nghĩ thoáng như vậy là tốt rồi." Cuối cùng, Văn Khanh lại thêm một câu: "Nếu cô thành tâm, kiếp sau có thể sẽ được đoàn tụ với họ."

Mắt Tịch Văn Khanh sáng lên: "Thật sao?"

Văn Khanh gật đầu, Tịch Văn Khanh rốt cục mỉm cười rời đi.

Con người đôi khi rất mâu thuẫn, một số thời điểm người sẽ thấy cha mẹ dong dài, quản quá nhiều, sẽ vì các loại sự tình lông gà vỏ tỏi mà tổn thương lẫn nhau... Thế nhưng khi người thật sự rời đi, lại không nhịn được

tưởng niệm, cho dù bọn họ ngàn vạn lần không tốt, nhưng thời điểm người rời đi vẫn là không nở...

Văn Khanh cầm bàn tay vàng - trọng sinh và vạn người mê thả vào không gian vô tận, sau đó chờ đợi người ủy thác kế tiếp.

*

"... Ghét nghèo, yêu giàu thì làm sao? Yêu thích hư vinh thì làm sao? Từ nhỏ đến giờ tôi chịu khổ đủ rồi, tôi muốn làm người có tiền thì đã làm sao?!! Chỉ yêu đương mấy năm thôi mà, chẳng lẽ không thể chia tay sao? Kết hôn thì còn có thể ly hôn, tôi chia tay hẳn thì phạm tội gì! Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?"

Văn Khanh nhìn người ủy thác hùng hù hỏ hỏ trước mắt, có chút đau đầu. Đến nơi này người ủy thác nào không phải bi thương đau buồn, lần đầu tiên gặp được người có sức sống như vậy, ách, mặc dù tam quan không dám khen tặng.

Chẳng qua so với cô ấy, trong thế giới này tam quan không bình thường nhất chính là nam chính-----

Say rượu tỉnh lại có được đôi mắt thấu thị*? Ha ha, phát đạt!

*Để chỉ khả năng có được thông tin về một đối tượng, người, địa điểm hoặc sự kiện vật lý thông qua các phương tiện khác thay vì các giác quan thông thường đã được biết.

Vị mỹ nữ kia, tôi biết quần lót của cô là màu gì nha!

Oa! Nhìn không ra cô ta dâm đăng như vậy!

Hoa hậu giảng đường thanh thuần thế nhưng không mặc nội y?

...

Trạch nam FA Lý Hạo Thiên sau khi có được dị năng, các loại mỹ nữ
đua nhau mà đến, cùng nhìn hẳn dùng dị năng quậy tung đô thị thế nào!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 69

Edit: Ve

Beta: Miêu Nhi

Thế giới lần này là đô thị dị năng có harem, trạch nam Lý Hạo Thiên ngay sau khi tốt nghiệp đại học bị bạn bè phản bội, người yêu ngoại tình, hần mượn rượu giải sầu, lại không cẩn thận vấp phải bình rượu, trượt chân, đập đầu xuống đất. Sau khi tỉnh lại, hần ngoài ý muốn phát hiện mắt mình có khả năng nhìn xuyên thấu.

Từ đó, mua vé số, đánh bạc, nhặt của hồi, oai phong một cõi ở sòng bạc, thuận tiện chinh phục hoa hậu giảng đường thanh thuần, hoa khôi cảnh sát chân dài, loli đáng yêu... Cuối cùng trở thành ông vua không ngai của đô thị.

Quá nhiều chỗ hỏng, Vân Khanh vô lực chửi bậy. Mà người ủy thác Vân Khanh lần này, chính là cô bạn gái ngoại tình kia. Thời điểm tốt nghiệp, cô leo lên một phú nhị đại, sau đó đá Lý Hạo Thiên. Đá người ta thì thôi đi, cô còn mang theo phú nhị đại kia đến chỗ Lý Hạo Thiên đặc ý một phen.

Mà Lý Hạo Thiên lúc này đã có được đôi mắt thấu thị, cảm thấy mình bị nhục nhã, thề nhất định phải làm cho cô hối hận.

Trên thực tế hần không cần làm gì cả, về sau lúc hần công thành danh toại, tự có người đến trào phúng có mắt không trông thay hần, ghét nghèo

yêu giàu, ái mộ hư vinh, bạn gái cũ tưởng là trân châu hóa ra lại là mắt cá, người ghét chó cũng ghét. Ngay cả phú nhị đại kia cũng không có kết cục tốt.

Bạch Văn Khanh tuyệt vọng ----- "Loại đàn ông chết tiệt hèn mọn này nên để hăn mất hết tất cả! Lão thiên mắt bị mù mới để hăn trúng giải độc đắc có được nhiều tiền đến vậy! Còn có nhiều nữ nhân nguyện ý đi theo hăn! Một đám không có đầu óc, thật ngu xuẩn! Khiến hăn cả đời làm cá ướp muối! Vĩnh viễn không xoay người được!"

Nhân cách người ủy thác như thế nào tạm thời không nói tới, chỉ riêng nguyện vọng này của cô, thực sự rất được lòng Văn Khanh. Cô cực kì không thích loại ngựa giống hèn mọn này, tựa như tất cả nữ nhân đều yêu hăn, cam tâm tình nguyện đi theo hăn, mà hăn lại còn có thiên phú dị bẩm, có thể thỏa mãn tất cả mọi người, một đêm thưởng N nữ là cái gì, quả thật là coi phụ nữ là đồ chơi!

Chính Văn Khanh cũng là phụ nữ, cô rất ghét loại hành vi không tôn trọng người khác này, mặc kệ là đối với đàn ông hay phụ nữ. Rõ ràng là ở xã hội hiện đại, lại làm một bộ tam thê tứ thiếp. Mà người cổ đại coi như thê thiếp thành đàn cũng không như hăn, ngủ chung một chiếc chăn lớn, thưởng N nữ, quá buồn nôn.

Văn Khanh lần này vẫn chọn không gian tu tiên, bởi vì linh khí có thể ngăn cản mắt nhìn xuyên thấu của Lý Hạo Thiên, cô cũng không muốn bị cái gã bỉ ổi đó nhìn hết thân thể.

Tỉnh dậy lần nữa, Văn Khanh phát hiện cô đang bị nắm tay - mười ngón tay đan xen vào nhau.

"... Tôi cho cậu biết, Khanh Khanh hiện tại là bạn gái của tôi! Đừng có quấy rầy cô ấy nữa! Cũng không nhìn vào nước tiểu soi xem mình có đức hạnh gì, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, cậu không xứng!"

Đây là... hiện trường Bạch Văn Khanh mang theo phú nhị đại đến ký túc xá của Lý Hạo Thiên điều võ giương oai?

Văn Khanh rất mau hồi thần, vội vàng điều động linh khí từ trong không gian bao phủ mình lại. Lúc này mới dò xét hai người trước mặt.

Hai mắt sưng vù, quần áo lộn xộn, tóc giống như cái tổ chim, không cần nghĩ cũng biết đây chính là nam chính Lý Hạo Thiên. Mà người nắm lấy tay nàng líu lo không ngừng, có lẽ chính là kẻ ngốc phú nhị đại của nguyên chủ đúng không?

Vừa đến đã gặp phải Tu La tràng, thật là khéo.

"Bạch Văn Khanh, tôi thật không nghĩ tới cô là loại người này! Tham mộ hư vinh, ghét nghèo yêu giàu! Cô còn liêm sỉ hay không? Có năng lực leo lên phú nhị đại rồi đúng không? Trước kia tôi mắt mù mới coi trọng loại con gái như cô!"

Văn Khanh cười nhạt một tiếng: "Vừa vặn, tôi cũng cảm thấy mắt tôi mù rồi mới coi trọng loại người như anh."

Lý Hạo Thiên phần nộ nhìn chăm chăm hai người trước mắt kia, một người là bạn gái cũ của hắn, một người là bạn trai hiện tại của bạn gái cũ. Bạch Văn Khanh ngoại tình còn chưa tính, hiện tại còn mang theo người tới nơi này điều võ dương oai, thật sự nghĩ hắn dễ bị bắt nạt sao? Hắn đột nhiên nhớ tới dị năng thấu thị, đôi mắt hắn có thể nhìn thấu mấy thứ như tủ quần áo, sách vở, không biết có thể nhìn thấu quần áo hay không? Nếu có thể, vậy thì thú vị rồi.

Thử nghiệm trên hai người này một chút, chẳng may có thương tổn gì cũng không liên quan đến hắn.

Lý Hạo Thiên dồn hết lực chú ý tập trung vào đôi mắt, sau đó nhìn Văn Khanh, kết quả làm hắn thất vọng rồi, đối phương vẫn là bộ dáng mặc quần

áo, cũng không có biến hóa gì. Ngay lúc hấn chuẩn bị thu hồi ánh mắt, dư quang quét tới trên người Đường Niệm bên cạnh.

"A?"

Lý Hạo Thiên sợ hãi kêu lên một tiếng, hấn thế nhưng thật sự nhìn thấu quần áo của đối phương!

Đầu tiên phía dưới tây trang là áo sơ mi, sau đó là làn da trong áo sơ mi, quần lót cũng có thể nhìn thấu... Chà chà! Nhỏ nhắn như vậy, còn không bằng một nửa của hấn! Không biết Bạch Văn Khanh nhìn thấy vật nhỏ này có cảm thấy hối hận hay không?

Đường Niệm bị ánh mắt của hấn nhìn chằm chằm sinh ra sợ hãi trong lòng, vội nắm chặt tay Văn Khanh: "Khuyên cậu thức thời một chút, nếu không... Hừ! Khanh Khanh chúng ta đi!"

Văn Khanh cũng không định cùng nam nhân ngựa giống này nói thêm cái gì, thuận theo hấn nhấc chân ra ngoài. Sau đó, Lý Hạo Thiên một bộ cao thâm mặt trắc nhìn cô, thấp giọng nói nhỏ bên tai: "Đã ngăn lại nhỏ, chắc chắn, Bạch Văn Khanh chỉ sợ cô về sau sẽ dục cầu bất mãn. Cơ mà cũng không nhất định, dù sao cô am hiểu nhất là ngoại tình, hấn không thỏa mãn được cô, cô có thể đổi sang người khác mà!"

Văn Khanh bước chân không ngừng, trực tiếp kéo Đường Niệm đi. Trong đầu chứa đầy tư tưởng xấu xa, giống như ngoại trừ chuyện nam nữ ra, trong đầu hấn không còn thứ gì khác! Nói nhiều với hấn thêm một câu chắc sẽ vấy bẩn tâm hồn cao quý tinh khiết của cô mất! Hừ!

"Này, cậu ta vừa nói gì với em vậy? Anh cảm thấy giống như đang mắng anh là sao nhỉ?" Đường Niệm quay đầu hỏi.

Tiếp, vị này cũng là một nhân vật phong cách thanh kỳ. Trong nguyên tác, Đường Niệm không chỉ nảo tàn mà còn ngu xuẩn cực kì - không ngừng

nhảy ra trước mặt nam chính khoe mẽ, sau đó bị nam chính vả mặt, tiếp tục tìm đường chết, tiếp tục vả mặt... Mãi cho đến khi bị Lý Hạo Thiên lật đổ cả gia tộc, vẫn không biết bỏ cuộc.

Biểu hiện điển hình:

Ở khách sạn ngẫu nhiên gặp được ----- mắt liếc xéo, lỗ mũi hướng lên trời: "Nơi này là nơi mà loại người nhà quê như cậu có thể đến được sao?"

Hội trường đấu giá ----- mắt liếc xéo, lỗ mũi hướng lên trời: "Sàn đấu giá từ khi nào lại cho mấy tên quý nghèo kiết xác vào vậy?"

Gặp được đại nhân vật ----- mắt liếc xéo, lỗ mũi hướng lên trời: "X tiên sinh là người mà cậu có thể gặp được hả?"

Mà trên thực tế, bà chủ của khách sạn là tình nhân của Lý Hạo Thiên, thứ quý nhất trên sàn đấu giá cũng là của Lý Hạo Thiên, tiên sinh X đặc biệt tìm Lý Hạo Thiên vì có chuyện cần nhờ tới hắn... Cuộc đời của Đường Niệm chỉ để thể hiện một pháo hôi tiêu chuẩn là như thế nào.

Văn Khanh cũng có chút đồng tình với hắn, ung dung thờ dài: "Kẻ ngốc có ngốc phúc."

Đường Niệm sững sờ: "Này, em nói rõ chút đi, cậu ta rốt cuộc nói anh cái gì?"

Mãi đến khi lên xe, Đường Niệm vẫn còn tra hỏi cô, Văn Khanh không kiên nhẫn, đành phải nói cho hắn biết: "Cậu ta nói của anh vừa ngắn vừa nhỏ không thỏa mãn được tôi."

Mặt Đường Niệm lập tức đỏ lên: "Nói bậy! Cậu ta chưa từng nhìn thấy thì làm sao biết được!"

Đúng, là thấy được nên mới nói vậy, chứ không nhìn anh cao 1m8 thế kia, người ta làm sao có thể nói anh vừa ngắn lại vừa nhỏ được?

Đường Niệm thấy cô không nói gì, cho là cô không tin: "Thật mà, anh lợi hại lắm đó! Nếu không chúng ta buổi tối thử một chút?"

"Thử, thử, thử cái đầu anh. Lái xe!"

"A." Đường Niệm ngồi trở lại, khởi động xe.

Văn Khanh muốn cười khổ cũng không được, Đường Niệm người này cũng không phải phú nhị đại ngang ngược càn rỡ, ngoại trừ hơi ngu một chút, tính cách thậm chí còn hơi mềm, bằng không cũng không bị nguyên chủ xúi dại. Ngay cả chuyện đi điều võ dương oai với bạn trai cũ của người yêu cũng có thể làm!

Bên kia, Lý Hạo Thiên đột nhiên phản ứng lại, không đúng, vì sao hẳn có thể nhìn thấu Đường Niệm nhưng không thể nhìn thấu Bạch Văn Khanh? Chẳng lẽ chỉ có thể nhìn thấu con trai còn con gái thì không được? Móa! Hẳn cũng không phải gay, nhìn thấu con trai làm gì? Lý Hạo Thiên nhanh chóng chạy ra ngoài thử lại lần nữa.

Vừa xuống tới tầng dưới trùng hợp lại nhìn thấy hoa hậu giảng đường Vũ Phi Phi, Lý Hạo Thiên mắt sáng lên, lập tức giả bộ lơ đãng, ngưng thần nhìn lại...

Da thịt trắng nõn, dáng người hoàn mỹ, eo thon trong suốt vừa một nắm tay, còn rất... hút hồn. Hai con tiểu bạch thỏ... Kháo! Hoa hậu giảng đường vậy mà không mặc nội y!

Lý Hạo Thiên vội vàng che máu mũi chảy ra, mẹ ời, quá kích thích!

Vũ Phi Phi nhìn thấy hẳn chảy máu mũi, tiến lên ân cần đưa khăn tay, nói: "Bạn học, người ngẩng đầu lên, máu mũi sẽ ngừng lại."

Theo động tác đưa tay của cô, bộ ngực bị cánh tay đè ép thay đổi hình dạng, Lý Hạo Thiên nhìn càng nhiệt huyết dâng trào, mắt đều thẳng! Hận không thể đưa tay nhào nặn một phen.

Vũ Phi Phi phát giác được ánh mắt của hắn, bỗng dưng đỏ mặt, cô hôm nay ngại nóng nên không mặc nội y, không phải bị nhìn ra rồi chứ?

Tác giả có lời muốn nói: Sửa lại tên nam chính... Trung thu vui vẻ! (* 3
) r

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 70

Edit: Quỳnh + Vee

Beta: Miêu Nhi

Fanpage: facebook.com/BachDiepGiaTrang/

Sau khi Đường Niệm khởi động xe xong liền quay sang hỏi Văn Khanh:
"Chúng ta đi đâu vậy?"

"Anh đưa tôi về đi, tôi có chút việc."

"Em có chuyện gì vậy? Không phải nói hôm nay sẽ đi cùng anh à?"
Đường Niệm vô cùng bất mãn, hẳn cảm thấy hôm nay Bạch Văn Khanh rất kì lạ, trước đây cô luôn ôn nhu còn nịnh hót hẳn, hôm nay lại vênh mặt hất hàm sai khiến.

Văn Khanh nghĩ nghĩ nói: "Tôi ở bên anh chính là vì muốn thoát khỏi Lý Hạo Thiên, hiện tại tôi đã không còn quan hệ gì với cậu ta, hai ta cứ như vậy đi." Nhiệm vụ của cô không hề liên quan đến Đường Niệm, không bằng nhân cơ hội này chia tay hẳn. Dù sao Bạch Văn Khanh trong nguyên tác và hẳn ở bên nhau chẳng được lâu, thiếu gia nhà giàu đào hoa làm sao có chân tình? Chẳng qua là chơi tí thôi thôi, đến khi cảm giác mới lạ mất hết thì sẽ đi tìm người khác, rốt cuộc bọn họ đâu có thiếu phụ nữ đâu.

Nhưng mà phản ứng của Đường Niệm lại làm cô có chút ngoài ý muốn, hần mang vẻ mặt u oán nhìn cô: "Em là chề anh vừa ngẩn vừa nhỏ có đúng không?"

Văn Khanh: "....." Không phải như vậy.

"Vậy tại sao em đột nhiên muốn chia tay? Ngày hôm qua em muốn túi xách anh mua cho em, hôm trước em muốn vòng cổ cũng mua cho em, em muốn cái gì anh mua cho em cái đó, không phải lúc ấy em rất thích sao? Hôm nay thấy tên Lý Hạo Thiên kia em lại muốn chia tay anh, còn không phải bởi vì câu nói kia của cậu ta chứ?"

"Đừng nói với anh rằng chỉ lấy anh làm lá chắn, trước đây em không phải như vậy!"

Văn Khanh đỡ trán, không phải là một người ngu xuẩn sao? Sao tự dưng lại đột nhiên thông minh lên vậy?

"Vậy được rồi, tạm thời chưa chia tay." Văn Khanh cảm thấy hần lúc này vẫn còn ham của lạ, rốt cuộc Bạch Văn Khanh có một khuôn mặt xinh đẹp nên hần cảm thấy luyến tiếc cũng dễ hiểu. Phóng chùng qua một khoảng thời gian nữa, không cần cô nói hần cũng sẽ đá cô.

Đường Niệm vẫn là bất mãn nói thầm: "Cái gì mà tạm thời không chia tay? Vẫn là muốn chia tay đúng không?" Trước đây Đường Niệm không có để ý nhiều đến Bạch Văn Khanh, ước chừng chính là hần thích nhan sắc của cô, cô thì thích tiền của hần, cứ ở chung như vậy, hần rất nhanh cảm thấy chán. Nhưng hiện tại đột nhiên bị đối phương nói muốn chia tay, trong lòng hần lập tức không thoải mái, cũng không rõ là tâm tư gì.

Huống hồ, mới người thứ nhất đã bị đá làm hần rất mất mặt! Anh em sẽ cười chết! Không được, hần nhất định phải giữ cô lại, chỉ có hần đá cô, tuyệt đối không thể để cô đá hần!

Văn Khanh không biết suy nghĩ của Đường Niệm, cô đang nghĩ nên làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ, vai chính lần này này không giống với những vai chính khác, làm việc không hề logic, hoàn toàn không phù hợp lẽ thường, rất nhiều điểm đều không thực tế, thậm chí trăm ngàn chỗ hở, hoàn toàn là buff quá tay. Hơn nữa vai phụ sở hữu chỉ số thông minh đáng lo, tồn tại chỉ là để trợ giúp vai chính.

Đối với một thế giới vạn vật như vậy, cô không biết có nên dùng tư duy bình thường để giải quyết vấn đề hay không.

Thế giới phi thường nên dùng thủ đoạn phi thường!

Ngày hôm sau, là ngày tổng kết cuối cùng của Văn Khanh, sau lễ tốt nghiệp này, các bạn học mỗi người một ngả.

Văn Khanh ở ngoại trú, đến hơi trễ, lúc cô đến lớn đa phần bạn học đều đã đến. Trong lớp lúc đầu náo nhiệt, cô đi vào liền an tĩnh lại. Sau đó lại xì xào bàn tán:

"Nghe gì chưa? Cô ta ôm được chân của phú nhị đại, đá Lý Hạo Thiên!"

"Không phải nói là được bao nuôi à?"

"A? Vậy mà không cần mặt mũi nữa, việc vì tiền mà bán thân thể cũng có thể làm, khác gì những người kia?"

"Tội nghiệp Lý Hạo Thiên, tốt xấu gì cũng là hotboy lớp mình!"

...

Trong lớp nhân duyên của nguyên chủ không tốt, dung mạo xinh đẹp không giống người thường tất nhiên sẽ trở thành kẻ thù của các nữ sinh khác. Còn với nam sinh? Bạn bọn họ là khoa chuyên Văn, tất cả chỉ có ba nam sinh, một trong số đó là ngựa giống Lý Hạo Thiên.

Văn Khanh làm ngơ ánh mắt hoặc dò xét hoặc ghen ghét hoặc khinh bỉ của người khác, trực tiếp đi đến một vị trí hẻo lánh, chỉ là lúc đi qua Lý Hạo Thiên, tay hơi run nhẹ một cái.

Lý Hạo Thiên đang nói chuyện với nam sinh bên cạnh, làm như không nhìn thấy cô, giống như không chú ý tới dáng vẻ của cô. Điều này làm đám bạn học chờ mong bọn họ cọ xát cãi nhau vô cùng tiếc nuối.

Văn Khanh nhìn Lý Hạo Thiên uống cạn chai nước kia, khóe miệng im lặng câu lên một nụ cười. Là đồ tốt đó nha, trong không gian chế tạo đan dược, hôm qua cô đi về nghiên cứu một ngày mới thành công đó, tiện nghi cho hẳn!

Chẳng qua bao lâu, hướng dẫn Mộ Dung Yên Vân ban bọn họ đến. Trong trí nhớ của Bạch Văn Khanh, Mộ Dung Yên Vân là một người bảo thủ cứng nhắc, hình tượng cổ hủ cẩn thận tỉ mỉ, trên thực tế trong mắt tất cả học sinh đều như thế. Lý Hạo Thiên có dị năng thấu thị, lại thấy được bên dưới lớp quần áo bảo thủ kia là sóng ngầm mãnh liệt ... Nói cách khác, Mộ Dung Yên Vân cũng là một nữ nhân trong harem của hẳn.

Lúc này, con mắt Lý Hạo Thiên không nháy nhìn chăm chăm Mộ Dung Yên Vân, dáng vẻ giống như Trư ca, Văn Khanh nhìn vô cùng chán ngán, dứt khoát quay mặt đi chỗ khác, mắt không thấy tâm không phiền.

Không phải Văn Khanh không muốn cứu vớt những mỹ nữ bị Lý Hạo Thiên hại, chủ yếu là những người này như bị trúng tà, vừa gặp nam chính liền xuân tâm nảy mầm, giống như gặp được chân mệnh thiên tử. Cô mà đi ngăn cản nói không chừng còn bị đối phương cho là phá hư nhân duyên của họ, nên thôi dứt khoát không quan tâm.

Dù sao, cô đã giúp bọn họ giải quyết căn nguyên vấn đề! Trong nguyên tác, Lý Hạo Thiên có được một dàn harem, không phải vì hẳn có thiên phú

dị bấm dùng một lần là khiến người ta nhớ mãi không quên à? Nhưng nếu hẳn không được thì sao?

Văn Khanh cười xấu xa, cực kỳ chờ mong vẻ mặt của Lý Hạo Thiên lúc nhiệt huyết sôi trào nhưng lại không thể cứng nổi, chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Đối với loại ngựa giống này, nên nhẹ nhàng biến hẳn thành thái giám! Không có công cụ, xem hẳn làm thế nào để gây tai họa muôn phương!

Tan học, Văn Khanh xách cặp đi ra ngoài, Đường Niệm đang cầm một bó hoa hồng đỏ, cực kỳ bực đứng trước cổng trường chờ cô. Nữ sinh đi ngang qua con mắt đều lóe sáng lên liếc trộm hẳn, dù sao khuôn mặt của Đường Niệm này cũng rất đẹp mắt, lại thêm khí chất thổ hào không lẫn vào đâu được, quả thực vô cùng hút mắt.

Đường Niệm thấy cô, ánh mắt sáng lên, tiến lên một bước, nhét hoa vào ngực cô: "Tặng cho em!"

Ánh mắt ước ao ghen tị của nữ sinh xung quanh làm Đường Niệm dương dương đắc ý, nữ sinh đều có lòng hư vinh, hẳn giữ thể diện cho Bạch Văn Khanh như thế, cô nhất định sẽ cao hứng.

Văn Khanh nhíu mày: "Sao anh lại tới đây? Không phải đã nói anh không cần tới đón tôi rồi à?"

Mặt Đường Niệm lập tức sụp đổ, theo đúng kịch bản là phải vui sướng chứ? Tại sao hẳn cảm thấy cô có chút ghét bỏ là thế nào?

"Anh định cho em một bất ngờ thôi mà."

Văn Khanh từ chối cho ý kiến, ném hoa vào ngực hẳn: "Đi thôi, đừng làm người ta mất mặt." Cũng đâu phải học sinh cấp hai, ôm một đống hoa hồng làm trò con bò hủ!

Đường Niệm lập tức bất mãn: "Anh không được làm như vậy sao? Làm em mất mặt chỗ nào huh?" Tuy là nói vậy, vẫn nhanh chóng đi hai bước đuổi theo Văn Khanh, dang tay nắm lấy tay cô: "Hôm nay Lý Hạo Thiên gì đó có quần lấy em không? Nếu cậu ta quần lấy em em cứ nói cho anh, anh tìm người đánh chết cậu ta!"

"Cậu ta không tìm tôi gây chuyện, anh yên tĩnh chút đi, sau này thấy cậu ta thì giả bộ như không thấy, đừng lái nhái với cậu ta. Anh càng để ý thì cậu ta lại càng đắc ý, không nhìn thì tốt hơn."

"A, được."

Sau khi bọn họ rời đi, một đồng học sinh bắt đầu xì xào bàn tán.

"Không phải nói cô ta được bao nuôi à? Nhìn không giống lắm? Người đàn ông kia cô ta nói gì là nghe nấy, hình như rất thích cô ta mà."

"Gì chứ? Kẻ có tiền đều như vậy, chơi như thật, cậu nhìn đi, người ta bây giờ thích gương mặt đó, nguyện ý bỏ dành cô ta, chờ đến lúc cô ta bị đá xem!"

"Đúng đó, nhưng mà người kia đẹp trai nhỉ?"

"Hừm? Cậu vừa ý? Nhưng người ta không nhìn cậu đâu! Tối thiểu cũng phải xinh đẹp như Bạch Văn Khanh thì cậu mới có cơ hội!"

"Ai vừa ý? Tớ cũng chỉ thuận miệng khen một câu thôi! Loại hoa hoa công tử này cho tớ tớ cũng không thèm!"

Một nam sinh đụng Lý Hạo Thiên một cái: "Cậu thật sự bị cô ta đá hả? Người mới của cô ta rất có địa vị đó, chiếc xe kia cũng hơn một ngàn vạn! Chậc chậc, kẻ có tiền có khác, có khi chúng ta làm cả đời cũng không mua nổi. Người anh em, nhìn thoáng chút đi, người hay trèo cao..."

Sắc mặt Lý Hạo Thiên tái xanh, Bạch Văn Khanh sao lại buồn nôn như vậy? Hôm qua tới ký túc xá của hắn ra về ta đây thì thôi đi, hôm nay còn trước mặt toàn bộ bạn học khiến hắn khó xử, dám làm nhục hắn như vậy! Thù này không báo thì quá mất mặt nam nhi rồi!

Văn Khanh: Excuse me? Anh là cái giống gì?

Văn Khanh ra trường, trực tiếp đi đến một cửa hàng vé số, trong nguyên tắc, hôm nay Lý Hạo Thiên dùng mắt thấu thị, mua một chiếc vé số, trúng năm trăm vạn.

Văn Khanh dùng thần thức quét qua, tìm thấy tấm vé số năm trăm vạn kia, lấy tiền ra mua.

Đường Niệm lại gần hỏi: "Em mua cái này làm gì? Thiếu tiền thì nói với anh, anh cho em. Đây đều là lừa đảo, tỉ lệ trúng thưởng rất nhỏ ... Ý? Ý? Em trúng năm trăm vạn?!"

Văn Khanh tiện tay ném năm trăm vạn cho hắn: "Giúp tôi đi quyên góp, quyên cho vùng núi nghèo khó cũng được, quyên cho mẹ góa con cô cũng được, tóm lại muốn quyên cái gì cũng được miễn sao đến tay người nghèo."

"Ơ? Được được." Đường Niệm theo bản năng đồng ý.

Chủ cửa hàng trợn tròn mắt, cửa hàng nhỏ này của hắn vậy mà mở ra năm trăm vạn! Còn chờ gì nữa? Tranh thủ thời gian quảng bá! Phàm là có giải thưởng lớn xuất hiện, y như rằng sẽ thu hút vô số người đến mua!

Chờ đến lúc hắn hồi thần, chính chủ đã rời đi, chỉ để lại Đường Niệm cầm tấm vé số kia: "Thất thần làm gì? Tranh thủ thời gian đổi thưởng!" Văn Khanh nhà hắn quả nhiên không phải mấy tiểu tiện nhân yêu diễm ngoài kia, căn bản không phải vì tiền nên mới ở cùng hắn! Năm trăm vạn nói quyên liền quyên, còn nhất định phải đến tay người ta, thanh cao như

vậy nhưng hẳn lúc trước lại hiểu lầm cô vì tiền nên mới đến với hẳn, thật bần thủ!

Văn Khanh không biết một hành động tiện tay của mình đã tẩy trắng hình tượng hám giàu trước đó của Bạch Văn Khanh, khiến Đường Niệm lau mắt mà nhìn cô.

Cửa hàng vé số trước cổng trường có thưởng lớn năm trăm vạn, lập tức toàn bộ trường học đều kinh động, nhất là Lý Hạo Thiên, đúng rồi, hẳn có mắt thẩu thị, nên đi mua vé số! Mấy giải thưởng kia sao có thể qua được mắt hẳn?

Thế là, Lý Hạo Thiên hào hứng đi cửa hàng vé số, bên trong đông nghìn nghịt người, chen vào cũng không được. Lý Hạo Thiên chen nửa ngày, cuối cùng cũng chen được lên phía trước, dùng mắt thẩu thị nhìn qua đồng vé số, kết quả làm hẳn thất vọng rồi, căn bản không có giải thưởng nào lớn.

Được rồi, vé số vốn có tỉ lệ trúng thưởng không lớn, vừa mới mở ra năm trăm vạn, đoán chừng tỉ lệ trúng thưởng cũng không còn là bao, hẳn vẫn nên ngẫm lại con đường kiếm tiền khác thì hơn.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 71

Edit: Quỳnh

Beta: Linh211 + Miêu Nhi

Đường Niệm bị Văn Khanh kéo đến một xưởng vật liệu đá quý, ở đây có rất nhiều cục đá xám xịt, thỉnh thoảng lại có người gọt đá, khiến cả xưởng lúc nào cũng trong tình trạng bụi bay khắp nơi, hắt không nhìn được nhú mày.

"Khanh Khanh, em muốn bảo thạch thì vào tiệm mà mua, ở đây ngọc đã được xử lý hết rồi, sạch sẽ lại đẹp mắt, hợp với em hơn. Cục đá này vừa bản vừa xấu, gọt xong cũng chưa chắc có thể ra ngọc, mua nó làm gì?" Đường Niệm lải nhải: "Không cần tiết kiệm tiền hộ anh, anh đủ khả năng nuôi em!"

"Câm miệng!" Văn Khanh trừng hắt một cái, Đường Niệm lập tức ngoan ngoãn câm miệng, một lát sau thấy sắc mặt của Văn Khanh đã hòa hoãn, lại nhảy nhót lanh chanh: "Khanh Khanh, em thích cục nào anh giúp em gọt, đừng làm tay mình bị thương."

Văn Khanh không chút khách khí giơ tay, nói: "Cục này, cục này, còn có mấy cục này....." Cô chỉ liên tiếp chín cục đá, thành công làm Đường Niệm suy sụp: "Khanh Khanh, anh không bê được....."

"Cần anh làm cái quái gì?" Văn Khanh mườì phần ghét bỏ đẩy hẳn ra, kêu ông chủ tìm người bê lên xe cho cô.

Ông chủ cười vô cùng hớn hở: "Tiểu thư, chúng ta có thể miễn phí gọt đá, không cần ngài động tay động chân, ở đây có công nhân chuyên môn....."

"Không cần, tôi mang về từ từ gọt. " Văn Khanh không chút nghĩ ngợi từ chối, chắc chắn không thể gọt ở đây được! Quá phô trương, cái gì mà huyết bồ câu, phi thúy,... mấy trăm năm cũng chưa thấy một khối ngọc cực phẩm nào lại bị vai chính tìm thấy! Còn là đồ thừa của người khác, bị hẳn mua với giá rẻ mạt! Lúc mua có một đồng người xem hẳn như kẻ ngốc, kết quả thời điểm gọt đá bị vả mặt bôm bốp! Lý Hạo Thiên nổi bật chẳng kém sao hạng A là bao, còn được bà chủ cửa tiệm chú ý tới.....

Văn Khanh mua mấy viên đá này trước, Lý Hạo Thiên không có ngọc cực phẩm, xem hẳn còn tự cao tự đại thế nào.

Trên đường về, Văn Khanh nói với Đường Niệm: "Anh bán đấu giá số ngọc này đi, tiền bán đấu giá dùng để làm từ thiện."

Đường Niệm có chút không vui, hẳn là một thiếu gia nhà giàu ăn chơi đàng điếm chỉ biết ăn no chờ chết, vì cái gì lại bắt hẳn đi làm việc? Còn đều là làm việc tốt, chuyện này xứng với thân phận của hẳn sao?

Văn Khanh liếc mắt một cái đã nhìn ra hẳn không tình nguyện, vì thế thập phần trịnh trọng nói: "Mấy thứ này nếu tính ra cũng lên đến vài tỷ, nhiều tiền như vậy giao cho người khác tôi căn bản không yên tâm. Người tôi có thể tin tưởng chỉ có anh, Đường Niệm, anh sẽ không làm tôi thất vọng đúng không?"

Bị cô nói như vậy, Đường Niệm tức khắc hào khí tận trời, vỗ ngực bảo đảm: "Khanh Khanh em yên tâm, anh bảo đảm với em sẽ làm thật tốt!"

Văn Khanh cười, đưa nhỏ này..... rất dễ lừa.

*

Lý Hạo Thiên đột nhiên nhớ tới một phương pháp kiếm tiền khác, lúc hẳn học năm hai có cùng bạn đi tới một xưởng vật liệu đá quý, bên trong cục đá xám xịt thế nhưng có một viên phi thúy xinh đẹp, nếu không gọt giữa thì thật sự không ai biết có gì ở bên trong.

Người khác không thể, nhưng hẳn có thể! Hiện tại hẳn có đôi mắt thấu thị! Chỉ là không biết có thể nhìn thấu những cục đá đó hay không? Không được, đây là một nguồn tiền lớn, hẳn nhất định phải đi thử xem!

Vì thế Lý Hạo Thiên đem theo tiền tiết kiệm của mình đi thẳng đến xưởng vật liệu.

Trong nguyên tác, Lý Hạo Thiên trúng năm trăm vạn mới đi xưởng vật liệu, lần này không có năm trăm vạn, chỉ có chút tiền nhỏ nên có rất nhiều cục đá không mua được.

Những cục đá niêm yết giá 500 có thể mua được 2 cục, nhưng bên trong nó trắng bóng, cái gì đều không có! Mà hẳn nhìn đến có mấy cục có phi thúy nhưng đều để giá mấy trăm vạn, thậm chí hơn một ngàn vạn. Mà những phi thúy đó, hẳn lên mạng tra xét giá trị, tuyệt đối không cao hơn giá ở đây! Hẳn điên rồi mới mua chúng!

Xem ra muốn nhặt tiện nghi cũng không phải dễ dàng như vậy, Lý Hạo Thiên bắt lực trở về, lúc ra cửa không cẩn thận đụng vào một mỹ nữ, còn hảo hảo bắt hảo tay ấn trên ngực người ta, hơn nữa thuận tay nhéo một chút. Xúc cảm mềm mại trong tay làm Lý Hạo Thiên tâm viên ý mãn, theo bản năng định thần nhìn lại, trời! Lại là một cực phẩm!

Hàn Phi Nhã sắc mặt xanh mét, không có quang hoàn khi mở ra đá quý trong nguyên tác, Lý Hạo Thiên ở trong mắt cô chỉ là một thanh niên bình

thường, nếu dùng từ bất lịch sự hơn một chút, đó chính là một tên sắc lang đáng khinh!

Vì thế Lý Hạo Thiên rất nhanh gặp phải bi kịch - bị vệ sĩ của Hàn Phi Nhã xách lên ném văng ra ngoài, ngã trên mặt đất, bụi đất đều bay lên.

Lý Hạo Thiên nhe răng nhếch miệng bò dậy, nói thầm: "Không phải néo một chút sao? Người đẹp như vậy nhưng quá hung dữ sau này làm sao gả ra ngoài được!" Hắn đối với mỹ nữ từ trước đến nay luôn bao dung, nếu vừa rồi ném hắn chính là nam nhân, sớm đã bị thăm hỏi mười tám đời tổ tông!

Lý Hạo Thiên khập khiễng trở lại trường học, tâm tình rất là uể oải, đôi mắt thấu thị không hữu dụng như hắn tưởng! Ngoại trừ có thể xem mỹ nữ, những cái khác đều không làm được, mua đá quý lại không có tiền vốn, hơn nữa những phi thúy đó cũng không kiếm được nhiều tiền, chẳng nhẽ không còn cách kiếm tiền nào khác có thể bỏ vốn ít thu lời cao sao?

Hiện tại sinh viên năm bốn đã tốt nghiệp rời trường, phần lớn các bạn học cùng lớp không ở trường học, cũng chỉ có hắn còn ở ký túc xá trong trường, không tìm được công việc, cũng không có tiền đi ra ngoài thuê nhà, bác quản lý ký túc đã xem hắn không vừa mắt, muốn đuổi hắn đi.

Mẹ nó! Lão gia hỏa dùng mắt chó nhìn người, lão tử sớm muộn gì cũng một bước lên trời, lóa mù mắt chó của các người!

Lý Hạo Thiên hùng hùng hổ hổ vào trường học, hắn đi tắt từ cửa Tây vào, bên này là chung cư của giáo viên, tương đối vắng vẻ. Hắn sợ trở về chậm, bác quản lý thật sự nhốt hắn ở bên ngoài.

Lý Hạo Thiên vội vã đi trên đường, không chú ý bị một phụ nữ cả người mùi rượu ôm đầy cõi lòng, nhờ đèn đường hắn mới thấy rõ dáng vẻ của người trong lòng ngực: "Cô Mộ Dung? Sao cô lại uống thành như vậy?"

*

Văn Khanh tổng cổ Đường Niệm đi làm việc, còn cô lại tự hỏi thế giới này cô phải làm công việc gì. Nguyên chủ vừa mới tốt nghiệp, nhưng không vội đi tìm việc làm, bởi vì cô coi sự nghiệp của mình là đi câu dẫn kẻ ngốc. Nếu Đường Niệm không thành công, cô lại đi tìm kẻ có tiền khác, dù sao ý vào tuổi trẻ xinh đẹp chơi bời bừa bãi, chẳng qua cuối cùng bị Lý Hạo Thiên huỷ hoại thanh danh, cái gì cũng không vót vát được.

Bây giờ Văn Khanh thay đổi, tất nhiên cô sẽ không trở thành một con người như vậy, cũng nên đi tìm một công việc để tiêu hao bớt thời gian ở thế giới này. Nếu chỉ ngược tra thôi cũng quá nhàm chán.

Văn Khanh đọc tin tức trên mạng, cuối cùng quyết định làm game online thực tế ảo. Một là ở thế giới này ngành game online thực tế ảo chưa bị khai phá nên cô có thể dễ dàng tạo ra thành tích. Hai là cô vừa mới trải nghiệm qua thế giới võng du, ấn tượng vẫn còn khắc sâu, cũng không tốn sức cho lắm.

Sau khi hạ quyết tâm, Văn Khanh liền xuống tay bắt đầu chuẩn bị.

Lý Hạo Thiên đưa Mộ Dung lão sư về nhà, trong nhà Mộ Dung Yên Vân không có người, chỉ có một mình cô sống ở đây. Lý Hạo Thiên nháy mắt có một chút ý tưởng tà ác. Hắc hắc, trai đơn gái chiếc, đêm hôm khuya khoắt, rất dễ dàng củi khô bốc lửa!

Mộ Dung Yên Vân mượn rượu để giải bày tâm sự, cũng mặc kệ đối phương là ai, ôm hẫn không ngừng kể lể: "Kết hôn hai năm, tôi không có bất luận sự tự do nào, hẫn giống như kẻ biến thái không ngừng quản tôi, không cho tôi mặc váy, tay ngắn không thể dưới năm phân, quần áo không thể bó sát người, không thể giữ khoảng cách cùng người khác giới thấp hơn một mét..... Tôi không phải phạm nhân! Vì sao lại muốn quản tôi như vậy!"

Vì thương hương tiếc ngọc Lý Hạo Thiên thuận thế ôm lấy cô, bất quá hẳn cũng lý giải tâm tư của chồng Mộ Dung lão sư, hẳn nếu có người vợ xinh đẹp như vậy, hẳn cũng không muốn để cho người khác nhìn! Nam nhân đều là giống nhau.

Bọn họ ôm nhau liền lăn đến trên giường, Mộ Dung Yên Vân xé rách quần áo trên người, lộ ra dáng người tuyệt đẹp: "Hắn đối xử với tôi như vậy, tôi chịu không nổi! Tôi muốn trả thù hắn!" Nói xong liền cọ cọ Lý Hạo Thiên, làm cho lý trí của Lý Hạo Thiên lập tức bay về một nơi xa.

Đúng, chính là như vậy, cho dù là truyện ngựa giống, nam chủ vô cùng có đạo đức, đều là phụ nữ dụ dỗ hẳn, hẳn cầm giữ không được, thật ra hẳn cũng không nghĩ, đều là phụ nữ chủ động.....

Chỉ là, Lý Hạo Thiên cởi hết quần áo ra, định cầm thương ra trận..... Ấy? Thương đâu? Bình thường tiểu huynh đệ luôn luôn diều võ dương oai, hôm nay sao lại ỉu xìu như vậy? Khúc dạo đầu không đủ? Lý Hạo Thiên bận việc nửa ngày, phát hiện chính mình vẫn không cứng nổi, mồ hôi lập tức chảy đầy đầu.

Mộ Dung Yên Vân lúc này cũng chậm rãi khôi phục lý trí, người có đôi khi chính là như vậy, khi đầu óc xúc động làm việc gì đều không quan tâm, nhưng một khi đã trải qua thời điểm đó, lý trí sẽ dần dần thu hồi, sẽ lo trước lo sau, sẽ chậm rãi lùi bước.....

Mộ Dung Yên Vân cũng thế, nếu vừa rồi một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm muốn cùng Lý Hạo Thiên xảy ra quan hệ thì sẽ không còn đường sống để cô hối hận, nhưng bây giờ chậm chạp không tiến tới một bước cuối cùng, không khí lạnh lẽo làm cô dần dần thanh tỉnh - ý thức được hiện tại bản thân đang làm cái gì.

Ngoại tình trong hôn nhân, còn là học sinh của mình, có cô giáo nào như cô chứ? Cứ cho là sẽ bị chồng trách mắng nặng nề, căng thẳng nhất là ly

hôn, nhưng cô sao có thể như vậy?

Mộ Dung Yên Vân vội vàng mặc xong quần áo, đẩy Lý Hạo Thiên ra: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, cô vừa mới uống say, chúng ta chưa phát sinh chuyện gì, em quên chuyện vừa rồi đi....."

Lý Hạo Thiên trong thâm tâm kinh hách thật lớn, vội vàng mặc quần áo vào, nhanh chóng chạy tới bệnh viện.

Đậu má, tiểu huynh đệ không được, đây mới là đại sự!

Nhưng mà ở bệnh viện theo dõi một tuần, làm tất cả các loại kiểm tra, bác sĩ nói thân thể hẳn khỏe mạnh, nơi đó cũng không có vấn đề gì. Còn hẳn không cứng được có khả năng là do tâm lý, còn kiến nghị hẳn đi xem bác sĩ tâm lý.

Không làm sao là tốt rồi! Hừ chết hẳn, còn tưởng rằng hỏng rồi chứ! Tâm lý có vấn đề? Sao có thể? Hẳn nghĩ có lẽ là do trong khoảng thời gian này, hẳn nhìn quá nhiều mỹ nữ, tiểu huynh đệ vẫn luôn ở trong trạng thái phấn khởi nên có chút mệt mỏi chẳng?

Hẳn là qua một khoảng thời gian nữa sẽ tốt lên thôi.

Văn Khanh rất nhanh liền biết tin Lý Hạo Thiên đến bệnh viện kiểm tra, không khỏi bật cười, lúc này mới chỉ là bắt đầu thôi, sau này hẳn sẽ trở thành khách quen của bệnh viện.

"Em cười cái gì?" Đường Niệm hỏi.

"Không có gì."

Đường Niệm bất mãn: "Em lại gạt anh, anh đã nửa tháng không gặp em, vẫn luôn vội vàng đấu giá, những viên đá quý đó bán mỗi cái bán được

mấy tí, anh giúp em thành lập một quỹ từ thiện, cả người đều gầy, em thể nhưng không chịu khen thưởng anh một chút....."

Nghe vậy, Văn Khanh cười nói: "Cảm ơn, tôi biết tôi không nhìn lầm người."

Đường Niệm lại chẳng hề để ý xua xua tay: "Việc nhỏ, hai ta đâu phải người xa lạ gì?"

"Anh không phải hỏi tôi cười cái gì à?" Văn Khanh cười tủm tỉm nói: "Tôi giúp anh báo thù, Lý Hạo Thiên nói anh vừa ngăn lại còn nhỏ, tôi trực tiếp khiến cậu ta không cứng nổi."

Đường Niệm theo bản năng che lại phía dưới, má ửng đỏ cứu mạng!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 72

Edit: Lữ Nguyệt

Beta: Wan + Miêu Nhi

Văn Khanh dành chút thời gian đi dạo ở một phố đồ cổ, theo nguyên tác, nam chính đã dùng đôi mắt thấu thị mua được mấy món bảo bối ở đây. Lý Hạo Thiên vốn không biết phân biệt đồ cổ, nhưng bởi vì hắn có đôi mắt thấu thị nên có thể thấy được mấy mảnh khốe làm giả đồ cổ, trong đó còn có một chiếc thau đồng thời Tây Chu - một di vật văn hóa chưa từng xuất hiện trong lịch sử khảo cổ, giá trị cực cao và cũng là thứ đồ đáng tiền nhất.

Ừ, rất đáng tiền, bị hắn bán cho một nhà sưu tầm đồ cổ người Pháp với giá tám trăm triệu.

Theo lẽ thường, để tô điểm cho nam chính, phần lớn tác giả sẽ cho nam chính chút xíu lòng yêu nước để chứng tỏ rằng hắn không chỉ có mỗi tình cảm cá nhân, hắn còn có những tình cảm lớn hơn - ví dụ như là bác ái. Nhưng áng văn này lại không đi theo con đường cũ, nam chính là một con người vô cùng "thực tế", chưa bao giờ quan tâm đến những thứ phù du như thanh danh, chỉ có lợi ích cá nhân là trên hết, bởi vậy ai đưa tiền cho hắn thì hắn sẽ bán cho người đó không chút do dự.

Thật là tươi mới thoát tục nha, lại còn không theo kịch bản cũ, đúng là một dòng nước trong trong truyện ngựa đực. Văn Khanh xuyên qua rất

nhều thế giới nhưng đây mới là lần đầu tiên gặp phải kiểu nam chính như vậy.

Vì để cắt đứt dòng tiền của Lưu Hạo Thiên, cũng như không muốn quốc bảo thất lạc ra nước ngoài, Văn Khanh trước tiên mua hết những thứ này, lọc đồ giả ra rồi quyên góp cho viện bảo tàng.

Ai, tính ra cô có lòng yêu nước không nhỏ.

"Mỹ nữ, có thể mời cô đi ăn tối được không?"

Văn Khanh vừa bước từ trong nhà ra, một chiếc Porsche khoa trương đỗ xích một cái trước mặt cô, sau đó có một tên tiểu bạch kiếm cũng khoa trương không kém bước từ trên xe xuống, trong miệng còn học đòi người ta ngâm một nhành hoa hồng, bày ra bộ dáng tự cho là đẹp trai nhưng thực chất vô cùng ngu ngốc.

Văn Khanh lườm một cái: "Đường Niệm, anh không thể nói chuyện đàng hoàng được sao?" Sau lần chạy trốn chết hồi trước, cô đã nửa tháng không nhìn thấy hắn, bây giờ không biết lại bị chạm dây thần kinh nào nữa rồi.

Đường Tiểu Niệm rút hoa hồng ra, ngắt bớt phần cuống, chỉ giữ lại phần hoa, sau đó cài lên tai Văn Khanh rồi thì thầm một câu thâm tình: "Nhân bí hoa kiều (*)."

(*) Ý muốn nói người còn đẹp đẽ, yêu kiều hơn hoa.

Văn Khanh: "...". Muốn đánh người thì làm sao bây giờ?

Sau đó cô thuận theo tâm ý đánh Đường Niệm một trận ra trò.

"Anh chỉ biết học cách tán gái thôi sao? Học thứ rác rưởi như vậy mà cũng đòi ra ngoài khoe khoang? Cái tốt không học lại đi học thứ vớ vẩn!"

Nói năng ngọt xớt! Miệng lưỡi dẻo quẹo..."

"Đau đau đau! Anh sai rồi! Không dám tái phạm nữa! Khanh Khanh em nhẹ tay một chút! Đau đau đau..."

Đường Niệm vô cùng oan ức, lần trước hẳn bị Khanh Khanh dọa cho một trận, sợ cô một lời không hợp sẽ cắt tiểu JJ (*), nửa tháng không dám đến tìm cô. Về sau hẳn tỉnh táo lại, nghĩ tới chuyện có lẽ Khanh Khanh muốn hù dọa hẳn để hẳn chia tay với cô, cho nên mới cố tình nói như vậy.

(*) Tiểu JJ: tiểu đệ đệ.

Điều này sao có thể chứ? Tuyệt đối không được! Chỉ có hẳn đá cô chứ sao có thể để cô đá hẳn chứ! Thế là hẳn khổ công học một trăm chiêu thức tán gái, vất vả tu luyện thành công mới chạy đến tìm cô, không ngờ lại bị đánh không thương tiếc.

Văn Khanh đánh xong một trận liền cảm thấy tinh thần sảng khoái, chủ động mời Đường Niệm ăn cơm. Đường Niệm không khác gì túi trút giận của cô, hẳn đánh không lại, lại không muốn chia tay, thế nên cô vừa gọi liền hấp tấp đi theo.

"Đúng rồi, tôi muốn thành lập công ty, anh có muốn đầu tư ít tiền không?"

"À, muốn bao nhiêu?" Đường Niệm thuận miệng nói, hẳn không để ý đến chuyện mở công ty, đương nhiên, hẳn cũng chẳng có chút hứng thú nào với chuyện kiếm tiền, cha hẳn rất biết kiếm tiền, đời này hẳn sinh ra nằm trên một núi tiền xài mãi không hết, còn đi liều mạng làm gì? Để cha liều mạng là được rồi. Nhưng nếu vợ yêu muốn dựng nghiệp thì nhất định phải ủng hộ!

"Anh đầu tư hai trăm vạn, tôi cho anh 20% cổ phần." Văn Khanh nói, cô chuẩn bị làm game online thực tế ảo, nhưng trong tay không có vốn khởi

nghiệp, tiền của Lý Hạo Thiên đều từ việc thu lợi bất chính nên cô mang đi làm từ thiện hết, bởi vậy Văn Khanh không hề dư dả chút nào.

Để Đường Niệm đầu tư cũng chỉ là thuận miệng nhắc tới, nếu hẳn đồng ý thì tuyệt, nếu không cô cũng có thể tự làm ra tiền, cùng lắm là thêm một việc thôi.

"Không thành vấn đề, lát nữa anh chuyển cho em."

Đường Niệm vô cùng sáng khoái đáp ứng, hẳn biết Khanh Khanh sẽ không lừa hẳn, cô tùy tay có thể đem 700 triệu đi từ thiện, chẳng là gì so với hai trăm vạn của hẳn.

Chờ cơm nước xong, Văn Khanh đi toilet, Đường Niệm ngồi chơi game chờ cô, lúc thấy điện thoại Văn Khanh, hẳn đột nhiên nhớ tới bí kíp tán gái – giữa các cặp đôi chắc chắn phải có những biệt danh thân mật.

Cho nên hẳn tiện tay muốn xem thử Khanh Khanh đặt nickname cho hẳn là gì? Cục cưng? Hay là lão công?

Sau đó hẳn thấy trong danh bạ điện thoại của Văn Khanh, có số điện thoại của hẳn, phía trên ghi rõ ràng -----

Đồng chí vừa ngấn vừa nhỏ!

Văn Khanh có vốn khởi nghiệp liền bắt tay vào thành lập công ty. Tuy rằng đã có một lần kinh nghiệm, nhưng không thể so sánh với kiếp trước được, kiếp trước cô chỉ là cải tiến kỹ thuật, mà bây giờ phải bắt đầu lại từ đầu tất cả mọi thứ.

Đặc biệt là khi mới bắt đầu, từ nhân viên đến trang thiết bị đều phải do cô kiểm định, bởi vậy trong khoảng thời gian này tương đối bận rộn. Nhưng dù công việc có bề bộn thế nào, cô vẫn không ngừng chú ý đến động tĩnh của Lưu Hạo Thiên.

Lý Hạo Thiên kiểm tra ở bệnh viện tổn không ít tiền, trong túi lập tức chẳng còn gì. Có điều bởi vì hắn có bàn tay vàng nên không để tâm đến chuyện tìm việc - hoàn toàn trông cậy vào khả năng thấu thị để đạt được đỉnh cao nhân sinh.

Vì vậy, một lần nữa, khi nhà hắn gửi tiền cho hắn, hắn lại đem hai nghìn tệ vào sòng bạc.

Lý Hạo Thiên dự định thăm dò sâu cạn ở đây trước, sau khi kiếm được một khoản lời nhỏ thì mới vào sòng bạc lớn, nếu không, hắn đoán chừng ngay cả cửa sòng bạc cũng không vào được.

Hắn đoán không sai, hắn có đôi mắt thấu thị, vào sòng bạc như cá gặp nước, nếu không sợ thắng quá nhiều sẽ bị sòng bạc quyết nợ, hắn có thể làm cả sòng bạc thua đến phá sản!

Dân cờ bạc là điên cuồng nhất, mắt nhìn thấy từng đồng tiền đẩy về phía mình, Lý Hạo Thiên hai mắt đỏ ngầu, nhiệt huyết sôi trào, tưởng chừng còn thoải mái hơn việc chết ở trên bụng nữ nhân! Chẳng trách nhiều người nói tiền và gái đẹp đều mê người như nhau, cảm giác bị tiền bạc nhấn chìm thật sự quá sáng khoái, khiến người ta không tự giác sa vào!

Lý Hạo Thiên vui đến quên cả trời đất, đột nhiên "ầm" một tiếng rất lớn, mười mấy cảnh sát võ trang đầy đủ xông vào.

"Cảnh sát đây! Tụ tập đánh bạc! Giải hết tất cả đi!"

Vì thế, trong nguyên tác nam chính tung hoành ngang dọc, không những không rung chuyển được sòng bạc mà còn bị nhốt trong phong tối, bị phạt ba nghìn tệ, còn để lại tiền án.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 73

Edit: El

Beta: Linh211 + Miêu Nhi

Bị nhốt hơn mười ngày mới được thả ra, Lý Hạo Thiên vẫn cảm thấy không thể tin được, nói có dị sẽ làm trời rung đất chuyển, phiên vân phúc vũ (mây bay gió thổi) mà? Không phải trong tiểu thuyết đều viết như vậy sao? Tại sao đến lượt hẳn lại xui xẻo như vậy? Lần đầu tiên cờ bạc đã bị cảnh sát bắt!

Nhốt mười ngày còn chưa tính, mẩu chốt ở đây là còn bị phạt ba ngàn tệ, người nhà vừa cho tiền hẳn đã cầm đi đánh bạc, giờ bị tịch thu hết, hẳn không một xu dính túi, bởi vậy chỉ có thể báo tin cho gia đình.

Trong nhà ăn mặc tiết kiệm để chu cấp cho hẳn làm sinh viên, vốn tưởng rằng hẳn có thể học hành chăm chỉ, về sau tìm được một công việc tốt, không nghĩ tới hẳn tốt nghiệp xong, không đi tìm công việc thì thôi đi, thế nhưng lại đi bài bạc! Lý phụ vô cùng tức giận, muốn đoạn tuyệt quan hệ với đứa con bất hiếu này ngay lập tức, Lý mẫu khuyên can mãi mới ngăn được ông.

Lúc Lý phụ nóng giận nói chuyện không hề dễ nghe, trong lòng Lý Hạo Thiên cũng rất tức giận, hẳn không phải là trẻ con, làm việc gì chẳng lẽ hẳn không tính trước? Nếu không phải bởi vì có dị năng, cái thứ bài bạc này hẳn sẽ đụng tới sao? Giờ ông già kia chưa biết đúng sai đã mắng hẳn một

trận, thật sự rất nghẹn khuất, cơn tức vừa xông lên hăn đã quay đầu đi rồi, làm cho Lý phụ tức giận đến không muốn nhận con trai!

Lý Hạo Thiên không một xu dính túi, lại cãi nhau với người nhà. Vốn đã nghèo tới cùng cực, hăn vẫn tin tưởng vững chắc rằng bản thân chính là tiềm long ẩn mình, chỉ suy sụp tạm thời thôi, sớm muộn gì hăn cũng có thể một bước lên trời.

Có lẽ hào quang của vai chính vẫn còn phát huy tác dụng, ở trường học hăn tìm được công việc làm gia sư, một ngày chỉ cần hai giờ, tiền lương lại rất nhiều, hơn nữa nơi dạy thêm là khu nhà giàu nổi danh nhất thành thị của bọn họ. Điều này đối với tình cảnh của Lý Hạo Thiên bây giờ, quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Tuy rằng gia sư không phải công việc hăn muốn làm, nhưng trước mắt hăn còn không có cơm để ăn, sao có thể bắt bẻ điều gì nữa?

Đến khi nhìn thấy cô bé mà mình sắp dạy, ánh mắt Lý Hạo Thiên sáng lên, hăn cảm thấy lần này chấp nhận làm gia sư quả nhiên không sai.

Cô bé mà hăn dạy kèm họ Mông, tên Mông Manh. Tên đáng yêu, người càng đáng yêu hơn, vẻ đẹp khiến người ta muốn phạm tội. Hàng mi dài, mắt to, nhấp nháy nhấp nháy tựa như biết nói.

Lý Hạo Thiên một bên thầm mắng chính mình cầm thú, ngay cả cô bé mười bốn tuổi cũng có ý nghĩ xấu xa, một bên lại áp xuống cảm giác không nóng trong lòng, làm bộ làm tịch lấy ra giáo trình, bắt đầu giảng bài cho cô bé.

Mông Manh thực sự là một cô bé đáng yêu, nhưng khác với vẻ ngoài rất có tính chất lừa gạt của cô, cô có tính cách khá kì lạ, thích trêu đùa người khác, nếu không sao đến lượt Lý Hạo Thiên làm gia sư cho cô? Trước Lý Hạo Thiên, cô bé đã chọc tức gần hai mươi người gia sư bỏ đi rồi! Cơ hồ mỗi gia sư dạy chưa quá một tháng, đã bị cô chơi xấu đuổi đi.

Cha mẹ Mông Manh cũng rất đau đầu với tính cách này của cô, nhưng lại không muốn cô từ bỏ học tập, bởi vậy chỉ có thể căng da đầu tiếp tục tìm, đúng lúc này, tìm thấy Lý Hạo Thiên.

Nhưng điều bọn họ không biết chính là, lần tìm người này đã dẫn sói vào nhà, con sói kia chẳng chút chần chừ ăn sạch sẽ con gái đáng yêu của họ rồi thu vào hậu cung của mình.

Trong nguyên tác, Lý Hạo Thiên cũng không kiêng kỵ gì, các loại mỹ nữ đều muốn có được, đã có mỹ nhân trưởng thành quyến rũ như Mộ Dung Yên Vân, cũng có hoa hậu giảng đường thanh thuần động lòng người như Vũ Phi Phi..... Mập ốm cao thấp, cái gì cần có đều có. Bởi vậy, làm sao có thể thiếu một tiểu loli xinh xắn đáng yêu chứ?

Mông Manh chính là tiểu loli này. Trong nguyên tác tuy rằng không phải bởi vì Lý Hạo Thiên làm gia sư mà quen biết, nhưng trăm sông đổ về một biển, cuối cùng đều bị Lý Hạo Thiên dụ dỗ.

Nhưng lần này, không nói đến việc Lý Hạo Thiên đã bị Văn Khanh biến thành thái giám, có Văn Khanh ở bên cạnh giám thị, sao có thể để hãn tào phá đóa hoa của tổ quốc?

Cô âm thầm thuê người chụp lên một số ảnh mập mờ của Lý Hạo Thiên và Mông Manh gửi cho cha mẹ Mông Manh. Bọn họ thường bận rộn với công việc, không có thời gian chăm sóc con gái, tìm gia sư cũng có ý muốn là người kia sẽ chơi cùng con bé, bởi vậy đều tìm sinh viên chất lượng cao, bọn họ cảm thấy chất lượng cao tương đương với tố chất cao, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới tố chất cao cũng không có nghĩa là nhân phẩm tốt!

Đến khi nhìn thấy bức ảnh Lý Hạo Thiên để con gái bọn họ ngồi trên đùi mà giảng bài, vừa sờ vừa ôm, mẹ Mông Manh tức suýt chút nữa ngất xỉu. Hai vợ chồng trong cơn giận dữ, đặng đặng sát khí chạy về nhà, xem thì bầm vằm Lý Hạo Thiên thành trăm mảnh!

Sau khi Lý Hạo Thiên bị đánh đến sắp chết mới được đưa đến cục cảnh sát, cha Mông Manh trực tiếp báo án nói tên khốn này bắt nạt con gái mình. Cảnh sát vừa nghe con gái nhà ông mới mười bốn tuổi, trong lòng vô cùng chán ghét loại cận bã này, đối với việc ba Mông Manh đánh Lý Hạo Thiên gần như tàn phế hoàn toàn mở một mắt nhắm một mắt, cũng không đi truy cứu, loại cận bã này có bị đánh chết hẳn cũng không quan tâm!

Mặc dù Mông Manh cố linh tinh quái nhưng cũng chỉ là một cô bé mười bốn tuổi, vẫn hơi sợ hãi. Khi cảnh sát hỏi đến, cô ngây thơ mờ mịt trả lời: "..... Anh ta có hôn cháu, xoa ngực cháu, còn chơi trò cắn đầu lưỡi với cháu, nếu cháu cắn anh ta thì sẽ không cần làm bài tập....."

Đồ cầm thú! Cảnh sát nghe xong cũng muốn phế đi tên khốn này, càng không cần phải nói mẹ Mông Manh, bà hồi hận muốn chết, hai vợ chồng bọn họ bận rộn kiếm tiền, chính là mong muốn cho Mông Manh có cuộc sống tốt nhất, nhưng không nghĩ tới sẽ xảy ra cố sự này! Bà chỉ muốn cho Mông Manh một cuộc sống giàu có, lại không có thời gian chơi cùng cô bé, cũng không có thời gian dạy cô một ít kiến thức vỡ lòng. Nếu có chuyện gì xảy ra với Mông Manh, đời này bà cũng không thể nào tha thứ cho bản thân mình!

Có ảnh chụp làm chứng cứ, lại có lời Mông Manh làm chứng, hoàn toàn có thể định tội một người - vì thế Lý Hạo Thiên vừa mới ra phòng giam, không đến nửa tháng lại bị đưa trở lại. Lần này không phải mười ngày là có thể giải quyết, ba Mông Manh còn âm thầm bỏ thêm tiền túi, vốn dĩ chỉ phán hai ba năm, nhưng giờ chỉ sợ tám chín năm còn chưa ra được.

Văn Khanh dành chút thời gian để xem mọi chuyện tiến triển, sau đó không quan tâm nữa, giờ cô cực kì bận rộn với việc ở công ty. Tạm thời Lý Hạo Thiên không thể ra ngoài tạo sóng gió, chờ sau khi hẵn đi ra, không biết còn tiếp tục làm bậy hay không.

Điểm không tốt trong nhiệm vụ thế giới này chính là ở đây, chỉ có chờ đến khi nhân vật chính chết đi cô mới có thể thu hồi bàn tay vàng, hơn nữa cô còn không thể trực tiếp giết nhân vật chính. Nếu không với năng lực của Văn Khanh, mỗi khi đến một thế giới nào đó, điều đầu tiên là đi xử lý nhân vật chính, sau đó lấy bàn tay vàng, mọi chuyện cũng không cần phiền toái đến vậy.

Sau khi công ty đi vào quỹ đạo, Văn Khanh cũng không còn bận tâm gì nữa. Không có việc gì thì đi đọc sách, trồng hoa, thuận tiện đùa giỡn Đường Niệm, bất tri bất giác ngày dài tháng rộng liền trôi qua.

"Dm dm dm! Đồ đồng đội heo! Tức chết mà! Trò chơi rác rưởi này! Phá hủy thanh xuân của anh! Không chơi nữa!" Đường Tiểu Niệm chơi trò chơi lại thua, tức giận ném điện thoại đi. Hắn bực bội nửa ngày, thấy Khanh Khanh đến cả mí mắt cũng không nhấc lên, vội vàng xán lại gần, cầm đế ở trên vai cô: "Khanh Khanh, anh lại thua rồi, em cũng không quan tâm anh, em có phải không yêu anh nữa không?"

Văn Khanh nhìn cũng không thèm nhìn, vươn một ngón tay đẩy đầu hắn ra: "Từ trước tới nay tôi chưa từng yêu anh, làm phiền anh đi qua một bên chơi đi, cảm ơn."

Mặt mày Đường Niệm suy sụp, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, rất nhanh lại sinh long hoạt hổ: "Khanh Khanh, chúng ta khi nào kết hôn vậy? Lần trước cha anh đấu giá được một viên kim cương hai mươi cara ở Pháp. Nếu như em thích, anh đi trộm về, làm nhẫn cưới cho em được không?"

Văn Khanh liếc hắn một cái: "Nhẫn cưới cũng phải trộm của ba anh, tôi đây còn cần anh làm gì nữa?"

Đường Niệm không để bụng: "Cha anh chỉ có một đứa con trai là anh, của ông ấy còn không phải là của anh? Của anh chính là của em, cũng chỉ là đôi người sở hữu thôi, không có gì khác biệt!"

Có một đứa con trai theo người ngoài hồ cha mình như hấn, cha hấn cũng thật là xui xẻo!

"Tôi rất bận rộn, không rảnh kết hôn, nếu anh buồn chán thì đi chơi trò chơi đi." Cuộc sống của Đường Niệm rất tẻ nhạt, Văn Khanh còn cảm thấy nhàm chán thay hấn. mỗi ngày ăn uống chơi game, nếu không thì bám dính lấy cô, dù sao cha hấn có tiền, hấn không cần làm gì tiền xài cũng không hết.

Đường Niệm rất không tình nguyện, chơi trò chơi có thể vui nhưng vui bằng chơi với vợ yêu không? Hấn muốn vợ yêu, không muốn chơi trò chơi.

Văn Khanh lại nói: "Đây là trò chơi mới được công ty phát triển, thí nghiệm cũng khá ổn thỏa rồi, chờ tháng một năm sau bắt đầu hoạt động. Tôi sai người đăng ký cho anh một tài khoản, để anh chơi trước đã ghiền." Trải qua năm sáu năm nghiên cứu, game online thực tế ảo cuối cùng cũng bị cô mày mò ra. Cô tin tưởng rất ít người có thể cự tuyệt được sức quyến rũ của game online thực tế ảo, đặc biệt là thanh niên nghiện game online như Đường Niệm, một khi trầm mê trong trò chơi, đoán là hấn sẽ không có thời gian làm phiền cô.

Đường Niệm cảm thấy vô cùng cảm động: "Khanh Khanh em đối với anh thật tốt!" Vừa rồi chơi trò chơi thua, hấn cho rằng Khanh Khanh không thèm để ý đâu, không nghĩ tới cô vì hấn mà chế tác ra hấn một trò chơi cho hấn chơi! Cha hấn cũng chưa quan tâm hấn đến như vậy!

Văn Khanh: "....." Cô chỉ tìm cho hấn việc gì đó để làm, để hấn đừng làm phiền cô, sao lại thành quan tâm hấn rồi?

Quên đi, mạch não của Đường Niệm luôn không giống người thường, tùy hấn nghĩ sao thì nghĩ.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 74

Edit: El

Beta: Linh211+Miêu Nhi

Đường Niệm vốn tưởng rằng thứ Văn Khanh làm chỉ là một game online bình thường, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới đó là một game online thực tế ảo! Hẳn thường xuyên chơi trò chơi sao lại không biết game online thực tế ảo là cái gì? Thế nên địa vị Khanh Khanh trong lòng hẳn lại cao hơn một bậc, "đồng chí vừa ngắn vừa nhỏ" vô cùng hào hứng, vui vẻ mang theo khoang trò chơi về nhà.

Lúc Đường Niệm trở về, cha hẳn đang mắng chửi cấp dưới của mình trong điện thoại: "Tôi nuôi lũ vô tích sự như mấy cậu làm cái gì không biết nữa? Nhiều người như vậy mà không trông coi nổi một bản kế hoạch trò chơi, để người ta trộm đi, vậy mà mấy người cũng tự cho mình là có năng lực à! Đều cú hết cho tôi! Đóng công ty game lại, sa thải hết đi!"

Điện thoại đã cúp nhưng miệng vẫn không ngừng chửi rủa: "Tiết Thiên Tứ đồ con rùa rụt cổ! Không dám cạnh tranh mình bạch hay sao mà lại chơi trò bí ối đó! Đến cả việc trộm kế hoạch cũng làm được! Tham chết người!" Vừa quay đầu lại thì thấy Đường Niệm đã trở về, còn mang theo một đám người, ông đùng đùng nổi giận: " Hôm nay lại đi đâu chơi? Ngày nào cũng không về nhà, cha muốn gặp mày còn phải hẹn trước! Mày còn bận rộn hơn cha nữa à!"

Đường Niệm vừa chỉ huy công nhân lắp đặt khoang trò chơi ở phòng ngủ trên lầu hai, vừa trả lời cha hẳn: "Con đi tìm Khanh Khanh, cha tìm con có việc gì à?"

"Không có việc gì thì không thể tìm mà?"

"Không có việc gì thì tìm con làm gì?"

Đường phụ chán nản, ông đúng là hồ đồ mới đi tranh cãi với đứa con trai ngốc này!

Lúc ông còn trẻ, phong lưu phóng khoáng, ăn chơi đàng điếm cho thoải thích rồi mới hồi tâm chuyển ý, kết hôn với mẹ Đường Niệm. Không nghĩ tới ông đã hối lỗi như vậy rồi, ông trời lại không cho ông cơ hội, vợ ông lúc sinh Đường Niệm thì khó sinh mà chết, mà chính ông cũng bởi vì ngoài ý muốn bị thương, không có khả năng sinh thêm con nữa. Nói cách khác, đời này ông cũng chỉ có đứa con nối dõi duy nhất là Đường Niệm.

Đáng tiếc Đường Niệm không di truyền một chút khôn khéo nào từ cha, tính tình vô cùng ngây ngốc và lỗ mãng. Nếu không phải xác định đây chính là đứa con trai duy nhất của mình, có lẽ ông đã hoài nghi có phải con mình đã bị người ta ôm nhằm rồi hay không.

Ngốc còn chưa tính, lại còn si tình, yêu một đứa con gái 6 năm chưa chia tay, còn thường xuyên bám dính lấy người ta, đâu giống ông, thời còn trẻ trái ôm phải ấp, phong lưu khoáng hoạt, hiện tại tuổi đã cao, cũng thường xuyên ở bên ngoài gặp dịp thì chơi, tuy rằng chưa bao giờ dặt về nhà, nhưng cũng còn hơn đứa con trai ngốc này, treo cổ trên một chiếc cây thì có gì là tự hào chứ?

Đường phụ vừa lắc đầu vừa lên lầu nhìn, thấy công nhân đang lắp đặt trang bị khí thể ngất trời ở bên trong, không khỏi hỏi: "Đường Nhi, con đang làm cái gì vậy?"

"Vợ con tặng trò chơi cho con! Tài khoản game online thực tế ảo số 1 thế giới! Cô ấy đặc biệt làm cho con chơi đó!" Đường Niệm khoe với cha mình: "Lão Đường, cha xem vợ con có tốt với con không chứ? Con chơi trò chơi bị người ta bắt nạt, cô ấy liền làm hẳn một trò chơi cho con chơi! Tháng một năm sau mới hoạt động chính thức, vậy mà đã cho con chơi trước! Đúng rồi, viên kim cương màu hồng lần trước cha đấu giá được đâu rồi? Đưa cho con, con đi làm nhẫn kết hôn, con muốn cầu hôn cô ấy! Người đối xử với con tốt như vậy tuyệt đối không thể bỏ lỡ....."

Đường Niệm vẫn đang thao thao bất tuyệt, còn Đường phụ thì bị sốc đến nỗi nói không nên lời, game online thực tế ảo? Ông không chơi game cũng có thể dự đoán được thị trường này sẽ phát triển lớn đến mức nào!

Đường phụ là một thương nhân thành đạt, ánh mắt nham hiểm lại có tầm nhìn xa, tất nhiên có thể nhìn thấy thị trường rộng lớn của của công nghệ thực tế ảo này. Không chỉ trong lĩnh vực trò chơi, mà còn nhiều khía cạnh khác nữa. Điều này đại biểu cho sự đổi mới của khoa học kỹ thuật, có ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Tài sản chủ yếu của Đường gia là bất động sản, nhưng ở những phương diện khác như ăn uống, trò chơi cũng có chút liên quan, vừa rồi bởi vì một cái kế hoạch trò chơi mới mua mà tức giận với cấp dưới, nếu điều con trai nói là sự thật, một kế hoạch trò chơi thì tính là cái thá gì chứ? Cứ đưa cho Tiết Thiên Tứ mười kế hoạch trò chơi để ông ta tức chết đi!

Tưởng tượng đến lúc trò chơi mới của đối thủ cũ đụng phải game online thực tế ảo của con dâu, đến rằm cũng không thể phóng ra, Đường phụ liền cao hứng muốn chết.

Lúc này ông cũng không chê con trai chỉ treo cổ ở trên một cái cây nữa, con dâu cũng gọi luôn rồi. Có câu nói như thế nào nhỉ? Ông trời đau kẻ khờ, đứa con trai ngốc này của ông từ khi sinh ra đã có sự che chở của cha,

bây giờ lại tìm được một cô con dâu cường thế, cả đời đều có người che chở, xuôi chèo mát mái. Ai, đúng là ngốc nhân có ngốc phúc!

Một khi Đường phụ đã chú ý đến việc này, lập tức giúp Văn Khanh dọn sẵn đường, thậm chí còn giải quyết rất nhiều rắc rối giúp cô. Văn Khanh dù sao cũng là một thế lực mới, ở rất nhiều phương diện không thể nào so sánh với nhân hiệu của các thế lực lâu đời được, bởi vậy sự trợ giúp của Đường phụ đối với cô mà nói xác thật rất đúng lúc.

Ngay từ lúc đầu nàng tưởng rằng Đường phụ giúp cô là muốn chia một chén canh, nhưng không nghĩ tới đối phương cái gì cũng không cần, chỉ đơn thuần trợ giúp cô. Còn nói đều là người một nhà, khách khí như vậy làm gì?

Văn Khanh: "....." Hai cha con đều không xem bản thân là người ngoài.

Nhưng thành thật mà nói, Văn Khanh cũng không chán ghét Đường Niệm, bởi vì người này chẳng những ngốc manh mà còn bám người như một con husky, cuộc sống của cô cũng vì thế mà có thêm không ít niềm vui. Thật sự thì giữa hai người không cần phải có tình yêu, hẳn có thể mang đến vui sướng cho cô, khiến cô vui vẻ là đủ rồi. Hơn nữa tính cách của bọn họ bổ sung cho nhau, một người cường thế một người yếu đuối, rất thích hợp!

Thế nên, thời điểm Đường Niệm cầu hôn cô liền đồng ý.

Năm thứ hai, game online thực tế ảo của Văn Khanh được đưa ra thị trường, không có gì bất ngờ khi gây ra một cuộc tranh luận toàn cầu, cô sử dụng kỹ thuật đi trước một trăm năm, gần như là một cuộc cách mạng mới trong khoa học kỹ thuật của nhân loại.

Khi Văn Khanh đang nổi tiếng trên toàn cầu, đột nhiên nhận được tin tức thám tử truyền đến, Lý Hạo Thiên đã chết. Văn Khanh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dựa theo cách chơi của Lý Hạo Thiên, có thể chống đỡ được đến hiện tại đã rất không tồi rồi.

Văn Khanh tuy rằng bận rộn công việc cùng với đũa giỡn Đường Niệm, nhưng cũng không thả lỏng việc giám thị Lý Hạo Thiên, cho nên cô biết rõ tường tận mọi chuyện sau khi hắn ta bị nhốt vào ngục giam.

Lý Hạo Thiên được cha Mông Manh "chiếu cố", đặc biệt sắp xếp ở một nhà giam đứng đầu, bên trong có một số nhân vật cực kì hung ác. Lúc Lý Hạo Thiên vừa tiến vào, không chịu nhìn rõ hoàn cảnh, vẫn tự phụ là bản thân có dị năng, không phải người bình thường, ở trong ngục giam cũng không khiến hắn nhận rõ hiện thực, tất nhiên là gây thù không ít.

Hơn nữa vào lúc này, hắn rốt cuộc phát hiện, tiểu huynh đệ của hắn căn bản không phải mệt mỏi, mà hoàn toàn không được! Phát hiện này khiến hắn cảm thấy như bị sét đánh, thiếu chút nữa điên rồi! Không bị điên là bởi vì hào quang của vai chính phù hộ, nhưng đối với một người đầu óc luôn có tư tưởng xấu xa mà nói, thà bị điên còn hơn đề cập tới chuyện xấu hổ này!

Lý Hạo Thiên bị kích thích quá độ, trong thời gian đó hắn làm ra vô số hành động điên cuồng, chọc giận những người trong phòng. Bọn họ không quan tâm hắn có chịu kích thích hay không, gây chuyện thì phải bị đánh!

Chỉ là đánh đánh, thế nào lại đánh đến trên giường. Một đám boss, làm rất nhiều việc ác không hề có nhân tính, đời này cũng không trông mong vào việc có thể đi ra ngoài, khó nhịn được đói khát, đến lúc nghẹn phát điên liền không quan tâm mọi thứ, mà Lý Hạo Thiên lớn lên da thịt non mịn, không phải rất phù hợp để trở thành công cụ phát tiết sao?

Trong nguyên tác, Lý Hạo Thiên có thiên phú dị bẩm, nhưng không ngờ phía trước không được, mặt sau thế nhưng..... Khụ khụ, cái kia. Vì thế, Lý Hạo Thiên từ một người mà ai gặp cũng ghét, lại trở thành bảo bối mà mỗi người trong tù muốn cướp đoạt.

Mà nói tới Lý Hạo Thiên, cũng không biết là bất chấp tất cả, hay thật sự thích thú, hắn thế nhưng cảm thấy sáng khoái kì lạ. Khi mới bắt đầu thì

phản kháng bài xích nó, rồi dần dần chậm rãi phối hợp hưởng thụ, sự thay đổi này làm Văn Khanh trợn mắt há hốc mồm!

Tác dụng duy nhất của dị năng thấu thị chính là làm cuộc sống của bản thân trở nên sung sướng! Có thể sử dụng dị năng độc đáo đến vậy, Văn Khanh cũng vô cùng nỗ lực.

Cuộc sống của Lý Hạo Thiên quá mức mê loạn, Văn Khanh cũng chưa kịp làm gì, không nghĩ tới bản thân hẳn không đợi được ra tù thì đã chết vì HIV, làm người ta thốn thức không thôi.

Chẳng qua cẩn thận nghĩ lại, HIV mới là kết quả bình thường của một tên ngựa đực! Sinh hoạt cá nhân hỗn loạn như thế, chỉ cần là mỹ nữ liên ch.ị.ch, lại không mang bao, hẳn không bị HIV thì ai bị?

Lý Hạo Thiên tự đi tìm đường chết, Văn Khanh không cần ra tay nên cô vô cùng mừng rỡ, lui về "ở ẩn" với Đường Niệm, trải qua cuộc sống gia đình, coi như là nghỉ phép.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 75: Thế Giới Ix: Ta Có Thể Nhìn Thấy Quỷ

Edit: El

Beta: Miêu Nhi

Thời điểm Văn Khanh tỉnh lại, cảm giác toàn thân mềm nhũn, khô nóng khó nhin, mỗi một tế bào trong thân thể đều khát vọng sự lạnh lẽo.

"Ha ha, tiểu mỹ nhân ta tới đây."

Âm thanh xa lạ đáng kinh vang lên làm Văn Khanh giật mình, đầu óc nháy mắt trở nên thanh tỉnh, tay áo rủ xuống, nàng lấy ra một viên thuốc giải độc từ trong hệ thống rồi nuốt vào. Chờ cảm giác khô nóng biến mất, Văn Khanh mới quan sát căn phòng này. Căn phòng được bố trí vô cùng trang nhã và kín đáo, là nơi để khách nhân nghỉ ngơi, không hiểu sao bây giờ lại chỉ có nàng cùng với một nam tử. Người nọ mặc cẩm y hoa phục, cả người toàn mùi rượu lao tới phía Văn Khanh. Nàng theo bản năng đập về phía hạ bộ của hắn.

"Ngao!" Nam tử nhanh chóng che lại thân dưới, thống khổ ngồi xổm trên mặt đất, còn không quên giương mắt liếc nhìn Văn Khanh một cái, vừa trờng, lập tức ngậy ngấn cả người: "Văn Khanh biểu muội? Tại sao lại là muội? Văn Xu biểu muội đâu?"

Văn Khanh tốn chút thời gian mới hiểu rõ mình đang ở chỗ nào trong tình tiết - chính là thời điểm nữ chủ trọng sinh tương kế tựu kế, chuyển đời

âm mưu của mẹ kể lên chính con gái của bà ta.

Nữ chủ ở thế giới lần này tên là Thấm Văn Xu, vốn là đại tiểu thư con của đại phu nhân phủ Thượng Thư, nhưng bởi vì mẫu thân mất sớm, phụ thân cưới vợ mới nên nàng không được đối xử tử tế. Nội tâm của mẹ kể luôn chứa đầy ác ý, khẩu xà tâm phật; phụ thân lại mặc kệ không hỏi đến, thiên vị người ngoài; còn có một muội muội cùng cha khác mẹ mặt ngoài thì thuần lương, bên trong lại ác độc, đen tối. Đời trước nàng không hay biết gì, coi sài lang là phu quân, kết quả bị mẹ kể hãm hại mất danh tiết, chỉ có thể gả cho kẻ ăn chơi trác táng đã làm hỏng danh tiết của mình, cuối cùng bị tra tấn đến chết.....

Sống lại một đời, nàng nhất định phải khiến bọn họ nợ máu trả bằng máu!

Vì thế nên mới có tình huống hiện giờ.

Hôm nay là tiệc mừng thọ của lão thái thái Thấm gia, khách khứa đầy nhà, mà người nhiều thì hay hỗn loạn, có chút sơ suất là chuyện không tránh được. Mẫu thân của Thấm Văn Khanh là Lý thị nhìn trúng cơ hội này nên mới thiết kế hãm hại Thấm Văn Xu. Bà cố ý cho người làm đổ ly trà, làm bẩn quần áo của đứa con ghê, sau đó trong lúc nàng thay quần áo, cố ý để cháu trai nhà mẹ đẻ của bà là Lý Bân xông vào, làm hỏng danh tiết Thấm Văn Xu, khiến nàng không thể không gả cho Lý Bân.

Cứ như vậy, giúp cháu trai có một mối hôn sự tốt với đích nữ của phủ thượng thư, lại có thể giúp nữ nhi mình dọn sạch chướng ngại phía trước. Bởi vì bà nghe nói thánh thượng có khẩu dụ tuyển mấy cô nương vừa mới cấp kê vào cung làm hoàng tử phi, gia thế Thấm gia hiển hách, lại có nữ nhi phù hợp yêu cầu, chưa chắc không có cơ hội. Nhưng lại bị đích nữ che ở đằng trước, nữ nhi thân sinh của bà bị đè ép một đầu, tất nhiên khiến Lý thị cảm thấy khó yên, hết cách nên mới đi thiết kế hãm hại Thấm Văn Xu.

Chính bà cũng biết đạo lý vinh hoa sẽ đi kèm với tổn hại, thanh danh Thẩm Văn Xu bị hỏng, tất nhiên sẽ liên lụy đến nữ nhi bà, bởi vậy chỉ làm thân tín cùng với tẩu tử bên nhà mẹ để thấy được việc này, không hề tuyên dương ra bên ngoài, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến nữ nhi.

Một đời trước khi Thẩm Văn Xu trọng sinh bà ta quả thật đã thành công, Thẩm Văn Xu gả cho Lý Bân, còn nữ nhi Thẩm Văn Khanh vô cùng vẻ vang gả cho Thất hoàng tử đương triều.

Nhưng sau khi Thẩm Văn Xu trọng sinh, lại hoàn toàn trái ngược, Thẩm Văn Xu không trúng chiêu, người trúng chiêu lại là Thẩm Văn Khanh. Hơn nữa Thẩm Văn Xu còn ác độc hơn, nàng hạ xuân dược khiến Thẩm Văn Khanh cùng Lý Bân làm xong "chuyện tốt", còn dẫn một đám người tới vây xem, làm danh tiết của muội muội hoàn toàn bị hủy.

Nàng không hề để bụng đến chuyện thanh danh của nàng sẽ bị ảnh hưởng, Thẩm Văn Xu tin chắc người yêu nàng sẽ yêu tất cả của nàng, dù tốt hay xấu cũng đều tiếp nhận mà không phải chỉ để ý thanh danh bên ngoài.

Văn Khanh hồi tưởng mọi chuyện chỉ trong trong nháy mắt, nàng phục hồi tinh thần, sửa sang lại quần áo hỗn độn, nói với Lý Bân: "Thẩm Văn Xu đã phát hiện ra, kế hoạch có biến, biểu ca đi về trước đi."

Để cho Lý Bân phối hợp diễn kịch, tất nhiên trước đó đều đã thông đồng tốt, cho nên hắn cũng biết việc hãm hại Thẩm Văn Xu. Dì nói sau khi mọi việc thành công Thẩm Văn Xu sẽ gả cho hắn, hắn tất nhiên không có gì là không vui cả. Lý Bân đã sớm ước ao mỹ mạo của Thẩm Văn Xu, huống hồ đối phương là đích nữ của phủ Thượng Thư, thân phận vô cùng tương xứng với hắn.

Thời điểm hắn tiến vào liền thấy "Thẩm Văn Xu" giống như trúng xuân dược, còn tưởng rằng kế hoạch có biến, dì muốn hai người gạ nấu thành

cơm, không nghĩ tới lại ra đường rẽ.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Lý Bân xoa xoa bàn tay đến gần Văn Khanh, hẳn cũng không ngốc, lát nữa có người nhìn thấy hẳn ở cùng với ai, người đó sẽ phải gả cho hẳn! Đại biểu muội không được, nhị biểu muội cũng có thể a! Bên trái hay bên phải đều là đích nữ của phủ Thượng Thư, đều có hoa dung nguyệt mạo, huống hồ nhị biểu muội gả cho hẳn, dì mới đưa của hồi môn tới, của hồi môn của đại biểu muội làm sao sánh bằng. Nghĩ như vậy, Lý Bân chuẩn bị tương kế tựu kế.

Văn Khanh nhìn thôi cũng biết hẳn suy nghĩ gì, cười nhạt một tiếng, vốn dĩ định thả hẳn một con ngựa, ai ngờ tên này rất không biết điều!

Nàng nhắc chân hung hăng giẫm lên chân hẳn. Lý Bân ăn đau há miệng, Văn Khanh thuận thế đem một viên thuốc nhét vào miệng hẳn, sau đó nắm lấy yết hầu, làm hẳn trực tiếp nuốt xuống.

"Khụ khụ khụ....." Lý Bân ho nửa ngày cũng không ho ra được, tức muốn hộc máu: "Người cho ta ăn cái gì?"

Văn Khanh cong môi cười: "Đồ tốt đấy, linh đan diệu dược có thể làm người dục tử dục tiên."

Đồ của hệ thống tất nhiên là đồ tốt, sau khi Lý Bân ăn xong, rất nhanh thuốc liền có tác dụng. Văn Khanh nhìn hẳn cởi sạch quần áo, cọ tới cọ lui ở trên mặt đất, mới từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Một lát sau, Thẩm Văn Xu dẫn theo một đám người đẩy cửa mà vào. Nàng ước tính thời gian, Thẩm Văn Khanh hẳn đã cùng Lý Bân gạ nấu thành cơm, không biết chờ đến khi Lý thị nhìn thấy mưu kế hãm hại nàng không thành, thay vào đó là nữ nhi của bà ta, có phải đau lòng muốn chết hay không?

Ở thời điểm người khác nhìn không thấy, khóe miệng của Thẩm Văn Xu gợi lên một nụ cười lạnh, nhưng sau khi đẩy cửa đi vào, tình cảnh trong phòng lại làm nàng chấn động.

Một vị nam tử trần truồng vạm vạp ở trên mặt đất, trong tay nắm chặt vật kia ra sức "vuốt ve", miệng thì rên rỉ: "Tâm can nhi, bảo bối nhi, người kẹp thật chặt, lại nhanh lên....."

"A....." Một đám tiểu cô nương thét chói tai né tránh, Thẩm Văn Xu bởi vì quá mức khiếp sợ, nhất thời không kịp phản ứng, nha hoàn Xuân Đào phản ứng mau lẹ, vội vàng kéo nàng ra ngoài, đóng lại cửa phòng. Nhưng dâm ngôn uế ngữ ở bên trong lại không thể ngăn được.

Các cô nương chưa lấy chồng lấy khăn che mặt vội vàng rời đi, vừa đi vừa thầm mắng ở trong lòng Thẩm Văn Xu rất biết hại người, thế nhưng mang các nàng đi xem chuyện dơ bẩn này! Thật không biết xấu hổ.

Mấy phụ nhân lớn tuổi còn có thể ra vẻ trấn định, mặt không đổi sắc, Lâm phu nhân phủ Thừa tướng mặt đầy mĩa mai nhìn Thẩm Văn Xu: "Không phải đại tiểu thư muốn mang chúng ta đi xem kỳ cảnh sao? Như thế nào? Đây là?"

Sắc mặt Thẩm Văn Xu vô cùng khó coi, cũng không biết nơi nào xảy ra đường rẽ, vốn dĩ kế hoạch vạm vô nhất thất* nhưng không hiểu sao Thẩm Văn Khanh lại không ở nơi này.

*Không có sơ hở

Thật ra xem kỳ cảnh chỉ là một lý do, nếu những người này nhìn đến cảnh Thẩm Văn Khanh cùng Lý Bân đang làm "chuyện đó", nơi nào còn nhớ tới kỳ cảnh chứ?

Cũng may nàng sống lại một đời, vẫn có thể thông dong ứng phó những tình huống bất ngờ: "Các vị phu nhân thứ lỗi, Văn Xu nói kỳ cảnh là thất

sắc mầu đơn ở hậu viện. Văn Xu không nên để cho các vị phu nhân nhìn thấy chuyện dơ bẩn này, làm bẩn mắt các vị rồi. Hiện tại mọi chuyện thành ra như vậy, để ta đi trước bảm báo với mẫu thân, sau đó sẽ bồi tội với các vị."

Nàng nói bằng phẳng, nói có sách mách có chứng, xác thật không giống cố ý, vài vị phu nhân hòa hoãn sắc mặt, theo lời nàng nói nhanh chóng rời đi.

Sau đó mọi người mới bình tĩnh lại, loại trường hợp dơ bẩn này, cho dù mấy người tuổi đã lớn, nhìn thấy cũng mặt đỏ tai hồng, Thăm Văn Xu là một khuê nữ chưa lấy chồng, mặt lại không đỏ sắc, trấn định tự nhiên, hoặc đã biết trước mọi chuyện, hoặc chính là tâm tư kín đáo. Mặc kệ là loại nào, nữ hài này cũng không dễ đối phó.

Hơn nữa, chuyện dơ bẩn này bị thiếu nữ chưa lấy chồng như nàng bắt gặp, những người khác đều trốn, còn nàng lại nhìn thẳng vào trong, chắc chắn sẽ có hại đối với danh tiết.

Thế giới này cực kỳ khoan dung nam tử, còn nữ tử lại bị trách móc vô cùng nặng nề. Lý Bân gây ra gièm pha như thế, người ngoài cũng chỉ coi là một câu chuyện cười mà thôi. Nhưng Thăm Văn Xu chỉ mới nhìn thoáng qua, thanh danh lại bị tổn hại, thế đạo chính là như vậy đấy.

Sau khi Văn Khanh nhảy ra ngoài cửa sổ, lập tức đi tìm Lý thị, nói với bà chuyện này. Lý thị nghe xong nghĩ mà sợ, bà thiết kế Thăm Văn Xu, không nghĩ tới thiếu chút nữa hại chính nữ nhi của mình: "Tiểu tiện nhân Thăm Văn Xu quá ác độc. Thế nhưng nghĩ ra biện pháp hại người ác độc như vậy, trước kia đúng là ta nhìn lầm rồi....."

Văn Khanh rử mắt, không bày tỏ ý kiến gì, hại người thì hại mình, trước khi muốn hãm hại người khác thì phải chuẩn bị thật tốt trường hợp người ta phản kích lại. Lý thị cùng Thăm Văn Xu đều là kẻ tám lạng người nửa cân,

thủ đoạn âm hiểm độc ác, chỉ có điều Lý thị còn có uy hiếp —— nữ nhi cùng nhi tử, mà Thẩm Văn Xu là trọng sinh trở về, không điều cái gì cố kỵ cả. Cái gọi là đầu trọc không sợ bị nắm tóc, Lý thị đâu không lại Thẩm Văn Xu cũng có thể hiểu được.

Huống hồ, Thẩm Văn Xu ngoại trừ trọng sinh biết được sự phát triển của tương lai, nàng còn có một bàn tay vàng khác —— Âm Dương Nhân.

Thế giới trạch đấu, thứ không thiếu nhất chính là oan hồn cùng cô hồn dã quỷ, không có chỗ nào là bọn họ không ở, xuất quỷ nhập thần, mọi người nhìn không thấy bọn họ, cũng không nghĩ đến chuyện phòng bị bọn họ. Bởi vậy bất luận mưu kế xấu xa gì, chuyện dơ bẩn gì ở đại trạch viện, bọn họ đều tưởng tận.

Sau khi trọng sinh, Thẩm Văn Xu được trời cao chiếu cố, có năng lực có thể nói chuyện với quỷ hồn, giống như là mạng lưới tình báo đa kênh, mưu kế xấu xa gì cũng không tránh được tai mắt của nàng. Cứ như vậy, nàng ở trong hậu trạch như cá gặp nước, đấu mẹ kế, đấu độc muội, sau đó đấu ra một cái cấm tú lương duyên cho chính bản thân mình, lại tiếp tục đấu chị em dâu, đấu mẹ chồng..... Cuối cùng đạt được thành tựu - một tay đấu hậu trạch thiện nghệ.

Nhưng may mắn thay, quỷ tốt chỉ có thể hoạt động vào ban đêm, bằng không những hành vi vừa rồi của Văn Khanh tuyệt đối không thể gạt được Thẩm Văn Xu.

"Mẫu thân." Văn Khanh mở miệng ngăn lại hành vi mắng người của Lý thị: "Hôm nay chuyện này dừng ở đây thôi, ngài cũng đừng gây chuyện với tỷ tỷ nữa. Ta cảm thấy tỷ tỷ rất có khả năng có một con át chủ bài mà chúng ta không biết. Chuyện ngày hôm nay giống như tỷ ấy đã biết trước vậy, không chỉ tránh khỏi bầy rập, còn có thể phản kích lại chúng ta. Hay là tạm thời quan quan sát một thời gian đi."

Văn Khanh không phải một điều nhịn chín điều lành, mà nàng sợ Lý thị không cẩn thận lại động chạm tới Thẩm Văn Xu. Cũng không thể nói với bà rằng Thẩm Văn Xu trọng sinh còn có Âm Dương Nhân, người làm gì nàng ta đều biết, chỉ có thể nói như vậy để bà đánh mất tâm tư. Thẩm Văn Xu tàn nhẫn độc ác, Lý thị thủ đoạn âm hiểm, người ủy thác Thẩm Văn Khanh cũng không phải hạng người tốt lành gì. Trách đấu sao, ăn thua nằm ở thủ đoạn thôi, ai cũng không phải người lương thiện, kẻ nào có thể cười đến cuối cùng còn chưa biết đâu.

Thẩm Văn Xu trước khi trọng sinh, nàng không bằng mẹ con Lý thị, đi đến kết cục bi thảm; Thẩm Văn Xu sau khi trọng sinh, mẹ con Lý thị rơi xuống thế hạ phong, một người bị hừ, một người bị huỷ hoại danh tiết, gả chồng làm thiếp. Thẩm Văn Khanh không cam lòng, cuối cùng báo thù không thành còn bị ném tới quân doanh sung vào quân kỹ.....

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 76

Edit: Họa

Beta: Miêu Nhi

Trong tiệc mừng thọ của lão thái thái lại xảy ra loại chuyện như vậy, làm sao có thể giấu được. Hơn nữa, thứ lão thái thái coi trọng nhất chính là thanh danh, thời điểm nhận được tin, bà tức giận đến nỗi cả người đều đau. Thế nên vào buổi tối sau khi khách khứa tan hết, lão thái thái cho người mời Lý thị cũng Thẩm Văn Xu tới để giáo huấn.

"... Hôm nay làm ra chuyện gièm pha lớn như vậy, cái mặt già này xem như mất hết! Lý thị! Cái nhà này người còn có thể quản nổi nữa không? Không quản được nữa thì cứ việc nói thẳng, bà già này liền mặc kệ mặt mũi thay nhi tử quản lý! Ở dưới mí mắt của ta còn có thể phát sinh ra loại chuyện dơ bẩn như thế này, ở những nơi ta không nhìn thấy thì không biết người còn lừa gạt ta như thế nào nữa!"

Lý thị vội vàng quỳ xuống thỉnh tội: "Lão thái thái minh giám, việc này là do con dâu sơ sẩy, không bố trí thỏa đáng, đã để xảy ra lỗi lầm lớn trong buổi tiệc mừng thọ."

Kinh nghiệm trong quá khứ nói cho Lý thị biết, mặc kệ có phải trách nhiệm của nàng hay không, trước hết cứ nhận sai, có khi lại là chuyện tốt.

Quả nhiên, lão thái thái thấy bà thỉnh tội, sắc mặt hòa hoãn lại đôi chút, Lý thị lúc này mới do dự nói: "Chỉ là....."

Lão thái thái liếc mắt nhìn bà một cái: "Có chuyện gì thì nói đi."

"Dạ, lão thái thái." Lý thị vén áo thi lễ, đứng dậy: "Con dâu đã điều tra rõ, đứa cháu kia của con tuy không phải là người biết cố gắng nhưng đạo lý làm người vẫn phải có; nó uống xong ly nước trà kia, xong rồi mới....."

Đúng thật là có ly trà chứa xuân dược, chẳng qua đã bị Thẩm Văn Khanh uống hết rồi, dược trong người Lý Bân là do viên thuốc mà Văn Khanh bắt hãn uống. Sau khi nàng nói với Lý thị, Lý thị vì che chở cho con gái, đã cải biến lý do thoái thác, đổ hết mọi tội lỗi lên ly trà kia.

Ngoại trừ những người trong cuộc, không một ai biết trong đoạn thời gian đầy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngay cả Thẩm Văn Xu cũng cho rằng thật sự là do kế hoạch có biến - Lý Bân uống lầm ly trà có vấn đề. Thế nhưng nàng cũng không hoảng hốt, dù sao trước đó nàng cũng đã chuẩn bị chu đáo, vẹn toàn tất cả mọi thứ, tuyệt đối sẽ không có ai tra ra được chuyện hạ dược có liên quan đến nàng.

"Hôm nay nhiều người phức tạp, cũng không tra ra được là ai đã ra tay hạ dược. Có lẽ là do đứa cháu kia của con gây thù chuốc oán với người bên ngoài nên họ mới cố ý chỉnh nó." Lý thị lại nói.

Nghe vậy, Thẩm Văn Xu kinh ngạc nhìn bà một cái, chẳng lẽ Lý thị không nhân cơ hội này liều mạng hắt nước bắn lên đầu nàng sao? Cho dù không có chứng cứ thì bà ta cũng muốn khiến nàng rước lấy vô số phiền phức, sao có thể chủ động giải vây chứ?!

Trên thực tế Lý thị cũng không định giúp nàng ta giải vây, nhưng bà sợ tiếp tục tra xét sẽ liên lụy đến nữ nhi của mình, huống hồ Văn Khanh đã dặn dò, tạm thời không nên gây sự với Thẩm Văn Xu nên bà đành phải thả cho nàng ta một con ngựa.

Lão thái thái nâng mí mắt lên, liếc nhìn Lý thị một cái: "Không liên quan tới người trong phủ là tốt rồi, thế nhưng dù sao cũng là chuyện xảy ra ở trong phủ chúng ta. Ngày mai người hãy mua chút quà làm lễ bồi tội với thông gia bên kia, tránh đắc tội với người ta."

"Vâng, con dâu nhớ kỹ."

Lại nói vài câu, lão thái thái đem câu chuyện chuyển hướng về phía Thẩm Văn Xu: "Chuyện hôm nay là như thế nào? Người mang một đám phu nhân tiểu thư đi đến phòng cho khách làm cái gì? Trong phủ ai cũng bận rộn, người không thay mẫu thân người chia sẻ thì thôi đi, lại còn gây loạn thêm. Nếu không phải do người, phủ chúng ta cũng không xảy ra chuyện lớn đến mức ném hết mặt mũi như vậy!"

Không đúng sao, tên Lý Bân kia đóng cửa lại muốn làm cái gì thì làm cái đó, hãn muốn lãn lộn thế nào thì lãn lộn như thế ấy, người khác lại không nhìn thấy, nếu không phải Thẩm Văn Xu dẫn người qua đó, phủ Thượng Thư có mất mặt như vậy sao?

Thẩm Văn Xu sớm đã thói quen việc tổ mẫu không công bằng, từ nhỏ đến lớn tổ mẫu đều không thích nàng, dù mẫu thân ruột thịt của nàng chết sớm cũng không hề thương tiếc nàng mấy may. Đời trước bà ta tùy ý để Lý thị bức nàng nhảy xuống hồ lửa, chẳng thèm quan tâm. Lúc Thẩm Văn Xu còn nhỏ vẫn luôn mong muốn được tổ mẫu quan tâm chăm sóc, lo lắng yêu thương, sẽ vì tổ mẫu bất công, thiên vị Thẩm Văn Khanh mà thương tâm, nhưng sống lại một lần, nàng sớm đã nhìn thấu hết thảy, sẽ không cưỡng cầu những thứ đồ vật không thuộc về mình nữa.

"Tổ mẫu giáo huấn rất đúng, Xu Nhi cũng là muốn thay mẫu thân phân ưu, hỗ trợ chiêu đãi khách nhân, không nghĩ tới lại biến khéo thành vụng." Nàng hiện tại cho dù muốn bay đi cũng chẳng có gió, còn phải kiếm ăn ở Thẩm phủ, chỉ có thể nhẫn nhịn cúi đầu.

Nàng thuận theo như vậy khiến lão thái thái không biết phải nói gì thêm, bà có chút mất hứng: "Được rồi, sang năm người cũng mười bốn rồi nhỉ? Chuẩn bị đi kết giao đi, với học tập mẫu thân của người thật tốt, đừng có mà gả ra ngoài rồi còn ném hết thể diện của Thẩm phủ chúng ta."

Lời này của bà có ý tứ là sẽ không tiếp tục truy cứu nữa, chuyện hôm nay nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Cái gọi là pháp không trách chúng, nếu một tiểu thư khuê các gặp phải chuyện này, như vậy chắc chắn danh tiết sẽ bị hủy hoại, chỉ có một con đường duy nhất là gả cho Lý Bân. Nhưng nếu là một đám người nhìn thấy, chẳng lẽ toàn bộ những người chứng kiến đều phải gả cho hắn sao? Tóm lại cũng chẳng phải chuyện gì về vang lăm, những phu nhân tiểu thư đó so với Thẩm phủ càng lo lắng việc kia bị truyền ra ngoài sẽ hỏng mất thanh danh, bởi vậy chỉ có thể dấu ở trong bụng, áp việc này xuống thôi.

Lão thái thái cũng minh bạch, bà biết rõ điểm này nên mới không giống trống khua chiêng trừng phạt ai cả.

Lý thị cùng Thẩm Văn Xu ngậm đấu đá, nhưng cũng chưa chuẩn bị xé rách mặt, rõ ràng hận không thể giết chết đối phương, trên mặt vẫn giữ bộ dạng ôn hòa như cũ, nói nói cười cười nắm tay nhau ra cửa, phảng phất như hai mẹ con ruột thịt vậy.

Sau khi trở về Lý thị còn oán giận nói với Văn Khanh: "Lần này đúng là quá tiện nghi cho tiểu tiện nhân kia! Cơ hội tốt như vậy thế nhưng lại uổng phí!"

Văn Khanh tuy rằng không có Âm Dương Nhân, nhưng nàng luân hồi qua nhiều thế giới như vậy, tinh thần lực cực cao, có thể mơ hồ cảm giác được trong phòng cất giấu vài tên A Phiêu (oan hồn phiêu lãng), đó đều là cơ sở ngầm của nữ chủ. Nàng bất động thanh sắc nói: "Nương, về sau người cứ mặc kệ nàng ta đi. Dù sao cũng chỉ là một nữ nhi, đến tuổi lấy chồng thì cho nàng ta một phần của hồi môn rồi tống cổ ra ngoài là xong

rồi mà? Người rảnh rồi như vậy chi bằng sinh cho ta thêm một đệ đệ nữa đi! Ta hôm qua còn mơ thấy mẫu thân sinh cho ta một đôi song bào thai đệ đệ đó!"

Lý thị oán trách chọc chọc trán nàng: "Đứa nhóc quý này, còn dám trêu ghẹo mẫu thân! Nương cũng đã lớn tuổi rồi còn sinh đệ đệ cái gì nữa, người cùng Kim Ngọc đã đủ khiến nương nhọc lòng rồi!"

Kim Ngọc là đệ đệ ruột của Văn Khanh, nữ danh gọi là Kim Ngọc, đại danh là Thẩm Căn Du, năm nay mười một tuổi.

Lý thị nói bà đã lớn tuổi, kỳ thật chẳng qua cũng chỉ mới hai mươi tám tuổi mà thôi, nàng mười sáu tuổi đã gả cho Thẩm Khác làm vợ kế, cùng năm liền sinh Thẩm Văn Khanh, năm thứ hai lại sinh Thẩm Căn Du, sau đó mấy năm nay lại cảm thấy cơ thể không thoải mái nên bà cho rằng đã không thể sinh nữa.

Nhưng Văn Khanh có hệ thống cung đấu nha, bên trong chứa loại đan dược không hề có cơ sở khoa học như thuốc giúp phụ nữ có thai, đừng nói hai mươi tám, cho dù trai già đẻ ngọc cũng có thể! Dù sao Văn Khanh cũng không định dùng, vậy thì chi bằng đưa cho nương để bà sinh thêm một đệ đệ nữa, cũng coi như giúp nương củng cố địa vị trong nhà. Cổ nhân xem trọng nhất là việc nhiều con nhiều phúc, tức phụ có thể sinh con được coi là có công vô cùng lớn. Hơn nữa ba đời Thẩm gia đều chỉ có con một, nếu Lý thị có thể sinh ra mấy đứa con trai, Thẩm gia cũng sẽ không hờ bà.

Văn Khanh tính toán khá tốt, Lý thị lại không tin nàng, chỉ cho rằng nữ nhi nói giỡn, vui đùa vài câu, lại cùng nàng nói chuyện chính sự: "Nương nói con nghe, đây cũng không phải là chuyện về của hồi môn. Nương lén lút nghe được một tin, thánh thượng chuẩn bị tuyển hoàng tử phi cho các hoàng tử, đây chính là một bước lên trời. Con gái ta vận khí tốt, cập kê đúng thời điểm này, về sau làm hoàng tử phi, đó chính là người trên người! Nhưng nếu có một đích nữ cản trở ở phía trước, ai lại nhìn đến thứ nữ như

con chứ? Cho nên nương mới vội vã gả tử tử con ra bên ngoài, không thể để nó chặn đường của con được!"

Văn Khanh nghe xong, giả vờ oán giận: "Nương cũng không thèm hỏi ý kiến của con, con cũng không muốn làm hoàng tử phi gì đó! Tuy rằng nó rất tốt, nhưng hoàng gia quy củ chặt chẽ, con lại bị nương sủng hư, chịu không nổi đau khổ!"

Lý thị kinh ngạc: "Con không muốn đứng ở địa vị cao sao?"

Văn Khanh dỉnh lên người Lý thị, nhỏ giọng nói: "Trừ bỏ thánh thượng ra thì còn có ai có địa vị cao chứ? Ngay cả làm hoàng tử phi cũng sẽ bị người khác đè nặng, còn không phải giống nhau sao? Quy củ trong cung lại nhiều, nơm nớp lo sợ như đi trên băng mỏng, không cần thận một chút có khi còn liên lụy đến cả nhà. Nương, người làm sao nữa để con sống một cuộc sống như vậy?" Hậu trạch cũng tốt, trong cung cũng được, còn không phải đều lục đục với nhau sao? Cả ngày đấu tới đá lui có ý nghĩa gì chứ? Nàng không muốn cả đời cứ mãi chôn vùi ở nơi hậu viện như thế. Và lại, nguyện vọng của người ủy thác cũng không phải cái này.

Lý thị bị mấy câu nói của Văn Khanh làm cho sững sốt nửa ngày, cuối cùng sắc mặt phức tạp nói: "Nương sống mấy chục năm rồi nhưng vẫn không thông suốt bằng con."

Lý thị cũng không phải loại người bán nữ nhi để được phú quý, bà cũng chỉ mong tìm cho con gái một nơi dừng chân tốt nhất mà thôi, ở cổ đại, làm gì mỗi hôn nhân nào tốt hơn hoàng gia chứ?

Văn Khanh lại khuyên bà: "Nương, về sau người tìm cho con một người có gia thế thấp, dễ dàng nắm bắt. Nếu hãn ta dám khi dễ con, con liền trở về cáo trạng, có Thẩm gia của chúng ta đè nặng, bọn họ chắc chắn sẽ cung kính với con như Bồ Tát sống, như vậy là tốt nhất!"

Lý thị bị nàng chọc cười: "Người a, gả chồng chứ không phải tìm nô tài, còn muốn tìm người dễ bắt nạt." Tuy là nói như vậy, nhưng bà không thể không thừa nhận nữ nhi nói rất có đạo lý, có nhà mẹ đẻ là hào môn thế gia chống lưng cho con gái, nếu thật sự gả vào hoàng cung, cho dù con gái bị oan ức ra sao đi chăng nữa, nhà mẹ đẻ cũng không thể chạy đến hoàng gia để thuyết pháp, làm chủ cho nữ nhi được. Gia đình bình dân cũng có chỗ tốt của gia đình bình dân, ít nhất khuê nữ sẽ không bị bắt nạt. Nghĩ đến đây, ý niệm trong lòng Lý thị cũng dần dần buông lỏng.

"Được rồi, vậy tùy ý người."

"Cái kia, nương à, người cũng đừng gây phiền toái cho tỷ tỷ nữa. Nàng gả đến chỗ tốt cũng là đem vinh quang về cho Thấm gia, chúng ta chẳng phải cũng được thơm lây sao?"

Lý thị có chút do dự: "Nhưng mà lỡ như về sau nó trở thành quý nhân, quay lại trả thù chúng ta thì làm sao bây giờ?"

"Nương trước kia tuy rằng không thích nàng, nhưng cũng không cắt giảm chi phí ăn uống của nàng ta. Hơn nữa còn không phải con ruột, chẳng lẽ nàng ta còn muốn nương đối đãi với nàng ta như đối với ta sao? Lần này hại nàng không thành, nàng còn phản kích lại chúng ta, xem như huề nhau, về sau bình an vô sự, ai lo phận nấy, nàng không muốn hồi báo Thấm phủ thì mặc kệ nàng, chẳng nhẽ còn muốn đi trả thù chúng ta?"

Văn Khanh đây là mở to mắt mà nói dối, Lý thị không biết, chính nàng còn không biết sao? Thấm Văn Xu chính là có cừu hận cả đời với hai mẹ con Lý thị!

Thế nhưng, nàng chính là cố ý nói cho Thấm Văn Xu nghe, nhắc nhở nàng ta rằng chuyện đời trước còn chưa phát sinh, chuyện không phát sinh người muốn trả thù như thế nào? Tóm lại, dù sao nàng ta cũng không thể

nói cho cả thế giới rằng ta biết người muốn hại ta cho nên ta tiên hạ thủ vi cường ra tay trước. Nói như vậy đến cả a miêu a cầu cũng không tin được.

Bên này, mấy tên A Phiêu truyền đạt từ đầu đến cuối đoạn đối thoại giữa Văn Khanh và Lý thị cho Thẩm Văn Xu, nàng nghe xong liền trầm mặc một chút: "Nàng ta thật sự nói như vậy?"

"Đúng vậy, không nghĩ tới nhị tiểu thư hiểu rõ lý lẽ hơn Lý thị kia nhiều!"

"Khó trách Lý thị muốn ra hôn chiêu đối phó đại tiểu thư, thì ra là sợ chúng ta cản trở con đường của nữ nhi bà ta! Thật ác độc, vì để nữ nhi tìm một đoạn nhân duyên tốt, liền hy sinh hạnh phúc cả đời của đại tiểu thư!"

"Đúng vậy đúng vậy, trong nhà cái tên Lý Bân kia có hơn ba mươi tiểu thiếp, hơn nữa còn có mấy đứa con rồi, thế mà còn thích ở trên giường tra tấn người khác, đây quả là một cái hố lửa a!"

"Còn may là chúng ta phát hiện kịp thời, không để cho gian kế của bà ta thực hiện được!"

.....

Một đám A Phiêu mồm năm miệng mười nghị luận, Thẩm Văn Xu trong lòng lại không có cảm nhận gì, việc nàng trọng sinh cũng chưa từng nói cho ai biết, ngay cả đám quý này cũng không biết, đây là bí mật lớn nhất của nàng, đời này đều sẽ để sâu nơi đáy lòng, cũng không định nói cho ai. Cho nên chúng nó không biết đời trước nàng thật sự rơi vào hố lửa, bị những kẻ đó tra tấn. Mỗi hận này đã khắc vào trong xương cốt, trong ký ức của nàng, vĩnh viễn không thể quên.

Nhưng việc đó chỉ có chính nàng biết, nếu như đời này những việc này đều chưa từng phát sinh, thế thì nàng nên làm như thế nào? Báo thù, nhưng ở trong mắt người khác những người đó rõ ràng là vô tội? Nhưng nếu

không trả lại món nợ này, chính nàng lại ghen đến khó chịu, trong khoảng thời gian ngắn, Thẩm Văn Xu lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 77

Edit: Họa

Beta: Miêu Nhi

Việc nữ chủ rồi rằm không nằm ngoài dự đoán của Văn Khanh, nhưng nàng cũng không định làm gì mà chỉ ngồi chờ lựa chọn cuối cùng của Thẩm Văn Xu. Có đôi khi nghĩ sai thì hỏng hết, sẽ để lại hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Đời trước của Thẩm Văn Xu quả thật là bi kịch, nhưng trước mắt mẹ con Lý thị cũng vô tội cực kì, các nàng không hề hay biết chuyện đời trước mình đã gây ra biết bao nhiêu tổn thương cho Thẩm Văn Xu. Tựa như Thẩm Văn Xu cũng không biết, nàng đã báo thù những người thương tổn nàng gấp trăm ngàn lần. Nếu mẹ con Lý thị vì chuyện chính mình không biết mà phải trả giá đại giới, vậy Thẩm Văn Xu cũng phải hoàn trả lại nhân quả một đời chính mình không biết kia không phải sao?

Văn Khanh hy vọng Thẩm Văn Xu có thể suy nghĩ thấu đáo, bởi vì chính nàng cũng không thích đấu tới đấu lui, nói đến cùng cũng đều là những kẻ đáng thương mà thôi. Đấu thua thì nhận được kết quả thảm hại, đấu thắng cũng chẳng có gì quá tốt đẹp. Đều là nữ tử, việc gì phải tổn thương lẫn nhau chứ?

Huống hồ, chấp niệm của người ủy thác cũng không phải ở đây.

Văn Khanh vừa nghĩ, vừa triệu hồi ra giao diện của hệ thống, hứng thú bồng bồng nghiên cứu. Cái gọi là hệ thống cung đấu, thật ra có vài cái cốt truyện, Lý Giai lúc trước mới hoàn thành một nửa cốt truyện sủng phi, lúc Văn Khanh mang về không gian vô tận thì nó cũng đã khởi động lại.

Thế nhưng bởi vì Văn Khanh là chủ nhân của nó, cho nên những vật phẩm khen thưởng vẫn giữ lại ở trong không gian của hệ thống, không bị thu hồi. Sau khi Văn Khanh khởi động lại, lần lượt xem xét từng cốt truyện trong hệ thống.

Tuyệt thế sủng phi —— hậu cung ba ngàn, độc sủng một người, tình cảm chân thành cả đời của đế vương.

Thịnh sủng Hoàng Hậu —— phượng vũ cửu thiên, đại quyền trong tay, sóng vai với đế vương, cùng hãnh ngẫm nhìn giang sơn như họa.

Mẫu nghi thiên hạ —— mẫu băng tử quý, dù không được đế vương sủng ái, lại là người cười đến cuối cùng.

Họa quốc yêu phi —— dung mạo khuynh thành, băng tuyết chi tư, thiên hạ quần hùng cùng nổi dậy chỉ vì hy vọng nhìn thấy giai nhân mỉm cười.

Lãnh cung phế hậu —— vinh quang trở về, thiên hạ lại không người nào dám phụ.

Khất cái Hoàng Hậu —— từ ăn mày bên đường, trở thành Hoàng hậu truyền kỳ một nước.

Thanh lâu sủng phi —— danh kỹ Giang Hoài, lại được đế vương yêu thương cả đời.

.....

Hoa hòe loè loẹt, đủ các loại hình thức cung đấu, cần cái gì có cái đó, chỉ có thứ người không nghĩ tới, không có thứ hệ thống làm không được, nhưng mà thứ làm Văn Khanh cảm thấy hứng thú nhất lại là ——

Đồng tử đồng bào —— nữ giả nam trang, tư thế hào hùng rong ruổi khắp thiên hạ.

Cái này rất có cảm giác nha! Đấu đá ở bên trong hậu cung thì có nghĩa lí gì chứ? Rong ruổi sa trường, tung hoành thiên hạ, như vậy mới thống khoái. Văn Khanh nhìn trúng điểm này mới mang theo hệ thống cung đấu đến đây. Nhưng mà nàng cũng không muốn làm mưu sĩ của hoàng đế, đạt được độ hảo cảm hẳn, mục đích của nàng chính là lớp ngụy trang hoàn hảo đến trăm phần trăm của hệ thống! Bởi vì phải tới bên trong quân doanh mới có thể hoàn thành được nguyện vọng của người ủy thác.

* Phiên ngoại kiếp trước *

Thấm Văn Khanh ngơ ngơ ngác ngác nằm trên một tấm chiếu rơm, toàn thân trên dưới đều là dấu vết xanh xanh tím tím, như nhuộm đến không thể chịu được, trên người có một tấm vải rách, miễn cưỡng che khuất thân thể trần trụi của nàng. Trong không khí có hòa lẫn mùi tinh dịch của nam tử, khiến người vô cùng buồn nôn.

Trên người nàng không ngừng có đám binh sĩ đầy mùi khó ngửi hò hét, rong ruổi, động tác thô lỗ, ngôn ngữ thô tục, hùng hùng hổ hổ chê nàng không biết phối hợp. Vô số người tới lại đi, Thấm Văn Khanh đều không nhớ rõ chính mình bị bao nhiêu người đè nặng, thân thể sớm đã chết lạng không có cảm giác, ngay cả tim cũng phảng phất như ngừng đập.

"Thư sinh, cũng đừng nói các ca ca không thương người, con đàn bà này chính là đứa đẹp nhất trong doanh rồi đấy, nghe nói là nữ nhi của một đại quan trong kinh thành, đáng người kia rất tuyệt! Tuy rằng hiện tại nửa chết nửa sống, nhưng tư vị cũng không tồi, người mau chạy vào bên trong giao

tấm thân xử nam ra đi! Chúng ta tham gia quân ngũ, có hôm nay chưa chắc đã có ngày mai, nếu là đến chết còn không được hưởng qua tư vị nữ nhân, vậy thì có bao nhiêu túng quẫn chứ!"

Một đám hán tử cao lớn thô kệch, cười ha hả, đẩy một thanh niên co quắp bất an tràn đầy vẻ văn nhược, nho nhã yếu ớt vào lều trại của Thẩm Văn Khanh.

Thư sinh bị đám người kia trêu ghẹo đến mặt đỏ tai hồng, sau khi tiến vào nhìn thấy Thẩm Văn Khanh tay chân lại càng luống cuống, cũng không biết nên thả hướng nào, cúi đầu cọ tới cọ lui, lễ mà lễ mề không dám lại đây.

Thẩm Văn Khanh mở to mắt, ánh mắt trống rỗng, vô hồn, đối với thế giới bên ngoài hoàn toàn không có phản ứng. Một lát sau, mới cảm giác có người xốc tấm vải rách trên người nàng lên, kèm theo là một trận tiếng hút khí.

Lại một lát sau, nàng lại nghe thấy thanh âm sột sột soạt soạt, sau đó có một đôi tay thô ráp đụng vào người nàng.

Không giống với những cái sờ soạn tràn đầy thô bạo, gấp gáp trong quá khứ, chủ nhân của đôi tay này lại rất ôn nhu, nhẹ nhàng chậm chạp, dường như sợ làm đau nàng. Trong không khí mơ hồ truyền đến mùi thuốc nhàn nhạt, hần đang.....bôi thuốc?

Thẩm Văn Khanh rốt cuộc có phản ứng, ánh mắt chuyển tới trên người thư sinh. Mặt của hắn trong nháy mắt liền đỏ lên, "Ta, ta....." Ấp a ấp úng nửa ngày, cũng không nói được một câu...

Lần đầu tiên, có nam nhân đụng đến người Thẩm Văn Khanh nhưng không phải muốn thương nàng mà là bôi thuốc cho nàng, thật kì lạ. Nhưng cũng chỉ là ngạc nhiên thôi, nàng một lòng muốn chết, căn bản không để bụng vết thương trên người có đau hay không. Quả thật lãng phí tâm ý tốt

bụng của người này rồi, lại còn lãng phí số thuốc trân quý của hãn. Nhìn rõ, hãn cũng chỉ là một tên binh lính nho nhỏ, ít thuốc trị thương ấy phỏng chừng vẫn là thuốc cứu mạng.

Thư sinh buồn bực, bôi thuốc cho nàng xong, một bình thuốc nhỏ hình như đã dùng hết, còn giúp nàng rửa sạch những ô vật bên người, ấp úng nói một câu: "Người thật đẹp mắt." Sau đó liền chạy trốn chết.

Quả nhiên là thư sinh, cũng chỉ có người đọc sách mới có tình thơ ý hoạ, tâm tư kiêu diễm, đối với mỹ nhân có thể sinh ra chút lòng thương tiếc. Nếu là những tên hán tử cao lớn thô kệch kia thì chỉ có mỗi dục vọng mà thôi. Thẩm Văn Khanh bỗng dưng thấy cảm ơn những binh lính vì có thể làm thoải mái, mỗi ngày sẽ lau mặt, rửa mặt cho nàng, để bây giờ toàn thân từ trên xuống dưới của nàng, ít nhất vẫn có khuôn mặt có thể nhìn được.

Về sau, thư sinh lại tới vài lần nữa, lau mình, rửa mặt, lại chải đầu cho nàng, hoặc là quét tước gian phòng, cũng chưa từng chạm vào nàng. Hãn làm như vậy lại tiện nghi cho người tới sau. Ngẫu nhiên sẽ nói vài câu linh tinh, nói cho nàng biết hãn có một muội muội, còn có nương đang sinh bệnh ở nhà, hãn vừa qua sinh nhật mười chín tuổi.....

Thân thể Thẩm Văn Khanh sớm đã rách nát, thế nhưng vẫn còn một hơi tàn chống chọi mãi mới không chết, sau đó vào một đêm bị người lăn lộn tàn nhẫn, giày vò hung ác đến chết. Người nọ một bên mang đèn đuôi, một bên tìm người mang nàng ném tới bãi tha ma. Dù thế nào vẫn chỉ là một quân kỹ, ném vào bãi tha ma một cái là xong việc, còn có thể trông cậy vào người nào khác tìm nơi chôn thân cho nàng sao?

Sau khi Thẩm Văn Khanh chết, linh hồn không có bị Âm Sai câu đi, ở bên cạnh thi thể của chính mình hồi tưởng cảnh ngộ cả đời này đã trải qua, lại si lại oán, lại sân si lại giận dữ. Đã từng hận qua oán qua, bực qua ghét qua, chỉ là khoảng thời gian cuối cùng quá đau khổ quá mệt mỏi khiến nàng sớm đã ma diệt, phai nhạt đi những cừu hận thấu xương ngày đó, hiện giờ

đã chết, chỉ cảm thấy được giải thoát, quá khứ hết thảy đều đã tan thành mây khói.

Nàng ở bên cạnh thi thể không chút bận lòng chờ Âm Sai tới cầu đi, không nghĩ tới chờ không được Âm Sai mà lại chờ được vị thư sinh kia.

Thư sinh biểu tình vô cùng bi thương, từ bên trong bãi tha ma bối ra thi thể của nàng, cũng đến một mảnh rừng cách đó không xa, tìm cho nàng tìm một nơi có sơn có thủy, phong cảnh đẹp để táng thân.

Thẩm Văn Khanh có chút tự giễu, nàng rơi vào kết cục này, thân nhân không lui tới, vốn tưởng rằng đã chết cũng sẽ chẳng ai hay biết. Chưa từng nghĩ tới thế nhưng còn có một người khổ sở vì nàng, còn có một người vì nhặt xác cho nàng, không để nàng phơi thây nơi hoang dã.

Thư sinh chôn cất cho nàng, lúc rời đi, Thẩm Văn Khanh theo bản năng đuổi theo hắn. Nàng không biết chính mình khi nào sẽ rời xa nhân thế, ước nguyện cuối cùng chính là nhìn ân nhân nhiều thêm chút nữa.

Nửa tháng sau, thư sinh chết ở trên chiến trường, một khắc kia, Thẩm Văn Khanh đột nhiên nhớ tới những lời của đám quân lính từng nói: "Nếu là đến chết còn không được hưởng qua tư vị nữ nhân, vậy thì có bao nhiêu túng quẫn chứ.....!"

Đúng là rất đáng thương đó, vẫn là một tên xử nam mà, tại sao lại chết sớm như vậy?

Trong lúc hoảng hốt, Thẩm Văn Khanh bỗng đi tới một mảnh tiên địa, có một người hỏi nàng, còn có tâm nguyện gì chưa làm xong hay không. Thẩm Văn Khanh chợt nhớ tới, thời điểm lúc người thư sinh ấy kể về mẫu thân về muội muội của hắn, ánh mắt kia rất sáng, như chứa đựng cả bầu trời sao.

Nàng nói: "Ta muốn hãn sống, hãn không nên chết, người tốt hãn phải có hảo báo....."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 78

Edit: Chi

Beta: Miêu Nhi

Sau khi Văn Khanh lựa chọn cốt truyện đồng tử đồng bào, hệ thống bắt đầu tuyên bố nhiệm vụ thứ nhất — 『 Rời khỏi phủ Thượng Thư, đi đến biên quan』 Phần thưởng là nữ giả nam trang trăm phần trăm.

Nhiệm vụ này nhìn qua có vẻ rất đơn giản, nhưng để làm được lại không dễ dàng. Không nói bây giờ nàng là nhị tiểu thư được nuông chiều của Thẩm phủ, cho dù là gia đình nghèo khổ cũng không có chuyện để một nữ nhân đi tòng quân.

Không còn cách nào khác, cuối cùng Văn Khanh vẫn chọn phương thức đơn giản thô bạo nhất — rời nhà trốn đi. Chẳng qua đây cũng chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ, không phải đến đường cùng nàng cũng không nghĩ đến cách này.

Mấy ngày nay Thẩm Văn Xu cực kì an tĩnh, tuy rằng việc giám thị Văn Khanh và Lý thị A Phiêu chỉ tăng chứ không giảm, nhưng cũng không thấy nàng ta làm ra việc gì xấu. Văn Khanh chỉ mong nàng ta có thể tự mình suy nghĩ cẩn thận, đừng rúc đầu vào sừng trâu.

Hôm nay, sáng sớm Văn Khanh tới chính phòng để thỉnh an, nghe thấy bên trong Thẩm Văn Xu và Lý thị đang nói chuyện: "..... Việc lần trước,

tuy rằng mẫu thân và tổ mẫu không trách Xu Nhi, nhưng sau khi trở về Xu Nhi vẫn luôn tự trách không yên. Mẫu thân nhân từ Xu Nhi lại càng không thể yên lòng, làm sai thì phải chuộc lỗi bởi vậy con muốn đi Quảng Âm Tự ở vài ngày, tĩnh tâm suy nghĩ cũng như cầu phúc cho tổ mẫu và mẫu thân."

Văn Khanh nhướn mày, đây chắc là thời điểm nam chủ xuất hiện trong nguyên tác phải không? Trong mỗi một quyển tiểu thuyết nữ cường báo thù, đều có một nam chủ siêu cấp mạnh mẽ, hãn xuất quý nhập thần, thủ đoạn khó lường, cho dù thân phận bề ngoài có như thế nào nhưng bên trong hãn nhất định có một thế lực ngầm cực to lớn. Rõ ràng có thể một tay che trời nhưng vẫn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn như là bị thương hoặc bị truy sát, sau đó được nữ chủ cứu.

Thậm Văn Xu cũng không ngoại lệ, nam chủ Lăng Thiên Tứ bị trọng thương, bị truy sát, kiệt sức, tuỳ tiện chạy cũng rơi xuống sân của nàng ta. Còn thuận tiện nhìn thấy nàng ta đang tắm gội, da thịt như tuyết, dung mạo khuynh thành, khác với những nữ tử khác, khi gặp phải chuyện này ai cũng kinh hoàng thất thố chỉ có nàng vẫn bình tĩnh làm Lăng Thiên Tứ cảm thấy nàng ta rất đặc biệt.....

Tuy rằng không biết trong đầu Thậm Văn Xu nghĩ gì mà một nữ tử khuê các lại để cho một nam nhân xa lạ ở trong phòng của nàng, nhưng nếu là tô sảng tiểu thuyết thì không cần quan tâm đến logic làm gì, nghiêm túc người liền thua. Văn Khanh biết Thậm Văn Xu dâng hương là giả, đưa nam chủ ra khỏi thành mới là thật, bởi vì cửa thành lấy lí do truy bắt đào phạm đã giới nghiêm.

Lý thị cũng biết hôm nay cửa thành không yên ổn nên nhíu mày nói: "Con có tâm là tốt rồi, bây giờ đang vào đông, ra cửa không tiện, an tâm ở nhà đi."

Thậm Văn Xu nóng nảy, không thể ra ngoài thì người kia làm sao bây giờ? Chỗ của nàng không có thuốc trị thương, vết thương không được chữa

trị trong thời gian dài làm sao được? Huống hồ để một nam nhân ở trong khuê phòng của nàng cũng không phải cách hay. Nàng đang muốn nói tiếp thì ngoài cửa truyền đến tiếng cười khẽ: "Mẫu thân nơi này thật náo nhiệt." Là Văn Khanh vén màn đi vào.

Nàng đi vào tùy ý hành lễ, sau đó dán lên người Lý thị động tác mười phần tự nhiên. Lý thị vừa thấy nàng chân mày giãn ra, oán trách nói: "Quy củ của con đâu? Đến hành lễ cũng không làm được hả?"

Văn Khanh thuận miệng nói: "Quy củ của ta nương còn không biết sao? Hôm nay trộm lười một lần, không có lần sau nữa."

"Những lời cần nói người cũng đã nói rồi, nương còn biết nói gì nữa?"

Nhìn thấy hai mẹ con này vui đùa không coi ai ra gì khiến cho Thấm Văn Xu hụt hẫng. Thù hận đời trước vẫn không thể tiêu tan, kẻ thù ở trước mặt nhưng nàng không thể không khom lưng cúi đầu chỉ vì có việc muốn cầu người.

Văn Khanh giống như lơ đãng nói: "Tỷ tỷ muốn đi Quảng Âm Tự? Để hôm khác đi, ta nghe nói cửa thành không yên ổn đâu."

Thấm Văn Xu căng thẳng, tay nắm chặt khăn hơn một chút, tươi cười một cách miễn cưỡng: "Tỷ tỷ là một nữ nhi gia chỉ là ra ngoài dâng hương thôi, quan trọng gì đâu?"

Văn Khanh Vừa rồi chỉ hoài nghi bảy tám phần, bây giờ thấy nàng ta như vậy, nàng đã nắm chắc mười phần.

"Cũng đúng, người muốn đi thì đi đi, trên đường cẩn thận một chút để cho mẫu thân phải thêm người đi cùng người." Văn Khanh không thèm để ý nói, dù sao nam chủ nữ chủ luôn có quang hoàn tại thân, tuy rằng lần này ra ngoài sẽ gặp khó khăn nhưng lại hữu kinh vô hiểm, tất cả đều sẽ gặp dữ hoá lành.

Thẩm Văn Xu nghe vậy kinh ngạc nhìn nàng, không nghĩ tới người muội muội này lại nói giúp nàng ta, không phải đào hố chờ nàng ta nhảy chứ? Nghĩ như vậy, Thẩm Văn Xu căng thẳng nhưng nàng không thể cự tuyệt sức hấp dẫn của việc được ra ngoài.

Văn Khanh mặc kệ trong lòng nàng ta nghĩ như thế nào, nàng quay qua thuyết phục Lý thị, để quả bom hẹn giờ Lăng Thiên Tứ ở trong phủ còn không bằng tống đi cho rồi.

Lý thị cũng cảm thấy chẳng qua chỉ là việc dâng hương mà thôi, làm sao có thể xảy ra chuyện gì? Yêu cầu nhỏ này còn không đáp ứng nếu truyền ra ngoài người ta lại nghĩ bà khắt khe kể nữ. Bởi vậy gật đầu đồng ý.

Thẩm Văn Xu thở phào nhẹ nhõm, nói thêm vài câu sau đó cáo từ rời đi, Văn Khanh lại đột nhiên nói: "Tỷ tỷ thuận tay giúp ta thắp một nén hương trước mặt Phật Tổ đi. Gần đây ta cảm thấy hứng thú với phật pháp, cái gì nhân quả tuần hoàn, luân hồi báo ứng, có nhân mới có quả gì đó nghe rất thú vị. Chuyện này khiến cho ta suyt nữa tin nhân gian có quỷ thần luôn á."

Lý thị chọc trán của nàng trách mắng: "Đừng nó bậy, phải kính trọng Phật Tổ!"

Thẩm Văn Xu trong lòng ngưng trọng, sau khi trọng sinh nàng vô cùng tin tưởng quỷ thần là có thật, thường xuyên giao tiếp với quỷ, có thể không tin sao? Đã có quỷ thần như vậy thì những điều như nhân quả luân hồi không hẳn là bịa đặt, có nhân mới có quả, có nhân mới có quả...

Thẩm Văn Xu lặp đi lặp lại những lời này, liếc mắt nhìn Văn Khanh thấy nàng vẫn dán bên người Lý thị, thần thái dương dương tự đắc, không giống như có điều muốn ám chỉ, chẳng lẽ Thẩm Văn Khanh chỉ tùy tiện nói?

Thẩm Văn Xu trong lòng có tâm sự, lúc trở về bị Lăng Thiên Tứ nhìn ra, hỏi nàng: "Có phải có phiền toái gì hay không? Không cần lo lắng, buổi tối ta sẽ đi, không làm liên lụy đến người nữa."

Thẩm Văn Xu lắc lắc đầu: "Mẫu thân đã đồng ý cho ta ra ngoài, lúc ra khỏi thành, người trốn trong xe ngựa của ta, xe của nữ quyến chắc sẽ không bị kiểm tra."

Lăng Thiên Tứ đồng ý, lại nghĩ đến cảnh đẹp tối hôm qua lỗ tai đỏ ửng. Bộ dáng này bị Thẩm Văn Xu nhìn thấy, nàng cũng không khỏi xấu hổ, tối hôm qua nàng thật là quá lớn mật, không chỉ để người này nhìn được thân thể còn giấu hãn ở trong phòng, tuy nói như vậy sẽ làm hỏng danh tiết của nàng.....

Không khí trong phòng vô cùng ái muội, nha hoàn Xuân Đào vào bẩm báo nhị tiểu thư tới. Thẩm Văn Xu vội vàng đi ra ngoài, cho người mời đến phòng khách, cũng không dám để đối phương vào trong phòng chính.

"Muội muội tìm ta có chuyện gì?" Thẩm Văn Xu cố hết sức duy trì vẻ mặt ôn hoà tiếp đón Văn Khanh, một là vì vừa rồi nàng ta nói chuyện giúp mình, hai là nàng không muốn có thêm phiền toái ở thời điểm này.

Văn Khanh không để ý đến thái độ của nàng ta mà trực tiếp đi vào vấn đề chính: "Ta cố ý tới nhắc nhở tỷ một câu, đại cữu cữu Trương gia là binh mã tư Chỉ Huy Sứ, không bằng để người đi nói trước một tiếng tránh cho những kẻ đui mù đó va chạm tỷ tỷ."

Đại cữu cữu Trương gia là ca ca ruột của mẹ đẻ Thẩm Văn Xu. Bởi vì lão thái thái không thích Trương thị nên sau khi Trương thị chết, quan hệ thông gia cũng phai nhạt. Dẫn đến Thẩm Văn Xu là cháu ngoại gái cũng không thân với bên kia.

Chẳng qua đây chỉ là bề ngoài, Trương gia vẫn nhớ mong cháu gái ngoại này, bởi vì bị Thẩm gia lừa gạt tưởng nàng sống rất tốt nên mới không qua lại nhiều. Trong nguyên tác khi Thẩm Văn Xu chủ động đến cửa, bọn họ chẳng thân thiết quá còn gì? Mấy cữu cữu đều coi nàng như trân bảo,

Trương gia cũng thành hậu thuẫn kiên cố của Thẩm Văn Xu. Bằng không chỉ có một mình nàng làm sao có thể chèn ép Thẩm gia hừ thê?

Thời đại này mọi người đều nghĩ việc xấu không thể nói ra ngoài, có chuyện gì cũng đều che che dấu dấu, trong nhà nháo như thế nào cũng được nhưng tuyệt đối không thể truyền ra ngoài cho người ta chế giễu. Có thể ép Thẩm gia hừ thê không thể không nói đến công của Trương gia.

Văn Khanh chủ động nhắc điều này với Thẩm Văn Xu coi như bán cái nhân tình. Nàng không phải tin quý thần sao? Người xem, đời này ta và người cũng không có mâu thuẫn gì không thể hoá giải, cũng không đấu đến nỗi người chết ta sống, không có nhân sẽ không có quả, cùng nhau sống tốt không được sao?

Thẩm Văn Xu không nhịn được suýt chút nữa thì thất thố. Nàng ta không thể tưởng tượng nổi người muội muội này sẽ chủ động chỉ điểm cho nàng ta. Trước kia Thẩm Văn Khanh đối với vị đích tỷ này luôn không vừa mắt, đừng nói chủ động chỉ điểm cho nàng, không hại nàng là tốt rồi. Không nghĩ tới sau khi trọng sinh, muội muội này lại thay đổi thái độ nhanh như vậy!

Hơn nữa nàng chỉ điểm cũng không sai, đời trước nàng không biết nhìn người bị Lý thị che dấu nên không thân cận với Trương gia. Mãi cho đến trước khi chết, Đại cữu cữu nghe nói nàng bệnh nặng, mang binh xông vào Lý gia, mới nói cho nàng biết bọn họ vẫn luôn nhớ mong nàng..... Trọng sinh một lần, không cần Thẩm Văn Khanh nói nàng cũng chuẩn bị tới cửa báỉ phòng, đưa mối quan hệ này ra ngoài ánh sáng. Bây giờ đưa người kia ra khỏi thành không biết sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì, có cữu cữu che chở có lẽ mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn. Nàng nhất thời sốt ruột nên mới không nghĩ tới.....

Nhưng chuyện này không nên là Thẩm Văn Khanh nhắc nhở nàng, không phải Thẩm Văn Khanh ước gì nàng lẻ loi hiu quạnh cha không

thương mẹ không yêu sao? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Thấm Văn Xu nhất thời có chút hoài nghi.

Lời cần nói cũng đã nói, Văn Khanh liền cáo từ, đã làm đến mức này mà Thấm Văn Xu vẫn còn để tâm vào chuyện vụn vặt thì nàng cũng bó tay rồi.

Thấm Văn Xu vẫn không hiểu nổi vì sao Thấm Văn Khanh lại thay đổi thái độ nhanh như vậy, nhưng nàng vẫn đi báo tin cho cữu cữu. Trương gia biết cháu gái ngoại xin giúp đỡ, không nói hai lời liền đáp ứng. Bởi vậy lần ra khỏi thành này vô cùng thuận lợi, không có nguy hiểm bất ngờ như trong nguyên tác.

Lăng Thiên Tứ cảm kích Thấm Văn Xu vì hấn làm tất cả, càng sinh lòng hảo cảm đối với cô nương không bình thường này. Thấm Văn Xu đối với nam tử có tình có nghĩa muốn chịu trách nhiệm với nàng cũng có hảo cảm. Bởi vậy ở Quảng Âm Tự mấy ngày, hai người chậm rãi quen thuộc lên.

Nữ chủ đi nói chuyện yêu đương, Lý thị ở Thấm phủ lại phát hiện có thai hai tháng, theo mạch tượng có khả năng là nam thai. Tin tức này làm cả nhà sung sướng vô cùng. Thấm Khác và Lý thị thì không cần phải nói nhưng lão thái thái vui vẻ đến nỗi muốn mở từ đường để báo cho liệt tổ liệt tông. Cuối cùng vẫn là Thấm Khác nói chờ sinh ra xong rồi hãy nói, đừng để tổ tông mừng hụt mới ngăn cản được lão thái thái.

Không trách lão thái thái cao hứng, Thấm gia tam đại đơn truyền, từ gia gia của Thấm Khác - mỗi thế hệ chỉ có một nam đinh. Nếu nói thân thể mang bệnh thì tại sao các thế hệ đích nữ thứ nữ không ít, nhưng lại không sinh được nhi tử? Bây giờ cách mười mấy năm Lý thị lại mang thai, có khả năng cao là nam thai thì không phải là chuyện đại hỉ sao??

Lão thái thái thiếu chút nữa cung phụng Lý thị như Bồ tát, cả ngày hỏi han ân cần khiến cho Lý thị thụ sủng nhược kinh.

Văn Khanh cảm thấy lão thái thái là một người rất có ý tứ, trong nhà vui vẻ như vậy cũng không tệ lắm. Sang năm nàng mười ba, chờ Lý thị sinh hài tử xong nàng cũng mười bốn, khi đó không sai biệt lắm có thể rời nhà.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 79

Edit: Chi

Beta: Wan+Miêu Nhi

Lúc Thẩm Văn Xu trở về từ Quảng Âm tự, đôi mắt đong đầy xuân thủy (*), mặt như hoa đào. Chuyến đi lần này này của nàng không chỉ thu hoạch được một nam nhân tốt mà còn xây dựng được mối quan hệ vững chắc với Trương gia. Cứu cứu nghe nói nàng ở lại Quảng Âm tự vài ngày, cố ý dặn dò đại cửu mẫu đưa mấy vị biểu tỳ muội đến hỏi han chăm sóc nàng.

(*): Xuân thủy (春水): ý chỉ đôi mắt sáng của người phụ nữ.

Vừa có tri âm và thân nhân làm bạn, Thẩm Văn Xu luôn có cảm giác thuận buồm xuôi gió. Ông trời đối với nàng không tệ, kiếp trước nhận hết trắc trở, kiếp này bồi thường gấp bội, để nàng nếm hết tư vị bị tổn thương vì người này nhưng lại nhận được sự chăm sóc của người khác.

Đối với những người ở Thẩm phủ, tuy rằng rất khó để buông bỏ nhưng nàng cảm thấy những gì Thẩm Văn Khanh nói không phải không có đạo lý, có nhân mới có quả, đời này Lý thị chưa kịp làm gì, nếu nàng trả thù thì khác gì Lý thị của kiếp trước - chủ động đi hại người? Thôi thôi, nếu bọn họ đời này an phận không làm hại nàng, thì nàng sẽ lui một bước, mỗi người sống cuộc sống bình an vô sự. Nhưng nếu bọn họ vẫn chấp mê bất ngộ, vậy đừng trách nàng lòng dạ độc ác!

Thẩm Văn Xu nghĩ thông suốt, giống như bỏ được tảng đá lớn trong lòng, đầu óc thoải mái thân thể khỏe mạnh, cảm xúc u ám phiền muộn từ lúc trọng sinh đến nay cũng dần biến mất.

Nhưng sau khi nàng trở lại Thẩm phủ, nghe tin Lý thị mang thai, tâm trạng thoải mái lại trở thành không dám tin.

Lý thị mang thai? Sao có thể? Kiếp trước không hề có chuyện này! Thẩm Văn Xu không khỏi suy nghĩ sâu xa, đầu tiên là gặp được Lăng Thiên Tứ bị trọng thương, sau đó Thẩm Văn Khanh thay đổi thái độ đối với nàng, bây giờ Lý thị lại mang thai, tại sao trọng sinh một lần lại xảy ra nhiều biến cố như vậy?

Thẩm Văn Xu nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn cảm thấy sự thay đổi của Thẩm Văn Khanh là kỳ lạ nhất, những việc khác có thể nói là trùng hợp nhưng tính cách của một người sao có thể nói thay đổi là thay đổi ngay được? Chính nàng bởi vì trọng sinh nên gần như thay đổi thành một người khác, sau khi nha hoàn nói qua, nàng mới chú ý thay đổi dần dần để tránh khỏi sự nghi ngờ của mọi người, nhưng Thẩm Văn Khanh... Chẳng lẽ cũng giống nàng?

Thẩm Văn Xu bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ, nhưng sau khi cẩn thận cân nhắc thì thấy không phải không có lý, nếu không tại sao thái độ của nàng ta đối với mình lại đột nhiên có sự thay đổi lớn như vậy, lại còn nói cái gì cái khi gì mà luật nhân quả. Thẩm Văn Xu nghi ngờ, muốn tìm một cơ hội thăm dò Văn Khanh xem thế nào.

Văn Khanh nhìn là biết nàng ta muốn hỏi gì, lại cảm thấy Thẩm Văn Xu cũng là người thông minh, có một số điều đôi khi nói thẳng ra có thể sẽ đem lại hiệu quả bất ngờ, liền nói: "Tỷ cho rằng chỉ có một mình tỷ trọng sinh sao?"

Một câu nói giống như sét đánh giữa trời quang, Thẩm Văn Xu đầu óc trống rỗng, trợn mắt nhìn nàng. May mắn bây giờ đang là ban ngày, A Phiêu không ở đây, hạ nhân đã được nàng cho lui ra, bằng không phản ứng này của nàng ta đảm bảo không giấu được.

Văn Khanh nói tiếp: "Muội nhờ trọng sinh một lần nên mới biết được nhiều chuyện của kiếp trước, cũng đã tỏ tường rất nhiều đạo lý, gia tộc mới là nơi một người nên dựa vào. Câu nói "Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia" không phải là nói xuông, mà là bài học xương máu được đúc kết từ kinh nghiệm đấy."

"Sau khi lấy chồng mới biết được, tử muội ghen tức nhau thật sự chẳng tính là gì, hoàng thất lục đục là phải trả giá bằng mạng sống. Kiếp trước mẫu thân vì dọn sạch chướng ngại cho muội mà đẩy tử vào hố lửa là chúng ta không đúng, muội xin lỗi tử. Nhưng nói cho cùng mẫu thân cũng chỉ ngáng chân tử một lần trong chuyện hôn sự, cuộc sống sau thành thân như thế nào là do mình, nếu tử cứng rắn hơn thì kết cục có lẽ sẽ không thảm như vậy. Kết cục kiếp trước của tử, mẫu thân sẽ không tránh trách nhiệm, nhưng tử cũng không phải không có lỗi."

"Thói đời khiến trách nữ tử nặng nề, nữ tử chỉ có thể dựa vào nhà mẹ đẻ. Tử tử tính tình thanh cao, tuy nói mẫu thân là mẹ kế khác máu tanh lòng, nhưng phụ thân và tổ mẫu là ruột thịt, lúc tử ở nhà không làm bọn họ vui vẻ, không hề thân thiết với bọn họ, sao có thể trông mong nhà mẹ đẻ móc tim móc phổi với đối tượng thành thân của tử? Không phải Lý gia thấy tử không có chỗ dựa nên mới ra sức chà đạp tử sao? Chỉ cần tử làm tổ mẫu phụ thân coi trọng mình thì bọn họ sẽ không dám ức hiếp tử như vậy nữa!"

"Đương nhiên, Lý gia đúng thật là hố lửa (*), nhưng với tính tình kiếp trước của tử, cho dù gả cho nhà nào cũng sẽ bị khinh bỉ. Cưới hỏi là hỷ sự hai nhà, không đơn giản chỉ là cưới về một người vợ, không có nhà mẹ đẻ chống lưng thì cho dù gả đến nhà nào cũng sẽ không ngóc đầu lên nổi. Nếu như tử không thể thân thiết với tổ mẫu, phụ thân thì phải kiên cường một

chút, bắt chẹt trượng phu cũng coi như có bản lĩnh, giống như Thạch Lệ Lệ nhà họ Bộ Thượng Thư."

(*) Hồ lừa: ý chỉ hoàn cảnh sống vô cùng bi thảm.

Văn Khanh nhắc đến "cọp mẹ" nổi danh trong thành – Thạch Lệ Lệ, hoàn cảnh của nàng và Thẩm Văn Xu khá giống nhau, mẹ ruột qua đời, phụ thân cưới vợ kế. Mà người mẹ kế này không thể so được với Lý thị, công khai đối xử khắc nghiệt với Thạch Lệ Lệ, lập quy tắc ép buộc nàng, sau này tìm đối tượng thành thân cho nàng là một gã thiếu gia không có chí tiến thủ. Nhưng Thạch Lệ Lệ tính tình mạnh mẽ, trước khi thành thân thì vì thanh danh nên nhẫn nhịn, sau khi thành thân thì mặc kệ những thứ giả dối đó, một đũa hai nhốt tất cả tiểu thiếp của chồng nàng, chinh đốn một phen, ngay cả trượng phu cũng bị nàng quản gắt gao nói gì nghe nấy. Mặc dù nhà trai vô dụng, nhưng không thể không nói Thạch Lệ Lệ thật sự rất có bản lĩnh.

"Tỷ vừa không muốn dựa vào nhà mẹ đẻ, vừa không thể buông bỏ thanh cao mà tự mình đứng vững, chẳng phải tự biến mình thành một cái bánh bao cho người ta nắn bóp sao? Cho nên ta mới nói, bi kịch kiếp trước của tỷ cũng có một phần vấn đề do tỷ. Dù gì đi nữa, mẫu thân hại tỷ cũng là sự thật, ta không thể vì giáo biện vì mẫu thân, tỷ có oán giận cũng là có lý. Nhưng ta hy vọng tỷ có thể hiểu được, sống lại một lần nữa mà đây đưa oán hận với kiếp trước thì có nghĩa gì đâu? Theo đuổi hạnh phúc tốt đẹp không tốt sao?"

Văn Khanh nói một đoạn dài như vậy, khiến cho tâm tình Thẩm Văn Xu ban đầu từ khiếp sợ không dám tin đến phức tạp rối rắm rồi chậm rãi tiếp thu, vốn dĩ đã dần dần bình tĩnh trở lại nhưng nghe đến câu cuối của Văn Khanh lại châm chọc nói: "Người đừng nói chuyện không đau eo (*), người bị hại không phải người, người phải trải qua những việc đó cũng không phải người, người đừng có mở mồm ra bảo ta buông bỏ cừu hận mà theo đuổi hạnh phúc, nói dễ nghe nhỉ!"

(*) Đứng nói chuyện không đau eo (站着说话不腰疼): là một câu tục ngữ tiếng Trung, ý chỉ người không đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà chỉ biết ba hoa khoác loác, cũng có ý nói người được tiện nghi mà còn khoe mẽ; ví von người không hiểu thực tế, chỉ biết nói đạo lý, xa rời thực tế, hay đặt tiêu chuẩn vượt quá khả năng.

Thật ra trong lòng nàng thấy những lời Văn Khanh nói rất có lý, kết cục kiếp trước một phần cũng do nàng, nhưng không chịu được vẻ giả bộ không để ý của đối phương. Văn Khanh cười cười: "Tỷ nói ta không trải qua những cái đó cho nên nói nhẹ nhàng, kỳ thật kiếp trước của ta cũng không tốt lắm. Gả cho Thất hoàng tử nghe có vẻ rất có phúc nhưng những chua xót sau lưng thì mấy ai hay? Người Hoàng thất rất tính toán, bày mưu tính kế hết lần này đến lần khác, lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ như đi trên băng mỏng, ngủ cũng không yên. Tỷ tỷ mất sớm có thể không biết, Thất hoàng tử cướp ngôi thất bại bị chém đầu, ta là Thất hoàng phi cũng không thể thoát khỏi, còn liên lụy Thẩm gia, cả nhà lưu đày, chết ở bên ngoài..."

"Tỷ xem, gả tốt với không tốt cũng chẳng khác gì nhau, kết quả không phải đều giống nhau sao?"

Những lời này khiến cho Thẩm Văn Xu sững sờ, ngây ngốc mất nửa ngày không biết nói gì cho phải. Kiếp trước nàng hao hết tâm huyết ở hậu trạch Lý gia, nhưng qua đời sớm, đúng là không biết Thẩm gia cuối cùng rơi vào kết cục này, cả nhà lưu đày, đều chết hết...

Thẩm Văn Xu tâm tình phức tạp, nếu nói hận, nàng khẳng định là hận, hận Lý thị tâm địa độc ác, hận phụ thân mặc kệ không hỏi, hận tổ mẫu máu lạnh vô tình, bọn họ gặp kết cục như vậy đáng ra nàng nên cảm thấy hả dạ, nhưng không biết vì sao nàng lại không cảm thấy vui vẻ chút nào, trái lại thấy vô cùng thê lương.

Chắc là vẫn còn chút tình cảm đối với gia đình này.

Văn Khanh rời đi trong lúc nàng ta đang trầm tư, cố quá thành quá cố, hôm nay nàng đã nói nhiều như vậy, tốt nhất nên dành thời gian cho nàng ta từ từ tiêu hóa.

Đã sắp tới cuối năm, trong phủ bận bịu, Lý thị bởi vì có thai nên không có sức lực, bảo Văn Khanh ở bên cạnh giúp đỡ cũng thuận tiện dạy nàng cách quản gia. Văn Khanh liền đẩy Thẩm Văn Xu ra, dùng lý do muôn thuở là tỷ tỷ phú quý sẽ dìu dắt Thẩm gia tốt hơn mà thoái thác. Lý thị vì nàng năn nỉ mà đồng ý, Thẩm Văn Xu tâm tình phức tạp cũng tiếp nhận ý tốt của nàng.

Văn Khanh nhàn rỗi không có việc gì làm, lấy một quyển bí kíp võ thuật từ hệ thống rồi lén lút luyện trong phòng. Không có võ công bên người, nàng muốn tạo ra một vùng trời của mình trong quân doanh thật không dễ dàng gì. Bây giờ nàng tập võ cũng đã muôn, may mắn cuốn bí kíp của hệ thống là công pháp cấp tốc, kết hợp với dược tề cường thân kiện thể miễn cưỡng cũng chấp nhận được.

Nàng bị công pháp tu chân dưỡng thành kén chọn, tầm mắt cao, tự nhiên chướng mắt thủ đoạn thế gian. Trên thực tế, công pháp hệ thống đưa cũng không tồi, luyện thành công có thể nghênh ngang một đường cũng không thành vấn đề.

Văn Khanh vội vàng luyện võ, Thẩm Văn Xu vội vàng học tập cách quản lý, Lý thị cũng bận bịu chăm sóc đứa bé trong bụng, cuộc sống bận rộn dần trôi qua.

Mùa xuân tháng ba, trong cung cuối cùng cũng có tin đồn Hoàng Hậu nương nương sắp tổ chức Bách Hoa yến. Tên là Bách Hoa yến, kỳ thật là để tuyển phi cho các hoàng tử, đây là chuyện trên dưới ngầm hiểu ý nhau. Những người muốn vinh hoa phú quý, đã sớm chuẩn bị. Mà những người không muốn bị cuốn cũng vội vàng định cho mình một hôn ước tốt.

Tất nhiên Văn Khanh không định đi, nhưng cũng không muốn định hôn ước gì đó, đến lúc đó cáo ốm là được rồi, dù sao nàng cũng chỉ là một đứa con kễ, sẽ không khiến người ta quá chú ý.

Thẩm Văn Xu là trưởng nữ của Thượng thư, lại không có hôn ước, đương nhiên là phải đi. Vốn dĩ Thẩm Văn Xu còn lo không biết mình sẽ bị tứ hôn với hoàng tử nào, nhưng Lăng Thiên Tứ lại truyền tin cho nàng bảo nàng yên tâm, tất cả đã có hẳn. Vì thế nàng ngọt ngọt ngào ngào yên lòng.

Văn Khanh không nhúng tay vào chuyện giữa cặp đôi trời sinh – nam chính nữ chính, Lăng Thiên Tứ làm nam chủ là rất đạt yêu cầu, giữ mình trong sạch, không có tiểu thiệp động phòng, chỉ cưới một mình Thẩm Văn Xu, một lòng si tâm với nàng, sủng đến tận xương... Không cần phải ở cổ đại, cho dù là thế giới nào thì cũng là một mối lương duyên! Thẩm Văn Xu có thể có được một mối nhân duyên tốt khiến cho Văn Khanh nhạc kiến kỳ thành (*).

(*). Nhạc kiến kỳ thành (乐见其成): ý nói hy vọng thấy sự việc có thể phát triển tiếp hoặc đạt được thành công.

Tuy rằng Thẩm Văn Xu được nàng khuyên can buông bỏ, nhưng trong lòng nhiều ít có chút không thoải mái, chỉ có hạnh phúc mới có thể làm cảm hận biến mất.

Bách Hoa yến biến đổi bất ngờ, Văn Khanh không thể tận mắt nhìn thấy, nhưng mà nghe nói vô cùng náo nhiệt, rơi xuống nước, hủy dung, thất tiết, trúng độc... Các loại trò hề thay nhau trình diễn, hết sức đặc sắc.

Nữ chính từ trước đến nay luôn là đề tài trêu chọc của người khác, dù không phải chuyện của nàng nhưng cũng bị liên lụy, nhưng mà có nam chủ che trở chung quy là hữu kinh vô hiểm (*).

(*). Hữu kinh vô hiểm (有惊无险): Nhìn như kinh động lòng người, nhưng không hề nguy hiểm. Miêu tả sự việc có tình hình nghiêm trọng,

nhưng cuối cùng vẫn đạt được kết quả mong muốn.

Yến hội qua đi, mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, Thấm gia hiển nhiên là vui mừng. Bởi vì Thấm Văn Xu được tứ hôn cho Thừa Uyên hầu Lăng Thiên Tứ làm chính thê.

Thừa Uyên Hầu tuy không phải hoàng tử, nhưng hẳn là nhi tử duy nhất của đại trưởng công chúa. Sau khi đại trưởng công chúa qua đời, Thánh Thượng nghĩ hẳn tuổi nhỏ mất mẹ vô cùng yêu thương hẳn, thậm chí còn sủng hơn các vị hoàng tử. Thấm gia có thể có được hôn sự này, đã không tồi.

Lão thái thái ít khi coi trọng đứa cháu gái này cũng xếp cho nàng một rương bảo bối, cho nàng ra ngoài được nở mày nở mặt. Ngày cả Thấm Khác cũng quan tâm dặn dò nàng trước khi xuất giá.

Cảnh tượng này so với kiếp trước hoàn toàn bất động khiến cho Thấm Văn Xu tâm tình phức tạp, rốt cuộc là không giống nhau ở chỗ nào, dẹt hoa trên gấm nàng không thiết nhưng cũng không nở cự tuyệt, dù sao họ cũng là người thân ruột thịt của nàng, là người nhà sinh nàng nuôi dưỡng nàng, phàm là bọn họ có một chút yêu quý, ai lại muốn đấu với bọn họ một mất một còn?

Hôn sự của Thấm Văn Xu diễn ra vào mùa thu, đúng lúc thời tiết không nóng không lạnh, Lăng Thiên Tứ tự mình cầu để tân nương tử không phải chịu khổ. Hẳn sẵn sóc như vậy khiến cho Thấm Văn Xu cảm động không thôi.

Năm nay chuyện vui ở Thấm gia lần lượt kéo đến, tháng ba, đại cô nương có được một mối hôn sự tốt; cuối mùa xuân, trưởng tôn Thấm Căn Du mười một tuổi thi đỗ đồng sinh; tháng năm Lý thị sinh được một cặp song bào thai nhi tử, phá bỏ lời nguyền ba đời độc đinh của Thấm gia.

Người trong nhà vô cùng vui mừng, hận không thể gặp ai cũng khoe nhà bọn họ vừa sinh được thêm con trai.

Tăm ba ngày (*) và trăm ngày đều cực kỳ náo nhiệt, người một nhà vui mừng, ngay cả Thấm Văn Xu cũng lộ ra gương mặt tươi cười.

(*) Tăm ba ngày: theo tục lệ cũ, trẻ sơ sinh đến ngày thứ ba thì tắm.

Có lẽ là nhạc cực sinh bi (*), sau khi Thấm Văn Xu xuất giá, hai đứa trẻ nuôi dưỡng khoẻ mạnh, nhị cô nương lại sinh bệnh. Nằm trên giường bệnh nhiều ngày vẫn không thấy khoẻ lên, cuối cùng nghe theo thái y đến nơi ẩm áp để tĩnh dưỡng.

(*) Nhạc cực sinh bi (乐极生悲): thành ngữ Trung Quốc, ý chỉ lúc vui mừng đến cực điểm sẽ phát sinh chuyện khiến người ta buồn phiền.

Mùa đông trong thành lạnh như băng, chắc chắn không thể ở được, Thấm gia không còn cách nào khác ngoài việc đưa Văn Khanh về lão trạch (*) ở phía Nam.

(*) Lão trạch: nhà cũ do tổ tiên để lại.

Thấm Khác có công vụ không thể thoát thân, trong nhà còn có hai đứa trẻ cần chăm sóc nên Lý thị cũng không đi được, lão thái thái tuổi đã lớn không chịu được tàu xe, vì vậy chỉ có một mình Văn Khanh đi về phía nam.

Từ đây biển rộng tuỳ cá lội, trời cao mặc chim bay.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 80

Fanpage:

Edit: Nì

Beta: Linh cute 211 + Miêu Nhi

Có hệ thống nguy tạo công văn thân phận, Văn Khanh trà trộn vào quân đội rất dễ dàng. Có thể không dễ sao? Hàng năm ở biên quan đều chiến loạn không ngừng, thương vong vô số, thêm bao nhiêu người vào cũng không đủ, tốc độ chảy máu còn nhanh hơn truyền máu, lên chiến trường tương đương với có đi mà không có về! Bởi vậy dân chúng tình nguyện đánh gãy chân con trai mình để trốn lao dịch cũng không muốn đến đây để toi mạng.

Chỗ trưng* binh đầy ắp bạc sáng bóng, chỉ cần báo danh liền phát trước hai lượng bạc phí an gia. Bạc tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng mới hưởng được, đúng không? Trong nguyên tác thư sinh chính là vì hai lượng bạc này, mẫu thân hấn bệnh nặng cần bạc gấp, vào bước đường cùng nên hấn mới phải báo danh tòng quân. Sau đó, chết trên chiến trường, một đi không trở lại.

* Trưng: trưng tập

Văn Khanh đi theo tân binh vào doanh trại, mới huấn luyện được nửa tháng đã bị phái lên chiến trường. Cũng khó trách Đại Trần thương vong

cao như vậy, ở trong chỗ bọn họ có một số người đao cũng cầm không xong đã bị phái lên tiền tuyến rồi, không phải là vôi vàng tặng đầu người cho quân địch sao? Những người này còn không thể gọi là pháo hôi, dù gì thời đại này còn chưa pháo nha.

Giang sơn Đại Trần là đoạt được từ trong tay tiền triều bắt đầu xây dựng triều đại mới, đến bây giờ đã hơn ba trăm năm, trải qua nhiều lần đổi thay, sớm đã không còn cường thịnh như lúc đầu. Bên ngoài có vẻ như là phồn hoa hưng thịnh, kỳ thật nội bộ đã sớm hủ bại* suy sụp.

*hủ bại: hư cũ mục nát

Hoàng thất nghèo xa cực hoa, dân dật mĩ loạn; triều đình trần dung vô vi, kết bè kết cánh; quân chính tham ô hủ bại, gian thần như nấm mọc sau mưa; bá tánh khổ không nói nổi, tiếng oán than dậy đất..... Tục ngữ nói thừa dịp người bệnh muốn người mệnh, Đại Trần suy yếu lâu ngày, xung quanh Man Quốc liền bắt đầu như hổ rình mồi. Phía bắc có Man tộc, phía tây là Khương tộc, phía nam Di tộc, phía đông còn có hải tặc thỉnh thoảng quấy rầy, hiện giờ Đại Trần có thể nói là bốn bề thọ địch, đã hiện lên thế bị vây khốn.

Biên quan rõ ràng đã nguy cấp vạn phần, quan lại đứng đầu trong kinh thành vẫn ngập trong vàng son, nhất phái phồn hoa, trên làm dưới theo - một cảnh thái bình giả tạo. So sánh hai việc này lại thì sẽ thấy ngay được nguy cơ mất nước.

Chẳng qua triều đình vẫn còn có chút người có thể dùng, đông nam tây bắc đều có đại tướng trấn thủ, trong chốc lát Trần quốc còn chưa vong được. Nơi nguyên chủ bị sung thành quân kỹ là ở phía nam, Văn Khanh tất nhiên cũng chọn nơi này. Trước khi đến nàng có nghiên cứu một ít tư liệu về tướng lĩnh phía nam - chính là Đại tướng quân Lý Ngang, trong lòng nàng đã có dự định về tương lai.

Lý Ngang trời sinh tính tình tàn bạo, thích giết chóc thành nghiện, danh tiếng trong dân chúng thật không tốt. Một người đứng đầu lại không coi mạng của quân dân ra gì, tỉ lệ tử vong của binh sĩ dưới trướng hẳn cũng là cao nhất. Văn Khanh coi đây chính là điểm đột phá để nắm trong tay quyền hành quân sự ở khu vực phía nam. Nhưng mà... trước mắt nàng chỉ là một tân binh vừa mới vào quân doanh...

Địa hình Nam Di vô cùng phức tạp, núi rừng dày đặc, người ta hay có câu rừng thiêng nước độc, người không quen đi vào rất dễ bỏ mạng. Di tộc sinh sống ở đây lại như cá gặp nước. Bởi vậy bọn họ không xung đột chính diện với Đại Trần, chỉ phái một tốp binh lính đến để quấy rối, đánh xong liền nhanh chóng chạy về phía rừng rậm, giống như một con cá chạch luôn lách khắp nơi.

Binh sĩ Đại Trần hận đến nghiến răng nhưng không có biện pháp. Lý Ngang mang binh đi vào vài lần nhưng lần nào cũng bất lực trở về, còn thiệt hại không ít người. Có vài lần không tìm được Di tộc, hẳn còn giết phe mình cho hả giận. Chết ở trong tay địch cũng coi như chết một cách ý nghĩa, nhưng chết ở trong tay người nhà là sao chứ? Tất cả bọn họ giận mà không dám nói gì, đã chết cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, không ai dám thay bọn họ đòi lại công đạo.

Lần này Văn Khanh đi theo xuất binh là bởi vì ở lân cận phát hiện một đạo quân của Di tộc, bọn chúng được phái tới để nhiễu loạn sự chú ý, cố ý để bị phát hiện, chờ lúc bọn họ phái người qua lại chạy mất để khiến toàn quân mệt mỏi.

Người dẫn đội là Bách Phu Trưởng, họ Ngưu, rất thích ngồi tự kỷ chém gió, từ lúc ra đại doanh vẫn liên tục hùng hổ mắng: "Đậu má, lại là lão tử dẫn đội! Thấy lão tử dễ bắt nạt lắm có phải không? Sớm muộn gì cũng giết hết các người!"

"Nhìn cái gì mà nhìn? Một đám ranh con! Phân loại người gì cho lão tử thế này? Chết ngoài đường cũng không đủ nhét kẽ răng của chó hoang."

Văn Khanh nghe thấy lập tức nhú mày, loại rác rưởi này vẫn còn tồn tại hả?

Chờ tới nơi Di tộc sớm đã chạy mất, họ Ngưu lại hùng hổ mắng dẫn bọn họ trở về, một đám tân binh ủ rũ cụp đuôi đi theo phía sau hẳn.

Đột nhiên, một mũi tên bén nhọn lao đến phá vỡ không gian, phát ra tiếng xé gió bén nhọn, trực tiếp xuyên qua đầu Bách Phu Trường dính ở trên cây.

Hoá ra quân của Di tộc đang ở không xa, chỉ là nấp đi, thấy lần này đến điều tra chính là tân binh, liền trực tiếp ra tay, bởi vì bọn họ cũng biết tân binh là yếu nhất, hầu như không có bất cứ sức chống cự gì .

Có sức chiến đấu duy nhất là Bách Phu Trường đã một kích trí mạng, còn lại năm mươi tân binh bị dọa phát hoảng, hai chân nhũn ra, loạn thành một đoàn, ngay cả đao cũng cầm không chắc.

Mắt thấy quân địch đã vây quanh, ở trong lòng tất cả mọi người lập tức nói: "Mạng ta xong rồi." Đúng lúc này, một giọng nói bình tĩnh lạ thường ở trong đám bọn họ truyền ra.

"Mọi người không cần hoảng, người của chúng ta so với bọn họ nhiều một nửa, hai người đánh một người có thể đánh không lại sao? Đều là nam nhi bảy thước, lúc này đây đừng kinh sợ! Cầm lấy đao trong tay, đã chết cũng phải kéo cái đệm lưng!"

Lời này vô cùng có đạo lý, chẳng qua các tân binh bị một mũi tên lấy mạng Bách Phu Trường dọa vỡ mật, lúc này đã có người tiên phong, bọn họ mới dần bình tĩnh lại. Ngay sau đó Văn Khanh lại dẫn đầu xông lên đi giết địch, đao pháp của nàng không hoa lệ lại hết sức thực dụng, toàn bộ

đều là một đao mất mạng. Các tân binh nhìn thấy liền nhiệt huyết sôi trào, cũng múa may đại đao xông lên.

Võ công Văn Khanh đã có chút thành tựu, đối phó những người này dễ như trở bàn tay, kẻ địch còn chưa đến gần đã bị nàng đánh lui trở về.

Hơn hai mươi địch nhân không thiếu một người, chính Văn Khanh giết hơn phân nửa, những người khác hợp lực giết hơn một nửa còn lại. Bên này ngoại trừ Bách Phu Trưởng chết ngay từ đầu, cũng chỉ có bốn người bị thương ngoài da, không có tử vong.

Các tân binh ánh mắt tỏa sáng nhìn Văn Khanh, sùng bái cùng kích động,

"Hữu Đức, người thật là lợi hại! Một người giết mười mấy người, lúc trước cũng chưa phát hiện người có thân thủ cao như vậy!"

Thẩm Hữu Đức là tên hiện tại của Văn Khanh, hệ thống tùy cơ lấy, tên này tương đối bình dân cũng phù hợp để nàng bịa đặt thân phận.

"Lần này may mà có người bằng không chúng ta đều phải chết ở trong tay những tên Di tộc đó." Một đám người chân thành nói lời cảm tạ, bất kể ngay từ đầu thái độ bình tĩnh của Văn Khanh, sau đó lại lấy một địch mười, cũng bị bọn họ cảm kích trong lòng.

Lúc trở về, những người này liền tự giác lấy Văn Khanh cầm đầu, từ thân đến tâm phục tùng nàng. Quân đội chính là nơi cường giả vi tôn*, chỉ cần người có thể khiến bọn họ tin phục* thì chắc chắn sẽ được ủng hộ.

* Cường giả vi tôn: kẻ mạnh làm vua.

* Tin phục: tin tưởng + khâm phục

Chuyện lần này khiến Văn Khanh có chút uy vọng ở trong đám tân binh, lại bởi vì thân thủ của nàng quả thật không tệ nên được đề bạt thành Bách Phu Trưởng, trong tay có một trăm thuộc hạ.

Văn Khanh cố ý chọn một đám tân binh, còn chưa nhiễm thói xấu của những binh sĩ dày dạn. Sức chiến đấu yếu không sao, có thể chậm rãi huấn luyện, bọn họ chính là thành viên của tổ chức nàng, nhân phẩm nhất định phải vượt qua kiểm tra.

*

Ở bên trong Thẩm phủ, Lý thị một bên xem sổ sách trong phủ, một bên chăm sóc hai nhi tử song sinh chơi đùa ở trên giường đất. Hai tiểu tử vô cùng khỏe mạnh, đến ba tuổi cũng chưa hề sinh bệnh, căn bản không giống những hài tử khác. Điều này khiến cho lão thái thái khen ngợi bà không ngớt, nói rằng rất biết chăm hài tử.

Trên mặt Lý thị hiện lên ý cười nhàn nhạt, 3 trai 1 gái bà đời này xem như viên mãn. Chẳng qua vừa nghĩ đến nữ nhi ở phía nam xa xôi đang tỉnh dưỡng, ý cười trên mặt bà liền chậm rãi tiêu tan.

Lúc này, rèm cửa bị xốc lên, đại nha hoàn mặt đầy vui mừng tiến vào báo tin vui: "Hầu phủ cho người tới báo tin, buổi sáng hôm nay Đại tiểu thư đã sinh ra một tiểu thế tử, nặng bảy cân sáu lạng (3,8 cân Việt Nam) ."

Đại tiểu thư tất nhiên là nói Thẩm Văn Xu, ba năm trước nàng gả đến Thừa Uyên Hầu phủ, hai năm trước cũng chưa có động tĩnh, nghe nói là Hầu gia đau lòng thân thể nàng ta không nẩy nở, không đành lòng để nàng ta chịu khổ nên đến bây giờ mới có tin vui.

Lý thị tinh thần không tập trung, chỉ nhàn nhạt nói: "Đúng là việc tốt, thưởng cho người trong phủ một tháng tiền tiêu vặt để cùng chung vui. Phái người nói cho lão gia cùng lão thái thái một tiếng."

Nha hoàn vâng một tiếng rồi đi ra ngoài, Lý thị thở dài một hơi, nói với ma ma hồi môn: "Thẩm Văn Xu so Văn Khanh lớn hơn hai tuổi, nàng ta ba năm trước đã thành thân, hiện tại hài tử cũng có, Khanh Khanh đáng thương của ta vẫn còn ở đó chịu khổ, việc hôn sự cũng không có tin tức. Đám dân đen bên ngoài kia còn nói Khanh Khanh của ta không được, thật không biết tích đức..."

Ma ma khuyên nàng: "Cát nhân tự có thiên tương*. Nhị tiểu thư là người có phúc khí, thời gian vẫn còn dài mà phu nhân."

*Cát nhân tự có thiên tương: người tốt sẽ được trời chiếu cố.

Lý thị thở dài: "Cũng không biết Khanh Khanh thế nào rồi, trong thư nói mọi việc đều tốt nhưng lại không muốn ta đi xem con bé, ta làm sao có thể yên tâm chứ?"

"Nhị tiểu thư lo lắng ngài đi xe sẽ mệt nhọc, tổn hại đến sức khỏe."

"Từ trước đến nay cũng chỉ có mình Khanh Khanh là tri kỷ với ta."

Nhưng mà, Lý thị cũng không biết tiểu áo bông tri kỷ của bà, đang ở ngoài chiến trường ngàn dặm anh dũng giết địch.

Thời gian ba năm, Văn Khanh từ một Bách Phu Trưởng nho nhỏ, từng bước từng bước một bò lên vị trí Thống Đốc quân, không chỉ có binh sĩ một lòng ủng hộ, ở chỗ thánh thượng cũng có chút nổi danh. Lý Ngang cảm thấy mình bị uy hiếp, một mực nhìn nàng không vừa mắt, thế nhưng không có biện pháp ngăn chặn nàng. Ai bảo nàng một lúc bắt sống hoàng tử Di tộc, trong chốc lát lại bắt sống thủ lĩnh Di tộc trước mắt bao nhiêu người, hẳn hoàn toàn không giành được công lao của nàng. Có thể nói công lao bình định Di tộc đều thuộc về Văn Khanh, bằng không thì thánh thượng cũng không thể phá lệ phong một người chưa từng gặp mặt thành Thống Đốc.

Trước mắt thủ lĩnh Di tộc bị bắt, thánh thượng cực kỳ vui mừng, chuẩn bị một buổi tiệc tẩy trần long trọng để thể hiện sự uy vũ bất phàm của Đại Trần, Văn Khanh cũng phải tham gia. Chẳng qua trước đó trong quân doanh còn có một yến tiệc ăn mừng ngay tại buổi tối hôm nay, Lý Ngang cố ý tổ chức để chúc mừng nàng.

Nhưng rốt cuộc chỉ là tiệc ăn mừng hay là Hồng Môn Yến thì không rõ.

Văn Khanh vừa nghĩ vừa đi đến doanh trại của tân binh, binh sĩ gặp trên đường đều dùng ánh mắt sùng bái cùng tôn kính nhìn nàng. Những sự tích truyền kỳ đó của Văn Khanh, trong quân doanh mỗi một binh sĩ đều nghe nhiều thành thuộc, đơn thương độc mã xông vào doanh trại địch, đi vào bên trong như nơi không người; bên trong vạn quân lấy thủ cấp tướng địch, nghìn người không ai ngăn nổi; chỉ dựa vào một cái tên đã làm quân địch nghe tiếng đã sợ vỡ mật, bị đánh cho tơi bời hoa lá..... Mỗi một sự việc đều có thể khiến cho người ta kính ngưỡng vạn phần, bội phục đầu rạp xuống đất.

Đây cũng là Văn Khanh cố ý tạo thanh thế cho mình, bằng không cũng không thể lan rộng như vậy .

"Thư sinh người thật có lộc ăn, sinh nhật vừa đúng lúc là tiệc ăn mừng của Thẩm Thống Đốc, có thể thoải mái ăn một bữa no nê."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 81

Edit: Nì

Beta: Linh cute 211 + Miêu Nhi

Văn Khanh cố ý tới tìm thư sinh, nàng tính thời gian trong nguyên tác thì thời điểm thư sinh tiến quân doanh chính là vào khoảng thời gian này. Đợt trưng binh gần nhất trùng hợp nàng phải lĩnh quân ra ngoài thành nên bây giờ mới có thể chạy đến tìm người.

Vận khí của Văn Khanh không tệ, vừa đến nơi liền đụng phải chính chủ.

Thanh niên được gọi là thư sinh lớn lên mi thanh mục tú*, dáng người thon gầy có chút suy yếu, vừa nhìn chính là bộ dạng của người đọc sách, là loại người mà tay không thể xách vai không thể chống đỡ. Xác thật không phải loại người có thể lên chiến trường giết địch. Nguyên vọng của người ủy thác là làm cho hãn sống sót để thuận tiện báo đáp ân tình đời trước của hãn. Việc này không khó, lấy năng lực hiện tại của Văn Khanh che chở cho hãn rất dễ dàng, còn có thể hỏi hãn có nguyện vọng gì không, muốn kiến công lập nghiệp hay là Quang Tông diệu tổ, giúp một chút cũng không sao.

*Mi thanh mục tú: lông mày dài nhỏ, mắt đẹp, dùng để chỉ người có diện mạo đẹp đẽ.

*Quang Tông diệu tổ: làm rạng rỡ tổ tiên.

Người trong doanh trại thấy nàng đến đây đều trở nên vô cùng khẩn trương, không biết nàng đột nhiên "đại giá quang lâm" là có chuyện gì. Sắc mặt Văn Khanh uy nghiêm lại không mất hòa khí hỏi: "Bọn họ gọi người là thư sinh? Người có đọc qua sách sao?"

Thư sinh có chút co quắp, gật đầu đáp "Là đọc qua Tứ thư Ngũ kinh*."

* Tứ thư Ngũ kinh: Tứ thư là bốn tác phẩm kinh điển của Nho học Trung Hoa gồm 4 tác phẩm: Đại Học, Trung Dung, Luận Ngữ, Mạnh Tử. Ngũ kinh là 5 quyển kinh điển trong văn học Trung Hoa dùng nền tảng trong Nho giáo bao gồm: Kinh Thi, Kinh Thư, Kinh Lễ, Kinh Dịch, Kinh Xuân Thu. Tứ thư Ngũ Kinh hợp lại là 9 bộ sách kinh điển của Nho giáo.

"Biết viết chữ không?"

"Biết."

"Vừa lúc chỗ bốn đốc thiếu một người làm công văn, người đến đây đi."

Thư sinh kinh ngạc, không dám tin chuyện tốt thế này lại rơi xuống trên đầu mình. Nó là công việc gì? Chính là viết công văn ở trong lều trại, suốt ngày ôm quyển sách là được rồi, không cần lên chiến trường giết địch, chỉ ở hậu phương chờ đợi có thể không tốt sao? Đúng là gặp phải đại vận.

Một đám người dùng ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị nhìn hắn, nhờ một câu nói của Thống Đốc mà tiểu tử này một bước lên trời, không cần đến chiến trường toi mạng, thật quá may mắn rồi. Chẳng qua bọn hắn cũng biết việc này không ghen tị được. Thư sinh là người đọc sách nên mới có kỳ ngộ*, bọn hắn đều là một đám người thô kệch không biết chữ, để cho bọn hắn đi làm công văn bọn hắn cũng không làm được.

*Kỳ ngộ: gặp gỡ một cách may mắn kỳ lạ.

Thư sinh bị kinh hỉ cực lớn đập cho choáng váng, tuy rằng trước lúc rời nhà đã đáp ứng với mẫu thân và muội muội nhất định sẽ sống sót trở về, nhưng thật sự bản thân hãn cũng biết - lên chiến trường chính là cửu tử nhất sinh. Nếu không phải vì mẫu thân bị bệnh, như thế nào hãn cũng sẽ không tới nơi này. Hãn có công danh nên có thể miễn lao dịch, chịu khó khổ học mấy năm nữa, thư sinh tự tin mình sẽ được khắc tên trên bảng vàng, cuộc sống về sau sẽ vô ưu vô lo. Nhưng bệnh của mẫu thân lại chờ không được, bị đẩy đến bước đường cùng nên đành phải chọn con đường nguy hiểm nhất này.

Không nghĩ tới mới vừa tiến doanh đã gặp được quý nhân, tuệ nhãn thức châu* điều hãn đến văn chức, nếu hãn an phận thủ thường thì chưa chắc không thể bình yên trở về nhà.

*Tuệ nhãn thức châu: ánh mắt tinh tường

Lâm Tri Hành mang lòng cảm kích, đối với lời đề bạt của Văn Khanh hãn càng thêm cung kính.

Văn Khanh thấy hãn cứng đờ cả người liền nói đùa một câu: "Thả lỏng một chút, bốn Đốc sẽ không ăn thịt ngươi. Ngươi tên là gì?"

Thư sinh lại vội vàng ôm quyền trả lời: "Hồi Thống Đốc đại nhân, tại hạ họ Lâm tên là Tri Hành."

"Lâm Tri Hành? Không tệ, trong nhà ngươi còn có những ai?"

"Trên có từ mẫu, dưới có ấu muội."

Lúc này Văn Khanh mới ra vẻ kinh ngạc nói: "Chỉ có nam đinh là người sao? Ngươi đi tòng quân thì quả phụ ấu muội phải làm sao bây giờ?"

Lâm Tri Hành miễn cưỡng cười khổ: "Không dám lừa gạt Thống Đốc đại nhân, gia mẫu bệnh nặng, tại hạ vào bước đường cùng nên mới đi đầu quân,

chỉ vì hai lượng bạc tiền cứu mạng."

"Thì ra là thế." Văn Khanh bưng tỉnh đại ngộ: "Nếu như thế, bốn Đốc thả người về nhà được không?"

Lâm Tri Hành không dám tin tưởng, trừng mắt muốn tìm được sự vui đùa trên mặt nàng nhưng lại đi về tay không, đối phương thật sự đang vô cùng nghiêm túc hỏi hấn.

Lâm Tri Hành đúng là có chút động tâm, mẫu thân bệnh nặng, muội muội còn nhỏ, hấn như thế nào cũng không thể yên lòng. Nếu có thể trở về thì tất nhiên không thể tốt hơn.....

Chẳng qua Lâm Tri Hành cuối cùng cũng cự tuyệt đề nghị của Văn Khanh: "Đa tạ ý tốt của Thống Đốc đại nhân, Tri Hành tuy bất tài nhưng cũng biết bốn chữ lễ nghĩa liêm sỉ này. Thực quân chi lộc vì quân phân ưu*, nếu đã cầm phí an gia của quân đội thì phải cố gắng hết sức hoàn thành trách nhiệm của bản thân, bằng không có khác gì loại tiểu nhân vong ân phụ nghĩa?"

*Thực quân chi lộc vì quân phân ưu: hưởng lộc của vua vì vua phân ưu.

Văn Khanh biết hấn khí cốt kiêu ngạo, cũng tùy ý hấn, bất quá dùng danh nghĩa riêng mượn cho hấn trăm lượng bạc để hấn gửi về nhà. Lần này Lâm Tri Hành lại không cự tuyệt, tuy rằng không thể trở về nhưng vẫn muốn thu xếp tốt cho người nhà.

Mang theo thư sinh, Văn Khanh gọi tâm phúc đến đây để thảo luận chuyện tối nay.

"Thống Đốc, tối hôm nay Đại tướng quân nhất định sẽ xuống tay với người, chúng ta không thể không đề phòng được."

"Lý Ngang lòng muông dạ thú rõ như ban ngày, hẳn nhất định sẽ vào kinh trước để chúng ta ở lại nơi này. Núi cao hoang đế xa, đến lúc đó hẳn ở trước mặt thánh thượng tùy tiện tìm lý do, còn không phải mặc kệ hẳn miệng lưỡi không xương nói bậy sao?"

"Không sai, thay vì ngồi chờ chết không bằng chúng ta tiên hạ thủ vi cường*"

* Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước sẽ giành được lợi thế.

Mấy người mồm năm miệng mười thấp giọng nghị luận, Văn Khanh trấn định tự nhiên nghe, chờ bọn họ nói xong mới hỏi: "Kia như các người thấy, ta nên tự bảo vệ mình như thế nào? Tiên hạ thủ vi cường? Đường đường là một Đại tướng quân, nếu ta giết hẳn thánh thượng sao có thể không trách tội?"

Bên trong lều trại một mảnh trầm mặc, một lát sau mới có một giọng nói tràn đầy khí phách vang lên: "Thống Đốc sao không tự lập mình làm vua?"

Một lời vừa ra, mãn đường toàn kinh.

Văn Khanh ngẩng đầu nhìn lên, người nói chính là Tôn Triều Vân, người này một năm trước chủ động xin vào doanh trường của nàng, có dũng có mưu, gan dạ sáng suốt hơn người, làm người tương đối khiêm tốn, cũng không hay bày mưu tính kế, nếu không phải hệ thống hiển thị độ trung thành lên tới 94 thì nàng cũng sẽ không chú ý tới hẳn.

Hệ thống lập ra cho Văn Khanh một phương lược tiến công chiếm đóng hoàng đế, nhưng lại bị nàng lái sang một hướng mới, mưu sĩ lái thành tướng quân thì thôi đi, nhiệm vụ phụ thu phục nha hoàn thái giám cũng bị nàng dùng để thu phục thuộc hạ, độ hảo cảm cũng biến thành độ trung thành... Dù sao nàng cũng là chủ nhân của hệ thống, chơi sai hướng cũng không bị trừng phạt.

Có thể chú ý tới Tôn Triều Vân cũng là vì hệ thống biểu thị độ trung thành của hãn lên đến 90 điểm, thuộc về phạm vi tử trung (trung thành đến chết). Nguyên nhân là vì nàng giết một tên hoàng tử của Di tộc, mà tên hoàng tử đó đã từng giết cha của Tôn Triều Vân, cho nên hãn cảm thấy nàng đã thay hãn báo thù, quyết định sẽ sống chết đi theo. Còn Văn Khanh ấy hả, đương nhiên ai đến cũng không cự tuyệt.

Sau khi Tôn Triều Vân nói sao không tự lập mình làm vua, trong đại trường một mảnh im lặng, không một ai nói chuyện, Tôn Triều Vân lại nói: "Triều đình đã thối nát như thế nào, các vị đang ngồi ở đây hãn là biết rõ. Phương bắc có Hạng thị chiêu binh tự lập, Tây Bắc có nông dân của Mục gia thôn đứng dậy khởi nghĩa, cái gọi là thái bình thịnh thế chỉ là hoàng thất một bên tình nguyện mà thôi. Dân chúng không chịu nổi áp bức sớm muộn gì cũng nổi dậy, thế tại sao chúng ta không tiên hạ thủ vi cường?"

"Lý Ngang có đức hạnh gì tất cả mọi người đều thấy ở trong mắt, giết người như ma, hoàn toàn không coi mạng người ra gì, đồng hương cùng tông quân với ta đã có hai người chết trên tay hãn."

Nói tới đây, Tôn Triều Vân cười lạnh một tiếng: "Rất buồn cười, chúng ta lên chiến trường không chết trong tay địch nhân, ngược lại bị người nhà giết chết! Giết người cứ như trò đùa vậy. Triều đình cũng không phải không biết việc này, nhưng lại mở một con mắt nhắm một con mắt, không định vì mấy mạng người không đáng giá lại tổn thất một Đại tướng quân. Loại tướng lĩnh này, loại triều đình này các người còn nguyện ý chịu đựng sao?"

"Không muốn!"

Những người còn lại bị hãn kích động cảm xúc, mắt đỏ ngầu rống lên một tiếng.

Tôn Triều Vân lại hướng ánh mắt về phía Văn Khanh chờ nàng trả lời, Văn Khanh trầm mặc nửa ngày, cho đến lúc những người khác cũng sôi nổi

khuyên nàng, nàng mới cố hết sức làm bộ dáng đồng ý: "Được! Ta đồng ý." Diễn kịch cũng là một loại kỹ thuật sống, Văn Khanh lại nhún nhường một phen, cuối cùng được Tôn Triều Vân dẫn đầu tôn sùng làm Tân vương.

Những người khác kích động khó có thể tự kiềm chế, dục vọng một khi bị đẩy lên, kế tiếp không cần nhiều lời thì mọi việc cũng đều thuận lý thành chương*. Được làm vua thua làm giặc, nếu thành thì một bước lên trời phú quý, bại thì cũng chỉ là một cái mạng mà thôi.

*Thuận lý thành chương: cứ như vậy mà thành.

Văn Khanh cùng Tôn Triều Vân liếc nhau, truyền đạt nội dung mà chỉ có hai người bọn họ mới hiểu.

Tiệc ăn mừng tối nay Văn Khanh đã chuẩn bị sẵn từ lâu, cho đám người Lý Ngang một cái tương kế tựu kế, một lần giải quyết hết lũ sâu mọt này.

*Tương kế tựu kế: lợi dụng kế của đối phương mà lập kế đối phó.

Văn Khanh có danh vọng cực cao ở trong quân đội, Lý Ngang vừa chết nàng liền trở thành người cầm quyền lớn nhất. Nhưng binh sĩ phía dưới còn chưa biết chuyện Văn Khanh chuẩn bị tự lập mình làm vương, cũng chỉ có mấy người tâm phúc biết, chưa hề chính thức phát tán ra ngoài, thủ hạ hỏi Văn Khanh vì sao thì nàng chỉ nói thời cơ chưa tới.

Hai ngày sau, binh sĩ múc nước ở trên sông phát hiện một con cá vàng, hoa quang chói mắt, vừa thấy liền biết là vật bất phàm. Nhưng mà càng khiến cho người ta giật mình chính là - nó nhả ra một mảnh gấm rồi sau đó biến mất không thấy.

Binh sĩ thấy lạ vội đi vớt mảnh gấm này lên, mở ra liền thấy bên trên viết bốn chữ -- Trần vong Đức hưng.

Trần vong? Đây chẳng phải là nói Đại Trần diệt vong? Liên quan đến chuyện quốc gia hưng vong không có ai là không quan tâm, bởi vậy sự việc kỳ lạ này lập tức được truyền bá rộng rãi trong quân doanh.

"Trần vong là ý Đại Trần muốn vong, còn Đức hưng là cái gì?"

"Thống Đốc của chúng ta tên thật Thẩm Hữu Đức, Hữu Đức, Hữu Đức, chẳng lẽ là....."

Rất nhanh, Văn Khanh liền hạ lệnh cấm không được thảo luận chuyện này. Nhưng có một số thứ càng cấm thì nó lại truyền bá càng nhanh, không quá mấy ngày toàn bộ dân chúng phía nam đều đã biết bốn chữ Trần vong Đức hưng. Sau đó, dị tượng cá vàng giống như ôn dịch lan tràn khắp cả nước.

Lại vào một đêm nào đó, có binh sĩ nhìn thấy trên đỉnh đầu của Thống Đốc bọn họ có một Kim Long như ẩn như hiện, đi đến gần thậm chí có thể nghe được tiếng rờn ngâm. Điều này càng chứng minh Thống Đốc chính là chân long thiên tử, vì thiên mệnh mà sinh, vận số Đại Trần coi như đã hết.

Cái này còn chưa tính, nửa tháng sau, bên trên Diển Võ Trường bỗng nhiên xuất hiện một pho tượng vàng, thân mặc long bào, đầu đội mũ miện, một tay cầm tì (ngọc tì), một tay chấp cuốn, uy nghi nghiêm túc.

Thần tích vừa ra, mọi người sôi nổi quỳ lạy hô: "Ngô hoàng vạn tuế".

Sau khi nhìn kỹ kim tượng, bọn họ lại phát hiện khuôn mặt của pho tượng vàng này giống y như đúc Thống Đốc đại nhân, nhưng có chút bất đồng là pho tượng kia lại mang bộ dáng của một nữ tử, điều này làm cho người ta có chút không hiểu.

Vẫn là Tôn Triều Vân phát hiện ra một điểm đặc biệt, chỗ cầm sách có khắc chữ, hần tiến lên quan sát, sau đó thì thầm trong cổ họng: "Thiên hạ

này của nữ nhân....."

Thời điểm đời sau bình luận về giai đoạn lịch sử này, đều sôi nổi đánh giá Văn Đức nữ đế là nữ vương trời sinh.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 82

Edit: Cam

Beta: Linh cute 211 + Miêu Nhi

"Phản thần Thảm Hữu Đức dấy binh khởi nghĩa ở Lĩnh Nam, tự phong Văn Đức hoàng đế, quốc hiệu vì đức, hợp nhất bảy mươi vạn quân Lĩnh Nam chỉ huy bắc hạ!"

"Phản quân bảy ngày liền hạ ba thành! Ký thành, Vấn thành, Vận thành đều bị phản quân chiếm lĩnh, dân chúng còn chủ động mở cửa thành, xếp hàng hoan nghênh. Binh tướng thủ thành không một chút chống cự, chủ động chấp tay nhường cho!"

"Dân chúng truyền tai nhau rằng Thảm Hữu Đức chính là chân long thiên tử, là trời cao phái tới cứu vớt vạn dân đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng. Trước khi hấn khởi binh, liên tục xuất hiện các dị tượng như cá vàng nhả gấm, chân long tráo đỉnh, giống như là trong sách trời..... Tất cả đều để chứng minh hấn là do trời cao sinh ra! Dân chúng tin tưởng việc này không một chút nghi ngờ, coi hấn như là vị chúa cứu thế."

Triều đình một mảnh xôn xao, nghị luận sôi nổi, Nhân Tĩnh đế ngồi trên long ý cả người phát run: "Người dám. Người dám....."

Nhưng ngoại trừ hai chữ này, hấn không nói được lời nào khác. Chuyện tạo phản cũng không hề hiếm thấy, triều đại nào mà không có mấy tên

ngịch thần lòng muông dạ thú chứ? Kể cả lúc hấn đăng cơ, huynh đệ ruột không phục còn mang binh tạo phản. Có thể nói hoàng đế đã nhìn quen lắm rồi, bao gồm cả chuyện Hạng thị nổi loạn ở phương Bắc, khởi nghĩa nông dân ở phía Tây cũng chưa khiến hấn đế ở trong lòng, nhưng cuộc tạo phản này không hiểu sao lại làm cho hấn cảm thấy lo lắng bất an.

Làm hoàng đế đã hai mươi năm nên hấn hiểu đạo lý lòng dân là như thế nào, cái gì mà chân long thiên tử trời sinh, chắc chắn là lừa gạt dân chúng, tất cả là để khiến bọn họ kính sợ, không dám mạo phạm mà thôi. Vị trí hoàng đế này ai cũng có thể ngồi, không có cái gọi là chính thống hay không chính thống, có triều đại nào mà ngôi vị hoàng đế không phải từ trong tay người khác? Đều xem ai có thể nắm được lòng dân thôi, dân ủng hộ ai thì người đó chính là chính thống.

Trước kia Trần thị bọn họ là chính thống, nhưng hiện tại có người được lòng dân hơn bọn họ thì hấn làm sao có thể không nóng nảy, không kinh hoàng cho được?

Tất cả mọi người đều bị tin tức bất thành linh này làm cho hồ đồ, một dự cảm bất thường lan tràn trong lòng mọi người.

"Thẩm Hữu Đức này xuất hiện từ đâu?"

"Giống như xuất hiện ở trong hư không, trước kia chưa từng có bất cứ tin tức gì của hấn. Dựa theo thám tử của chúng ta, người này trí dũng song toàn, lại tinh thông các thành tựu về văn hoá, giáo dục, võ công; tuyệt đối không phải người có xuất thân bình thường!"

"Sợ là lần phản loạn này cũng đã dự mưu từ sớm!"

"Phản loạn không đáng sợ, đáng sợ chính là người này có danh tiếng cực cao, hấn rất được lòng dân."

Đại thần trong triều xì xào bàn tán, tất cả đều không còn bộ dạng bình tĩnh tỉnh táo như ngày xưa. Đại hoàng tử sai bước, ôm quyền chờ lệnh: "Phụ hoàng, nhi thần xin được nhận lệnh đi bình định Lĩnh Nam, đuổi bắt loạn thần tặc tử!"

Lời vừa nói ra, mấy vị hoàng tử khác cũng sôi nổi bước ra khỏi hàng, tranh nhau xin lệnh bình định, không cam lòng làm người ở sau. Chuyện này nếu xử lý tốt, không chỉ danh tiếng trong triều nâng cao một bậc, địa vị trong lòng phụ hoàng cũng chắc chắn tăng thêm!

Đối với việc này, Nhân Tĩnh Đế hết sức vui mừng, đang chuẩn bị nói cái gì đó lại có cấp báo đưa tới, hăn vội vàng mở ra xem. Vừa xem xong tức khắc khiếp sợ đầy mặt, không dám tin lại nhìn lại một lần, vẫn không thể tin được thứ mình vừa chứng kiến: "Sao có thể? Thẩm Hữu Đức thế nhưng là nữ tử?"

Lời vừa nói ra, triều đình lại nổ tung nổi: "Điều này sao có thể? Những quân sĩ kia như thế nào lại phục tùng một nữ tử chứ? Dân chúng làm sao lại tin tưởng nàng là chân long thiên tử? Không phải là tin tức giả chứ?"

"Thật nực cười! Nữ tử sao có thể xưng đế? Thật sự là trò cười lớn nhất thiên hạ!"

"Nữ tử nên ở nhà giúp chồng dạy con, tuân thủ bốn phận, vậy mà lại đi ra chiến trường xuất đầu lộ diện, rất trái với luân thường đạo lý!"

"Buồn cười đến cực điểm! Một tiểu nữ tử có thể làm ra chuyện lớn gì? Thánh thượng không cần lo lắng, một mình ta đi cũng tóm được nàng ta về!"

Đại thần mồm năm miệng mười nghị luận, điều này khiến cho Nhân Tĩnh Đế bớt chút lo lắng, cơ thể vốn căng cứng đột nhiên thả lỏng ra. Nếu Thẩm Hữu Đức là nam nhân, chỉ dựa vào những dị tượng phúc thụy kia, không thể không nói nàng ta đã thành công được một nửa. Nhưng nàng ta

lại là một nữ nhân, vậy thì một chút hy vọng cũng không có đâu, nữ tử cũng vọng tưởng xưng đế? Thật là nực cười!

Nhưng mà sự thật chứng minh buồn cười chính là bọn họ. Đại quân Văn Đức một đường thế như chẻ tre, như vào chỗ không người, hai tháng liền đánh tới hoàng cung.

Tình hình nguy cấp, người trong hoàng thành lúc này mới bắt đầu luống cuống: "Hoàng Thượng, làm sao bây giờ? Yêu nữ đã đánh tới ngoài thành!"

Nhân Tĩnh Đế gặp đến độ sứt đầu mẻ trán, lại không có biện pháp nào, đám đại thần cũng lo sợ bất an, không biết làm như thế nào cho phải. Tốc độ của địch nhân quá nhanh, bọn họ hoàn toàn không phản ứng kịp thì đã bị bao vây rồi! Hiện tại muốn chạy trốn thì trốn không thoát, muốn đánh thì đánh không lại, chỉ có thể ngồi chờ chết!

Đại thần thông minh đã bắt đầu cáo ốm không thượng triều, người sáng suốt đều có thể nhìn ra Trần triều đã không thể cứu vãn, Văn Đức để thay thế chỉ là chuyện sớm hay muộn, đi theo triều Trần cùng nhau chờ chết không bằng nhân lúc còn sớm chọn một con đường khác.

Mặc kệ ngôi vị hoàng đế do ai ngồi, đều cần có người làm việc không phải sao? Nhìn tác phong làm việc của Văn Đức đế, nàng ta đúng là lòng dạ đàn bà. Sau khi đoạt ngôi sẽ miễn toàn bộ ba năm thuế lao dịch; đầu hàng không giết, ai đến cậy nhờ cũng không cự tuyệt..... Bởi vậy có thể thấy được, người này không phải hạng người tàn nhẫn độc ác, thế nên không cần lo lắng triều thần vô tội sẽ bị liên lụy, cứ phân rõ giới hạn với Trần triều sớm một chút, nói không chừng còn có thể được tân đế coi trọng.

Đại thần trong triều tâm tư khác biệt, từng người tự mưu tính phần mình, chỉ có thượng thư Thẩm Khác trong lòng một mảnh thanh nhiên, trên triều ông sẽ làm bộ dạng u sầu đầy mặt như bao người khác, nhưng khi trở lại phủ của mình thì ông hận không thể cười thật to.

Vì cái gì?

Ai bảo ông sinh được một nữ nhi tốt!

Ngay từ đầu Thấm Khác không biết Thấm Hữu Đức chính là nữ nhi Văn Khanh, cũng lo lắng hãi hùng một hồi, cho đến khi quân binh của Văn Đức đánh đến dưới thành, ông nhận được một lá thư nên mới biết kẻ dấy binh tạo phản chính là nữ nhi của mình!

Trong thư hỏi ông có nguyện ý để Thấm gia đeo bêu danh làm phản hay không, nếu nguyện ý nàng liền công bố xuất thân của mình, nếu không muốn, nàng liền dấu giếm thân phận nữ nhi của Thấm gia, chỉ chăm lo ở trong tối mà thôi.

Nguyện ý, như thế nào lại không muốn? Bêu danh cái gì? Thấm gia trở thành hoàng tộc, đó là chuyện rạng rỡ tổ tông! Nếu các lão tổ tông biết chắc chắn sẽ cao hứng đến mức từ dưới đất bò lên! Sao có thể không muốn chứ?

Thấm Khác vô cùng cao hứng, vốn muốn dấu giếm người nhà, nhưng lại sợ để lộ tiếng gió nên mới cố nhịn. Chẳng qua là lúc ngủ cũng cười tỉnh, ông nhịn không được tiết lộ cho thê tử. Lý thị hoàn toàn không dám tin: "Chàng nói Văn Đức đế là Khanh Khanh nhà chúng ta? Khanh Khanh chúng ta trở thành nữ đế?"

"Không sai! Chính là Khanh Khanh! Nàng đã sinh được một nữ nhi tốt, đời này chuyện tốt nhất mà vi phu làm chính là cưới nàng!" Thấm Khác cảm khái nói: "Thật không nghĩ tới, Thấm gia chúng ta cũng có một ngày xoay người nắm quyền triều chính, đây đều là công lao của Khanh Khanh."

Lý thị vẫn còn chóng mặt, hoàn toàn không biết nên hình dung cảm xúc bây giờ của mình như thế nào. Trước kia thứ bà mong muốn nhất chính là nữ nhi được gả vào hoàng gia một bước lên trời. Không nghĩ tới, khuê nữ của bà lợi hại như vậy, tự mình lên làm hoàng đế! Lúc trước nàng còn nói

ngoài thánh thượng ra còn có ai là trên vạn người chứ? Chẳng lẽ là từ khi đó...

Mặc kệ như thế nào, khuê nữ của bà đúng là rất lợi hại, lấy thân phận nữ tử bước lên ngôi hoàng đế, quả thật từ trước đến nay chưa có ai làm được.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 83

Edit: Cam

Beta: Linh cute 211+ Miêu Nhi

Ngày quân của Văn Đức để đạp đổ cổng thành, Nhân Tĩnh Đế tự sát ở Kim Loan Điện, trước khi chết còn "mang theo" toàn bộ phi tần và con cái, nghe nói là tình nguyện chết còn hơn là sống nhục.

Văn Khanh hoàn toàn im lặng không lên tiếng, thẳng làm vua thua làm giặc, không tiếp thu được liền lấy cái chết để trốn tránh, còn tự cho là cương liệt, rõ ràng là quá nhu nhược, ngay cả dũng khí đối diện với thất bại cũng không có.

Nhưng mà chết cũng tốt, nàng không cần phát sầu để nghĩ cách an trí bọn họ như thế nào. Dù sao nàng đi theo con đường nhân đức, giết thì tổn hại nhân thiết, không giết thì lại phải lo lắng đề phòng, đã chết coi như xong hết mọi chuyện.

Cửa cung mở rộng, văn võ bá quan triều Trần xếp thành hai hàng hai bên, vẻ mặt vô cùng cung kính, tỏ vẻ bọn họ thần phục tuyệt đối với tân đế.

Thẩm Khác một thân quan phục, đứng ở bên trong đám người, sắc mặt vui mừng không tài nào che dấu được. Hộ Bộ Thượng Thư bên cạnh nhìn không nổi nữa, đưa khuỷu tay đụng ông một cái: "Người cao hứng như vậy làm cái gì? Văn Đức để tuy rằng lòng dạ đàn bà, nhưng đám cựu thần

chúng ta còn chưa biết sẽ bị xử lý như thế nào! Cho dù không giết chúng ta để nhổ cỏ tận gốc, nhưng cũng sẽ không được trọng dụng, kể từ đó tiền đồ của chúng ta coi như chấm hết."

Thẩm Khác nở nụ cười: "Sẽ không đâu, tiền đồ của ta tốt lắm!"

Ông một chút cũng không lo lắng cho tiền đồ của mình, bởi vì ông chuẩn bị được làm Thái Thượng Hoàng! Tiền đồ như thế còn không tốt sao?

Hộ Bộ Thượng Thư buồn bực, đang nghĩ tại sao ông ta có thể lạc quan như vậy, lại nhìn thấy xa xa có một đội binh mã chạy như bay mà đến, người cầm đầu mặc một bộ áo bào đỏ thẫm, khôi giáp màu bạc dưới ánh mặt trời trở nên sáng bóng, dung mạo mặc dù xinh đẹp tuyệt trần nhưng toàn thân lại tràn đầy sát khí làm người ta hoảng sợ.

Mà Thẩm Khác bên cạnh ông cười đến độ răng lợi đều lộ ra, thậm chí còn không sợ chết đi lên tiếp đón.....

Bị ngu hả?

Hộ Bộ Thượng Thư rất lo lắng cho đồng liêu ngày xưa này, không đành lòng nhìn ông bị tân đế một roi vọt chết. Nhưng rồi ông nhìn thấy cái gì kia? Tân đế xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt Thẩm Khác, chấp tay nói: "Phụ thân."

Phụ, phụ, phụ, phụ thân?

Một đám cựa thần trừng mắt, ngây ngốc nhìn một màn này, ngay cả việc quỳ xuống cũng quên mất.

Thẩm Khác nhìn phản ứng của bọn họ, trong lòng vui sướng cực kì, không uổng công ông cố ý đứng chờ ở đây. Đây là việc vui, nhất định phải khoe khoang một chút thì trong lòng mới thoải mái được, người khác càng thèm thuồng ghen tị thì bản thân lại càng thỏa mãn.

Văn Khanh nhìn ông không giấu nổi sự đắc ý, sung sướng đến quên cả trời đất. Nàng không khỏi cười nói: "Phụ thân đi về trước nghỉ ngơi đi, con đã phái người đi đón tổ mẫu cùng mẫu thân và các đệ đệ, chờ cả nhà chúng ta đoàn viên rồi con sẽ nói chuyện tỉ mỉ mấy năm gần đây."

Sau khi Thẩm Khác đi xuống, Văn Khanh lúc này mới bắt đầu xử lý chính sự. Nhân Tĩnh Đế từ lúc đăng cơ đã sớm chuẩn bị lăng mộ cho mình rồi, bởi vậy chỉ cần đem thi thể của hãn chôn cất vào là được, những người khác cũng theo quy chế riêng của từng người mà hạ táng. Chết cũng đã chết rồi, Văn Khanh cũng sẽ không tiếp tục làm khó dễ.

Bao gồm những đại thần kia nàng cũng không có đuổi cùng giết tuyệt, vẫn giữ bọn họ lại, đợi đến lúc nàng đăng cơ sẽ điều chỉnh lại sau.

Thẩm Văn Xu mấy ngày này vẫn luôn ngây ngốc, tuy rằng sớm đã nghe từ chỗ A Phiêu - Văn Đức đế chính là Thẩm Văn Khanh nhưng đến tận khi nàng ta đăng cơ nàng vẫn không thể tin được.

Muội muội của nàng đời trước rất hay ghen tuông, ra tay cực kì tàn nhẫn độc ác, thế mà sau khi trọng sinh lại đi làm hoàng đế? Lấy thân phận nữ tử khởi binh tạo phản, còn thành công ngoài mong đợi, không một ai phản đối.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, không, mặc dù tận mắt nhìn thấy nàng cũng vẫn không thể tin được, tại sao lại xảy ra biến hóa lớn như vậy được? Hoặc là nói, từ khi nào mà mọi thứ trở nên khác thường như bây giờ?

Đều là trọng sinh nhưng nàng lại không thoát ra khỏi suy nghĩ của đời trước, chỉ nghĩ tìm được một phu quân tốt là thỏa mãn cả đời rồi. Nhưng Thẩm Văn Khanh lại quyết đoán đi một con đường khác trải đầy hoa tươi và bụi gai, hơn nữa nàng ta còn thành công ngoài sức tưởng tượng!

Giây phút này, Thẩm Văn Xu rốt cuộc mới thông suốt, nàng và Thẩm Văn Khanh không giống nhau, từ tính tình đến mắt nhìn đều có sự khác

biệt. Nàng vĩnh viễn cũng không chạm được đến cấp độ của Thẩm Văn Khanh!

Vừa ngẩng đầu, nàng nhìn thấy Lăng Thiên Tứ cầm một con búp bê vải trên đũa với nhi tử, khóe mắt không khỏi hiện lên một chút vui vẻ, không sao cả, Thẩm Văn Khanh có được thiên hạ, còn nàng có phu quân yêu thương, có hài tử hoạt bát đáng yêu, mỗi người đều đuổi theo những thứ không giống nhau, hạnh phúc nàng muốn chỉ đơn giản vậy thôi.

Sau khi Thẩm Văn Khanh đăng cơ, phong phụ thân Thẩm Khác làm Thái Thượng Hoàng, mẫu thân Lý thị thành Hoàng Thái Hậu, tổ mẫu làm Thái Hoàng Thái Hậu, ba đệ đệ cũng phong vương cho từng người, Thẩm Văn Xu được phong làm đại trưởng công chúa.

Lại phong Tôn Triều Vân làm Trấn Quốc Công, Lâm Tri Hành thành Tế tướng, những quan thần có công khác cũng được ban thưởng. Buổi đầu lập quốc, đại xá thiên hạ, cả nước được miễn ba năm lao dịch thuế má, một lần nữa đo đạc lại đồng ruộng, phân chia hết ruộng đất do đại Trần tham ô cho nông dân. Dân chúng luôn miệng hô bệ hạ thánh minh.

Tại Lâm gia thôn, thôn dân dưới sự dẫn dắt của quan phủ một lần nữa đo đạc lại đất đai, tất cả mọi người trên mặt đều tràn đầy tươi cười.

"Bệ hạ thánh minh trả lại hết ruộng đất cho chúng ta."

"Còn không phải sao? Triều trước thuế má nặng như vậy, năm được mùa còn ăn không đủ no huống chi là năm mất mùa? Gặp phải thiên tai là sống không nổi nữa, chỉ có thể bán ruộng đi. Nông dân mà không có ruộng thì lấy gì để sống chứ? Ruộng của nhà địa chủ thì thuế má quá cao, căn bản không nuôi sống nổi cả nhà. Bây giờ thì tốt rồi, thánh thượng chia lại ruộng đất cho chúng ta!"

"Văn Đức đế chính là thần tiên do trời cao phái xuống cứu giúp chúng ta đây."

"Đã biết đã biết, còn cần người nói sao? Ta nói cho các người hay, biểu cữu của cô cô của tứ thẫm của bà ngoại của biểu cữu ca của ta đã tận mắt nhìn thấy chân long trên đỉnh đầu của Văn Đức đế đó....."

....

Người trong thôn một bên đo lường đất đai, một bên thảo luận những điềm lành lúc trước khi Văn Đức đế khởi binh, ai cũng chen vào một hai câu. Đồng ruộng đều phân theo đầu người, nam tử một người mười lăm mẫu, nữ tử một người mười mẫu, vốn dĩ tất cả đều thuận lợi, nhưng lại có một hộ gia đình không được như ý muốn.

"Con trai ta còn sống, hẳn nhất định còn sống, không thể không cho hẳn ruộng!" Lâm Kiều thị vẻ mặt tiêu tụy vẫn kiên trì lý luận. Đứng bên cạnh là nữ nhi Lâm Cẩm Như có chút hốt hoảng đỡ lấy tay bà, thấp giọng kêu một tiếng: "Nương..."

Lí Chính có chút khó xử, hai mẹ con nhà này hẳn biết, nhi tử duy nhất tham gia chiến trường đến nay không trở về, cũng không có thư từ, sợ là đã lành ít dữ nhiều. Nhưng hai mẹ con vẫn kiên trì nói hẳn còn sống chẳng qua là để an ủi chính mình thôi. Mà làm gì có đạo lý chia ruộng đất cho người chết. Nếu là nói như vậy chả lẽ mỗi nhà đều đem tổ tông đã xuống mồ lên để xin ruộng, thế không phải sẽ rất lộn xộn sao?

"Mẹ của Tri Hành, việc này ta không làm chủ được, trong thôn đều không đồng ý chia cho Lâm Tri Hành, ta cũng không có biện pháp. Huống hồ nhà các người có hai người, ruộng được chia cũng coi như là nhiều rồi mà?"

Lâm Kiều thị sắc mặt thống khổ: "Nhưng nhi tử ta vẫn còn sống, hẳn còn sống....." Giọng nói dần dần nhẹ đi, người bên cạnh đều không đành lòng nói cái gì nữa. Tuy rằng mẹ con các nàng đáng thương, nhưng mười lăm mẫu ruộng có ai chịu nhường chứ?

Cuối cùng vẫn chỉ chia cho hai mẹ con các nàng hai mươi mẫu, Lâm Kiều thị mệt mỏi cực độ mang theo nữ nhi về nhà, chưa đi đến cửa nhà đã bị một đám người hùng hổ cản lại.

"Lâm Kiều thị, khuê nữ của người cùng nhi tử của ta đã từ hôn, người chường nào thì trả lại sính lễ cho chúng ta?"

Lâm Kiều thị toàn thân phát run: "Ta lúc trước không lấy một tí sính lễ nào của các người, người bảo ta trả cái gì?"

"Nói bậy! Lúc ấy người lấy của chúng ta hai mươi lượng bạc, bây giờ muốn trở mặt không nhận?"

Lâm Kiều thị bị hành vi không biết xấu hổ của những người này khiến cả người như muốn ngất đi, sắc mặt Lâm Cẩm Như cũng tái nhợt, lung lay sắp đổ.

Lâm Cẩm Như năm nay mười sáu tuổi, hai năm trước có một mối hôn sự là Vương gia thôn bên cạnh. Người nhà kia không phải dễ đối phó, Lâm Kiều thị thấy hài tử trung trực lại kiên định cần mẫn nên mới đồng ý. Rốt cuộc là gia đình các nàng điều kiện cũng không tốt, có thể tìm được người như vậy đã là không tồi rồi.

Thời điểm đính hôn Vương gia nói không có tiền nên sính lễ không lấy ra ngay lập tức được mà sẽ bổ sung sau. Lâm Kiều thị cũng không phải là người bán nữ nhi vì sính lễ nên đồng ý. Thậm chí Vương gia vài lần tới cửa tổng tiền cũng không thèm so đo, hai mẹ con đều là người tính tình mềm mỏng, ít khi tranh chấp với người ngoài. Nhưng các nàng càng nhường nhịn thì Vương gia càng được nước lấn tới.

Đi vào nhà các nàng không nói gì thì thôi, còn cứ thế muốn lấy cái gì thì lấy, lương thực vừa mới thu hoạch cũng bị cướp mất. Sau lại thấy không kiểm soát được gì nữa liền yêu cầu từ hôn.

Lâm Kiều thị lúc ấy liền hôn mê, tại sao bà phải chịu đựng Vương gia kiêu ngạo này? Còn không phải là sợ nữ nhi bị hủy hôn rồi thanh danh hỏng hết sao? Nhưng không nghĩ tới cuối cùng bọn họ vẫn hủy hôn. Còn khắp nơi vu hãm nói nữ nhi của bà không tốt, tuy rằng người khác chưa chắc sẽ tin, nhưng cứ như vậy, ai còn nguyện ý kết thân với nữ nhi của bà chứ?

Hiện tại lại đến tận cửa muốn đòi tiền sính lễ, nhưng nàng thu tiền sính lễ của bọn họ khi nào?

"Không có tiền đúng không? Không có tiền thì lấy hai mươi mẫu ruộng bên ngoài kia đền đi!"

Lâm Kiều thị nói không ra lời, hóa ra là đánh chủ ý hai mươi mẫu ruộng nhà bà, buổi sáng vừa mới được chia mà bây giờ bọn họ đã tìm tới tận cửa! Sao lại tồn tại loại người vô sỉ như vậy!

"Ta không thu sính lễ càng sẽ không trả sính lễ!"

Người Vương gia cười quái dị: "Người không thu? Vậy người nói xem tiền chữa bệnh lấy từ đâu ra? Nhi tử người vì chữa bệnh cho người mà chấp nhận ra ngoài chiến trường để lấy hai lượng bạc phí an gia. Người nếu có tiền thì làm gì có chuyện để hẳn đi tìm chết? Nửa năm trước người uống bao nhiêu là thuốc, hai lượng bạc kia làm sao đủ! Vương gia chúng ta có lòng tốt cho người tiền sính lễ để xem bệnh, người sao lại trở mặt như vậy hả?"

Vô sỉ!

Lâm Cẩm Như thật sự không được nhịn được, tức giận hô một câu: "Bạc kia là ca ca ta nhờ người đem về!"

"Ca ca người lấy bạc từ đâu? Ca người nếu có tiền còn cần đi chiến trường sao?"

Mẹ con Lâm thị hiển nhiên không phải đối thủ của những người này, mặc kệ nói cái gì đều bị bọn họ nói lại, đến đám người xung quanh cũng cảm thấy các nàng có khả năng thiếu tiền của Vương gia thật. Lâm Cẩm Như rút nước mắt, nhưng lại không có cách nào, nhìn những người đó sắc mặt hùng hổ dọa người, chỉ có thể ở trong lòng tự hỏi ca ca người ở đâu? Vì cái gì vẫn chưa trở lại?

"Tể tướng đại nhân đến!"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì
dtv-ebook.com

Chương 84

Edit: Dân

Beta: Linh cute 211+Miêu Nhi

Ở phương xa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói làm hai bên đang tranh chấp và quần chúng vây xem đều ngừng lại, không hện mà cùng nhìn qua hướng vừa phát ra âm thanh kia.

Bụi đất bay mịt mù, chiến mã kêu vang trời, một đội quan binh đang giục ngựa chạy về đây. Bọn họ đều thống nhất mặc một bộ quan phục màu đen, trên người khoác áo choàng màu đỏ, eo đeo bảo kiếm, chân mang ủng cao, vô cùng chỉnh tề mà không kém phần sang trọng. Người đi đầu mi thanh mục tú, trên khuôn mặt non nớt đã rút đi vẻ ngây ngô trở nên vô cùng thành thục.

Lâm Tri Hành ngẩng cao đầu cười ngựa lớn, phong cảnh vô hạn không khác gì Trạng Nguyên đi dạo phố trong các vở kịch. Mãi đến khi tới gần mọi người hăn mới nhảy xuống ngựa, khuôn mặt kích động đến đỏ bừng đi tới chỗ Lâm Kiều thị: "Nương! Nhi tử bất hiếu của người đã về!"

Lúc này Lâm Kiều thị mới phục hồi lại tinh thần, hai hàng nước mắt chảy dài xuống: "Con của ta! Con cuối cùng cũng về rồi! Nương biết con còn sống mà!"

"Nương! Nhi tử đã để người lo lắng rồi!"

Mẹ con hai người ôm nhau khóc ngất lên, bên trong trộn lẫn nỗi bi thương và niềm vui mừng khi được gặp lại nhau sau khi xa cách cửu biệt. Lâm Cẩm Như thấy ca ca của mình, nước mắt chảy xuống không dừng lại được, khóc rồi lại cười, không biết nên làm gì mới tốt. Trường hợp này khiến những người đang nhìn cũng chua xót theo.

Nửa ngày sau, mẹ con ba người mới bình phục lại cảm xúc, lúc này Lâm Tri Hành mới gắng hỏi: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy ạ? Vì sao nương với muội muội lại tức giận như vậy?"

Lâm Kiều thị vốn không muốn nói đến, con trai bà vừa trở về, còn phong trần mệt mỏi nên đi nghỉ ngơi. Bà không muốn nói những chuyện làm người khác bức tức của mấy người nhà họ Vương với hẳn. Nhưng Lâm Cẩm Như không nhịn được, vừa nhìn thấy ca ca đã nói toạc ra mọi chuyện.

"... Nhà bọn họ khinh người quá đáng, nếu không phải ca ca trở về đúng lúc thì e là bây giờ đến nhà chúng ta cũng không giữ nổi." Lâm Cẩm Như vừa nói vừa khóc.

Lâm Tri Hành nghe xong, tay nắm chặt lại, gân xanh nổi lên mu bàn tay, sắc mặt âm trầm quay đầu nhìn mấy người nhà họ Vương: "Mấy người tới đây để đòi tiền?"

Thật ra lúc này ở trong lòng của mấy người họ Vương cũng đã có suy nghĩ bỏ cuộc. Bỗng nhiên con trai Lâm gia không biết trở về từ đâu, trên người còn mặc quan phục, đã là người bọn họ không thể trêu chọc vào. Vì vậy bọn họ chỉ cười châm chọc: "Ngài hiểu lầm rồi, chúng ta không phải tới đây để đòi tiền, chẳng qua tiểu tử nhà ta sống chết thích muội muội nhà ngài. Tiểu tử nhà ta nói không phải muội muội ngài thì không cưới nên chúng ta mới đến đây để hòa giải, nhìn xem có thể tác hợp cho bọn nó hay không. Tục ngữ nói thà hủy đi mười tòa miếu chứ không nên hủy một cọc hôn sự..."

"Nói bậy! Lúc này mấy người không hề nói như vậy!" Thấy da mặt đối phương dày như thế, mặt Lâm Cẩm Như đỏ bừng lên, tức giận trả lời lại một câu.

Lâm Tri Hành tiến lên một bước, dùng ánh mắt ám chỉ nàng tạm thời đừng nóng nảy. Sau đó cười khẽ một tiếng, khuôn mặt lạnh nhạt nói: "Muốn cưới muội muội ta?"

Thấy thái độ và vẻ mặt dịu dàng ấm áp của hắn, người nhà họ Vương thờ phào nhẹ nhõm. Cũng đúng thôi, chuyện bị từ hôn đối với thanh danh của nữ tử rất bất lợi, Lâm Tri Hành có làm quan lớn thì như thế nào? Còn không phải vội vàng muốn gả muội muội cho bọn hắn sao? Nghĩ như vậy, mấy người họ Vương lập tức cảm thấy yên lòng, nhẹ nhõm, khuôn mặt tươi cười nói: "Đúng đúng, mỗi ngày tiểu tử nhà ta đều nhắc đến Cẩm Như cô nương, không phải nàng thì không cưới..."

"Mấy người cũng xứng sao?"

Lâm Tri Hành không mẫn không nhạt ném xuống một câu. Vẻ mặt châm chọc nhìn mấy người nhà họ Vương, sâu trong đôi mắt đang ấp ủ sự phẫn nộ.

Khuôn mặt của mấy người họ Vương cứng đờ, trông vô cùng buồn cười. Sau khi bọn họ phản ứng lại, then quá thành giận bộc phát nói: "Đừng nghĩ rằng người mặc quan phục thì có thể hù dọa chúng ta, nhà chúng ta cần muội muội người gả qua chắc! Nhà họ Vương ta từ hôn nàng, thanh danh cũng hỏng rồi! Đời này đừng mong gả ra ngoài nữa!"

Lâm Tri Hành còn chưa mở miệng, một thuộc hạ của hắn đã nhin không được nói toẹt ra: "Hừ, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, lần đầu tiên ta thấy có người lớn mật như vậy! Nói cho mấy người biết, đại nhân của chúng ta là Tế tướng đương triều! Là quan nhất phẩm của Triều đình đó!"

"Tể tướng?!"

Người trong thôn lập tức lắp bắp sợ hãi, đôi mắt tròn to không dám tin tưởng. Bọn họ muốn tìm thấy vẻ đũa cọt trên khuôn mặt hắc nhưng lại không phát hiện ra điều gì. Mấy người họ nhà Vương lại càng không thể tin được. Cho dù là một bá tánh bình thường cũng không thể không biết đến Tể tướng - đó là quan nhất phẩm, có thể nói là dưới một người trên vạn người!

"Đường đường là muội muội của quan nhất phẩm, làm sao lại không gả được? Chỉ cần thả chút tin tức ra ngoài, người muốn cưới tiểu thư nhà chúng ta có thể trải dài từ kinh thành đến thôn của mấy người! Một tên nông dân quê mùa mà dám đòi trèo cao tiểu thư nhà chúng ta, đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, không biết tự lượng sức mình!"

Khuôn mặt mấy người họ Vương đỏ bừng lên, không biết là vì tức giận hay là quá xấu hổ. Bọn họ vốn cho rằng Lâm Tri Hành cũng chỉ là một chức quan nho nhỏ, không nghĩ tới rằng người ta lại là Tể tướng!

Từ xưa đã có câu nói bá tánh không đánh với quan, mấy người họ Vương tất nhiên cũng biết đạo lý này. Nhưng bây giờ bọn họ đã đắc tội với người ta rồi...

Mấy người họ Vương vô cùng hối hận, vội vàng quỳ xuống xin tha. Nhưng Lâm Tri Hành vẫn không dao động gì, hắc không muốn tha tội dễ dàng cho mấy người hỗn đản đã bắt nạt mẫu thân và muội muội hắc. Vì vậy để công bằng, tất cả đám người này được một chuyến đi dạo ở quan phủ, bọn họ bị phán phạm vào một số tội như: tự tiện xông vào nhà bá tánh bình dân, trộm cắp, lừa đảo... chỉ lấy một trong số các tội trên cũng đủ để bọn họ than trời trách đất.

Trò khôi hài này lấy chuyện Lâm Tri Hành ra tay sấm rền gió cuốn kết thúc. Chờ khi mấy người nhà họ Vương hùng hổ đi khỏi, lúc này người

trong thôn mới chạy tới hỏi: "Tri Hành, người được làm quan lớn à?" Giọng điệu có chút lấy lòng.

Gần lợi tránh hại là bản năng của con người. Bây giờ Lâm Tri Hành lại là Tế tướng, khí thế trên người tất nhiên vô cùng tôn quý, khiến người khác không dám bất kính.

Lâm Tri Hành cười nói: "Đều là người quen với nhau, mọi người cứ gọi ta một tiếng Tri Hành là được."

Mọi người nghe vậy cũng hơi thả lỏng, nhưng vẫn là Lý Chính hiểu biết nhiều hơn - thấy quan nhất phẩm là phải quỳ xuống bái kiến. Vì vậy, khi ông đang chuẩn bị quỳ xuống hành lễ, Lâm Tri Hành nhanh chân đi lên phía trước, nâng người ông lên: "Luận bối phận, ta phải gọi ngài một tiếng tam thúc, tại sao ngài lại phải hành lễ với ta? Mấy năm nay ta không ở nhà, ít nhiều gì mọi người trong thôn cũng đến hỗ trợ chăm sóc mẫu thân và muội muội. Gia đình ta đã làm phiền mọi người nhiều, Tri Hành nhất định sẽ khắc sâu ân đức này."

"Đều là người quen với nhau cả thôi, giúp đỡ nhau là chuyện thường tình, không đáng ghi nhớ gì đâu."

"Đúng vậy đúng vậy, dù gì cũng hơn người mấy bối phận, chúng ta đều chung một tổ tiên, sao có thể không giúp người nhà được. "

.....

Lâm Tri Hành áo gấm về làng, được mọi người trong thôn vô cùng nhiệt liệt vui mừng hỏi thăm. Thôn Lâm gia sinh ra được một vị Tế tướng! Đây chính là chuyện làm rạng rỡ tổ tông! Có thể ghi vào thôn ký để con cháu sau này chiêm ngưỡng đại sự này!

Vì vậy ai nhìn thấy Lâm Tri Hành cũng vô cùng cung kính. Hắn cũng không vì thế mà phách lối, vẫn bình dị gần gũi như lúc trước. Lâm Tri

Hành ở lại trong thôn mười ngày, đi quét mồ tế tổ, sửa sang lại phòng tổ, rồi bái phỏng các tộc lão đức cao vọng trọng trong thôn, sau đó mới mang theo mẫu thân và muội muội khởi hành hồi kinh.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 85: Thế Giới X: Hệ Thống Công Lực Nam Thần

Edit: Kỳ Vân

Beta: Linh cute 211 + Miêu Nhi

Văn Khanh đã có kinh nghiệm làm hoàng đế vô cùng dày dặn, các loại tấu sớ, sổ con không có gì là lạ với nàng nữa. Tại vị hơn ba mươi năm, Văn Khanh đã tạo ra một thái bình thịnh thế, nơi an cư lạc nghiệp cho con dân của vương triều Đại Đức.

Nàng không cưới chồng, chỉ nhận một chất nữ trong nhà đệ đệ làm con thừa tự, xem như là bồi dưỡng người thừa kế. Văn Khanh cũng không muốn ở lại đây lâu nên dứt khoát truyền lại ngôi vị hoàng đế cho chất nữ, sau đó rời khỏi thế giới này.

Trước khi đi, nàng nhìn thoáng qua cuộc sống của thư sinh một lần cuối. Kiêu thế ấu tử, vô cùng hạnh phúc, sống đến bạc đầu răng long. Đây chắc là khoảnh khắc mà người ủy thác muốn nhìn thấy nhất.

Thư sinh xác thật là một nam nhân tốt, nhưng Văn Khanh lại không nảy sinh một tí tình cảm nào với hắn cả. Thứ nhất, người gặp hắn đầu tiên là Thẩm Văn Khanh, người hắn ôn nhu đối đãi cũng là Thẩm Văn Khanh. Hắn là niềm hi vọng ấm áp duy nhất trong lòng Thẩm Văn Khanh nên nàng không muốn phá đi đoạn tình cảm tốt đẹp đó của hai người bọn họ.

Mặc dù nàng dùng thân thể, dùng tên của Thẩm Văn Khanh nhưng nàng và Thẩm Văn Khanh đều hiểu rõ, chung quy bọn họ không phải là một người.

Thứ hai, thư sinh có lý tưởng và khát vọng của riêng mình, cũng có nỗi vướng bận về người nhà, không thể bỏ mặc hết tất cả mà vào hậu cung của nàng làm chim hoàng yến bị nuôi dưỡng. Đây chính là nỗi ô nhục của hắn.

Lý tưởng theo đuổi của mỗi người đều khác nhau, định nghĩa hạnh phúc cũng như vậy. Yêu cầu của người này chưa chắc là mong muốn của người kia. Lấy lập trường của thư sinh, điều hắn mong muốn rất đơn giản, kiến công lập nghiệp, đem lại vinh quang cho nước nhà, người thân bình an sống tốt. Đã gọi là báo đáp hắn, vậy tất nhiên là theo ý của hắn.

Huống hồ, thê tử của thư sinh cũng không phải là ai xa lạ gì.

Văn Khanh nhìn Thẩm Văn Khanh nhảy vào Chuyển Sinh Trì, đầu thai ở nguyên niên Văn Đức. Mười sáu năm sau gặp được Tế tướng đương triều cung cúc tận tụy, lao tâm khổ sức sống chết không chịu cưới vợ, một lần gặp gỡ là bên nhau cả đời. Cuối cùng nàng cũng hiểu câu "Hữu tình nhân chung thành quyến thuộc" có ý nghĩa gì.

Duyên phận do vận mệnh chú định, đi một vòng rồi lại trở về bên nhau.

**

"... Vận mệnh luôn thích đùa cợt mọi người. Những người đàn ông tôi yêu cuối cùng lại yêu cùng một người phụ nữ, thật là buồn cười."

Văn Khanh tỏ vẻ, vận mệnh không độ cô rồi, bạn trai của mình luôn bị người khác đoạt lấy, nguyên nhân ở đây rõ ràng là do nữ chủ.

Nữ chủ của thế giới này tên là Tô Lạp, từ nhỏ đã là một nhân vật cấp nữ thần. Da trắng xinh đẹp, chân dài eo thon, giá trị nhan sắc thì phải nói là vô

địch. Về ngoài rất tốt nhưng cũng không đồng nghĩa với việc tất cả đều tốt. Giống như ngũ âm của cô ta không được đầy đủ, kỹ thuật diễn như cá chết trôi sông nhưng cốt tình cô ta lại là nhân vật trung tâm của giới giải trí.

Vì vậy có một vật thể tự xưng là hệ thống công lược nam thần từ trên trời giáng xuống. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ hệ thống giao thì sẽ được khen thưởng nhiều loại đạo cụ, giúp cô ta tăng kỹ thuật diễn, thay đổi giọng nói, tu luyện đến mức cả người trở thành siêu sao!

Tô Lạp tất nhiên vui vẻ đồng ý, đến nỗi nhiệm vụ hệ thống giao cho là công lược nam thần gì đó, cô cũng không để tâm tới, đàn ông cô trêu chọc còn thiếu sao? Nguyên nhân duy nhất hệ thống trối định cô là vì cô đã đạt được thành tựu trêu chọc một trăm người đàn ông thành công. Một nguyên nhân khác nữa là bởi vì cô ta đủ đẹp! Là người địa cầu có vẻ đẹp kinh diễm nhất -- Đây chính là đánh giá của hệ thống dành cho cô.

Vì vậy Tô Lạp nhanh chóng bắt đầu hành trình thu thập nam thần. Loại nam thần nào trong giới giải trí cũng đều bị cô trêu chọc một lần, hơn nữa tất cả đều vô cùng yêu cô!

Mà người ủy thác Tô Văn Khanh tương đối xui xẻo, tất cả năm người bạn trai đều bị Tô Lạp thông đồng hết, thù này lớn đến thế nào chứ?

"Tình cảm trong giới giải trí đến nhanh mà đi cũng nhanh, hợp tác thì ở, không hợp tác thì đi. Mỗi một cuộc tình mặc dù tôi không yêu đến mức tình sâu biển nặng nhưng lần nào tôi cũng vô cùng nghiêm túc. Vậy mà lần nào cũng bị cô ta đào góc tường! Một lần thì có thể xem như trùng hợp, hai lần cũng có thể xem là ngoài ý muốn nhưng mẹ nó cô ta đoạt hết năm lần của tôi!!"

"Nếu tôi còn nhịn nữa thì tôi chính là con rùa rụt cổ! Nhưng cô ta được tất cả bạn trai cũ che chở! Thậm chí vì cô ta mà ra tay phong sát, bôi đen tôi! Đến cuối cùng tôi muốn đồng vu quy tận, uy hiếp bọn họ tôi sẽ tuôn ra

những chuyện trước kia nhưng không một ai tin tôi cả, tất cả fans đều nói tôi muốn tạo scandal với idol của bọn họ! Tạo scandal em gái mấy người đó!"

Người ủy thác này thật sự làm cho người khác rất đồng tình, Văn Khanh không phúc hậu cười một tiếng.

"Nên nguyện vọng của tôi là..."

Miệng Tô Văn Khanh nhếch lên một cách quý dị, làm Văn Khanh bỗng nhiên cảm thấy có dự cảm không lành.

"Tôi muốn sinh con cho bọn họ."

Văn Khanh: "???"

"Tôi phải để lại chứng cứ, tôi muốn đám fans hâm mộ biết, tôi không tạo scandal, tôi thật sự từng ngủ với bọn họ! Mấy người bọn họ không phải toàn tâm toàn ý yêu Tô Lạp sao, trong lòng hay trong mắt cũng không chấp nhận được một hạt cát, hận mình không phải là xử nam, ngoại trừ Tô Lạp ra thì bọn họ còn ngó ngang gì tới người khác đâu? Tôi vô cùng chờ mong nhìn thấy cảnh bọn họ liều mạng rũ sạch quan hệ với tôi, về mặt lúc biết tôi đã có con, nhất định sẽ rất đặc sắc!"

Văn Khanh: "...". Cô thu hồi lời nói vừa rồi, Tô Văn Khanh có chỗ nào cần người khác đồng tình? Nhìn cô ta bây giờ đi!

"Còn nữa, Tô Lạp nói không muốn làm tiểu tam nhưng cô ta lại cướp hết năm người bạn trai của tôi, lại còn làm ra vẻ vô tội bất đắc dĩ! Chuyện tốt đều là của cô ta còn chuyện xui xẻo lại chạy đến chỗ tôi! Không được, cô giúp tôi đẩy cô ta ra ngoài ánh sáng, làm cho mọi người biết được bộ mặt thật của cô ta!"

Văn Khanh hít sâu một hơi, cuối cùng cũng từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần: "Cô nghiêm túc sao?" Cùng năm người đàn ông yêu đương cũng được, nhưng cùng năm người đàn ông sinh con? Chị gái này nghĩ cái *beep* gì vậy?

"Đúng vậy, tôi vô cùng nghiêm túc! Bọn họ chơi tôi, tôi cũng phải chơi chết bọn họ! Tôi chết rồi còn sợ cái gì nữa?"

Văn Khanh nhịn xuống ý muốn tát chết cô ta, hít sâu một lần nữa: "Được, như cô mong muốn."

Mắt Tô Văn Khanh sáng lên, còn muốn nói gì nữa nhưng đã bị Văn Khanh nhanh nhanh tay lẹ mắt đập một cái hôn mê. Nếu để cô ta nói tiếp, không chừng còn nói thêm yêu cầu kì quái gì đấy nữa!

Tiếng chuông tan học vang lên, Văn Khanh một bên thu dọn đồ đạc một bên tự hỏi làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Trong nguyên tác lúc Tô Văn Khanh ra sân đã là ảnh hậu thế hệ một. Năm hai mươi sáu tuổi thì đang yêu đương với tiểu thịch tươi Phương Tử Thanh. Tiểu thuyết lấy Tô Lạp làm chủ tuyến mà viết, bắt đầu từ khi Tô Lạp tốt nghiệp đại học có được hệ thống, người công lược đầu tiên là tiểu thịch tươi Phương Tử Thanh.

Người Tô Văn Khanh yêu không phải chỉ có mỗi năm người nhưng cô lại bị Tô Lạp cướp mất năm người này, theo thứ tự là cán bộ ưu tú cấm dục Hạ Tấn Sinh, vua màn ảnh quốc tế Bạc Hà, tiểu thịch tươi đang nổi Phương Tử Thanh, nam thần vô lại Hứa Trản, nam thần ôn nhu Thẩm Nhược Sơ, đều là nhân vật cấp nam thần trong giới giải trí.

Điều kiện của Tô Văn Khanh càng không thể bàn cãi, dáng dấp vô cùng xinh đẹp, biết diễn biết hát, tuổi còn khá trẻ đã xuất bản mấy album nhạc, con đường ngôi sao vô cùng bằng phẳng. Bởi vậy sự tồn tại của cô không

chỉ vận chuyển đàn ông cho nữ chính, cũng làm đại Boss để nữ chính lột đồ.

Văn Khanh xuyên tới hơi sớm, bây giờ Tô Văn Khanh còn chưa xuất đạo, vẫn là một học sinh cấp ba ngây ngô vừa tròn mười tám tuổi. Nữ chính hình như vẫn chỉ là một học sinh cấp hai? Cách thời gian hệ thống xuất hiện còn sớm chán.

Nhưng cũng không có quy định nào bắt buộc cô không được bắt đầu làm nhiệm vụ sớm, người ủy thác không phải muốn sinh con với nhóm bạn trai à? Cô đẻ năm đứa cũng tốn mất năm năm, không bắt đầu trước thì làm sao làm được? Huống hồ cô và mục tiêu nhiệm vụ còn học chung một trường. Cơ hội tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ qua.

Học chung trường với Tô Văn Khanh là Hứa Trản, một trong những nam thần của trường học Lâm Thành, tính cách quái đản, không thích học tập, trốn học hút thuốc đánh nhau, việc ác nhiều không kể hết nhưng bởi vì trong nhà có bối cảnh, trường học cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua, không ai có thể quản nổi hắn.

[Độ khó cửa đố là nửa sao.]

Sở dĩ thấp như vậy bởi vì tiểu tử này thật ra đã thầm mến Tô Văn Khanh, chỉ là lúc học cao trung không dám thổ lộ. Về sau hắn tiến vào ngành giải trí cũng là vì ánh trăng trong lòng nhớ mãi không quên. Nhưng cuối cùng sau khi được ở cùng một chỗ với nữ thần thì nữ chủ xuất hiện, thế là hắn gặp được nốt ruồi chu sa chân chính, còn Tô Văn Khanh đã từng là ánh trăng sáng biến thành hạt cơm dính trên quần áo vô cùng đáng ghét.

Nhưng bây giờ đang là lúc tuổi còn nhỏ, Tô Văn Khanh vẫn là nữ thần trong lòng Hứa Trản, chờ cô rèn sắt khi còn nóng cửa đố hắn, sau đó để hắn đến với hoa hồng đỏ, như vậy sẽ không có quan hệ gì với hoa hồng vàng là cô.

Văn Khanh đẩy xe từ sân trường ra ngoài, đi đường tắt vòng lên đầu đường nhỏ. Trước kia Tô Văn Khanh hay đi đường này, nhưng sau khi phát hiện nơi này thường xuyên gặp phải mấy thiếu niên bất lương, cô liền đổi lại đường đi.

Mà mấy thiếu niên bất lương kia chính là Hứa Trản và đám bạn xấu xa của hắn, Hứa Trản chờ ở đây là bởi vì khi nữ thần đi ngang qua, hắn có thể nhìn nhiều thêm một chút. Đáng thương cho hắn, Tô Văn Khanh lại cho hắn là lưu manh, muốn trốn tránh còn không kịp.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 86

Edit: Quỳnh

Beta: Miêu Nhi + Wan

"Hứa ca, anh nói xem có phải hoa khôi đã phát hiện ra chúng ta đang đợi cô ấy không? Mấy ngày nay đều không đến rồi, đoán chừng hôm nay cũng sẽ không gặp được cô ấy."

"Này! Để em nói, anh Hứa cứ dứt khoát thổ lộ với cô đi, suốt ngày lén lút lút lút như thế này cũng chẳng hay ho gì!"

Hứa Trản bực bội vứt tàn thuốc xuống đất, dùng chân giẫm lên, đút tay vào túi, dựa vào tường, tức giận nói: "Cút đi, lão tử không biết xấu hổ chắc? Nếu như bị cự tuyệt thì sau này còn lăn lộn bên ngoài kiểu gì?"

"Sao có thể? Ít nhiều gì bố anh Hứa cũng là trung tá, trừ khi Tô hoa khôi mắt mù mới không thích anh!"

Hứa Trản nghiêng người liếc mắt: "Nếu mắt cô ấy mù thật thì sao?"

"Nếu mắt cô ấy mù thì vì sao anh còn thích cô ấy?"

"Cút đi!" Hứa Trản đập hăn một cái, bực bội gỡ gỡ tóc, càng thêm phiền lòng. Hăn cũng không biết bản thân mình đang thấp thỏm vì điều gì, tính tình của hăn trước nay vô cùng thẳng thắn, muốn làm cái gì sẽ làm ngay,

chưa bao giờ do dự, nhưng chẳng hiểu sao bây giờ hẳn dường như trở thành một con người khác.

"Anh Hứa, em có ý kiến, mấy hôm trước em có đọc được một câu nói - Gặp được người mình thích thì mau hôn cô ấy một cái, nếu cô ấy cũng thích anh vậy hai người sẽ thành đôi."

"Nếu cô ấy không thích thì sao?"

"Hôn thì cũng đã hôn rồi, mặc kệ nó."

"Ai, cái này được cái này được! Tuyệt kỹ tán gái! Hứa ca anh làm thử xem, nếu không thành chẳng phải anh cũng chiếm được tiện nghi rồi sao?"

Hứa Trản có chút động tâm, nhưng vẫn do dự, úp mở một câu: "Tính sau đi."

"Mau mau!" Đang nói, đàn em canh gác chạy tới báo tin: "Anh Hứa, Tô hoa khô đang đến!"

Hắn vừa dứt lời, một đám thiếu niên lập tức hành động, một người giúp Hứa Trản chỉnh tóc, một người chỉnh quần áo, còn có một người cầm gương, chớp mắt đã khiến Hứa Trản trở nên vô cùng chỉnh tề, dường như còn có cả vầng sáng bao quanh nữa.

Hứa Trản hơi thu cằm, rũ mắt, bỏ tay vào trong túi, cố gắng bày vẻ một thanh niên u buồn. Quân Sư đứng bên cạnh còn không ngừng lái nhái: "Chúng ta đã thử qua hình tượng ánh mặt trời ấm áp, khí chất ôn nhu, thiếu gia bá đạo, lần này nếu u buồn vương tử lại không thành công, chúng ta cứ trực tiếp hôn cô ấy, tóm lại, các anh em nhất định giúp đại ca bắt lấy Tô hoa khô!"

Lúc bọn họ đang trò chuyện rôm rả, bỗng có một bóng áo trắng đi lại gần, mọi người vội vàng im lặng, Hứa Trản cố gắng nhập vai, những người

khác tất cả đều ngẩng đầu nhìn trời giống như thời tiết hôm nay thật tốt.

Thiếu nữ xinh đẹp chạy xe đạp, càng ngày càng gần... Mọi người như muốn ngừng thở, chờ đợi điều kì diệu xảy ra, gần, càng gần, sau đó một trận gió thổi qua, thiếu nữ đạp xe vụt đi mất.

Mọi người: "..."

Sợ nhất là không khí đột nhiên trở nên yên lặng...

Cả đám vô cùng xấu hổ: "Hả, cái gì vậy? Có lẽ là o mặt trời hôm nay quá chói chang nên Tô hoa khôi mới không nhìn thấy chúng ta?"

"Đúng đúng đúng, hôm nay rất nắng, con gái phải chú ý chống nắng mà!"

"Cũng có thể là vội về nhà có việc..."

Mấy người Quân Sư vắt óc tìm có an ủi Hứa Trản.

Hứa Trản trầm mặc không nói, gục đầu xuống như gà trống bị đánh bại. Đột nhiên, hấn đẩy những người khác ra, giống như nổi điên đuổi theo Văn Khanh, lớn tiếng kêu: "Tô Văn Khanh! Tô Văn Khanh!"

Văn Khanh nghe được tiếng gọi liền dừng xe rồi chống chân xuống đất, nghi hoặc nhìn Hứa Trản đang chạy hồng hộc: "Có việc gì sao?"

Hứa Trản đứng yên trước mặt cô, ngực phập phồng kịch liệt, trong ánh mắt giống như có lửa cháy sáng, bình tĩnh nhìn cô. Bỗng nhiên, hấn đưa tay ôm lấy mặt Văn Khanh, cúi đầu...

Lúc đám Quân Sư đuổi đến, Hứa Trản ngửa mặt nằm trên mặt đất, vẻ mặt sống không còn gì để luyện tiếc.

Mấy người mồm năm miệng mười hỏi hản: "Thế nào thế nào? Hôn rồi phải không?" Vừa nãy gặp đúng chỗ ngoặt, bọn họ không thấy được chuyện xảy ra ở đây.

"Hôn rồi..."

"Đã hôn rồi thì vì sao anh lại lộ ra vẻ mặt này?"

Hứa Trán không đáp mà quay đầu nhìn Man Tử: "Man Tử, câu nói kia cần thêm một câu."

"Cái gì?"

"Trước tiên phải đảm bảo rằng người bạn muốn hôn không biết vật ngã người ta."

"Ha ha ha, Hứa ca bị hoa khôi quật ngã?"

*

Văn Khanh về đến nhà, tự mình làm ít đồ ăn lót dạ, cha mẹ nguyên chủ vì tai nạn xe cộ mà qua đời, chỉ còn một mình cô. Cũng may cha mẹ để lại cho cô một ít tài sản, đủ để cô sống tạm bợ qua ngày.

Lần này cô vẫn mang theo bàn tay vàng là hệ thống cung đấu, ai bảo nguyên vọng của người ủy thác kỳ lạ như vậy chứ? Sinh năm đứa con, chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài hệ thống cung đấu.

Ngày hôm sau, Văn Khanh lại đến trường đúng giờ, yên ổn trải qua mấy tiết học, lúc cô lên sân thượng hóng gió, Hứa Trán quả nhiên không tìm được chạy đi tìm cô.

Hứa Trán vừa lên tới, lập tức nhìn thấy một khung cảnh đẹp: Thiếu nữ khẽ tựa vào ghế nghỉ ngơi, mắt nhắm lại, gió nhẹ thổi qua mái tóc dài được

buộc chặt, người đẹp như tranh vẽ, tóc đen bay bay, cảnh tượng khiến người xem không nhìn được nín thở, chỉ sợ sẽ quấy nhiễu đến cô.

Hứa Trản nhìn đến ngây người, hẳn vẫn luôn biết Tô Văn Khanh vô cùng xinh đẹp, nếu không sẽ không khiến hắn vừa gặp đã yêu, nhưng không ngờ cô lại đẹp đến mức chấn động lòng người như vậy. Nếu Văn Khanh biết hắn đang nghĩ gì, cô nhất định sẽ nói: cô chỉ là muốn chèn ép cái vẻ ngoài "đẹp nhất" của nữ chính nên mới dùng "một chút" tuyết phủ hoàn thôi.

Sửng sốt một lúc lâu, Hứa Trản rốt cuộc mới nói được một câu: "Việc kia... Tô Văn Khanh, tôi sẽ chịu trách nhiệm với em!"

Văn Khanh mở to mắt nhìn hắn, cũng không nói chuyện, chỉ dùng cằm chỉ chỉ vị trí bên cạnh cô. Hứa Trản lập tức hiểu ý, vội vàng chạy tới ngồi xuống, Văn Khanh lúc này mới nói: "Chuyện hôm qua coi như xong, anh hôn tôi tôi cũng quật ngã anh, coi như huề nhau..."

Hứa Trản nhặt nhẹo nói một câu: "Không thể huề nhau, đó là nợ hôn đầu của tôi..."

Mới vừa nói xong, hắn liền thấy Văn Khanh nhú mày: "Anh thích tôi?"

Hứa Trản gật đầu.

"Anh muốn làm bạn trai của tôi?"

Hứa Trản gật đầu mãnh liệt.

Văn Khanh thật lòng nói: "Chúng ta hiện tại là học sinh, nhiệm vụ chủ yếu là học tập, cao tam (*) là giai đoạn quan trọng nhất của đời người, mỗi ngày đều có nhiều bài tập phải làm như vậy, làm sao có thời gian yêu đương..." Xong rồi, sắp bị tuyên truyền thành người tốt rồi, Hứa Trản tâm lạnh đi một nửa.

(*) Cao tam: lớp 12.

Sau đó hần chợt nghe thấy cô nói: "Như vậy đi, mỗi ngày anh giúp tôi làm bài tập, tôi sẽ đồng ý hẹn hò với anh!"

Hứa Trản há hốc mồm: "Làm, làm bài tập?"

"Đúng vậy, anh giúp tôi làm bài tập, không phải tôi sẽ có thời gian yêu đương sao?!"

Nghe có vẻ rất có đạo lý, nhưng dường như có chỗ nào không đúng, không kịp nghĩ nhiều, Hứa Trản vội vàng đáp ứng nói: "Anh đồng ý, anh đồng ý!"

Hứa Trản đắm chìm trong vui sướng vì theo đuổi được nữ thần, hoàn toàn không biết mình vừa đáp ứng cái gì.

Đám người Quân Sư, Man Tử đột nhiên phát hiện phong cách của lão đại thay đổi, không còn trốn học đánh nhau, còn trở nên đặc biệt yêu thích việc học, mỗi ngày ngồi vào bàn viết viết viết, múa bút thành văn, giống như bị học bá nhập vào làm mấy người bọn họ trợn mắt há mồm.

Hứa Trản không rảnh để ý đến bọn họ, hần hiện tại mỗi ngày ngâm mình trong biển đề, vùi đầu đau khổ làm. Tuy rằng hần biết mình bị Văn Khanh lừa, nhưng hần vẫn vui vẻ chịu đựng. Bởi vì mỗi lần giúp Văn Khanh viết xong một quyển bài tập, cô sẽ cho hần hôn một cái, tư vị ngọt ngào làm người ta nhớ mãi không quên, đó mới là nguyên nhân chính khiến hần nhận giải đề hết quyển này đến quyển khác.

Đối với chuyện này, Quân Sư chỉ có thể cảm khái, tình yêu đúng là khiến con người ta trở nên ngu đần đi.

Kết quả là hẹn hò với nhau được ba tháng, Hứa Trản giúp Văn Khanh giải quyết ba tháng bài tập, thời gian ở chung ít đến đáng thương. Bởi vì

thế, khoảng thời gian ngắn ngủi này lại càng trở nên quý giá, dắt cái tay nhỏ, hôn cái miệng nhỏ đều có thể làm hấn nhớ nhưng nửa ngày.

Sau khi thi đại học, nhóm học sinh cao tam bắt đầu ăn chơi. Văn Khanh đạt được kết quả không tồi, Hứa Trản sau ba tháng tiến bộ vượt bậc cũng phát huy khá tốt.

"Khanh Khanh, anh hiện tại mới biết được em yêu anh nhiều thế nào, nói anh giúp em làm bài tập chỉ là lấy cớ, thật ra em vì muốn anh học tập tốt hơn đúng không? Em vì thành tích của anh hao hết tâm tư, anh còn hiểu lầm em! Thật xin lỗi Khanh Khanh, anh về sau nhất định sẽ đối tốt với em..." Sau khi Hứa Trản uống rượu, lớn miệng ôm Văn Khanh nói như thế.

Văn Khanh muốn nói, não bổ (*) là bệnh, cần phải trị!

(*) Não bổ (腦補): là từ ngữ được sử dụng phổ biến trên mạng, chỉ việc tự thêm thắt một số tình tiết trong đầu.

Lần này gặp mặt mấy bạn bè của Hứa Trản, bọn họ chứng kiến quá trình Hứa Trản theo đuổi Tô Văn Khanh chua xót thế nào, hiện tại cuối cùng cũng được như ước nguyện nên rất mừng cho hấn. Vài người còn cố tình cho bọn họ có thêm cơ hội "tìm hiểu lẫn nhau", đúng là sợ náo nhiệt chưa đủ lớn, chuốc say hai người, sau đó thuê cho bọn họ một gian phòng...

"Ha ha, Hứa ca, anh em cũng chỉ có thể giúp anh đến đây thôi."

Sau khi bọn họ đóng cửa, Văn Khanh nháy mắt tỉnh táo lại, nhìn Hứa Trản đang làm loạn trên người, cô yên lặng lấy ra hệ thống dẫn người đi vào giấc mộng, dệt cho hấn một mộng xuân tuyệt đẹp.

Người ủy thác nói muốn sinh con cho nhóm bạn trai cũ, nhưng chưa nói nhất định phải là cô sinh nha? Ngay cả dụng tử đan, tuyết phu hoàn, hương thể đan (*)... các loại đồ vật phi khoa học như thế mà hệ thống cũng có, sao có thể không có thủ đoạn thay thế việc này được? Chẳng qua trong cung

đầu, mang thai chính là một loại thủ đoạn tranh sủng, dùng thủ đoạn thay thế thì sẽ không thể giải thích được lai lịch của đứa trẻ, cho nên cũng vô dụng.

(*) Dụng tử đan: thuốc mang thai; huyền phu hoàn: thuốc làm da trắng như tuyết; hương thể đan: thuốc làm cơ thể thơm tho.

Nhưng mà đối với cô thì hữu dụng, vô cùng hữu dụng, chỉ cần cung cấp cho cô trứng cùng với t*ng trùng của nhà trai, mười tháng sau trả lại hẳn một đứa bé thông minh khỏe mạnh lại đáng yêu, thuận tiện biết bao! Muốn cô thật sự sinh năm đứa trẻ, cô tuyệt đối chịu không nổi! Dù sao cũng chỉ cần là con của bạn trai cũ, có thể có vấn đề gì chứ?

Huống hồ, tưởng tượng vĩnh viễn tốt đẹp hơn hiện thực, các bạn trai cũ nào bỏ quá tình mây mây mưa mưa với mình, còn được chọn lọc tình tiết và mỹ hóa nó, chắc chắn sẽ tươi đẹp hơn so với sủng thật đạn, khoái cảm cũng sẽ đạt tới cực hạn!

Cho nên, tự mình chơi đi.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 87

Edit: Quỳnh

Beta: Miêu Nhi

Hứa Trản bưng tỉnh sau cơn ngủ mê, nhưng vẫn nhắm mắt để nhớ lại một chút dư vị kiều diễm tối qua, lại là một trận kích thích khó nhịn, len lén sờ soạng sang bên cạnh, lại không nghĩ tới kế bên hẳn là một mảnh giường trống không.

Hứa Trản lập tức thanh tỉnh, ngồi dậy, bên cạnh quả nhiên không có người. Hắn gãi gãi đầu, trong lòng hiện lên một tia bất ổn. Vội vàng bò dậy, mặc lại quần áo, nhìn đến ga trải giường đọng lại vài giọt máu xử nữ rực rỡ như hoa mai đỏ, hắn liền cảm thấy nóng nóng ở hai bên má.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Văn Khanh xách theo một túi đồ bước vào: "Đã tỉnh rồi? Anh tối hôm qua uống không ít, sợ anh khó chịu nên em có đi mua chút cháo."

Hứa Trản trong lòng lập tức tràn lên một cỗ ngọt ngào, vội vàng chạy tới ôm cô: "Khanh Khanh em thật tốt!" Nói xong liền muốn hôn cô, Văn Khanh ghét bỏ đẩy hắn ra: "Thối chết, nhanh đi rửa mặt đi!"

Hứa Trản hắc hắc cười không ngừng, vẻ mặt ngây ngô đi vào toilet.

Sau khi hai người xảy ra cái gọi là "quan hệ thân mật", Hứa Trản càng thêm dính lấy Văn Khanh, hiện tại kỳ thi đại học đã kết thúc, cũng không cần làm đề, hẳn có phần lớn thời gian quấn lấy cô, hận không thể một ngày 24 giờ dán lên người cô, không có thời khắc nào xa rời mới tốt.

Hơn nữa, hẳn đã nếm thử trái cấm, làm sao có thể nhẫn nại được? Lại quấn lấy Văn Khanh muốn "làm" thêm vài lần.

Tục ngữ nói "Vui quá hóa buồn, vật cực tất phản".

Đang lúc tình yêu ở thời điểm ngọt ngào nhất, Văn Khanh đưa ra lời chia tay.

"Vì, vì cái gì?" Lời chia tay tới quá đột nhiên, Hứa Trản hoàn toàn không có phản ứng kịp.

"Chúng ta không hợp nhau." Văn Khanh uyển chuyển nói.

Hứa Trản ngốc nửa ngày, xem bộ dáng của cô không giống đang nói giỡn, tươi cười trên mặt chậm rãi cứng đờ, hơn nửa ngày mới đỏ bừng khóe mắt hỏi cô: "Đừng lấy lý do này để có lệ với anh, anh muốn nghe lời nói thật! Đến tột cùng vì sao lại đột nhiên chia tay?"

"Anh muốn nghe lời nói thật?"

Hứa Trản ngạnh cổ, gật đầu một cái. Văn Khanh bất đắc dĩ, thở dài nói: "Vốn dĩ tôi không định nói, sợ tổn thương tự tôn của anh, nếu anh thật sự muốn nghe, tôi đây đành phải ăn ngay nói thật."

"Nói như thế nào đây....." Văn Khanh vẻ mặt rối rắm, vô cùng khó xử: "Tôi cảm thấy hai người ở bên nhau thì "tính phúc" rất quan trọng. Tôi thấy bên trong sách viết cái gì mà một đêm bảy lần, một lần hai ba tiếng đồng hồ gì đó. Có thể là do chúng ta còn nhỏ, anh có thể kiên trì gần nửa

tiếng đã là không tồi rồi, không cần nhụt chí, về sau còn có thể cải thiện mà....."

Lời của Văn Khanh vô cùng khéo léo uyển chuyển, nhưng Hứa Trản vẫn nghe ra, ý của cô là.....

Hắn! Yếu! Sinh! Lí!

Sét đánh giữa trời quang! Hứa Trản đờ đẫn cả người, giống như hóa thành một cục đá. Đánh chết hắn cũng không thể tưởng được lý do chia tay là vì nguyên nhân này! Mẹ nó một đêm bảy lần! Cái tên chết tiệt nào đã viết ra thứ đó, hắn bảo đảm sẽ đánh chết hắn!

Hứa Trản cảm thấy hắn cần phải phổ cập lại kiến thức khoa học cho bạn gái một chút, trong tiểu thuyết đều bị yêu ma hóa, bình thường mấy tên đàn ông khác chỉ duy trì năm đến mười phút là cùng, hắn đã rất rất lợi hại rồi... Nhưng lời này Hứa Trản không thể nói. Nói như thế nào? Bị bạn gái ghét bỏ vì yếu sinh lí quả thật quá mất mặt! Bây giờ lại còn thảo luận với cô chuyện một đêm bảy lần trong tiểu thuyết là không có thật nữa thì mặt mũi của hắn để đi đâu hả?

Cảm thấy tâm thật mệt.....

Hứa Trản như cha chết mẹ chết. Văn Khanh vỗ vỗ bờ vai của hắn, lời nói thấm thía: "Cố lên!" Sau đó thông thả ung dung rời đi.

Hứa Trản không đuổi theo, trong lòng hắn đến bây giờ còn có nỗi buồn khó giải quyết, chỉ nghĩ lẳng lẳng một mình. Nhưng mà chờ hắn tiêu hóa xong cái lý do chia tay khôi hài này, đi tìm Văn Khanh thì cô đã biến mất không thấy tăm hơi. Phòng trọ đã bán, hỏi thăm những thủ khoa của trường khoa học tự nhiên cũng không thấy cô xuất hiện, nguyện vọng cũng không đi, trường học cũng không đi, theo chủ nhiệm lớp nói, hình như cô đã xuất ngoại.....

Hứa Trản bực bội vò nát giấy báo trúng tuyển thành một cục rời ném vào thùng rác. Hắn hiện tại chỉ muốn tìm được nha đầu thối kia rồi tét vào mông cô mấy cái, được lắm được lắm, đánh cô hắn không làm được, chỉ cần cô lập tức xuất hiện, hắn cùng lắm là không so đo nữa.....

Đáng tiếc, Văn Khanh rốt cuộc cũng không xuất hiện.

Ba tháng trước cô thế chấp phòng trọ, dùng số tiền đó để đầu tư chứng khoán, trong khoảng thời gian Hứa Trản giúp cô làm bài tập, cô đã vội vàng phân tích số liệu chứng khoán trên thị trường hiện giờ, chẳng mấy chốc kiếm được một số tiền "nhỏ". Sau đó mang theo tiền cùng đứa con trong bụng bay đến nước Mỹ, chuẩn bị một mối làm ăn lớn.

Nhiều tháng sau, Văn Khanh đưa công ty ra ngoài thị trường, đồng thời, đứa trẻ cũng được sinh ra, cô đặt tên cho nó là Văn Sơ Nhất. Mấy đứa về sau sẽ gọi là Sơ Nhị, Sơ Tam, Sơ Tứ..... Đơn giản lại sáng tỏ.

Đứa trẻ do hệ thống "mang thai" cũng không khác những đứa trẻ bình thường là mấy, Văn Khanh còn mang theo Sơ Nhất đến bệnh viện kiểm tra lại một lần, cũng không có cái gì không ổn, thậm chí có chút thông minh quá mức. Có thêm 1 cục thịt mềm mại như bông khiến sinh hoạt của Văn Khanh lập tức trở nên sinh động hơn, trừ thú vui kiếm tiền ra thì giờ cô đã có một niềm vui khác.

Văn Khanh chuẩn bị dạy dỗ Sơ Nhất theo một tiêu chuẩn nhất định, bởi vậy, từ khi bé được sinh ra, cô đã thuê bảo mẫu, tài xế, gia sư, bác sĩ tư nhân..... Chẳng qua trước lúc ba tuổi, bé vẫn do một tay cô dạy dỗ.

Vào lúc Sơ Nhất được ba tháng tuổi, Văn Khanh về nước một chuyến, lần này mục tiêu của cô chính là Hạ Tấn Sinh.

Hạ Tấn Sinh là một người có tài nhưng thành đạt muộn, làm diễn viên phụ mười năm mới bắt đầu trở nên nổi tiếng, khi đó hắn đã ba mươi tuổi. Bộ phim nổi tiếng nhất của hắn có Tô Văn Khanh tham gia, chẳng qua khi

đó cô đã là một Ảnh Hậu. Hai người phim giả tình thật, tuy rằng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều nhưng tính ra cũng rất hợp nhau. Nếu không phải do Tô Lạp chen một chân vào giữa hai người bọn họ, Hạ Tấn Sinh cùng Tô Văn Khanh có lẽ đã đi đến cuối cùng.

Hạ Tấn Sinh là một người nghiêm túc, chính trực, không dùng tai tiếng để lăng xê bản thân, cũng không đi loè thiên hạ, đặc biệt là khi hợp tác cùng với nữ minh tinh, tuyệt đối không nhân cơ hội để chiếm tiện nghi của người ta. Bởi vậy, Hạ Tấn Sinh được fans thân thiết gọi là lão cán bộ.

Người đàn ông này đã trải qua vô vàn khó khăn trắc trở, lại cực kì thành thực - rất đáng để trở thành một người chồng tốt, thời gian Tô Văn Khanh ở bên hẳn, thậm chí còn nghĩ tới việc đính hôn. Đáng tiếc, một khi gặp nữ chính đến thì dù là ai cũng sẽ tước vũ khí đầu hàng.

Văn Khanh căn cứ vào sự nghiệp lên xuống của Hạ Tấn Sinh, lựa chọn thời điểm hiện tại để gặp hẳn. Lúc này Hạ Tấn Sinh đã đóng vai phụ bốn năm, không có bất kỳ thành tích nào, hơn nữa lại xảy ra cãi vã trong gia đình, đúng là thời điểm đen tối bất lực nhất trong cuộc đời hẳn.

Hạ Tấn Sinh giãy giụa từ trên giường bò dậy, say rượu khiến hẳn đau đầu không dứt, không thể không nhắm mắt lại nằm nghỉ trong chốc lát. Ngày hôm qua cãi nhau với người nhà, hẳn chạy đi mua say, uống say như chết, cũng không biết về nhà bằng cách nào.

"Anh đã tỉnh rồi?" Một giọng nói ôn nhu nhưng xa lạ vang lên khiến cho Hạ Tấn Sinh bừng tỉnh trong nháy mắt, hẳn nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Trong căn phòng xa lạ, một người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi ở trên sofa, có chút ý cười nhìn hẳn: "Ngày hôm qua anh say đến bất tỉnh nhân sự ngã vào xe của tôi, trời lại đổ cơn mưa nên tôi đành phải đưa anh về nhà."

Hạ Tấn Sinh ngơ ngẩn nhìn cô, thanh âm khàn khàn phun ra hai chữ: "Cảm ơn."

Văn Khanh cười cười: "Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, không cần khách khí, tôi làm xong bữa sáng rồi, anh có muốn cùng ăn một chút không?"

Vốn dĩ bèo nước gặp nhau, người ta có lòng tốt giúp hần, hần không nên được một tắc lại muốn tiến một thước gây phiền toái cho người ta, nhưng khi nhìn thấy đôi con người ôn nhu chứa đầy ý cười kia, Hạ Tấn Sinh lại ma xui quỷ khiến gật đầu.

Cháo trắng rau xào, bánh bao sữa đậu nành, một bữa sáng vô cùng đơn giản nhưng lại khiến Hạ Tấn Sinh cảm động cực kì. Đã bao lâu rồi hần chưa từng có loại cảm giác này, vừa mở mắt liền nhìn thấy một bữa sáng nóng hôi hổi đang chờ mình?

Hần chỉ muốn làm diễn viên, đây là sở thích của hần - cũng là thứ có thể khiến hần vui sướng và thỏa mãn. Cho nên, mặc dù làm diễn viên quần chúng 4 năm không có bất kỳ thành tích gì, Hạ Tấn Sinh vẫn cố chấp kiên trì như cũ. Bất luận khó khăn suy sụp thế nào cũng không thể dả kích hần, nhưng người nhà không chịu hiểu cũng không chịu thừa nhận, họ đều là những người thân nhất của hần... Hạ Tấn Sinh sao có thể không để trong lòng cho được.

Hần không thể cảm nhận bất kỳ sự quan tâm nào từ người nhà, nhưng lại cảm nhận được điều đó ở một người xa lạ, điều này khiến "lão cán bộ" có chút động dung, đầu óc nóng lên, buột miệng thốt ra một câu: "Tôi có thể ở nhờ nhà cô một khoảng thời gian được không?" Lời vừa ra khỏi miệng, Hạ Tấn Sinh liền hận không thể đánh chết chính mình, nhân gia có lòng tốt nên mới cho hần ở nhờ một đêm, bản thân còn được một tắc lại muốn tiến một thước xin ăn nhờ ở đậu!

"Có thể." Điều làm hần ngoài ý muốn là đối phương thế nhưng lại đồng ý.

"Phòng cho khách vẫn còn trống, nếu anh muốn ở thì tôi sẽ đi thu dọn một chút." Văn Khanh cười nhạt, cũng không hỏi hấn lý do vì sao muốn tá túc ở đây.

Hạ Tấn Sinh vô cùng cảm động: "Cảm ơn cô, tôi sẽ đưa tiền thuê nhà cho cô, chỉ là hiện tại tôi không dư giả cho lắm, đợi một khoảng thời gian nữa....." Giọng nói càng ngày càng nhỏ, chính bản thân hấn cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Văn Khanh hiểu ý: "Không sao, ai cũng có thời điểm khó khăn, từ từ mọi chuyện sẽ tốt lên thôi."

Mọi chuyện sẽ tốt lên thôi..... Hạ Tấn Sinh thiếu chút nữa đỏ mắt, giờ phút này, thứ hấn cần nhất chính là một lời an ủi động viên chứ không phải thứ cao xa gì khác.

Sau khi Hạ Tấn Sinh điều chỉnh tốt cảm xúc, tiếp tục nhiệt tình chạy đến phim trường, mỗi ngày đi sớm về trễ. Dù đôi lúc vẫn gặp khó khăn, trắc trở nhưng khi về đến nhà vào đêm khuya, thấy trên bàn đã dọn sẵn đồ ăn, hấn bỗng cảm thấy ấm áp lạ thường. Có lẽ cuộc sống này cũng không tồi tầm như hấn tưởng...

Hạ Tấn Sinh đôi khi cũng hỏi một chút tin tức về Văn Khanh nhưng chỉ biết cô công tác ở nước ngoài, hiện tại đang trong kì nghỉ phép. Hấn rất muốn hỏi nhiều một chút nhưng lại ngượng ngùng, rốt cuộc bọn họ cũng không phải quan hệ thân thiết gì.

Ở nhờ nhà Văn Khanh hai tuần, Hạ Tấn Sinh ký được hợp đồng với một công ty. Có công ty quản lý cũng đồng nghĩa với việc sẽ có nhiều cơ hội hơn cùng tài nguyên hơn, Hạ Tấn Sinh rất vui sướng, người đầu tiên hấn muốn chia sẻ tin vui này chính là Văn Khanh.

".....Truyền thông Tinh Hoàng mấy năm nay phát triển không tồi, đã có thể đuổi kịp và vượt qua mấy công ty giải trí lâu đời, thật không nghĩ tới tôi

có thể ký được hợp đồng với công ty họ....." Hạ Tấn Sinh vô cùng kích động, trái ngược hẳn với bộ dáng nghiêm túc ngày thường.

Văn Khanh kiên nhẫn nghe hẳn nói xong, chân thành chúc mừng hẳn: "Chúc mừng, nỗ lực của anh nhất định sẽ có hồi báo."

Hạ Tấn Sinh bấy giờ mới cảm thấy có chút ngượng ngùng: "Tôi còn phải cảm ơn cô, nếu không phải cô cho tôi ở nhờ, tôi cũng sẽ không gặp được người đại diện hiện tại." Người đại diện của Tinh Hoàng trùng hợp cũng ở khu chung cư này.

Văn Khanh ôn hòa cười nói: "Không cần cảm ơn, người cần cù như anh chắc chắn sẽ gặt hái được thành công."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 88

Edit: Cam

Beta: Miêu Nhi

Sau khi Hạ Tấn Sinh ký được hợp đồng với Tinh Hoàng, hẳn rất nhanh đã được mời tham gia một bộ phim. Mặc dù chỉ là vai phụ nhưng suất diễn nhiều vô cùng, lời thoại cũng xuất sắc, nếu mà diễn tốt thì rất dễ có thể một bước thành danh. Hạ Tấn Sinh cực kì quý trọng cơ hội lần này, mỗi ngày đều đứng trước gương luyện tập hơn nghìn lần, trên kịch bản còn ghi chú chẳng chịt.

Người đàn ông nghiêm túc luôn khiến người khác phải thương thức. Mặc kệ hẳn ở những phương diện khác như thế nào, chỉ riêng ở phương diện này thôi đã khiến người ta phải kính nể mười phần. Văn Khanh đặt đồ ăn lên trên bàn, mỉm cười tiếp đón hẳn: "Lại đây ăn cơm đi, buổi chiều không phải anh muốn đến trường quay sao? Đừng để bị muộn."

Thanh âm mềm mềm mại mại giống như chủ nhân của nó vậy. Hạ Tấn Sinh buông kịch bản xuống, nhìn cô mặc một bộ quần áo ở nhà, tay áo xắn lên lộ ra cánh tay trắng nõn như ngọc, tóc được buộc cao, vài sợi rử xuống bên tai nhìn qua chút lười biếng. Nhan sắc của cô, khi mới gặp liền làm cho hẳn kinh diễm không thôi, một vẻ đẹp cực kì có tính xâm lược, ở chung lâu rồi lại cảm thấy cô kỳ thật không giống như vẻ bề ngoài, nhưng không hiểu hẳn lại càng ngày càng trầm mê không dứt ra được... Bộ dáng rửa bát nấu

canh kia, chỉ sợ trên đời này không có người phụ nữ nào thích hợp làm vợ hơn cô. Ánh mắt Hạ Tấn Sinh dần dần thay đổi.

Trên bàn cơm chỉ có ba món đơn giản với một bát canh, tất cả đều vô cùng thanh đạm, điểm này hai người bọn họ rất giống nhau. Hạ Tấn Sinh không hiểu sao lại có chút vui mừng, trong lòng bỗng chợt cảm thấy hạnh phúc. Thời gian ấm áp bình đạm như vậy kỳ thật vẫn luôn là mong ước của hắn.

Thật sự là hắn cảm thấy rất may mắn khi gặp được cô ở trên đường rồi được cô giúp đỡ. Văn Khanh là người luôn âm thầm đứng bên cố vũ ở thời điểm hắn mê mang bất lực nhất, nếu không có cô, chỉ sợ hắn không thoát ra khỏi quăng thời gian u tối đó nhanh như vậy. Hơn nữa, dường như sau khi gặp được cô thì vận khí của hắn cũng tốt lên. Không chỉ ký được hợp đồng với Tinh Hoàng mà còn nhận được một kịch bản tốt. Hạ Tấn Sinh cảm thấy cô chắc chắn là nữ thần may mắn của hắn.

Cô nam quả nữ ở chung một phòng, lại có Văn Khanh âm thầm đốt lửa, hảo cảm của Hạ Tấn Sinh đối với cô tăng nhanh một cách chóng mặt. Tuy rằng vẫn luôn mập mờ không rõ, nhưng đôi khi như vậy cũng không phải là xấu. Cần thận suy đoán tâm tư của đối phương; vì một câu nói của người ta mà trần trọc khó ngủ;..... Có khi lại tự mình đa tình cho rằng cô cũng thích mình, loại tình cảm này tuy chua xót nhưng lại tốt đẹp khiến cho người ta khó quên.

Quan hệ của hai người đột phá một bước mới sau khi suất diễn của Hạ Tấn Sinh đóng máy, Văn Khanh làm cả bàn đồ ăn để ăn mừng với hắn, vui sướng đến nỗi uống rất nhiều rượu, ngày hôm sau khi tỉnh lại đã nằm ở trên giường, xảy ra chuyện gì thì mọi người biết rồi đó.

Hạ Tấn Sinh vừa bất an lại vừa vui mừng, lắp bắp nói: "Xin, xin lỗi, tôi sẽ phụ trách với em."

Văn Khanh không nói gì, im lặng mặc quần áo vào, da thịt trắng muốt ở trong mắt Hạ Tấn Sinh như có thêm một tầng ánh sáng nhu hòa. Cô lặng im khiến hẳn càng thêm bất an: "Khanh Khanh, thực xin lỗi, ngày hôm qua tôi uống say, thật sự tôi không hề cố ý....."

Lời vừa ra khỏi miệng, Hạ Tấn Sinh mới biết mình ngốc đến độ nào, một câu tử tế cũng không nói ra được.

Văn Khanh bỏ lại một câu: "Đến phòng khách nói chuyện đi."

Hạ Tấn Sinh vội vàng mặc quần áo đi theo cô ra ngoài phòng khách.

Văn Khanh ngồi ở trên sofa, cúi đầu không thấy rõ biểu tình. Không khí có chút căng thẳng, Hạ Tấn Sinh theo bản năng bước nhẹ chân, quy củ ngồi xuống đối diện cô giống như học sinh tiểu học chuẩn bị nghe giáo viên dạy dỗ.

Nửa ngày, Văn Khanh mới nở một cười mất tự nhiên: "Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, chuyện ngày hôm qua coi như là ngoài ý muốn đi....."

"Không được!" Cô còn chưa nói xong, Hạ Tấn Sinh liền nhanh chóng cắt ngang, hẳn đứng dậy đi trước mặt cô, quỳ một gối xuống đất nhìn thẳng vào mắt cô rồi nghiêm túc nói: "Tôi sẽ phụ trách, tôi thích em, cực kì thích. Bởi vì bây giờ tôi hai bàn tay trắng không thể hứa hẹn bất cứ điều gì, thế nên mới không có dũng khí thổ lộ với em. Dù chuyện ngày hôm qua chỉ là ngoài ý muốn, nhưng tôi thật sự thích em, em cho tôi một cơ hội được không?"

Lời nói chân thành khiến người ta không khỏi động lòng, Văn Khanh cảm động nói: "Thật ra lúc trước tôi cũng rất thích anh, không chỉ đẹp trai mà còn là mẫu người tôi thích, bằng không cũng sẽ không động lòng trắc ẩn mang anh về nhà. Trong khoảng thời gian ở chung này lại bị sự nỗ lực của anh hấp dẫn. Việc ngày hôm qua kỳ thật chúng ta đều biết là không

phải ngoài ý muốn, chẳng qua rượu chỉ là thứ khiến chúng ta có thêm dũng khí thôi. Nhưng....."

Thời điểm cô nói thích hần, trong lòng Hạ Tấn Sinh tràn đầy vui mừng, người hần thích cũng thích hần, còn điều gì có thể khiến người ta vui vẻ hơn chứ. Nhưng khi nghe cô nói từ "nhưng", hần đột nhiên có dự cảm không tốt:"Nhưng cái gì?"

Văn Khanh uyển chuyển nói: "Tôi cẩn thận ngắm nghĩ thì, cảm thấy chúng ta không hợp nhau."

Hạ Tấn Sinh căn bản không tin:"Không hợp chỗ nào? Em còn chưa thử thì làm sao biết không hợp?"

"Thử rồi."

"?"

Văn Khanh liếc xuống phần dưới eo của hần, nhẹ giọng nói: "Kích cỡ không hợp."

Kích cỡ không hợp?

Hạ Tấn Sinh im lặng vài giây mới hiểu được lời nói của cô, sau đó tâm hồn của hần treo ngược cành cây luôn rồi. Một người phụ nữ sau khi phát sinh quan hệ với đàn ông lại nói kích cỡ của anh ta không hợp, còn có thể có ý gì nữa? Rõ ràng ngại hần vừa nhỏ vừa ngắn. Phụ nữ sẽ không ngại nó lớn, chỉ ngại nhỏ thôi!

Nhỏ, nhỏ, nhỏ.....

Trong đầu Hạ Tấn Sinh lặp đi lặp lại cái chữ này, khiếp sợ đến mức đánh mất năng lực suy nghĩ, hơn nửa ngày cũng không có hồi phục tinh thần lại.

Văn Khanh về mặt xin lỗi nói:"Xin lỗi, chúng ta không hợp, về sau vẫn làm bạn bè nhé, chuyện ngày hôm qua coi như là ngoài ý muốn....."

Hạ Tấn Sinh mặt đỏ lên:"Tôi, tôi....." Tôi nửa ngày cũng không nói ra được cái gì nữa.

Trời đất chứng giám hẳn thật sự không hề nhỏ! Nhưng phải nói thế nào bây giờ? Thảo luận với người con gái hẳn thích về chuyện lớn nhỏ, hẳn thật sự là không nói lên lời.

Văn Khanh vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói một câu:"Cố lên." Sau đó đứng dậy trở về phòng.

Hạ Tấn Sinh vẫn duy trì tư thế quỳ một gối xuống đất thật lâu không hề nhúc nhích. Mãi cho đến khi chân đã tê rần, mới thất hồn lạc phách trở về phòng của mình, cả đêm trằn trọc không ngủ được. Việc Văn Khanh nói đã tạo cho hắn bóng ma tâm lý quá lớn, cũng khiến hắn tự hoài nghi chính bản thân mình.

Đến tận khi bình minh lên rồi cuộc hẳn mới chợp mắt được một lúc. Kết quả một lát sau Văn Khanh đã xách vali chạy lấy người, để lại cho hắn một tờ giấy nói cô phải về nước làm việc, căn phòng này sẽ để lại cho hắn, có cơ hội sẽ gặp lại.

Hạ Tấn Sinh trợn tròn mắt, không phải chứ, lời còn chưa nói rõ ràng sao cô lại chạy đi rồi hả? Bản thân liệu còn có cơ hội để chứng minh sao?

Tâm tình Hạ Tấn Sinh lúc này vô cùng phức tạp, cuối cùng cũng biết chua ngọt đắng trộn lẫn với nhau sẽ ra tư vị gì, kể cả phim vừa mới công chiếu, vai diễn của hắn đang nổi đình nổi đám cũng không làm hắn vui vẻ lên được.

Vốn dĩ công ty muốn rèn sắt khi còn nóng nâng Hạ Tấn Sinh lên, nhưng bởi vì một người phụ nữ cao tầng coi trọng hắn, lại bị hắn từ chối thẳng

thường nên đối phương tức giận cực kì, ngay lập tức hấn bị công ty đóng băng mọi hoạt động. Hạ Tấn Sinh đã ký hợp đồng với công ty 5 năm, nếu muốn hủy thì sẽ phải bồi thường một số tiền lớn, vì thế chỉ có thể ghen khuất chịu đựng.

Ngồi ủ rũ ở trong nhà, hấn càng thêm xác định Văn Khanh chính là nữ thần may mắn của hấn.

Không thấy cô vừa đi hấn lập tức trở nên xui xẻo sao?

Văn Khanh biết Hạ Tấn Sinh lần này bị đóng băng suốt 5 năm mới được giải thoát, sau mười năm chờ đợi mòn mỏi, thời điểm hủy hợp đồng cũng chính là lúc hấn tỏa sáng rực rỡ nhất. Cô cũng không có ý định nhúng tay vào cuộc sống của Hạ Tấn Sinh hiện giờ, bởi vì khoảng thời gian này chính là thời điểm hấn được mài giũa để trở thành một viên ngọc sáng.

Sau khi trở về, Văn Khanh ngay lập tức xử lý công việc còn đọng lại ở công ty. Cô chơi với Sơ Nhất mấy ngày rồi lại dẫn thân vào công việc. Dựa theo tâm nguyện của người ủy thác, không những cô phải sinh con với bạn trai cũ mà còn phải làm cho fans của bọn họ đều biết - chứng minh rằng cô không nói sai. Văn Khanh có thể đoán trước được khi mà chuyện này bị tiết lộ ra ngoài, hậu quả sẽ to lớn như thế nào. Nếu cô chỉ là một người bình thường, nhất định sẽ bị người khác mắng chửi, ngay cả mấy đứa trẻ cũng sẽ bị liên lụy.

Vì vậy cô cần phải đứng ở điểm cao nhất của thế giới này, làm tất cả mọi người chỉ có thể nhìn lên cô, kể cả khi biết cô đã ngủ với năm nam thần cũng chỉ có thể ngũ thể đầu địa* ngoan ngoãn gọi một tiếng "nữ vương".

● (五體投地 – ngũ thể đầu địa). Danh từ Hán Việt gọi là "ngũ thể" hay "ngũ luân", gồm có đầu, hai tay và hai gối. Khi lễ lạy, cả năm vóc này đều phải chạm đất, gọi là cách lạy "năm vóc chạm đất" (Ngũ Thể Đầu Địa). Đây là cách lễ lạy cung kính nhất trong các cách lễ lạy của người Ấn thời

xưa, được tín đồ Phật Giáo sử dụng để lạy Phật, lạy chư tăng, từ ngày Phật còn tại thế cho đến ngày nay đều thống nhất hành trì như vậy.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 89

Edit: Cam

Beta: Wan

Chín tháng sau Sơ Nhị được sinh ra, mặt mày cực kỳ giống Hạ Tấn Sinh nhưng miệng mũi lại giống Văn Khanh tóm lại là nhạt được hết ưu điểm của bọn họ rồi. Sơ Nhất mới được một tuổi ba tháng nhưng đã biết đi biết nói khá sớm, bộ dáng phần lớn giống Văn Khanh nhưng tính tình thì giống hệt cha nó, một lời không hợp là gắt gỏng, sau khi có em trai thì đã kiếm chế hơn nhiều, còn biết săn sóc em trai nữa.

Hai đứa trẻ đều ngoan ngoãn, không khóc quấy, lại có bảo mẫu giúp đỡ nên Văn Khanh không cảm thấy mệt mỏi. Vì thế khi Sơ Nhị được ba tháng, Văn Khanh lại về nước một chuyến.

Trong phòng bao vô cùng náo nhiệt, cả nam lẫn nữ đều đang uốn éo theo âm thanh quỉ khóc sói gào, ở một góc sofa có mấy thanh niên đang uống rượu say sưa.

"Đại thọ tinh sao không đi hát mấy câu?" Thanh niên áo trắng đưng khuỷu tay vào người con trai bên cạnh, nhướn mày hỏi.

Người con trai bị hỏi còn chưa kịp nói, một người ở đối diện đã cười đùa nói: "Đừng hỏi, Tử Thanh của chúng ta mang mệnh Quý phi, có thể năm tuyệt đối sẽ không ngồi, có thể ngồi thì tuyệt đối sẽ không động! Hôm nay

nếu không phải sinh nhật hẳn thì hẳn có thể nể mặt đến đây cùng chúng ta làm âm ỉ sao?"

Lúc này, người con trai tên Tử Thanh lười biếng vùi mình trên chiếc sofa giống như mèo con ngủ đông, yên lặng không nhúc nhích. Nếu không phải mắt hẳn vẫn mở, người ta còn cho rằng hẳn đã ngủ rồi.

Trời sinh mặt hẳn cực kì đẹp, nam sinh nữ tướng, ngũ quan tinh xảo, đặc biệt là đôi mắt. Mắt phượng hẹp dài, ánh mắt trong trẻo, lại thêm hàng mi dày rũ xuống như chiếc quạt ở mí mắt làm người không thấy rõ ánh mắt bên trong. Đẹp nhất chính là có một nốt ruồi giọt lệ màu son bên khóe mắt trái khiến hẳn thêm vài phần yêu mị, diện mạo này có lẽ ai gặp cũng sẽ nói một câu: Đồ yêu diễm đê tiện.

Nghe được người khác nói hẳn mệnh Quý phi, hẳn nhắc mí mắt lên nhìn một cái, rõ ràng không có bất kì gợn sóng nào nhưng lại làm cho người nọ áp lực tăng gấp bội: "Thôi, tôi nói sai rồi, tôi tự phạt ba ly, không, ba ly!"

Người quen của Phương Tử Thanh đều biết, hẳn ghét nhất bị người khác nói giống phụ nữ kể cả có quan hệ tốt cũng không được. May mắn vừa rồi lời nói kia chỉ muốn nói hẳn lười nếu không hẳn cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

"Tôi nói này Tử Thanh cậu lười như thế sao cứ muốn vào giới giải trí. Mỗi ngày sống ở dưới ống kính không mệt hả?"

"Chính tôi đến bây giờ còn không tin cậu thật sự sẽ vào đó, giới giải trí có gì? Lấy thân phận của cậu muốn tán tỉnh mấy nữ minh tinh còn không phải ngoắc tay là được sao? Không đáng để tự mình vào.

Phương Tử Thanh mí mắt cũng không có nâng lên, chậm rãi đáp một câu: "Đánh cược thua, bị Hứa Trần hố."

"Cái gì? Cậu bị Hứa Trản hố? Từ nhỏ đến lớn Hứa Trản không phải lúc nào cũng ở trong tay cậu sao? Nói nhanh lên nào các cậu chơi cái gì mà thua? Hứa Trản hố cậu như thế nào?" Một đám người truy hỏi thấy hứng thú vô cùng nhưng Phương Tử Thanh bất kể như thế nào cũng không chịu nói làm mọi người thất vọng không thôi.

Lần tụ tập này chỉ kéo dài đến 10 giờ do Phương Tử Thanh không kiên nhẫn được nữa, chuẩn bị ra về.

"Được, biết cậu chắc chắn sẽ không nán lại đến cuối được, cậu đi về trước đi, chúng tôi ở lại chơi một lát."

Dương Phàm vừa nói vừa lấy ra một thẻ phòng: "Đây, đi thẳng lên, cho cậu một phòng tốt nhất, các anh em đã chuẩn bị cho cậu một phần quà lớn đó! Hắc hắc..."

Vừa nghe thấy tiếng cười đáng khinh này, Phương Tử Thanh biết ngay không phải thứ tốt gì, không nghĩ đến sau đó Dương Phàm lại trực tiếp nhét vào tay hắn, hạ giọng: "Chim non sạch sẽ, bảo đảm cậu sẽ thích, mau bóc tem thân xử nam của cậu đi. Cậu xem những người này đối với đại mỹ nữ ai mà không mười bảy mười tám tuổi đã hưởng qua, chỉ có cậu đã hai mươi rồi vẫn còn nguyên vẹn thôi. Bằng không người khác sao có thể nói cậu là..."

Nói đến đây đột nhiên im bật, Dương Phàm gãi gãi đầu cười lấy lòng.

Phương Tử Thanh nhìn hắn một cái: "Nói tôi cái gì?"

Dương Phàm cười gượng một tiếng: "Không có gì, không có gì, cậu mau đi xem quà của bọn tôi đi. Thấy được thì ngủ, chướng mắt thì bỏ thôi. Không phải nói chuẩn bị xuất đạo sao? Về sau thành đại minh tinh nhiều người nhìn chăm chăm, cậu càng không cơ hội."

Phương Tử Thanh không tỏ ý kiến gì nhưng vẫn nhận lấy thẻ phòng kia, bởi vì sự việc này thua bởi Hứa Trản một lần đủ rồi, hẳn không muốn có lần thứ hai.

Phương Tử Thanh nhìn thoáng qua thẻ phòng, 909, ấn thang máy lên tầng tầng 9. Hẳn chuẩn bị đi lên nhìn xem, không phải người nào cũng có thể vừa mắt hẳn, nếu hợp khẩu vị của hẳn, hẳn không ngại nhận ý tốt của các anh em, nếu được hẳn cũng sẽ không để chính mình chịu thiệt thòi đâu.

Đẩy cửa phòng 909 ra, Phương Tử Thanh đi vào, cô gái trên sofa nghe thấy tiếng động ngẩng đầu nhìn hẳn, chỉ với một cái liếc mắt này Phương Tử Thanh lập tức cảm thấy không uống chuyển này.

Cô mặc váy ngủ tơ tằm, tóc vén ra đằng sau, làn da trắng sáng như ngọc. Khuôn mặt còn đẹp hơn hẳn, thân thể không chỗ nào không quyến rũ, cô thần sắc nhàn nhạt nhìn hẳn: "Phương tiên sinh?"

Giọng nói như băng vụn va vào lãnh ngọc, trong trẻo lạnh lùng lại dễ nghe vô cùng khiến Phương Tử Thanh càng thêm hài lòng, không ngờ Dương Phàm lại có thể thật sự tìm cho hẳn một người hợp ý.

Hẳn cũng không phải vệ đạo sĩ (*) thật sự không động tình, chỉ là bên người không có nhìn trúng ai mà hẳn lại lười đi tìm, cho nên vẫn luôn độc thân đến nay. Lúc này có người hợp khẩu vị ở ngay trước mắt, hẳn không có ý định làm chính nhân quân tử.

(*) Vệ đạo sĩ (卫道士): loại người mặt ngoài thanh tâm quả dục, không nhìn nổi chúng sinh, thực chất bên trong cũng không phải người tốt lành gì. Ý ở đây là Phương Tử Thanh cũng không phải dạng thanh tâm quả dục gì.

Hẳn đóng cửa đi vào, ừ một tiếng xem như trả lời câu hỏi của cô.

Về mặt đối phương vẫn bình thản chỉ về phía phòng tắm nói: "Anh đi tắm trước đi, tôi chuẩn bị xong ngay."

Bây giờ Phương Tử Thanh mới thấy trên đùi cô đặt một màn hình phẳng, màn hình đã khóa, Phương Tử Thanh cũng không có hứng thú tìm hiểu cái gì, chỉ là ánh mắt bị hấp dẫn bởi cặp đùi lộ ra phía dưới, đôi chân cân xứng, mảnh dẻ trắng nõn được ánh đèn ấm áp chiếu xuống giống như Dương Chi bạch ngọc (*) hàng cực phẩm. Trong nháy mắt làm hẳn nhớ tới một từ: Chân chơi năm (**).

(*) Dương Chi bạch ngọc (羊脂白玉): hay còn gọi là Dương Chi ngọc, có nghĩa là giống như mỡ dê (dương chi), là một loại ngọc thạch thượng phẩm trong các loại nhuyễn ngọc, cực kỳ trân quý. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là Dương Chi bạch ngọc nữa.

(**) Chân chơi năm (腿玩年): là từ ngữ mạng, chỉ cặp đùi hoặc dáng người được khen là đẹp, sau này chuyển thành nghĩa có ý trêu chọc. Cụm này được sử dụng sớm nhất là một lời thoại trong phim "Rồng ở Biên Duyên": "Đôi chân kia nhìn cũng đủ để chơi cả đêm."

Thật sự là một bảo bối, khoe miệng Phương Tử Thanh nở một nụ cười nhạt nói: "Được."

Văn Khanh nghe tiếng nước ào ào truyền đến từ phòng tắm, chậm rãi tắt Ipad, Phương Tử Thanh là mục tiêu lần này, cũng là người khó chinh phục nhất trong năm người. Bởi vì hẳn vô dục vô cầu, tất cả mọi việc đều không để trong lòng, rất khó có người đi vào lòng hẳn. Cho nên ngay từ đầu Văn Khanh không có ý định đánh vào mặt tình cảm, dù sao chỉ cần "ngủ" một lần là được.

Việc lần này không phải do Văn Khanh sắp đặt, hóa ra trong cốt truyện cũ có việc này thật, chẳng qua Dương Phàm tìm cho hẳn người không hợp

nên hẳn bỏ về. Cô thuận nước đẩy thuyền cho người đổi thế phòng của Dương Phàm, lừa Phương Tử Thanh đến đây.

Cô cũng không lo lắng mình không lọt mắt hăn, trong nguyên tác không có gì giúp Tô Văn Khanh lần lượt kết giao với các nam thần, có thể nói về ngoài của cô hợp gu bọn họ, hoặc nói mấy người này thích mẫu người như Tô Văn Khanh. Ngay cả Tô Lạp cũng là kiểu xinh đẹp quyến rũ. Điều này chứng minh được đây chính là gu của bọn họ. Bây giờ sau khi ở hệ thống thêm vào đan dược, Văn Khanh xác định cô xinh đẹp hơn Tô Lạp nhiều.

Kể cả Phương Tử Thanh ghét cô cũng không sao, cô còn có cách khác, chẳng qua bây giờ xem ra những gì cô chuẩn bị là thừa rồi.

"Xoạch" một tiếng, cửa phòng tắm bị mở ra, Phương Tử Thanh quần khăn tắm đi tới, cơ bụng rắn chắc, đường nhân ngư mê người, những giọt nước trên tóc không được lau khô men theo cơ ngực chảy xuống, khiêu gợi muốn chết, giống như xuân dược di động vậy.

Sô pha bên cạnh Văn Khanh đột nhiên lún xuống, một bàn tay rất tự nhiên ôm eo cô: "Xong chưa?"

Hơi nước hòa với hơi thở đàn ông nháy mắt bao quanh Văn Khanh.

"Được rồi."

Một đêm kiều diễm, cảnh xuân tươi đẹp...

Ngày hôm sau, mặt trời lên cao, Phương Tử Thanh mới thong thả tỉnh lại, nhắm mắt cảm nhận một chút dư vị tối hôm qua đúng là hồn xiêu phách lạc, chẳng trách bọn Dương Phàm kia thường xuyên lưu luyến bụi hoa, mùi vị này thật sự quá tuyệt vời khiến người ta nhớ mãi không quên.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, trong đầu Phương Tử Thanh hiện lên hình ảnh mỹ nhân tắm rửa, nhớ đến thân thể uyển chuyển trong tay

hắn tối qua, tiểu huynh đệ lại có dấu hiệu tinh thần phấn chấn rồi. Phương Tử Thanh đổi tư thế, dựa vào đầu giường chờ người đẹp đi ra.

Hắn quyết định nuôi đóa hồng xinh đẹp này trong nhà, báu vật nên được cất giấu kỹ để một mình mình thưởng thức.

Cửa phòng tắm mở ra, Văn Khanh xoa tóc từ bên trong đi tới liếc mắt nhìn hắn: "Tỉnh rồi à?"

Phương Tử Thanh ừ một tiếng, giọng nói lười biếng mà gợi cảm.

Văn Khanh không nói chuyện đem đầu tóc quăn lên, đi đến trước bàn từ trong túi lấy ra một xấp tiền mặt thật dày rồi đi đến mép giường đặt ở trên tay Phương Tử Thanh: "Kỹ thuật của anh không đáng giá một vạn tệ nhưng thấy mặt cao trào của anh dài nên tôi sẽ không trách anh."

Phương Tử Thanh: "?"

Văn Khanh thấy hắn không động đậy lại liếc mắt nhìn hắn: "Sao? Chê ít à?"

Văn Khanh tiếp tục rút một xấp ngân phiếu từ trong túi ra đặt trên tay hắn: "Kỹ thuật chẳng ra gì còn đòi đắt như vậy, thế này không phải lừa gạt khách hàng sao? Được rồi được rồi, tốt xấu thì cũng có cao trào, tiền mặt tôi đưa rồi đó, anh thu dọn một chút rồi đi ra ngoài đi."

Nói xong một bên để túi xuống một bên nói thềm một câu: "Đã bảo muốn kỹ thuật tốt, kết quả lại đưa tới một công tử bột..."

Phương Tử Thanh trợn tròn mắt, khó tin nhìn hai xấp tiền trên tay, dù hắn phản ứng chậm đến mấy cũng hiểu được hắn bị coi là con vịt (*). Chơi xong rồi còn chê hắn kỹ thuật không tốt, công tử bột, trông thì ngon mà không xài được, ngay cả một vạn tệ cũng không đáng...

(*) Con vịt: trai bao.

Hắn không biết giá trên thị trường của các "con vịt" khác là bao nhiêu nhưng một vạn tệ để sờ tay hắn cũng không xứng!

Hừ! Hắn tức đến mức chập mạch rồi, trọng tâm không phải chuyện tiền bạc, mà là hắn bị sỉ nhục!

Hắn bị gái chơi!

Phương Tử Thanh đen mặt, khí đen trên đỉnh đầu gần như có thể nhìn thấy, Văn Khanh mặc xong quần áo rồi nhìn hắn một cái: "Làm sao vậy? Còn tức giận? Được rồi được rồi, lời nói này đúng là không dễ nghe thật, tôi thu hồi, OK?"

Vừa nói vừa cầm túi cùng áo khoác rồi quay đầu lại nói một câu: "Anh đẹp như vậy mà đi làm việc này đúng là đáng tiếc, nếu nhất định phải bán sắc thì làm mình tinh không phải tốt hơn việc này sao?"

Cô nói xong kéo cửa đi ra ngoài, tiếng đóng cửa kéo Phương Tử Thanh từ trong khiếp sợ về hiện thực, nhìn cửa rồi lại nhìn tiền mặt trong tay, tức nổ phổi ném tiền đi, nhảy dựng lên mặc quần áo qua loa rồi vội vàng đuổi theo, bây giờ trong lòng hắn đều là ý định giết Văn Khanh!

Nhưng hắn đuổi theo suốt tới ngoài sảnh khách sạn cũng không thấy bóng dáng của Văn Khanh, hắn tức đến nổi lấy đá nát cửa kính khách sạn.

Tiếng vang thật lớn này kinh động đến không ít người, vừa lúc Dương Phàm từ trên lầu xuống cảnh xuân đầy mặt nhìn là biết tối hôm qua tận hứng. Thấy Phương Tử Thanh sắc mặt tái xanh đập cửa vội chạy tới hỏi: "Làm sao vậy? Cái cửa này trêu chọc cậu?"

Phương Tử Thanh cười lạnh: "Cửa không trêu chọc tôi mà là cậu."

Dương Phàm nghi hoặc: "Tôi chọc cậu? Cô gái tối qua không khiến cậu hài lòng? Loại này cậu cũng chướng mắt? Mặt trẻ con đáng người ma quỷ, thanh thuần làm người ta muốn phạm tội, nếu không phải vì anh em, tôi đã không bỏ được rồi!"

"Cậu nói cái gì?" Phương Tử Thanh túm lấy cổ áo hắn: "Mặt trẻ con?"

Dương Phàm ngây ngốc gật gật đầu: "Đúng vậy..."

Đúng lúc này một cô gái mặc váy liền màu trắng hùng hùng hổ hổ đi tới: "Cái gì mà phú nhị đại có tiền, còn tưởng rằng cậu được kẻ ngốc rồi, không ngờ lại là đồ lừa đảo!"

Cô vừa nhắc đầu nhìn thấy Dương Phàm lập tức thay đổi gương mặt tươi cười như chim nhỏ nép vào người chạy tới: "Dương ca, anh đang đợi em sao?"

Bộ ngực đầy đặn của cô nàng cọ cọ ở trên cánh tay Dương Phàm, giọng ôn ẻn: "Dương ca, người tối hôm qua anh bảo em bồi kia thật sự là anh em cùng nhau lớn lên với anh sao? Nhìn đâu có giống."

Dương Phàm tròn mắt nhìn cô gái mặt trẻ con rồi lại nhìn Phương Tử Thanh, không hiểu ra sao.

Phương Tử Thanh dường như hiểu ra vấn đề, nhưng vẫn xanh mặt đầy hấn ra, vào sảnh khách sạn tìm quản lý.

"Tiểu Phương, thế nào? Người đó ra tay rộng rãi chứ? Người ta nói giá cả không quan trọng, nhưng phải có kỹ thuật tốt, ta đem tư liệu của cậu đưa lên rồi."

"Đừng nói nữa, giám đốc không phải anh nói phòng 606 là nữ đại gia sao? Ngực thì bơm, mặt thì đập đi xây lại, ngủ một đêm còn đòi tiền của

tôi, lần đầu tiên đụng đến chuyện này thật khiến mở rộng tầm mắt, hại tôi tối hôm qua còn ra sức hầu hạ cô ta nửa ngày trời."

"Cái gì 606? Tôi bảo anh đến phòng 909."

"Anh đưa cho tôi thẻ phòng 606 mà."

Phương Tử Thanh vừa đến văn phòng giám đốc thì nghe được đoạn hội thoại bên trong truyền ra, đối chiếu hai việc thì còn chuyện gì không rõ nữa? Việc lấy sai thẻ phòng mà hăn cũng gặp phải thật đúng thật vận cứt chó.

Phương Tử Thanh đẩy cửa phòng đi vào: "Việc ngày hôm qua đều giữ ở trong bụng cho tôi, nếu ai dám truyền ra ngoài thì chuẩn bị chết dưới tay tôi!"

Thực tế việc phát sinh trên phòng 909, ngoại trừ đương sự thì không ai biết, nếu hăn không uy hiếp như vậy thì chẳng ai nghĩ ra mà điều tra, chẳng qua Phương Tử Thanh buồn bực vì chịu thiệt thòi, không nuốt nổi cơn tức này thôi.

Cuối cùng, hăn xem lại CCTV khách sạn tối hôm qua, giám đốc với Dương Phàm va vào nhau nên mới lấy sai thẻ phòng, rốt cuộc cũng tin đây là chuyện ngoài ý muốn. Trùng hợp đến mức đó thật khó khiến hăn không nghĩ nhiều.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 90

Edit: Tộ

Beta: Wan

Thẩm Nhược Sơ đi ra từ thư viện, không biết từ khi nào đã xuất hiện một trận mưa rào, mà trận mưa này cũng không hề nhỏ, xem ra một lúc nữa cũng chưa tạnh được.

Cuối mùa thu thời tiết đã rất lạnh, nếu đêm mưa trở về thì có thể sẽ bị bệnh một thời gian.

Thẩm Nhược Sơ hơi nhíu mày, hẳn có thói quen để trợ lý giải quyết hết mọi việc, chỉ khi ở một mình mới phát hiện kỹ năng cơ bản trong sinh hoạt hẳn cũng quên mất, trước khi ra ngoài vậy mà không kiểm tra thời tiết.

Trời cũng đã tối, bốn phía không một bóng người, thư viện cũng sắp đóng cửa, không còn cách nào, hẳn quyết định chạy về trong mưa. Mới vừa che ba lô trên đỉnh đầu chuẩn bị chạy thì có một chiếc ô che lên đầu hẳn.

"Cùng nhau đi thôi."

Hắn quay đầu lại, trông thấy gương mặt của một cô gái phương Đông đang cầm ô mỉm cười nhìn hẳn. Cô nhìn rất xinh đẹp, làn da trắng nõn, gương mặt đầy quyến rũ, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướm át, chỉ cần liếc mắt một cái không thể không động lòng. Hẳn ở giới giải trí nhiều năm như

vậy, nhìn thấy đủ loại mỹ nữ nhưng không có ai có vẻ đẹp động lòng người như cô.

Ở nơi đất khách quê người có thể nhìn thấy người giống mình đã là một chuyện khiến người khác rất vui mừng, huống chi đối phương lớn lên xinh đẹp như vậy, nhưng Thẩm Nhược Sơ vẫn có một chút đề phòng. Trên mặt bất động thanh sắc cười hỏi một câu: "Cô là người Trung Quốc?"

Văn Khanh gật đầu cười một cái: "Đúng vậy, anh cũng vậy phải không?"

Hắn có chút kinh ngạc nhìn cô một cái, thấy cô không giống như nói đùa, liền hiểu được, cô gái này không nhận ra hắn là ai, căn bản không biết đến hắn, vì thế lại thả lỏng ôn hòa cười, nói một câu: "Tôi cũng vậy."

Hắn chọn trường học này vì muốn tránh đi truyền thông và các fans, chỉ muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một thời gian, nếu cô gái này nhận ra hắn, khó tránh khỏi sự lo lắng về việc bản thân mình bị bại lộ hành tung. Không quen biết hắn thì càng tốt.

Văn Khanh thấy mưa to liên tục không dừng: "Mưa như thế này không biết đến bao giờ mới tạnh, tôi ở chung cư đối diện trường học, tiện đường đưa anh ra ngoài đó để cho xe đón, sau đó tôi lại quay về."

"Thật trùng hợp, tôi cũng ở chung cư đối diện."

"Khéo thật, vậy chúng ta cùng nhau đi."

Hắn tiếp nhận lòng tốt của cô, hai người xa lạ dùng chung một chiếc ô đi trong mưa. Không khí giữa hai người có chút xấu hổ nên Thẩm Nhược Sơ chủ động tìm kiếm đề tài nói chuyện với nhau.

"Cô cũng là học sinh của trường này sao?"

"Đúng vậy, đã lên năm tư, vốn dĩ tháng 7 có thể tốt nghiệp, nhưng mà có một chút chuyện làm chậm trễ, xin giáo sư cho hoãn lại việc học mấy ngày, nên mới kéo dài tới hiện tại."

"Học chuyên ngành tài chính phải không?"

"Ừa? Sao anh biết?"

"Tôi thấy cô cầm sách kinh tế."

.....

Hai người vừa đi vừa nói, lúc đi đến lầu dưới của chung cư, Thẩm Nhược Sơ cho là mình đã hiểu được tình hình của Văn Khanh...

Cô là cô nhi, cha mẹ đã mất, tốt nghiệp cao trung thì đem theo di sản ba mẹ để lại qua Mỹ du học, vừa học vừa làm, hiện tại đã có việc làm, thu nhập không nhỏ, luôn xoay quanh trong giới tài chính, không chú ý đến tin tức giới giải trí...

Văn Khanh muốn nói, bản thân không có tật xấu.

Không thể trách Thẩm Nhược Sơ cẩn thận như thế, người của giới giải trí thì không thể không phòng bị người khác, để ý một chút cũng không thừa.

Sau khi tách ra, hai người đều trở về nhà của mình. Văn Khanh trở về gọi video call nhìn ba tiểu bảo bảo của mình, Sơ Nhất mới hơn ba tuổi, nói chuyện rất lưu loát, Sơ Nhị thì có thể nói lưu loát những câu ngắn còn những câu dài thì nói chưa được tốt lắm. Sơ Tam mới được ba tháng, nói như tiếng sao Hỏa chỉ biết ê ê a a, bốn mẹ con họ nói chuyện rất vui vẻ.

Bên kia, sau khi Thẩm Nhược Sơ trở về, nhận được điện thoại của người đại diện, hỏi hẵn khi nào trở về.

Sắc mặt của Thẩm Nhược Sơ trong nháy mắt có chút âm u: "Không phải tôi đã nói muốn du học ở bên này một năm hay sao? Bây giờ còn chưa tới một tháng."

"Đại ca à, một năm sau thì mọi thứ đều đã nguội lạnh, ai còn nhớ tới cậu chứ? Cậu nhìn xem, trong giới giải trí ngày nào mà không có một đồng tiểu thệ tươi xuất đạo. Fan hiện tại cũng không thể so như trước, đều không có yêu thích dài lâu, cậu không xuất hiện một thời gian dài như vậy thì bọn họ sẽ yêu thích người khác rồi quên đi cậu! Trong lúc đang nổi tiếng lại chạy đi du học, cậu bị sao vậy?"

Thẩm Nhược Sơ xoa xoa ấn đường, mệt mỏi nói: "Lâm ca, vụ việc kia còn chưa giải quyết anh nghĩ xem anh muốn tôi trở về như thế nào? Anh đang chuẩn bị đem tôi đi bán mình cầu vinh sao?"

Âm thanh Lâm Phong lập tức yếu đi: "Sao có thể chứ, không phải còn có công ty chống đỡ hay sao? Cậu chính là cái cây hái ra tiền của chúng tôi, công ty sẽ không bỏ mặc đâu. Tốt xấu gì cậu cũng trở về đi, sau đó ngồi lại với nhau cùng tìm biện pháp giải quyết."

"Lời này chính anh có tin không? Công ty muốn can thiệp thì đã sớm can thiệp rồi, bọn họ hận không thể trực tiếp đóng gói tôi đưa lên giường người đó! Anh không cần khuyên tôi, nên làm cái gì trong lòng tôi tự mình hiểu rõ, cùng lắm thì bị phong sát, lúc đó tôi sẽ rời khỏi giới giải trí. Anh ở trong nước cẩn thận một chút, không có việc gì thì đừng gọi cho tôi."

Thẩm Nhược Sơ nói xong, trực tiếp treo máy, tắt nguồn điện thoại. Đứng trước cửa sổ nhìn mưa ở bên ngoài, vẻ mặt u ám mờ mịt.

Hắn xuất ngoại đến đây, nói muốn đi du học, thực ra là muốn tránh đi tai họa. Mấy năm gần đây hắn ở trong nước nổi như mặt trời ban trưa, cái gọi là người nổi tiếng thì nhiều thị phi, bản thân hắn cũng không ngoại lệ. Trong vòng đấu đá lẫn nhau thì không cần phải nói, vậy mà còn làm cho

một vị quyền quý nhớ thương hẳn. Đồng tính luyện ái trong giới không ít, nhưng hẳn là trai thẳng, cho dù không phải, hẳn cũng sẽ không làm chuyện bán mình cầu vinh!

Đối phương có chút thế lực, hẳn không thể trêu vào, vậy nên chỉ có thể trốn ra nước ngoài, đi một bước tính một bước, nghiêm trọng quá thì rút khỏi giới giải trí. Tuy có chút chật vật nhưng so với việc cưỡng ép bán mình thì tốt hơn.

Văn Khanh tất nhiên biết những việc này, Thẩm Nhược Sơ là người có bối cảnh bình thường nhất trong năm người, đi đến vị trí ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào sự nỗ lực của bản thân, nhưng đôi khi không phải chỉ cần nỗ lực thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Cô biết hẳn nhất định sẽ đến trường học này, cho nên trước khi xuất ngoại liền lựa chọn ngôi trường này, ôm cây đợi thỏ. Hơn nữa nội quy của ngôi trường này lại rất tự do, cô chỉ cần mỗi học kì đi thi một lần, đủ điểm là được, sẽ không làm chậm trễ thời gian của cô.

Bởi vì ở cùng chung cư, cô cùng Thẩm Nhược Sơ nhiều lần chạm mặt nhau. Buổi sáng chạy bộ tập thể dục cũng cùng một thời điểm, gặp vài lần nên hẹn cùng nhau tập thể dục. Cô giới thiệu cho hẳn các quán ăn gần đây, siêu thị, nơi chờ đợi nghỉ ngơi, không đến một tuần, hai người vô cùng thân thiết.

Không thể không nói, Thẩm Nhược Sơ là một người vô cùng điềm đạm, không phải loại người có tính cách giả vờ trước mặt fans.

Bất kì lúc nào cũng không lớn tiếng nói chuyện, lúc nóng nảy cũng không nổi giận, làm việc vô cùng tỉ mỉ cẩn chu, trầm ổn đúng mực, chưa bao giờ làm người khác cảm thấy khó xử.

Hẳn cũng là người duy nhất trong năm người không bỏ đá xuống giếng với Tô Văn Khanh. Cô cảm thấy, cùng với loại người này ở bên nhau chính

là một loại hưởng thụ.

Đáng tiếc, người đàn ông tốt như hần cũng thuộc về nữ chính.

Thẩm Nhược Sơ thích ứng rất nhanh, một thời gian ngắn không định về nước, vì vậy an tâm hưởng thụ sự yên tĩnh của cuộc sống. Lúc này tâm đã yên tĩnh nên liền cảm thấy người ở bên cạnh tốt đẹp đến nhường nào. Ví dụ như, bản thân không thể nào ngó lơ cô gái xinh đẹp bên cạnh. Cô thùy mị xinh đẹp lại có hoài bão, sống nhiệt tình, tính tình cởi mở, lại còn nấu ăn ngon,...

Cô cố ý tấn công, gài đúng chỗ ngứa, rất khó để cho người khác không bị cô hấp dẫn. Cho nên, thời điểm Thẩm Nhược Sơ thổ lộ với cô, không có một chút ngoài ý muốn cô mỉm cười đồng ý.

Quen nhau được hai tháng, vào ngày lễ Giáng Sinh, quan hệ giữa hai người bọn họ lại có thêm một bước đột phá. Ngay sau đó, cô đưa ra yêu cầu chia tay.

"Chúng ta chia tay đi."

Hần vừa mới thức dậy liền nghe được lời cô nói, vẫn nở một nụ cười: "Hôm nay là ngày Cá tháng tư sao?"

"Em nói nghiêm túc."

Hần hơi ngừng động tác, quay đầu lại nhìn cô, thấy biểu cảm của cô không phải đùa, trong nháy mắt ý cười dần biến mất, nhưng vẻ mặt vẫn còn ôn hòa: "Tại sao?"

Cô khéo léo nói: "Chúng ta không hề thích hợp."

"Làm sao không thích hợp? Chúng ta ở bên nhau hai tháng, không phải hai ngày, đột nhiên lại nói không thích hợp..."

Cô nhẹ giọng nói: "Quá nhỏ."

Thâm Nhược Sơ: "?"

Cô không nói chuyện mà mở điện thoại lên nhấn vào một quyển sách, hần nhìn thấy tên sách là << Tổng tài bá đạo tiểu kiều thê >>, chỉ thấy cô lật vài trang, chỉ vào một hàng để cho hần xem.

Hần chăm chú nhìn vào, nơi cô chỉ viết một hàng – "Một tay khó nắm giữ vật cực nóng này", "To như cánh tay trẻ em"...

Cái này con mẹ nó đang miêu tả chày gỗ à?!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 91

Edit: Tộ

Beta: Miêu Nhi

"Bạc ca, anh vào trước đi, trên xe còn có hành lí tôi phải đi lấy. " Trợ lý Tiểu Ninh nói.

Bạc Hà gật đầu, đeo kính râm đi vào khách sạn. Bởi vì đây là ở nước ngoài, hẳn còn chưa đạt tới trình độ ai ai cũng biết nên cũng không cần ngụy trang gì cả, chọn một thang máy không có người đi vào.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, hẳn đang vui mừng khi bản thân có thời gian để thả lỏng, thế nhưng có một bàn tay chen vào chặn cửa thang máy đang đóng.

Bàn tay này rất trắng, trắng nõn như ngọc, mười ngón tay thon dài, móng tay cũng sạch sẽ tinh tế. Hẳn trông thấy, tâm tình không hiểu sao lại nhảy nhót lên, âm thầm suy đoán chủ nhân của bàn tay có phải cũng rất xinh đẹp hay không?

Nghĩ đến đây, Bạc Hà cảm thấy có chút chờ mong, tại sao tốc độ cửa thang máy mở ra lại chậm như vậy?

Hai cánh cửa chậm rãi mở ra, hẳn rốt cuộc cũng nhìn thấy người đứng ở ngoài cửa, quả thực chỉ có cô mới xứng đáng có được đôi bàn tay nõn nà

này.

Mới nhìn thì có chút kinh diễm, càng nhìn lại khiến người ta khen ngợi không thôi, trên đời này sao lại có người hoàn mỹ như thế, mỗi một chỗ đều vô cùng tinh xảo, vừa nhu hòa lại xinh đẹp, vừa lạnh nhạt lại tươi mới, làm cho người khác nhìn không được nhìn thêm lần nữa, luyến tiếc dời mắt đi.

Giống như phát hiện ra ánh mắt của Bạc Hà, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, hơi mỉm cười, sau đó bước vào bên trong. Nhìn thấy con số sáng trong thang máy, cô lại không nhấn gì cả - chứng minh rằng cô và hắn ở chung một tầng, trùng hợp như vậy làm cho nội tâm Bạc Hà nhảy nhót, lợi dụng việc có kính râm, hắn âm thầm quan sát cô gái này.

Trong nháy mắt lại xảy ra tai nạn, cửa thang máy sau khi khép lại, không đi lên trái ngược còn hướng xuống dưới, phút chốc làm cho bọn họ cảm thấy mất đi trọng lực. Hai tay Bạc Hà vịn vào vách tường, tạm thời có thể đứng vững, bởi vì Văn Khanh mang giày cao gót nên không thể giữ thăng bằng, lập tức bổ nhào vào lòng ngực của Bạc Hà.

Một mùi hương mát lạnh dễ ngửi từ hơi thở của Bạc Hà nháy mắt tràn ngập trong khoang mũi của cô. Ầm một tiếng rất lớn, thang máy dừng lại việc rơi xuống, chấn động làm đầu óc hai người choáng váng, cô mới vừa đứng lên lại ngã lên trên người của hắn.

Xúc cảm mềm mại làm cho hắn biết bản thân sờ trúng chỗ không nên sờ, trên mặt có chút xấu hổ, may mắn trong thang máy tối đen không ai nhìn thấy được.

"A! Sao lại thế này?" Trong bóng tối truyền ra tiếng kinh hô của một cô gái, đó là tiếng mẹ đẻ, hắn nghe xong liền hiểu được cô và hắn đều là người Trung Quốc. Trong lòng lại có thêm một chút thân thiết, ấm áp an ủi cô:

"Đừng sợ, chắc thang máy gặp sự cố. Dù sao nó cũng dừng lại rồi, cũng không có việc gì, chúng ta chờ người đến sửa thôi."

Cô đứng dậy, giả vờ kinh ngạc nói: "Anh cũng là người Trung Quốc hả, thật trùng hợp."

Hắn nghe thấy giọng nói vui sướng của cô, không khỏi gọi lên khoe môi: "Đồng hương gặp đồng hương, không nghĩ tới lại cùng bị nhốt trong thang máy."

Một câu làm mất đi sự lo sợ, không khí ở trong thang máy cũng trở nên thoải mái hơn. Hắn lấy điện thoại của mình ra bật đèn pin lên, trước tiên hỏi xem Văn Khanh có bị thương hay không, sau khi nghe được câu trả lời là không, hắn lại gọi điện thoại cho đội cứu hộ thang máy, kể sơ lược tình huống ở đây.

Tắt điện thoại xong, hắn nhìn cô nói: "Đừng lo lắng, bọn họ nói tối đa bốn mươi phút nữa sẽ tới cứu chúng ta."

Cô nhẹ nhàng thở ra: "VẬY TỐT RỒI. "

Trong khi chờ đợi, hai người bọn họ nói chuyện với nhau.

"Thấy tuổi của anh cũng không lớn lắm, anh đến đây để học phải không?"

"Tốt nghiệp đại học đã hai năm, hiện tại đang làm việc ở đây. "

"Thật sự nhìn không ra, anh nhìn như mới mười bảy, mười tám ấy."

"Ha ha, tôi đã hai mươi bốn tuổi rồi. "

....

Bạc Hà rất biết chăm sóc người khác, vẫn bật đèn pin để cô giảm đi cảm giác bất an, cũng thường xuyên thay đổi bầu không khí, rõ ràng đều là người xa lạ mới gặp mặt nhau lần đầu tiên, nhưng lại không hề cảm thấy nhạt nhẽo hay ngượng ngùng.

Văn Khanh thay đổi tư thế, nhẹ nhàng hít vào một hơi. Bạc Hà lập tức phát hiện ra: "Cô có phải bị thương ở chỗ nào hay không? Đừng chịu đựng, có thương tích nhất định phải mau chóng xử lý, cũng may tôi biết một số biện pháp sơ cứu đơn giản. "

Văn Khanh có chút ngượng ngùng nói: "Không có việc gì đâu, chỉ trật chân một chút thôi, nơi này lại không có đèn.."

Cô còn chưa nói xong, Bạc Hà đã ngồi xổm xuống, một tay cầm di động chiếu vào, một tay nâng chân cô lên, không cần hỏi cũng biết bị thương chân nào, bởi vì mắt cá bên phải đã sưng vù lên rồi.

Hắn sờ soạng vài cái, nói: "Không hề lệch xương, nhưng mà sưng thành như vậy, vẫn phải đi bệnh viện kiểm tra một chút mới được."

Cô gật đầu, nhưng nhớ ra hắn nhìn không thấy nên mở miệng nói: "Được."

Bạc Hà không đứng dậy, vẫn duy trì tư thế ngồi xổm, ngẩng đầu nhìn cô: "Tôi biết một số phương pháp mát xa, có thể giúp chân bớt sưng giảm đau, nếu cô không ngại tôi có thể ấn giúp cô."

"Như vậy có làm phiền đến anh không?"

"Không phiền." Nói xong, hắn liền để điện thoại trên mặt đất, đặt chân của cô lên đùi mình, bắt đầu mát xa. Lúc bắt đầu có chút đau, sau đó từ từ không thấy đau nữa, trong lúc thang máy được sửa chữa, cô đã có thể thử đứng lên được.

"Thật sự cảm ơn anh, hiện tại tôi cảm thấy không sao nữa rồi. "

"Chuyện nhỏ thôi, cũng không tốn sức gì, không cần khách sáo."

Cửa thang máy cuối cùng cũng được mở ra, ánh sáng bên ngoài lập tức chiếu vào, quen với bóng tối nên hai người thích ứng không kịp, theo bản năng lấy tay che mắt lại.

Vẻ mặt Tiểu Ninh nôn nóng ở bên ngoài chờ Bạc Hà, cửa vừa mở ra liền vội vàng tiến vào bên trong dìu hẫn: "Bạc ca, anh có sao không? Có bị thương hay không? Xong rồi, là tôi không chăm sóc anh tốt, đi ra ngoài lấy hành lí một chút lại xảy ra chuyện lớn như thế này, Thường ca nhất định sẽ nhai đầu tôi. "

"Tôi không có việc gì, cậu không nói cho anh ta biết, không phải là được rồi sao." Bạc Hà thuận miệng an ủi một câu, quay đầu lại nhìn Văn Khanh, thấy cô đi đứng có chút khó khăn, liền đi qua đỡ cô: "Chúng ta ở cùng tầng với nhau, để tôi đỡ cô đi lên."

Cô cảm kích nói: "Cảm ơn, thật sự cảm ơn anh.... "

Giọng nói đột nhiên im bật, cô có chút ngoài ý muốn nhìn hẫn: "A! Anh không phải là.... "

Mới đầu thì không chú ý, lúc ở thang máy lại không có ánh sáng, nhìn không được rõ lắm, bây giờ cô mới nhận ra hẫn, dù sao Bạc Hà cũng là ảnh đế quốc tế, giả vờ không biết có vẻ không ổn cho lắm.

Hẫn thấy cô nhận ra, bản thân cũng không có ý giấu diếm, ngón trỏ để lên môi, thở dài một tiếng: "Biết thì tốt rồi, đừng có kêu tên tôi lên. " Hẫn sợ fans sẽ tới đây.

Văn Khanh tỏ vẻ đã hiểu, mỉm cười: "Bảo sao cảm thấy anh có chút quen mắt, không nghĩ tới thế nhưng lại là anh. Như thế nào? Quay bộ phim

mới ở Mỹ sao? "

Cô ngoại trừ có chút kinh ngạc ra cũng không có cảm xúc gì khác, ví dụ như hưng phấn, khiếp sợ, kích động,... biểu hiện vô cùng bình tĩnh, điều này làm cho Bạc Hà có chút thương thức, cười nói: "Đúng vậy, mới vừa tiếp nhận một bộ phim, ngày mốt bắt đầu quay. "

"Anh diễn rất chân thật, tôi tin anh sẽ làm tốt! "

"Cảm ơn."

Tiểu Ninh nhìn hai người họ biến mất ở một thang máy khác, không thể tin nổi, nửa giờ trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ảnh đế cao lãnh xuất trần nhà hãn như thế nào lại thân thiện với một người mới quen như vậy?

Văn Khanh dựa theo chuyện ngoài ý muốn ở trong nguyên tác để sắp đặt cuộc gặp gỡ này, hoàn mỹ không thể chê vào đâu được.

Bằng không muốn làm bạn với ảnh đế đã nổi tiếng như Bạc Hà quả thực là một khó khăn lớn. Cho dù lấy bất cứ cớ gì cũng giống như là cố ý tiếp cận, làm cho đối phương phòng bị, cứ như hiện giờ không phải tốt hơn sao? Gặp phải sự cố bất ngờ nên mới kết bạn với nhau.

Chỉ vì muốn hấp dẫn một ánh mắt của Bạc Hà, cô đã tốn không ít công sức. Nào là sử dụng các loại đan dược làm đẹp da vừa bôi vừa xoa, làm một phát trúng một phát, chắc chắn phải thành công. Hiện tại xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm.

Ở khách sạn mấy ngày, chân của Văn Khanh vẫn chưa có tiến triển tốt, Bạc Hà liền sai trợ lý của mình sang giúp cô, còn hãn bởi vì tránh để truyền thông nghi ngờ nên không thể ra khỏi cửa.

Mãi đến khi chân của cô trở nên tốt hơn, muốn mời hãn ăn cơm để cảm tạ, hãn mới lén lút tránh phóng viên cùng cô đi ăn một bữa cơm.

Cô thấy chuyến biển tốt lên liền dừng lại, sau khi ăn bữa cơm này xong cũng không hề liên hệ với hấn, thời gian bọn họ tiếp xúc với nhau quá ít, bám dính quá cũng không tốt, bảo trì khoảng cách vừa phải mới làm cho vị ảnh đế này có thời gian nhớ thương.

Hai tháng sau, bộ phim của Bạc Hà đóng máy, hấn một mình chạy đến bờ biển để đi nghỉ phép, một lần nữa gặp lại Văn Khanh.

Lúc đó cô đang ngồi một mình ở quán bar uống rượu, lúc hấn trông thấy cô cũng là lúc tận mắt nhìn thấy bartender cho thuốc vào rượu của cô, không kịp suy nghĩ liền mang Văn Khanh rời khỏi.

"Sao lại uống thành như vậy?" Bạc Hà nhìn nữ nhân say khướt đang nằm trên người mình, lắc đầu cười khổ, hấn hình như tự đem đến phiền phức cho mình rồi.

Cầm cô để trên ngực hấn, cười vui vẻ nói: "Quá mệt mỏi, uống rượu có thể vứt bỏ hết mọi thứ, khiến cho bản thân thả lỏng một chút."

"Cô không sợ bị người khác thừa cơ hãm hại hay sao? Vừa rồi có người hạ dược vào rượu của cô, nếu không phải đúng lúc tôi nhìn thấy thì bây giờ cô đã khóc rồi."

Văn Khanh cười ha ha: "Làm tình cũng là một cách giải quyết tốt, nói không chừng trong lòng tôi cũng mong chờ việc làm tình này. "

Bạc Hà bắt đắ dĩ: "Nói như vậy tôi làm tình với cô là một chuyện tốt? "

"Ha ha, còn có ai thích hợp làm tình hơn anh nữa. "

Trong lòng hấn nhảy dựng, cúi đầu nhìn xuống, đột nhiên có một đôi môi chặn lấy đôi môi của hấn....

Một đêm mất hồn...

"Chúng ta hẹn hò đi. "

Buổi sáng ngày hôm sau Bạc Hà tỉnh dậy liền nói một câu này.

Không đợi Văn Khanh trả lời, hấn lại tiếp tục nói: "Thực ra lần này anh tới đây chính là muốn thử vận may xem có thể gặp được em hay không, bởi vì lần trước em có nói muốn tới đây để nghỉ phép. "

"Anh đã qua độ tuổi bốc đồng lâu rồi. Đây cũng là lần đầu tiên nhất kiến chung tình với một người, thật khó để tưởng tượng nhưng loại cảm xúc này rất kì diệu. "

"Thời gian chúng ta ở chung không đủ lâu nhưng anh biết người mình muốn tìm bấy lâu nay chính là em. Trôi nổi nhiều năm như vậy, chỉ có em mới khiến anh có cảm giác chúng ta sẽ nắm tay nhau tới già. "

Hấn thâm tình nói một đồng lời chân thành, sau đó không chớp mắt nhìn chăm chăm Văn Khanh: "Hiện tại em có đồng ý làm bạn gái anh, sau này làm vợ của anh không? "

Cô nhìn hấn nửa ngày rồi từ từ thở dài một hơi: "Không phải mọi chuyện lúc nào cũng tốt đẹp như vậy. "

Bạc Hà nghi hoặc: "Là sao? "

Cô uyển chuyển nói: "Chúng ta không thích hợp."

"Anh biết thời gian chúng ta tiếp xúc với nhau quá ngắn, không đủ hiểu biết đối phương, nhưng chúng ta có thể từ từ tìm hiểu nhau, cho nhau một cơ hội. Hay em chê tuổi của chúng ta không thích hợp? Tuy rằng anh lớn hơn em tận bảy tuổi, nhưng anh đảm bảo giữa chúng ta tuyệt đối không có sự khác biệt... "

Cô lắc đầu: "Không phải vấn đề về tuổi tác."

"Vậy là vấn đề gì?"

"Quá mềm."

"?"

Văn Khanh liếc xuống vị trí dưới eo của hắn, cô không nói nhưng hắn nháy mắt đã hiểu ra – Quá mềm, mềm, mềm, mềm.....

Bọn họ quả nhiên có sự khác nhau!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 92

Edit: Dương

Beta: Miêu Nhi

Tô Lạp trở lại ký túc xá, khi chuẩn bị mở cửa bước vào, liền nghe được bên trong phát ra tiếng nói chuyện:

"Thật là buồn cười chết đi được, mấy người không biết lúc cô ta diễn thử cái vai kia, đạo diễn bảo cô ta diễn hoảng sợ, cô ta liền trợn trừng mắt, bảo cô ta diễn kinh ngạc, cô ta cũng trợn trừng mắt, bảo cô ta diễn phẫn nộ, cô ta vẫn tiếp tục trợn trừng mắt... Diễn bất cứ thứ cảm xúc gì cũng trợn mắt lên, ai ai cũng ghen cười, ngay cả đạo diễn còn cười khinh bỉ nữa là. Tôi còn cảm thấy xấu hổ thay cho cô ta, nhưng mà không biết cô ta lấy đâu ra dũng khí hỏi đạo diễn một câu bản thân có đậu hay không."

"Ha ha ha ha....."

"Thật không biết nên nói gì, cô ta không phát hiện ra người khác đang cười nhạo mình sao? Chẳng nhẽ cho rằng bản thân lớn lên xinh đẹp là coi như thiên hạ vô địch!"

"Còn có còn có, sau khi cô ta đi rồi, có người còn đặt cho cô ta một biệt danh, các cô đoán xem là gì?"

"Gọi là gì?"

"Gọi là —— trợn trừng mắt!"

"Ha ha ha....."

Người trong phòng một đám cười đùa vô cùng vui vẻ.

Trong mắt của Tô Lạp hiện lên một tia phẫn nộ, nhưng lại nhanh chóng áp chế xuống, phịch một tiếng đá văng cửa ra. Người trong phòng nhìn thấy cô ta trở về, trên mặt cực kì đặc sắc, bàn tán nói xấu sau lưng người khác lại bị chính chủ trùng hợp nghe được, thật sự quá xấu hổ.

Tô Lạp nâng cằm lên, cao cao tại thượng liếc xéo các cô, không chút để ý nói: "Tôi không có kỹ thuật diễn thì như thế nào? Ít nhất tôi còn có một khuôn mặt xinh đẹp! Không giống với người nào đó, không có kỹ thuật diễn thì thôi đi, lớn lên còn xấu như vậy! Đã xấu xí rồi lại còn thích ba hoa! Trời ạ!"

Sắc mặt ba người lập tức đỏ lên: "Cô nói ai xấu!"

"Ai nói tôi tôi liền nói người đó!"

"Cô!"

"Được rồi, ban nãy chúng ta không phải nói muốn đi ra ngoài ăn cơm sao? Đi thôi đi thôi, đi chậm là hết chỗ đó." Mấy người này từ trước đến nay nếu so miệng lưỡi đều không phải là đối thủ của Tô Lạp, lần này lại tự biết mình đuối lý, nói không lại cô, chỉ có thể nhịn cục tức này.

Tô Lạp dùng thần sắc mỉa mai nhìn mấy người rời đi, đáy lòng cười nhạt, một đám không có liêm sỉ, cũng chỉ biết ở sau lưng bàn tán soi mói người khác, dùng cách hạ thấp người khác để che giấu nội tâm đố kỵ ghen ghét của mình! Càng hạ thấp cô liền chứng minh bọn họ càng ghen ghét cô! Chỉ có người bình thường mới không bị người khác đố kỵ!

Tô Lạp tự an ủi mình một phen, cố gắng dẹp bỏ buồn bực trong lòng, nhưng nghĩ tới buổi thử vai hôm nay lại thất bại, trong lòng cô không khỏi có chút phiền não. Tuy rằng vừa rồi mảng đám người kia rất sáng khoái, nhưng cô không thể không thừa nhận người ta nói không sai, kỹ thuật diễn của cô kì thực tệ muốn chết. Nhưng cô còn có cách nào khác chứ? Cô rõ ràng đã rất nỗ lực nhưng vẫn không thể nào làm tròn được vai diễn, giống như trời sinh đã không có duyên với nghề diễn viên vậy.

Ngay lúc Tô Lạp lâm vào trầm tư, hoài nghi chính bản thân, một âm thanh máy móc trống rỗng vang lên: "Cô có muốn trở thành ảnh hậu quốc tế không? Có muốn trở thành thiên hậu âm nhạc không?"

"Ai?"

"Tôi là hệ thống công lược nam thần đến từ tinh cầu S, có thể giúp cô trở thành siêu sao điện ảnh đa năng!"

.....

Trầm tư nửa ngày, Tô Lạp rốt cuộc cũng hiểu hệ thống công lược nam thần là thứ gì, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ do hệ thống yêu cầu là có thể nhận thưởng những đạo cụ giúp cô tăng kỹ thuật diễn, cải tạo giọng nói, trở thành một siêu sao quốc tế!

Thứ cơ duyên từ trên trời rơi xuống này khiến Tô Lạp vui mừng khôn xiết, thực sự quá vui mừng! Đây đúng là thứ cô cần nhất hiện giờ! Công lược nam thần gì đó đều không quan trọng, đàn ông là cái thá gì, làm sao quan trọng bằng sự nghiệp? Vì thế Tô Lạp cùng hệ thống bắt đầu ra ngoài làm nhiệm vụ.

Hệ thống phân loại nam nhân thành sáu cấp bậc, F là cấp bậc thấp nhất cấp, còn A là cấp bậc cao nhất, nam nhân được xếp thành cấp A tất nhiên là nam thần có chất lượng tốt nhất.

『 Phát hiện mục tiêu! Phát hiện mục tiêu! 』

Ánh mắt Tô Lạp sáng lên, không tự chủ được liếm môi hỏi: "Ở đâu?"

Vừa dứt lời, trước mặt liền hiện lên một tấm bản đồ đi bộ, dùng đường đứt khúc màu đỏ hướng đến mục tiêu, Tô Lạp liền đi về phía mục tiêu theo chỉ dẫn của hệ thống.

Phương Tử Thanh một lần nữa nguyên rủa bạn gái cũ của Hứa Trản, hẳn thật là đầu óc có vấn đề mới đồng ý với Hứa Trản nhảy vào giới giải trí này, bây giờ thì hay rồi, mỗi ngày đều bị một đống fans vây quanh, đuổi theo xin chụp ảnh ký tên, những ngày tháng nhàn nhã trước đây của hắn đã một đi không trở lại.

Đã hai tiếng từ lúc ra khỏi phim trường, hắn còn chưa về nhà được. Lúc này không khác gì đang diễn một phân cảnh trong bộ phim Trốn khỏi thành thị, hắn là diễn viên chính, còn vai phụ là các phóng viên cùng một đám fans, hôm nay có thể thành công đóng máy hay không còn chưa biết, trước mắt hắn đang trốn ở trong nhà WC, dùng điện thoại gọi người khác đến cứu.

Phương Tử Thanh vốn dĩ muốn trốn người đại diện, bởi vậy không mang theo bảo tiêu và trợ lý, một mình đi luôn. Hiện tại không thể không gọi điện thoại cho bọn họ quay lại đón hắn.

Đường Việt cười hả hê nói: "Tử Thanh, cậu muốn trốn cũng không nên một thân một mình rời khỏi chứ! Bây giờ thì hay rồi, bị người ta dồn ép tới mức trốn vào trong WC, như vậy khi nào mới ra được hả?"

Nếu mang người theo liệu có trốn được anh sao? Hắn bỏ tiền ra nuôi một đám người vây mà làm phản hết, không một ai nghe lời hắn! Phương Tử Thanh không kiên nhẫn nói một câu: "Nhanh lên!"

Đường Việt vừa nghe được lời này, liền biết đại thiếu gia đã không thể chịu đựng nữa, sợ hãi xúc động làm ra chuyện gì, vội nói: "Mười phút, lập tức liền đến!"

Phương Tử Thanh cúp máy, nhìn chăm chăm di động xem thời gian, nếu dám để hăn chờ quá một giây, cuối tuần hăn sẽ thông cáo bãi công!

Lúc này cách vách truyền đến một tiếng dò hỏi: "Cái kia, anh đi nhầm hay tôi đi nhầm vậy?"

Phương Tử Thanh lập tức hoảng sợ, chỉ vì giọng nói này rõ ràng là của một nữ nhân.

Không khí im lặng vài giây, Phương Tử Thanh không nói chuyện, lại nghe tiếng mở cửa rồi đóng cửa, cùng với tiếng bước chân dần xa, hăn chậm rãi thở ra một hơi, mặc kệ ai đi nhầm, thanh âm của hăn rất dễ bị nhận ra, tuy rằng chỉ nói mấy câu, nhưng lỡ bị phát hiện sẽ gặp phiền toái lớn.

Hăn thở phào một hơi, lập tức nhìn thấy ngoài cửa hiện ra một đôi giày: "Tôi cố ý đi ra ngoài nhìn, nơi này là WC nữ, cho nên Phương tiên sinh anh đi nhầm rồi."

Phương Tử Thanh cứng đờ, phản ứng đầu tiên là cảm thấy thật xui xẻo! Đi WC mà còn đi nhầm được! Nhưng hăn lại lập tức phát hiện, đi nhầm WC không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là hăn đi nhầm WC còn bị người khác bắt gặp! Nếu truyền ra bên ngoài... kiếp này coi như bỏ!

Người ở bên ngoài còn tốt bụng nhắc hăn: "Phương tiên sinh, bên ngoài không có ai, tôi giúp anh, anh mau rời khỏi đây đi."

Ra, hay không ra? Việc này còn cần suy nghĩ sao? Phương Tử Thanh quyết đoán mở cửa đi ra ngoài.

Tô Lạp nhìn thấy Phương Tử Thanh, chỉ cảm thấy hấn đẹp hơn trên TV rất nhiều, không hổ là nam nhân được hệ thống cho vào cấp A! Cô kiểm chế lại suy nghĩ của bản thân, điềm điềm cười nói: "Anh trốn fans ở bên ngoài sao? Tôi biết một lối dành riêng cho công nhân, có thể đi ra ngoài bằng cửa sau, tôi mang anh đi nhé."

Phương Tử Thanh nhìn cô một cái, gật gật đầu, đè thấp nón xuống, đi theo Tô Lạp.

Tô Lạp thấy hấn không có phản ứng gì với nhan sắc của bản thân, không khỏi có chút thất vọng, cô cũng không tiếp tục nghĩ nhiều mà dẫn hấn ra ngoài.

Lúc đầu thì rất thuận lợi, nhưng mọi việc sao có thể dễ dàng như vậy được? Lúc sắp thành công trót lọt, Tô Lạp té ngã một cái, việc này lập tức bị người khác chú ý. Nói về fans ấy hả, cho dù idol nhà mình có hóa thành tro thì bọn họ vẫn có thể nhận ra, vì thế ngay lập tức thét chói tai chạy tới chỗ Phương Tử Thanh.

"Ở kia!"

Tô Lạp lập tức thay đổi sắc mặt: "Xong rồi, bọn họ phát hiện ra chúng ta!"

Vô nghĩa! Còn cần cô nói sao! Phương Tử Thanh thật không biết nói gì với cô gái này, ban đầu thấy cô có vẻ bình tĩnh, hấn còn cho rằng là một người đáng tin, không ngờ lại hoàn toàn trái ngược! Phương Tử Thanh chuẩn bị chạy trốn, với tốc độ của hấn thoát khỏi đám người này không khó, chẳng qua là có chút mệt mỏi thôi.

Không ngờ tới, nữ nhân kia tự cho mình là thông minh kéo hấn chạy, vừa chạy vừa nói: "Chạy mau, tôi dẫn anh chạy!"

Phương Tử Thanh sắp tức chết rồi! Hắn biết là phải chạy! Vấn đề là cô đừng có tóm tôi! Bị cô kéo thế này thì chỉ liên lụy đến tôi thôi!

Lúc mấu chốt vẫn là Đường Việt đáng tin, một chiếc xe đột nhiên xuất hiện, cửa xe tự động mở ra: "Mau lên đây."

Vì thế Tô Lạp liền kéo Phương Tử Thanh nhảy lên xe, nghênh ngang rời đi.

Mười phút sau, tin Phương Tử Thanh có người yêu liền lên trang đầu của các trang web truyền thông lớn, lần này không phải là tin đồn vô căn cứ, có bằng chứng rõ ràng, có hình ảnh xác thực, trong hình là bóng dáng của một cô gái vô cùng xinh đẹp đang kéo Phương Tử Thanh chạy trốn.....

Đường Việt vội vàng đi làm sáng tỏ, Phương Tử Thanh thì bị mấy tin tức này khiến cho vô cùng phiền não, bạn bè quen biết có thể mắng mấy câu để phát tiết, nhưng ông bà cha mẹ cô chú dì bác hẳn lại không thể mắng, cần phải ôn tồn giải thích, giải thích nửa ngày còn không tin, thế nào cũng bắt hẳn phải dẫn người ta về nhà.....

Sự tình đau khổ tổn công tổn sức như thế này đối với một người mắc bệnh lười ung thư thời kì cuối như hắn... thật sự là rất tàn nhẫn đó! Bởi vậy Phương Tử Thanh đem một bụng tức giận đều đổ lên người Tô Lạp, nếu không phải do cô gái này, hắn sao có thể gặp nhiều phiền phức như vậy?

Nhưng, sóng gió chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Mấy ngày hôm sau, hắn ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy Tô Lạp, bên ngoài cô ra vẻ tốt bụng, bên trong lại không ngừng làm chuyện xấu, điều này khiến hắn cực kì bức bối, hận không thể đánh cô một chút cho hả giận.

Tô Lạp nhìn sắc mặt biến thành màu gan heo của hắn, lén ở trong lòng hỏi hệ thống: "Hệ thống, cách công lược oan gia này có đáng tin không vậy? Tại sao tôi lại cảm thấy hoàn toàn phản tác dụng?"

『 Yên tâm, không thành vấn đề, các cách công lược đều căn cứ vào tính cách, sở thích, EQ, người nhà của mục tiêu cùng những nhân tố ngoài lề khác. Phương Tử Thanh không yêu thích cũng không hứng thú với bất cứ thứ gì, chỉ có như vậy mới có thể khiến cậu ta khắc sâu ấn tượng về cô. 』

Tô Lạp hiểu rõ. Không tồi!

Con đường do hệ thống chỉ ra tất nhiên là không sai, sau khi trải qua một khoảng thời gian tức giận, phát điên, tức đến không thể tức hơn được nữa, trong lòng Phương Tử Thanh dần dần lưu lại hình bóng của cô. Hệ thống thu được độ hảo cảm 75 chính là minh chứng tốt nhất.

『 Kế tiếp cô liền chơi trò mập mờ, thường thường trêu chọc hấn một chút. 』

Vì thế, khi ngã vào trong lòng Phương Tử Thanh, lúc hấn động tình, cô liền nói một câu: "Anh có được hay không vậy? Nếu kỹ thuật không tốt là em không cần đâu đó!"

Theo kinh nghiệm trong quá khứ của Tô Lạp, thông thường vào lúc này, nam nhân hấn sẽ cười tà mị, nói: "Tôi được hay không được, em thử liền biết không phải sao?" Sau đó chính là một màn kinh tâm động phách, đại chiến ba trăm hiệp, dùng thực lực của hấn để chứng minh.

Nhưng lúc này cô lại tính sai rồi, ngay khi Tô Lạp nói xong câu kia, Phương Tử Thanh lập tức đen mặt, độ hảo cảm từ 75 liên tục giảm xuống, đến 0 còn chưa chịu dừng lại.

Tô Lạp trừng mắt, có gì đó không đúng?

Cô ta làm sao biết, bốn chữ "Kỹ thuật không tốt" này chính là nỗi đau khó nói trong lòng Phương Tử Thanh, đã 6 năm trôi qua đều không thể tiêu tan, hấn hoàn toàn không thể chấp nhận được việc này!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 93

Edit: Dương

Beta: Miêu Nhi

Tô Lạp công lược Phương Tử Thanh, vào phút cuối lại thất bại trong gang tấc, hệ thống nói số liệu do nó thu thập không có vấn đề.

『 Lòng người khó dò, cho dù sách lược có hoàn mỹ tới đâu cũng không thể bảo đảm thành công trăm phần trăm, trước tiên cứ bỏ qua, để tôi nghiên cứu lại số liệu của hắn rồi tính tiếp. 』

Vì thế, kế tiếp hệ thống lại hướng dẫn Tô Lạp công lược một người khác, tên là Tô Dục, là tiểu thiên vương trong giới âm nhạc. Lần này không có xảy ra việc gì ngoài ý muốn, công lược thành công, hệ thống thưởng cho cô kỹ năng sơ cấp về kỹ thuật diễn.

Điều này làm cho Tô Lạp vô cùng vui sướng, cuối cùng cũng tin hệ thống đúng là có chỗ khác biệt, không phải một thứ lừa đảo. Sau đó, cô càng thêm cẩn trọng làm nhiệm vụ công lược nam thần. Hôm nay là một nam thần trẻ trung, mai lại là một mỹ nam đang hot, không những có được nam thần, còn có thể tăng cường kỹ năng, quả thực cuộc sống trôi qua vô cùng mỹ mãn.

Nhưng luôn có lúc ngoài ý muốn, ví dụ như khi ở cùng với lão cán bộ Hạ Tấn Sinh, cô lại gặp phải tình huống giống như Phương Tử Thanh, chỉ là ra

vẻ mờ ám hỏi một câu kích cỡ của anh thế nào, độ hảo cảm liền giảm không phanh xuống giá trị âm.

Trời ạ!

Một câu nói vui đùa cũng bị để ý như vậy, sẽ không phải là không được đó chứ? Nhưng số liệu trong hệ thống xác định hẳn thiên phú dị bẩm, hẳn phải rất tự hào mới đúng, nếu không thì cô cũng không dám giỡn như vậy.

Cuối cùng chỉ có thể cho rằng lão cán bộ tương đối nghiêm túc, hẳn không thích kiểu nói giỡn này mà thôi.

Lúc Tô Lạp đang bận rộn chinh phục mấy nam thần này, ở bên kia địa cầu, Văn Khanh đang tâm sự cùng với Sơ Nhị.

Cô đang xử lý công việc ở thư phòng, Sơ Nhị gõ cửa tiến vào, tinh thần có chút sa sút. Một đứa bé trai sáu tuổi đã có vẻ nho nhã của một quý ông, lễ phép, hiểu chuyện, quả thực không phù hợp với độ tuổi của bé.

"Mẹ, con muốn trở về hồi Hoa Quốc một chuyến."

"Làm sao vậy bảo bối? Vì sao đột nhiên muốn về nước?" Văn Khanh có chút khó hiểu, năm đứa con của cô tới bây giờ cũng chưa một lần đòi về quê hương, bé đột nhiên nói như vậy, chắc chắn có nguyên nhân.

Sơ Nhị mím môi, mở to đôi mắt trong trẻo nhìn Văn Khanh: "Mẹ, đây là bí mật của con, con có thể không nói ra sao?"

"Đương nhiên có thể, bảo bối!" Văn Khanh mỉm cười ngồi xõm xuống, sờ đầu hẳn: "Mẹ tôn trọng mọi quyết định của con. "

Từ nhỏ Văn Khanh đã cho bọn nhỏ quyền tự chủ, tốt hay xấu đều do bọn chúng quyết định. Làm đúng, cô sẽ cổ vũ khích lệ, làm sai tất nhiên sẽ phải chịu phạt. Không cần cô nói cái gì, mấy đứa đã tự khắc sâu trong đầu, lần

sau tuyệt đối không tái phạm. Cô chưa bao giờ dùng thân phận người mẹ để ép buộc chúng, ngược lại sống với nhau giống như những người bạn ngang hàng.

Bởi vậy tính cách của mấy đứa nhỏ đều rất độc lập, có chính kiến riêng, đôi lúc một người mẹ như cô còn bị thuyết phục bởi sự thông minh của chúng.

Cô cũng không muốn gạt chuyện thân thế của mấy đứa, lúc chúng hỏi về cha mình, cô liền nói ra mọi chuyện. Đồng thời cũng nói cho chúng biết, cô tôn trọng tự do yêu nhau, thích thì ở bên nhau, không thích thì chia tay, không có ai đúng ai sai, chỉ là không thích hợp mà thôi. Bọn nhỏ cũng không có phản ứng đặc biệt gì, thậm chí còn nói cô thích là được rồi, không cần để ý đến chúng.

Văn Khanh cảm thấy, cô sống đến bây giờ, thu hoạch lớn nhất chính là mấy đứa nhỏ đáng yêu này.

"Trong nước con có thể không quá quen thuộc, dẫn theo vài người, chú ý an toàn, có việc gì gấp thì gọi điện cho mẹ." Văn Khanh nói xong, liền hôn bé một cái.

Sơ Nhị cũng hôn lại cô, có chút ngượng ngùng nói: "Mẹ, thật ra con muốn trở về thăm ba một chút, nhưng lại sợ mẹ hiểu lầm con không yêu mẹ, sợ mẹ buồn, nên con mới không nói."

Văn Khanh nắm nhẹ cái mũi nhỏ của bé, cười nói: "Mẹ là người hẹp hòi như vậy sao? Không có gì đâu, yêu đương tự do là quyền lợi của mẹ, con cũng có quyền quyết định gặp hay không gặp ba của con. Đi đi, mẹ luôn ủng hộ con cho dù là quyết định gì."

Vì thế, Sơ Nhị liền mang theo một đám người về nước. Tuy rằng sinh hoạt ở Mỹ, nhưng bé vẫn lưu ý những tin tức trong nước kể từ khi mẹ nói ba ba của bé là Hạ Tấn Sinh.

Đứa nhỏ lớn lên trong đình đơn thân, thường thường sẽ cảm thấy thiếu hụt tình cảm của cha/mẹ, nhưng Sơ Nhị không giống như vậy, bé không thiếu tình thương, mẹ chăm sóc bé rất tốt, cho nên trong nhà có ba hay không bé không quan tâm. Chỉ là từ nhỏ bé đã có một cái tật xấu, đồ vật của mình cũng chỉ thể có thể thuộc về mình, người khác cho dù ai cũng không thể đụng vào. Cho nên, Hạ Tấn Sinh là cha của bé, cho dù chia tay với mẹ rồi nhưng vẫn là cha của bé. Quan hệ huyết thống không thể cắt đứt, cho nên không phải con mèo con chó nào cũng có thể làm bẩn.

Sau khi Sơ Nhị về nước, việc đầu tiên chính là phái người điều tra bối cảnh của Tô Lạp, sau khi tra xong mới biết, người đàn bà này thế nhưng không chỉ lôi kéo ba của hã, còn có ba của anh cả, em trai thứ ba, thứ tư và cả em gái út nữa! Đúng là rất cao tay!

Sơ Nhị không thích, cực kì không thích, bé cảm thấy ba rất ngốc, suýt chút nữa đã bị nữ nhân kia cho vào tròng! Có người cha ngốc như vậy phận làm con cái có thể không quan tâm sao? Vì thế, Sơ Nhị liền mua cả công ty quản lý của Hạ Tấn Sinh.

Mẹ của bé nói rồi, nhà của bọn họ không thiếu tiền, cho dù bé tiêu sài thế nào cũng không hết, lấy tiền tiêu vật để hiếu kính người cha thân yêu một chút cũng không phải vấn đề gì ghê gớm.

Vì thế bên phía Hạ Tấn Sinh, đột nhiên tài nguyên của công ty đều chuyển qua cho hã, nào là tác phẩm do đạo diễn danh tiếng chế tác, ảnh đế ảnh hậu đều có thể tùy ý cho hã chọn lựa...

Ngay cả người đại diện của hã cũng trợn tròn mắt ngạc nhiên: "Tuy nói bộ phim này đạt được thành công lớn, trong một đêm nổi tiếng khắp Hoa Quốc, lượng fan trên Weibo đã hơn năm ngàn vạn, nhưng như thế vẫn chưa đủ làm cho công ty coi trọng đâu! Có phải lại có vị kim chủ nào coi trọng cậu đúng không? " Quan hệ của hã với Hạ Tấn Sinh tương đối tốt, cũng

biết trước đây hắn đã từng cự tuyệt một nữ kim chủ trong công ty, sau đó bị người nọ phong sát.

Hạ Tấn Sinh cũng có chút thấp thỏm lo âu, thật sự lần bị phong sát trước đây đã khắc sâu trong đầu, hắn không muốn trải qua thêm một lần nào nữa.

"Chắc, chịu chơi như vậy, xem ra là thật lòng với cậu đó. Nếu như không xấu, hay là cậu tạm thời thỏa hiệp đi!" Người đại diện trêu chọc.

Hạ Tấn Sinh nhìn hắn một cái, không nói chuyện, bây giờ hắn đã không còn nhuệ khí của 6 năm trước, không biết có còn vượt qua được lần dụ hoặc này hay không.

May mắn Sơ Nhị không biết cuộc trò chuyện này của hai người bọn họ, nếu không bé nhất định tặng cho bọn họ bảy chữ —— suy nghĩ nhiều là bệnh phải trị.

Lại qua mấy ngày, người đại diện của Hạ Tấn Sinh đột nhiên nhận được lời mời từ một gameshow, do hành trình sáu tháng cuối năm của Hạ Tấn Sinh đã kín lịch nên hắn dự định sẽ từ chối. Nhưng sau khi nghe về thù lao được trả, người đại diện kinh sợ thiếu chút nữa rút luôn điện thoại, cuối cùng không nhịn được đáp ứng luôn.

Cuối cùng, còn nhịn không được hỏi một câu: "Tiết mục của mấy người kiếm được tiền sao? Cho một cái giá cao như vậy, không sợ lỗ vốn hả?"

Người sản xuất chính của tiết mục nói hắn cũng không định ra giá cao như vậy, nhưng có người đầu tư khá nhiều, chỉ định muốn Hạ Tấn Sinh tham gia, hắn còn có thể làm sao bây giờ? Tất nhiên phải là đáp ứng rồi!

Nhưng nhớ đến cảnh tượng ngày đó, chân của hắn đến bây giờ vẫn còn run. Một đoàn xe hơi đắt tiền, hai ba mươi người mặc tây trang đi giày da đeo kính râm bước xuống, gương mặt thì âm trầm, giống như một đám mafia tới gây chuyện vậy. Tiếp theo là một đám trợ lý bí thư, thái độ mườì

phần cung kính đứng nghiêm trang một bên. Khí thể này tuyệt đối giống như một vị hoàng thân quốc thích nào đó ra ngoài chơi vậy. Ai ngờ người bước xuống xe lại là một bé trai tầm sáu, bảy tuổi...

Bây giờ ngồi ngắm lại chính mình lúc còn sáu bảy tuổi, rồi lại nhìn con nhà người ta cũng sáu bảy tuổi, hẳn hết sức tiếc thương cho nhân sinh của mình...

Mặc dù không biết vị hoàng tử của nước nào ra ngoài trải nghiệm cuộc sống, nhưng nhìn sơ qua thì đây tuyệt đối là người có tiền. Hơn nữa đứa nhỏ này tướng mạo cực kì xuất sắc, tu dưỡng cũng rất tốt, khí chất cao quý ưu nhã, chắc chắn sẽ làm tăng rating cho chương trình của bọn họ! Hạ Tấn Sinh năm nay cũng rất nổi tiếng! Nếu tổ hợp hai người này, tất nhiên sẽ cực thu hút người xem.

Vì thế tổng giám vô cùng vui sướng dự định cho bọn họ vào vai bố con.

Sau đó, ở bên kia nước Mỹ, Văn Khanh cũng biết Sơ Nhị chuẩn bị tham gia một tiết mục đang nổi ở Hoa Quốc —— 《 Ba ba là siêu nhân 》 , trong lòng vừa buồn cười lại có chút đau lòng, rốt cuộc vẫn có chút kỳ vọng dành cho người cha này đúng không?

Cô biết, mấy đứa nhỏ cũng biết, Văn Sơ Nhất cực kì ra dáng anh cả, sau khi nói một tiếng với Văn Khanh, bé liền mang theo các em về nước.

Để làm cái gì?

Tất nhiên là để tham gia 《 Ba ba là siêu nhân 》 .

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 94

Edit: Elley

Beta: Wan+Miêu Nhi

Bạc Hà đang ở phòng tập gym, người đại diện cầm theo một tập giấy lại gần: "Cậu có hứng thú với kịch bản này không?"

Bạc Hà dừng vận động, lấy khăn lông lau mồ hôi, lại cầm ly nước, vừa uống vừa hỏi: "Cái gì?"

"Là một show truyền hình thực tế, tuy rằng danh tiếng của cậu không cần đến cái này để củng cố, nhưng bây giờ chương trình trong nước đang hot, cậu ở nước ngoài có độ nổi tiếng cao, còn ở trong nước lại như Cao Lĩnh chi hoa (*), có chút cao không thể với, tham gia một chương trình thực tế sẽ có lợi cho việc tiếp cận quần chúng."

(* Cao Lĩnh chi hoa (高岭之花): dùng để ví von những đồ vật chỉ có thể ao ước chứ không thể chạm.

Bạc Hà từ chối cho ý kiến: "Nói là chương trình truyền hình thực tế, thực chất là diễn theo kịch bản, tôi không muốn lừa gạt fans hâm mộ, anh giúp tôi từ chối đi."

Người đại diện vội nói: "Cái này không giống, 《 Ba ba là siêu nhân 》 là chương trình về tình cảm gia đình nổi tiếng mấy năm gần đây, vẫn luôn

được đánh giá rất tốt, không bắt ép cũng không có chuyện gì giấu diếm. Cha thông minh con đáng yêu cũng là một tổ hợp vô cùng hút phấn (*). Đương nhiên tôi biết cậu sẽ không tham gia mấy chương trình có sẵn kịch bản nên mới cố ý chọn cái này, hưởng hồ cát xê của bọn họ trả rất cao, tận chín con số..."

(* Hút phấn (吸粉): thuật ngữ này thường được sử dụng trong các nền tảng xã hội Internet hiện đại, chủ yếu mô tả các phương pháp hoặc hiện tượng của người dùng về việc thu hút người hâm mộ. Hút phấn có nghĩa là "tăng số lượng người hâm mộ" và "tăng độ phổ biến".

Bạc Hà suy nghĩ, đương nhiên không phải bởi vì cát xê chín con số, mà bởi vì hắn đã xem mấy tập của chương trình 《 Siêu nhân 》 này... hắn hoàn toàn không có sức chống cự với mấy đứa bé dễ thương! Mặc dù trong mắt mọi người hắn là ảnh đế cao lãnh, nhưng thật ra rất thích trẻ con, chẳng qua vì không có con nên hắn mới không cân nhắc chương trình này...

"Mùa này bọn họ sẽ chọn ra các người cha thực tập, chủ yếu mời những minh tinh chưa có con, kết hợp với các em bé siêu đáng yêu khiến cho khán giả thích thú. Có thể cậu không biết, sau khi 《 Ba Ba là siêu nhân 》 chính thức công bố quyết định này, cậu đứng nhất trong cuộc bầu chọn đang diễn ra trên mạng đó. Hơn nữa bởi vì cậu đã nhiều lần công khai ý định sinh con gái, tổ chế tác vô cùng phối hợp cho cậu bắt cặp với một bé gái..."

"Được được, đừng nói nữa tôi đồng ý." Nói nhiều cũng vô dụng, sớm nói hắn được bắt cặp với một bé gái không phải là được rồi sao!

Bên kia, Đường Việt cũng khuyên Phương Tử Thanh: "Lần trước cậu vướng vào scandal tình ái, còn đánh vào camera của phóng viên, làm hình tượng của cậu sụp đổ không ít. Chương trình lần này cậu tuyệt đối phải chú ý, đối xử với trẻ con thì kiên nhẫn một chút, dịu dàng một chút, đây là cách duy nhất để cứu vãn hình tượng đó, tốt nhất đừng tạo thêm scandal nào nữa."

Phương Tử Thanh nằm trên sofa, cười nhạo một tiếng: "Em ghét nhất là mấy đứa trẻ con, đừng mong em có chút kiên nhẫn nào với bọn chúng, đáng lẽ anh không nên nhận chương trình này cho em."

Đường Việt trán nổi gân xanh, dè xuống kích động muốn đánh hấn, kiên nhẫn nói: "Nếu chương trình lần này cậu không gây thêm chuyện, sau này tôi sẽ cho cậu nghỉ dài hạn hai tháng, thế nào?"

Phương Tử Thanh uể oải đáp một tiếng: "Tính sau đi." Bởi vì đối phó với trẻ em bực mình vô cùng, dù có cho nghỉ dài hạn cũng không khơi dậy được hứng thú của hấn.

Đường Việt vô cùng đau đầu, xoay người nhìn một người khác đang chơi game trên sofa là Hứa Trản: "Hứa Trản, cậu cũng thật là, đừng động một chút là nổi nóng, nhất định phải nhẫn nại..."

"Đã biết đã biết, lão Đường sao anh vẫn cứ dài dòng mãi vậy?"

Đường Việt thấy vậy, trong lòng càng thêm lo lắng, hấn đã tạo nghiệp gì mà giờ phải dính vào hai vị tổ tông này!

*

《 Ba ba là siêu nhân 》 mùa này sẽ chọn ra những vị ba ba thực tập, dư luận sau khi biết tin liền không khỏi xôn xao. Những vị minh tinh chưa có con cũng bắt đầu sôi sục. Trên mạng thậm chí còn bầu chọn những "ba ba" mà họ muốn trông thấy nhất, từ ảnh đế quốc tế Bạc Hà, đến tiểu thệ tươi Hứa Trản và Phương Tử Thanh, còn có lão cán bộ Hạ Tấn Sinh, nam thần Thẩm Nhược Sơ... tất cả đều nhận được sự ủng hộ vô cùng cao.

Nhưng các fans cũng chỉ dám YY ở trong lòng, làm gì có chuyện chương trình sẽ mời được tổ hợp này tham gia chứ, có một người thôi bọn họ cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Nhưng mà và mặt tới quá nhanh, 《 Ba ba là siêu nhân 》 công bố tin đã chọn xong những vị ba ba thực tập. Bọn họ còn không thèm giấu giấu diếm diếm làm trò mờ ám - trực tiếp thông báo cho fans danh sách những nam minh tinh tham gia ——

Bạc Hà!

Thẩm Nhược Sơ!

Hạ Tấn Sinh!

Phương Tử Thanh!

Hứa Trản!

Toàn khán phòng sôi trào, không chỉ có fans hét chói tai liên tục, những người trong nghề cũng bị kinh động một phen! Tất cả đều là siêu sao hạng A, phải tốn bao nhiêu tiền mới mời được bọn họ tới đây chứ! Chương trình này điên rồi đúng không!

Các fan thì khỏi phải nói, vui sướng đến điên rồi, liên tục chia sẻ, cổ vũ cho chương trình! Chẳng mấy chốc hệ thống internet đã bị tê liệt, càng khẳng định lực ảnh hưởng của mấy người này là không thể bàn cãi.

"Cổ vũ cho chương trình!"

"Chỉ có thể nói 666!"

"Bọn họ đều là nam thần trong lòng tôi đó!"

"Ngao ngao ngao! Mong chờ thật sự! Chương trình quá xấu xa! Công bố danh sách sớm như vậy làm gì, tận mấy tháng nữa mới phát sóng, tim gan của tôi còn cào quá đi mất!"

Rốt cuộc cũng đến ngày mở máy, mấy đứa trẻ quây quần ở trong nhà chuẩn bị xuất phát, trước khi đi, Sơ Nhất dặn dò em trai em gái: "Đừng làm bại lộ thân phận của bản thân, bởi vì anh cảm thấy mẹ không thích chúng ta nhận cha con với họ."

"Tại sao anh biết?" Sơ Nhị hỏi hần, rõ ràng mẹ nói không ngăn cản bé về nước gặp lại ba ba mà.

Sơ Nhất nhìn cậu, rõ ràng ánh mắt không có chút gợn sóng nào, Sơ Nhị lại từ bên trong nhìn ra được sự khinh bỉ: "Mẹ ở trong nước kêu Tô Văn Khanh, ngoài nước kêu Văn Khanh, chúng ta còn đều mang họ Văn, vì cái gì? Em không nghĩ tới sao?"

Nói xong cũng mặc kệ Sơ Nhị, tiến lên nắm lấy tay Sơ Ngũ: "Tiểu Ngũ, lần trước không phải hỏi ba ba ở đâu sao? Em chuẩn bị được nhìn thấy rồi đó, ngoan ngoãn chơi với ba ba, hai ngày sau anh tới đón em nhé, có được không?"

Sơ Ngũ chớp chớp đôi mắt to tròn, ngoan ngoãn đáp:"Dạ."

Mọi thứ đều được an bài thỏa đáng, năm anh em tạm biệt nhau bắt đầu lên đường, đầu tiên là Văn Sơ Nhất, năm nay bảy tuổi, là anh cả trong gia đình, cha của bé - Hứa Trản lại là ba ba có tuổi đời ít nhất, năm nay mới hai mươi sáu tuổi. Nói cách khác, cha bé mười tám tuổi đã có bé.

Có người cha nhỏ tuổi như vậy, quả thực không đáng tin cậy một chút nào.

Đó là ấn tượng đầu tiên của Văn Sơ Nhất đối với Hứa Trản. Sự thật chứng minh, cha bé quả thực không đáng tin cậy!

"Tới đây." Chuông cửa vang lên, Hứa Trản một tay cầm điện thoại, một tay nhanh chóng kéo cửa ra, đôi mắt hoàn toàn không rời màn hình trò

chơi: "Chờ tôi chơi xong màn này đã!" Sau đó lại lẹp xẹp lẹp xẹp chạy ra sô pha, vùi đầu tiếp tục chơi.

Nhân viên công tác đứng ở một bên cũng cạn lời, vội vàng nhìn sang Sơ Nhất, sợ bé cảm thấy xấu hổ. Nhưng Văn Sơ Nhất lại thần sắc không đổi, bình tĩnh đi vào, giống như đã sớm biết cha của bé có đức hạnh gì, hoàn toàn không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Chờ Hứa Trản chơi xong, nhìn trong phòng xuất hiện không ít người. Bấy giờ mới bừng tỉnh nhớ tới, hôm nay hình như hẳn phải tham gia chương trình gì đó?

"Ủa? Đứa nhỏ đâu? Không phải nói tôi sẽ làm ba ba sao?"

Tổ camera đành phải duỗi tay chỉ chỉ sau lưng hẳn, Sơ Nhất vẫn vô cùng quy củ ngồi trên sô pha, trên mặt không buồn không vui, không khóc cũng không nháo, bộ dáng cao quý lãnh diễm nhìn hẳn.

Hẳn chơi bao lâu, bé liền nhìn bấy lâu, tất cả mọi người trong phòng đều cảm nhận được sự áp lực trong ánh mắt kia, cố tình đương sự lại không hề phát hiện ra.

Hứa Trản quay đầu lại, vừa nhìn thấy Sơ Nhất, hẳn lập tức ngậy ngấn cả người:

"Con..."

Khuôn mặt quen thuộc này... khiến hẳn đột nhiên nhớ lại thời niên thiếu. Đúng là ám ảnh kinh hoàng, nghĩ lại mà rợn người.

Cùng lúc đó, Sơ Nhị cũng đã tới nhà của Hạ Tấn Sinh, quả thật người đàn ông này đáng tin cậy hơn Hứa Trản nhiều. Hẳn năm nay đã ba mươi tuổi, thành thực lại ổn trọng, tạo cho người ta một loại cảm giác cực kì an

toàn đáng tin. Nhưng mà ở trong mắt Sơ Nhị, hẳn vẫn là một ba ba ngốc suýt chút nữa bị hồ ly tinh câu đi.

Hạ Tấn Sinh tươi cười làm thân, khom lưng bế Sơ Nhị lên: "Ba ba tên là Hạ Tấn Sinh."

Hắn còn chưa cảm thấy gì, tổ quay phim đã ngạc nhiên xì xào: "Gì vậy? Đôi này không khác gì cha con luôn!" Cả hai khuôn mặt như cùng một khuôn đúc ra, nếu nói không phải thân sinh... Từ từ, không phải cậu bé này chính là người đầu tư một khoản tiền lớn, chỉ định Hạ Tấn Sinh vào vai ba ba sao? Hình như bọn họ vừa mới phát hiện ra một chuyện tà đình gì đó.

Đương nhiên, tổ quay phim cũng chỉ dám YY trong lòng, không dám tìm tòi quá sâu.

Sơ Tam lớn lên rất giống Văn Khanh, nhưng lại di truyền sự lười biếng của Phương Tử Thanh, hai cha con vừa mới gặp nhau, chưa nói được mấy câu đã nằm lăn lê bò toài trên sofa lông cừu. Về sau nhân viên nhìn không nổi nữa, đưa ra một nhiệm vụ là ba ba cùng con phải làm cơm trưa.

Phương Tử Thanh không phản đối, hỏi Sơ Tam một tiếng: "Muốn ăn gì?"

Sơ Tam chậm rì rì nâng mí mắt lên: "Ba biết làm gì?"

"Mỳ."

"Nga."

Vì thế, dưới ánh mắt khiếp sợ của tổ quay phim, mỗi người ôm một hộp mì gói. Phương Tử Thanh còn tri kỷ hỏi Sơ Tam muốn ăn thêm gì không, hẳn lấy từ trong tủ lạnh một chiếc xúc xích ăn liền, trực tiếp bẻ làm đôi để vào trong hộp mì.

Lười đến mức tận cùng.

Sơ Tứ năm nay mới ba tuổi rưỡi, vẫn vô cùng non nớt. Bởi vì Thẩm Nhược Sơ ở chung với cha mẹ, cho nên khi Sơ Tứ xuất hiện, người vui mừng nhất không phải Thẩm Nhược Sơ mà là cha Thẩm mẹ Thẩm. Thẩm Nhược Sơ đã gần ba mươi rồi mà còn chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, hai vợ chồng già vì thế rất muốn được ôm cháu trai vào lòng. Sơ Tứ xuất hiện chính là để thỏa mãn nguyện vọng của hai người, từ sáng sớm hai ông bà đã chuẩn bị phòng ngủ cho bé, cha Thẩm còn đích thân làm một món đồ chơi thủ công, hoan hỉ chờ "Tôn tử" đến.

Sơ Tứ vừa đến liền ngọt ngào gọi ba ba, ông nội và bà nội - làm cho hai ông bà hạnh phúc cười tít mắt, vội vàng ôm lấy bé: "Ai u bảo bối ngoan quá, nếu là cháu ruột của ông bà thì tốt rồi!"

Hai người đều đã già nên mắt không còn tốt như trước, nhưng khi đứng ở khoảng cách gần, bọn họ không khỏi ngạc nhiên nói: "Đứa bé này giống y như đóc Nhược Sơ hồi học tiểu học!"

"Để tôi nhìn xem nào. Không sai!" Bọn họ đang muốn hỏi Thẩm Nhược Sơ, nhưng lại nhìn thấy một đống camera xung quanh nên cố gắng nhin xuống. Chẳng qua càng thêm yêu thích Sơ Tứ, nếu nói ban đầu có năm phần thích, thì hiện tại chính là mười phần.

Sau khi kết thúc lịch trình hai ngày một đêm, người một nhà lưu luyến không rời tạm biệt Sơ Tứ. Lúc này mẹ Thẩm mới hỏi Thẩm Nhược Sơ: "Con trai, mẹ cũng không phải người có tư tưởng bảo thủ. Nếu con có con riêng bên ngoài thì cứ mang về đây, mẹ sẽ nuôi nó. Không cần giấu giấu diêm diêm để thử lòng cha mẹ đâu."

Thẩm Nhược Sơ: "?"

Mẹ Thẩm cho rằng hãn giả ngu, dứt khoát nói ra suy nghĩ của bản thân: "Đứa nhỏ này không phải con của con sao? Con có thể giấu được người khác nhưng sao giấu được mẹ. Chẳng qua bây giờ con trưởng thành nên vỡ

nét hết rồi, không còn giống như hồi nhỏ nữa. Nhưng Sơ Tứ bây giờ không khác gì con thời còn học tiểu học cả, nói không phải thân sinh thì ai tin chứ!"

Thâm Nhược Sơ dờ khóc dờ cười, có phải mẹ hẳn muốn cháu trai đến điên rồi không? Đến cả bạn gái hẳn còn không có thì lấy đâu ra phước phận làm cha??

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 95

Edit: Elley

Beta: Miêu Nhi

Đối lập với sự cao quý lãnh đạm của Sơ Nhất, các loại ghét bỏ của Sơ Nhị, tính tình như cùng một khuôn đúc ra của Sơ Tam, Sơ Tứ với "mấy ông bố", Sơ Ngũ cùng Bạc Hà lại ngọt đến rụng răng.

Trước khi Sơ Ngũ tới, Bạc Hà đã bố trí sẵn một phòng công chúa, các món đồ chơi, vật trang trí đều do một tay hăn mua. Hăn còn chuẩn bị rất nhiều món quà nhỏ, một bên giới thiệu với màn ảnh, một bên lại ảo tưởng bộ dáng vui vẻ của cô bé khi nhận được những món quà này. Cuối cùng còn cẩn thận bọc lại những góc cạnh nguy hiểm trong nhà bếp, phòng ngủ trẻ con va vào bị thương. Về mặt chờ mong của ảnh đế bất tri bất giác làm cho cả căn phòng ấm áp lên.

Rốt cuộc cũng nghe được có người nói, bạn nhỏ sắp tới rồi, Bạc Hà liền đi ra ngoài cửa đứng chờ. Tới lúc cửa xe mở ra, bé con gọi một tiếng ba ba khiến trái tim của hăn hoàn toàn tan chảy.

Lông mi cong cong, mắt to sáng rực giống như một viên thạch hắc diệu xinh đẹp. Bé mặc một bộ váy công chúa hồng nhạt, mái tóc mềm mại, lại thắt hai cái bím tóc nhỏ xinh, mềm mềm mại mại, siêu cấp dễ thương. Quả thực hoàn toàn thỏa mãn trí tưởng tượng của Bạc Hà về một cô con gái rườu.

Bạc Hà ôm Sơ Ngũ, nhìn không được hôn một cái: "Bảo bối, con tên là gì?"

"Ba ba, con tên là Sơ Ngũ."

"Sơ Ngũ? Một cái tên rất hay, nhưng tại sao lại gọi là Sơ Ngũ? Con sinh vào ngày 1 tháng 5 hả?"

"Không phải ạ, bởi vì con có bốn anh trai, Sơ Nhất, Sơ Nhị, Sơ Tam, Sơ Tứ, cho nên con chính là Sơ Ngũ."

Bạc Hà: "....." Một hai ba bốn năm, không thiếu một số!

Diện mạo Sơ Ngũ là sự kết hợp tất cả những ưu điểm của Văn Khanh và Bạc Hà, vừa nhìn có lẽ sẽ cảm thấy không giống, nhưng nếu cẩn thận quan sát - sẽ phát hiện ra cô bé cùng hai người có rất nhiều điểm giống nhau. Ví dụ như, lông mày, chiếc mũi, miệng giống Bạc Hà, còn đôi mắt, lỗ tai, khuôn mặt thì lại giống Văn Khanh.

Bạc Hà cùng Sơ Ngũ ở chung càng lâu, càng phát hiện điểm chung của hai người rất nhiều. Thế giới rộng lớn là bao, giới giải trí đập mặt đi xây lại cũng không phải chuyện lạ gì, vậy lớn lên giống nhau thì có làm sao chứ?

Sau khi quay xong tập đầu tiên, tổ biên tập bắt đầu đẩy nhanh quá trình cắt nối.

Hai tuần sau sẽ bắt đầu chiếu phim.

Không cần tuyên truyền, không cần quảng cáo, các fans đều đã hóng thành hươu cao cổ.

Đa số khán giả chủ yếu muốn xem thần tượng của mình là các "Ba ba", nhưng sau khi chương trình được công chiếu, cơ hồ tất cả mọi người đều trở thành fans của mấy đứa "con"!

Ví dụ như Sơ Nhất chính là hình tượng tổng tài bá đạo cao lãnh lạnh lùng, rõ ràng tuổi còn nhỏ lại ổn trọng thành thực cực kì, cái này chính là tương phản mạnh trong truyền thuyết, đánh trúng tim của vô số thiếu nữ, đặc biệt là khi bé nói chuyện với Hứa Trần về trò chơi.—

"Phần lớn gamer là những người thất bại ở trong đời thực, vậy nên mới muốn chơi trò chơi để tìm được bản thân mình trong đó."

"Không thể ngăn cản bản thân mù mị vào trò chơi. Đó không phải chơi game mà là bị game chơi!"

"Một người trưởng thành thế nhưng không khống chế được dục vọng của bản thân, trách không được ba ba đến nay còn chưa có bạn gái!"

Lời nói sắc bén, điêu luyện cực kì. Tiểu đại nhân ra vẻ thuyết giáo, cùng với bề ngoài non nớt của bé tạo thành một sự tương phản lớn, quả thực là siêu cấp đáng yêu.

Hứa Trần lại buột miệng thốt ra một câu: "Con rất giống mỗi tình đầu của ba ba!" Cũng trở thành hot search.

Hay là Sơ Nhị luôn ghét bỏ cha mình quá ngốc nghếch, lần đầu tiên lên sân khấu đã bị cộng đồng mạng phát hiện - mặt mày của bé cực kỳ giống Hạ Tấn Sinh, cơ hồ là giống nhau như đúc. Một cơn sóng bình luận tag @Hạ Tấn Sinh vào, hỏi bé có phải là con ruột của hắn hay không? Lão cán bộ dờ khóc dờ cười, liên tục phủ nhận không phải.

Còn có Sơ Tam cùng với Phương Tử Thanh lười biếng như nhau, dân mạng không khỏi cảm thán: Chuyện này quá thần kì! Khuôn mặt giống nhau thì thôi đi, tính cách còn giống nhau như vậy, không phải thân sinh mới là lạ đó!

Cùng với ảnh hồi bé của Thẩm Nhược Sơ giống với Sơ Tứ hiện tại như đúc, các fans bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Chương trình

chắc chắn đây không phải con ruột đó chứ?

Nhưng để người ta kinh ngạc nhất vẫn là cha con nhà Bạc Hà, vị ảnh đế này ngày thường cực kì lạnh lùng cao ngạo, nhưng mà lần này hoàn toàn phá vỡ hình tượng của hắn từ trước đến nay! Hóa thân thành nô lệ của nữ nhi - một ông bố cực kì cưng chiều con gái rệu! Hai người ở chung vô cùng ngọt ngào, người xem hâm mộ đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ha ha ha ha! Nhìn Hứa Trán bị tiểu tổng tài giáng đạo kìa, hoàn toàn nói không ra lời, phải quỳ xuống vái lạy!"

"Sơ Nhị quá đáng yêu, lúc nào cũng ghét bỏ người cha ngu ngốc, hình tượng lão cán bộ của Hạ Tấn Sinh coi như sụp đổ!"

"Rất muốn bắt trộm Sơ Tam về nhà nuôi, @Phượng Tử Thanh nam thần làm ơn chiếu cố tốt tiểu nam thần đi, trẻ con ăn mì gói không tốt lắm đâu!"

"Chỉ có một mình tôi nghi ngờ Sơ Tứ là con của Thẩm Nhược Sơ sao?"

"Lầu trên +1!"

"Tiểu Ngũ thực đáng yêu, tại sao trên đời lại có một đứa bé đáng yêu như vậy!"

"Cha con Bạc ảnh đế và Tiểu Ngũ rất ngọt ngào, nhất định là chương trình muốn bắt tôi sinh con gái đây mà!"

Mấy đứa trẻ được rất nhiều người thích. Nhưng mà chuyện khiến người ta kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi chính là... năm đứa trẻ này đều đến từ một gia đình, Sơ Nhất đến Sơ Ngũ, tên không khác gì số thứ tự, hoàn toàn không dùng tí chất xám nào!

"Cha mẹ của mấy bé nhất định là đời trước đã cứu vớt hệ Ngân Hà!"

"Trời ạ! Bảo bối đáng yêu như vậy tôi chỉ cần một đứa thôi là năm mơ cũng có thể cười tỉnh, nhà bọn họ thế nhưng có năm đứa!"

"Không phải nói giỡn đó chứ? Một mẹ đẻ ra năm đứa con?"

"Không biết là gia đình nào có diễm phúc đẻ ra năm đứa trẻ như vậy?"

"Cổ vũ cho mama! 6666! Tiếp tục sinh thêm một đội bóng nữa!"

"Ai có thể cho tôi biết, đẻ nhiều như vậy sẽ bị phạt bao nhiêu tiền không?"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 96

Edit: Hoài

Beta: Miêu Nhi

Ảnh hưởng sau khi tiết mục phát sóng rất tốt, ratings vẫn luôn ở mức cao. Ngay từ đầu fan đến là vì năm vị ba ba, sau này tất cả đều bị năm đứa bé thu hút. Từ sở thích cá nhân đến khí chất hàm dưỡng của chúng đều có thể trở thành chủ đề mà mọi người bàn tán say sưa, ngay cả xuất thân bọn họ cũng không chịu bỏ qua.

Năm đứa bé vừa xuất hiện liền có người đi điều tra xuất thân gia đình của mấy đứa, nhưng cho dù dân mạng có thần thông quảng đại thế nào cũng không thể tra ra manh mối gì. Mấy đứa bé này giống như xuất hiện từ trong không khí, đột nhiên đến tham gia chương trình. Vì thế dân mạng nhao nhao suy đoán chúng có bối cảnh thâm hậu, nào là đại lão giới giải trí, tổng giám đốc xuyên quốc gia, hào môn thế gia, quan nhị đại..., đa dạng đủ loại, đã thế người nào nói cũng có lý, giống như bọn họ chính là người đẻ ra chúng vậy.

Tuy nhiên lại không có một suy đoán nào được phía chính chủ chứng thực cả, bởi vậy lai lịch của mấy đứa trẻ càng trở nên thần bí. Nhưng càng thần bí thì càng khiến người ta hứng thú, càng muốn điều tra rõ ràng.

Không chỉ fan hâm mộ mà ngay cả năm vị ba ba cũng cảm thấy hứng thú. Cha con trời sinh có huyết mạch ràng buộc. Tuy rằng năm người không

biết mấy bé là con của bọn họ nhưng trực giác khiến bọn họ có một loại cảm giác thân cận trời sinh với con của mình. Càng ở chung với chúng thì càng thích chúng hơn, thậm chí Bạc Hà còn có ý định thương lượng với ba mẹ Sơ Ngũ để nhận cô bé làm con gái nuôi. Nhưng miệng của chương trình thực sự quá kín, hoàn toàn không thể hỏi thăm được bất cứ tin tức gì về gia đình của Sơ Ngũ.

Chương trình thực sự rất oan, bởi vì chính bọn hắn cũng không biết lai lịch của mấy đứa bé kia. Ngay cả việc mấy đứa là anh em ruột, bọn hắn hỏi tên thì mới biết đó chứ.

Không thể hỏi thăm được tin tức từ chương trình, Bạc Hà lại không muốn lừa Sơ Ngũ để cô bé nói ra tin tức về gia đình. Hắn thực sự thương Sơ Ngũ như con gái ruột, không muốn cô bé phải chịu sự lừa gạt hay ác ý dù chỉ một chút. Vì vậy hắn thà dùng nhiều thời gian hơn để điều tra từ những nơi khác cũng không muốn cô bé mất niềm tin với mình.

Những người khác mặc dù không có ý nghĩ nhận con nuôi như Bạc Hà, nhưng cũng rất thích mấy đứa trẻ này, không muốn sau khi chương trình kết thúc liền cắt đứt liên hệ. Bởi vậy cũng muốn tìm hiểu tin tức về gia đình của chúng, sau này nhớ thì còn có thể đi thăm được. Thế nhưng mấy đứa bé đã hạ quyết tâm không muốn nhận bọn hắn, càng không để lộ ra bất cứ tin tức gì.

Chớp mắt đã đến buổi thu của tập cuối cùng, mấy tập trước đều quay riêng ở nhà của từng người nhưng tập cuối là năm cặp cha con làm nhiệm vụ cùng nhau! Từ sau khi biết năm đứa bé là anh em ruột, tất cả fan hâm mộ đều mong đợi tập này bởi vì bọn họ cảm thấy năm đứa bé thường ngày ở chung với nhau chắc chắn sẽ rất đáng yêu.

Nếu tất cả sống chung với nhau ba ngày hai đêm, chương trình 100% sẽ tăng ratings!

Năm ba ba mặc dù đều là nam thần trong giới giải trí, nhưng ngoại trừ Hứa Trản và Phương Tử Thanh ra thì những người còn lại đều không có giao lưu gì, giống như vua thì không muốn gặp vua ấy. Tuy nhiên nếu đã lẫn lộn trong giới giải trí thì kỹ năng xã giao đều phải đạt điểm tối đa, cho dù lần đầu tiên hợp tác cũng không có cảm giác lạnh nhạt xa lạ. Còn mấy đứa bé thì tất nhiên càng không có gì khó chịu!

Cuộc sống sinh hoạt chung trong ba ngày tràn ngập tiếng cười, mấy đứa bé trong lúc lơ đãng luôn mang lại thật nhiều ấm áp cho bọn hắn. Nhưng bữa tiệc nào cũng có lúc tàn. Vào buổi sáng ngày thứ ba, trong không khí có chút buồn rầu khó nói, bởi vì mỗi người đều biết hôm nay bọn họ sẽ phải chia tay.

Nhiệm vụ cuối cùng là năm người cùng hợp tác làm một bữa cơm đoàn viên.

Vì vậy mấy người liền bắt đầu bận rộn, mỗi người đều làm món sở trường của mình với chủ bếp là Thẩm Nhược Sơ và phụ bếp là Hạ Tấn Sinh, tay nghề của hai người này không tệ. Ngay cả Phương Tử Thanh mắc bệnh ung thư lưỡi thời kỳ cuối cũng cố gắng hiện một món trứng xào cà chua - món này hẳn cố ý học sau khi bị dân mạng trách móc là cho một đứa trẻ ăn mì tôm.

Đủ loại đồ ăn được bưng lên đặt trên bàn, sau đó nhóm ba ba mang theo bọn nhỏ ngồi quây quần với nhau, vừa ăn vừa trao đổi những kinh nghiệm mà bọn hắn đạt được trong thời gian chăm sóc trẻ nhỏ.

Thật ra cũng không phải kinh nghiệm gì vì mấy đứa bé đều rất ngoan và không cần phải bận tâm nhiều, chúng không hề hư một chút nào. Năm người nhao nhao tỏ vẻ nếu như trẻ con đều như thế này thì bọn hắn sinh một đội bóng cũng được!

Bởi vì nơi để dùng cơm không đủ lớn, không thể chứa nổi năm cặp cha con cùng với vô số máy quay nên bọn họ đành phải ăn cơm ở phòng khách. Bởi vì trong phòng khách có TV nên trước khi ăn cơm Sơ Tư và Sơ Ngũ đều ngồi xem hoạt hình, ngay cả lúc ăn cơm cũng không tắt, tuy nhiên lúc này TV lại chiếu đến tin tức của giới truyền thông.

"...Vào buổi sáng hôm nay Forbes vừa mới công bố danh sách những người giàu có nhất thế giới. Cô Văn Khanh đến từ Hoa Quốc chiếm vị trí đứng đầu với 960 tỷ đô la Mỹ, đây là người giàu nhất thế giới đầu tiên của Hoa Quốc cũng là nữ doanh nhân đầu tiên trong lịch sử đạt được vị trí này..."

Ông kính vừa chuyển liền xuất hiện tư liệu về nữ tỉ phú này, bên cạnh một đoạn giới thiệu dài ngoằng bằng tiếng Anh là ảnh của cô.

Cho dù thời gian trôi qua như thoi đưa nhưng những người đàn ông ngồi ở đây chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra người trên tấm ảnh, người mà cho dù có hóa thành tro thì bọn họ vẫn nhận ra được. Trong nháy mắt, nỗi sợ hãi ba chữ "không thích hợp" lại xuất hiện trong đầu.

"Quá ngắn!"

"Quá nhỏ!"

"Yếu sinh lý!"

"Quá mềm!"

"Kỹ thuật kém!"

Nói tóm lại chính là_

Anh không được!

Tất cả năm người Bạc Hà hoặc mang vẻ mặt phức tạp khó có thể diễn tả được thành lời hoặc đang rơi vào trong hồi ức vừa yêu vừa hận. Phương Tử Thanh lại hận nghiêng răng nghiêng lợi, người con gái kia đã từng cho rằng hắn là trai bao, lại còn nói hắn kĩ thuật kém. Nhưng không thể phủ nhận rằng hắn vừa gặp cô đã rung động, nhất kiến chung tình với cô, nếu không thì những năm qua tại sao hắn luôn nhớ mãi không quên chứ? Chỉ đến khi hắn bị Tô Lạp trêu chọc mới dần thoát khỏi ám ảnh về cô. Mà bây giờ lại nhìn thấy kẻ đầu sỏ gây tội này, tất cả những tình cảm hắn giấu kín dưới đáy lòng lại trở dậy, trào dâng lên một lần nữa.

Ngay vào lúc năm người vừa khiếp sợ vừa phức tạp thì Sơ Ngũ lại vui vẻ chỉ vào người trên TV nói: "Là mẹ!"

Chỉ hai chữ ngắn ngủi thôi nhưng lại giống như một đạo sấm sét giữa trời quang bỗng thẳng vào đầu năm người. Bọn họ giống như bị ấn nút tạm dừng, đầu óc đã không thể nghĩ gì nữa, chỉ có thể cứng ngắc xoay đầu lại từng chút từng chút.

Bạc Hà chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ để mình không có biểu hiện gì kì lạ, hỏi bé một cách ôn nhu: "Tiểu Ngũ, con vừa nói cái gì?"

Sơ Ngũ vui vẻ nói: "Ba ba, là mẹ!" Bé lại chỉ vào ảnh Văn Khanh còn chưa biến mất trên TV lặp lại một câu: "Kia là mẹ!"

Trong đầu Bạc Hà rất nhanh hiện lên một hình ảnh, dường như đang tua lại ký ức, cuối cùng hình ảnh dừng lại vào một đêm kia, hắn triền miên cùng cô gái mà hắn thích và cũng bởi vì quá tuyệt vời nên hắn vẫn luôn nhớ kỹ ngày hôm đó...

Ngay khi tiết mục bắt đầu hắn đã hỏi qua ngày sinh của Sơ Ngũ, hai tuổi lẻ ba tháng, nếu lùi về trước 275 ngày thì vừa lúc chính là vào một đêm kia...

Bạc Hà sợ ngậy ngậy người vì suy đoán của mình, không dám tin nhìn ảnh chụp trên TV rồi lại cúi đầu nhìn bé con mềm nhũn bên cạnh, bé con cười ngọt ngào khiến trái tim của Bạc Hà thoáng chốc đã bị hòa tan.

Đây thực sự là... quá tốt rồi! Ước mơ trở thành sự thật, Sơ Ngũ trở thành con gái ruột của hẳn! Không còn chuyện nào kinh ngạc và vui vẻ hơn chuyện này! Cô gái hẳn thích sau một đêm triền miên đã sinh ra con của bọn họ, mặc kệ cô đưa ra lý do gì thì bé con cũng là con của hẳn, vậy là đủ rồi!

Ánh mắt của Bạc Hà càng ngày càng trở nên sáng rực, giống như chứa đựng cả trời sao khiến cho người khác không dám nhìn thẳng. Hẳn ôm chặt con gái yêu vào lòng, thế nào cũng không chịu buông tay.

Những người khác còn đang chìm trong nỗi khiếp sợ mối tình đầu/ nữ thần/ bạn gái cũ trở thành người giàu nhất thế giới, còn có năm đứa con mà mình lại là cha của chúng nên không chú ý tới sự thay đổi của Bạc Hà. Nhưng mấy đứa bé lại nhìn thấy, Sơ Nhị vừa nhìn lấy dáng vẻ này của hẳn thì người anh trai cuồng em gái thời kỳ cuối rất không vui, bé làm sao có thể không biết người này đang muốn cướp em gái của bé chứ? Sơ Nhị cười nhạo một tiếng: "Chỉ một mình chú biết thì có ý nghĩa gì? Mọi người đều biết mới vui chứ!"

Sơ Nhất vừa nghe giọng điệu này liền biết em trai chuẩn bị đi gây sự, bé dùng ánh mắt không đồng ý ngăn Sơ Nhị lại. Sơ Nhị nhìn bé: "Anh cả chẳng lẽ không muốn xem vẻ mặt của bọn họ sau khi biết chân tướng sao? Còn em lại rất mong chờ đó."

Sơ Tam xưa nay không thích nói chuyện cũng bất thành linh mở miệng: "Bọn họ có quyền biết được chân tướng."

Ba bé ra vẻ bí hiểm khiến cho năm vị ba ba đầu óc mơ hồ, nhưng cũng biết chuyện mà các bé đang thảo luận có liên quan với bọn hẳn.

Hứa Trản theo bản năng liền thuận theo lời của Sơ Tam nói: "Đúng, chúng ta có quyền biết chân tướng, mấy đứa có chuyện gì thì cứ nói thẳng."

Sơ Nhất nhìn hăn một lúc, trong ánh mắt không có chút gợn sóng nào nhưng lại khiến cho Hứa Trản cảm nhận được sự đồng tình.

Vì sao cha gốc nhà mình vội vàng đi tìm chết như vậy? Không biết là phúc, làm một người gốc ghêch không hay biết gì không tốt sao?

Nhưng mà Hứa Trản lại không nhận được tín hiệu của hăn, rất mong đợi bé nói ra chân tướng là gì.

Sơ Nhất liền nói: "Vậy thì con đành phải nói cho ba vậy. Năm anh em chúng còn đều cùng một mẹ sinh ra nhưng lại không cùng một cha."

"Năm người theo thứ tự chính là cha ruột của chúng con."

Năm người có cảm thấy kinh hỉ hay không? Ngạc nhiên hay không? Kích thích hay không?

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 97

Edit: Hoài

Beta: Miêu Nhi

Trong phòng vô cùng tĩnh lặng, dường như cả tiếng hít thở cũng tạm ngưng sau khi Sơ Nhất nói cho bọn hắn biết chân tướng.

Năm người theo thứ tự chính là cha ruột của chúng con - nói từng chữ bọn hắn còn hiểu, nhưng sau khi hợp lại thành một câu thì lại không hiểu tí nào là sao?

Trong lòng mỗi người đều đang hoài nghi liệu có phải mình xuất hiện ảo giác hay không, nếu không thì tại sao lại nghe được chuyện không thể tượng tượng nổi như vậy?

Nhưng vẻ mặt của Sơ Nhất rất nghiêm túc khiến cho bọn hắn biết bé không phải đang nói đùa. Năm người dần dần hóa đá, trên mặt đều là hai chữ "mông lung".

Vì vậy, lời của bé có khả năng... là sự thật?!

Sấm sét giữa trời quang! Không không không, sấm sét giữa trời quang đã không đủ để diễn tả tâm tình của bọn hắn vào lúc này, ngôn ngữ của nhân loại quá thiếu thốn nên không thể diễn tả được tâm tình của mấy người đang ngồi ở đây.

Cái này gọi là gì? Vui sướng khi được làm cha? Là một người đàn ông độc thân 24k ngay cả bạn gái cũng không có, lúc nào cũng tản ra mùi cầu độc thân thơm ngát! Đột! Nhiên! Lại! Có! Con! Mà con đều đã biết đi! Đời người kinh ngạc khắp nơi, không cần thận liên trúng thưởng rồi!

Bạn hẳn nên cảm thấy may mắn vì không cần cố gắng mà đã có con hay nên khóc rống vì chưa kết hôn mà đã trở thành cha? Dù người bình tĩnh như Bạc Hà hay tinh táo như Thẩm Nhược Sơ thì lúc này cũng bình tĩnh, tinh táo không nổi!

Hứa Trán nhìn Sơ Nhất một chút rồi lại nhìn Văn Khanh trên TV, đột nhiên nhớ lại những ký ức mà hẳn cố gắng quên đi. Mọi tình đầu ghét bỏ hẳn không được nên vô tình vô nghĩa nhất định phải chia tay với hẳn, còn không nói một tiếng nào liền chạy ra nước ngoài, bật vô âm tính khiến hẳn trong đau đớn chỉ có thể mù mịt bản thân bằng việc chơi game. Nhưng thật không nghĩ tới cô đã sinh con của hai người rồi nuôi lớn bé!

Vẻ mặt của Hứa Trán không rõ là biểu tình gì, không giống vui vẻ cũng không giống tức giận, vừa giận vừa vui, rất kỳ lạ. Chờ hẳn ngừng đầu nhìn thấy mấy người khác thì cả người đột nhiên tinh táo lại, Sơ Nhất hình như nói...Năm người bạn hẳn lần lượt là cha ruột của chúng?

Nói cách khác, những người này đều là bạn trai của bạn gái cũ của hẳn?!

Hạ Tấn Sinh cũng như vậy, khó tin nhìn năm anh em nhà họ Văn, ngoài hẳn còn có bốn người khác, nhóm bạn trai của bạn gái cũ mang theo con của bạn hẳn tụ hội với nhau, cảnh tượng chua xót này làm sao vui nổi?

Nhưng Phương Tử Thanh lại khác, sau nỗi khiếp sợ lúc ban đầu thì lại khôi phục dáng vẻ lười nhác ngày xưa, sau khi hẳn biết Sơ Tam là con trai ruột của mình thì trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là - quá tốt rồi! Có con trai thì hẳn coi như có thể thoát khỏi loại chuyện phiền toái như kết

hôn! Cuối cùng cũng không phải chịu đựng chuyện người trong nhà giục cưới nữa!

Mặc dù Thẩm Nhược Sơ có phần bất ngờ nhưng mơ hồ lại có một loại ảo giác mọi chuyện không ngoài dự đoán. Dù sao trước đó đã có manh mối nên toàn thế giới đều nghi ngờ Sơ Tứ là con ruột của hắn, nhưng chỉ có một mình hắn là kiên định tin tưởng rằng về ngoài giống nhau là trùng hợp, không ngờ và mặt lại tới nhanh như vậy.

Bạc Hà cũng vui không nổi, có một tiểu công chúa đáng yêu như vậy đương nhiên là một chuyện vui, nhưng bốn anh trai cùng mẹ của bé hoàn toàn không giống bốn anh trai cùng mẹ trong tưởng tượng của hắn được không?

Không khí đột nhiên trở nên yên lặng, một loại cảm giác xấu hổ phát ra từ năm người.

Không chỉ năm người bọn hắn, một đám nhân viên công tác đang quay phim cũng đều mông lung. Tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng dừng công tác trong tay lại, giống như bị ấn nút tạm dừng, tất cả đều hóa đá.

Tình huống gì thế này? Năm vị ba ba đều có con rồi? Con lại là bé con đáng yêu hợp tác với bọn hắn? Không không không, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là mẹ của con bọn hắn đều là cùng một người!!

Tình huống này rất lúng túng nhưng có thể tưởng tượng trong đầu - một khi tin tức kinh người này truyền ra ngoài thì sẽ dọa bao nhiêu người! Thật khiến người ta hưng phấn a...

Hiện trường nhiều người phức tạp, lúc Sơ Nhất nói ra cũng không hề tránh người khác nên tin tức này thế nào cũng giấu không nổi.

#Người giàu nhất thế giới của nước ta

#Văn Khanh người giàu nhất thế giới

#Khiếp sợ! Mọi tình đầu của phú hào lại là hản!

#Độc nhất vô nhị! Người giàu nhất thế giới có một cô con gái với vua màn ảnh Bạc Hà!

#Kinh hoàng! Năm bé con đáng yêu đúng là con của người giàu nhất thế giới!

#Tin mới nhất! Nam thần của bạn đã bị ngủ chưa?

Sau khi Sơ Nhất nói ra thì không đến nửa giờ các diễn đàn lớn đều bị tin tức này chiếm cứ! Bởi vì xuất hiện sau tin Văn Khanh trở thành người giàu có nhất thế giới nên hai chuyện này hỗ trợ tăng nhiệt độ cho nhau, khiến nó trở nên cháy khét!

Mấy trang web lớn trong nước đều đồng loạt tê liệt khiến nhân viên kỹ thuật gấp rút sửa chữa cũng không thể làm được gì.

"Ngoại trừ quỳ xuống hát Chinh Phục thì tôi còn có thể nói gì nữa?"

"Ngoại trừ quỳ xuống hô nữ vương thì tôi còn có thể nói gì nữa?"

"Ngoại trừ quỳ xuống hô 666 thì tôi còn có thể nói gì nữa?"

"Ngoại trừ quỳ xuống để giữ nguyên đội hình thì tôi còn có thể nói gì nữa?"

...

Cho dù ngủ với năm nam thần rồi sinh cho mỗi người một đứa con hay trở thành người giàu có nhất thế giới, mọi người ngoại trừ ước ao ghen tị hận thì còn có thể làm gì? Nếu như một người chỉ xuất sắc hơn người khác một chút thì có thể sẽ bị người ghen ghét, nhưng nếu như một người xuất

sắc đến nỗi người khác chỉ có thể ngược nhìn, vậy thì ngoại trừ kính ngưỡng cũng không thể có tâm tư nào khác.

Văn Khanh cố gắng làm việc chính là vì một ngày sự thật bị đưa ra ngoài ánh sáng có thể bảo vệ con của mình tránh bị bắt nạt, thực tại đã chứng minh cô làm được. Cô "sinh con" cùng với năm người đàn ông khác nhau, nếu là người bình thường chắc chắn sẽ bị chửi lá lơi, hành vi phóng đãng. Nhưng một khi cô đã đứng ở vị trí này thì không có lời công kích nào có thể đánh bại cô, không có bất cứ người nào dám chửi cô và con của cô.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 98

Edit: Lam

Beta: Miêu Nhi

"Điên rồi! Điên rồi! Hai người các cậu lại gây rắc rối cho tôi rồi!!! Chuyện yêu đương vừa dập xuống cho các cậu, các cậu lại lôi ra một đứa con cho tôi xử lý nữa??! Hai người các cậu giỏi lắm! Đứa con lớn đến mức tự có thể đi mua nước tương rồi cơ đấy!"

Trong phòng, Đường Việt sốt ruột đến phát bực. Hấn vừa đi vừa cầm điện thoại cập nhật tin tức mới nhất hiện giờ.

"Các cậu nhìn đi! Số người hâm mộ cập nhật một chút lại tụt mất một vạn, cập nhật một chút lại tụt mất một vạn. Thậm chí có tin nói các cậu bị Văn nữ sĩ bao dưỡng đấy! Hứa Trần thì không nói rồi! Fans cũng biết cậu ấy có một mối tình đầu, chia tay nhiều năm vẫn còn nhớ mãi không quên. Phương Tử Thanh! Từ khi cậu mới vào nghề, cậu chưa từng nói đến chuyện yêu đương. Kết quả giờ cậu đã có cả con luôn rồi! Fans cảm thấy mình đã bị lừa dối! Điều bọn họ không thể tha thứ nhất chính là lừa dối... Trời đất quý thần ơi!!! Còn có một bình luận nói các cậu bán t*nh tr*ng để kiếm tiền nữa! Không được! Không được! Không cần biết thật giả ra sao! Những lời bàn tán này cũng không được phép lan truyền nữa. Nếu không nó sẽ để lại ảnh hưởng xấu. Tôi phải tranh thủ thời gian đi thuê fan nặc danh* dập tin tức này xuống mới được!"

Đường Việt lâu bà lâu bầu. Sau đó, hấn cuống cuống đi ra ngoài gọi điện thoại. Trên sofa ở trong nhà, có hai người đang ngồi ở đó. Phương Tử Thanh thì đang nhắm mắt lại. Hứa Trản lại đang chơi trò chơi nhưng trong lòng không tập trung nên đã thua mấy ván liên tiếp.

Hai người từng cùng vào nghề, cũng ở dưới trướng của anh họ Hứa Trản - Đường Việt. Bọn họ không chịu được trói buộc trong gia đình nên đa số thời gian đều ở trong căn hộ do công ty sắp xếp. May mắn là bọn họ ở bên ngoài, nếu không bây giờ làm sao có thể được yên tĩnh như vậy chứ? Ở nhà chắc chắn đã bị cả dòng họ hỏi đến phiền chết!

Chờ đến khi Đường Việt rời khỏi đây, Phương Tử Thanh từ từ mở mắt ra. Ở phía đối diện, Hứa Trản cũng ngừng chơi game. Bầu không khí hết sức vi diệu. Anh em tốt bỗng trở thành bạn trai cũ của mẹ bọn trẻ. Mỗi quan hệ này khiến người ta có chút xấu hổ!

"Cậu..."

"Cậu..."

Hai người đồng thanh nói, lại đồng thanh dừng lại. Thực sự không biết nên nói cái gì.

Một lát sau, Phương Tử Thanh mở miệng phá vỡ sự yên lặng: "Trước đây, cậu nói trở thành ngôi sao có tên tuổi có thể khiến cô ấy nhìn nhận cậu. Cậu chắc là cô ấy chứ?"

Hứa Trản gật đầu. Khi đó, cho dù hấn tìm thế nào cũng không thấy người. Hấn lại không bằng lòng chia tay cho nên mới nghĩ tới chuyện bước chân vào showbiz, đứng ở vị trí cao nhất khiến cô biết rằng hấn vẫn đang nhớ mong cô... Nhưng hấn không nghĩ rằng không chỉ đợi được cô mà còn đợi được con của hai người!

Phương Tử Thanh nhíu mày, vẻ mặt có chút suy tư: "Nếu cậu đã thích cô ấy như vậy! Cô ấy cũng mang thai con của cậu. Vậy thì tạ sao lại chia tay? Cậu nên biết rằng con của cậu là con cả đấy!" Giọng của hắn nhấn mạnh thêm vào hai chữ "con cả". Ý nghĩa không nói cũng rõ.

Hứa Trản không quan tâm đến lời nói ẩn ý của Phương Tử Thanh. Điều hắn đang nghĩ trong đầu là tại sao lúc đó lại chia tay?

"Một đêm bảy lần, một lần hai ba tiếng đồng hồ. Có thể là do chúng ta còn nhỏ, anh có thể kiên trì gần nửa tiếng đã là không tồi rồi, không cần nhụt chí, về sau còn có thể cải thiện mà..."

Do vấn đề này mà bị bạn gái ghét bỏ rồi chia tay. Dù thế nào đi chăng nữa Hứa Trản cũng sẽ không nói với Phương Tử Thanh. Hắn im lặng rất lâu, lấy lý do từ chối trước đây của Văn Khanh nói: "Chúng tôi không hợp nhau..."

Lời nói này vừa nghe đã biết là lời nói đối phó. Đương nhiên Phương Tử Thanh không tin. Sự thật chắc chắn không đơn giản như lời cậu ta nói. Nhưng hắn cũng không thể tiếp tục hỏi nữa.

Sau khi Hứa Trản trả lời, lại hỏi lại cho có lệ: "Còn cậu thì sao? Đầu đuôi như thế nào? Tưởng cậu chưa từng yêu đương cơ mà?" Hai người bọn họ là hàng xóm cách vách, thân đến không thể thân hơn. Tình cảnh của Phương Tử Thanh như nào thì trong lòng hắn biết thừa. Căn bản là cậu ta không có thời gian hẹn hò, nhưng lại bỗng nhiên xuất hiện một đứa con trai, lại còn là với bạn gái cũ của mình nữa! Làm sao hắn không tò mò cho được?

Vừa tò mò, vừa ức chế. Hắn có cảm giác giống như anh em tốt lên giường với bạn gái của mình. Mặc dù khi đó bọn họ đã chia tay, Phương Tử Thanh cũng không biết đó là bạn gái cũ của hắn.

Cho nên, nếu theo như tình huống thông thường, khi hắn vừa nghe thấy Phương Tử Thanh lên giường với Tô Văn Khanh, hắn phải đánh cho cậu ta

một trận tơ bời mới đúng. Nhưng sự việc tiến triển quá quý dị, đến bây giờ hẳn vẫn còn chưa định hình ra được nên không biết phải làm ra hành động gì.

Phương Tử Thanh giống như tùy ý nói: "Tôi với cô ấy chỉ là tình một đêm thôi. Không có tìm hiểu nhau gì đâu." Cầm nhầm số phòng, đi vào nhầm phòng lại bị người ta coi là trai bao nữa! Xong xuôi còn ghét bỏ vì kỹ thuật của hẳn không tốt. Chuyện này có đánh chết hẳn cũng không thể nói!

Cùng lúc đó, Thẩm Nhược Sơ và Hạ Tấn Sinh cũng bị công ty tập hợp cùng một chỗ để trao đổi phương án giải quyết. Hai người bọn họ cùng thuộc một công ty, là anh em đồng môn.

Hai người gặp nhau đều có chút lúng túng. Trước đây khi gặp nhau còn có thể chào hỏi "Vừa khéo gặp anh ở đây". Nhưng bây giờ, chẳng lẽ lại nói rằng thật trùng hợp con tôi với con anh đều cùng một mẹ ư?

Người đại diện của cả hai đang sôi nổi bàn bạc chuyện này phải giải quyết như thế nào. Thẩm Nhược Sơ chợt hỏi Hạ Tấn Sinh: "Vì sao anh và cô ấy chia tay?"

Chẳng cần hỏi rõ cũng biết cô ấy trong lời nói của hẳn là ai. Hạ Tấn Sinh khéo léo nói: "Chúng tôi không hợp nhau. Cậu thì sao?"

"Chúng tôi cũng không hợp nhau."

Lời nói bên ngoài không hề áp lực nhưng rốt cuộc không hợp ra sao thì chỉ có chính bọn họ biết rõ thôi.

"Tôi nói này! Hay là chúng ta cứ thuận theo tự nhiên đi! Dẫu trời sập xuống cũng có người cao hơn đỡ lấy, không phải còn có Bạc ảnh để sao? Chắc hẳn cô ấy cũng chuẩn bị lộ diện rồi nhỉ? Chuyện này người lo lắng nhất chính là cái cô Văn Khanh kia mà? Giải quyết không tốt chắc sẽ ảnh

hưởng tới sản nghiệp của cô ấy đúng không?" Người đại diện của Thẩm Nhược Sơ nói vô cùng có lý lẽ.

"Anh nói ngược rồi. Người lo lắng nhất không phải cô ấy. Người ta kiếm sống cũng không phải dựa vào fans. Bây giờ làm gì có quy luật trở thành người giàu nhất rồi còn có thể vì vài người không thích mà chết đói chứ! Hơn nữa, sự nghiệp của người ta ở nước Mỹ. Bên đó cởi mở hơn chúng ta rất nhiều. Chưa kết hôn đã sinh con cũng chẳng phải chuyện gì to tát." Người đại diện của Hạ Tấn Sinh nói thêm: "Hơn nữa Bạc Hà đã có tinh thần đề phòng trước. Gần đây luồng dư luận rất tốt, ảnh hưởng của chuyện lần này đối với anh ấy không lớn. Không lẫn lộn được ở trong nước thì ra bên ngoài thế giới, anh ấy vẫn có thể phong sinh thủy khởi*. Chỉ có điều câu nói của cậu không sai. Thuận theo tự nhiên, bất biến ứng vạn biến. Bây giờ mọi chuyện còn chưa có kết luận. Trước tiên chúng ta đừng làm bản thân trở nên rối bời."

(* "Phong sinh thủy khởi" có nghĩa: gió đi khắp nơi để mọi vật được sinh ra, nước đi đến đâu thì mọi thứ sẽ được đâm chồi nảy lộc. Gió và nước đi đến đâu sẽ mang theo tài lộc may mắn đến đó.)

Chuyện lần này thật sự quá chấn kinh! Hai giới giải trí, tài chính đều nổi lên một cơn phong ba bão táp. Tin tức trên mạng thậm chí cũng không thể chặn được, giống như ngọn lửa nhanh chóng bốc cháy lên rồi lan ra đồng cỏ.

Vào lúc trên mạng đang náo động, các "bà nội" đồng loạt xuất hiện.

"Mẹ nói cho con biết! Mẹ nhất định phải gặp được cháu trai đích tôn của mẹ. Chính con làm biếng không thèm kết hôn thì thôi đi, thật vất vả mới có cháu trai thì lại không thèm mang về! Trước khi đi ba của con đã nói: con trai có thể không cần nhưng cháu trai nhất định phải đón về!" Một quý phu nhân da dẻ hồng hào đang chống hông quở trách Phương Tử Thanh.

Phương Tử Thanh cạ lời: "Mẹ! Ngay cả sự tồn tại của đứa nhỏ cô ấy cũng không nói cho con biết. Mẹ nghĩ cô ấy có thể để cho Sơ Tam về nhà chúng ta không?"

"Vậy con cưới người ta về đi!" Phương Tử Thanh kinh hãi. Mẹ hẳn rất cuộc bao dung cỡ nào mới chấp nhận một người con dâu có bốn người con riêng chứ? Tuy chính hẳn cũng rất "hiếm lạ" người phụ nữ kia, nhưng... vừa nghĩ đến chuyện Văn Khanh ngoài hẳn ra còn có bốn người đàn ông khác, hẳn thật sự hoàn toàn không dám nghĩ đến chuyện cưới cô.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng. Dù sao ban nãy mẹ của hẳn đã nói rồi! Chỉ cần cháu trai, không cần con trai. Dẫu hẳn cưới loại người như thế nào về làm vợ thì cũng chẳng sao cả!

Bên kia ba mẹ và ông bà Hứa Trán cũng đã đến.

Mẹ Hứa: "Con trai! Con rất giỏi! Thật biết cách khiến cho mẹ nở mày nở mặt. Trong khu chúng ta có một người, hôm trước còn khoe khoang với mẹ rằng con dâu bà ta sắp sinh. Nói mẹ cũng phải tranh thủ chớp lấy thời cơ. Ai dào ôi! Chớp mắt một cái, cháu trai mẹ cũng đã bảy tuổi rồi! Lát nữa thế nào mẹ cũng phải đưa cháu trai đi cùng xem bà ta còn dám đắc ý nữa không!"

Cha Hứa: "Con trai! Con tính khi nào thì đưa cháu trai về ra mắt mọi người? Không cần biết người ta có bằng lòng cho phép đứa bé thừa nhận chúng ta hay không. Nhưng ít nhất chúng ta phải thể hiện thái độ để cho cháu trai thấy, nếu không nó tưởng rằng chúng ta không thích nó thì làm sao bây giờ!"

Bà Hứa: "Bà thấy đứa bé kia trên TV rất đáng yêu đó! Cháu trai! Cháu cố gắng một chút nhanh chóng đưa thằng bé về nhà gặp mặt mọi người đi!

Ông Hứa: "Mẹ của đứa bé cũng không tồi. Cháu dẫn cả hai về là tốt nhất đấy!"

Hứa Trán: "... "

Đúng là hết cách! Cha mẹ và trường bồi đều đã về hưu nên không có việc gì làm, cũng chỉ có thể chờ mong việc gia đình có thêm thành viên mới.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 99

Edit:Lam

Beta: Linh cute 211 + Miêu Nhi

Chuyện cũ khó nói của nữ doanh nhân giàu số một và nam siêu sao bị bàn tán ầm ĩ một thời gian dài ở trên mạng. Lúc đầu thì mọi người vô cùng khiếp sợ, lúc sau thì lại sùng bái, dần dần xuất hiện một vài ý kiến trái chiều. Có người nói Văn Khanh lãng nhãng, có người lại nói đám người Bạc Hà bán mình cầu vinh. Dù sao cũng cách nhau một màn hình, người ta là mặt người hay dạ thú còn chưa biết được, thế nên dạng lời nói nào cũng có. Nhưng tổ PR của Văn Khanh còn chưa ra tay, những lời bàn tán đó đã bị dập xuống, ngay cả gợn sóng cũng không nổi lên.

#Ảnh hậu Tiết Dĩnh tố cáo tiểu hoa đán mới vào showbiz Tô Lạp cướp bạn trai.

#Weibo của MC nổi tiếng nhất quốc nội Tống Văn thông báo bạn trai ngoại tình với Tô Lạp.

#Ở hộp đêm, Tô Lạp mờ ám với một người đàn ông. Nghi ngờ người đó là tiểu thiên vương Trịnh Ý của giới ca sĩ.

#Ảnh thân mật của Tô Lạp và ảnh đế Kiều Tắc bị tung ra.

#Tô Lạp và sao nam nào đó cùng nhau rời khỏi khách sạn. Mờ ám hện hò.

#Tô Lạp "một chân đạp nhiều thuyền". Đa số cô ta đều là người thứ ba xen vào.

.....

Biện pháp đơn giản nhất để khiến một tin "hot" biến mất là tạo ra một tin tức càng giật gân hơn! Văn Khanh lên giường với năm nam thần thì đã sao? Vẫn không bằng một Tô Lạp đò đưa cả trăm người!

Dưới sự giúp đỡ của hệ thống, Tô Lạp liên tục công lược nam thần để nhận các phần thưởng tăng thêm kỹ năng diễn xuất. Nói thật, giao dịch này rất có lợi đối với cô. Tiến hành vẫn luôn thuận lợi, tuy rằng có mấy người không công lược thành công nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới cô là bao. Không chỉ kỹ năng diễn xuất được nâng cao mà hàng loạt giải thưởng cũng nườm nượp kéo tới. Trong khoảng thời gian ngắn, cô ta đã hoàn toàn trèo lên hàng ngũ "tiểu hoa đán*".

(* "tiểu hoa đán": danh xưng để dành cho những nữ diễn viên trẻ có thành tích xuất sắc trong lĩnh vực điện ảnh và truyền hình.)

Sự nghiệp không ngừng phát triển khiến Tô Lạp vui mừng khôn xiết. Nhưng đến khi chuyện của Văn Khanh bại lộ, cô không khỏi cảm thấy có chút lo lắng. Năm người đàn ông mà cô công lược thất bại đều liên quan tới một người phụ nữ!!! Nếu không phải hệ thống nói rằng mỗi vị diện chỉ có một hệ thống thì cô suýt chút nữa đã nghi ngờ người kia cũng có hệ thống công lược giống cô rồi!

Nhưng dù vậy Tô Lạp cũng không dám lơ là cảnh giác, tâm lý huênh hoang đã tém tém lại. Cô đã cẩn thận an phận hơn, nhưng không ngờ vẫn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tô Lạp cũng không biết tại sao những chuyện trước đây cô làm đều bị tung ra. Cái gì mà một chân đạp nhiều thuyền? Cướp bạn trai của người ta? Mập mờ với người khác?... Trên mạng toàn là tiếng mắng chửi vô cùng khó nghe.

"Tôi sống lâu lắm rồi mới thấy có loại "em gái trà xanh*" lòng tham vô đáy một chân đạp nhiều thuyền như này!"

(*em gái trà xanh: (gốc "绿茶婊" aka "trà xanh biếu" aka "green tea bitch") thuật ngữ chỉ bọn mà trong ngoài bất nhất, ngoài giả bộ thuần lương hiền lành trong âm hiểm phóng túng dâm dục giả dối.)

"Trời đất ơi!!! Đây là Tuesday chuyên nghiệp đấy!!! Chuyên chọn đàn ông có vợ để ra tay. Cũng không sợ bị nghiệp quật!!!"

"Dù sao Văn Khanh cũng chia tay rồi mới đến với người khác. Tuy nói ngủ với nhiều nam thần nhưng tôi cũng chỉ dám hô thầm 666! Còn ả Tô Lạp này thì ngược lại, ả thể nhưng lẳng nhăng với năm sáu người một lúc!"

"Cô ta mà cũng đòi so sánh với Văn Khanh? Văn Khanh người ta yêu đương đứng đắn. Tuy trùng hợp đều có con của mỗi người nhưng vẫn bình thường chán! Tô Lạp đơn giản chỉ vui chơi qua đường thôi. Đúng là đầu óc có vấn đề mà!"

"Thương các nam thần bị cô ta lừa gạt quá!"

"Thương cái gì? Kẻ thứ ba chỉ có thể đi với đồ đàn ông cận bã. Tra nam tiện nữ vừa lừa xứng đôi. Tô Lạp cất kỹ vào, đừng có thả ra kéo làm khổ người khác!"

.....

Tô Lạp cảm thấy mình rất vô tội. Trên thực tế, cô chỉ trêu đùa những người đó chứ không ở bên bọn họ. Dù nhiều người như vậy nhưng ngay cả

một người cô còn chưa hẹn hò hẳn thôi thì nói gì đến chuyện làm con giáp thứ 13!!! Nhưng cô lại không thể giải thích những chuyện này. Cộng đồng mạng chỉ tin những gì chính mắt họ nhìn thấy, căn bản chẳng có ai nghe Tô Lạp giải thích. Tuy rằng những nam thần bị công lược đều đồng ý thanh minh giúp cô nhưng điều đó cũng không ngăn được tiếng mắng nhiếc của cộng đồng mạng. Trong đám người theo đuổi cô, tuy có người có quyền thế nhưng cũng không thể dập được chuyện này xuống, giống như là có người đứng ở sau lưng đổ thêm dầu vào lửa vậy.

Tất nhiên những chuyện này cũng không phải là trùng hợp. Dù nhiệm vụ đầu tiên của Văn Khanh là khiến cho fans biết rõ khuôn mặt thật của Tô Lạp... nhưng chuyện này thật sự không phải do cô làm!!!!

Người tạo nên trận cuồng phong này chính là Sơ Nhị. Bé làm vậy bởi vì hai nguyên nhân chính: Một là bé không muốn mẹ phải hứng chịu mọi chuyện. Hai là Tô Lạp quyến rũ ông cha khờ khạo của bé, tuy không thành nhưng khiến bé ghét vô cùng. Vì vậy, bé bèn tận dụng thời cơ, tung tất cả những chuyện ả ta đã làm ra.

Đối với việc này, Văn Khanh chỉ có thể nói với con trai một câu - Làm tốt lắm!

Trong khi Tô Lạp đang sút đầu mẹ trán vội vàng thanh minh thì Văn Khanh nghĩ cũng đã đến lúc cho các con gặp mặt cha của chúng. Vì thế cô bèn lặng lẽ về nước, gửi thiệp mời đến năm người cha.

Không nói đến suy nghĩ khác nhau giữa những người nhận được thư mời, họ đều đoán già đoán non mục đích của cô. Nhưng dù nói như thế nào cũng không thể không đi nha. Bất kể giải thích rõ ràng chuyện "nhu cầu" năm đó hay chuyện của con cái - tất nhiên đều phải gặp mặt để bàn bạc giải quyết.

Vì vậy, cha dắt theo con. Một nhà mười một người cùng tề tựu một nơi.

Trong phòng hội nghị rộng lớn, Văn Khanh ngồi ở vị trí chính giữa. Đám cha con thì chia ra hai bên, ngồi đối diện nhau giống như đang tổ chức một cuộc họp nghiêm túc, đó là ngoại trừ bầu không khí đang vô cùng xấu hổ này ra...

Văn Khanh nhìn một vòng xung quanh. Thái độ của bọn trẻ vô cùng bình tĩnh, không có một chút khó chịu nào. Thậm chí hai đứa bé nhỏ nhất không biết chuyện gì đang xảy ra cũng chỉ tò mò nhìn người thân xung quanh. Đám cha tưởng như đang ngồi nghiêm chỉnh nhưng thật ra thân thể người nào cũng đang căng thẳng như sắp phải ra trận đánh giặc.

Không khí có chút vi diệu. Văn Khanh khẽ cười một tiếng, cô nói: "Mọi người hồi hộp như thế làm gì? Đã lâu không gặp. Các anh cũng không có chuyện gì muốn nói với tôi ư?"

Vừa dứt lời, năm người đàn ông cùng ngẩng đầu lên nhìn cô. Trong mười con mắt đều là ánh mắt phức tạp.

Nói gì chứ? Nếu cô thật sự muốn cho bọn họ nói thì sao cô không gặp mặt riêng từng người? Năm người cùng tụ tập lại, cho dù muốn nói cái gì cũng khó nói ra miệng. Đây là cố ý không muốn ôn chuyện với bọn họ!

"Được thôi! Nếu các anh không nói gì thì..."

"Đợi đã!" Hứa Trán dựa vào Sơ Nhất là con cả. Hấn ngồi ở vị trí đối diện với Sơ Nhất, cách Văn Khanh gần nhất. Hấn vừa nghe thấy lời của cô nói muốn bỏ qua quá khứ, không biết dây thần kinh nào bị lỗi liền lên tiếng ngắt lời.

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía hấn. Hứa Trán hỏi cô: "Trước đây, vì sao em lại muốn ra nước ngoài?"

"Quá đau khổ vì thất tình nên muốn thay đổi môi trường khác." Văn Khanh ung dung đáp.

"Em nói dối!" Hứa Trản lập tức phản biện. Hấn choàng đứng dậy nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Nếu em thật sự đau khổ thì sao em lại muốn chia tay với anh chứ?"

Văn Khanh nhướn mày nói: "Anh thật sự muốn tôi nói lại lý do chia tay một lần nữa hả?"

Trong chốc lát, dáng vẻ kiêu ngạo của Hứa Trản bỗng trở nên chán nản. Hấn lúng ta lúng túng nói: "Không... Không..." Hấn không đối phó được người này rồi!

Văn Khanh khẽ mỉm cười. Ánh mắt cô chuyển sang cha của Sơ Nhị - Hạ Tấn Sinh, cô nói: "Còn anh? Anh có muốn nói gì không?"

Hạ Tấn Sinh lắc đầu. Thứ hấn muốn biết chắc gì cô đã nói, có hỏi cũng như không.

Văn Khanh lại chuyển sang Phương Tử Thanh, rồi lại hỏi đến Thẩm Nhược Sơ. Cả hai đều lắc đầu. Cuối cùng, cô đưa ánh mắt về phía cha của Sơ Ngũ - Bạc Hà.

Chưa đợi cô hỏi, Bạc Hà đã chủ động mở miệng hỏi cô: "Hỏi gì cũng được hả?"

Đợi Văn Khanh gật đầu xong, mặt của Bạc Hà tươi cười hỏi cô: "Tôi muốn biết lý do chia tay của bốn người bọn họ."

Hứa Trản, Hạ Tấn Sinh, Phương Tử Thanh và Thẩm Nhược Sơ: "....."
⊙▽⊙

Thật không biết xấu hổ! Bốn người trợn mắt nhìn Bạc Hà. Bạc Hà lại cười không nói nhìn Văn Khanh.

Văn Khanh cười nói: "Xin lỗi! Vấn đề này liên quan đến chuyện riêng tư của cá nhân tôi. Xin lỗi tôi không thể trả lời được!"

"Thực ra em không nói thì tôi cũng có thể đoán được." Bạc Hà quay đầu nói với Sơ Nhất: "Sơ Nhất! Con hãy đưa các em ra ngoài chơi một lát đi. Các cha và mẹ có chuyện phải nói."

Sơ Nhất không trả lời mà nhìn Văn Khanh một chút, đợi cô gật đầu mới đưa các em ra ngoài. Sau khi bọn trẻ đi khỏi đây, Bạc Hà quay về phía bốn người kia nói: "Vừa nãy, tôi nhìn thấy thái độ của Hứa Trản, trong lòng tôi có thể suy đoán được. Có lẽ lý do chia tay của chúng ta đều giống nhau. Tôi là quá mềm. Các cậu thì sao?"

Khi nói chuyện, vẻ mặt của hắn vô cùng ôn hoà. Khuôn mặt mang ý cười, không chút lúng túng. Chỉ riêng sự bình tĩnh này đã thắng bốn người bọn họ rất nhiều.

Bốn người do dự một lúc, cũng không giấu diếm nói:

Hứa Trản: "Nhanh."

Hạ Tấn Sinh: "Nhỏ."

Thẩm Nhược Sơ: "Ngắn."

Phương Tử Thanh: "Kỹ thuật không tốt."

Cho nên, bọn họ thật ra là cùng một series. Chủ đề của series gọi là Anh.Không.Được!

Năm người trao đổi xong, vẻ mặt có chút xấu hổ. Suy cho cùng nguyên nhân bị chia tay này thực sự làm cho người ta nói không lên lời. Tiêu hóa xong những lý do khác người này, hầu như mọi người đều cùng nhau quay đầu nhìn về phía Văn Khanh chờ cô giải thích. Lý do không đáng tin cậy

như vậy mới nghe qua có vẻ cực kỳ ngưỡng ngùng, nhưng cũng khiến người ta phải cân nhắc.

Văn Khanh ngồi ngay ngắn ở phía trên, vững như núi Thái Sơn: "Cho nên tôi nói này! Kỹ thuật gì đó có thể luyện tập. Phần cứng không tốt thì thật sự không có cách chữa đâu."

Phương Tử Thanh chợt nói: "Còn tôi thì sao?"

Hắn là người duy nhất kỹ thuật có vấn đề.

Văn Khanh nhướn mày: "Tình một đêm thôi. Cũng chẳng đến mức chia tay."

Phương Tử Thanh bị nghẹn, hắn không muốn nói nữa!

Tất cả mọi chuyện đều đã rõ ràng. Mặc dù những lý do đó không phải quá mức cặn kẽ nhưng đúng là không có cách nào phản bác lại. Ai bảo người nào đó cứ nhất định phải so sánh bọn họ với tiểu thuyết không đúng sự thật kia chứ?

Bạc Hà hơi mỉm cười nói: "Tôi không quan tâm nguyên nhân do đâu khiến em nói lời chia tay. Con không phải mình em sinh ra. Trên người nó có chảy dòng máu của tôi. Tôi là cha của nó. Tôi có quyền sống với nó. Cho nên, chúng ta kết hôn đi! Tâm tư của con gái tinh tế. Hoàn cảnh gia đình không hoàn chỉnh sẽ ảnh hưởng đến tâm lý phát triển của con. Con trai da dày thịt béo, nuôi thế nào chẳng được."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 100

Edit: Ngân

Beta: Miêu Nhi

Fanpage: facebook.com/BachDiepGiaTrang/

"Cũng không thể nói như vậy." Thẩm Nhược Sơ chậm rãi đặt ly nước xuống, khẽ cười nói:

"Con trai cũng cần phải có ba ba bên cạnh, nhất là khi bé còn nhỏ tuổi, ba ba là người không thể thiếu. Có thể những đứa khác đã trưởng thành, không cần thiết phải có ba ba, nhưng Sơ Tứ vẫn còn nhỏ, con nó cần tôi."

"Nực cười! Sơ Nhất mới bảy tuổi, sao lại không cần ba ba được chứ?" Hứa Trần cười nhạo một tiếng: "Anh việc gì phải nâng một cái giảm một cái? Con trai tôi có cần ba ba hay không là do nó tự quyết định."

Hắn ngoảnh đầu nhìn Văn Khanh, ánh mắt có chút kì lạ:

"Khanh Khanh, nếu như em muốn chọn một người để kết hôn, vậy chọn anh đi. Mỗi tình đầu là đẹp nhất, tình yêu ngoài vườn trường thật sự không đủ thuần túy, hôn nhân sớm muộn gì cũng tan vỡ."

Phương Tử Thanh mở mắt, nghiêng đầu nhìn hắn:

"Mặt cậu có cảm thấy đau không vậy, nâng một cái giãm một cái cơ đấy."

Hứa Trản không cam lòng yếu thế:

"Tử Thanh cậu ngồi một bên hóng hớt là được rồi. Dù gì bọn tôi đều hẹn hò một khoảng thời gian, chỉ có mình cậu là tình một đêm thôi. Muốn tranh quyền nuôi con cũng được, nhưng chuyện tình cảm cậu đừng nhúng tay vào."

Hạ Tấn Sinh cười ôn nhu:

"Sau khi kết hôn anh sẽ coi chúng như con ruột, yêu thương tất cả, sẽ không để cho chúng thiếu vắng tình thương của cha mẹ."

Bạc Hà cười như có như không:

"Cậu thật sự quá vô sỉ, không chỉ đoạt lấy mẹ chúng, ngay cả chúng cũng không bỏ qua."

.....

Mấy người không ai chịu nhường ai, giương võ ra oai, ai cũng không cam lòng yếu thế. Làm gì có tên ngốc nào chịu nhường vợ con cho người đàn ông khác chứ.

Văn Khanh im lặng nhìn bọn họ công kích lẫn nhau, hoàn toàn không phát biểu bất cứ ý kiến gì, đến khi bọn họ đều nói xong, cô mới mở miệng:

"Đều nói xong rồi sao? Vậy thì tốt, tôi sẽ nói quyết định của tôi——"

"Tôi sẽ không kết hôn với bất cứ ai nên các anh cũng không cần tranh giành lẫn nhau. Còn bọn nhỏ, tôi sẽ không ngăn các anh gặp mặt chúng, cũng không ngăn chúng đi thăm hỏi trường bối. Tôi tôn trọng ý kiến của bọn nhỏ, chúng muốn nhận thì nhận, không muốn nhận tôi cũng không ép

buộc, đây chính là suy nghĩ của tôi. Nếu như không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước."

Việc công xử theo phép công, gọn gàng, không chút dây dưa dài dòng.

Rất tốt, rất Văn Khanh!

Mấy người bọn họ mặc dù đã sớm đoán được rất khó có thể nối lại tình xưa, thế nhưng không ngờ cô lại từ chối thẳng thừng như vậy. Thật không thể cứu vãn nữa rồi. Nhưng nếu nghĩ kỹ một chút, đây mới chính là phong cách của cô, không phải lúc trước vừa nói chia tay là biến mất không thấy tăm hơi không phải sao.

"Đúng rồi..." Văn Khanh đi tới cửa đột nhiên dừng lại, quay đầu nói vọng vào một câu: "Mấy người nghèo như vậy, chi phí sinh hoạt không cần đưa đâu, một mình tội phụ trách là được."

Nghèo, nghèo, nghèo...

Bọn họ run rẩy đứng trong gió, nghĩ về lời Văn Khanh vừa nói. Trước khi đi còn bổ xuống một đao, cô vẫn không có gì thay đổi cả.

Cách giải quyết như vậy, năm người mặc dù cảm thấy có chút tiếc nuối nhưng coi như có thể tiếp nhận được. Nghe theo ý nguyện của bọn trẻ, đó cũng là điều bọn họ kỳ vọng bấy lâu nay, lúc đầu còn lo sợ Văn Khanh sẽ ngăn cản, nhưng giờ nghe lời khẳng định của cô, bọn họ cũng không còn gì băn khoăn nữa.

Chuyện con cái đã được giải quyết, còn vấn đề lấy được nàng dâu về nhà thì phải xem bản lĩnh của từng người rồi.

Khoảng thời gian hẹn hò lúc trước thật sự quá tốt đẹp. Còn lúc chia tay... thì lại quá mất mặt, nhưng dù sao đi chăng nữa - ấn tượng của Văn Khanh ở

trong lòng bọn họ đã không thể xóa nhòa. Suy nghĩ lâu như vậy, bọn họ rốt cục xác định: bọn họ không thể nào quên được cô.

Bởi vậy, chuyên mục tỏ tình liên tục được diễn ra...

Tỏ tình trên Weibo, tặng hoa hồng bằng trực thăng, tự làm bữa sáng... Các loại kịch bản thay nhau trình diễn nhưng Văn Khanh căn bản không phối hợp, về nước được mấy ngày đã phui mông bỏ đi.

Mấy người bọn họ cũng ra cả nước ngoài nhưng không tìm thấy cô, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Cùng lúc đó, scandal của Tô Lạp qua nửa tháng vẫn chưa hề bị dập tắt, cộng đồng mạng không những đề nghị cô ta rời khỏi công ty mà còn muốn cô ta cút ra khỏi giới giải trí.

Mẹ nó, còn nói yêu đương là quyền tự do của con người, nếu cô thích, mỗi ngày hẹn hò một người thì cũng chẳng ai nói gì đâu. Nhưng một chân đạp N chiếc thuyền, thông đồng với bạn trai của người khác thì là vấn đề về đạo đức đó. Mấu chốt Tô Lạp lại không chịu thừa nhận, còn nói rằng chẳng có quan hệ gì với mấy người kia...

Không có là có thể đi dụ dỗ bạn trai của người khác? Tam quan của cô ta quả thật một lời khó nói hết, đã làm kỹ nữ mà còn muốn lập đền thờ trình tiết, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp được người vô sỉ như vậy!

Có tài mà không có đức thì coi như vứt. Hát hay diễn tốt thì đã làm sao? Giới giải trí chẳng lẽ thiếu người như vậy hả? Vì thế cộng đồng mạng không ngừng kêu gào muốn Tô Lạp cút ra khỏi hệ ngân hà.

Ngay cả hệ thống cũng không thể giúp cô ta khởi tử hồi sinh. Mấy người đàn ông bị Tô Lạp công lược tuy rằng đầu óc mụ mị muốn sống muốn chết vì cô ta, nhưng bên cạnh bọn họ luôn có bạn bè người thân cực kì thanh tỉnh, ngăn cản không cho tiếp xúc với Tô Lạp.

Tô Lạp trở nên tứ cố vô thân, ở trong tình trạng cực kì chật vật. Những người bị cô ta phá vỡ hạnh phúc nhìn thấy cảnh này, khỏi phải nói - tất cả đều vô cùng sung sướng, còn thuận tay bỏ đá xuống giếng, lửa cháy đổ thêm dầu, cho Tô Lạp thêm một mối lửa.

Đọc đến đây, Văn Khanh biết mình không cần thiết phải ra tay nữa, ác nhân tự có ác nhân trị.

Sự nghiệp của cô phát triển không ngừng, bọn nhỏ cũng dần dần trưởng thành, mặc dù hàng năm đều sẽ về nước một thời gian, thăm hỏi cha mẹ ông bà, nhưng người mà bọn chúng ý lại nhất vẫn là Văn Khanh.

Chờ bọn nhỏ lớn lên, Văn Khanh liền giao công ty cho chúng quản lý, bản thân thì đi làm từ thiện công ích, giúp đỡ những người nghèo khổ. Lúc cô tám mươi tuổi, còn tự mình đi đến vùng núi cao chỉ huy sửa đường. Ngày Văn Khanh qua đời, nhân dân cả nước đều khóc thương cho cô.

"Ai da má ơi, cô thật đúng là lợi hại! Những nguyện vọng của tôi cô đều thỏa mãn hết rồi! Sinh năm đứa trẻ thì thôi đi, lại còn trở thành người giàu có nhất thế giới. Vốn định nhờ cô giúp tôi trở thành ảnh hậu quốc tế, còn chưa kịp nói thì cô đã đi rồi, nhưng giờ tôi cũng không cần nữa! Trời ạ! Người giàu có nhất thế giới, bạn học của tôi nhất định sẽ ghen tị chết mất..."

Bla bla, Văn Khanh bị tra tấn đến không thể nhin được nữa, đá Tô Văn Khanh xuống Chuyển Sinh Trì để đi đầu thai.

"A! Tôi còn chưa nói..."

Thế giới rất cực thanh tịnh, Văn Khanh xoa xoa thái dương, nằm trên xích đu nhắm lại đôi mắt. Phượng Hoàng hóa thành hình dạng của một thiếu niên, ngồi ở một bên, tội nghiệp nhìn nàng: "Tỷ tỷ thân mến, lần sau có thể mang ta ra ngoài chơi được chứ?"

Văn Khanh cũng không hề mở mắt: "Được, nếu tình huống thích hợp sẽ mang người đi theo."

Tiểu Phượng Hoàng cao hứng, chân chó chằm một bình trà cho Văn Khanh.

Trà uống chưa xong, khách đã lại tới.

Văn Khanh thu hồi thần thức từ Vãng Sinh Thạch, chậm rãi mở to mắt, áy náy nhìn Tiểu Phượng Hoàng: "Thật có lỗi, lần này không mang người theo được rồi."

Nếu muốn mang Tiểu Phượng Hoàng đến thế giới hiện thực, thì chỉ có thể mang theo không gian, nhưng thế giới lần này, nàng đã chọn được bàn tay vàng thích hợp.

Cô bé lọ lem xông vào vườn trường quý tộc, sự quật cường, sự khác người của cô dần dần hấp dẫn các quý công tử, cuối cùng có một tình yêu oanh oanh liệt liệt, đây chính là kịch bản quen thuộc trong truyện Mary Sue. Nhưng đôi khi, cô bé lọ lem sẽ không gặp được tình yêu đích thực của đời mình, mà có khả năng sẽ gặp phải... biến thái!

Người ủy thác lần này tên là Kiều Văn Khanh, xuất thân bình dân, bởi vì thành tích ưu tú nên thi đậu vào trường trung học quý tộc Eaton. Học sinh trong trường không có tiền thì cũng có quyền có thể, hoặc là cả ba đều có. Mà Kiều Văn Khanh đến từ một gia đình bình thường chỉ biết một việc là đọc sách, không phù hợp với bất kỳ thứ gì ở đây. Thiếu nữ bần cùng âm thầm giãy giụa cầu sinh, học thật giỏi để có thể miễn học phí, nhận được học bổng của trường.

Nhưng mà, có một số việc không phải muốn tránh là có thể tránh được.

Các thiếu gia tiểu thư có quyền thế đôi khi sẽ cảm thấy cuộc sống xa hoa quá mức nhàm chán, bởi vậy họ sẽ tìm cho bản thân một ít trò vui, ví dụ

như trêu đùa một con chuột nhỏ như cô, quá trình có chút phức tạp nhưng kết quả cuối cùng là Kiều Văn Khanh tự sát.

Về phần tại sao Kiều Văn Khanh lại là pháo hôi? Bởi vì nữ chính của thế giới này chính là em gái thân yêu của cô - Kiều An Nhiên.

Kiều An Nhiên đọc được nhật kí của chị gái nên biết được nguyên nhân khiến cô tự sát, quyết định sẽ báo thù cho chị mình. Cô ta giả thần giả quỷ tiếp cận bốn kẻ cầm đầu, giả dạng thành bộ dạng chị gái hù dọa bọn họ. Nhưng mà khi nhìn thấy bốn người thống khổ tự trách, cô lại lựa chọn tha thứ cho bọn họ.

Thế nên, Kiều Văn Khanh tồn tại chính là để nam chính nữ chính gặp được nhau, trở thành chất xúc tác cho tình yêu của bọn họ.

Bàn tay vàng Văn Khanh mang theo lần này chính là túi đen xui xẻo, nếu nữ chính đã muốn giả thần giả quỷ, vậy thì chơi đến cùng đi!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 101: Thế Giới Xi: Nữ Chính Có Túi Đen Xui Xẻo

Edit: Ngân

Beta: Nì + Miêu Nhi

Hồ nước tản ra hơi lạnh thấu xương như đang nuốt chửng lấy hơi ấm cuối cùng của con người. Văn Khanh mở to mắt, xuyên qua nước hồ nhìn lên bầu trời tối đen như mực, bên trong là một mảnh lạnh lẽo.

Khi cô đến đây, vừa đúng lúc nguyên chủ đắm đầu xuống hồ tự sát, trong nguyên tác thì đêm nay Kiều Văn Khanh sẽ chết. Nhưng bây giờ Văn Khanh đã đến nên không cần phải chết nữa.

Nhưng nếu Kiều Văn Khanh "không chết", kế hoạch của cô sẽ không tiến triển được nữa. Tay Văn Khanh khẽ động, một con rối xuất hiện ở trong lòng bàn tay, nó ngay lập tức hóa thành nguyên chủ. Thay vì nổi lên trên mặt nước, cô lại bơi một vòng, nhìn xung quanh không có người theo dõi mới bơi vào bờ, dọn dẹp hết dấu vết để lại rồi sau đó biến mất.

An Hòa vô cùng hoảng hốt chạy về ký túc xá, sắc mặt trắng bệch, nói năng lộn xộn: "Cô ấy, cô ấy, cô ấy đã chết rồi!!!!"

Thù Lãm buông tờ báo xuống, liếc mắt nhìn hẩn, thuận miệng hỏi: "Ai chết?"

"Kiều Văn Khanh! Đêm qua Kiều Văn Khanh tự sát!"

"Cái gì!" Một câu khiến cả hai người khác trong ký túc xá kinh ngạc. Bạch Yến và Tây Nguyệt từ trong phòng đi ra, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, nhìn chăm chăm hẳn đồng thanh hỏi: "Đừng lấy chuyện này ra nói đùa!"

Mặt mày An Hòa lại trắng thêm vài phần: "Tớ không nói đùa, cô ấy thực sự đã chết, thi thể vừa được vớt lên cũng đã trắng bệch! Cảnh sát và bảo vệ khoa đã mở cuộc điều tra rồi." Hẳn nói với giọng run rẩy, hô hấp dồn dập: "Làm sao bây giờ? Chúng ta đã hại chết cô ấy..."

"Ăn nói cẩn thận!" Thù Lãm quét mắt nhìn hẳn một cái, ngầm cảnh cáo: "Có những lời không nên nói lung tung, đêm qua chúng ta đều ở đây, ai lại đi hại chết cô ấy? Có phải tự sát hay không? Vì sao lại tự sát, cảnh sát sẽ tự có kết luận."

"Thế nhưng, nếu như không phải chúng ta làm như vậy, cô ấy làm sao sẽ tự sát chứ?" Nói đến đây, hẳn có chút hồ đồ, thanh âm đều mang theo giọng nghẹn ngào: "Tớ đã nói từ đầu không nên đùa như vậy. Các cậu cứ nhất định phải kéo tớ theo, bắt nạt một cô gái vui lắm hả? Bây giờ thì hay rồi, người ta trầm cảm đến mức phải tự sát! Mấy người đều là kẻ chủ mưu!"

Không khí trong phòng nhất thời trầm mặc, chỉ còn lại tiếng nước nở mớ hồ. Sự tình phát triển đến bước này, bọn họ vạn lần cũng không nghĩ tới, ai cũng không nghĩ tới hậu quả lại to lớn đến vậy.

Sức chú ý của Kiều Văn Khanh trong trường học quá lớn, không có người không biết cô. Ví dụ như quần áo cô mặc rất bình thường, cô cũng không trang điểm lòe loẹt, không hàng hiệu thời thượng khác người, đi học đều ngồi xe buýt, ngoại trừ học tập ra cũng chẳng có gì đặc biệt. Thu nhập trong gia đình cũng chẳng thể đủ cho cô tiền tiêu vặt. Cô không hề phù hợp với nơi này!

Bốn người Thù Lãm là thiên chi kiêu tử chân chính, đứng ở đỉnh cao nhất của kim tự tháp, lẽ ra họ phải ở hai thái cực hoàn toàn khác nhau,

chẳng nên gặp nhau mới đúng nhưng cố tình bốn người họ lại đều chú ý đến Kiều Văn Khanh...

Ngay từ đầu chú ý tới cô gái này là bởi vì thành tích của cô. Một đám người quý tộc từ nhỏ đã được tiếp nhận hết tất cả mọi tinh hoa của nền giáo dục như bọn hăn lại bị một cô gái bình dân đè một đầu, ai có thể chấp nhận được?

Bị một con kiến hôi vượt mặt, những thiếu gia tiểu thư quyền quý sao có thể nuốt trôi được cơn tức này? Bởi vậy càng nhìn cô càng không vừa mắt. Ném sách vở, xé bài tập của cô, cố ý hất cơm lên người cô... Bất nạt, chằm chọc mĩa mai, cố ý muốn dạy dỗ cô gái không biết trời cao đất dày này học cách làm người như thế nào.

Kiều Văn Khanh biết rằng đó chính là tai ương trong kiếp số của mình, thế nhưng chẳng có cách nào khác, nếu cô không đạt hạng nhất thì không có cách nào nhận được học bổng, cũng không có cách nào để trường học miễn học phí cho cô, thế nên cô chỉ có thể tiếp tục cố gắng giành được hạng nhất, yên lặng chịu đựng sự xa lánh và bạo lực.

Đương nhiên, những người này cũng chỉ là quý tộc nhỏ mà thôi, quý tộc chân chính được giáo dục đúng mực đều sẽ không làm những điều thiếu suy nghĩ như thế. Tuy nhiên, đôi khi cũng có ngoại lệ.

Ví dụ như bốn người Thù Lãm.

Bốn người này trong một lần tụ hội đã đánh cược, tiền đánh cược lần này là một chiếc xe bản giới hạn, cực kì xa hoa. Số lần đánh cược của bốn người quá nhiều, mà chẳng thể tìm ra cái gì để đánh cược, có người nảy ra chủ ý rằng xem ai là người sẽ bắt được trái tim của Kiều Văn Khanh trước?

Đề nghị này được mọi người nhất trí đồng ý, dù sao ở trong trường sinh hoạt cũng buồn tẻ chẳng có gì thú vị.

Bốn người họ giống như vương tử - tuấn lãng đẹp trai như ánh mặt trời, lại nhiệt tình theo đuổi một cô gái bình thường, làm cho những người khác không thể kiềm chế được. Cuối cùng, Kiều Văn Khanh cũng đồng ý, chỉ bởi vì đối phương khi thấy cô bị bắt nạt lập tức đứng ra, bá đạo tuyên bố ai khi dễ Kiều Văn Khanh chính là đối đầu với hắn.

Kiều Văn Khanh âm thầm cảm động, đồng ý sự theo đuổi của người nọ. Nhưng cô ngàn vạn lần không nghĩ tới, người khiến cô rối rắm thấp thỏm, chua xót ngọt ngào... cũng chỉ coi cô như trò chơi lúc nhàm chán...

Những lời lẽ chế giễu, nhục mạ nói cô không biết tự lượng sức mình, những lời nói đó chẳng khác gì một thanh kiếm đâm vào tim cô, Kiều Văn Khanh đau đớn như bị xé ra thành trăm mảnh...

Trong căn phòng yên lặng thật lâu, cũng không có người nói chuyện, tiếng nước nở của An Hòa cũng dần dần biến mất, dù sao bọn họ chỉ là những thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, còn chưa đảm đương nổi gánh nặng của một sinh mạng, không có cách nào coi như không có chuyện gì xảy ra.

Kiều Văn Khanh chết, ngoại trừ trường trung học Eaton bị nghị luận hai ngày thì cũng chẳng nổi lên bọt sóng gì nữa. Một cô gái bình thường còn đòi khiến bốn thiên chi kiêu tử bị chịu phê bình sao?

Đối với những con người này, việc có thể dùng tiền để giải quyết thì cũng không phải việc gì lớn, sau vụ việc ba mẹ Kiều nhận được một số tiền bồi thường xa xỉ, mọi việc đều được giải quyết, câu chuyện cũng dần trôi vào quên lãng. Mãi cho đến hai năm sau, lúc Kiều An Nhiên sửa sang lại căn phòng, phát hiện được một quyển nhật ký.

"... Một mạng người mà thôi, đến bây giờ con vẫn còn canh cánh trong lòng sao? Người gánh trên vai đại sự sẽ không câu nệ tiểu tiết, chờ về sau

con sẽ phát hiện ra trên đời này thứ rẻ mạt nhất chính là mạng người. Con là người thừa kế của gia tộc, nếu như ngay cả điều đơn giản như thế cũng không hiểu, vậy có lẽ cha nên suy nghĩ tới việc thay đổi người thừa kế rồi!"

Trong thư phòng, ba Thù Lãm nghiêm khắc quát hấn.

Hai năm trôi qua, Thù Lãm vẫn không thể đi ra khỏi bóng ma Kiều Văn Khanh tự sát, bóng hình ấy không thể nào tiêu tan được. Không phải bởi vì ba hấn nói đó chỉ là một mạng người nhỏ nhoi không đáng phải để ở trong lòng, mà bởi vì khi đó hấn thực sự thích Kiều Văn Khanh.

Trong trò chơi ấy, trái tim hấn đã rung động nhưng hấn lại không hề phát giác, chờ đến khi chân tướng bại lộ cũng là lúc Kiều Văn Khanh tự sát, hấn mới bất tri bất giác phát hiện ra cô đã bước vào trong lòng hấn.

Nhưng tự tay hấn lại đẩy cô vào bước đường cùng.

Thù Lãm nhắm mắt lại, sau đó hấn bình tĩnh đến chết lặng nói: "Ba yên tâm, con sẽ điều chỉnh lại thật tốt."

Sắc mặt ba hấn dần buông lỏng, vỗ vỗ bờ vai của hấn: "Con hiểu được là tốt."

Thù Lãm từ thư phòng trở về, nhắm mắt trầm tư một hồi rồi lại mở điện thoại ra, đúng vào lúc này trên màn hình đột nhiên hiện lên một tin nhắn

"Bạn có muốn sống không? Muốn biết được sống có ý nghĩa gì không?"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 102

Edit:Tiểu Hạ

Beta: Miêu Nhi

Thù Lẫm nhìn tin nhắn trong điện thoại cứ nghĩ đây là trò đùa của một kẻ rảnh rỗi nào đó nên không để trong lòng, mãi cho đến khi Bạch Yến gọi điện thoại cho hắn.

"Cậu nhìn thấy những tin nhắn kia chưa?"

"Cái gì?"

"Tử Thần phát tin nhắn trong nhóm kín." Giọng nói khàn khàn của Bạch Yến từ loa điện thoại truyền vào tai Thù Lẫm, mang theo một chút lạnh lẽo, lạnh đến đáy lòng, làm hắn có một dự cảm chẳng lành...

"Chắc là cậu chưa xem đâu đúng không! Cậu mau xem đi, sau khi xem xong thì đến chỗ cũ hội họp, tớ thông báo với hai người còn lại."

Thù Lẫm mơ màng cắt liên lạc, mở ra di động, không biết từ khi nào đã có thêm một nhóm kín trên Wechat. Trong nhóm chỉ có năm người, hắn, Bạch Yến, Tây Nguyệt, An Hòa, còn có một người lạ mặt dùng ID là Tử Thần. Giao diện trò chuyện có một tin nhắn được gửi tới từ Tử Thần:

"Bạn có muốn sống không? Muốn biết được sống có ý nghĩa gì không? Chúc mừng các bạn đã trở thành những người chơi may mắn được Tử Thần

lựa chọn! Đây là một trò chơi, cũng là một canh bạc khổng lồ, tiền đặt cược là... mạng sống của các bạn! Nếu muốn sống sót thì rất đơn giản, chỉ cần làm theo những gì tôi nói, xử lý những người khác. Bốn người các bạn chỉ có một người được phép sống sót đến cuối cùng. Kẻ thắng cuộc sẽ được Tử Thần ban cho sự sống vĩnh hằng.

Nhắc nhở: Trò chơi này không có quy tắc, bạn có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn nào!

Ván thứ nhất: Con đường làm giàu."

Nhìn thấy một tin nhắn thần kinh như vậy chắc chắn ai cũng sẽ khó chịu, chẳng một câu "bệnh tâm thần". Thù Lãm ban đầu cũng lười xem, nhưng nếu Bạch Yến đã cố ý gọi điện thoại nhắc nhở hắn thì chứng minh tin nhắn này có vấn đề.

Chắc không phải là thật đúng không?

Trong đầu Thù Lãm hiện lên ý nghĩ này, nhưng hắn cũng không suy nghĩ quá sâu xa, vội vàng lấy áo khoác rồi đi ra ngoài. Đến tận cùng có cái gì kì lạ hay không, cứ đến chỗ cũ gặp Bạch Yến thì sẽ rõ ràng thôi.

"Chỗ cũ" trong lời của Bạch Yến là một trang viên thuộc sở hữu của hắn, vào năm Bạch Yến mười lăm tuổi, trang viên này là do hắn tự tay thiết kế và xây dựng lại, bao gồm vô số trò chơi tiêu khiển giải trí khi rảnh rỗi. Ban đầu xây dựng nó chỉ với mục đích làm nơi giải trí, sau này lại có danh tiếng trong giới thượng lưu, càng ngày càng có nhiều người biết đến. Bạch Yến không thiếu tiền, nên đi theo hướng thanh tịnh, mười ngày nửa tháng mới mở cửa đón khách một lần. Kết quả, thứ gì càng khó có được người ta càng muốn sở hữu, việc làm ăn cứ thế tốt đến bất ngờ, có thể nói là hết bạc hàng ngày.

Lúc Thù Lãm đến nơi, ba người còn lại đều đã đến. Người phục vụ rót cho hắn một ly trà rồi lui ra, trong phòng chỉ còn lại bốn người bọn họ,

Bạch Yến nhìn chung quanh một vòng, lúc này mới nói: "Đều đọc rõ hết đúng không?"

An Hòa là một người nóng tính, lập tức tiếp lời hăn: "Đọc qua rồi! Yến Tử, chẳng lẽ cậu tin đó là sự thật sao? Còn sốt ruột hoảng hốt gọi chúng tớ đến đây, loại chuyện ma quỷ này cậu cũng tin?"

Tây Nguyệt bắt chéo chân, trên mặt nở nụ cười nghiền ngẫm: "Yến Tử cũng không phải là một người nôn nóng như vậy, điều tra được cái gì rồi có đúng hay không?"

Bạch Yến gật đầu, khẽ đẩy gọng kính vàng: "Không tra được cái gì, nhưng phát hiện một chút việc thú vị!"

"Tử Thần gửi tin nhắn, đi cùng với bốn chữ "Con đường làm giàu" còn có chỉ dẫn: mỗi người sẽ được chuyển vào tài khoản một trăm vạn, trong vòng ba tháng xem người nào sẽ kiếm được nhiều hơn. Nếu chỉ có như vậy thì không có gì cần bàn, trùng hợp chính là trong tài khoản của tớ đột nhiên nhiều ra một trăm vạn. Các cậu có lẽ cũng sẽ thu được đúng không?"

Ba người Thù Lãm vội vàng mở điện thoại ra kiểm tra, quả nhiên nhìn thấy một tin nhắn thông báo được chuyển khoản một trăm vạn. Phía trước không chú ý đến nó là bởi vì mấy người họ đều là người tài đại khí thô, một trăm vạn căn bản không để trong lòng, tiền tiêu mỗi tháng đều hơn con số này không biết mấy lần, cho dù có thấy cũng sẽ không để vào mắt.

Mà Bạch Yến là một người có tính cẩn thận, sau khi nhận được tin nhắn của Tử Thần liền kiểm tra toàn bộ tài khoản một lần, cũng phát hiện ra sự bí ẩn đằng sau bốn chữ "Con đường làm giàu". Đến khi nhận được tin nhắn chuyển khoản thì càng thêm tin tưởng nên mới gọi ba người còn lại đến bàn bạc.

Tây Nguyệt cười nhạo: "Nói như vậy, người này cũng thật ngây thơ, lấy bốn trăm vạn ra cùng chúng ta chơi một trò chơi tẻ nhạt. Hăn dựa vào cái gì

để tin chắc rằng chúng ta sẽ không từ chối?"

Bạch Yến cười nhạt: "Nếu chỉ như cậu nói thì tốt rồi, nhưng tớ nghe mẹ từng đề cập đến việc tài khoản của công ty vô cớ bị mất một trăm vạn, làm thế nào cũng tra không ra, giống như là tan biến vào trong hư vô vậy!"

Ba người nghe hẳn nói như vậy, cũng sôi nổi gọi điện thoại đi hỏi, quả nhiên cả ba công ty đều vô vớ mất một trăm vạn.

Thù Lãm khẽ cười một tiếng: "Thú vị, lấy tiền của chúng ta rồi chuyển cho chúng ta, bảo chúng ta chơi cùng hẳn, chẳng lẽ là một tên ngốc à?"

"Có lẽ hẳn muốn dùng cách này để nói cho chúng ta biết hẳn là một người có năng lực, để chúng ta đừng xem thường hẳn!"

Tây Nguyệt nói làm mấy người đều nở nụ cười, cũng chưa để chuyện này ở trong lòng, tuy rằng người này thần bí lại rất có bản lĩnh, động vào tài khoản công ty của bọn họ mà không hề kinh động đến bất cứ ai, nhưng chỉ như vậy thì vẫn chưa đủ tư cách khiến bọn họ hạ mình cùng hẳn chơi một trò trẻ con buồn cười như vậy.

Bọn họ từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử, từ trước đến nay luôn là người đứng ở trên cao, mắt lạnh nhìn người khác chém giết ở dưới chân mình, chưa từng có người nào đủ khả năng có thể khống chế bọn họ. Hành động này của Tử Thần đã đánh vào tôn nghiêm của bọn họ!

Cho nên, lần tụ họp này của bọn họ chỉ là để tìm ra kẻ ngu xuẩn này, khiến hẳn phải trả giá cho việc làm ngu ngốc của mình.

Nhưng mặc kệ bọn họ có làm thế nào cũng không tra ra được kẻ này, cho nên chỉ đành mặc kệ.

Sinh hoạt quay về quỹ đạo như ban đầu, mọi người ai làm việc nấy, vứt chuyện này ra sau đầu.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thời hạn ba tháng đã đến. Điện thoại của bốn người đều nhận được một tin nhắn như nhau:

"Kỳ hạn ba tháng đã đến, xem ra các bạn không tin tưởng lời tôi nói, càng không làm nhiệm vụ tôi đã giao. Ở chỗ của tôi thì không được xảy việc khinh thường quý tặc, tất cả mọi người phải trả giá vì hành vi hời hợt của mình!

Trừng phạt: Liên tục gặp ác mộng

Thời gian: Ba ngày."

Bệnh thần kinh! Thế nhưng còn có hậu chiêu!

Bốn người cảm thấy buồn cười, liên tục trêu chọc ở trong group nhưng Tử Thần không hề đáp lại câu nào. Mấy người tự cảm thấy mất mặt nên cũng không nói gì nữa. Sở dĩ không rời group là bởi vì group này không có lựa chọn rời khỏi. Kết hợp với thân phận hacker của Tử Thần nên bốn người liền nhận định hẳn là một cao thủ vi tính, cho rằng hẳn ở trong group này động tay động chân, nếu không thì giải thích như thế nào về việc trong group không có lựa chọn rời khỏi?

Nhưng mà, chờ đến buổi tối, bốn người liên tục bị ác mộng hoành hành, bọn họ rất cuộc cũng cảm thấy bất an. Liên tiếp ba ngày đều gặp ác mộng, mấy người hoàn toàn tin, người này là nghiêm túc!

Nhưng mà lúc này bọn họ vẫn tưởng rằng Tử Thần chỉ là một con người bình thường mà thôi, chỉ là thủ đoạn có chút cao minh, bởi vì chuyện làm cho người khác gặp ác mộng cũng rất đơn giản, có thể lợi dụng thuốc. Nhưng khiến cho bọn họ kiêng kị chính là thủ đoạn của đối phương quá mức xuất quỷ nhập thần, làm cho bọn họ không phát hiện được bản thân trúng chiêu từ lúc nào. Cho dù là hạ loại thuốc không màu không mùi không vị đi chăng nữa thì cũng phải từ người bên cạnh xuống tay mới có thể thành công, mặc kệ là người thân bên cạnh hay là thuộc hạ đều phải để

lại chút manh mối. Nhưng lại không có, không hề lưu lại bất cứ một chút manh mối nào!

Mấy người điên cuồng điều tra tìm kẻ khả nghi, thậm chí vận dụng quan hệ của gia tộc nhưng vẫn không tra ra được gì. Bốn người mang theo hai mất tâm quàng, tinh thần uể oải đến nơi tụ họp.

"Làm sao bây giờ?" An Hòa biểu tình nản lòng hỏi: "Tìm không thấy người, chúng ta chỉ có thể làm theo lời hăn nói sao?"

Bạch Yến trầm giọng nói: "Đây là lựa chọn cuối cùng rồi!"

Không cần hăn nói, mấy người còn lại cũng hiểu. Không tìm được người thao túng ở đằng sau, bọn họ trừ việc nghe theo thì cũng không thể làm được gì khác.

Trừ khi bọn họ lại muốn gặp ác mộng liên tục ba ngày nữa!

Thần sắc của Tây Nguyệt trở nên vô cùng ngưng trọng: "Nếu như làm theo lời hăn nói chính là đang ép chúng ta..."

Nói tới đây, hăn tạm dừng một chút, bốn người liếc nhìn nhau, trong lòng đồng thời hiện ra năm chữ:

Tự giết hại lẫn nhau!

Tuy nhiệm vụ hiện tại chỉ đơn giản là muốn bọn họ kiếm tiền, nhưng mà đừng quên ngay từ đầu Tử Thần đã có nói trong bốn người bọn họ chỉ có một người sống sót đến phút cuối cùng. Ý nghĩa của việc này không phải muốn bọn họ tàn sát lẫn nhau thì là gì? Đến nỗi người sống sót duy nhất, sẽ được sinh mệnh vĩnh hằng, cái này cũng không có ai tin cả.

Mấy người nhất thời có chút trầm mặc. Vừa cảm thấy lo sợ, lại vừa buồn cười vì bản thân thật sự điên rồi mới có thể làm theo lời người khác, để hăn

xoay vòng vòng như thế này.

"Khụ." Thù Lãm ho nhẹ một tiếng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh: "Nhiệm vụ không thay đổi, vẫn là "Con đường làm giàu". Nhìn tình huống này, nếu chúng ta không làm theo, tuyệt đối không thể thoát khỏi bàn tay của hắn."

Bốn người cảm thấy ghen ghét cực kì, gậy ông đập lưng ông. Trước kia người ra quy tắc trò chơi đùa giỡn người khác đều là bọn họ, hiện tại biến thành kẻ bị người khác chơi đùa. Từ người khống chế biến thành người bị động tham gia, sự chênh lệch này tuyệt đối không thấp!

Nhưng không cam lòng thì làm gì được chứ? Cả tứ đại gia tộc xuất lực điều tra còn tìm không ra, bọn họ còn có thể làm gì khác?

Bởi vì không muốn lại gặp ác mộng liên tục, cũng vì muốn tương kế tựu kế tìm ra kẻ giấu mặt ở phía sau nên bốn người đều cầm một trăm vạn kia đi làm nhiệm vụ "Con đường làm giàu".

Mà người thiết kế tất cả mọi chuyện - Văn Khanh lúc này đang nghỉ phép ở một nơi vô cùng xinh đẹp, thích ý hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã. Cách đó không xa có một soái ca đáng người không tồi, sau khi liếc nhìn cô ba lần liền chần chờ bước đến: "Hi, mỹ nữ, chúng ta có thể làm quen không?"

Ánh mặt trời, bờ cát, mỹ nam, Văn Khanh thích ý uống một ngụm nước trái cây, trong lòng thầm nghĩ: nhiệm vụ lần này thật sự quá tuyệt!

Đối lập với cô, bốn người Thù Lãm đang thận trọng nghiêm túc kiểm tiền. Tuy nói đã chuẩn bị sẵn sàng tương kế tựu kế bắt người giật dây đứng ở đằng sau, nhưng ai cũng không dám bảo đảm kế hoạch thành công, cho nên vẫn phải chuẩn bị cả hai việc, cho dù có thất bại thì cũng xem như có thêm một lớp phòng bị. Vốn không phải anh em ruột thịt, chơi với nhau cũng chỉ vì lợi ích của gia tộc, đến hôm nay, nếu đã động đến lợi ích của

nhau thì cũng không được gọi là anh em nữa rồi. Ba ngày gặp ác mộng kinh hoàng đã khiến bọn họ mệt mỏi đến cùng cực, làm sao còn có thể hi sinh vì người khác được chứ?

Ba tháng sau, bốn người một lần nữa hội họp với nhau, lúc này đây, biểu tình trên mặt từng người đã không còn sự nhẹ nhàng thoải mái như ban đầu mà đều vô cùng ngưng trọng.

Đều là bạn bè thân thiết, năng lực kiếm tiền của nhau như thế nào trong lòng họ đều rõ ràng. Nếu bàn về năng lực kiếm tiền thì mấy người ở đây thì Bạch Yến giỏi nhất, Thù Lãm thứ hai, An Hòa kém cõi nhất, lần này cũng không ngoại lệ. Kẻ kiếm nhiều thì trong lòng vô cùng nhẹ nhàng, kiếm ít thì lại có chút thấp thỏm, lo sợ bất an chờ tòa án đưa ra phán quyết cuối cùng.

Đinh.

Âm thanh thông báo có tin nhắn tới, mấy người vội vàng mở điện thoại ra xem:

"Thứ hạng từ cao xuống thấp theo thứ tự: An Hòa, Bạch Yến, Thù Lãm, Tây Nguyệt. Cho nên, Tây Nguyệt bị loại trừ."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 103

Edit: Tiểu Hạ.

Beta: Miêu Nhi

"Làm sao có thể?" Tây Nguyệt thất thố thiếu chút nữa đánh rơi di động, không dám tin nhìn về phía An Hòa. Hai người Bạch Yến và Thù Lãm cũng có chút kinh ngạc, nếu An Hòa hơn Tây Nguyệt thì còn có thể chấp nhận được, nhưng vượt qua cả hai người bọn họ thì lại có chút khác thường rồi...

An Hòa gãi gãi tóc che dấu sự xấu hổ: "Gia gia chuyển cho tớ một số tiền, đại khái là mua một vài thứ với giá cao. Ông nói nếu Tử Thần không đưa ra quy tắc thì việc này cũng không sai, không nghĩ tới lại được chấp nhận..."

Ba người còn lại đều hiểu rõ An gia gia đây là muốn giúp An Hòa gian lận, nhìn thấy cháu nội sắp thua nên đã chuyển vào tài khoản của hắn một số tiền lớn... chẳng qua không nghĩ tới Tử Thần lại chấp nhận loại thủ đoạn này.

Không từ thủ đoạn, không từ thủ đoạn...

Tử Thần ngay từ đầu đã nói có thể không từ thủ đoạn, bọn họ thế nhưng không nghĩ tới việc này!

Tây Nguyệt cười khở một tiếng: "Gia gia vẫn luôn nói An gia gia mới là nhất người khôn khéo nhất, lần này thì tở tin rồi. Ông nội của tở cũng nghĩ đến việc này nhưng lại không làm. Mấy người thì tốt rồi, tở liền thăm, trước mắt chỉ có thể hy vọng gia tộc mau chóng tìm ra được kẻ đứng đằng sau thao túng việc này."

Ba người còn lại cho dù thắng cũng không có cảm giác may mắn, ngược lại càng thêm căng thẳng, luôn cảm thấy thỏ tử hồ bi(*), lần này là Tây Nguyệt, tiếp theo sẽ là ai đây? Rốt cuộc cũng chỉ có một người có thể sống sót.

(*)Thỏ tử hồ bi: Thỏ chết thì hồ ly khóc. Câu nói này mang tính châm biếm. Thỏ vốn là thức ăn của hồ ly, nay thỏ chết, hồ ly cũng mất đi nguồn thức ăn nên mới đau buồn. Đại khái nói đến lợi ích gắn liền với nhau, một bên bất lợi thì bên còn lại cũng sẽ bất lợi như vậy.

Nhưng mà sự thật lại khiến bọn họ thất vọng rồi, đến tận bây giờ vẫn chưa tra ra được bất kì manh mối nào. Ngay cả tư liệu của người đăng kí tài khoản "Tử Thần" cũng không thể tra nổi. Thậm chí định vị địa điểm phát tin nhắn cũng chẳng đâu vào với đâu. Tại thời điểm tứ đại gia tộc đều nâng cao cảnh giác, Tử Thần lại gửi thêm một tin nhắn:

"Ván thứ hai: Kỳ hạn một năm, thu mua cổ phần tập đoàn Tây thị, người thắng không giới hạn."

Tin nhắn này khiến mọi người vô cùng khiếp sợ, đây rõ ràng là muốn ba gia tộc còn lại chia xẻ Tây thị!

Tứ đại gia tộc từ trước đến nay đồng khí liên chi(*), bởi vì lợi ích chung nên mới buộc lại cùng nhau, đó cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến bốn nhà bọn họ trở thành siêu cấp quý tộc. Bao nhiêu năm nay sự "đồng lòng" này vẫn luôn tồn tại, chẳng lẽ hôm nay lại vì một câu nói vô căn cứ mà đổ vỡ sao?

(*) Đồng khí liên chi: đứng cùng một chiến tuyến, có quan hệ mật thiết với nhau.

Ba gia tộc kia chưa tỏ bất kì thái độ gì nhưng Tây gia lại nóng nảy, một tin nhắn này đã đẩy Tây thị lên nơi đầu sóng ngọn gió. Phải biết rằng trong cái giới này, chỉ có lợi ích chứ không có bằng hữu gì ở đây, dù hoạc lớn như thế thì không một ai dám chắc ba gia tộc kia sẽ không ngo ngoe rứt rịch.

Tây Nguyệt vốn đang cảm thấy may mắn khi thua cũng không chịu sự trừng phạt gì. Nhưng không ngờ sát chiêu lại nằm ở đây. Loại trừng phạt này so với việc gặp ác mộng liên tục ba ngày càng khó có thể chấp nhận, nếu như cơ nghiệp trăm năm của Tây gia bị hủy trong tay hãn, đừng nói đến người khác, chính hãn cũng không thể tha thứ cho bản thân mình!

Gia chủ của Tây gia liên tục đến gặp ba vị gia chủ còn lại: "Người này lòng lang dạ sói, hãn rõ ràng có ý định li gián tứ đại gia tộc chúng ta, mưu đồ ngư ông đắc lợi. Hiện tại lại ra nhiệm vụ này, muốn ba người chia cắt Tây thị, tự mình đấu đá lẫn nhau để hãn có cơ hội ngồi mát ăn bát vàng. Nếu các ông thực sự làm theo lời hãn thì coi như là trúng gian kế rồi. Huống hồ, ngay từ đầu hãn đã nói chỉ có một người sống sót, hôm nay là Tây gia, ngày mai ngày kia sẽ là ai trong số mấy ông? Các ông nên suy nghĩ cho cẩn thận, đừng để gian kế của hãn thực hiện được!"

Tứ đại gia tộc đã sớm bằng mặt không bằng lòng, trong lòng mọi người đều có mưu đồ thôn tính ba nhà còn lại để một mình độc tài. Nhưng mà tứ đại gia tộc luôn kiềm chế lẫn nhau, chưa từng rút dây động rừng, nuốt một miếng mỡ rất đơn giản, nhưng một miếng mỡ lớn không phải của mình thì chắc chắn sẽ bị ghen, dẫn đến hao tổn nguyên khí. Hiện tại trời cho cơ hội tốt, có người cho bọn một bậc thang, ba nhà Thù, Bạch, An không động tâm mới là lạ.

Nhưng mà như Tây lão gia tử nói, đây rõ ràng là có người cố ý muốn để cho bọn họ đấu đá lẫn nhau, nếu thật sự làm theo chính là đã trúng kế của hắn. Kẻ địch ở trong tối còn bọn họ ở ngoài sáng, từng hành động của bọn họ đều bị đối phương nhìn thấu rõ ràng, nhưng bọn họ ngay cả một chút bóng dáng của người kia cũng chưa thấy! Tử Thần giống như một quả bom nổ chậm đầy bí ẩn, tùy thời tùy lúc đều có thể hại bọn họ đến không còn manh giáp khiến những con cáo già này không thể không kiêng kị, không dám làm ra hành động gì. Cũng bởi vì vậy nên họ mới có thể kiềm lòng trước dụ hoặc lớn như thế.

Cha của Thù Lãm - Thù Hòa tươi cười ôn hòa: "Tây thúc đừng quá lo lắng, bốn gia tộc chúng ta từ trước đến nay cùng tiến cùng lùi, làm sao có thể vì một câu đe dọa không rõ nguồn gốc mà trở mặt với nhau, ảnh hưởng hòa khí đôi bên? Lo lắng của thúc cũng là lo lắng của chúng ta, thỏ tử hồ bi, chúng ta hiểu rất rõ đạo lý này. Nhưng mà, theo suy đoán của con, kẻ đứng phía sau màn không phải là một người khó đối phó!"

"Tại sao?"

"Nếu như hắn thực sự có năng lực đã trực tiếp đối đầu với chúng ta, như thế nào chỉ dám giả thần giả quỷ mà không dám hiện thân? Đó là cái thứ nhất, thứ hai, hắn châm ngòi làm chúng ta nội đấu, lật đổ từng gia tộc một không phải đã chứng minh rõ ràng hắn không có khả năng đối đầu cùng lúc với bốn nhà sao? Vì vậy chỉ có thể dùng chiêu này, từ từ thôn tính từng gia tộc một!"

Thù Hòa nói xong, ba người sôi nổi tán đồng: "Có đạo lý, hơn nữa cũng có thể khẳng định, người này một là có thù oán với chúng ta, hai là đồ mắt vì sản nghiệp khổng lồ của bốn nhà, ngoại trừ hai lí do này, thực sự không nghĩ ra được nguyên do vì sao hắn lại muốn trăm phương nghìn kế hãm hại chúng ta!"

"Kẻ đồ mắt chúng ta cũng không ít, mấy gia tộc nhỏ phía dưới có ai mà không ganh tị sản nghiệp tứ tộc? Còn về việc báo thù thì quả thật cũng có thể xảy ra, điều tra theo hướng đây cũng không tồi, nhớ lại mấy chục năm trước đây tứ đại gia tộc chúng ta có gây thù chuốc oán với kẻ nào hay không?"

Tây lão gia tử trầm tư một lúc: "Nếu nói như vậy, tôi bỗng dừng lại nhớ tới một việc, bảy năm trước chúng ta liên hợp lại hạ bộ Hạ gia, ngăn chặn đường huy động tài chính của bọn họ, hại vợ chồng Hạ gia cửa nát nhà tan cùng nhau tự vẫn, chỉ còn lại đứa con trai mười chín tuổi không biết tung tích. Mọi người nghĩ xem, có phải là tên họ Hạ kia đã quay trở lại, muốn trả thù đúng không?"

Đã từng làm chuyện gian dối như vậy, mấy người khi nhắc tới đều có chút hổ thẹn. Người cầm quyền của Bạch gia lên tiếng: "Thương trường như chiến trường, đầu óc không bằng người khác thì chỉ có phá sản, phá sản rồi lại tự sát đó là do họ không đủ khả năng chấp nhận hiện thực tàn khốc, không liên quan gì đến chúng ta. Cho dù cậu ta đã trở lại, chúng ta cứ bình tĩnh nghênh đón. Ngày xưa cha cậu ta còn không đấu lại chúng ta, bây giờ chỉ bằng một tên thanh niên vắt mũi chưa sạch thì làm nên được trò trống gì chứ!"

Lời vừa nói ra, mấy người ở đây đều tán đồng: "Nếu thật sự là cậu ta thì tốt, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của chúng ta, không chắc chắn được gì, tốt nhất vẫn nên cùng lúc chuẩn bị hai việc: một là điều tra tên họ Hạ kia, hai là điều tra mấy đối thủ một mất một còn vẫn luôn đối đầu với chúng ta từ trước đến nay, nhất định phải tìm ra một chút dấu vết mới được. Việc tiếp theo chính là bốn tên tiểu tử kia, nhất định phải quản chúng thật chặt, đừng để chúng nó hành động thiếu suy nghĩ. Bốn nhà chúng ta phải đồng lòng với nhau, tuyệt đối không được để kẻ đứng đằng sau ngư ông đắc lợi!"

"Được!"

"Tán thành."

"Đồng ý."

Bốn người cầm quyền hẹn gặp nhau xong, quyết định đoàn kết đối phó với kẻ thần bí kia - Tây thị xem như tạm thời an toàn.

Nhưng Tây lão gia tử hiểu rõ loại an toàn tạm thời này cũng không ổn một chút nào. Cục diện trước mắt đối với bọn họ hoàn toàn bất lợi, ba gia tộc kia chỉ là vì e sợ kẻ đứng đằng sau nên mới chưa làm ra hành động gì. Một khi điều tra ra người nọ không có lực uy hiếp thì ai có thể bảo đảm bọn họ sẽ không gây khó dễ?

Vấn đề nhìn như đã được giải quyết, nhưng bọn họ lại quên một chuyện, trò chơi của Tử Thần là hình thức cưỡng chế, hoàn toàn không có chỗ cho bọn họ nói quyền lợi.

Nửa tháng qua đi, mọi chuyện đều gió yên biển lặng không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, ngay cả đám người Thù Lãm cũng không còn gặp ác mộng nữa. Ngay lúc bọn họ cho rằng Tử Thần đã biến mất thì đúng vào ngày mười lăm, Thù Lãm nhận được một tin nhắn:

"Đã quên nhắc nhở các bạn, nếu không làm theo lời tôi, vào ngày mười lăm môi tháng sẽ có một kinh hỉ vô cùng lớn tặng cho mấy người, đêm nay hãy hưởng thụ thật tốt đi!"

Một câu nói vô cùng bình thường và nhẹ nhàng lại làm cho người khác nổi lên một tầng da gà. Kinh hỉ? Không phải chứ? Kinh hỉ của hãn chắc sẽ không kém kinh hách là bao...

Ba người Thù Lãm, An Hòa, Bạch Yến nhớ đến trận ác mộng liên tục lần trước thì vô cùng sợ hãi, chẳng lẽ hôm nay bọn họ lại phải trải qua kinh hoàng một lần nữa?

Ba gia tộc lại họp mặt, dựa vào tin tức này mà thảo luận đối sách.. Thù Hòa sắc mặt lạnh lẽo nhìn chằm chằm di động của Thù Lãm: "Nếu chỉ đơn giản là gặp ác mộng thì hôm nay đừng ngủ, cứ kiên nhẫn thức trắng đêm đi!"

Tuy rằng ông ta cũng muốn thu Tây gia vào trong túi, nhưng tiền đề phải là ông ta tự nguyện mà không phải bị kẻ nào đe dọa áp bức. Thói quen đứng trên cao khống chế người khác như con rối đã ăn sâu vào xương tủy, hiện tại bị người ta nắm trong tay tùy ý sai khiến làm Thù Hòa vô cùng khó chịu, đối với Tử Thần càng thêm chán ghét và hận thấu xương.

"Đây cũng là một biện pháp tốt!" An lão gia tử gật đầu.

"Đêm nay cứ như vậy mà làm. Phải mau chóng gia tăng tiến độ tìm ra kẻ đứng đằng sau, tuyệt đối không thể để hắn đùa giỡn mãi như vậy được."

Tất cả mọi người đều căm hận Tử Thần, không có ai muốn bị người khác nắm trong tay đùa giỡn như một con thú cưng. Càng đừng nói đến bọn họ xuất thân cao quý, luôn đứng phía trên người khác, hành động này chẳng khác nào là vũ nhục bọn họ! Vì thế nên đề nghị của Thù Hòa mới được mọi người đồng ý.

Ban đêm buông xuống, ba người Thù Lãm ở chung một phòng, bày sẵn "trận địa mai phục địch" chờ trăng lên. Ở bên cạnh chính là ba người cầm quyền của An gia, Bạch gia và Thù gia. Bọn họ ở chỗ này không phải muốn canh giữ ba tiểu bối, mà là muốn nói cho tử thần biết, bọn họ không hề sợ thần sợ quý!

Đây có lẽ là một lời tuyên chiến.

Vào một khắc trăng vừa tròn, sắc mặt ba người Thù Lãm bỗng nhiên trở nên tái nhợt, đau khổ ôm ngực ngã trên đất kêu rên.

"A....."

Đau, đau tận xương tủy, tựa như bị vô số thanh kiếm xuyên qua người, từng nhát từng nhát xẻo thịt bọn họ. Lại giống như có vô số con kiến gặm cắn xương cốt, vừa đau đớn vừa ngứa ngáy khó nhịn. Mà cảm giác ngứa ngay là từ ngực truyền đến, mặc kệ bọn họ có cào cấu thế nào cũng không hề giảm bớt, làm cho người ta có một cảm giác muốn lột đi lớp da bên ngoài để gãi ngứa từ bên trong. Ba người nằm trên mặt đất thống khổ vịn vẹo tự làm tổn thương bản thân, nhìn qua có chút kinh khủng.

Những người khác sau khi hoàn hồn liền nhanh chóng tiến lên, ngăn cản hành vi tự ngược của ba người nằm trên đất.

"Ba, con đau quá! Mau cứu con!"

"Ông, đau! Đau quá!"

"Mau! Mau kêu bác sĩ!" Mọi người lập tức kêu bác sĩ đến.

Mấy vị bác sĩ vội vàng đi từ ngoài vào, nhìn đến thảm trạng trên mặt đất thì khiếp sợ, vội vàng kiểm tra cho ba người, rút máu xét nghiệm, chụp CT màu, các loại kiểm tra đều làm một lần nhưng một chút dấu hiệu xấu cũng không có.

"Sao có thể như vậy? Chẳng lẽ ông không thấy bọn nó đau sắp chết rồi hay sao?"

"Vô cùng xin lỗi, trong y học thường xuyên xuất hiện một số loại bệnh lạ tương tự thế này, cho dù làm kiểm tra thế nào cũng không tìm ra nguyên nhân. Bọn họ đau thành như vậy mà thân thể không có một chút thương tổn vật lí, tôi hoài nghi cảm giác đau của bọn họ là xuất phát từ việc thần kinh có vấn đề..."

Không đợi ông nói xong, Thù Hòa vốn đang nói chuyện lại đột nhiên ôm ngực, mồ hôi lạnh không ngừng rơi trên gương mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, thống khổ ngã trên đất.

Ngay sau đó người của An gia rồi đến Bạch gia đều xuất hiện tình trạng tương tự, giống như đang bị lây bệnh.

Bác sĩ thấy thế, sợ tới mức nhanh chóng chạy ra khỏi biệt thự, lo lắng chính mình cũng sẽ bị lây nhiễm loại virus vô danh kì quái này.

Chẳng qua lo lắng của ông là dư thừa, chỉ có người của ba gia tộc này là bị nhiễm phải, người khác cho dù có tiếp xúc thật gần cũng sẽ bình an vô sự.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 104

Edit: Vee Chimte.

Beta: Miêu Nhi

Đám người kia gào khóc thảm thiết một đêm, mãi cho đến lúc hừng đông, loại đau nhức như đâm vào cốt tủy này mới biến mất.

Cả đám người như bãi bùn nhão ngã rạp trên mặt đất, hai mắt đỏ bừng, giọng nói khàn khàn, thần sắc uể oải, bộ dáng cực kì chật vật.

Thù Hòa rên rỉ trong miệng: "Sai, quá sai, chúng ta đều nghĩ sai rồi, hẳn không phải người, hẳn là ma quỷ...."

Người này rõ ràng là ác ma! Chính là ác ma ăn thịt người không chớp mắt!

"Làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao nữa?"

"Như lời hẳn nói mà làm, chiếm lấy Tây thị... Chúng ta cũng đã cố hết sức rồi."

Trước kia dù ngoài miệng nói cùng tiến cùng lùi, nhưng trong lòng sớm đã nhìn chằm chằm Tây gia. Chẳng qua chưa làm là vì bọn họ lo sợ nếu thật sự chia cắt Tây thị, người tiếp theo có thể sẽ chính là bọn họ.

Nhưng nếu không làm như lời hăn nói, ngày mười lăm tháng sau lại chịu nỗi đau đớn cùng cực này, mấy người bọn họ chịu không nổi! Thế là sản nghiệp Tây gia bị ba nhà An, Thù, Bạch tấn công. Lấy một địch ba, hiển nhiên, tập đoàn Tây thị rất nhanh liền phá sản, gia tộc Tây gia đứng trước nguy cơ sụp đổ.

Tây lão gia nỗ lực đi tìm đồng minh, dụ dỗ đủ loại nhưng cũng không làm nên chuyện gì, ba gia tộc kia đã quyết tâm đứng cùng một chiến tuyến đối phó Tây gia.

Ông ta đâu biết, nếu không làm theo lời Tử Thần thì ba người bọn họ sẽ phải chịu đau đớn thế nào, đã động tới an nguy của bản thân thì còn ai dám liên minh với ông ta chứ?

Tây lão gia tức đến mức hộc máu hôn mê, được đưa đến bệnh viện tĩnh dưỡng, tập đoàn Tây thị không có người lãnh đạo càng trở nên lung lay sắp đổ. Nhưng mà dù sao cũng là một thế gia uy tín lâu năm, luôn có nội tình không muốn cho người khác biết, chèo chống dăm ba tháng cũng không thành vấn đề. Mà ba nhà An, Thù, Bạch mỗi nhà lại có một kế hoạch riêng, ai cũng muốn mua được nhiều cổ phần nhất, chẳng ai chịu nhường ai.

Ngay lúc hai bên đang giằng co, bốn người An Hòa, Thù Lãm, Bạch Yến đột nhiên nhận được một tin nhắn, không phải là Tử Thần mà là từ một số lạ.

"Đột nhiên tỉnh dậy lúc nửa đêm, mấy người có phải bị ác mộng làm cho bừng tỉnh đúng không?"

Một câu không đầu không cuối, nhưng vì có vết xe đổ là Tử Thần, mấy người cũng không dám chủ quan, bận bịu phái người đi thăm dò.

Nhưng khi kết quả còn chưa có, lại có mấy tin nhắn nối đuôi nhau mà tới.

"Mấy người có cảm thấy áy náy tự trách vì đã hại chết bao nhiêu sinh mệnh hay không?"

"Trong nước lạnh quá, thật muốn kéo mấy người xuống đây chơi với tôi."

"Không chờ nổi mấy người nữa rồi, tôi không thể làm gì khác ngoài việc trở về."

"Tôi sẽ tới tìm mấy người, ai nợ tôi tôi sẽ đòi lại tất cả."

"Tôi ở Địa Ngục chờ mấy người...."

Nhìn mấy tin nhắn này, người nào cũng lạnh cả người, nổi hết da gà da vịt lên, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. Đối với người đã gặp ác mộng ba ngày liên tục rồi lại chịu đau đớn đến tận xương tủy, mấy thứ này căn bản không đáng để vào mắt.

Người giật dây lại không quá khôn khéo nên rất nhanh đã điều tra ra được cô ta là ai.

"Kiều An Nhiên, em gái của Kiều Văn Khanh...."

Chỉ một câu nói này, bốn người Thù Lãm đã hiểu nguyên do vì sao cô ta lại làm như vậy. Nếu là bình thường, bọn hắn có thể sẽ tự trách áy náy một chút, nhưng bây giờ tự thân bọn họ còn khó bảo toàn, ngày ngày đều lo nghĩ bất an, tất nhiên sẽ không có hảo cảm gì đối với một cô gái đột nhiên xuất hiện lại còn giả thần giả quỷ.

Thù Lãm tâm phiền ý loạn phát phát tay: "Cảnh cáo để cho cô ta thành thật một chút, lấy tiền bồi thường rồi mà còn muốn làm loạn, không có đầu óc à?"

Hắn vừa dứt lời, ngay lập tức có một cô gái mặc váy trắng vọt vào, đôi con ngươi linh động như biết nói mang theo nước mắt, lại quật cường cắn môi kìm nén để nó không rơi xuống: "Anh cho rằng mấy đồng tiền bán thiu đó là ghê gớm hả! Hại chết một mạng người rồi dùng tiền đuổi đi là xong sao? Anh có còn lương tâm hay không?" Cô nói, cầm thẻ ngân hàng ném lên người Thù Lãm: "Tiền bán của anh trả lại cho anh! Đừng hòng dùng nó vũ nhục chúng tôi! Mạng của chị gái tôi cho dù dùng tiền cũng không mua được!"

Kinh ngạc một lúc lâu, Thu Lãm thu lại cảm xúc trên mặt, ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, chậm rãi khiêm tốn vuốt ve thẻ ngân hàng, thanh âm lãnh đạm cực kì: "Tiền không mua lại được mạng của chị cô nhưng có thể mua được mạng của mẹ cô. Mẹ cô đang nằm viện cần rất nhiều tiền để giải phẫu, bây giờ tìm đâu ra một số tiền lớn như thế chứ."

Đã điều tra được tài liệu cá nhân của Kiều An Nhiên, tất nhiên tình trạng gia đình cô cũng rõ như lòng bàn tay.

Nghe vậy Kiều An Nhiên liền mở to hai mắt, hiển nhiên cô không hề hay biết chuyện này. Cũng đúng thôi, cô một mình cầm thẻ ngân hàng đến thành phố này, vì giả thần giả quỷ nên tắt điện thoại, dùng chút tiền gửi cho bốn người mấy cái tin nhắn kia, làm sao biết được tình huống trong nhà?

"Huống chi." Hắn bỗng nhiên đứng dậy, mặt gần sát Kiều An Nhiên, khuôn mặt đẹp trai phóng đại ngay trước mắt khiến trái tim của cô như ngừng đập, trên mặt không tự giác đỏ hồng. Người này tuy nhân phẩm kém, nhưng dáng dấp lại rất dễ nhìn.

"...Váy trên người cô cũng gần năm ngàn tệ. Nếu chị gái cô không bán mạng, thu nhập của nhà cô cũng không mua nổi loại váy này. Cho nên đừng tiêu tiền của người khác rồi lại nói nó là tiền bán."

Kiều An Nhiên lập tức trợn mắt, vẻ mặt có chút xấu hổ, Thù Lãm giơ thẻ ngân hàng trong tay, cười như không cười nhìn cô: "Cô xác định trong này là toàn bộ số tiền bồi thường trước đây? Một nghìn cũng không thiếu?"

Mặt Kiều An Nhiên trong nháy mắt lại đỏ lên, thẹn quá hóa giận hét to: "Tôi sẽ trả lại cho anh! Thiếu một nghìn tôi cũng trả! Tóm lại nhà chúng tôi tuyệt đối không nhận tiền bẩn của anh! Anh cũng nhớ kỹ, chị tôi là bị các người hại chết! Là các người ép chị ấy phải tự sát! Anh cả đời cũng đừng nghĩ an ổn!"

Nụ cười trên mặt Thù Lãm chậm rãi biến mất, cầm thẻ ngân hàng trong tay chậm rãi nắm chặt lại, mu bàn tay nổi lên gân xanh, khớp xương vì dùng sức trở nên trắng bệch. Kiều An Nhiên nhìn bộ dạng này của hắn, cho là hắn muốn đánh người, bị dọa lui về sau một bước: "Anh muốn làm gì?"

Thù Lãm không để ý tới cô ta, hắn bỗng nhiên nghĩ tới Tử Thần và Kiều Văn Khanh. Bọn họ vì một "trò chơi" nên hại chết cô, hiện tại đến phiên bọn hắn bị "trò chơi" đùa giỡn, rốt cuộc là do thiên đạo luân hồi báo ứng, hay là.... việc này có liên quan đến Kiều Văn Khanh?

Không không không, Kiều Văn Khanh đã chết, hắn tận mắt nhìn thấy thi thể của cô bị khiêng đi, mặc dù bị nước hồ ngâm phình to nhưng vẫn có thể xác định đó là Kiều Văn Khanh.

Thù Lãm thuyết phục bản thân, nhưng ý nghĩ lóe lên trong nháy mắt lúc này vẫn bám trong lòng không ném đi được.

Thù Lãm cũng không khó xử Kiều An Nhiên, chỉ lấy lại thẻ ngân hàng. Hắn rất mong chờ cô gái một bên coi thường tiền bẩn, một bên lại ái mộ hư vinh khi trở về nghèo khó sẽ giãy dựa thế nào.

Dù thân hãm nhà tù, nhưng thói hư tật xấu bên trong vẫn ăn sâu bén rễ như cũ, trong lúc lơ đãng lại vô tình thể hiện ra.

Sau khi Kiều An Nhiên bị đuổi đi, cô vừa thẹn vừa giận, những người này quả nhiên không phải hạng người tốt lành gì, hại chết chị gái, bây giờ lại nhục nhã cô như vậy, chị gái nói bọn họ là ác ma tuyệt đối không sao một chút nào.

Cô cũng chỉ ngẫu nhiên đọc được nhật ký của chị gái nên mới biết được nguyên nhân khiến chị ấy tự sát. Trước đó trường học nói chỉ là tự sát, nhưng lại không biết tại sao lại tự sát, người mất đã mất, người sống vẫn phải sống, vì vậy sau khi cha mẹ lấy được tiền bồi thường liền im lặng.

Không thể phủ nhận, hai năm này vì số tiền kia mà sinh hoạt phí trong nhà biến hóa long trời lở đất, ít nhất trước kia cô không mặc nổi váy đắt như vậy. Nhưng vừa nghĩ tới váy trên người mình là mạng của chị mình đổi lấy, trong lòng cô liền cảm thấy khó chịu. Mặc dù chị gái lên sơ trung hay cao trung đều sống trong ký túc của trường, vì tiết kiệm tiền cuối tuần nên cũng ít khi về nhà, thời gian hai người gặp mặt không nhiều, nhưng khi còn bé quan hệ của hai người rất tốt, chị gái thương cô vô cùng, thứ gì cũng chia cho cô....

Cho nên, khi biết chị gái bị người ta hại chết, trong thâm tâm cô muốn giết chết những người kia. Thế nhưng cô biết mình làm không được, chỉ nhìn bọn họ thôi liền biết, mỗi người không phú thì quý, một cô gái bình thường như cô làm sao có thể báo thù?

Nhưng nếu không làm gì lại khiến cô cảm thấy có lỗi với chị gái thương cô từ nhỏ, cho nên mới một mình đi tới thành phố này, coi như không có cách nào báo thù thì cũng phải khiến bọn họ ăn không ngon ngủ không yên.

Nhưng mọi chuyện không phát triển theo hướng cô dự đoán, cô vừa mới bắt đầu đã bị tra ra được, người đó lại chính là bạn trai của chị gái.

Đối phương bên ngoài anh tuấn quý khí hơn trong ảnh, nhưng cũng xấu xa đáng ghét cực kì, lúc mới gặp lần đầu còn có chút tâm tư kiều diễm

không nói rõ cũng không tả rõ được. Nhưng ánh mắt của hắn rất độc, có thể xuyên thấu qua lớp ngụy trang của Kiều An Nhiên, điều này khiến cô cảm thấy phi thường khó xử, chỉ muốn nhanh chóng chạy thoát.

Lại nghĩ tới người kia nói mẹ cô đang nằm viện giải phẫu, mặc kệ là thật hay giả, cô phải trở về nhìn một chút, lúc cô đi làm chuyện này do sợ cha mẹ ngăn cản nên chỉ để lại một tờ giấy, cầm thẻ ngân hàng rồi vội vàng rời đi. Còn không biết cha mẹ gấp thành bộ dạng gì.

Kiều An Nhiên vừa về đến nhà liền nghênh đón một châu thóa mạ: "Con bé chết tiệt này mà chạy đi đâu? Không nói một tiếng đã bỏ đi, mẹ mà vì tìm này nên bị xe đụng, bây giờ còn đang hôn mê bất tỉnh ở trong bệnh viện! Bệnh viện chờ lấy phí phải phẫu, mà lại cầm hết tiền trong nhà đi! Nếu mẹ mà có chuyện gì bất trắc thì đều là do mà đó!"

Cha Kiều lồm bộp mắng một trận, sau đó hỏi cô: "Thẻ đâu? Mau lấy ra đi, bệnh viện đang chờ thanh toán đó!"

Kiều An Nhiên bị chửi đến bối rối, lại nghe cha hỏi thẻ, mới hoảng hốt: "Thẻ con đưa cho hắn..."

Cha Kiều nghe xong càng gấp: "Mày đưa cho ai?"

"Chính là người đưa tiền bồi thường cho chúng ta..."

Cô vừa dứt lời, mặt bị đánh một bạt tai: "Con bé chết tiệt này! Mẹ mà còn nằm trong viện chờ cứu mạng! Mày trả lại tiền cho người ta làm gì?"

Từ nhỏ đến lớn Kiều An Nhiên chưa từng bị đánh, bụm mặt không dám tin nhìn cha mình đang tức hấn hấn: "Cha, cha đánh con...."

Cha Kiều tức giận đến choáng đầu hoa mắt: "Mày muốn nhìn mẹ mà chết hả! Nhanh đi lấy thẻ về!"

"Không, đó là tiền chị gái bán mạng, chúng ta không thể nhận! Không thể để người ta xem thường!"

Cha Kiều thành công tức xiu, Kiều An Nhiên lúc này mới thất kinh đưa người đến bệnh viện. Nhưng vừa đến bệnh viện, bên kia mẹ cũng cần tiền, bên này cha cũng cần tiền, tiền tiết kiệm trong nhà đã bị mẹ tiêu hết, Kiều An Nhiên cùng đường, đành phải lên thành phố tìm bốn người Thù Lãm.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 105

Edit: Vee Chimte.

Beta: Miêu Nhi

"Xin anh, cho tôi mượn ít tiền, anh muốn tôi làm gì cũng được."

Thù Lãm nhìn cô gái trước mặt dù đang nói lời thỉnh cầu, trên mặt lại cao ngạo quật cường, bộ dáng giống như bị ép hiến thân, hẳn không khỏi cười lạnh, đầu óc của cô ta có vấn đề đúng không?

Hắn hờ hững nhìn Kiều An Nhiên, ngữ điệu ngả ngót: "Hửm? Làm gì cũng được?"

Câu này chứa đầy ẩn ý khiến mặt Kiều An Nhiên đỏ lên, căn căn môi, trong lòng đấu tranh một lát, sau đó một bộ không thềm đếm xỉa, gật đầu nói: "Đúng, làm gì cũng được."

Nụ cười trên mặt Thù Lãm càng sâu, thân thể nghiêng về phía trước tới gần Kiều An Nhiên, gần từng chữ một: "Vậy rút cho tôi, xem thử cô rút được bao xa?"

Kiều An Nhiên kinh ngạc cực kì: "Anh kêu tôi rút?"

Thù Lãm không thềm phản ứng, trực tiếp kêu bảo an vào lời cô ta ra ngoài, thực sự rất không thú vị, còn tưởng cô ta có thể chống đỡ được một

khoảng thời gian, không nghĩ tới cái mà cô ta gọi là cốt khí cũng chỉ được hai ba ngày.

Kiều An Nhiên lúc bị ném ra ngoài vẫn còn chưa phản ứng kịp, chờ cô lấy lại tinh thần, cửa lớn Thù gia cũng đã đóng lại. Kiều An Nhiên có chút xấu hổ, tuy nói cô có việc nhờ người giúp đỡ, nhưng thái độ của người này sao lại ác liệt như vậy? Cũng không hỏi rõ xanh đỏ đen trắng liền đuổi cô ra ngoài, mẹ của cô còn đang nằm trong bệnh viện, ở biệt thự lớn như thế tại sao lại không giúp đỡ người nghèo khổ một chút chứ?

Cửa lớn Thù gia đóng chặt, Kiều An Nhiên chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi. Nhưng không nghĩ tới trên đường về lại đụng phải Bạch Yến, thế là vội vàng nhờ hã giúp đỡ.

Bạch Yến tất nhiên vẫn còn nhớ rõ chuyện của Kiều Văn Khanh, dù sao cái chết của cô cũng liên quan đến mình, em gái đối phương tìm đến cửa, hã tiện tay giúp một chút cũng không phải chuyện gì lớn. Đồng thời việc thu mua cổ phần Tây gia đã đến thời khắc mấu chốt, Bạch Yến không muốn vào lúc này lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên để thư ký chuyển cho cô ta một khoản tiền.

Kiều An Nhiên thấy hã không nói hai lời liền giúp đỡ, còn không cần cô báo đáp, vừa cảm kích lại vừa uất ức, chỉ cảm thấy người đàn ông này sao lại ôn nhu và thiện lương như vậy.

Kiều An Nhiên cầm tiền rời đi, mà tập đoàn Tây thị cũng dần dần chống đỡ không nổi. Ba đại gia tộc tập trung hỏa lực công kích, chẳng mấy chốc Tây thị đã quân lính tan rã.

Không đến một năm, Tây thị hoàn toàn sụp đổ, sản nghiệp gia tộc bị ba nhà Thù, Bạch, An chia cắt. Hào môn thế gia truyền thừa trăm năm cứ như vậy bị hủy diệt, ngay cả bọt nước cũng không gợn lên một chút.

Tây lão gia ở bệnh viện không chịu đựng được, buông tay ra đi. Tây Nguyệt biết tai họa đều do hấn mà ra, Tây gia phá sản, hấn không thể trốn tránh trách nhiệm, ông chết càng giống một cây rơm dè chết con lạc đà gãy. Không cần người ngoài nói, sự tự trách, áy náy, xấu hổ các loại cảm xúc đều bao phủ hấn. Áp lực cực lớn ép hấn không thở nổi, tinh thần gần như sụp đổ. Khi thì u buồn, khi thì nôn nóng, mấy lần tự sát đều được người cứu về, người không có việc gì nhưng gân bên tay trái chịu tổn thương cực lớn nên không thể khôi phục, về sau cũng chỉ có thể làm người cụt một tay.

Sau khi Kiều An Nhiên đem tiền về, cô cũng không ở lại quá lâu mà lập tức lên thành phố, cô nói với cha Kiều, đây là tiền cô đi mượn, cô phải làm việc cho ân nhân để trả món nợ ân tình này.

Cha Kiều giống như lần đầu biết đến con gái mình, loại người không tìm không phối, hoàn toàn mặc kệ mẹ còn chưa tỉnh trên giường bệnh chính là con gái của họ sao? Người khác đã hảo tâm cho cô mượn tiền, chẳng lẽ lại nóng vội tới nỗi mong cô báo đáp ngay lập tức?

Cha Kiều khuyên cô nửa ngày, cuối cùng Kiều An Nhiên đáp ứng chờ mẹ tỉnh lại rồi mới đi.

Chờ đến lúc Kiều An Nhiên một lần nữa bước chân lên thành phố - cũng là thời điểm tập đoàn Tây thị hoàn toàn bị hủy diệt. Cô không chú ý những thứ này mà đi thẳng đến nhà Bạch Yến.

"Tôi không thể vô duyên vô cớ nhận tiền của anh. Số tiền kia bây giờ tôi không có cách nào trả, nhưng tôi có thể giúp anh làm việc, anh cần gì tôi đều có thể giúp anh."

Bạch Yến từ trước tới nay hỉ nộ không biểu lộ cũng không nhin được nhú mày, hấn sớm đã mất đi sự kiên nhẫn với loại con gái hay lái nhái lại còn không biết trời cao đất rộng này, chỉ muốn cô ta nhanh chóng cút đi.

"Không cần, giúp cô là vì nể mặt chị cô, tôi cũng không cần cô tới giúp tôi làm việc."

Nghe vậy, biểu lộ trên mặt Kiều An Nhiên cứng ngắc, sau đó bộ dáng của cô ta như chịu vũ nhục cực kỳ lớn: "Tôi nhìn lầm anh! Thì ra anh với anh ta không khác nhau chút nào, cứ có mấy đồng tiền bản là được quyền cao cao tại thượng hả! Vì sao trong mắt mấy người mạng người lại rẻ mạt như vậy? Loại người như anh vĩnh viễn cũng không hiểu được cái gì gọi là tình cảm!" Nói xong, vô cùng uất ức chạy đi.

Bạch Yến: "?"

Cái quý gì vậy? Bệnh tâm thần!

Không thể không nói, trong hoàn cảnh tâm tình khác nhau thì khi nhìn cùng một sự việc sẽ có cảm xúc khác nhau. Trong nguyên tác, mấy người Bạch Yến không bị Tử Thần uy hiếp nên thời điểm gặp Kiều An Nhiên tâm tình vô cùng tùy ý ung dung, tình cảm đối với Kiều An Nhiên ban đầu là áy náy, sau đó chuyển biến thành yêu thích. Cái gọi là người thương trong mắt sẽ hóa thành Tây thi, khi đã có hảo cảm, nghe được những lời này của cô, bọn họ sẽ cảm thấy cô thiện lượng chính trực lại có chút ngốc nghếch đáng yêu. Nhưng hiện tại, vì có vết xe đổ là Tử Thần, bọn họ cực kỳ chán ghét mấy hành vi giả thần giả quỷ này, thế nên cái nhìn đầu tiên với Kiều An Nhiên cũng không được tốt cho lắm. Lúc nghe được những lời cô ta nói, trong lòng chỉ có năm chữ —— người này bị điên à!

Ngay sau khi Kiều An Nhiên chạy đi, Bạch Yến lại lần nữa nhận được tin nhắc từ Tử Thần.

"Chúc mừng các bạn, nhiệm vụ hoàn thành. Người nắm giữ được nhiều cổ phần nhất theo thứ tự là Bạch Yến, Thù Lãm, An Hòa."

"Ván thứ ba: Thu mua tập đoàn An thị, có được tình cảm thật lòng của Kiều An Nhiên."

Thành tích lần này không hề khiến người ta bất ngờ, đã có chỗ phòng bị, An Hòa không chơi xấu được nữa nên là bị chèn ép một đầu.

Mà nhiệm vụ thu mua tập đoàn An thị lần này, cũng không khiến người ta giật mình, dù sao ngay từ đầu Tử Thần đã nói chỉ một người có thể sống sót, người còn sống kia tất nhiên chiếm được sản nghiệp của những người khác. Khiến người ta ngoài ý muốn chính là nhiệm vụ đằng sau, có được tình cảm thật lòng của Kiều An Nhiên, đây là ý gì?

Kiều Văn Khanh lúc trước vì trò chơi tình ái của bọn họ, không chịu nổi mới tự sát, hiện tại lại dùng phương pháp tương tự theo đuổi em gái cô, chỉ có kẻ ngốc mới không phát hiện ra hai chuyện này có liên quan với nhau.

Nhưng nhiệm vụ này lại khiến bọn họ hồ đồ, nếu người này muốn báo thù cho Kiều Văn Khanh, vì sao lại kéo em gái Kiều Văn Khanh xuống nước? Nhưng nếu không phải, tại sao lại trùng hợp để bọn họ chơi trò chơi tình ái với cô ta?

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 106

Edit: Ngân

Beta: Miêu Nhi

Khi Bạch Yên đuổi tới, Kiều An Nhiên còn chưa ra khỏi cửa lớn Kiều gia.

"Chờ một chút."

Kiều An Nhiên nghe hẳn gọi, đột nhiên quay đầu, cơn giận còn sót lại trên mặt vẫn chưa hết: "Thế nào? Còn muốn dùng đồng tiền dơ bẩn kia của anh sĩ nhục tôi hả?"

Nghe vậy, đáy lòng Bạch Yến co quắp lại, trên mặt lại hết sức chân thành nói: "Thực xin lỗi, vừa rồi là tôi nói sai, tôi xin lỗi cô."

Kiều An Nhiên không ngờ hẳn đuổi theo để nói xin lỗi, cô không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

"Tôi không hề xem thường, càng không có ý dùng tiền sĩ nhục cô. Số tiền đó vốn nên thuộc về cô, tôi đã từng làm việc có lỗi với Văn Khanh, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy hổ thẹn với cô ấy, rất muốn giúp đỡ người nhà của cô ấy. Sự xuất hiện của cô chính là cho tôi một cơ hội, tôi chỉ muốn giúp cô, không có ý gì khác."

Bạch Yến nói vô cùng chân thành, đôi mắt đẹp đẽ rũ xuống, trong mắt thoảng có sự đau đớn, tự trách, áy náy, muôn vàn cảm xúc vừa khéo để Kiều An Nhiên nhìn thấy. Kiều An Nhiên không chút nghi ngờ, vẻ mặt cũng trở nên hiền lành hơn, cô đương nhiên biết hẳn nói việc kia là việc gì. Mặc dù sau khi biết sự thật cô vô cùng hận những người này, nhưng bây giờ nhìn thấy Bạch Yến ăn năn tự trách, cô lại có chút mềm lòng. Khi đó bọn họ cũng chỉ là thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, tuy nói là gây nên tội nhưng tuổi nhỏ như vậy đã phải gánh vác một mạng người, chắc hẳn nội tâm cũng áp lực lắm đúng không?

"Không cần, mặc kệ anh áy náy thế nào, bồi thường ra sao, người chết cũng không thể sống lại, có nhiều tiền đi nữa cũng không thể mua lại tính mạng của chị tôi. Tôi không hy vọng nhà chúng tôi sống dựa vào tiền bán mạng của chị ấy, số tiền thiếu anh tôi nhất định sẽ tích góp trả lại cho anh."

Bạch Yến dường như bất đắc dĩ nói: "Cô thế này khiến tôi không biết nên làm thế nào mới tốt. Như vậy đi, không phải vừa rồi cô nói muốn giúp tôi làm việc sao? Đúng lúc trợ lý của tôi xin nghỉ, cô tới giúp tôi một thời gian ngắn, thế nào?"

Kiều An Nhiên hơi do dự, như thế thì cô sẽ không cần vì món nợ kếch xù mà phát sầu. Suy nghĩ đắn đo một chút, Kiều An Nhiên gật đầu đáp ứng: "Được."

Bạch Yến lúc này mới thở dài một hơi, nhẹ nhõm mỉm cười: "Thế thì tốt quá rồi."

Nên như thế, hẳn giữ người ngay bên cạnh mình, giữ cô ở lại Bạch gia, Thù Lãm ngay cả người còn chả thấy được, làm sao mà có thể giành được tình cảm của cô ta? Còn hẳn với Kiều An Nhiên sớm chiều ở chung, lâu ngày sinh tình chẳng phải được một công đôi việc hay sao?

Không thể không nói, cái chiêu rút củi dưới đáy nồi này dùng vô cùng tốt. Thù Lãm liên tiếp nửa tháng cũng không tìm được Kiều An Nhiên, hẳn liền biết Bạch Yến đã nhanh chân đến trước.

Tình thế hiện giờ không ổn một chút nào, trên phương diện làm ăn hẳn đã không sánh bằng Bạch Yến, không thể để phương diện tình cảm cũng bị hấn đè một đầu được.

Thế là, Thù Lãm xem xét một cơ hội ngả bài với Kiều An Nhiên.

"Muốn biết vì sao cậu ta đối tốt với cô không?" Thù Lãm chậm rãi khoan thai thưởng thức cà phê, đến khi Kiều An Nhiên mất hết kiên nhẫn mới ung dung mở miệng.

Kiều An Nhiên sững sờ, ngừng động tác cầm ví chuẩn bị rời đi, theo bản năng hỏi: "Vì sao?"

Trong khoảng thời gian này đúng là Bạch Yến đối với cô rất tốt, hỏi han ân cần, quan tâm chu đáo. Đồ ăn cô thích chỉ cần nhắc qua một lần là hẳn nhớ rõ, mỗi ngày dọn dờ người giúp việc nấu cho cô ăn, đôi khi còn tự mình xuống bếp. Cô thích nhãn hiệu nào cũng nhớ trong lòng, hôm qua còn tặng hẳn một bộ váy mà cô đã ngắm rất lâu ở cửa hàng nhưng vì tiếc tiền nên không mua. Cho dù cô đang làm gì, chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy bóng dáng dịu dàng của hẳn, giống như luôn một mực đứng ở đằng sau dõi theo cô...

Cho nên Kiều An Nhiên nghĩ rằng Bạch Yến đối xử tốt với cô như thế, không có nguyên nhân nào khác, chỉ có thể là thích cô!

Nhưng mà Thù Lãm lại lắc đầu: "Không, không phải cậu ta thích cô đâu, có nhớ vừa mới bắt đầu thái độ của cậu ta đối với cô chả ra sao không? Rõ ràng lúc đầu không muốn gặp cô, chỉ muốn cô tránh xa ra một chút, sau này lại giống như biến thành một người khác đúng không?"

Kiều An Nhiên nghe hẳn nói liền hồi tưởng lại, thật đúng là như vậy.

Thù Lãm cong môi cười một tiếng, nụ cười có chút kỳ quái: "Đó là bởi vì cậu ta và tôi cùng nhau cá cược, ai giành được tình cảm của cô thì có thể lấy được tiền đặt cược, tiền đặt cược chúng tôi bỏ ra không nhỏ đâu."

Kiều An Nhiên sửng sò: "Anh nói thật chứ?"

"Đương nhiên là thật."

Mặt Kiều An Nhiên trong nháy mắt đỏ bừng lên, không biết là tức giận hay xấu hổ, không ngờ Bạch Yến đối tốt với cô là có mục đích: "Vậy tại sao anh lại nói cho tôi biết?"

Nụ cười trên mặt Thù Lãm chậm rãi thu vào, vô cùng buồn bã nói: "Khi còn nhỏ không hiểu chuyện đã từng làm sai một lần, lần này không muốn sai thêm nữa."

Kiều An Nhiên tin, bởi vì sự hối hận tự trách trong mắt hẳn không thể là giả được, chỉ có người sau khi mất đi mới biết hối hận, có lẽ việc chị gái qua đời đối với hẳn chính là một đả kích nghiêm trọng.

Lại nghĩ tới Bạch Yến tiếp cận cô chỉ vì một trò chơi, trong lòng liền uất ức không nói ra được. Không ngờ chính bản thân mình cũng sẽ trải qua việc giống như chị gái.

Đã biết Bạch Yến đối tốt với cô là vì mục đích riêng, cô tất nhiên không thể quay về Bạch gia. Mà Thù Lãm thẳng thắn như vậy khiến Kiều An Nhiên cảm thấy người này coi như đáng tin cậy, tối thiểu nhất là hẳn không lừa gạt mình, thế là theo Thù Lãm trở về Thù gia.

Thù Lãm nói cho cô biết rõ ràng chân tướng câu chuyện, cũng thẳng thắn nói cho cô - cô không phải mẫu người hẳn thích, hẳn sẽ không vì đánh cược

với người ta mà trái lương tâm đối xử tốt với cô, thế nên cô không cần phải lo lắng gì cả.

Chẳng qua trong quá trình sớm chiều chung đụng, một người đàn ông tuấn tú đẹp trai lại còn nhiều tiền, trong lúc lơ đãng lộ ra sự thân thiết mới là chí mạng nhất. Kiều An Nhiên không chống đỡ được cũng là chuyện dễ hiểu.

Cho nên lúc kết thúc ván thứ ba, Thù Lãm với Bạch Yến đều là một thắng một thua, cổ phần An gia bị Bạch Yến chiếm phần lớn, mà Kiều An Nhiên lại thích Thù Lãm.

Nói một chút về An gia, An lão gia không hồ là một con hồ ly già, ngay từ lúc ba nhà Thù, Bạch, An cùng nhau thu mua Tây gia, An lão gia đã dự cảm được kế tiếp sẽ đến lượt An gia nhà bọn họ, bởi vậy đã vụng trộm cử một số tay chân cầm theo một ít tài sản của An gia rời đi.

Cho dù phá sản ở trong nước, bọn họ cầm theo số tiền này vẫn có thể Đông Sơn tái khởi, không đến mức quá mức nghèo túng.

Văn Khanh đối với chuyện này mở một con mắt nhắm một con mắt, An Hòa xem như là người có lương tri hiếm hoi trong số bốn người, lúc trước tham gia trò chơi của bọn họ cũng là bị kéo đi cho đủ số, chính hắn cũng không nghĩ tới sẽ tạo thành hậu quả như vậy. An Hòa cũng đã trả giá đắt cho hành vi của mình, cô tất nhiên cũng sẽ không đuổi theo hắn không buông.

Ngược lại hai người Thù Lãm, Bạch Yến...

"Nhiệm vụ của hai người các bạn thất bại, tất cả đều bị loại trừ!"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 107

Edit: Ngân

Beta: Miêu Nhi

"Nhiệm vụ của hai người các bạn thất bại, tất cả đều bị loại trừ!"

Tin nhắn này vừa được gửi đến, hai người Thù Lãm, Bạch Yến trực tiếp trợn tròn mắt, đã nói cuối cùng chỉ có một người có thể sống sót rồi mà? Tất cả đều bị loại trừ là sao?

Lúc đầu bọn họ nghĩ rằng kiểu gì cũng có một người sống sót nên mới một thắng một thua bất phân thắng bại, có thể trốn được một kiếp cũng không chừng, coi như kéo dài chút thời gian, nhưng mà tuyệt đối không ngờ tới Tử Thần lại không làm theo kịch bản đã đề ra.

Cho đến tận bây giờ, Tử Thần vẫn chưa lộ mặt nên bọn họ vẫn cảm thấy ung dung tự tại. Tây gia bị loại trừ, tiếp đến là An gia phá sản, hẳn ta chỉ biết dùng một chút thủ đoạn khác thường để ép bọn họ giết hại lẫn nhau, bởi vậy cả hai đều cho rằng Tử Thần cũng chẳng có gì đặc biệt.

Hiện tại hai nhà Thù, Bạch đồng thời bị loại thì làm gì có ai thay hẳn ta đến đối phó bọn họ chứ.

Nhưng thực tế đã nói cho Thù Lãm và Bạch Yến biết - bọn họ sai lầm rồi! Văn Khanh căn bản không cần lộ diện vì đã có người thay cô làm việc

này.

Hạ Sáng, mười năm trước bị bốn gia tộc lớn liên thủ đánh lén, công ty phá sản, cha mẹ ôm nhau tự sát, bây giờ hăn trở về để báo thù và đòi lại tất cả những gì thuộc về mình.

Dưới sự trợ giúp của Văn Khanh, Hạ Sáng dễ dàng chiếm giữ sản nghiệp của hai nhà Thù, Bạch, hai tập đoàn lớn cứ thế đổi chủ.

Ngày xưa bốn đại gia tộc huy hoàng rực rỡ là thế, mà giờ đã tan thành cát bụi....

Hai người Thù Lãm và Bạch Yến, một người tinh thần trở nên thất thường, một người bị đuổi khỏi gia tộc, từ đó biến mất không thấy. Mà Kiều An Nhiên tận mắt chứng kiến tất cả, trong một khoảng thời gian ngắn mất hết chỗ dựa, đành phải hậm hực tự trở về quê nhà. Bạch Yến từng cho cô ta một khoản tiền nhưng đã dùng để chữa bệnh cho mẹ, tiền tích kiệm cũng chẳng còn bao nhiêu, cả nhà một lần nữa trở về cuộc sống của giai cấp vô sản.

Đã quen thói tiêu xài phung phí thích gì mua nấy rồi, cuộc sống nghèo khó này khiến Kiều An Nhiên không thể nào chịu đựng được.

Nếu như chưa từng hưởng thụ cuộc sống giàu sang phú quý thì có lẽ sẽ miễn cưỡng sống cho qua ngày được, nhưng đang lên voi bỗng dừng xuống chó, nhìn thấy cảnh hai nhà Thù Lãm, Bạch Yến hào hoa xa xỉ thế nào, bị phồn hoa mê mắt, bị phú quý câu tâm thì làm sao cô có thể thanh thản mà sống một cuộc sống bình thường được?

Nhờ có khuôn mặt xinh đẹp, cho dù IQ hơi thấp một chút, Kiều An Nhiên vẫn có vô số người theo đuổi, cô chọn vị đại gia giàu có nhất để hẹn hò. Người ấy đối xử rất tốt với cô, cũng chịu bỏ tiền mua hàng hiệu cho cô, nhưng cuộc sống tốt đẹp này chẳng kéo dài được bao lâu, nhà đại gia kia

phá sản! Kiều An Nhiên chỉ cảm thấy tiếc nuối một chút, sau đó liền phải xông chạy lấy người tìm nhà khác.

Lần này cô hện hò với con của quan chức cấp cao, mới ở chung được hai tuần, cha cậu ta vì nhận hối lộ nên "rớt ngựa". Từ đây Kiều An Nhiên mở ra thể chất nguyên rủa, người nào ở cùng với cô sẽ lập tức trở nên xui xẻo, không phải phá sản thì là ăn cơm tù, được người trong giới đặt biệt danh là "kẻ hủy diệt". Sau khi cái danh "kẻ hủy diệt" nổi lên, Kiều An Nhiên trở thành đối tượng bị mọi người xa lánh, vừa nhìn thấy cô liền tránh như tránh ruồi bọ, cuối cùng cô cũng không còn cơ hội dựa vào người có tiền nữa.

Văn Khanh tỏ vẻ, vì để cho cô em gái này tay làm hàm nhai, cô cũng rất phí công đó!

Trên cao ốc to lớn đồ sộ, một nam một nữ ngồi đối diện nhau. Văn Khanh một bên khuấy cà phê, một bên nhìn xuống dàn công trình kiến trúc phía dưới: "Cảm giác giẫm cái thế giới này dưới chân thế nào?"

Ngồi đối diện cô chính là Hạ Sáng, chủ nhân mới của tòa cao ốc này. Khuôn mặt trẻ trung tuấn lãng, con mắt thâm tình u buồn, rõ ràng tuổi tác không lớn nhưng trong đó lại cất giấu năm tháng tang thương.

Hắn không chớp mắt nhìn Văn Khanh, nghe thấy câu hỏi của cô, suy nghĩ một chút rồi nói: "Rất tốt."

Giẫm người khác dưới chân dù sao cũng tốt hơn việc bị người khác giẫm dưới chân. Khoảng thời gian như chó nhà có tang kia hẳn sẽ vĩnh viễn không quên, cũng sẽ nhớ kỹ ngày mà cô bước đến, mỉm cười hỏi hắn: "Anh có muốn báo thù không?"

Từ đây hắn bước lên một con đường không tầm thường.

Hạ Sáng đứng ở nơi cao nhất của thành phố, nhìn xuống chúng sinh. Cho tới tận bây giờ, thứ hắn cảm thấy may mắn nhất chính là có cô ở bên.

Văn Khanh đặt ly cà phê xuống, cười khê: "Vậy thì tốt rồi, tâm nguyện của anh đã đạt được, việc của tôi cũng đã làm xong. Chúng ta kết thúc ở đây thôi."

Hạ Sáng giật mình: "Cô đi đâu?"

Văn Khanh mỉm cười: "Về nơi thuộc về tôi."

Một lần nữa trở lại không gian vô tận, Văn Khanh cảm thấy bản thân giống như vừa trải qua một kì nghỉ phép nhân nhả, cô hoàn toàn không tốn chút sức lực nào, chỉ đứng ở đằng sau uy hiếp đe dọa thôi cũng đủ để hoàn thành nhiệm vụ. Ngay cả việc nữ chính không có bàn tay vàng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của cô.

Quăng bàn tay vàng vào trong hư không, lại luyện hóa công đức lần này, Văn Khanh chậm rãi đợi người ủy thác kế tiếp đến.

"...Cả đời tôi là một chuỗi hoang đường, còn nhỏ thì yêu sớm, đánh nhau, say rượu trốn học, bỏ học đi làm sớm. Về sau lại ý vào tuổi trẻ xinh đẹp, tôi không ngừng ăn chơi trác táng qua lại với vô số đàn ông, không học vấn không nghề nghiệp, sống uổng cơm nhà nước. Chờ thanh xuân hao hết, dung nhan không còn, muốn quay đầu lại thì đã muộn..."

"Nhưng mà trời cao đối xử với tôi không tệ, cho dù vùi thân trong vũng bùn nhưng người vẫn cho tôi bảo vật trân quý nhất thế gian này! Niềm kiêu hãnh lớn nhất trong đời tôi chính là đứa con trai duy nhất! Nó rất ưu tú, từ nhỏ đã thông minh hiểu chuyện hơn những đứa trẻ khác, khi tôi bận rộn nó có thể yên lặng chờ đợi cả ngày, hiểu chuyện đến nỗi khiến người khác đau lòng!"

"Tôi không thể cho nó một mái ấm hoàn chỉnh, thậm chí không thể cho nó một cuộc sống đầy đủ, để nó còn nhỏ tuổi đã phải lo lắng kế sinh nhai. Tôi không xứng đáng là một người mẹ, nhưng nó là đứa con tốt nhất trên

thế giới này. Tôi muốn cho nó toàn bộ tình yêu của mình, dành những thứ tốt đẹp nhất cho nó! Thế nhưng, tôi lại là người hại nó, là tôi hại nó..."

Người ủy thác nói đến đây đã khóc không thành tiếng, không thể khống chế được tâm trạng của mình. Văn Khanh để người phụ nữ này chìm vào trong giấc ngủ, còn cô thì tranh thủ đi xem cuộc đời của người ủy thác.

Người ủy thác tên là Hàn Văn Khanh, sinh ra ở một khu ổ chuột tương đối hỗn loạn, cha là một tên ma men nghiện cờ bạc chả ra gì, thiếu nợ chồng chất, uống say thì bạo lực gia đình. Mẹ trời sinh tính tình nhu nhược, từ trước đến nay chưa bao giờ biết phản kháng lại. Tuổi thơ của Hàn Văn Khanh chính là dăm ba hôm lại có người đến đập cửa nhà đòi nợ cùng với người cha nghiện rượu suốt ngày đánh chửi mẹ.

Sau này, mẹ bị cha đã uống say đẩy ngã đập đầu vào tường chết tươi. Lúc ấy Hàn Văn Khanh vừa mới mười tuổi, tận mắt nhìn thấy thảm kịch này, từ đấy bắt đầu vào thời kỳ phản nghịch.

Khi học cấp hai thì đánh nhau, yêu sớm, say rượu, những việc nhà trường cấm cô đều làm một lần, đến mức sau này bị đuổi học, ra ngoài xã hội lại tiếp tục phóng túng.

Vào năm mười bảy tuổi, cha già thiếu nợ chồng chất, muốn bán con gái để gán nợ nhưng bị cô nghe được, Hàn Văn Khanh không chút chần chừ chạy trốn ngay lập tức. Cha già không có tiền trả nợ, bị đánh chết tươi...

Cô một thân một mình, không ràng buộc, hôm nay có rượu hôm nay say, lê lét sống qua từng ngày, cực khổ quá nhiều, còn từng làm "kĩ nữ", bởi vì tuổi trẻ xinh đẹp nên rất được hoan nghênh. Nhưng hồng nhan chóng tàn, sau khi thanh xuân trôi hết, hai tay trống trơn cái gì cũng không có.

Lúc này Hàn Văn Khanh rất cuộc cũng tình ngộ, vì quá khứ phóng túng của bản thân mà hối hận không thôi, quyết định tạm biệt quá khứ, làm lại cuộc đời. Ngay lúc đó, cô phát hiện mình mang thai, không rõ cha đứa bé là

ai. Vốn cho rằng cả đời này cô độc một mình, không ngờ còn có thể có một đứa con, điều này khiến cô vô cùng mừng rỡ, cảm thấy đây chính là ân huệ của trời cao.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 108

Edit: Tiên

Beta: Wan+Miêu Nhi

Bà mai danh ẩn tích đến một thành phố xa lạ để sinh sống, rửa chén bát, bưng thức ăn giúp người ta, thậm chí quét tước cả WC. Bà không có bằng cấp lại cũng chẳng thành thạo nghề nào nên chỉ có thể làm những công việc dơ bẩn lại mệt mỏi như vậy để kiếm sống.

Nhưng cho dù công việc có vừa dơ vừa mệt đi chăng nữa, chỉ cần bà tưởng tượng về đến nhà còn có một bé con đáng yêu đang chờ mình, Hàn Văn Khanh liền cảm thấy như được tiếp đầy năng lượng, tràn ngập hy vọng mà tiếp tục kiên trì.

Con trai Hàn Quân Thanh của bà thật sự vô cùng ưu tú, vừa hiểu chuyện lại hiếu thuận, hơn nữa diện mạo lại còn kế thừa toàn bộ ưu điểm của bà. Vì tiết kiệm học phí, thẳng bé ấy vào năm tiểu học đã nhảy hai lớp, thi đại học lại đứng nhất tỉnh, thật sự làm bà vô cùng nở mày nở mặt. Trước mặt người khác cũng chưa bao giờ e ngại về mẹ của mình. Bản thân Hàn Văn Khanh luôn cảm thấy ghét bỏ công việc lao công của chính mình, e sợ sẽ làm con trai mất mặt, thế nhưng Hàn Quân Thanh trước nay lại luôn thoải mái nói cho người khác biết, đây là mẹ của hần.

Hàn Quân Thanh học Đại học biểu diễn chuyên nghiệp, chuyên ngành âm nhạc, đơn giản vì đã từng nghe người ta nói rằng mình tinh chính là

nghề kiếm được nhiều tiền nhất.

Lớn lên trong nghèo khó giúp hẳn trưởng thành từ rất sớm. Khi mà phần lớn bạn bè cùng lứa tuổi vẫn còn núp dưới sự che chở của cha mẹ, chẳng hề biết đến chút khó khăn gì, thiếu niên ấy vào năm mười sáu tuổi đã hiểu rõ tiền tài quan trọng thế nào.

Điều kiện ngoại hình của Hàn Quân Thanh rất tốt, vẻ ngoài cũng tuấn tú, thành tích học tập tốt lại thông minh, hơn nữa còn rất nỗ lực, người như vậy chắc chắn không thể nào không đạt được thành công, tuy cự tuyệt quy tắc ngầm, lại không có người chống lưng, con đường sự nghiệp của hẳn vô cùng gian khổ nhưng vẫn gặt hái được chút thành tích. Mua nhà cho mẹ bằng tiền của chính mình để bà nghỉ việc mà an hưởng tuổi già thật tốt.

Nhưng vẫn luôn có một số người đố kỵ hẳn, bắt lấy hẳn không buông, cuộc sống riêng của hẳn đứng đắn khiến người ta không thể soi được lỗi, liền có người đào ra quá khứ của mẹ hẳn.

Cha không rõ, mẹ từng là kĩ nữ...

Chỉ hai điều này đủ đập hẳn xuống địa ngục, lúc đó hẳn còn chưa đứng vững ở giới giải trí, có rất nhiều người bỏ đá xuống giếng, Hàn Quân Thanh cứ như vậy bị phong sát.

Nhìn thấy con trai mình sầu não uất ức không gượng dậy nổi, Hàn Văn Khanh cảm thấy tim mình như dao cứa, hối tiếc không kịp, vừa hận tuổi trẻ nông nổi của chính mình, lại áy náy liên lụy đến con trai, dưới sự kích động, liền ngất đi, được đưa đến bệnh viện kiểm tra, ung thư gan giai đoạn cuối...

"Tôi hối hận rồi, là do tôi đã làm liên lụy thằng bé, tôi đặt tên cho nó là Quân Thanh, thằng bé cũng đã dựa theo kì vọng ấy mà trở thành một quân tử tự thanh (*), sống vô cùng chính trực trong sạch, nhưng không ngờ mình lại có một bà mẹ dơ bẩn như vậy, tôi thật lòng xin lỗi thằng bé..."

(*) Quân tử tự thanh: "tự thanh" có lẽ là trong cụm "thanh giả tự thanh", có nghĩa là những người trong sạch, cho dù không cần chứng minh thì cũng sẽ tự có người hiểu. Tạm hiểu ở đây là người quân tử trong sạch, liêm khiết.

Hàn Văn Khanh vất vả lắm mới xoa dịu được tâm tình, vừa khóc lại kích động lên, Văn Khanh vội vàng hỏi: "Vậy bà muốn tôi làm gì đây?"

"Cái gì tôi cũng không cần, chỉ xin cô, mong cô giúp đỡ thằng bé, nó thích âm nhạc như vậy, thích diễn kịch đến thế, thằng bé không nên bị tôi liên lụy, nó hẳn là nên có một tương lai xán lạn. Xin cô giúp đỡ cho nó!"

Văn Khanh thở dài, phe phẩy tay trước mặt bà một cái, bà lại lần nữa rơi vào giấc ngủ. Tiểu Phượng Hoàng cà lăm đi tới, đôi mắt lúng liếng liếc nhìn thần sắc của Văn Khanh, thử hỏi: "Lần này có thể cho em đi không?"

Văn Khanh bị dáng vẻ này của hãnh chọc cười, bao nhiêu phiền muộn đều tan biến, chỉ chỉ lên trán nó: "Cố gắng đợi đi."

Vẻ mặt của Tiểu phượng hoàng lập tức xịu xuống, toàn bộ cơ thể ngã oặt xuống đất, đôi cánh nhỏ lặng lẽ đưa ra một lá bài, để trước mặt mình, trên đó viết -- bốn phượng đã chết, có việc hóa vàng mã.

Văn Khanh nhìn thấy hết sức vui mừng, không ngờ hiện tại Tiểu Phượng Hoàng thế nhưng còn biết dùng phương thức này để bán manh, có tiến bộ!

Nhưng mà dù sao cô vẫn không thể dẫn nó theo được, một là lần này lại là thế giới hiện đại, hai là lần này cô cũng không định mang theo không gian bàn tay vàng kia, vậy cho nên không có cách nào mang theo nó được.

Thế giới lần này, Hàn Văn Khanh không được tính là nữ phụ, chỉ có thể gọi là pháo hôi. Mà nữ chính của thế giới này, tên là Cố Niệm, tiểu công chúa Cố gia - thế gia hào môn chốn kinh thành.

Quan hệ của hai người họ đại bác bản cũng không tới, sao Hàn Văn Khanh lại trở thành pháo hôi cơ chứ? Nội dung vẫn là khuôn sáo cũ rích về thiên kim thật giả bị ôm sai từ nhỏ.

Hàn Văn Khanh chính là vị tiểu thư thật sự bị lưu lạc ở bên ngoài kia, hơn nữa còn là vị thiên kim cả đời cũng chưa tìm lại được. Cố Niệm lại là cô bé lọ lem biến thành thiên kim giả, hơn nữa cô ta còn là người xuyên đến.

Thân phận kiếp trước của nữ chính là cô nhi, kiếp này không chỉ có thể đầu thai tới hào môn thế gia, lại còn có thể có được sự sủng ái của ông bà, cha mẹ, các anh trai của mình, điều này làm cho cô ấy vô cùng cảm kích, đồng thời, lại càng thêm quý trọng cuộc sống hạnh phúc hiện tại của chính mình. Về sau, cô ấy lại nảy sinh tình cảm đối với anh trai của mình, tuy rằng cô biết trái tim mình không xem bản thân là em gái hẳn, nhưng dòng máu chảy trong cơ thể là không thể phủ nhận.

Ngay tại thời điểm cô đang thống khổ rối rắm, đột nhiên cô bị phát hiện không phải là con gái ruột của Cố gia, điều này thật sự rất tốt, không có quan hệ huyết thống, vì thế kết cục tất cả đều vô cùng vui mừng, người một nhà vẫn là người một nhà. Cố gia cũng phái người đi tìm đứa con gái thật sự của bọn họ, nhưng đã nhiều năm trôi qua vẫn không tìm thấy manh mối.

Cố gia và Cố Niệm như thế nào, Văn Khanh không quan tâm, chấp niệm duy nhất của Hàn Văn Khanh chính là con trai của bà ấy, vậy cô chỉ việc đi giúp con trai bà ấy thật tốt. Còn giúp như thế nào, Văn Khanh cũng đã có chủ ý.

Trong căn phòng tắm tối, một người thanh niên đang nằm vùi mình trên sofa, hốc mắt trũng sâu, môi khô nứt nẻ, hai má có một vết đỏ ửng bất thường. Đôi tay gầy gao ôm lấy một khung ảnh, trong khung ảnh là một người phụ nữ trung niên hiền lành xinh đẹp, nhìn vào màn ảnh cười vô

cùng vui vẻ, rạng rỡ. Chàng trai nhắm chặt đôi mắt, trong giấc mộng còn ở nói mớ: "Mẹ ơi thật xin lỗi, thật xin lỗi mẹ ơi..."

Người thanh niên kia đúng là Hàn Quân Thanh, đây là ngày thứ hai sau khi Hàn Văn Khanh qua đời.

Trước đó đã trải qua dư luận phong ba và công ty phong sát, sự nghiệp của hắn như té ngã vào thung lũng, tiếp đó mẹ hắn cũng qua đời, liên tục gặp nạn, Hàn Quân Thanh chịu không nổi đả kích, rớt cuộc ngã bệnh.

Huống hồ gì chính hắn vẫn một mực cho rằng nguyên nhân cái chết của mẹ là do hắn. Bỗng nhiên nghe về chuyện trước kia của mẹ, đáy lòng hắn thật sự có chút khó có thể tiếp thu, rớt cuộc từ nhỏ mẹ luôn dạy hắn làm người phải trong sạch, không phụ lòng thiên hạ, sống xứng đáng với lương tâm của mình, hắn cũng luôn dựa theo lời bà đã từng dạy mà làm người, từ trước tới nay đều nghiêm khắc yêu cầu chính bản thân mình như thế.

Mẹ là người nuôi dưỡng hắn thành một quân tử chính trực, nên hắn cũng vẫn luôn cho rằng mẹ mình cũng như vậy, hắn cảm thấy bọn họ tuy rằng bần cùng, nghèo khó, vẫn có thể ngẩng cao đầu, không thẹn với lương tâm. Nhưng mà hoàn toàn không ngờ mẹ mình lại có một quá khứ như thế. Con không chê mẹ xấu, dẫu mẹ hắn có vết nhơ như vậy trong quá khứ, hắn chắc chắn vẫn sẽ không ghét bỏ, chỉ là sự khác biệt quá lớn, hắn tạm thời không tiếp thu được.

Nhưng mà chỉ một thời gian sa sút như thế, mẹ hắn đã ngã bệnh, tuy rằng xét nghiệm ra là ung thư gan thời kì cuối, nhưng hắn cảm thấy nếu không phải do hắn làm mẹ chịu kích thích, có lẽ bà ấy sẽ không sinh bệnh, cũng sẽ không bỏ hắn mà đi sớm như vậy.

Vừa tự trách vừa hối hận khiến hắn rất nhanh đã ngã bệnh, từ sau khi bị công ty ngừng tất cả các hoạt động, hắn vẫn chỉ còn một mình, không có

trợ lý, không có người đại diện, sốt tới hôn mê cũng không có người quan tâm.

[Tích! Tìm được ký chủ thích hợp, có muốn trói định với hệ thống dưỡng thành siêu sao không?]

Trong phòng trống trải, đột nhiên vang lên một giọng nữ lạnh như băng, mà trong phòng không có một bóng người.

[...3, 2, 1, ký chủ cam chịu trói định. Trói định với hệ thống dưỡng thành siêu sao.]

[Trói định thành công! Hệ thống rà quét số liệu.]

[Họ tên: Hàn Quân Thanh

Giới tính: Nam

Tuổi: 19

Tiềm lực siêu sao: SSS

Kỹ thuật diễn: C-

Ca hát: B+

Vũ đạo: C

Đặc thù kỹ năng: Thư pháp (sơ cấp)

Giá trị fans: 35798

Điểm tích lũy: 0

Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ dưỡng thành siêu sao: 0]

[Nhiệm vụ chính tuyến một...]

Trong đầu bỗng xuất hiện một giọng nói ồn ào làm Hàn Quân Thanh từ từ tỉnh lại, duỗi tay xoa xoa đầu đau nhức, chắc là do hăng quá mệt mỏi nên nghe nhầm.

[Nhiệm vụ hằng ngày: Kéo màn cửa ra, dọn dẹp phòng ở, tự làm cho mình một bữa ăn ngon. 10 điểm tích lũy.]

Giọng nữ lạnh băng kia vẫn cứ ở tiếp tục, Hàn Quân Thanh giật cảmình, lập tức từ trên sofa bật dậy: "Ai đó?"

[Chào cậu, tôi là hệ thống quản gia 001, hệ thống dưỡng thành siêu sao hết sức trung thành vì cậu

phục vụ.]

Hàn Quân Thanh: "???"

[Đây là hệ thống dưỡng thành siêu sao chuyên nghiệp, chỉ cần cậu hoàn thành nhiệm vụ do hệ thống tuyên bố, cậu chắc chắn có thể trở thành một siêu sao Thiên Vương vang danh!]

Văn Khanh ra sức lừa gạt, đúng vậy, chính là Văn Khanh. Lần này, cô nguyện trang thành hệ thống quản gia đến giúp đỡ người ủy thác hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống, đây chính là hệ thống công lược nam thần mà cô đã chiếm được của Tô Lạp lần trước, sau đó, cô liền xem nó như hệ thống dưỡng thành siêu sao. Còn bản thân cô thì chiếm cứ vị trí quản gia của hệ thống.

Hàn Quân Thanh thân thế lận đận, trải qua quá nhiều chuyện như vậy, trong lòng rất khó tin tưởng người ngoài, nếu cô trở thành người đột nhiên xuất hiện, chỉ việc có được lòng tin của Hàn Quân Thanh đã không phải chuyện dễ dàng. Còn gì thuận tiện hơn trở thành hệ thống?

Đây sẽ là bí mật của riêng mình hẳn, rất dễ khiến Hàn Quân Thanh mở lòng. Chủ yếu vẫn là giúp hẳn hoàn thành nguyện vọng trở thành siêu sao, cho nên dù cô lấy hình thức gì xuất hiện cũng không quan trọng.

Hơn nữa, nhiệm vụ làm nhiều cũng rất nhàm chán, chính cô đành phải tự tìm chút việc vui thôi.

Hàn Quân Thanh lòng đầy nghi ngờ làm theo chỉ thị của Văn Khanh để mở giao diện của hệ thống, một cái màn hình trong suốt bỗng dưng xuất hiện ngay trước mắt, bên trên hiển thị số liệu thân thể của hẳn.

Bên phải có thể nhìn thấy một chiếc balo hệ thống, gồm có 9 ngăn, tám ngăn ở mặt sau trống trơn, chỉ có ngăn đầu tiên có một gói quà tân thủ...

Hàn Quân Thanh cuối cùng cũng tin hệ thống này là thật, không phải ai đó đùa dai với hẳn.

Dù sao, hiện tại hẳn cũng đã thành người cô độc, liệu còn có ai rảnh rỗi mà chơi trò đùa dai với hẳn cơ chứ?

Hàn Quân Thanh cười tự giễu, vừa nghĩ đến mẹ hẳn đã qua đời, hẳn chẳng thể vui vẻ nổi, nên cũng chẳng nhiệt tình lắm với chuyện có được hệ thống này.

[Cậu cứ rầu rĩ như thế, mẹ cậu có thể sống lại sao? Nếu cậu thật sự nhớ bà ấy, vậy thì hoàn thành việc bà ấy mong muốn nhất đi.]

Hàn Quân Thanh vừa kinh ngạc lại tức giận: "Hệ thống có thể nhìn lên suy nghĩ của tôi?!"

[Đương nhiên... Không thể! Tôi chỉ là thu thập tất cả tin tức từ lúc nhỏ đến lớn của cậu, suy đoán một cách hợp lý mà thôi.]

Hàn Quân Thanh trầm mặc một lát, đột nhiên nhớ tới khi còn nhỏ hẳn đã từng hỏi mẹ rằng: "Mẹ ơi, nguyện vọng của mẹ là gì?"

"Nguyện vọng của mẹ chính là tất cả nguyện vọng của con đều có thể thực hiện được. Nguyện vọng của Thanh Thanh là gì nào?"

"Nguyện vọng của con là sau này trưởng thành phải làm một đại minh tinh, kiếm thật nhiều, thật nhiều tiền, mua cho mẹ một căn nhà thật lớn!"

"Được, được, mẹ sẽ chờ tới ngày đó."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 109

Edit: Linh

Beta: Wan + Miêu Nhi

Con người một khi đã có mục tiêu sẽ phấn chấn rất nhanh. Hàn Quân Thanh dựa theo yêu cầu của hệ thống, kéo màn cửa sổ ra, dọn dẹp căn phòng, tự mình làm một bữa cơm trưa, sau đó tắm rửa, sửa soạn tươm tất, bộ dáng nghèo rớt mồng tơi lúc đầu hoàn toàn biến mất, khôi phục lại hình tượng soái khí ngời ngời như ngày trước.

[Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành, điểm tích lũy + 10.]

Hàn Quân Thanh dừng tay, hắn vẫn chưa thích ứng được chuyện trong đầu có thêm một hệ thống. Lúc trước ngoại trừ học tập và đi làm thêm kiếm tiền, những thứ bạn bè thích hắn hoàn toàn không có thời gian tiếp xúc, cái gì mà trò chơi dưỡng thành, tiểu thuyết hệ thống cũng không biết. Bây giờ đột nhiên xuất hiện một thứ tự xưng là hệ thống dưỡng thành siêu sao, hắn đang hoài nghi có phải mình bị nhân cách phân liệt nên mới hoang tưởng hay không.

[Không cần nghi ngờ, thời gian sẽ chứng minh bốn hệ thống không hề gạt người! Bây giờ, cậu mở quà cho tân thủ đi, hệ thống-kun ban thưởng là may mắn của cậu, mong cậu có thể mở ra đồ tốt!]

Hàn Quân Thanh có chút hoài nghi, nhưng vẫn theo lời hệ thống nhấn mở quà tân thủ.

[Đinh! Chúc mừng kí chủ nhận được RMB x2W.] (*)

(*) Nhận được 2 triệu nhân dân tệ.

Hàn Quân Thanh ngây ngốc nhìn vào trong balo, hộp quà tân thủ biến mất, thay vào đó là một xấp tiền mặt, hắn theo bản năng đưa một bàn tay ra, tay phải trầm xuống, trong tay có thêm hai cọc tiền, mà bên trong hộp đã trống không.

Hàn Quân Thanh không dám tin: "Đây, đây là sự thật?"

Hàn Quân Thanh trong phương diện này thật sự là một tiểu bạch (*). Nếu hắn đã xem qua mấy bộ tiểu thuyết hệ thống thì cũng sẽ không kinh ngạc như thế, nói không chừng sẽ còn phàn nàn tại sao hệ thống của người ta mở ra đều là các loại vật phẩm thần kỳ như mỹ dung đan, tẩy tủy đan mà hắn lại chỉ mở ra được hai triệu tiền mặt? Nhưng hắn chính là tiểu bạch, cho nên Văn Khanh mới lừa được hắn.

(*) Tiểu bạch: ý chỉ người ngây thơ.

[Bất ngờ không? Bốn hệ thống phá lệ mở cửa sau, cho cậu thứ cần thiết nhất bây giờ!]

Hàn Quân Thanh có chút xấu hổ, hắn bây giờ thật sự xấu hổ vì trong ví rỗng tuếch, lúc đầu còn chưa tốt nghiệp, chỉ diễn qua hai bộ phim, chưa làm ra bao nhiêu tiền, toàn bộ số tiền tích kiệm đã dùng để chi trả viện phí cho mẹ, trong túi chỉ còn vài trăm tệ, sau khi tiêu hết hắn phải quay lại nghề cũ là đi làm công, không ngờ hệ thống lại cho hắn một khoản tiền lớn để giải quyết tình trạng khẩn cấp hiện giờ.

"Cảm ơn, tiền này tôi sẽ trả."

Văn Khanh cạn lời, đưa ngực này, làm gì có chuyện kí chủ và hệ thống tính toán chi li như vậy, cho tiền còn muốn lấy lại. Nhìn những nhân vật chính khác, hệ thống cho cái gì cũng nhận, thậm chí còn cò kè mặc cả, thiếu cũng không được, lại không chịu dùng đầu óc để suy nghĩ, đĩa bánh từ trên trời rơi xuống có thể tùy tiện ăn sao?

[Tùy cậu, chờ cậu thành siêu sao, chút tiền ấy cũng không tính là gì. Bồn hệ thống yêu cầu cậu, nên chuẩn bị sẵn sàng, ứng phó những tên cực phẩm của công ty kia, quân địch còn 5 giây nữa là đến chiến trường rồi.]

Hàn Quân Thanh sửng sốt, vội vàng hỏi: "Cô nói rõ hơn một chút đi."

[Cậu đã không thể mang đến lợi ích cho bọn họ mà còn chiếm lấy nhà ở tốt, có người không vui chứ sao.]

Hàn Quân Thanh lúc này đã hiểu, công ty phái người đến lấy lại ký túc xá. Lúc trước hẳn có nghe qua người đại diện nói nên mới sống ở ký túc xá do công ty sắp xếp, vì tình hình kinh tế của hẳn không cho phép hẳn mua một căn nhà có an ninh cao, nơi công ty sắp xếp tình hình bảo an vô cùng tốt, không cần phải lo lắng có chó săn lén vào. Mà lúc đó người đại diện cực kỳ xem trọng hẳn, đề nghị cho hẳn căn phòng tốt nhất, lúc đó không ít người đổ mắt, chỉ là ngại người đại diện Dương Tùng nên mới không ai dám nói gì. Bây giờ Dương Tùng cũng từ bỏ hẳn, thế là có người đến bỏ đá xuống giếng.

[Nhiệm vụ phó tuyển: Hủy hợp đồng với công ty. Thưởng 50 điểm tích lũy.]

Hàn Quân Thanh khẽ giật mình, trong nháy mắt hiểu được dụng ý của hệ thống. Bây giờ công ty đã đóng băng hẳn, chờ đến lúc nhớ tới hẳn không biết đã là ngày tháng năm nào rồi. Không có giá trị lợi dụng, công ty sẽ không dùng đến hẳn, như vậy lại rơi vào một vòng lặp vô tận.

Mặc dù bản thân hẳn không cho rằng những thứ đó là dơ bẩn, nhưng không chịu được chuyện cư dân mạng bị người khác dẫn dắt hắt nước bẩn lên người hẳn. Bây giờ thừa cơ bị đuổi đưa ra yêu cầu hủy hợp đồng, mưu lược tìm đường ra này cũng không tồi.

Hạ quyết tâm, Hàn Quân Thanh chuẩn bị sẵn sàng, chờ người công ty tới cửa.

"... Tôi nói Hàn Quân Thanh anh cả đời này không thể nào tẩy trắng, chỉ có thể cầu nguyện kiếp sau đầu thai vào một nhà tốt. Công ty từ bỏ anh cũng là không còn cách nào khác, nể tình lúc trước công ty đối với anh không tệ, anh nên ngoan ngoãn sắp xếp đồ đạc rời đi đi, không nể mặt mũi đối với mọi người cũng chẳng có lợi ích gì, công ty còn có người đang chờ, anh chiếm hằm cầu, không phải... chiếm phòng không chịu đi, thì người mới không có chỗ để ở đâu."

Hàn Quân Thanh đã dự liệu được kết quả này, không quá bất ngờ mà bình tĩnh nói: "Tôi cũng là một thành viên của công ty, đương nhiên có quyền ở chỗ này, công ty quyết định đóng băng tôi, tôi không có lời nào để nói, nhưng nuôi tôi cũng là nghĩa vụ của công ty, tại sao lại muốn tôi dọn đi?"

Người tới đã sớm điều tra tình huống tài sản của Hàn Quân Thanh, biết hẳn hiện tại trên người không có đồng nào, đã sớm dự liệu được hẳn không muốn dọn ra ngoài lưu lạc đầu đường, cười nói: "Chuyện này, không có cách nào khác, lúc nói chuyện nhẹ nhàng với anh anh không nghe, tiên lễ hậu binh, vậy cũng chỉ có thể cứng tới cùng, anh cần phải suy nghĩ cho kỹ, tiếp tục ở đây thì sẽ có người mỗi ngày đến gây chuyện phá cửa ném đồ, đến lúc anh chịu không nổi dọn ra ngoài mới thôi!"

Hàn Quân Thanh cũng cười cười: "Cứ việc tới, ai dám tới đây gây sự tôi liền tự sát tại chỗ, còn livestream toàn bộ quá trình, nói công ty bức tử tôi, dù sao tôi cũng chỉ còn một mình, không sợ gì cả."

Sắc mặt hần bình tĩnh, nhưng đáy mắt là một bầu trời điên cuồng, thật sự làm người đối diện cả kinh. Hàn Quân Thanh giờ phút này chính là liều mạng.

Cục diện nhất thời căng thẳng, người tới cũng không dám cứng đối cứng với hần, sợ thật sự ép hần đến mức chó cùng rứt giậu. Cứ thế mà đi cũng không được, trước khi đến đây đã có giấy đảm bảo thực hiện quân lệnh, nhất định phải đuổi Hàn Quân Thanh đi. Ngay lúc người kia khó xử, Hàn Quân Thanh nói: "Muốn tôi đi không phải không được, nếu tôi không phải người của công ty thì tất nhiên không thể ở lại đây."

A? Có đạo lý!

Hàn Quân Thanh nói đến đây liền dừng lại, không nhiều lời, công ty biết thái độ của hần tự nhiên sẽ suy nghĩ kỹ càng. Nuôi một quả bom hẹn giờ hay là hủy hợp đồng? Đáp án tất nhiên là cái sau, hần bây giờ lấy cái chết ra uy hiếp, không chịu rời khỏi kí túc xá, ngày mai nói không chừng còn có thể uy hiếp bọn họ.

Phía công ty cảm thấy Hàn Quân Thanh có lẽ bị nhiều chuyện liên tiếp đả kích, đầu óc xảy ra vấn đề nên rất thoải mái đồng ý hủy hợp đồng.

[Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành, điểm tích lũy + 50.]

Hàn Quân Thanh vừa thu dọn hành lý vừa nói: "Điểm tích lũy này dùng để làm gì?"

[Điểm tích lũy dùng để mua đồ trong Thương Thành, trong đó có đủ loại đạo cụ biểu diễn, ví dụ như lê hoa đá vũ (*), các loại rât cổ bông hòng, chỉ cần là những kỹ thuật diễn cậu không nắm được đều có thể đổi ở đây. Trừ những thứ đó ra còn có kỹ xảo ca hát, âm thanh của tự nhiên, tiếng ca từ tâm hồn gì đó, còn có rất nhiều loại hình kỹ năng khác, cầm kỳ thư họa, thi từ...]

(*) Lê hoa đái vũ: nước mắt như mưa.

"Khoan khoan khoan, cô nói kỹ thuật diễn đều có thể đổi? Vậy tức là ai cũng có thể diễn tròn vai?" Hàn Quân Thanh có chút không dám tin.

[Theo lý thuyết thì đúng là như vậy.]

"Vậy những kỹ thuật này đều là khuôn mẫu, có còn cảm giác chân thực không? Một diễn viên giỏi là diễn ra được tình cảm chân thành, nếu không có hồn, biểu diễn cho dù có thật thì cũng chỉ là diễn mà thôi..."

[Mặc dù nói vậy không sai, nhưng người biểu diễn vẫn là chính bản thân cậu, dựa trên cơ sở nét mặt để diễn, cậu biểu lộ thêm tình cảm của mình không được à?]

Hình như cũng không sai?

Văn Khanh thành công lay động Hàn Quân Thanh, lại đưa ra một nhiệm vụ.

Nhiệm vụ phó tuyến: Đến Đông Bình ở đường số 18, thuê phòng ở của vợ chồng họ Lý. Thưởng 10 điểm tích lũy.]

Hàn Quân Thanh: "?"

[Hệ thống-kun giúp cậu sàng lọc so sánh giá cả các phòng ở tốt nhất.]

Hàn Quân Thanh: "Cậu có thể dưỡng tôi thành siêu sao hay không tôi không biết, nhưng làm trợ thủ sinh hoạt lại cực kì tốt đó."

Ha ha.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 110

Edit: Hoài

Beta: Miêu Nhi

fanpage:

"Ai ui thật là khéo! Con trai đón cô sang nước ngoài ở hai năm, đang lo lắng những hoa cỏ trong phòng này không có ai chăm sóc. Cháu nếu giúp cô chăm sóc bọn chúng thì cô sẽ không lấy tiền thuê phòng của cháu nữa..."

Căn nhà ở đường Đông Bình này có vị trí vô cùng tốt, chung quanh thanh tịnh và đẹp đẽ, là khu tập trung những kẻ có tiền của thành phố này, có không ít minh tinh đều mua nhà ở đây. Các biện pháp an ninh vô cùng tốt, nếu như không phải chủ nhà thì căn bản không thể vào được, hơn nữa bảo vệ sự riêng tư của chủ hộ cực tốt. Hàn Quân Thanh ở chỗ này không có gì là không vừa ý cả, hơn nữa đôi vợ chồng già cho thuê nhà cũng rất tốt, ngay cả tiền thuê nhà cũng không lấy, chỉ cần hăng chăm sóc hoa cỏ trong phòng mà thôi.

Hàn Quân Thanh cảm thán: "Bây giờ tôi thật sự tin tưởng cô có chút tài năng đó." Chỉ bằng năng lực thu thập tin tức này thôi đã rất lợi hại rồi.

[Thế giới này không có chuyện gì mà tôi không biết. Sau này cậu sẽ có rất nhiều cơ hội để sùng bái bốn hệ thống! Bây giờ, bắt đầu hành trình của cậu thôi!]

Nói đến chuyện quan trọng thì Hàn Quân Thanh cũng trở nên nghiêm túc, hẳn muốn đóng phim không chỉ vì đáp ứng kỳ vọng của mẹ mà còn vì bản thân hẳn cũng rất thích diễn xuất. Thích chìm đắm trong buồn vui của cuộc đời, hỉ nộ ái ố, cảm giác ấy thật khiến cho người ta mê muội.

[Cậu trước kia chỉ có diễn qua hai bộ phim mà nhân vật cũng chỉ là bình phong để mọi người quen mặt. Bây giờ phản ứng của người xem đối với cậu không tốt, chúng ta đấu một cách chính diện cũng không hay, chi bằng mở một lối đi riêng, khắc phục khó khăn từ phương diện âm nhạc đi.]

[Nhiệm vụ chính: Sáng tác một ca khúc có chất lượng mà hệ thống cho 80 điểm trở lên. Thưởng 1000 điểm tích lũy.]

Phân tích của cô không sai, Hàn Quân Thanh cũng biết tình huống của hẳn lúc này như thế nào, cho nên không chút do dự mà đồng ý. Mặc dù từ sâu trong lòng hẳn có phòng bị với hệ thống từ trên trời rơi xuống này nhưng qua mấy ngày ở chung thì hẳn có thể cảm nhận hệ thống thực sự suy nghĩ cho hẳn. Vốn Hàn Quân Thanh cũng không còn gì để mất nên chẳng hề lo lắng mảy may.

Vì vậy, hẳn liền bắt đầu vùi đầu sáng tác. Hàn Quân Thanh có thiên phú về âm nhạc lại không thiếu tài hoa, tự mình viết lời tự mình soạn nhạc. Nếu có linh cảm thì một ngày hẳn có thể viết xong mấy bài nhưng lại không có một bài nào đáp ứng được yêu cầu của Văn Khanh.

[Bài hát mỳ ăn liền không có dinh dưỡng gì, không đạt!]

[Ca từ bình thường không có điểm sáng, không đạt!]

[Lời không tệ nhưng nhạc quá chậm, không đạt!]

...

[Nhất định phải khiến người khác nghe xong liền bị nghiện, có thể trở thành ca khúc kinh điển lưu truyền mãi mãi, dễ nghe đến mức lỗ tai cũng có thể mang thai, tốt nhất là người nghe đau lòng đến mức rơi lệ, khiến người khác khó mà quên được...]

Nghe vậy, Hàn Quân Thanh không vội vàng mà sáng tác ca khúc nữa mà trầm tư, suy nghĩ về những điểm thất bại của mình. Nửa ngày sau lại đột nhiên vào phòng, nằm úp sấp trên bàn múa bút thành văn. Lần này hẳn viết một mạch mà không dừng lại lúc nào. Văn Khanh chỉ liếc nhìn một chút cũng đã hiểu được nguyên do.

Lần này hẳn viết về mẹ, viết về nỗi lòng chua xót khi hẳn còn bé hai mẹ con sống nương tựa vào nhau, viết về mái tóc hoa râm của mẹ, viết về người bị cuộc sống ép đến không thở nổi. Toàn bài hát không có một chữ nhớ nhưng lại tràn ngập nỗi lòng không muốn rời xa mẹ. Chân tình đã động, ngay cả Văn Khanh cũng cảm động.

Chờ hẳn hát xong một lần thì Văn Khanh trực tiếp quyết định: [OK, chính là bài hát này.]

Không có cho điểm bởi vì không thể dùng điểm số để đánh giá tình cảm của bài hát này.

Một ca khúc dường như đã hao hết tâm sức của Hàn Quân Thanh, sau khi Văn Khanh nói đạt, hẳn liền ngủ mê man, ngủ hai ngày hai đêm mới tỉnh lại.

Trong lúc hẳn ngủ thì Văn Khanh cũng không hề rảnh rỗi, cô đi phối thêm nhạc cho bài hát vừa rồi - bởi vì cô tin chắc, ngay cả Hàn Quân Thanh hát lại thì cũng không thể sánh bằng phiên bản này!

Sau khi giải quyết xong mọi thứ thì Văn Khanh tải lên một trang mạng về âm nhạc.

Bây giờ chờ nó chậm rãi lên men, sau lại được Bá Nhạc phát hiện, rõ ràng là một quá trình rất dài. Vì vậy Văn Khanh đã dùng chút thủ đoạn nhỏ gửi cho nhạc sĩ nổi tiếng Lâm Chi Kiêu.

Ưu điểm lớn nhất của hệ thống này với Văn Khanh chính là năng lực của nó có thể so với Hacker, chỉ cần nơi có mạng thì không có gì là nó không thể xâm nhập được! Giống như dẹt lưới, bao phủ tất cả mọi nơi.

Cho nên cô vào lúc Lâm Chi Kiêu nghe nhạc, ngẫu nhiên truyền bài hát của Hàn Quân Thanh. Cô tin rằng, chỉ cần là người nào nghe được bài hát này thì chắc chắn sẽ bị nó cảm động.

Lâm Chi Kiêu là nhân vật có trọng lượng cấp Thái Sơn trong giới âm nhạc Hoa Ngữ, hơn nữa hẳn thích nhất là tìm kiếm những ca sĩ mới ưu tú, tăng thêm cảm giác mới mẻ cho giới âm nhạc trong nước. Văn Khanh tin rằng hẳn sẽ thưởng thức và chú ý đến bài hát này. Chỉ cần có đề cử của hẳn thì sẽ đạt được sự chú ý mà nó nên có.

Lâm Chi Kiêu thích nhất ngồi trên ban công vào sau buổi trưa, một bên híp mắt phơi nắng, một bên nghe nhạc. Cùng lúc hưởng thụ hai thứ mà mình thích nhất, cảm giác này khỏi phải nói tuyệt vời đến mức nào.

Hắn cũng thích tìm nhạc, ca khúc mới tìm được đều đặt trong một tệp, lúc rảnh rỗi chậm rãi nghe. Ca khúc có chất lượng tốt thì hẳn cũng sẽ không tiếc lời mà tán thưởng, ca sĩ giới underground cũng không dễ dàng gì, hẳn cũng đã trải qua thời gian đó nên rất thấu hiểu cảm xúc của những người không có tiếng tăm gì nhưng vẫn nuôi dưỡng hoài bão lý tưởng, có thể dìu dắt một người thì được một người.

Một ca khúc phát xong, Lâm Chi Kiêu đánh giá, cảm thấy ca từ quá xúc nổi, nhạc cũng rất đều, không thể cảm động được hẳn, nên nghe bài tiếp theo.

Nhạc dạo của ca khúc tiếp theo vừa vang lên thì Lâm Chi Kiều bỗng nhiên mở mắt, có rất ít tác phẩm mới mang đến cho hắn cảm giác như thế, ngay từ ban đầu đã khiến người ta cảm thấy kinh diễm. Lâm Chi Kiều chỉ mong phần sau cũng duy trì trình độ này, đừng có thiếu găm chấp vãi thô.

Ca khúc chậm rãi phát, cảm giác vui sướng của Lâm Chi Kiều càng ngày càng cao, hắn từ từ khép mắt chăm chú lắng nghe.

Ngay từ đầu còn có thể duy trì tâm tình của một người lắng nghe, chậm rãi phân tích từ cách soạn nhạc, kỹ xảo biểu diễn với cách xây dựng ca từ, từ đó phát hiện điểm sáng, tìm ra điều kỳ diệu, nhưng khi thời gian trôi qua thì hắn đã dần đắm chìm trong ca khúc và không thể nghĩ đến điều gì khác nữa.

Đó là một giọng ca rung động lòng người, có một loại lực lượng xuyên thấu linh hồn khiến người khác mê đắm, ca từ giản dị tự nhiên, làn điệu tuyệt đẹp kết hợp với chân tình của người biểu diễn. Bài hát này thực sự khiến Lâm Chi Kiều thán phục.

Ngay cả khi đã nghe ba lần thì hắn vẫn cảm thấy chưa đủ thỏa mãn, âm nhạc hay sẽ khiến linh hồn của con người thăng hoa, như là thưởng thức mỹ vị của trân hào hải vị trên tinh thần, khiến cho người ta cảm thấy thỏa mãn từ tận đáy lòng. Lâm Chi Kiều lại đi tìm hiểu xem người viết ra bài hát này là ai, không nghĩ tới người soạn nhạc và người biểu diễn lại là cùng một người, Thanh Khách.

Không phải cái tên quen thuộc trong giới, mà từ trước đến nay cũng chỉ có một tác phẩm, điều này khiến Lâm Chi Kiều rất nuối tiếc. Có đôi khi chỉ thông qua một ca khúc đã có thể biết tác giả là người như thế nào, Lâm Chi Kiều vì một ca khúc của Hàn Quân Thanh mà thưởng thức hắn, thậm chí có ý định muốn gặp mặt và giao lưu với hắn.

Sau khi cảm khái liền đi đăng Weibo.

này tôi không phải là đề cử mà là chia sẻ với mọi người, một bài hát mà khiến tôi rơi lệ ba lần. [Hồi ức]#

Không chỉ có vậy, hẳn còn gửi cho mấy người bạn cũ trong hội, liên tục đề cử bài hát này.

Lâm Chi Kiều trước kia cũng từng chia sẻ một số bài hát, chỉ là chưa từng trình trọng như vậy, hơn nữa các ca khúc mà hẳn đề cử thực sự rất hay, đều là tác phẩm ưu tú bị mai một, bởi vậy fan hâm mộ cũng rất tin tưởng đôi tai của hẳn.

Thường thì sau khi hẳn đăng Weibo, khu bình luận sẽ trở nên vô cùng náo nhiệt, fan hâm mộ vừa nghe vừa chia sẻ cảm nghĩ khi nghe bài hát. Nhưng lần này, sau khi hẳn chia sẻ được năm phút rồi mà vẫn chưa có người bình luận. Sau một khoảng thời gian có thể phát bài hát được hai lần thì khu bình luận mới lục tục có người vào chia sẻ cảm nghĩ.

"Bị miếu sát trong vòng ba giây, vừa khóc vừa bình luận nè. Thanh âm rất êm tai!"

"Thật sự chỉ trong giây lát đã đánh trúng tuyến lệ của tôi, vừa nghe vừa rơi lệ đầy mắt!"

"Mẹ tôi hỏi vì sao tôi quỳ khóc..."

"Thật sự quá êm tai! Thanh âm có thể khiến lỗ tai mang thai."

"Đang đi học ở xa, đột nhiên nhớ mẹ. Tắt weibo gọi điện cho mẹ."

"Mẹ tôi đã qua đời ba năm rồi, lúc đầu cứ ngỡ là tôi đã nguôi ngoai, nhưng vừa nghe bài hát này thì trong nháy mắt đã khóc như một đứa trẻ, thực sự có thể thấu hiểu được tình cảm của người viết ra bài hát này."

"Chỉ muốn nói một câu, mẹ đã vất vả rồi."

"Mũi tôi khó chịu, trong lòng cũng luống cuống."

...

Bao nhiêu người nghe bài hát này đều đỏ vành mắt rơi lệ, cho dù mẹ của họ vẫn khỏe mạnh nhưng họ vẫn cảm động vì tình cảm chân thành trong tiếng ca.

Fan hâm mộ cảm động xong, lại chia sẻ với người khác, một truyền mùng, mùng truyền một trăm, trong mấy ngày ngắn ngủi mà ai ai cũng biết đến [Hồi ức], lượng tải xuống đứng thứ nhất bảng xếp hạng, trở thành ca khúc được hoan nghênh nhất tuần này.

[Hồi ức] nổi tiếng, mà tác giả lại vẫn là một bí ẩn. Lâm Chi Kiều nhắn tin cho Thanh Khách, muốn giao lưu với hắn nhưng đều không nhận được câu trả lời. Không ít người đoán rằng, tác giả không phải là quá xấu nên mới không dám lộ mặt gặp người chứ?

"Thanh Khách đừng sợ, chúng tôi chỉ thích thanh âm và tài hoa của bạn, mặc kệ bạn đẹp xấu ra sao chúng tôi đều thích!"

"Những người nói bạn xấu có lẽ là ghen tị với tài hoa của bạn, không cần để ý, sáng tác thật tốt, viết ra những ca khúc hay hơn đến cả mặt bọn họ, fan hâm mộ mãi mãi ủng hộ bạn!"

"Chẳng ai hoàn hảo cả, thanh âm êm tai này, lại có tài hòa như vậy, nếu như còn đẹp trai thì người khác phải sống như thế nào?"

...

Hàn Quân Thanh thấy những người này an ủi hắn, thật sự là dở khóc dở cười, hắn muốn giải thích nhưng Văn Khanh lại không cho.

[Bây giờ vẫn chưa tới lúc, cậu phải bình tĩnh.]

[Ting! Nhiệm vụ hoàn thành, điểm tích lũy + 1000.]

[Nhiệm vụ chính: Tăng kỹ năng diễn xuất lên C+]

"Tăng kỹ năng diễn xuất cần không ngừng diễn kịch, tìm tòi, tích lũy kinh nghiệm, cô lại không cho tôi đóng vai phụ..."

[Hệ thống có lớp diễn xuất, lớp kỹ năng diễn xuất sơ cấp cần 1000 điểm tích lũy, muốn đăng ký hay không?]

Hàn Quân Thanh bật cười: "Vừa kiếm 1000 điểm tích lũy mà cô đã muốn toàn bộ, rồi rồi, dù sao đều là cô cho, cô muốn lấy lại thì lấy đi." Vừa nói hẳn vừa mở giao diện hệ thống, đăng ký khóa kỹ năng diễn xuất cơ sở, bị trừ 1000 điểm tích lũy.

[Giao nhiệm vụ ban thưởng là hệ thống, kiếm điểm tích lũy của cậu là thương thành, tôi là hệ thống quản gia của cậu, mặc dù hai thứ cùng thuộc một hệ thống nhưng trên cơ bản là khác nhau, tôi cũng không muốn điểm tích lũy của cậu!]

Văn Khanh nói xong liền kéo ý thức của Hàn Quân Thanh vào trong không gian của hệ thống, bên trong đã mô phỏng lại hình thức của lớp diễn xuất.

Hàn Quân Thanh trợn mắt há hốc mồm nửa ngày mới lấy lại bình tĩnh, đến tận bây giờ hẳn mới thật sự tin tưởng, hệ thống thực sự có tài năng, chẳng lẽ đây là khoa học của người ngoài hành tinh?

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 111

Edit: Hoài

Beta: Miêu Nhi

Khóa diễn xuất của hệ thống áp dụng hình thức chiếu 3D, hội tụ kinh nghiệm cổ kim nội ngoại thậm chí cả kinh nghiệm diễn xuất của tương lai, có thể giao lưu với bất kỳ người nào, thậm chí có thể mô phỏng người thật để trực tiếp hướng dẫn. Cùng một vẻ mặt và động tác, để những diễn viên khác nhau diễn, có thể trực tiếp nhìn thấy những kỹ xảo rất nhỏ của bọn họ...

Sau khi bắt đầu khóa học thì Hàn Quân Thanh cảm thấy một con mắt đều không đủ để dùng, toàn bộ giáo trình đều rất tuyệt vời mà hẳn lại không thể ghi chép, chỉ có thể liếc mạng ghi nhớ. Chờ sau khi ra ngoài thì nắm chặt thời gian để ghi lại, viết một đêm không ngủ, chỉ sợ bỏ sót chỗ nào.

Chờ tới lúc trời sáng, nhìn nửa quyển sổ kín chữ, bấy giờ hẳn mới hài lòng dừng bút, duỗi lưng một cái, chuẩn bị ngủ bù, đợi tỉnh ngủ lại học tiếp. Nhưng sau đó lại nghe thấy hệ thống nói: "Hử? Tôi không nói cho cậu sao? Khóa đã mua là có thể tùy ý đi vào học tập tiếp."

Hàn Quân Thanh: "... " Vậy tại sao cô lại trơ mắt nhìn hẳn thức cả đêm để ghi chép?!

[Nhiệm vụ hằng ngày: Sáu giờ sáng mỗi ngày, chạy bộ ở công viên tiểu khu nửa tiếng. Một diễn viên tốt thì chắc chắn phải có một thân thể khỏe mạnh, tám khối cơ bụng một thứ cũng không thể thiếu, cổ lên nha thiếu niên!]

Hàn Quân Thanh có chút do dự, không phải là không muốn chạy bộ mà là không muốn tiếp xúc với những người bên ngoài, hẳn biết người ở tiểu khu này đều là không phú thì quý, đại thần trong giới giải trí hẳn biết có vài người. Mà hẳn một kẻ nghèo không tiền không thể lại không có bối cảnh dựa vào thuê phòng mới có thể ở lại đây, thấy thế nào cũng không hợp với nơi này.

"Ở chỗ này đã không thích hợp rồi, ra ngoài rèn luyện chắc chắn sẽ càng không ổn. Người ta lại nghĩ rằng tôi muốn bầu vếu quan hệ với họ thì cũng không được tốt cho lắm."

[Không nên đánh giá mình quá cao, có lẽ không ai nhận ra cậu đâu.]

Cũng đúng, hẳn chỉ là một kẻ vô danh, trong giới còn chưa đạt được thành tựu gì đã bị đóng băng hoạt động, ai sẽ nhận ra hẳn? Vừa nghĩ như thế, Hàn Quân Thanh không có chút áp lực nào mà ra cửa. Đúng sáu giờ sáng mỗi ngày ra ngoài, chạy chậm vài vòng quanh công viên, sau đó lại thực hiện các loại vận động khác, đúng sáu rưỡi trở về ăn sáng, kiên trì không đổi.

Dần dần Hàn Quân Thanh quen mấy người thích rèn luyện vào sáng sớm, mặc dù không nhận ra nhau nhưng sau một khoảng thời gian thì cũng quen mặt, gặp nhau sẽ gật đầu tỏ ý chào hỏi.

Sau đó có một ngày có một đại thúc trung niên nhìn rất quen gọi hẳn lại: "Cậu là diễn viên nhỉ? Trong tay tôi có một kịch bản thiếu nam chính, cậu có hứng thú không?"

Hàn Quân Thanh bị niềm vui lớn đập trúng, bước chân bồng bênh như đi trên mây trở về nhà, việc đầu tiên làm sau khi đóng cửa là hỏi Văn Khanh: "Hệ thống, tôi không có nghe lầm chứ? Người kia nói ông ấy là biên kịch Đạt Tây, còn muốn tôi đóng nam chính trong phim của ông ấy? Có phải thật vậy không? Có phải thật vậy không?"

[Bình tĩnh chút thiếu niên, đây chỉ là bước đầu tiên cậu chinh phục đỉnh cao của ngôi sao!]

"Tôi vui quá! Đạt Tây là biên kịch nổi tiếng của giới giả trí, luôn giấu kín thông tin, chưa từng có ai thấy chân dung của ông ấy, không nghĩ tới tôi lại gặp ông ấy ở đây, ông ấy còn mời tôi diễn kịch!"

"Hệ thống cô không biết địa vị của ông ấy trong nghề đâu! Ông ấy có tiếng là có quý tài! Kịch bản nào của ông ấy cũng là vở kinh điển, ảnh đế ảnh hậu đều muốn cướp, thế nhưng ông ấy lại rất kén chọn, diễn viên không phù hợp chắc chắn không cần! Đạo diễn đều phải nghe ông ấy! Tôi thật sự cảm thấy giống như đang mơ vậy!" Hàn Quân Thanh kích động đến nói năng lộn xộn, cũng vào lúc này, sự bình tĩnh tỉnh táo của hắn cũng lộ ra mấy phần phẫn chấn của thiếu niên.

Nhưng sau khi vui mừng thì hắn cũng dần bình tĩnh lại: "Thế nhưng nếu như ông ấy nghe được những thứ không hay về tôi, lại không đồng ý thì làm sao giờ? Có lẽ là cảm thấy vẻ ngoài của tôi rất phù hợp, lúc casting không được thì làm sao giờ?"

Không thể trách hắn lo nghĩ nhiều, bởi vì hắn biết đây là cơ hội duy nhất của mình, sau khi nắm chắc thì có thể thoát khỏi khốn cảnh lúc này, hắn không muốn bị đóng băng cả đời, chỉ có thể luyện tập kỹ thuật diễn xuất bên trong hệ thống cho đã ghiền, cho nên hắn nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này!

[Từ lần thứ nhất ông ấy gặp cậu đến bây giờ đã qua một tháng, trong khoảng thời gian này ông ấy đã điều tra rõ ràng quá khứ của cậu. Nếu không có thăm dò lai lịch của cậu thì cậu cho rằng ông ấy sẽ tùy tiện chọn cậu sao? Đạt Tây không phải là người qua loa.]

[Không nên đánh giá thấp bản thân, cậu xuất sắc hơn so với tưởng tượng của cậu rất nhiều.]

Hàn Quân Thanh khẽ giật mình, cũng chậm rãi tỉnh táo lại từ sự vui sướng, trong lòng không hiểu sao có chút cảm động, hệ thống luôn động viên rất đúng lúc, vào lúc hần muốn lùi bước thì đẩy hần tiến lên, vào lúc hần đang phiêu lên trời thì giội cho hần một gáo nước lạnh, để hần duy trì sự tỉnh táo lý trí. Hần đôi khi cảm thấy hệ thống có suy nghĩ rất giống con người, có tình cảm và trí tuệ của con người.

Thế nhưng điều này sao có thể chứ?

"Cô tại sao lại đối tốt với tôi như vậy?" Không có người sẽ vô duyên vô cố đối tốt với người khác mà không cầu hồi báo. Hệ thống chắc chắn cũng giống vậy, nó giúp hần trở thành ngôi sao quốc tế thì sẽ có chỗ gì tốt với nó? Có đôi khi lợi ích đáng tin hơn tình cảm, hần bằng lòng tin hệ thống có mưu đồ cũng không tin nó chỉ thuần túy giúp hần.

[Còn tưởng cậu sẽ không hỏi vấn đề này, nếu cậu hỏi rồi thì bốn hệ thống sẽ giải thích vậy. Hệ thống là dựa vào năng lượng duy trì, tựa như nhân loại các cậu đói bụng cần ăn cơm, hệ thống không có năng lượng thì không có cách nào hoạt động. Mà năng lượng của bốn hệ thống không phải năng lượng phổ thông trên ý nghĩa mà cậu vẫn tưởng, năng lượng điện mặt trời vân vân, hệ thống không dùng đến. Thứ hệ thống muốn là lực công đức, nghe thì rất huyền bí nhưng cậu chỉ cần biết rằng, cậu làm việc tốt, giúp đỡ càng nhiều người thì năng lượng của tôi càng nhiều là được rồi. Cho nên tôi biến cậu thành ngôi sao quốc tế thì cậu vừa có tiền vừa có sự nổi tiếng, như vậy mới làm được càng nhiều việc thiện, thậm chí còn có thể ảnh hưởng và

dẫn đám fan hâm mộ của cậu hướng thiện. Đây là một loại công đức rất lớn, cho nên chúng ta là đôi bên cùng có lợi, cậu không cần lo lắng tôi sẽ hại cậu.]

Văn Khanh thật thật giả giả mà giải thích một lúc, hệ thống cần năng lượng là thật nhưng công đức là chính cô muốn. Bắt buộc phải thắng thắn với Hàn Quân Thanh rằng cô cần một thứ gì đó thì mới có thể khiến hãn an tâm.

Hàn Quân Thanh trầm mặc một lát, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười: "Vậy là tốt rồi, tôi còn lo lắng cô sẽ ép tôi đi làm chuyện xấu. Cô cần công đức? Vậy sau này tôi sẽ làm thật nhiều việc tốt, mỗi ngày một việc thiện, thịt muối cũng là thịt. Nếu như không có cô thì tôi cũng không được như hiện giờ, cũng sẽ không viết được bài hát hay như vậy, càng không thể gặp được biên kịch Đạt Tây, cô giúp tôi nhiều như vậy, tôi cũng sẽ giúp cô!"

Hàn Quân Thanh trịnh trọng nói, hãn rất nghiêm túc để Văn Khanh biết hãn không phải đang nói đùa.

Đạt Tây là một người làm việc sấm rền gió cuốn, sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của Hàn Quân Thanh, ngày thứ hai đã quyết định ký hợp đồng, sau đó gửi kịch bản tới.

Đây là một bộ phim về một nhân vật lịch sử, kể về chuyện xưa của một vị Hoàng đế thời niên thiếu, vai diễn của Hàn Quân Thanh chính là vị hoàng đế này, có thể nói là nhân vật chính duy nhất. Có thể khiến Đạt Tây quyết định chọn Hàn Quân Thanh, lại diễn chính một mình thì chắc chắn ông đã phải suy nghĩ rất kỹ.

Vì thế ông còn đến tận cửa để giải thích với hãn: "Chọn cậu diễn nhân vật này bởi vì tôi cảm thấy cậu rất phù hợp, ngoài hình tốt, tính cách cũng tốt, tất cả đều rất phù hợp với Triệu Hằng trong lòng tôi. Hơn nữa tôi đã xem hai bộ phim trước kia của cậu, theo tôi thấy thì do cậu diễn nhân vật

này rất sinh động nên mới khiến cho người khác yêu thích. Nếu như là người khác diễn thì chưa chắc đã có hiệu quả này. Cho nên kỹ năng diễn xuất của cậu không tệ, trời sinh thích hợp ăn chén cơm này. Không cần phải quá áp lực."

Sau khi Hàn Quân Thanh được Văn Khanh cổ vũ thì đã tự tin hơn nhiều, lại được Đạt Tây cổ vũ, sự lo lắng còn lại trong lòng đều đã tan biến hết sạch. Nhưng hãn vẫn rất chăm chỉ cố gắng, trước khi mở quay, Hàn Quân Thanh ở lì trọng nhà gặm kịch bản, trên kịch bản có chi chít bút ký và tâm đắc. Nếu có ai nhìn thấy chắc chắn sẽ bội phục sự nỗ lực của hãn.

[Ting! Hệ thống ban thưởng một giờ mô phỏng nhân vật.]

Mô phỏng nhân vật là đưa tinh thần lực của Hàn Quân Thanh vào trong không gian hệ thống, mô phỏng những nhân vật sẽ xuất hiện trong kịch bản để hãn cảm thụ loại không khí kia.

Hàn Quân Thanh đương nhiên không có gì không vui. Hãn vẫn không thể dung nhập vào cảnh lúc thiên tử đăng cơ, văn võ bá quan triều bái, bởi vậy hãn rất mong muốn được thể nghiệm sự chân thực. Món quà mà hệ thống cho hãn thực sự là quá thích hợp.

Hệ thống dưỡng thành ngôi sao của Văn Khanh không hề giống Tô Lạp - làm nhiệm vụ đối các loại đạo cụ để biểu diễn, mà là cung cấp khóa huấn luyện để phát triển tiềm lực của bản thân. Hàn Quân Thanh cũng thích loại hình thức này hơn. Về Thương Thành của hệ thống hãn đã sớm biết nhưng cũng chỉ kinh ngạc vào lúc ban đầu, cũng không định đối thứ gì ở bên trong, hãn thật sự thích diễn xuất, cũng cảm thấy diễn kịch là một chuyện rất thần thánh, không muốn những thứ được sản xuất hàng loạt phá hủy thánh địa trong lòng hãn, bởi vậy chỉ có tự bản thân đi nghiên cứu.

Hãn nói, nếu như không thể diễn đến mức khàn cả giọng thì đó là bởi vì khả năng diễn xuất của bạn không đủ, tự mình diễn mới là chân thật nhất,

sau khi dùng đạo cụ kia thì dù tình cảm có dồi dào thế nào đi chăng nữa thì cũng như đeo một chiếc mặt nạ mà thôi.

Bởi vậy, hẳn tình nguyện dùng 1000 điểm tích lũy để đăng ký khóa diễn xuất của hệ thống cũng không muốn dùng mười điểm tích lũy mua một đạo cụ để dứt hơi khản tiếng.

Văn Khanh rất thích loại người không bị tài vật làm mờ mắt này, ăn gian chung quy vẫn là ăn gian, thứ mà mình học được mới là của mình, người bên ngoài không ai cướp đi được, cho dù có một ngày hệ thống biến mất, hẳn vẫn có thể tiếp tục như cũ. Nếu luôn ý lại vào đạo cụ của hệ thống thì lúc hệ thống biến mất rồi, hẳn còn có thể làm gì?

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 112

Edit: Tộ

Beta: Linh cute 211+ Miêu Nhi

Hàn Quân Thanh dồn hết tâm tư vào bộ phim này, từ đầu tới cuối cân nhắc lặp đi lặp lại nhiều lần, cảm xúc nắm bắt không chuẩn hẳn sẽ đi vào không gian dùng cảnh tượng mô phỏng để diễn thử một lần nữa, diễn xong rồi thì lại đứng từ góc độ của người xem nhìn kết quả diễn xuất của mình xem có vấn đề gì, lặp đi lặp lại như thế, một lần lại một lần, cho đến khi bản thân cảm thấy hài lòng mới thôi. Vì thế, anh đã thiếu hệ thống hơn mười vạn điểm tích lũy.

[Nhanh làm nhiệm vụ để trả nợ đi! Bằng không thì nỗ lực thu hút thêm fans, làm số fans tăng lên cũng sẽ gia tăng điểm tích lũy! Một fan bình thường sẽ tăng 1 điểm tích lũy, fan trung thành sẽ tăng gấp 10 lần, cậu phải có thêm mấy vạn fans nữa thì mới đủ trả nợ đấy!]

"Nếu như tính cả fans của Thanh Khách vào thì tôi có thể lập tức trả nợ rồi."

"Nói đến Thanh Khách, cô nhìn xem tôi có nên ra thêm một bài hát mới không? Các fans yêu cầu đã lâu, tôi lại không biết xấu hổ giả vờ như không nhìn thấy."

Trên mặt Hàn Quân Thanh mang theo một chút ngượng ngùng, Văn Khanh cảm thấy hẳn cái gì cũng tốt, chỉ là quá mềm lòng, fans cầu xin hẳn liền không chịu đựng nổi.

[Có thể, cũng đã đến lúc ra bài hát mới rồi.]

Văn Khanh nói xong liền bắt đầu đi mân mê ca khúc mới. Mấy ngày trước, Hàn Quân Thanh bị chôn vùi trong đồng kịch bản, đột nhiên có linh cảm viết một bài hát có liên quan tới cốt truyện, làm OST phim sẽ vô cùng thích hợp. Chẳng qua cô giữ lại không cho hẳn truyền ra ngoài - bởi vì mấy ngày hôm trước Mỗ thiên vương vừa mới ra mắt một tập album, thời cơ không thích hợp.

Cô cố ý lựa chọn thời gian không có ca sĩ nổi tiếng nào ra bài hát mới, hưởng hồ sau khi phát hành Hồi Ưc, tên tuổi của Thanh Khách đã có chút danh tiếng, không cần cô động tay động chân

cũng có thể nhanh chóng đánh vào thị trường.

Quả nhiên, bài hát vừa ra mắt được nửa giờ, lượng download đã đột phá mười vạn, có thành tích tốt hơn cả album mới ra của Mỗ thiên vương.

[6666*, cuối cùng cũng được nghe bài mới của Thanh Khách! Bảo tôi nghe bài này cả ngày cũng được!]

*(Từ ngữ mạng có nghĩa là lợi hại)

[Dễ nghe! Dễ nghe! Dễ nghe! Chuyện quan trọng cần phải nói ba lần]

[Bài hát này khác với bài hát uyển chuyển nhu tình lúc trước, nó vô cùng hùng hồn khí thế, cực kì hợp với sở thích của tôi!]

[Ca từ thật tươi đẹp! Trước sau đều vô cùng kinh diễm! Thanh Khách quả nhiên không làm cho tôi thất vọng, lại là một ca khúc kinh điển.]

[@Lâm Chi Kiều: Thanh Khách! Cậu thành công khiến cho tôi chú ý.]

[Ha ha! Lâm đại đại thật nghịch ngợm!]

[Không hiểu sao lại cảm thấy đây là một cặp rất đáng yêu đó! Thanh Khách! Thanh Khách! Xuất hiện nhanh lên, fans cuồng của anh lại đi ra bán manh kìa!]

.....

Bài hát mới của Thanh Khách vẫn chưa hạ nhiệt, người thích bài này không nhiều như bài Hồi ức nhưng cũng cần quét hết mấy bảng xếp hạng âm nhạc. Không hề ngoài ý muốn, Thanh Khách trở thành một con hắc mã* lớn nhất của giới âm nhạc năm nay.

*(thực lực không lường được)

Có người thích thì cũng sẽ có người ghét, vẫn dùng lí do nói Thanh Khách có bộ dáng xấu xí nên không dám lộ mặt. Nhưng lí do này vừa mới nói ra đã bị fans của Thanh Khách mắng chửi ngạt đầu!

[Lớn lên xấu thì ăn hết gạo nhà cậu hay gì? Tôi xấu tôi kiêu ngạo!]

[Có bản lĩnh thì đừng ngồi ở sau màn hình làm anh hùng bàn phím, có năng lực như thế sao không đi ra trở tài cho mọi người xem đi!]

[Chúng tôi dựa vào tài năng để kiếm sống chứ không dựa vào mặt, cảm ơn!]

[Đều là do những người này nói ra lời độc nên Thanh Khách mới không lộ mặt! Thanh Khách! Anh không cần để ý mấy kẻ bỉ ổi ti tiện này, cứ là chính mình, chúng tôi không có nông cạn như bọn họ! Cho dù có xấu đi chẳng nữa thì fans bọn tôi vẫn thích anh!]

.....

Bị nói thành như vậy nhưng vẫn có các fans đáng yêu bảo vệ hẳn, Hàn Quân Thanh có thể không cảm động hay sao? Có vài lần rất muốn đứng ra thừa nhận thân phận của mình nhưng đều bị Văn Khanh cản lại.

[Bây giờ cậu không thể lộ thân phận ra ngoài được, bọn họ sẽ không có thái độ như thế này đâu! Đôi khi nói dối có thiện ý cũng rất cần thiết, tin tôi đi, bọn họ có thể tiếp nhận cái suy nghĩ Thanh Khách là một người xấu xí nhưng cũng không hi vọng rằng Thanh Khách sẽ là cậu!]

Lời này nói trắng ra làm hẳn có chút nản lòng.

"Tôi biết là vậy, nhưng mà tôi vẫn cảm thấy có chút lo lắng, giống như mình đang lừa gạt bọn họ ấy."

[Cái này cũng không thể coi là lừa gạt, nhiều nhất chỉ gọi là giấu diếm, cậu cũng không có nói với bọn họ Thanh Khách không phải là cậu nha!]

[Bởi vì quá rảnh rỗi nên mới rỗi rảnh như vậy đó! Kịch bản đã xem chưa? Nhiệm vụ hằng ngày làm xong chưa? Thiếu nợ khi nào trả? Mỗi ngày làm một việc tốt đâu? Thế giới còn chờ cậu đi cứu vớt vậy mà cậu lại ngồi ở đây rỗi rảnh những chuyện không có ý nghĩa gì cả!]

Cô nói một đồng lời chất vấn làm hẳn như bị sét đánh, tức khắc đầu như muốn nổ tung, ôm đầu đi ra ngoài rèn luyện thân thể, ở trên đường còn giúp đỡ một con mèo con đang bị thương, bấy giờ mới hoàn thành xong công việc ngày hôm nay.

Cuối cùng cũng đến lúc đoàn phim Thiên Tử bắt đầu mở máy. Địa điểm quay phim là ở thành phố có phim trường điện ảnh lớn nhất, đúng lúc gần nơi Hàn Quân Thanh đang sống nên hẳn tự ở nhà của mình. Đoàn phim Thiên Tử bảo mật thông tin cực kì tốt, mãi cho đến hiện tại vẫn chưa công bố đội hình diễn viên chính, thậm chí còn không để lộ tin đồn ra bên ngoài.

Từ xưa đến nay đoàn phim này rất chuyên nghiệp, chỉ cần thông tin Đạt Tây làm biên kịch bị đưa ra thì toàn bộ đoàn phim dừng nghĩ sẽ có thể yên ổn mà quay phim, các nhà báo phóng viên nhất định sẽ ùn ùn kéo tới đây. Cho nên bọn họ rất thông minh, không đến bước cuối cùng thì sẽ kiên quyết không để lộ ra bất kì thông tin nào. Đến cả đội hình diễn viên chính cũng đi theo đoàn phim cùng nhau giấu diếm đến cùng.

Việc này lại cực kì có lợi đối với Hàn Quân Thanh. Hẳn hoàn toàn có thể đoán trước được, nếu công bố ra ngoài vai nam chính là do hắn đóng thì những người trên mạng sẽ phản đối nhiều như thế nào!

Cho dù đoàn phim có đứng vững trước áp lực của dư luận không đá hăn ra, nhưng mà mỗi ngày nhìn những bình luận gây phiền lòng như thế còn không ảnh hưởng đến tâm tình hay sao? Tâm tình không tốt thì làm sao có thể hóa thân thành nhân vật trong phim được? Thế nên giờ phút này người được lợi nhất chính là hăn.

Nhưng cho dù là vậy, khi Hàn Quân Thanh đến đoàn phim vẫn có rất nhiều âm thanh nhỏ xì xào bàn tán.

"Trời ơi! Đúng là anh ta kìa, lúc trước tôi nghe nói Đạt Tây tự mình định vai chính cho anh ta tôi còn không tin, không nghĩ tới lại là thật. "

"Vì sao thầy Đạt Tây lại chọn loại người này làm nam chính thế?"

"Mẹ của anh ta thật sự là kỹ nữ hả? Không phải nói không biết cha mình là ai sao? Không phải là con của một vị khách nào đó chứ? "

"Ha ha, có khả năng. "

"Tôi lúc trước còn rất thích anh ta, lớn lên đẹp như vậy, giọng nói lại dễ nghe, haiz! Đáng tiếc!"

"Đáng tiếc cái gì? Nếu cô không ngại thì tiếp tục thích đi! "

"Sao có thể không ngại? Ai biết sinh hoạt cá nhân của anh có hỗn loạn như mẹ mình không? Ô, tôi chịu không nổi loại người như vậy. "

.....

Văn Khanh bám lên trên người của Hàn Quân Thanh, bởi vậy nên hẳn đi tới đâu cô cũng sẽ đi theo tới đó. Những câu nói nhỏ thì thầm như vậy tất nhiên cũng sẽ truyền đến tai cô. Thật không hiểu những người này nghĩ cái gì trong đầu, chuyện của cha mẹ thì liên quan gì đến con cái? Cũng không phải là do cậu ấy mong muốn!

Chẳng biết Hàn Quân Thanh có nghe được hay không, trên mặt vô cùng bình tĩnh, là một thanh niên còn chưa tới hai mươi tuổi đã có thể che giấu tốt cảm xúc của mình, cũng thật đáng buồn. Chỉ lúc ở nhà với Văn Khanh hẳn mới có thể là chính mình.

Mãi cho đến lúc thay đồ ở phòng hóa trang, Hàn Quân Thanh mới nhắm mắt lại ở trong lòng nói chuyện với cô:

"Mẹ của tôi đã phạm vào tội gì không thể tha thứ được sao? Vì cái gì những người đó không ngừng chửi bới bà ấy?"

[Không có tội, bà ấy không hề ăn trộm ăn cướp, bản thân muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng không ngại người khác nhiều chuyện! Mỗi một người đều có lựa chọn riêng về cách sống của mình, là tốt hay xấu kết quả đều sẽ do bản thân gánh lấy. Những người đó thích bàn luận về cuộc sống của người khác bởi vì bọn họ cảm thấy cuộc sống của mình không được như ý, họ chỉ có thể dẫm đạp người khác xuống để nâng lòng tự tôn của mình lên, nói cho cùng, người tài giỏi mới là đáng thương nhất.]

[Nhưng mà bọn họ cũng không đáng để được thông cảm, cậu xem đi, bọn họ sẽ sớm bị quả báo khi ăn nói như vậy thôi.]

Văn Khanh nói một đồng lời hay khiến tâm tình của hần cũng tốt lên đôi chút. Bỗng nhiên nghe thấy ở ngoài cửa có tiếng ồn ào, cô gái đang dán tóc giả trượt tay kéo trúng da đầu hần.

"Xin lỗi! Xin lỗi! Có làm đau anh không?" Cô nàng mặt tròn đầy áy náy liên tục xin lỗi. Vốn dĩ cô chỉ là người mới vào nghề, thầy cô thấy bộ dáng Hàn Quân Thanh rất dễ lừa gạt nên cử cô đến luyện tập, cô sợ mình làm không tốt nên vẫn luôn khẩn trương cực kì, vừa rồi bị âm thanh ồn ào bên ngoài dọa tới nên tay cô mới run một chút.

Hàn Quân Thanh đau tới nỗi nước mắt sắp chảy ra nhưng vẫn ôn hòa cười: "Không sao."

Cô nàng mặt tròn vô cùng cảm kích, cảm thấy tính tình của hần thật là tốt, nếu đổi lại là người khác nói không chừng cô đã bị đuổi rồi! Vì thế hảo cảm đối với Hàn Quân Thanh cũng nhiều hơn một xíu xiu, nếu không nhìn vào thân phận, cách sống của hần thật sự không có chút khuyết điểm nào, nhưng mà xuất thân cũng không phải do hần lựa chọn! Nghĩ đến đây, cô bỗng nhiên cảm thấy mọi người lên án hần thật sự rất không có đạo lí.

Cô gái vội vàng lấy ra sổ tay luôn mang bên mình, công tác ở đoàn phim cần phải mang theo thứ này, nếu có thể gặp được minh tinh mình yêu thích liền có thể lập tức giơ ra xin kí tên. Cô có chút lo lắng nói:

"Hàn lão sư ngài kí tên giúp tôi nhé!"

Hàn Quân Thanh hơi mỉm cười, đang muốn cầm bút thì âm thanh ồn ào ở bên ngoài đã nháo vào trong này rồi.

Hần không có trợ lí, lẻ loi một mình, cho nên nhóm người ở bên ngoài ào ạt tiến vào, nhìn qua thì bọn họ có vẻ thể đơn lực mỏng.

Hàn Quân Thanh biết người dẫn đầu nhóm người này gọi là Cung Dực, vai chính nổi bật mấy năm nay, vô cùng phát triển ở thể loại phim điện ảnh

và truyền hình, đầu năm nay nhận được giải thưởng nam chính xuất sắc nhất, truyền thông gọi hần là ảnh đế. Đầu năm nay danh hiệu ảnh đế cũng không đáng giá tiền, tùy tiện nhận được giải thưởng nam chính xuất sắc nhất thì có thể tự gọi mình là ảnh đế rồi.

Cung Dực vô cùng kiêu ngạo nhìn Hàn Quân Thanh, sự khinh miệt trong mắt không hề che giấu:

"Hàn.... Ai da. Hàn gì nhỉ? Thật ngại quá, mấy năm nay không chú ý tới người mới nên có gặp cũng không nhớ rõ tên. "

Hần vừa nói xong, người xung quanh đều ha ha cười rộ lên. Cung Dực vô cùng đắc ý, từ trên xuống dưới đánh giá Hàn Quân Thanh:

"Thật là có chút ngượng ngùng, quấy rầy cậu hóa trang, tôi đến đây là muốn thương lượng với cậu một chuyện, tuy nói là phòng này được đoàn phim sắp xếp cho vai chính nhưng cậu không phải chỉ có một mình thôi sao? Dùng một phòng lớn như vậy quả thật rất lãng phí, tôi thì lại có một nhóm bảo tiêu cùng trợ lí, phòng dùng chung bên kia quả thực không thể chen lấn nổi, bằng không chúng ta đổi phòng cho nhau đi. "

Hàn Quân Thanh biết rằng hần không có ý tốt, nhưng cũng không có nghĩ tới hần sẽ không biết xấu hổ như vậy, có khác gì lên tiếng đuổi người đâu? Nhường phòng hóa trang cũng không phải là việc gì khó, nhưng mà lần này chịu nhượng bộ thì người khác làm sao biết được điểm cấm kỵ của hần nằm ở đâu, sau này ở trong đoàn phim còn ai sẽ để hần vào mắt? Tới uy nghiêm bản thân còn không có thì lấy tư cách gì để dẫm người khác ở dưới chân?

Hần mỉm cười, đang muốn nói gì đó thì Văn Khanh vội vàng tuyên bố nhiệm vụ:

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Vả mặt! Cho hần ta biết vì sao nước biển lại mặn! Thưởng 500 điểm tích lũy. Tặng không điểm cho cậu đấy.]

Khóe miệng Hàn Quân Thanh hơi run rẩy một chút, rất nhanh liền khôi phục lại như thường. tiếp tục nói:

"Ồ anh cũng biết phòng hóa trang này là chuẩn bị cho nam chính à, vấn đề ở đây là anh có phải không? "

"Mày! "

Những lời này đâm trúng điểm cấm kỵ của Cung Duyệt, vì sao Cung Duyệt lại có thái độ thù địch với Hàn Quân Thanh như thế? Chính là vì hẳn muốn làm nam chính của bộ phim này nhưng không được, tất nhiên sẽ nhìn không thuận mắt đối với nam chính là Hàn Quân Thanh, bởi vì hẳn cảm thấy là do Hàn Quân Thanh cướp đi vai chính của hẳn!

Luôn luôn có người có suy nghĩ kì lạ như vậy, cảm thấy bản thân mình muốn thì nó chắc chắn sẽ thuộc về mình, cũng không nghĩ đến chuyện bản thân có thực lực giành được hay không!

"Muốn làm nam chính thì ra cửa queo phải tìm đạo diễn nói chuyện, ở chỗ của tôi ra oai có khác gì mấy tên ngu xuẩn không! "

Hắn cười đến vân đạm phong khinh, trong mắt lộ ra chút thương hại.

Mũi của Cung Duyệt đỏ lên, sắc mặt tái mét, ngón tay run rẩy chỉ vào Hàn Quân Thanh, nói mày, mày, mày... hết nửa ngày cũng không thể nói ra một lời nào để phản bác lại, cuối cùng tức giận đến hộc máu rời đi.

Văn Khanh ở trong không gian của hệ thống rải đầy 666 cho hẳn xem:

[Làm rất đẹp! Chính là như vậy! Cậu càng yếu đuối thì người khác càng muốn bắt nạt cậu, chỉ khi nào cậu trở nên cường đại thì mới có thể vô địch không có thứ gì ngăn cản được!]

Hắn cười cười, nụ cười làm cho đôi mắt của cô gái bên cạnh sắp mù lòa: "Tôi biết đạo lý này, trước kia vì muốn bảo vệ mẹ, tôi cũng đã từng kiên cường như vậy. Trong nhà không có đàn ông, tôi không kiên cường thì sao được? Nhưng sau khi mẹ tôi qua đời, tôi lập tức mất đi mục tiêu cần bảo vệ, không biết phải vì ai để mạnh mẽ kiên cường. Hiện tại bản thân tôi cũng tìm được rồi, phải bảo vệ chính mình cũng như thanh danh của mẹ, bởi vì nếu không thích nghe người khác nói xấu về mẹ thì bản thân chỉ có thể trở nên cường đại mới có khả năng không để ai nói gì về mẹ của tôi nữa!"

Trong phút chốc, trong mắt của Hàn Quân Thanh giống như phát ra ánh sáng làm cho người khác không dám nhìn thẳng vào. Văn Khanh đột nhiên trầm mặc, cô thấy rằng nguyên chủ thật sự đã nuôi dưỡng ra một đứa trẻ ngoan. Có lẽ nguyên chủ không biết, con của cô ấy thật sự không cần người khác giúp đỡ, bản thân hắn có thể tự vượt qua mọi khó khăn để đi tới chiến thắng. Trời sinh đã thích hợp làm người để kẻ khác phải noi theo.

Đương nhiên, cô trợ giúp cũng không phải là vô dụng, ít nhất có thể không để cho cậu đi đường vòng.

Sự việc ở phòng hóa trang chỉ mới là màn dạo đầu, không làm cho đoàn phim nhắc lên sóng gì, nhưng có thể thấy rõ, những thanh âm nói xấu khe khẽ về Hàn Quân Thanh cũng nhỏ dần đi. Nhưng mà chuyện này cũng làm cho Hàn Quân Thanh tỉnh ngộ ra, hắn cần phải có trợ lý và vệ sĩ. Công ty quản lý có thể không có nhưng trợ lý nhất định không thể thiếu.

[Cậu có tiền để thuê người à?]

Cô tát cho hắn một gáo nước lạnh, trong chớp mắt Hàn Quân Thanh ngậy người, đây mới chính là vấn đề đau đầu nhất hiện giờ.

Nhưng mà cô vẫn chọn ra một vài người thích hợp với cậu, trong đó có cô nàng mặt tròn ở phòng hóa trang, đối phương thậm chí còn không cần tiền lương, tình nguyện làm trợ lý miễn phí.

Không có khả năng không trả lương, về sau nếu kiếm ra tiền thì nhất định sẽ trả lương cho cô. Dù sao thì hiện tại bọn họ vẫn còn nghèo.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 113

Edit: Tộ

Beta: Linh cute 211 + Miêu Nhi

Khi đoàn phim bắt đầu bấm máy, thế nhưng lại thuận lợi ngoài ý muốn. Trong đoàn phim Thiên Tử, ngoại trừ Cung Dược là tiểu thịch tươi* thu hút nhiều fans trẻ tuổi ra thì phần lớn còn lại đều là diễn viên gạo cội. Bọn họ chú trọng tố chất của diễn viên chứ không vì những thứ khác.

*Ngôi sao mới nổi

Kĩ thuật diễn của Hàn Quân Thanh không chê vào đâu được, hẳn còn bỏ ra rất nhiều công sức cho bộ phim này, cho dù diễn viên hay bắt bẻ diễn chung với hẳn cũng không tìm ra được một lỗi sai nào. Mấy cảnh diễn sau, Hàn Quân Thanh đều được các tiền bối khen ngợi là hậu sinh khả úy. Hẳn không kiêu ngạo không nóng nảy, có sự khiêm tốn, không giống những người trẻ tuổi hay ra vẻ kiêu căng, loại thái độ này khiến người khác càng thêm coi trọng, cảm thấy hẳn rất trầm ổn, con đường tương lai chắc chắn sẽ vô cùng rộng mở.

Hơn nữa, những việc làm của mẹ hẳn đối với người trong giới không đáng kể chút nào, cho dù là lúc còn trẻ làm ra những chuyện hoang đường như vậy thì cũng chỉ bị người ta nói một vài câu khó nghe. Xã hội thời nay, những nữ diễn viên AV còn có thể quang minh chính đại kiếm tiền - có thể chứng minh mọi người đối với chuyện này cũng không có chỉ trích nặng nề

như thế. Chẳng qua là bị người đứng ở đằng sau chơi xấu, kéo dư luận về phía Hàn Quân Thanh, khiến cho sự nghiệp của hắn rơi vào bước đường cùng. Ngôn ngữ cũng là một bộ môn nghệ thuật, đáng lẽ sự việc không nghiêm trọng đến vậy, nhưng lại bị người ta sửa chữa xáo trộn lại, làm câu chuyện đi theo một hướng khác.

Hiển nhiên, chuyện này là do có người đứng ở sau giật dây, có thể hiểu được vì sao fans lại có ác cảm đến vậy. Mà lúc đó Hàn Quân Thanh chưa có địa vị vững chắc, công ty quản lý cũng không giúp giải quyết truyền thông nên hắn mới bị một kích tất sát.

Nhưng scandal được đào lên chỉ là mặt ngoài, không phải là vì mẹ của hắn lúc trẻ làm tình nhân của người khác hay sao? Vậy mà sau đó lại bị đặt thêm rằng không biết cha ruột là ai, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, sử dụng quy tắc ngầm,...vân vân, tất cả đều là suy đoán vô căn cứ mà thôi. Ngay từ đầu còn có những từ như thế này: "Thật thật giả giả", " Có lẽ ", thế nhưng truyền qua truyền lại, những suy đoán đó đã trở thành điều mà họ gọi là chân tướng sự thật, không một ai quan tâm sự thật chân chính là như thế nào.

Những người sáng suốt vừa nhìn đã biết Hàn Quân Thanh là bị người khác cố ý nhắm vào, nhưng trong giới giải trí thì đó là một việc rất bình thường. Người nổi tiếng sẽ đi đôi với scandal, mình nổi tiếng thì tất nhiên sẽ có người nhìn không vừa mắt - người ta sợ mình cản đường họ, thế nên ra sức ngáng chân.

Nhưng mà thủ đoạn nhắm vào Hàn Quân Thanh cũng không cao thâm cho lắm, hắn không chống đỡ được là do công ty quản lý không trợ giúp, một chút hành động quan hệ xã hội cũng không có, trực tiếp lựa chọn từ bỏ hắn.

Nếu muốn tiến xa hơn nữa ở trong cái giới này thì phải tự dựa vào chính bản thân mình. Mà ngoại hình của Hàn Quân Thanh không chệ vào đâu

được, lại là người có sự chăm chỉ nỗ lực, kiên định trầm ổn, có tài năng có khí chất, người như vậy chắc chắn sẽ thành công. Cho dù hiện tại thời vận không được tốt lắm nhưng nó cũng chỉ vậy hãm con người này một khoảng thời gian mà thôi, sớm muộn gì Hàn Quân Thanh cũng sẽ bước ra khỏi vũng bùn nhơ nhuốc đó. Thế nên vẫn có rất nhiều người nguyện ý làm bạn với hắn.

Nhưng không phải ai cũng hiểu rõ đạo lý này, vẫn sẽ có người luôn âm dương quái khí chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, bọn họ không nói rõ tên ai nên hắn cũng chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy. Tóm lại, cơ bản thì bầu không khí trong đoàn phim rất hài hòa, mãi cho đến khi nữ chính tiến vào đoàn phim.

Diễn viên đảm nhận vai nữ chính có tên là Cố Nhược Ảnh, xuất thân từ ngôi sao nhí, tuổi cũng không lớn lắm nhưng đã có kinh nghiệm diễn xuất đầy mình. Bởi vì cảnh diễn của nữ chính không nhiều, hơn nữa trước đó cô còn diễn cho một đoàn phim khác nên đạo diễn phải tạm thời bỏ qua cảnh quay của cô, sau hơn một tháng quay thì Cố Nhược Ảnh mới vào đoàn.

Cố Nhược Ảnh có khuôn mặt cực kì xinh đẹp, dù trong giới giải trí mỹ nhân nhiều như mây nhưng cô lại có một điểm gì đó rất đặc biệt.

Xinh đẹp thì thôi đi, mấu chốt là cô còn đa tài đa nghệ, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông. Tính tình lại tốt, nhiều năm ở trong giới cũng chưa từng xảy ra một scandal nào cả, bạn bè thì trải dài từ nam sang bắc.

Theo tin tức của giới truyền thông, bối cảnh của Cố Nhược Ảnh rất lớn, cho nên mới có thể lăn lộn yên ổn trong giới mấy năm nay.

[Hâm mộ sao? Người ta có người ở đằng sau chống lưng, ở giới giải trí tung hoành đều không có vấn đề gì, cậu xem các báo chí truyền thông một khi nhắc tới cô ấy đều hết sức tán thưởng, một lời nói xấu cũng không có!

Đâu giống như cậu, không có bối cảnh cũng không có người chống lưng, ai cũng có thể dẫm đạp!]

Sau khi Cố Nhược Ảnh đến đây chào hỏi, Văn Khanh liền nói nhỏ với Hàn Quân Thanh.

Hắn vẫn luôn nhắm mắt để chuyên viên trang điểm hóa trang, dùng ý niệm trò chuyện với cô: "Tất nhiên là hâm mộ rồi, nhưng tôi cũng không ganh ghét. Cô ấy có số phận của mình, tôi cũng có kỳ ngộ riêng của bản thân, không thể so sánh được. "

[Xem ra cậu nghĩ rất thông suốt.]

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cô lại có suy nghĩ khác, từ nhỏ mọi thứ tốt đẹp đều dâng đến tận tay cô ấy, mặc cho cô ấy lựa chọn, còn Hàn Quân Thanh thì đều phải dựa vào chính bản thân mình nỗ lực đấu tranh để có được, có thể giống nhau sao?

[Vậy cậu không cảm thấy không công bằng hay sao?] Cô tự hỏi bản thân một lát, vẫn nói ra vấn đề này.

[Xuất thân của một người có thể quyết định rất nhiều thứ, bởi vì xuất thân của cô ấy tốt nên từ nhỏ đã hưởng thụ hết mọi thứ tốt đẹp. Thậm chí cô ấy không cần phấn đấu thì vẫn có người đem hết mọi thứ dâng lên trước mặt cô ấy, như danh tiếng, kịch bản, tài nguyên,... Còn một số người thì vì một cơ hội thử diễn mà đau khổ, giãy giụa, thống khổ, mê mang, đấu tranh đến đâu rơi máu chảy mới có thể đoạt lấy chút cơ hội để được xuất hiện trước mặt công chúng. Cậu nỗ lực vô số lần cũng không thắng nổi một câu nói của người khác, cậu không cảm thấy ông trời đối xử với cậu rất bất công sao?]

Lúc này đây, Hàn Quân Thanh suy nghĩ trong chốc lát rồi mới trả lời: "Trên thế giới này không hề có sự công bằng, xuất thân chỉ quyết định một người, không thể quyết định cho cả một đời người, những người đứng ở địa

vị cao đó, cô làm sao biết được bậc cha chú tổ tiên của bọn họ đã trải qua biết bao nhiêu đau khổ, giãy giụa, mê mang? Cô cũng đâu đoán trước được, biết đâu sự nỗ lực của tôi ở hiện tại sẽ trở thành niềm tự hào trong lời nói của con cháu sau này? Tôi tin rằng công bằng sẽ xuất hiện khi chúng ta thực sự nỗ lực."

"Nhưng mà... " Hãn có chút kì quái hỏi Văn Khanh: "Hôm nay cô bị làm sao mà cứ rối rắm cái vấn đề này mãi thế? Rốt cuộc là cô muốn nói gì? "

Văn Khanh trợn trắng mắt: "Tôi muốn nói, cậu cùng với Cố Nhược Ảnh diễn thì diễn nhưng đừng có diễn thành phim giả tình thật, bằng không người yêu không biết lúc nào sẽ biến thành em gái mình đó."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 114

Edit: Dân

Beta: Miêu Nhi

Chẳng qua Văn Khanh lo lắng dư thừa rồi, Hàn Quân Thanh là một người rất nghiêm túc trong công việc. Điểm này thể hiện ở chỗ khi đã nhận một việc gì đó thì hẳn sẽ không quan tâm chuyện khác. Giờ phút này hẳn đang tích cực theo đuổi sự nghiệp nên sẽ không chú tâm tới vấn đề tình cảm gì đó.

Nhưng Hàn Quân Thanh không động tâm, không có nghĩa là Cố Nhược Ảnh cũng giống hẳn.

Sau khi tiếp xúc với Hàn Quân Thanh rất khó có ai có thể không thích hẳn, đặc biệt là người cùng tuổi khác phái. Tính tình nhẹ nhàng ấm áp, thân sĩ lại sẵn sàng, chín chắn trưởng thành, cao to đẹp trai,... Hầu như hẳn sở hữu hết tất cả đặc điểm người tình trong mộng của nữ sinh.

Cố Nhược Ảnh xuất thân từ ngôi sao nhí, lăn lộn trong giới giải trí này đã nhiều năm nên suy nghĩ cũng trưởng thành hơn so với các bạn cùng trang lứa. Cô ngại yêu đương với những nam sinh bằng tuổi vì họ quá ngây thơ, còn hay lông bông và không đủ chín chắn. Mà kiểu người đáp ứng đủ yêu cầu của cô thì lại quá lớn tuổi, tuổi tác chênh lệch quá nhiều cũng là một vấn đề. Khó có được một Hàn Quân Thanh xấp xỉ tuổi cô, đặc biệt là

tính cách cũng vô cùng phù hợp với một nửa mà cô ao ước, tất nhiên xuân tâm sẽ nhận nhạo không giống bình thường.

Tâm tư của thiếu nữ Hàn Quân Thanh chưa phát hiện ra nhưng Văn Khanh thân là tài xế già đực lỗ một cái là có thể nhìn ra được. Mặc dù Cố Nhược Ảnh ra vẻ rất tự nhiên hào phóng nhưng khi đối mặt với Hàn Quân Thanh thì khuôn mặt sẽ đỏ ửng lên. Ánh mắt sáng lấp lánh nhìn người tình trong mộng từ xa, làm bộ không thèm để tâm tới nhưng đôi mắt lại dính chặt vào người hấn... Đủ loại chứng cứ cho thấy chuyện mà Văn Khanh lo lắng đã xảy ra.

Cố Nhược Ảnh là con gái của nữ chủ Cố Niệm cùng với con trai lớn của Cố gia là Cố Kinh Phong - cậu ruột của Hàn Quân Thanh, bọn họ là anh em họ. Tuy không phải anh em ruột nhưng loại quan hệ huyết thống này cũng không thể kết hôn.

Ngay từ đầu Văn Khanh đã lo lắng sẽ xảy ra loại chuyện này nên mới nhắc nhở Hàn Quân Thanh đừng diễn giả thành thật. Nhưng không nghĩ tới vấn đề không xuất hiện ở trên người Hàn Quân Thanh mà là từ Cố Nhược Ảnh.

Có câu nói: Chuyện của người lớn đừng làm liên lụy đến con cháu. Nhớ lại thân phận của Hàn Văn Khanh có vô số gút mắt, ân oán nhưng chỉ có một mình bà ấy tự gánh chịu, không làm liên lụy gì đến Cố Nhược Ảnh, vì khi đó cô còn chưa ra đời. Cũng giống như Hàn Quân Thanh không lựa chọn được nơi sinh ra của mình, bà ấy cũng vậy. Nên Văn Khanh cảm thấy bây giờ nên thẳng thắn nói thân phận thật cho Hàn Quân Thanh biết, để hấn ra mặt chặt đứt tâm tư không nên có của Cố Nhược Ảnh, phải bóp nát loại chuyện này từ trong trứng nước.

"..... Bạn rộn đến nỗi quên cả thời gian, ba tháng đóng phim không hề chú ý động thái các fans của Thanh Khách. Xem ra đóng phim mới là ước mơ của tôi, ca hát chỉ có thể là nghề phụ. Thôi thì dành chút thời gian để

thu âm bài hát mới vậy, nếu không sẽ cảm thấy thật xấu hổ với niềm đam mê âm nhạc." Hàn Quân Thanh vừa ăn vừa dùng suy nghĩ nói chuyện phiếm với Văn Khanh.

[Việc này không vội, bây giờ tôi có chuyện muốn nói với cậu.]

"Chuyện gì? Cô nói đi, tôi nghe."

Giờ phút này vẻ mặt của Hàn Quân Thanh vô cùng nhẹ nhàng tùy ý, hoàn toàn không để tâm tới chuyện mà Văn Khanh sắp nói. Cô có chút không đành lòng nói chân tướng cho hẳn biết, có đôi khi không biết ngược lại sẽ hạnh phúc hơn. Lấy hiểu biết của Văn Khanh đối với hẳn, sau khi hẳn biết được thân thế của mình chắc chắn sẽ kinh ngạc nhưng không có chút vui mừng nào.

Quả nhiên, sau khi nghe Văn Khanh giải thích xong chân tướng, Hàn Quân Thanh trầm mặc nửa ngày, trên khuôn mặt không nhìn ra vẻ vui buồn: "Hóa ra mấy năm qua mẹ tôi chịu khổ thay cho người khác? Bà ấy vốn nên là kim chi ngọc diệp, lớn lên trong cảm y ngọc thực, chỉ đơn giản vì bị ôm sai mà trở thành con nhà nghèo khó, tuổi còn nhỏ đã phải bỏ học, thậm chí suýt chút nữa bị cha nuôi bán đi, những đắng cay đau khổ này của bà ấy không nên được thừa nhận sao?"

Văn Khanh thở dài một hơi: [Chuyện tới bây giờ cũng chỉ có thể nói một câu tạo hóa trêu người. Nhưng mọi chuyện đều có hai mặt của nó, cậu phải nhìn ở một khía cạnh khác, nếu không có một phân đoạn ôm sai này thì làm sao cậu có thể gặp được mẹ của cậu chứ?]

[Tính ra thì cậu không thể định đoạt được hết mọi chuyện trên đời này. Công chúa biến thành cô bé lọ lem, có lẽ người khác sẽ cảm thấy bà ấy không cam lòng nhưng đâu biết chừng bà ấy lại có suy nghĩ khác. Bởi vì ở trong lòng bà ấy, cậu chính là bảo bối trân quý nhất trên đời, bà ấy nguyện đem hết tất cả mọi thứ ra để trao đổi!]

[Cậu tự hỏi mình xem, nếu là cậu thì cậu có đồng ý vì một cuộc sống tốt mà vứt bỏ mẹ ruột của cậu không?]

"Không!" Hàn Quân Thanh buột miệng thốt ra không chút suy nghĩ.

[Cậu xem, chính cậu cũng không muốn từ bỏ còn gì, thật ra thì cậu không cần phải cảm thấy không cam lòng cho mẹ cậu. Nghèo khổ và giàu sang, có lẽ là vận mệnh an bài nhưng cậu nghĩ xem đời này của mẹ cậu trôi qua không thoải mái, không sung sướng chút nào sao?]

Không thoải mái, không sung sướng? Trong đầu Hàn Quân Thanh hiện lên một vài hình ảnh trong quá khứ: Khi hăn tan học về, mẹ đang xào rau ở dưới bếp sẽ quay mặt lại mỉm cười với hăn; khi hăn làm bài tập dưới ánh đèn, mẹ sẽ ở bên cạnh đan áo len, khuôn mặt mỉm cười nhìn chăm chú; Khi họp phụ huynh học sinh, mẹ vĩnh viễn là người cười rục rờ nhất... Trong ấn tượng của hăn thì khuôn mặt của mẹ lúc nào cũng mang đầy ý cười, chưa từng vì nghèo khổ mà chau mày lại.

Chắc là... Vui vẻ đúng không.

[Nên cậu không cần cảm thấy uất ức thay cho mẹ cậu, chưa chắc bà ấy đã quan tâm đến vinh hoa phú quý. Thứ mà bà ấy để tâm nhất chính là cậu, chỉ cần cậu sống thật tốt là bà ấy vui rồi. Huống hồ, mẹ cậu cũng đã qua đời, mọi việc trên thế gian này không còn quan trọng với bà ấy nữa, người chịu ảnh hưởng sâu nhất vẫn là cậu. Có Cố gia nhà ngoại hào môn làm hậu thuẫn, khẳng định sẽ lợi nhiều hơn hại, vậy cậu có nghĩ đến chuyện sẽ trở về nhận người nhà không?]

"Không cần suy nghĩ, tôi không nhận." Hàn Quân Thanh chém đinh chặt sắt nói. Nếu hăn trở về nhận đám người đó, càng thể hiện cả đời này mẹ hăn sẽ bị chê cười.

Văn Khanh cũng biết ý nghĩ của hăn, cô cũng không khuyên gì nhiều: [Tùy cậu vậy, có nhận hay không thật ra cũng không sao cả. Đã có bốn hệ

thống ở đây rồi, còn nhận Cố gia làm gì? Vấn đề bây giờ là cậu có quan hệ huyết thống với Cố Nhược Ảnh, cô ấy là em họ của cậu, mà hình như cô ấy thích cậu đấy. Nếu cậu đã không nhận mặt vậy thì nhanh chắt dứt tâm tư không nên có của cô ấy đi, giải quyết sớm để miễn phải diễn tiết mục cầu huyết từ người yêu trở thành anh em họ.]

Hàn Quân Thanh vẫn còn đang đắm chìm trong nỗi bi thương, đối với chuyện Cố Nhược Ảnh thích hẳn, hẳn cũng không có phản ứng gì, chỉ gật đầu nói: "Tôi biết rồi, tôi sẽ nghĩ cách."

Văn Khanh biết nếu hẳn đã đáp ứng chuyện gì thì hẳn nhất định sẽ làm được, bởi vậy cô lập tức yên lòng.

Nhưng sự thật đã tát thẳng vào mặt cô rằng - cô đã yên tâm quá sớm, cách mà Hàn Quân Thanh nghĩ chính là đơn giản thô bạo đi nói thẳng với người ta....

"Tôi không thích cô, cả bây giờ lẫn về sau cũng không thích, đừng lãng phí thời gian trên người tôi nữa."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 115

Edit: Dân

Beta: Miêu Nhi

Cố Nhược Ảnh thật sự chưa từng nghĩ tới mình sẽ có một ngày chật vật như vậy, đã lớn từng này lần đầu tiên gặp được người đàn ông mình thích, còn chưa lấy dũng khí tỏ tình đã nhận được lời từ chối vô tình lãnh khốc từ đối phương. Điều này khiến cô cảm thấy vừa khó xử vừa ủy khuất, còn có chút ngoài ý muốn không thể tưởng tượng nổi. Hẳn sao lại không thích cô chứ?

Mặc dù không có quy định hẳn phải thích cô, nhưng từ nhỏ đến lớn ai ai cũng thích cô, Cố Nhược Ảnh chưa từng bị người nào không nể mặt mũi từ chối như vậy. Coi như không thích, nhưng chí ít... cũng không nên chán ghét đến vậy chứ?

Đúng vậy, là chán ghét, phụ nữ khi rơi vào bể tình đều vô cùng mẫn cảm, cảm xúc của người trong lòng cho dù rất nhỏ cũng có thể nắm bắt được. Mặc dù đối phương che giấu rất tốt, thậm chí có khả năng hẳn còn không phát hiện được, nhưng cô có thể cảm giác được hẳn vô cùng chán ghét cô.

Kiều ngạo như cô, chưa từng bị người ghét bỏ như thế, một khắc này, Cố Nhược Ảnh lại kiêu ngạo hất cằm lên, không thèm để ý nói: "Ai thích anh? Tự mình đa tình!"

Thế nhưng trong lòng cố nhịn xuống một cỗ chua xót không nói rõ được, cô sợ mình nói vậy thì thật sự không còn cơ hội nữa, cho nên dùng hết chút sức lực cuối cùng mới bảo trì được lý trí, khẽ nở nụ cười: "Không sao, thích anh là chuyện riêng của tôi, không có liên quan gì với anh."

Một khắc xoay người bước đi này, nước mắt rơi xuống, Cố Nhược Ảnh nghĩ, có lẽ đời này cô không thể thích một người như thế nữa, thích tới mức ném tự tôn của chính mình xuống dưới đất để hấn ra sức chà đạp.

Cố Nhược Ảnh đỏ mắt đi về Cố gia, trên dưới Cố gia lập tức rối loạn.

"Tên vương bát đản (*) nào dám khi dễ Tiểu Ảnh nhà chúng ta? Xem lão tử có đánh gãy chân hấn không!"

(*) Tên khốn khiếp, lưu manh.

Cố Nhược Ảnh là hòn ngọc quý trên tay Cố gia, là tiểu công chúa được cả gia đình nâng trong lòng bàn tay. Tiểu công chúa bị ủy khuất, người bao che khuyết điểm như Cố gia sao chịu từ bỏ? Cả nhà vây quanh cô dỗ cô vui vẻ, mấy người cậu bên cạnh cố gắng hỏi rõ đến tột cùng là ai dám bắt nạt cô. Cố Nhược Ảnh bị ông nội chọc cho cười vang, không để ý nói ra tên Hàn Quân Thanh.

Bộ dáng thẹn thùng lại tinh thần chán nản, người Cố gia suy nghĩ một chút liền đoán ra tám chín phần mười.

Tốt! Vô thanh vô tức bắt cóc trái tim của tiểu công chúa Cố gia không nói, lại còn dám làm cô thương tâm, muốn ăn đòn! Tiểu công chúa nhà bọn hấn không phải người nào cũng có thể bắt nạt!

Cố gia gia đại nghiệp đại, vài phút sau đã điều tra rõ tư liệu của Hàn Quân Thanh. Rất tốt! Mẹ là kỹ nữ, đáng vẻ thông đồng với kẻ có tiền này đoán chừng là do di truyền đây mà. Nhưng hấn còn trò giỏi hơn thầy, có năng lực câu dẫn cả người của Cố gia!

Dù gì Hàn Quân Thanh cũng là một vị minh tinh, tư liệu về hắn công khai đầy trên mạng, người Cố gia cũng không hề xem kỹ, trực tiếp nhận định lời giải thích trên mạng. Bởi vì có thành kiến từ trước, bọn họ không có chút hảo cảm nào với Hàn Quân Thanh, huống chi hỗn đản này còn khiến tiểu công chúa nhà bọn họ rơi nước mắt, cái này làm người Cố gia hay bao che khuyết điểm làm sao nhẫn nhịn được?

Mấy người cậu rất biết kiềm chế, không xắn tay áo đi đánh người, chỉ định thả tiếng gió cho người trong giới "dạy dỗ" cậu ta một chút, nhưng mấy người nhỏ hơn lại cực kì tức giận, kêu một đám người đi chặn Hàn Quân Thanh lại, không biết tốt xấu dè người ta ra đánh một trận.

Vừa đánh vừa nói: "Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, không nhìn lại bản thân mình xem, dám mơ ước tiểu công chúa Cố gia chúng ta! Tiểu Ảnh là người mà mày có thể nghĩ tới sao? Chỉ có khuôn mặt là tạm chấp nhận được, mày dùng khuôn mặt này để lừa em gái tao đúng không? Có tin ông đây khắc vài vết sẹo lên mặt mày, để xem mày còn đi dụ dỗ ai được nữa!"

Hàn Quân Thanh dần dần lấy lại tinh thần, lau đi vết máu trên khóe miệng, dùng ánh mắt băng lãnh chán ghét nhìn thẳng Cố Trường Quân cầm đầu, gằn từng chữ: "Người Cố gia các người thật khiến cho người ta buồn nôn."

Hắn bây giờ cảm thấy cực kỳ may mắn vì mẹ không trở lại cái nhà không phân rõ đúng sai này.

Cố Trường Quân càng tức, lần này không chỉ là chuyện của em họ, đây là mạng toàn bộ người của Cố gia!

"Mẹ! Thằng nhãi này rất phách lối, tao nhất định sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ! Anh em, giết chết nó cho tao!"

Văn Khanh im lặng, cái gọi là hào quang nhân vật chính đôi khi đứng từ góc độ khác nhìn vào khiến người ta chỉ biết câm nín. Thiết lập của Cố gia

là bao che khuyết điểm, mặc kệ đúng hay sai, người trong nhà tuyệt đối không sai! Thiết lập này nếu nhìn từ góc độ của nhân vật chính, là càng tỏ càng sáng, nhưng nếu đổi sang góc độ của người đứng xem, thì lại là khảo nghiệm tam quan.

Trong nguyên tác, chỉ cần chịu uất ức, mấy người anh trai mặc kệ đúng sai đều đánh đối phương tới bời, cho dù là đúng nhưng dám làm em gái bọn họ khóc thì đúng sẽ thành sai!

Như vậy, em gái nhà bọn họ là báu vật, còn nhà khác đều là cỏ rác? Thời điểm Văn Khanh nhìn thấy cũng không thể hiểu được loại hành vi này, hiện tại cô tận mắt chứng kiến, vậy không có gì đáng nói, mặc kệ nguyên nhân hậu quả, kí chủ của cô khẳng định không sai! Nếu sai, thì nhất định là đối phương cố tình gây sự!

[Mẹ ơi, nhịn không được! Kí chủ! Đưa quyền khống chế thân thể của cậu nhường lại cho tôi nửa phút, xem tôi thu nhập bọn cận bã này báo thù cho cậu thế nào!]

Hàn Quân Thanh sững sờ một chút, liền bị Văn Khanh cướp đi quyền khống chế, tư duy giống như thị giác của Thượng Đế nhìn "mình" đại sát tứ phương, một người đơn độc đấu với tám tên đàn ông cao to, gần như không nhìn thấy động tác của hắn, kẻ địch từng người ngã xuống đất, nằm trên mặt đất kêu rên thảm thiết. Hắn còn nhìn "bản thân" cao quý lãnh diễm liếc xéo chúng sinh: "Lúc này tôi nhượng bộ các người là do tôi được dạy không nên bắt nạt thiếu năng trí tuệ, nhưng là do mấy người chọc giận tôi! Không dạy dỗ mấy người thì mấy người lại không biết họ Hàn viết thế nào!"

Hàn Quân Thanh đột nhiên muốn vỗ tay cho chính bản thân, làm rất hay! Thật ra trong lòng hắn luôn có một ngụm ác khí không thể xả ra ngoài!

Vài người trên mặt đất lại không nhẹ nhàng như vậy, định ra mặt vì em gái/chị gái, kết quả đá vào miếng sắt cứng, còn bị người ta đánh lại, miễn bàn có bao nhiêu nghẹn khuất! Nhưng trải nghiệm giá trị vũ lực xuất quỷ nhập thần khó lường của "Hàn Quân Thanh", vài người không nhắc nổi ý chí chiến đấu!

Sau khi Hàn Quân Thanh trở lại thân thể của mình, nhanh chóng dựng thẳng cổ áo che khuất dấu xanh tím trên mặt, cúi đầu rời đi. Mà mấy người Cố Trường Quân mặt mũi bầm dập trở về Cố gia, lại là một hồi phong ba.

Cố lão gia lần này không bạo phát tính tình, không mặ không nhạt hỏi một câu: "Ai đánh?"

Cháu trai da dày thịt béo, tất nhiên không giống cháu gái kiêu đường. Mấy người đều vô cùng xấu hổ, chuyện mất mặt tám người bị một người đánh ai cũng không nói nên lời. Cố Trường Quân là trưởng tôn, em trai không trả lời thì hẳn tự nhiên phải căng da đầu nói: "Hàn Quân Thanh..."

Cố lão gia tử lập tức đen mặt: "Chỉ có mình hẳn? Không có ai giúp?"

"Không....."

Lời còn chưa dứt, lão gia tử cầm gậy đập xuống: "Bọn mày rất có năng lực! Chưa từng nghe nói quan lớn tự chạy đi đánh người! Nếu mày thật sự đánh được thì không có gì để nói, nhưng bọn mày tám người đánh không lại con nhà người ta, lại bị nó đánh thành đầu heo, bọn mày làm người Cố gia mất hết mặt mũi...."

Đám Cố Trường Quân che đầu lại, đầu đến hút khí, lão gia tử xuống tay rất nặng, mỗi cái đều là đánh thật, nhưng bọn họ không dám trốn, chỉ có thể ráng chịu đựng.

Chờ đến khi lão gia tử xả hết cơn tức trong người, ông ném gậy xuống: "Hừ! Cho bọn mày ba ngày, không đánh ngã được đối phương thì tất cả đều

phải đi đặc huấn nửa năm!"

Điều này làm mấy người Cố Trường Quân càng thêm đau khổ, đặc huấn của gia gia là muốn mạng người đó!

Sau khi bị Cố lão gia tử đánh, mấy đứa nhỏ này càng tức giận, thù mới thêm hận cũ, kết thành mối thù không đội trời chung với Hàn Quân Thanh. Đám tiểu nhân không được lợi, tự nhiên càng phải thận trọng, cẩn thận lập ra kế hoạch, chào hỏi người trong giới, muốn đóng băng Hàn Quân Thanh một thời gian. Rốt cuộc nói qua nói lại cũng chỉ là bọn nhỏ chơi đùa, quá cứng cũng không tốt, chuyện ám toán bí ối sau lưng bọn họ không làm, chỉ phong sát Hàn Quân Thanh giáo huấn hấn một chút thôi.

Ha hả, Văn Khanh sau khi biết kế hoạch của bọn họ chỉ có thể dùng hai chữ này để biểu đạt cảm xúc. Một năm không lâu nhưng đối với diễn viên mà nói - đôi khi chỉ là cơ hội trong nháy mắt, bọn họ không thể hiểu được đánh Hàn Quân Thanh một đòn, muốn phong sát hấn một năm, còn ra vẻ quang minh lỗi lạc thâm tình đại nghĩa, thật sự khiến người ta ăn không tiêu.

[Cậu thấy thế nào?]

"Càng làm tôi thấy rõ bản chất của bọn họ, làm người nhà họ có lẽ thật hạnh phúc, bởi vì bọn họ sẽ không bao giờ phân biệt đúng sai đứng cùng bạn, nhưng cả thế giới này không phải chỉ có một nhà bọn họ, nếu tất cả đều giống bọn họ không phải loạn hết cả lên sao? Nói cho cùng, bọn họ quá ích kỉ, chỉ biết nhìn vào chính họ."

"Tôi không muốn thành người giống họ, cũng không muốn liên quan gì với đám người đó, chỉ cần không tới trêu chọc tôi, cứ như vậy là tốt rồi. Bọn họ muốn phong sát thì cứ phong sát đi, tôi sẽ không vì thân phận của mình mà vội vàng..."

Văn Khanh chính là thượng thức cổ chính khí này trên người Hàn Quân Thanh, nếu hấn lộ ra thân phận của mình, Cố gia tất nhiên sẽ dừng tay, nhưng hấn lại không muốn thoả hiệp.

[Rất tốt, cậu muốn làm gì, tôi sẽ giúp cậu!]

Sớm đã lĩnh giáo sự thần thông quảng đại của hệ thống, Hàn Quân Thanh không chút nghi ngờ lời cô nói, chỉ thuận miệng hỏi một câu: "Cô định làm thế nào?"

[Thanh niên, mẹ cậu không phải thánh mẫu Maria, nhưng cậu còn có cha mà!]

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 116

Edit: Quỳnh

Beta: Wan

[Chỉ có điều cha cậu đã chết.]

Một chút hy vọng nhỏ nhoi của Hàn Quân Thanh vừa mới dâng lên đã bị dập tắt, vẻ mặt hơi oán hận: "Cô có thể nói chuyện uyển chuyển hơn được không?"

Không có đứa trẻ nào không kỳ vọng về cha của mình, đặc biệt là con trai. Hàn Quân Thanh cũng vậy. Khi còn nhỏ nhìn những đứa trẻ khác đều có cha có mẹ, hẳn cũng tưởng tượng về cha của mình, chẳng qua mẹ chưa bao giờ nhắc đến, hẳn cũng hiểu chuyện nên không hỏi.

Từ nhỏ đến lớn hẳn không biết cha của mình là ai, lần đầu tiên nghe được là khi quá khứ của mẹ bị lộ ra, cộng đồng mạng nói cha hẳn là khách làng chơi. Thật ra trong lòng hẳn biết, suy đoán này rất có khả năng là sự thật, nếu không mẹ sẽ không cãi lại.

Chỉ là kết quả này khiến hẳn khó chấp nhận được, hẳn còn ảo tưởng cha có lẽ là một cảnh sát đầu đội trời chân đạp đất, trong thời gian chấp hành nhiệm vụ mà hy sinh; có lẽ là một bác sĩ cứu chữa bốn phương, không rảnh bận tâm việc trong nhà nên mẹ mới ly hôn ông ấy; có lẽ chỉ là một người bình thường làm công ăn lương, xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà qua đời...

Trong tất cả những suy đoán của hắn về cha, chưa lần nào hắn nghĩ cha mình sẽ là khách làng chơi.

Tưởng tượng tốt đẹp bao nhiêu thì hiện thực sẽ tàn khốc bấy nhiêu. Có lẽ là sâu trong lòng không chịu nổi cách nói này, cho nên sau khi mẹ qua đời, hắn đã không còn nghĩ tới cha, những bàn luận về cha ruột hắn cũng đều tránh đi theo bản năng. Bây giờ đột nhiên nghe được hệ thống nói đến cha, ngụ ý cha hắn có lẽ là một nhân vật tai to mặt lớn nào đó khiến hắn có chút chờ mong mơ hồ.

Chỉ là chờ mong còn chưa kịp thành vui sướng đã bị hệ thống vô tình dập nát, xem ra hắn nhất định không có duyên với người thân, mới vừa có tin tức của cha thì ông đã qua đời.

[Đừng chờ mong bất cứ điều gì, cha cậu vừa đào hoa lại đa tình, một người phong lưu, ông ta mà còn sống không chừng cậu còn không thích ấy chứ! Có điều, tuy cha cậu đã chết, nhưng cậu còn có ông nội!]

Hàn Quân Thanh im lặng chờ hệ thống nói hết một lượt.

[Ông cậu chính là Cố vương danh tiếng lừng lẫy Lâm Thiên Sách, cậu là đứa con do con trai út của ông ấy qua một đêm phong lưu mà có.]

Chỉ với một câu, Hàn Quân Thanh đã biết thân thế của mình, bởi vì Lâm Thiên Sách thật sự quá nổi tiếng. Có điều ông nổi tiếng không phải vì của cải mà là vì cuộc chiến tranh tài sản của Lâm gia. Lâm Thiên Sách vốn phong lưu lại lãng nhãng, khi còn trẻ cưới mấy người vợ nhưng chỉ sinh ba đứa con. Ba đứa trẻ không cùng một mẹ, hơn nữa ba người mẹ đều còn sống, kiểu gia đình như thế này chỉ có người có đầu óc cực kì phong phú mới có thể tưởng tượng ra. Lâm Thiên Sách đã tuổi cao sức yếu, lại không chọn người thừa kế, không phải muốn làm người ta nhớ thương mình sao?

Bắt đầu từ hai năm trước, Lâm gia loạn giống như cừ long đoạt địch (*), đầu tiên là con trai độc nhất của con trai trưởng bị bắt cóc làm con tin

rồi bị giết, sau đó vợ con của con trai thứ gặp tai nạn máy bay, không ai sống sót. Đứa thứ ba nhỏ nhất không có chí lớn chỉ biết ăn nhậu chơi bời, hẳn là khách quen của những nơi ăn chơi sa đọa, sinh hoạt phóng túng, chơi bời trăng hoa. Năm trước xảy ra tai nạn xe cộ, đến chết cũng không kết hôn, đừng nói để lại một đứa con. Sau đó, năm nay con trưởng của Lâm gia nhảy ra nói lão tam là bị lão nhị hại chết, lão nhị không thừa nhận, cản ngược lại lão đại hại chết em ruột vu oan hãm hại hẳn... Kết quả cuối cùng là Lâm gia lão đại, lão nhị lưỡng bại câu thương (**), đồng quy vu tận (***), Lâm Thiên Sách tuổi đã cao, sau khi qua đời cũng chẳng còn ai! Chuyện này trong nước ồn ào một thời gian rất lâu, Hàn Quân Thanh hiển nhiên cũng nghe nói.

(*) Cửu long đoạt đích (九子夺嫡): Cửu tử đoạt đích hay còn gọi là Cửu vương đoạt đích, ý chỉ vào triều đại nhà Thanh, khi Khang Hi Đế còn tại vị, các con trai của ông nổi lên tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế. Lúc bấy giờ, con trai của Khang Hi Đế còn sống sót có hai mươi bốn người, nhưng trong đó đã có chín người tham dự sự kiện đoạt đích.

Chín vị Hoàng tử này theo thứ tự là: Đại a ca Dận Thì, Nhị a ca Dận Nhưng, Tam a ca Dận Chỉ, Tứ a ca Dận Chân, Bát a ca Dận Tự, Cửu a ca Dận Đường, Thập a ca Dận Ngã, Thập tam a ca Dận Tường và Thập tứ a ca Dận Đề. (Mọi người có thể đọc lại thế giới II - hệ thống cung đấu sủng phi)

(**) Lưỡng bại câu thương (两败俱伤): hai hổ cắn nhau, con què con bị thương.

(***) Đồng quy vu tận (同归于尽): cùng đến chỗ chết.

Lúc ấy chỉ làm quần chúng, không để trong lòng, cũng không hề nghĩ rằng Lâm gia vậy mà có liên quan với mình.

[Cho nên nói, Lâm gia chỉ còn lại một người thừa kế là cậu, nếu Lâm Thiên Sách biết đến sự tồn tại của cậu, ông ta có thể không để ý đến cậu sao? Đừng nói đến Cố gia, Thiên Vương lão tử mà động vào cậu, ông ta cũng sẽ liều mạng!]

Hàn Quân Thanh bỗng nhiên có chút mờ mịt, hẳn cảm thấy mấy ngày nay có quá nhiều chuyện kích thích, hẳn chỉ là một đứa trẻ trong một gia đình đơn thân bình thường, đột nhiên nói cho hẳn mẹ hẳn là thiên kim thế gia lưu lạc bên ngoài, cha hẳn là công tử nhà siêu giàu, một nhà ba người, lai lịch của hẳn lại bình thường nhất!

[Không không không, sao cậu lại bình thường? Cậu chính là nam chính nghịch tập trong truyền thuyết! Là kiểu nam chính ban đầu chịu nhiều khổ cực, sau này lại phát hiện mình có thân thể kinh thiên động địa, bây giờ cậu đã đạt được rồi, nếu không chúng ta thay đổi kế hoạch một chút, không làm siêu sao nữa, tôi bồi dưỡng cậu thành Long Ngạo Thiên (*) được không?]

(*) Long Ngạo Thiên: là 1 từ mới nổi trên internet, thường dùng châm chọc 1 số nhân vật chính trong 1 số tiểu thuyết, do kinh nghiệm cuộc sống của tác giả và công lực sáng tác của tác giả thấp, dẫn đến sáng tạo ra 1 loại nhân vật chịu đủ mọi loại lên án của cộng đồng mạng. Thường thì những nhân vật này mạnh phi thường, làm việc không theo lẽ thường, không cần đầu óc, mà chỉ dùng vàng sáng nhân vật chính là có thể thoải mái xử lý mọi kẻ địch, thậm chí boss cuối... (Trích từ)

Văn Khanh háng hái đề nghị, Hàn Quân Thanh vội vàng tỉnh lại: "Đừng, tôi vẫn thích đóng phim hơn!"

Văn Khanh có chút tiếc nuối: [Vậy không có cách nào khác rồi.]

Hàn Quân Thanh sợ cô tâm huyết dâng trào lại nảy ra ý tưởng kì lạ nào đó, vội vàng lãng sang chuyện khác: "Tôi thấy hay là thôi đi, sản nghiệp của Lâm gia quá lớn, vẫn là tôi không nên lội vào vũng nước đục này,

không phải chỉ là phong sát một năm thôi sao? Nhân cơ hội này tôi đi học thêm vài khóa diễn xuất cũng tốt."

[Gia sản ngàn tỉ mà cậu không động lòng à?]

"Động lòng..." Hàn Quân Thanh thành thật trả lời: "Nhưng quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo (*), tiền phủng tay thế này không nên lấy, tôi muốn làm người bình dân, đóng vài bộ phim, hát vài ca khúc, tự mình tiêu tiền của mình vẫn hơn."

(*) Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo (君子爱财, 取之有道): Người quân tử coi trọng của cải nhưng lấy của cải phải đúng đạo lý.

"Quan trọng nhất chính là tôi sợ Lâm... Sợ ông bắt tôi về thừa kế gia nghiệp, không cho tôi tiếp tục đóng phim."

[...]

Cô đây là gặp được phiên bản hiện thực của "Tôi muốn làm việc, không muốn trở về kế thừa gia sản" sao?

[Mỗi người ai cũng có nỗi khổ riêng, với cậu và Lâm Thiên Sách cũng không ngoại lệ, thật ra cậu không hẳn tâm nhìn một ông lão gần đất xa trời sống lẻ loi đúng không?]

Văn Khanh chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khuyên nhủ: [Hơn nữa cậu là cháu trai duy nhất của ông ta, nhất định ông ấy sẽ thuận theo cậu, gia nghiệp gì đó làm sao quan trọng bằng cháu trai? Nhìn chung Lâm Thiên Sách cả đời này vẫn vô cùng sáng suốt, những gì cậu lo lắng có lẽ trước giờ chưa từng tồn tại!]

Hàn Quân Thanh có chút bị thuyết phục, sâu trong nội tâm hẳn vẫn luôn chờ đợi người thân, lúc nhỏ luôn hâm mộ những đứa trẻ được ông bà mua

đồ chơi, đồ ăn vặt, nhưng hẳn không có cha không có ông bà nên chỉ có thể đỏ mắt chờ mong.

[Bằng không hôm nay cậu gặp phải Cố gia, bị phong sát một năm, ngày mai lại đụng vào Thâm gia nào đó, nhưng chưa chắc sẽ nhẹ nhàng như vậy, người không quyền không thế ai cũng có thể đạp một cái, ai biết được khi nào chuyện này sẽ kết thúc chứ? Có đại thụ Lâm Thiên Sách chống lưng, không phải cậu có thể an tâm làm việc mình thích sao?]

"Được." Văn Khanh khuyên nhủ một lúc, cuối cùng cũng làm Hàn Quân Thanh gật đầu, sau đó Văn Khanh hứng thú vội vàng đi làm việc. Cuộc sống riêng của người trong Lâm gia tuy loạn, nhưng vẫn có quy củ, Lâm Thiên Sách cũng biết bản thân mình như thế nào nên chưa bao giờ can thiệp vào chuyện trăng hoa của con trai, nhưng để tránh phát sinh tình huống có con rơi, hẳn đặc biệt bồi dưỡng mấy người ghi chép sinh hoạt cá nhân của mấy người con trai, ngủ với ai, ngủ ở đâu, đều được ghi chép lại, giống như cuộc sống hàng ngày của Hoàng đế cổ đại.

Mặc dù có hơi không bình thường nhưng cũng xem như một cách, nhìn chung mà nói, hiệu quả không tồi, Lâm gia loạn như vậy nhưng không hề nghe nói có con ngoài giá thú. Nhưng vẫn có cá lọt lưới, chẳng hạn như mẹ của Hàn Quân Thanh.

Lâm lão tam và Hàn Văn Khanh vốn là quan hệ bản đại bác cũng không tới, nhưng Lâm tam chay mặn không kị, đôi khi cũng sẽ đổi vị, chỉ cần dáng dấp hợp mắt hẳn là được. Hàn Văn Khanh hiển nhiên cực kỳ xinh đẹp, vì thế trời xui đất khiến có Hàn Quân Thanh.

Đoán chừng sau khi Lâm tam trở về đã quên mất chuyện này, cho nên Hàn Văn Khanh không bị ghi lại trong "Nhật kí ghi chép cuộc sống hàng ngày" của Lâm gia. Việc này không làm khó được Văn Khanh, thêm Hàn Văn Khanh vào là được, dù sao trong khoảng thời gian này Lâm Thiên Sách bệnh tật nên rất gấp rút đi tìm mấy người đàn bà mà con trai ông từng

ngủ, ai có con cũng đưa đi làm xét nghiệm ADN, xem có cá lọt lưới hay không. Cô thêm Hàn Văn Khanh vào, Lâm gia hiển nhiên có thể tìm được Hàn Quân Thanh, đến lúc đó xét nghiệm ADN, liệt tổ liệt tông của Lâm gia đều phải cảm ơn Hàn Văn Khanh!

Nếu muốn ứng phó việc Cố gia làm khó dễ thì phải ra tay nhanh một chút, bởi vậy vào ban đêm Lâm gia "tra" tới Hàn Văn Khanh, ngày hôm sau báo cáo xét nghiệm ADN của Hàn Quân Thanh đã ở trên bàn Lâm Thiên Sách.

Ba bản báo cáo kết quả xét nghiệm ADN giống Lâm Thiên Sách như đúc, đây là vì phòng ngừa chuyện bất trắc, ông đồng thời đưa cho ba nhóm người cùng làm, đôi tay kích động run lên, nước mắt tràn ra trong đôi mắt vẫn đục:

"Tốt tốt tốt! Ông trời phù hộ, không làm Lâm gia ta tuyệt hậu! Chuẩn bị xe, ta muốn đích thân đi đón cháu trai của ta về nhà!"

*

Bên kia, Văn Khanh biết việc lớn đã định, nghĩ cách ứng phó một chút với Cố gia, cố ý sắp xếp cho Cố gia biết thân thế của Hàn Quân Thanh.

Vì thế Cố gia cũng bắt đầu có hy vọng, tìm được con gái thất lạc bên ngoài mấy chục năm!

Bà bỏ học, bà yêu sớm bừa bãi, bà hám tiền, bà từng làm kĩ nữ... Bà đã qua đời! Kinh ngạc, vui buồn xen kẽ trong chốc lát chuyển thành vô cùng đau đớn, buồn bã vì mất mát, Cố lão gia tử quyết định: Đón con trai duy nhất của cháu gái trở về, huyết mạch Cố gia không thể lưu lạc bên ngoài. Bởi vì bọn họ sơ sẩy làm cho cháu gái phải chịu nhiều khổ cực như vậy, nhất định phải bồi thường thật tốt cho chặt ngoại.

Nghĩ đến vừa mới tra được tư liệu của Hàn Quân Thanh, lão gia tử cảm thấy thực vui mừng, đứa nhỏ này trưởng thành rất tốt, không hư hỏng, không chỉ có tính cách tốt, thân thủ cũng phi thường, có thể đánh ngã tám anh em họ của hắn, không hổ là con cháu của Cố gia!

"Thế nhưng Tiểu Ảnh làm sao bây giờ?"

Câu nói như dội một chậu nước lạnh, làm không khí trở nên lạnh đi rất nhiều.

Đúng vậy, đón Hàn Quân Thanh trở về, tiểu công chúa bảo bối yêu thầm hắn không được trở nên thương tâm tiều tụy phải làm sao bây giờ? Thích anh họ của mình, chuyện này khiến cho cô phải xử sự như thế nào đây?

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 117

Edit: Quỳnh

Beta: Wan + Miêu Nhi

Sau một lúc trầm mặc ngăn ngủi, Cố lão gia tử áy náy nói: "Chúng ta trước tiên lên nhận đứa nhỏ Quân Thanh này, tạm thời đừng để nó về Cố gia vội, chờ thời cơ chín mùi hãy nói. Trước tiên cứ gạt Tiểu Ảnh đi. Thăng bé là anh, chắc sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của chúng ta."

"Như thế cũng được."

Mọi người cùng đồng ý, tranh thủ thời gian Cố Nhược Ảnh đang quay phim, vội vàng đi tìm Hàn Quân Thanh.

"Quân Thanh, ông là ông ngoại của cháu!"

"Cậu là cậu của con!"

"Tiểu tử thối! Anh là anh họ của cậu, chuyện trước đây coi như bỏ qua, sau này sẽ so tài lại!"

"Đứa nhỏ này mấy năm nay con đã chịu khổ rồi!"

"Sau khi trở về, bà ngoại sẽ bù đắp cho con thật tốt!"

"Từ nay về sau con không còn một mình nữa rồi!"

.....

Một đám người mồm năm miệng mười, trên mặt ai cũng vương nét cười, bây giờ bọn họ rất cao hứng, tìm được người thân lưu lạc bên ngoài có thể không cao hứng sao?

Hàn Quân Thanh trong đám người cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, tuy rằng không có được vẻ tươi cười như những người Cố gia nhưng vẫn khá vui vẻ, cho dù không nhận lỗi vì hành vi đánh người của hắn, cũng chẳng giải quyết được chuyện hắn bị phong sát nhưng vẫn không thể ngăn cản được sự ràng buộc huyết mạch trời sinh này. Người Cố gia nhiệt tình như thế khiến Hàn Quân Thanh có cái nhìn khác về bọn họ, mỉm cười đáp lại vài câu. Thái độ đúng mực, ôn hòa lễ độ.

Cố lão gia tử cảm thán nói: "Không ngờ mẹ của con dạy con xuất sắc như vậy."

"Ha ha, trúc xấu mọc măng tốt (*) mà!" Cố gia lão nhị tiếp một câu, sau đó tất cả mọi người đều nở nụ cười.

(*) Trúc xấu mọc măng tốt (歹竹出好笋): bình thường được hiểu là cha mẹ tồi mà sinh được con ngoan, mặt khác có ý chỉ nếu muốn măng phát triển tốt, nhất định phải chặt đứt những nhánh tạp, vậy thì măng mới có đầy đủ chất dinh dưỡng.

Chỉ có Hàn Quân Thanh nhất thời lạnh mặt, nhưng người Cố gia vẫn cười nói, không phát hiện ra có điều gì không ổn.

Điều này càng làm cho Hàn Quân Thanh cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, phản ứng theo bản năng có thể nói lên được thái độ của một người. Người Cố gia sẽ vì con gái chịu khổ cảm thấy áy náy, nhưng đồng thời cũng không ủng hộ nghề nghiệp bị khinh bỉ của bà, bởi vì không có tình cảm nên mới phân chia rạch ròi những điểm tốt xấu như thế này. Nhưng đối với Hàn Quân Thanh mà nói, bất kể mẹ hắn làm gì, cũng là người mẹ vĩ đại nhất

trong lòng hần, người Cố gia dùng từ "trúc xấu" để hình dung mẹ của hần, hần có thể chịu được sao?

Việc này cũng nói rõ, Cố gia không hoàn toàn chấp nhận mẹ hần, Hàn Quân Thanh cảm thấy rất bức bối, hần hy vọng người khác có thể chấp nhận mẹ bất luận bà đã làm gì. Ngay cả hệ thống cũng hiểu, tại sao những người thân thích lại để tâm đến như vậy? Làm bà lưu lạc mức này là do ai? Nếu bà ngoan ngoãn chờ đợi ở Cố gia thì số phận bà liệu có khác không?

Hàn Quân Thanh bỗng nhiên nói: "Tôi có trở về hay không không liên quan đến Cố gia, nhưng tôi hy vọng các người có thể chấp nhận mẹ tôi, khi còn trẻ bà ấy đã làm một số việc khiến người khác không chấp nhận được, vẫn luôn bị người đời lên án, nếu có Cố gia chống lưng, chắc sẽ không có ai nói lời đàm tiếu về bà. Không cần đăng báo thông báo với bên ngoài trịnh trọng làm gì, chỉ cần nói một câu là được."

Người Cố gia bỗng nhiên có chút xấu hổ, đúng là ban đầu họ định âm thầm nhận cháu, có một đứa con gái làm kỹ nữ đúng là chẳng vẻ vang gì, có thể không công khai thì sẽ không công khai. Nhưng hiện tại Hàn Quân Thanh nói toạc ra như vậy, lẽ ra yêu cầu này không hề quá đáng, con gái của mình cũng không nên ghét bỏ, nhưng trong lòng bọn họ lại có chấp niệm không vượt qua được.

Cố lão nhị ho một tiếng, nói: "Quân Thanh, có lẽ cháu không biết, thời điểm bác cả cháu lên chức sắp tới rất quan trọng, mẹ của cháu rất cuộc... Để tránh phiền toái, chúng ta cứ âm thầm mà làm thôi."

Hàn Quân Thanh trên mặt vô cùng bình tĩnh, không buồn không vui: "Sau khi tôi về Cố gia, chẳng lẽ người khác nghe ngóng lại không biết sao?"

Người Cố gia càng thêm xấu hổ, Cố nhị chỉ có thể kiên trì giải thích: "Quân Thanh, cháu cũng biết chuyện Tiểu Ảnh trước đây thích cháu, người

mình thích trở thành anh họ của mình, sao con bé có thể chịu đựng được? Cho nên... Cho nên trước tiên trì hoãn một chút, cho nó một khoảng thời gian được không? Cậu biết cháu là đứa trẻ ngoan, trong nhà cũng rất ngoan ngoãn cháu trở về, có điều..."

Hàn Quân Thanh rũ mắt, tự giễu cười cười: "Cho nên, các người kỳ thật vẫn là ghét bỏ mẹ của tôi, ghét bỏ bà ấy đã làm kĩ nữ đúng không?"

Vốn là không nên hy vọng điều gì, hẳn quá ngây thơ rồi, người khác cho hẳn một chút ấm áp liền cảm kích.

Bầu không khí lúng túng bao trùm căn phòng, lúc này, bên ngoài biệt thự Hàn Quân Thanh thuê đỗ xích một chiếc xe hơi, từng hàng bảo vệ áo đen bước xuống từ trên xe, vây kín nơi này không chút kẽ hở. Lâm Thiên Sách chống gậy vừa xuống xe liền hô lớn: "Cháu trai, ông tới đón cháu về nhà!"

Ông lão mặt đỏ gay bước vào biệt thự, tiến vào phòng khách, nhìn những người bên trong, không cảm thấy có điều gì ngoài ý muốn. Khi ông biết biết Hàn Quân Thanh là cháu trai của ông, đã sớm cho điều tra hẳn rõ ràng, cũng biết đến sự tồn tại của Cố gia. Đương nhiên, đối với việc tranh giành cháu trai cùng ông, ông không có thiện cảm.

Lâm Thiên Sách vừa xuất hiện, người Cố gia đều kinh ngạc lại có chút ngoài ý muốn vui mừng: "Lâm lão tiên sinh, ngài đây là..." Tuy rằng Cố gia hai giới quân nhân hay thương nhân đều có, nhưng dù sao cũng chỉ mới phát lên trong năm nay, không thể so được với nhà thế phiệt lâu đời như Lâm gia. Có thể có quan hệ tốt với Lâm gia là một chuyện cực kỳ đáng vui mừng.

Nhưng Lâm Thiên Sách lại hoàn toàn làm lơ bọn họ, đi đến trước mặt Hàn Quân Thanh, kích động nói: "Cháu trai, ông là ông của cháu!"

Về mặt Hàn Quân Thanh dường như không quá ngạc nhiên, người của Cố gia được một phen mờ mịt, Hàn Quân Thanh là cháu trai của Lâm

Thiên Sách? Sao có thể?! Không phải nói Lâm Thiên Sách không có người nối nghiệp mà? Sao lại xuất hiện một đứa cháu trai? Không phải, sao cháu trai ông ta lại là Hàn Quân Thanh? Vì cái gì là Hàn Quân Thanh?

Cho nên, trước đây người mà con gái bọn họ qua lại chính là con trai của Lâm gia?

Nói cách khác, bọn họ là thông gia với Lâm gia?

Sau vài giây ngẩn ngui, Cố lão gia tử khôn khéo đã phát hiện ra vấn đề, cũng thấy được đằng sau chuyện này là lợi ích rất lớn, đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ theo bản năng, đối với cháu ngoại, ông rất thích. Thời khắc này, là mừng vui gấp bội.

"Ha ha, này thật đúng là vừa vặn, thực ra Quân Thanh là con của con gái tôi với con trai của Lâm lão tiên sinh, này thật đúng là lũ lụt vọt lên miếu Long vương (*), người một nhà với nhau mà không biết!"

Cố lão gia tử cười to, vì sự ngạc nhiên trước mặt mà xem nhẹ việc Lâm Thiên Sách không để ý đến bọn họ, rồi ông lại tự lấy cho mình một cái cớ: quá kích động vì thấy cháu trai.

(*) Lũ lụt vọt lên miếu Long vương (大水冲了龙王庙): ý nói người một nhà bởi vì không quen biết mà nảy sinh hiểu lầm.

Lâm Thiên Sách lúc này mới liếc mắt nhìn bọn họ, cười ôn hòa: "Không vội, có phải người nhà hay không còn phải xem cháu trai tôi có bằng lòng nhận các người hay không."

Phớt lờ vẻ mặt vì xấu hổ mà biến sắc xanh đỏ của Cố gia, Lâm Thiên Sách nhìn Hàn Quân Thanh cười nịnh nọt: "Đại tôn tử, cháu nói xem?"

Hàn Quân Thanh không biết vì sao ông lại trút giận giúp mình? Nhìn lão tiểu hài (*) Lâm Thiên Sách trước mặt, bỗng nhiên hẳn thấy nhận người

ông này cũng không tồi.

(*) Manh lão đầu (萌老头): (từ ngữ mạng) ý chỉ những ông bà cụ rất dễ thương (manh), cụm này gần giống cụm "lão tiểu hài", miêu tả dáng vẻ đáng yêu của người già.

Vẻ mặt hần vô cùng bình tĩnh, hai mắt nhìn thẳng Lâm Thiên Sách: "Cháu hy vọng mẹ của cháu có thể được ghi tên trong gia phả của Lâm gia."

"Không thành vấn đề, quay về ông sẽ sắp xếp, mẹ cháu chính là Tam phòng danh chính ngôn thuận của Lâm gia chúng ta!"

"Cháu muốn được quang minh chính đại trở về Lâm gia."

"Đó là đương nhiên, ông sẽ cho người đi thông báo ra ngoài, cháu là người thừa kế duy nhất của Lâm gia!"

"Cháu có thể tiếp tục làm diễn viên không?"

"Không thành vấn đề! Ông còn có thể sống thêm ba mươi năm, Lâm gia có ông chống lưng, cháu thích làm cái gì thì làm cái đấy!"

Hàn Quân Thanh nói cái gì, Lâm Thiên Sách đều đáp ứng, nói đùa, thứ gì có thể quan trọng hơn cháu trai chứ? Thanh danh? Lâm gia bọn họ có sao? Có thể đưa ra yêu cầu tức là cháu trai bằng lòng nhận ông rồi, ông mừng còn không kịp! Như thế xem ra, chỉ sợ vừa rồi Cố gia làm tổn thương lòng của cháu trai rất sâu, bằng không hần cũng sẽ không sáng khoái bằng lòng quay về Lâm gia như vậy!

Hàn Quân Thanh bỗng nhiên cười, trong lòng thoải mái hần, nhìn Lâm Thiên Sách, kêu một tiếng: "Ông."

"Ai!" Cuối cùng cũng chờ được câu này, Lâm Thiên Sách xúc động đến mức nước mắt lưng tròng, ôm chặt Hàn Quân Thanh, vỗ vai hẳn: "Tốt! Tốt! Tốt!"

Cảnh tượng hai ông cháu nhận nhau thật khiến người ta cảm động và ấm áp, quản gia đi cùng Lâm Thiên Sách cũng không kìm được mà vui mừng giùm họ. Nhưng Cố gia lại cười không nổi, vẻ mặt như cha chết, trên mặt nóng rát, vừa rồi kinh hỉ bao nhiêu, bây giờ đau bấy nhiêu.

Các người không phải không muốn quang minh chính đại nhận mẹ hẳn sao? Quay đầu trở thành tam thái thái (*) của Lâm gia. Người không phải nhận cháu ngoại còn phải lén lút không dám cho người biết sao? Hiện tại người ta muốn thông báo toàn thế giới đây là người thừa kế duy nhất của Lâm gia! Không phải không muốn cháu gái rượu phải chịu ủy khuất vì cháu ngoại sao? Bây giờ còn chưa biết người ta có nhận mình hay không nữa kìa.

Đau, thật đau, trên mặt đau rất. Lúc này bọn họ chẳng thể nói được gì, Hàn Quân Thanh không tỏ thái độ, bọn họ không dám chọc giận đối phương để cháu trai và họ không thể hàn gắn được nữa.

Hệ thống Văn Khanh cắn hạt dưa ăn ngon lành, hài kịch trên TV còn không vui bằng thế này!

Sau khi xem xong, Văn Khanh phải mộng thực hiện bước tiếp theo.

Không thể chỉ làm Cố gia đau mặt? Đại gia cùng đau mới là thật sự đau.

Tin nóng độc quyền! Thanh Khách chính là Hàn Quân Thanh!

Nóng! Diễn viên chính trong tác phẩm mới của Đạt Tây là Hàn Quân Thanh!

Văn Khanh tự mình vạch trần, đương nhiên là tin thật, không chừa chỗ cho người khác hoài nghi.

Vì thế trên mạng bùng nổ.

"Bà mẹ nó! Thật là cậu ta! Ban đầu nghe đồn đã thấy hơi nghi ngờ, nhưng cảm thấy không có khả năng, một người đã rút khỏi giới giải trí sao còn trở về ca hát?"

"Sao lại không? Mai danh ẩn tích chờ thời cơ rồi comeback, sau đó dần dần tẩy trắng? Loại hành vi này đúng là lừa gạt fans!"

"Con mẹ nó! Nếu biết là anh, tôi tuyệt đối sẽ không nghe anh hát!"

"Có mẹ như vậy, đúng là nhân cách một lời khó nói hết!"

"Thật ra tôi thấy anh có lẽ không đến mức như mọi người nói, xuất thân không phải là thứ anh có thể lựa chọn. Nếu xem thử lời bài hát của Hàn Quân Thanh, có thể thấy tình cảm của anh ta và mẹ rất sâu nặng, tôi cảm thấy một người hiếu thảo như vậy thì sẽ không tồi đến mức đó."

"Đạt Tây làm sao có thể tuyển loại người này làm diễn viên chính? Huỷ hoại một bộ phim hay!"

"Nếu diễn viên chính thật sự là anh, kiên quyết không xem bộ kịch này!"

"Đôi nam chính! Đôi nam chính! Đôi nam chính! Chuyện quan trọng phải nói ba lần!"

"Sắp có người chống lưng để tẩy trắng sao? Nhìn là biết chuẩn bị có kịch bản nói mẹ hăn nuôi hăn vất vả như thế nào, làm kĩ nữ chỉ là bất đắc dĩ, vân vân và mây mây... Ha ha, được sắp xếp hết rồi."

"Hàn Quân Thanh rút khỏi giới giải trí! Hàn Quân Thanh rút khỏi giới giải trí! Hàn Quân Thanh rút khỏi giới giải trí!"

.....

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 118

Edit: Tộ

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

Những cơn sóng triều mắg chửi Hàn Quân Thanh cũg khỏng duy trì đượg bao lâu, thời gian chưa đến một ngày, có một tin tức khác cằg hot hơn bị tung ra ngoài.

Cổ thần Lâm Thiên Sách tìm đượg cháu trai đã thất lạc nhiều năm.

Gia tộc trăm tỷ mà cộng đòg mạng chú ý tới đã có người kế nghiệp. Điều này khiến cho những người từng quý gỏi gỏi to ông nội đành phải thất vọng rồi.

Sau khi chuyện của Lâm gia lộ ra, bao nhiêu người vì Lâm Thiên Sách rầu thúi ruột, gia nghiệp lớn như vậy nhưng không có ai kế thừa cũg thật thê lương, hy vọng biết bao nếu mình sẽ là cháu trai thất lạc nhiều năm của Lâm Thiên Sách, nằm mơ cũg nghĩ tới việc kế thừa tài sản hàng tỉ của Lâm gia. Thậm chí ở trên mạng còn có một loạt truyện cười "Đã chuẩn bị tốt chờ ông nội tới đón", lại không nghĩ thật sự sẽ có kẻ may mắn dẫm phải vận cứt chó, biến giấc mơ thành sự thật, việc này còn không đủ làm cho người khác hậm mộ ghen tị đến chết sao?

"Ông nội đừng đi, ngài còn có một đứa cháu trai ở đây này!"

"Tôi muốn biết kẻ khốn nạn nào giả mạo tôi để đi nhận quan hệ với ông của tôi vậy?"

"Ông nội! Ngài nghiêm túc một chút đi! Sao có thể tùy tiện nhận định như vậy! Tôi còn có vết bớt của tổ tiên Lâm gia truyền lại đây này!"

"Tôi còn được tổ tiên Lâm gia di truyền lại tính phong lưu đây này. "

....

Trước đó, tên của Hàn Quân Thanh chưa bị tiết lộ nên cộng đồng mạng mới có thể dùng giọng điệu thoải mái như vậy để trêu chọc, chờ đến ngày hôm sau, Lâm gia mở cuộc họp báo, Lâm Thiên Sách giới thiệu với mọi người, đưa cháu thất lạc đó là Hàn Quân Thanh, mọi người lập tức chăm chú nhìn lại, vào thời khắc này, hần mặc trên người một bộ tây trang được làm thủ công vô cùng tinh tế tỉ mỉ, bước từng bước không nhanh không chậm, tư thái ưu nhã quý phái, bình thản ung dung, sau khi hần từ hậu đài bước ra, không khí hội trường đang sôi nổi đột nhiên như bị ấn nút tạm dừng, toàn bộ im bật.

Đợi chút! Người này nhìn rất quen mắt.

Mẹ nó! Đây không phải là đối tượng bị dân mạng bôi đen, toàn dân yêu cầu lăn khỏi giới giải trí, Hàn Quân Thanh sao?

Đi nhầm phim trường à?

Lâm Thiên Sách cười híp mắt ôm lấy bả vai Hàn Quân Thanh, mặt đầy từ ái nói: "Giới thiệu với mọi người một chút, đây là cháu trai của tôi - Lâm Quân Thanh, cũng là người thừa kế duy nhất của Lâm gia!"

Toàn bộ im lặng!

Cái gì gọi là không thể tưởng tượng nổi? Cái gì gọi là thay đổi một cách ngoạn mục? Cái gì gọi là nhân sinh khắp nơi đều có bất ngờ? Chính là lúc này! Lúc này đây mới thật sự là ngược cầu!

Một khắc trước còn là đối tượng bị mọi người công khai lên án, lặc mình một cái lại trở thành thiếu gia con nhà giàu khiến mọi người hâm mộ ghen tị!

Hàn, à không, hiện tại mọi người phải gọi là Lâm Quân Thanh, lúc trước cậu ta bị cộng đồng mạng mắng chửi, không phải chỉ bởi vì mẹ cậu ta làm kĩ nữ mà vì còn có những tin tức khác được đưa ra làm cho bản chất câu chuyện trở nên phức tạp hơn, như việc nói cậu sử dụng quy tắc ngầm, một số ít tin tức còn nói sinh hoạt cá nhân của cậu ta rất hỗn loạn. Có người đăng những tin tức này lên làm cho dân mạng tin tưởng không chút nghi ngờ nào, giờ thì tốt rồi, cháu trai của Lâm gia còn cần sử dụng quy tắc ngầm sao?

Cho hỏi những người đọc mồm đọc miệng chửi rửa, các bạn có ngạc nhiên không? Bất ngờ không? Kích thích không?

"Tôi còn muốn nói... Hít, mặt đau quá, ghen họng mất rồi."

"Cho nên Hàn Quân Thanh chính là người có vận cứt chó đấy ư? "

"Tôi nói cho các người nghe nè, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy thì tôi đã thấy con người này rất tài giỏi, khí phách đầy mình, vừa thấy chính là không phú thì quý! Quả nhiên là tôi đoán trúng!"

"Lâu trên trước khi nói lời này có thể thay cái avatar " Hàn Quân Thanh cút ra khỏi giới giải trí " đi được không? "

"Hiện tại tôi thu hồi những lời nói trước đó liệu có còn kịp không?"

"Hiện tại tôi thu hồi có thể bỏ qua cho việc tôi đã từng chửi rửa không?"

"Hiện tại tôi nhặt lại đầu óc mình đã vớt vớt có còn kịp không?"

"Hiện tại tôi đi ôm đù còn kịp không?"

....

Bởi vì cách một màn hình, cho nên có bị vả mặt thì cũng chỉ cảm thấy xấu hổ vì hành vi của mình mà thôi, có một số người có thể quay đầu liền nhanh chóng thay đổi sắc mặt, thay đổi chiến tuyến, dù sao thì cũng chẳng có người biết bọn họ là ai.

Đương nhiên đây cũng chỉ là một bộ phận trong đó, còn một bộ phận khác thì sau khi bị đánh sưng mặt, không dám dùng tài khoản chính của mình bình luận nữa, thu mình rụt cổ, im hơi lặng tiếng, lúc trước có bao nhiêu kiêu ngạo thì hiện tại hành động lại có bấy nhiêu co đầu rụt cổ.

Mà một số bộ phận khác, không biết có phải là do ghen tị hay muốn thu hút ánh nhìn người khác mà miệng vẫn phun đầy lời độc địa như cũ.

"Cho dù được nhận tổ quy tông thì cũng không thể thay đổi được sự thật việc mẹ của cậu ta làm tình nhân cho người khác!"

"Chân tướng đã rõ, hóa ra khách làng chơi lại là tam thiếu gia của nhà họ Lâm."

Nhưng mà những ngôn luận này rất nhanh bị các "Dân mạng chính nghĩa" chống lại.

"Nghe mùi thật ghê tởm, không ăn được nho thì nói nho xanh! Mẹ người ta có làm chuyện gì thì đến lượt người khác quản chặc? Không ăn trộm, không cướp giật, không phạm pháp, quốc gia không để ý đến thì các người để ý làm gì? "

"Người ta cũng đã trở thành tam phu nhân của Lâm gia rồi, có hiểu không? Đã được thêm vào gia phả rồi!"

"Thời còn trẻ ai không có chút điên cuồng? Chẳng qua là đi nhầm con đường sai lệch thôi, không phải sau khi bà ấy có con thì đã quay đầu rồi sao? Biết nhận lỗi là tốt rồi, làm gì mà suốt ngày nhìn chằm chằm vào quá khứ của người ta như vậy!"

"Cũng vì cách một màn hình nên mới dám múa bàn phím như vậy! Có bản lĩnh thì nói trước mặt Lâm Thiên Sách đi!"

"Trời ạ! Tôi muốn nhắc nhở một câu, đây là diễn đàn của công ty con dưới trướng tập đoàn Lâm gia, phía sau của hệ thống đều là tên thật."

"....."

"....."

"Má ơi! Quên mất cái này có thể tra được! May quá lúc này mình còn chưa nói cái gì không nên nói! Vài vị huynh đệ đi mạng chửi người ta kia hãy bảo trọng!"

"23333, có thể tưởng tượng được vẻ mặt ngu người của bọn họ luôn rồi!"

"Ha ha! Cho rằng ngăn cách bởi Internet thì có thể mạng chửi người khác sao? Bây giờ bị báo ứng rồi đó."

....

Sự việc phát triển đến cuối cùng lại lấy phương thức kì lạ như vậy mà kết thúc, lúc đầu mấy anh hùng bàn phím mạng chửi một cách vui vẻ, trong nháy mắt đã mai danh ẩn tích, từ xưa đến nay trên mạng chưa từng đạt được sự thống nhất một cách hài hòa như vậy, toàn bộ đều lên tiếng tán dương, khen ngợi.

Về phần mấy kẻ thích phun ra lời độc địa làm niềm vui vẫn là không cần nhắc đến nữa, bọn họ thật sự đã bị người Lâm gia tìm ra. Lâm gia cũng không có gióng trống khua chiêng báo cảnh sát, bởi vì đối với sự việc này cảnh sát cũng chỉ sử dụng mức độ trừng phạt nhỏ. Với thủ đoạn của Lâm gia, có rất nhiều cách khiến đối phương phải trả giá đắt.

Chuyện này Lâm Thiên Sách tự mình xuống tay để đòi công đạo, dám ở sau lưng ông chửi bới cháu trai của ông, hừ! Không trả giá đắt sao được!

Mặc kệ trên mạng ra sao, Lâm Quân Thanh nhận tổ quy tông đã là chuyện không thể thay đổi được, tuy rằng bên ngoài hắn tỏ ra hết sức bình tĩnh, nhưng trong lòng thì lại quay cuồng muốn bay lên, thật khó có thể thích ứng được với thân phận hiện tại của mình.

Lúc trước Lâm Thiên Sách đáp ứng chuyện của hắn, cũng không phải chỉ vì lừa gạt cháu nội cho vui, chờ sau khi mọi việc được lo liệu xong, ông thật sự sẽ để cho cậu tiếp tục đi đóng phim.

Đoàn phim Thiên Tử đã quay hơn nửa năm, cũng sắp kết thúc rồi, suất diễn của Hàn Quân Thanh cũng không còn nhiều lắm, không còn nhiều nghĩa là vẫn còn mấy cảnh cần phải quay.

Nhưng bởi vì đột nhiên lộ ra tin tức hắn được Lâm gia nhận về làm người thừa kế khiến cho tất cả nhân viên trong đoàn phim đều ngây ngấn. Đạo diễn ngoại trừ ngây ra một chút sau đó lại có chút ưu sầu, diễn viên chính về nhà kế thừa gia nghiệp, lúc này có nên quay tiếp hay không đây? Mấy cảnh còn lại đều là phần diễn rất quan trọng, không quay thì không có biện pháp để biên tập cắt nối thành phim, chẳng lẽ phải đổi diễn viên quay lại từ đầu?

Ngay lúc đạo diễn nghĩ mãi không ra được hướng giải quyết thì Hàn Quân Thanh quay trở lại phim trường, còn mang theo một nhóm vệ sĩ.

Không còn cách nào, Lâm Thiên Sách chỉ có duy nhất một đứa cháu trai, hận không thể ngày ngày đặt hẳn trong tầm mắt, sợ lỡ có chuyện gì ngoài ý muốn thì người thừa kế của Lâm gia cũng biến mất luôn.

Đối với việc này hẳn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý, đồng thời cũng hưởng thụ sự che chở của Lâm gia, nhưng có một số chuyện sẽ không thể nào như trước được. Nói thì có chút làm ra vẻ nhưng hiện tại hẳn thật sự không thể có được sự tự do như trong quá khứ.

Hàn Quân Thanh trở về đóng phim, người trong đoàn phim rất cao hứng nhưng đồng thời cũng không nhịn được mà nghĩ thầm: Thật sự không thể hiểu được suy nghĩ của kẻ có tiền, có gia sản hàng tỉ, còn trở về diễn cái gì nữa?

Chỉ có thể nói, mỗi người đều có chí hướng của riêng mình, cái mọi người theo đuổi không giống nhau, đương nhiên sẽ lựa chọn khác nhau.

Thời điểm Hàn Quân Thanh vội vàng đóng phim, người của Cố gia đã suy nghĩ cẩn kẽ, cuối cùng cũng đưa ra quyết định:

Bọn họ muốn nhận lại Hàn Quân Thanh!

Nói cách khác, chính là hoàn toàn tiếp nhận mẹ của cậu, quang minh chính đại dẫn cậu về Cố gia.

Vì thế, trên mạng vừa mới bình tĩnh được vài ngày, lại có một tin tức được đưa ra làm mọi người sợ tới rớt tròng mắt.

"Trời mẹ ơi! Vậy mà còn tiếp tục!"

"Thật trâu bò! Hóa ra cậu ta không chỉ là người thừa kế duy nhất của Lâm gia mà còn là cháu ngoại ruột của Cố gia!"

"Lẽ nào mẹ của cậu ta không trâu bò sao? Xuất thân là người của hào môn, mà lại lưu lạc bên ngoài, nhưng dù có lưu lạc ở bên ngoài thì bà ấy vẫn có thể bước chân vào cửa lớn hào môn một lần nữa! Sinh cho Lâm gia người thừa kế duy nhất!"

"Lợi hại! Cái này không phải là trượt chân trở thành cô gái phong trần sa ngã đó chứ? Rõ ràng là một thế hệ nữ tử truyền kỳ trên con đường phong vân!"

"Tôi thật muốn biết vì sao Hàn Văn Khanh đang là một vị tiểu thư hào môn lại bị lưu lạc đến nơi phong trần như vậy? Ôm sai con? Cuộc sống cũng không phải là phim truyền hình, Cố gia tốt xấu gì cũng là hào môn thế gia, đến con của mình còn có thể ôm nhầm?"

"Thân thế Hàn Văn Khanh tuy rằng khá trâu bò nhưng lúc cô ấy sống ở trên đời chưa có một ngày nào thực sự yên ổn, Cố gia sẽ không làm gì vị thiên kim giả mạo kia đó chứ?"

"Tôi nhớ vào! Cố gia cũng thật kì lạ, con trai của mình cưới thiên kim giả, chân chính trở thành người một nhà! Cho dù không có quan hệ quyết thống nhưng đó là con gái nuôi đó nha! Hơn nữa còn coi là con gái ruột nuôi dưỡng hơn hai mươi năm, thời điểm anh em sống với nhau rất cuộc là nghĩ như thế nào mà có thể ở bên nhau vậy. "

"Vị thiên kim giả kia không cảm thấy một chút tội lỗi nào hay sao? Cướp đi thân phận của người khác, để cho người khác thay bà ta chịu khổ, nếu gia cảnh hai bên tương đương nhau thì không nói, đằng này chính là một trời một vực! Dựa vào cái gì chứ? Nếu tôi mà là Hàn Văn Khanh thì tôi nhất định sẽ tức giận đến mức bật nắp quan tài bò lên! "

"Đột nhiên cảm thấy đau lòng cho Hàn Văn Khanh, vốn dĩ là một thiên kim tiểu thư, cuối cùng lại lưu lạc đến nông nổi này! Nếu bà ấy biết được chắc cũng sẽ không cam lòng đúng không? "

"Nói lời vô ích, ai có thể cam tâm được chứ! Nếu thật sự là ngoài ý muốn ôm nhằm thì dù sao đây cũng là chuyện ngoài ý muốn, không cam lòng cũng không làm được gì, nếu là cố ý ôm nhằm vậy thì thật quá vô si rồi!"

"Có thể là do mẹ nuôi của Hàn Văn Khanh hâm mộ vinh hoa phú quý của Cố gia nên muốn cho con gái của mình được sống cuộc sống như vậy, vì thế nên trao con cái của bọn họ cho nhau?"

"Nói như thế thì mẹ Hàn Văn Khanh cũng thật quá đáng thương!"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 119

Edit: Tô

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

Dân mạng động não bàn luận với nhau đủ mọi âm mưu, Cố Nhược Ảnh cũng đã biết người mình thích lại chính là anh họ mình.

"Tại sao lại như vậy? Không! Không! Không, nhất định là đã sai ở đâu đó rồi? Anh ấy sao có thể lại là anh trai của cháu được? Cháu không có anh họ, cháu không tin! "

Nhìn cô gặp phải đả kích lớn như vậy, bộ dạng đau khổ làm những người khác đều nhìn không nổi, người của Cố gia càng đau lòng không thôi, nhưng chuyện đã đến nước này thì chỉ có thể khuyên cô nghĩ thoáng một chút.

Cố Nhược Ảnh hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật này, vốn dĩ cô cho rằng bản thân chỉ cần nỗ lực, nhất định có thể làm Hàn Quân Thanh cảm động, nhưng hiện thực tàn khốc nói cho cô biết bọn họ là anh em, mãi mãi không có khả năng ở bên nhau, mặc kệ cô nỗ lực cách mấy thì cũng sẽ không có kết quả gì! Việc này làm cho cô gần như sụp đổ.

"Cái này không phải là sự thật! Cháu không tin, cháu không cần anh trai này! Ông nội, đừng cho anh ấy trở về Cố gia được không? Cháu không có cách nào tiếp thu được chuyện này! "

Hắn không quay về cô mới có thể lừa mình dối người, lừa gạt bản thân đây không phải là sự thật, cô biết yêu cầu như vậy là không công bằng đối với Hàn Quân Thanh, nhưng mà cô không có cách nào đối mặt với hắn vào lúc này, không có biện pháp cùng hắn sống chung một mái nhà.

Cố Nhược Ảnh đau khổ cầu xin, trong mắt chứa đầy tuyệt vọng làm cho người khác đau lòng, Cố lão gia nhìn thấy cháu gái mình như vậy đâu còn nghĩ đến chuyện gì nữa, không ngừng gật đầu đáp ứng: "Tiểu Ảnh đừng khóc, ông nội đồng ý với con, ông không cho thằng bé trở về nữa, không cho thằng bé trở về nữa có được không?"

Sự việc xảy ra ở Cố gia người khác không biết, nhưng Văn Khanh lại nhìn thấy rất rõ ràng, đối với sự thay đổi thất thường của người Cố gia, cô chưa từng ôm bất cứ hy vọng gì, bọn họ sống trong thế giới của chính mình rồi tự cho là đúng, Hàn Văn Khanh không được tìm về quả thực rất may mắn!

Văn Khanh truyền những hình ảnh đó vào sóng não của Hàn Quân Thanh để hắn xem, tia ràn gập cuối cùng trong lòng hắn liền biến mất vô ảnh vô tung: "Sau này không cần quan tâm đến Cố gia nữa, bọn họ có ra sao cũng không có quan hệ gì với tôi."

Ngay từ đầu Lâm Thiên Sách vẫn lo lắng về thông báo của Cố gia sẽ làm cháu trai của ông nghĩ nhiều, ông có thể thấy rõ, người nhà Cố gia đối với cháu trai của ông cũng không có bao nhiêu cảm tình, địa vị của thằng bé ở trong lòng người Cố gia còn không bằng một thiên kim giả. Hơn nữa loại người như Cố gia, không biết phân biệt thị phi, lại có tật xấu bao che khuyết điểm, cũng có nghĩa là khi cháu trai của ông cùng cô ta có xung đột gì về lợi ích thì bọn họ sẽ ủy khuất cháu của ông mà đi giúp đỡ "Người trong nhà".

Cháu trai đại bảo bối nhà mình đi đến nhà họ để chịu thiệt, làm sao có thể? Nhưng nếu cháu trai thật sự muốn nhận lại nhà ngoại, ông vẫn sẽ vì

nghĩ đến tâm tình của cháu trai mà chịu đựng sự ghê tởm để kết giao với bọn họ. Hiện tại có thể thấy, ánh mắt cháu trai của ông thật biết nhìn người!

Vì vậy, sau khi Cố gia phát ra một thông báo như vậy thì cũng không có phát cái tiếp cái nào nữa, việc này làm cho quần chúng ăn dưa càng ngày càng suy luận ra nhiều phiên bản ân oán tình thù, âm mưu quỷ kế thâm độc hơn.

"Cũng đúng, làm gì có nhiều sự trùng hợp như vậy? Hóa ra là có người cố ý làm. "

"Tôi cảm thấy lúc trước, khi Hàn Văn Khanh bị cha nuôi bán đi chắc chắn là vì Cố Niệm, nói không chừng Cố Niệm cùng với cha Hàn đã nhận lại nhau, cha Hàn biết được Hàn Văn Khanh không phải con gái ruột của mình cho nên mới bán bà ấy đi! "

"Càng nghĩ càng thấy ghê tởm! Lúc trước Hàn Quân Thanh bị bôi đen có phải cũng là do Cố Niệm làm hay không? Bà ấy sợ Hàn Quân Thanh nổi tiếng sẽ bị người Cố gia phát hiện nên mới bôi đen làm cho cậu ấy rời khỏi giới giải trí! "

"Hoàn toàn hợp lý! Tôi lúc ấy liền cảm thấy kì quái, gì mà đóng phim cấp ba, cả mớ phim tốt đều đang đợi quay, cần gì phải làm chuyện như vậy. Mẹ của Hàn Quân Thanh hai mươi năm trước rốt cuộc đã làm gì để người ta phải căm ghét đến vậy? Quá rõ ràng là do có người đứng ở đằng sau giật dây! "

"Chắc chắn là có người sắp đặt! Hiện tại nghĩ lại, những tin đồn nói cuộc sống cá nhân của Hàn Quân Thanh hỗn loạn lại không hề có bằng chứng. Cậu ấy xuất đạo cho đến nay mọi tai tiếng đều thật thật giả giả không hề có một đối tượng cụ thể nào xuất hiện cả, cuộc sống cá nhân sao hỗn loạn cho được? Còn nói cậu ấy sử dụng quy tắc ngầm, chứng cứ đâu? Hoàn toàn không có! Ngay từ đầu còn thật thật giả giả, dùng từ "Có lẽ" này, sau đó tất

cả đều trở thành sự thật! Vì có quá nhiều việc nên chúng ta không có thời gian để đi điều tra rõ ràng!"

"Quần chúng ăn dưa lê đều bị dọa cho rớt mật! Hào môn thật xấu xa, người phàm như chúng ta không thể tưởng tượng nổi! "

"Người của Cố gia cũng thật kì lạ, kẻ đầu sỏ chiếm thân phận con gái của mình, hại cháu ngoại của mình vậy mà vẫn muốn che chở nuông chiều! "

"Chắc là Cố gia đã điều tra được gì rồi, không thấy là không hề có thông báo kế tiếp sao? Khẳng định Cố Niệm không hề vô tội, nhưng bà ấy sống chung với người của Cố gia đã hơn bốn mươi năm, cảm tình sâu đậm đến nỗi so với con gái ruột chưa từng gặp mặt còn muốn tốt hơn! Quá rõ ràng, Cố gia im lặng vì muốn bảo vệ bà ấy, giữa con gái ruột cùng với con gái nuôi, Cố gia lựa chọn đưa con gái nuôi này. "

"Đau lòng cho Hàn Văn Khanh, Cố gia toàn là hạng người gì đâu không. "

"Hy vọng Hàn Quân Thanh thấy rõ bản chất của bọn họ, không cần quay về! "

"Hào môn đúng là nước sâu không thấy đáy! "

....

Một đám dân mạng hóa thân thành thám tử, từ những dấu vết để lại mà tìm ra "Chân tướng sự thật", đồng thời lên án người Cố gia cùng với vị thiên kim giả kia.

Mà trên thực tế, chuyện xảy ra năm đó không hề có âm mưu quỷ kế gì cả, mẹ nuôi của Hàn Văn Khanh ở trên đường bị động thai, được người đi đường khẩn cấp đưa vào bệnh viện gần đó, đúng lúc mẹ Cố cũng đang ở

bệnh viện đấy. Trùng hợp lúc đó Cố gia đang bị kẻ thù nhắm vào, bệnh viện gặp một phen náo động.

Trong lúc hỗn loạn, đứa nhỏ đã bị ôm sai.

Mà sau khi mẹ Hàn sinh xong, ba Hàn lại nghe thấy y tá nói chi phí phải trả quá cao, biết rõ gia đình mình không gánh nổi vì thế nên hai người ôm con bỏ trốn, không hề để lại một chút thông tin nào.

Việc này làm cho Cố gia đến hai mươi năm sau cũng không thể tìm được vị thiên kim thật.

Chỉ có thể nói, tất cả đều do trời xui đất khiến.

Nhưng mà dân mạng nói Cố Niệm không có tội cũng không phải là oan uổng, bà ta là người xuyên không, sâu trong tâm hồn là người trưởng thành, cho dù là trẻ con thấy không rõ thì cũng có thể nghe được bên ngoài xảy ra chuyện gì, đối với việc bản thân bị ôm sai bà ta rất cảm kích, chẳng qua là lấy lí do "Vừa mới xuyên tới đây đầu óc còn hỗn loạn nên không có khả năng làm việc gì, là bản thân đã nghe nhầm,..." để biện bạch và thuyết phục chính mình, làm cho bà ta yên tâm thoải mái hưởng thụ cuộc sống của Hàn Văn Khanh.

Lúc đầu biết được những chuyện mà Hàn Văn Khanh trải qua bà ta vô cùng áy náy, suy cho cùng chuyện bản thân chiếm lấy thân phận của đối phương chính là sự thật không thể chối cãi. Mà lúc này, sau khi thấy những bình luận ở trên mạng thì một chút áy náy của bà ta cũng đã sớm tiêu tan.

Ôm sai con cũng không phải là do bà tự nguyện, bà cũng là người bị hại khi phải chia lìa với cha mẹ ruột! Vì sao lại dùng suy nghĩ độc ác này để suy đoán về bà? Thật ra bà muốn đứng lên làm sáng tỏ việc này một chút, nhưng bà biết loại chuyện này càng trịnh trọng làm sáng tỏ thì chỉ càng làm nó phản tác dụng mà thôi. Nhưng nhìn thấy những lời bàn tán này cũng khiến Cố Niệm sốt ruột, ghen khuấy trong lòng.

Từ lúc xuyên qua đến nay, hơn bốn mươi năm, cuộc sống của bà luôn thuận buồm xuôi gió, đây là lần đầu tiên gặp phải loại chuyện bực mình đến như vậy! Trước kia khi bị uất ức người nhà sẽ luôn ra mặt thay bà, nhưng tình huống lúc này lại có chút đặc biệt, người của Cố gia cũng không có biện pháp chặn miệng của dân mạng. Hơn bốn mươi năm sống trong nhung lụa cùng nuông chiều, từ lâu đã có thói quen sống cao cao tại thượng, hoàn toàn không chịu được một chút oan ức nào, bởi vậy lúc này chỉ có thể nén giận trong lòng.

Lúc trong lòng có nóng giận, dễ dàng làm hỏng việc, nói ra những lời nói sai trái, bởi vì nói chuyện mà không hề suy nghĩ nên đã đắc tội vài vị quý phu nhân. Cố gia không nghe bất cứ lí do nào, một mực bao che khuyết điểm cho người nhà, đương nhiên ngàn sai vạn sai đều là lỗi của đối phương. Mấy nhà này cùng Cố gia có chút qua lại với nhau, xem như là quan hệ hợp tác, Cố Niệm đắc tội với các quý phu nhân - tuy rằng không đến mức làm cho người nhà bọn họ đối phó với Cố gia, nhưng chung quy cũng có chút ảnh hưởng. Không có mối quan hệ bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là mãi mãi, có đôi khi suy nghĩ sai lầm sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng tạo thành sức ảnh hưởng đến long trời lở đất. Cố gia cũng không phải là đối tượng hợp tác duy nhất không thể thay thế, nếu có đối tượng hợp tác khác tốt hơn thì sao bọn họ còn muốn chọn một đối tác suốt ngày vênh mặt hất hàm sai khiến bọn họ chứ?

Đây không phải là lần đầu tiên, nhưng quyền thế của Cố gia lớn hơn bọn họ, cân nhắc giữa lợi và hại thì chỉ có thể nén giận, bóp mũi mà chịu thiệt thòi, cam chịu hành vi giở thói lưu manh của đối phương, nhưng lần này phía sau họ có người chống lưng, ai còn muốn tiếp tục chịu uất ức nữa?

Chỗ dựa sau lưng này đương nhiên là Lâm gia, nếu không phải Lâm lão gia thả ra tin tức thì người khác còn tưởng Cố gia có thể trèo lên, nổi quan hệ thông gia với Lâm gia nữa kia, thì ra là không phải! Mà lời Lâm lão gia nói đã cho thấy rằng ông không hề có quan hệ gì với Cố gia, suy nghĩ nhay

bén một chút cũng có thể phỏng đoán được lão gia tử không muốn cho Cố gia mượn thế lực của ông, ý nghĩa sâu xa trong đó, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Có thái độ này của Lâm gia, việc trở mặt với Cố gia sẽ không còn gì khó khăn nữa, vì vậy Cố gia cực kì bi thảm.

Quyền thế có lớn tới đâu thì cũng không thể ngăn được việc một thân một mình không ai quan tâm đến! Xem ra Cố gia suy sụp cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Văn Khanh thờ ơ lạnh nhạt nhìn người một nhà này từng bước một đi tìm chết, không hề có bất cứ hành động gì. Hàn Quân Thanh không hề chú ý đến Cố gia nên cô cũng không nói chuyện này cho hần biết.

Hiện giờ bộ phim Thiên Tử mà Hàn Quân Thanh diễn đã đóng máy, đồng thời hần cũng phát hành album đầu tiên của chính mình. Các loại hợp đồng không ngừng đưa tới nhưng hần biết những thứ này xuất hiện là vì thân phận của bản thân, bởi vậy đều từ chối hết sạch. Tâm hồn trở nên thanh thản, trở lại là chính mình.

Mãi cho đến khi Thiên Tử được chiếu, kỹ thuật diễn xuất sắc làm cho người xem hoàn toàn kinh sợ, các nhà phê bình chuyên nghiệp cũng không ngừng khen ngợi, lúc này hần mới bắt đầu nhận một bộ phim khác.

Là một phim điện ảnh được chế tác nhỏ, hần chọn vai diễn không phải vai chính mà là vai nam phụ số 2. Nếu đóng phim không vì danh lợi thì đương nhiên sẽ chọn nhân vật mà mình thích rồi.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 120

Edit: Tô

Beta: Miêu Nhi

Cuối năm, Hàn Quân Thanh được đề cử giải thưởng nam chính xuất sắc nhất. Đồng thời album đầu tiên doanh thu đã đột phá mốc một triệu, trở thành một con hắc mã trong khi thị trường nhạc đĩa đang ngày càng xuống dốc.

Hắn không tham gia các chương trình truyền hình, không nhận quảng cáo, các loại hoạt động thương mại cũng một mực không tham gia, nhưng trên màn ảnh, nhân vật do hắn đảm nhận lại trở thành vai diễn kinh điển. Kỹ thuật diễn của Hàn Quân Thanh cực kì tốt, được người trong giới cùng các fan đồng thời công nhận.

Ngoại trừ gia thế làm hắn tăng thêm một tầng hào quang ra, có thể nói không có gì ngăn cản được từng bước chân nỗ lực của hắn, chính bản thân Hàn Quân Thanh cũng thật sự dụng tâm làm những chuyện mình thích.

Hai mươi tuổi cầm cúp ảnh đế đầu tiên, từ đó về sau, mỗi một năm hắn đều sẽ nhận về một đồng cúp. Hai mươi bảy tuổi, tiến quân vào điện ảnh quốc tế và nhận được giải Oscar nam chính xuất sắc nhất. Không một ai hoài nghi đằng sau việc này có gì mờ ám không, bởi vì Hàn Quân Thanh quả thật là danh xứng với thực.

Cùng năm, hần làm đạo diễn một bộ phim nói về đời người "Mẹ của tôi". Không hề hư cấu, không hề khoa trương, hoàn toàn chính là bộ dạng của mẹ hần khi còn sống.

Sau khi xem xong tất cả mọi người đều trầm mặc, Hàn Quân Thanh chưa từng giải thích bất cứ chuyện gì liên quan đến mẹ của hần, cho dù khi Lâm gia tiếp nhận mẹ con hai người thì cũng không hề làm ra hành động tẩy trắng nào, bọn họ cảm thấy những thứ đó đều là sự thật nên hần mới không thể đính chính. Nhưng sau khi xem xong bộ phim này, bọn họ mới biết được hần căn bản không cần phải đính chính gì hết, bởi vì mẹ của hần không cần phải tẩy trắng!

Bỏ học lúc còn trẻ, yêu sớm, đánh nhau, bị cha bán, bị người khác dụ dỗ đi làm đường lạc lối,... Những việc bà ấy trải qua giống như là bị vận mệnh ép buộc lựa chọn, mặc kệ là thân thế ly kỳ hay về sau trời xui đất khiến mà sinh ra Hàn Quân Thanh - tất cả đều khiến người ta thổn thức không thôi.

Vận mệnh chưa từng chiếu cố bà ấy, bản thân như một đóa hoa dại quật cường, sống một cách tùy ý nhưng cũng thật hèn mọn, chống lại thế giới tràn ngập ác ý này, kiên cường đến mức khiến người khác phải đau lòng.

Bộ phim này không chỉ làm cho Hàn Quân Thanh nhận được giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất mà còn nhận được các loại giải thưởng khác về tay, một lần nữa đẩy danh tiếng của hần lên một tầng cao mới.

Giống như Văn Khanh từng nói, kể cả Hàn Quân Thanh không có hệ thống, sớm muộn gì hần cũng sẽ trở thành loại người khiến người khác phải ngược đầu nhìn lên.

Khi ba mươi tuổi, Hàn Quân Thanh kết hôn, không phải cưới tiểu thư con nhà danh môn vọng tộc, cũng không phải người trong giới giải trí - mà là cô gái đã theo hần ngay cả khi hần không có gì trong tay -- Chu Niệm Thi, cũng chính là cô nàng mặt tròn năm xưa.

Chu gia không phải quý tộc hào môn nhưng có thể xem là dòng dõi thư hương, lúc đầu Chu Niệm Thi nghỉ hè nên mới vào đoàn phim để thực tập, sau đó lại phải lòng Hàn Quân Thanh, vì thế chủ động đề nghị làm trợ lý cho hắn. Mười năm làm bạn, tình cảm bạn bè sớm đã chuyển biến thành một thứ tình cảm khác gần gũi hơn, thân thiết hơn.

Hàn Quân Thanh sinh ra trong một gia đình đơn thân, nên hoặc nhiều hoặc ít vẫn sẽ đề phòng trong vấn đề tình cảm, so với nhất kiến chung tình thì chậm rãi làm bạn mới làm cho trái tim của hắn không còn phòng bị.

Nhưng mà, nói về làm bạn thì Văn Khanh mới là người bạn tri kỷ lâu nhất của hắn, có thể là do từ đầu đến cuối cô không cho mình một thân phận thật sự, thế nên Hàn Quân Thanh dù có tình cảm rất sâu với cô thì đó cũng chỉ là loại tình cảm như tình thân mà thôi. Cô cũng không nghĩ sẽ cùng hắn phát triển mối quan hệ yêu đương vượt chũng tộc, huống hồ người ủy thác càng muốn nhìn thấy hắn kết hôn sinh con, sống một cuộc sống như người bình thường.

Cho nên, phải tìm một người ôn nhu uyển chuyển, tâm tư thuần túy, biết chiều cố người khác, lớn lên lại xinh đẹp, quan trọng nhất chính là tính cách phù hợp với Hàn Quân Thanh, vậy không cần nghi ngờ, Chu Niệm Thi chính là người thích hợp nhất. Đối với việc hai người ở bên nhau, Văn Khanh cảm thấy rất vui mừng.

Nhìn thấy hắn có một cuộc hôn nhân mỹ mãn, nhìn thấy hắn sinh được một đôi trai gái, nhìn thấy hắn cong môi mỉm cười, trên mặt mang theo hạnh phúc nhàn nhạt,... Cô càng ngày càng ít xuất hiện, cố gắng hết sức để bản thân trở nên mờ nhạt trong cuộc sống của hắn, cho đến lúc rời khỏi.

"Cô phải đi đúng không?"

[..... Ừ]

"Tôi cũng sắp chết rồi."

Văn Khanh trầm mặc.

"Tôi vẫn luôn tò mò về lai lịch của cô, tò mò vì sao lúc trước cô lại chọn tôi."

[Do mẹ của cậu nhờ tôi tìm cậu, để cho tôi đến giúp đỡ cậu.]

Người sắp chết, cô cũng không có cái gì không thể nói.

"Quả nhiên." Trên mặt của Hàn Quân Thanh hiện lên một chút thất vọng nhưng lại nhanh chóng nở một nụ cười nhẹ nhàng: "Tôi biết là có liên quan đến mẹ mà, nếu không thì sao lại trùng hợp như vậy, bà ấy vừa chết cô liền xuất hiện."

"Quên đi, tôi sẽ không hỏi lai lịch của cô, nhưng mà tôi vẫn muốn cảm ơn cô, cảm ơn cô đã nói cho tôi biết tin tức của mẹ mình, cũng cảm ơn sự giúp đỡ của cô. Có thể làm bạn với cô chính là sự may mắn lớn nhất của tôi, tôi không biết những việc thiện mình làm có giúp ích cho cô không..."

[Có.]

"Vậy là tốt rồi, nếu không tôi sẽ rất áy náy..."

Nụ cười trên mặt hẳn càng ngày càng nhẹ nhàng, ánh mắt vẫn sáng ngời như trước. Hẳn ngời trên ghế bập bênh, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng phủ lên người vô cùng ấm áp, cháu gái nhỏ nhất đang chạy băng băng ở trong vườn hoa, mọi thứ đều là tốt đẹp như vậy.

Ý thức dần dần hỗn độn, hẳn mới hỏi ra một vấn đề cuối cùng: "Tôi có thể... Nhìn thấy cô được không? "

Ngay sau đó, hẳn thấy một cô gái rất xinh đẹp chậm rãi ngưng tụ ra trước mặt hẳn, mái tóc đen dài như thác nước đổ xuống, đôi mắt sáng ngời rực rỡ như đá quý, làn da mềm mại tinh tế, trắng như tuyết,... Xinh đẹp làm cho

người khác phải kinh ngạc cảm thán. Khóe miệng hắn chậm rãi cong lên: "Cùng với tưởng tượng của tôi, giống nhau như đúc.... "

Hơi thở của sinh mệnh dần dần biến mất, trên mặt hắn vẫn còn đọng lại nụ cười của khoảnh khắc hạnh phúc cuối cùng.

Văn Khanh thở dài một hơi, cũng biến mất theo.

*

Nhìn Hàn Văn Khanh nhảy vào Chuyển Sinh Trì, đầu ngón tay của Văn Khanh vừa động, một tia công đức bắn vào trong linh hồn của đối phương. Cô không phải thánh mẫu, sẽ không đối xử tốt với tất cả mọi người, nhưng đối với những người có con đường số phận đầy chông gai thì cô cũng không ngại chia cho họ một phần công đức - để đối phương kiếp sau có thể đầu thai thật tốt.

Cho đến tận bây giờ, chỉ có thế giới sủng phi Hứa Văn Khanh cùng với thế giới này mới được cô chúc phúc công đức. Tiễn Hàn Văn Khanh đi, cô mới phát hiện ra trong không gian quá mức yên tĩnh, cứ cảm thấy hình như thiếu thiếu thứ gì đó, cho đến khi nhìn thấy cái kén của Tiểu Phượng Hoàng thì mới Văn Khanh mới nhớ ra, thì ra là thiếu một con gà.

Văn Khanh đi qua đi lại, cẩn thận nhìn, gia hỏa này lại thăng cấp, linh khí bao thành cái kén bọc nó lại, nhìn không rõ tình hình bên trong như thế nào. Nhưng chắc là lần này, Phượng Hoàng thăng xong là có thể trở thành thiếu niên rồi.

Chuông Chiêu Hồn vang lên, cô đi ra giữa sân, chờ đợi người ủy thác tiến vào.

Người đi vào mặc một bộ trang phục màu đen, khí thế sắc bén, giống như thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ, để lộ mũi nhọn sắc bén, trên người mang

theo sát khí dày đặc. Cô nhanh chóng đến Văn Sinh Thạch để nhìn một chút tư liệu của đối phương.

Thế giới mặt thể.... Haiz! Cô không thích nhất chính là thế giới này.

"Cô có tâm nguyện gì chưa làm xong?"

"Tâm nguyện chưa làm xong.... " Sắc mặt người ủy thác bình tĩnh, ánh mắt lạnh khốc: "Sống ở mặt thể, chết rồi thì chính là giải thoát, còn có tâm nguyện gì nữa chứ?"

*

Khi Văn Khanh mở mắt ra một lần nữa, xung quanh là một căn phòng nhỏ hẹp, thân thể không hiểu sao lại có một cơn đau đớn kì lạ. Cô cố nhịn loại cảm giác không thoải mái này, lấy điện thoại ở dưới gối ra, nhìn thời gian, bây giờ là -- 13 giờ 7 phút, ngày 18, tháng 8, năm 2102, mặt thể buông xuống đã được 1 giờ.

May quá, khoảng thời gian này còn chưa tệ lắm.

Bên ngoài cửa sổ một mảnh tối om, không thấy rõ bất cứ thứ gì, toàn bộ thế giới lâm vào trạng thái yên tĩnh như chết, Văn Khanh biết, tất cả các sinh vật đều lâm vào hôn mê, mãi cho đến ngày mai mới có người tỉnh lại. Vì thế cô không chút do dự tiến vào trong không gian.

Linh khí tâm bồ cơ thể, các loại đau đớn cũng chậm rãi biến mất.

Cô chế tạo một chén thuốc tẩy gân phạt tủy, đồng thời sắp xếp lại tư liệu ở trong đầu.

Đây là một thế giới bình thường, đang trên đà phát triển thành thế giới tinh tế, nhưng bởi vì có loại vật chất không biết tên rơi xuống Trái Đất khiến cho dị biến xuất hiện, có người tiến hóa trở nên có dị năng, có người

trở thành cái xác không hồn, động thực vật cũng như vậy, ngay sau đó thì mặt thể buông xuống.

Người ủy thác lần này là Lâm Văn Khanh. Cô chỉ là một sinh viên năm 4 rất bình thường, thời điểm mặt thể buông xuống không chỉ thức tỉnh song hệ dị năng mà còn xuất hiện một cái hệ thống sinh tồn ở mặt thể. Nguyên chủ trời sinh tính tình cẩn thận, cũng không bởi vì bản thân hơn người mà khinh cuồng tự đại, vẫn sống như những con người bình thường, đi tìm tòi thích ứng với trật tự thế giới đã sụp đổ này.

Do đã trải qua việc bị bạn bè phản bội, người yêu ngoại tình, lòng người trở nên bi ối, cô từng bước một trở thành nữ vương máu lạnh thời mặt thể, cũng là nữ nhân duy nhất cầm quyền một trong bảy căn cứ lớn. Đương nhiên cũng không có tiết mục gặp được nam nhân cường đại, con đường cô đi chính là con đường cường giả, một đường vượt mọi chông gai cuối cùng trở thành vương giả.

Cô chết là do bị một căn cứ khác bao vây giết hại, không phải vì chuyện này mà cô không cam lòng, dù sao ở mặt thể thì chuyện này rất phổ biến. Chỉ là...

"Tôi muốn biết sự thật về cái chết của mình! "

"Tôi cảm thấy có một âm mưu đang nhắm vào toàn bộ nhân loại! Có người ở đằng sau làm chuyện mờ ám! "

"Bởi vì trong một khoảnh khắc trước khi chết, tôi nghe được một âm thanh giống với âm thanh hệ thống của tôi nói -- Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng mười vạn tích phân. "

.....

Cô ấy đoán không sai, sau lưng chuyện này đúng là có âm mưu.

Khoảnh khắc Trái Đất bị va chạm, lá chắn bao phủ bên ngoài địa cầu hàng tỉ năm qua không hiểu sao lại bị phá vỡ khiến cho người dân Tinh Tế phát hiện ra. Một tinh cầu có cả dân bản xứ chưa bao giờ được phát hiện, lập tức liền khiến cho người dân bên trong Tinh Tế chú ý đến.

Phát hiện Trái Đất đang trong thời kì tiến hóa lần thứ hai, để biết rõ bí mật tiến hóa của Trái Đất, Liên minh Tinh Tế không có phái hạm đội bay đến Trái Đất mà thả mấy ngàn máy quay ẩn trong không khí, phát sóng trực tiếp toàn bộ giai đoạn tiến hóa ở mặt thể.

Từ xưa đến nay chưa có lần livestream nào long trọng đến vậy, lại còn là loại quay lại cảnh nhân loại phải trải qua tai họa tàn khốc như thế nào. Tuy nói Liên minh Tinh Tế không có nghĩa vụ phải cứu vớt người Trái Đất, bọn họ cũng không có thừa lúc người khác gặp nguy mà làm bất cứ hành động gì, nhưng mà ngồi xem người khác gặp tai họa, nhìn bọn họ vì một ổ bánh mì mà đánh nhau đến người sống ta chết, nhìn bọn họ tính kế mưu hại lẫn nhau, nhìn tâm tính của con người dưới thời mặt thể như một trò hề,...Cách một màn hình, bọn họ cao cao tại thượng phê phán lòng người thối nát, cười nhạo con người ở thời mặt thể thật đáng ghê tởm. Cái loại lạnh nhạt này lại là thứ tàn nhẫn nhất.

Livestream còn chưa đủ, nhóm người quyền quý của Liên minh vì nhàm chán mà thả xuống bảy hệ thống trí năng, tuyển chọn cho mình một người chơi, từ xa điều khiển chỉ huy, trình diễn một trận chém giết bằng người thật trong trò chơi.

Lâm Văn Khanh chính là một trong bảy người đó.

Gameonline chân thật phiên bản địa cầu, còn kèm theo chương trình phát sóng trực tiếp, nhưng mà khi bản thân cũng ở trong đó, cô chỉ muốn chửi một câu:

"xxx! Ông nội mày."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 121

Edit: Y

Beta: Miêu Nhi

Bên trong không gian, sau khi Văn Khanh tẩy gân phạt tủy, trực tiếp dẫn khí nhập thể, bắt đầu tu luyện. Thế giới mật thể, chỉ có vũ lực mới có thể khiến người ta yên tâm được.

Lâm Văn Khanh thức tỉnh hai loại dị năng là mộc hệ và căn nuốt - sinh cơ và tử vong, vừa lúc là một âm một dương. Vì thế cô một lần nữa lựa chọn tu luyện 《 Âm Dương Quyết 》. Văn Khanh điều chỉnh thời gian trong không gian kém thời gian ngoại giới. Thời điểm cô tu luyện đến Trúc Cơ, bên ngoài mới trôi qua một ngày.

Văn Khanh không ở lại trong không gian, sau khi ổn định tu vi liền ra ngoài. Đã hơn một giờ chiều, bầu trời trong sáng hơn hôm qua một chút, màu đen tan đi nhưng vẫn còn tối tăm, mờ mịt. Lâm Văn Khanh hiện đang thuê phòng trọ ở ngoài trường học, vì ôn thi lên thạc sĩ nên mới một mình dọn ra bên ngoài ở. Gian phòng này vô cùng nhỏ hẹp, ngoài giường ngủ, một bộ bàn ghế và một cái tủ đơn sơ ra thì không còn chỗ để những thứ khác. Trên bàn chất đầy tài liệu ôn tập, dưới bàn là một thùng mì tôm, bên trong có vài gói snack khoai tây, chocolate, hoa quả, đồ ăn vặt linh tinh. Văn Khanh lấy từ trong ngăn tủ một cái ba lô, bỏ hết đồ ăn vặt vào bên trong.

Tuy cô không ăn nhưng vẫn phải làm ra vẻ. Văn Khanh hái một trái linh quả ở trong không gian ăn cho đỡ đói, sau đó bắt đầu thu xếp vài bộ quần áo, đồ ăn vật chất đầy cả ba lô.

Ra khỏi cửa, xuống dưới lầu, bên ngoài yên tĩnh cực kì, nhân loại vẫn còn đang hôn mê. Mạt thế bùng xuống vào lúc giữa trưa nên trên đường có không ít người còn chưa tỉnh, ô tô mất lái đâm vào nhau, giao thông vô cùng hỗn loạn. Nguyên chủ Lâm Văn Khanh không có xe, Văn Khanh cũng không định ra đường lớn lấy đại một chiếc xe nào đó. Ai biết chiếc xe này có phải là cọng rơm cuối cùng cứu mạng chủ nhân của nó hay không? Lỡ như cô lấy xe đi rồi, chủ xe vì thế mà bị Zombie cắn thì cô sẽ tạo nghiệp rất lớn đó.

Điện thoại còn pin, Văn Khanh mở app ra quét một chiếc xe đạp nhỏ, thành thơi lái đi. Không phải cô tài cao gan lớn mà do nơi này cũng chỉ có thể sử dụng xe đạp.

Tính ra chỉ còn một giờ nữa là những người bị ngất đó sẽ từ từ tỉnh lại, đến khi tỉnh rồi có còn là người hay không thì không biết được. Văn Khanh không thừa cơ điên cuồng đoạt lấy vật tư, cô không thiếu những thứ này. Trong không gian không chỉ có tài nguyên để tu tiên mà còn có cả nhu yếu phẩm thiết yếu mà lúc trước cô đã bỏ vào nên không cần thiết phải đi tranh đoạt mấy thứ này làm gì.

Đều là người địa cầu nên phải cùng nhau bảo vệ, cùng nhau xây dựng một mái nhà chung tốt đẹp, truyền bá chân thiện mỹ, giữ gìn thế giới hoà bình...

Cô dự định sẽ tìm một nơi phong thủy bảo địa, thành lập căn cứ của riêng mình. Địa điểm thì cũng đã chọn rồi - chính là mảnh đất đang khai phá nằm ở phía sau thành phố.

Trong nguyên tác, cô cùng bạn học chạy ra khỏi thành phố, địa điểm dừng chân đầu tiên chính là mảnh đất này. Cũng chính tại đây, cô bị người yêu và bạn bè phản bội!

Văn Khanh chọn một căn nhà bỏ trống có kiểu cách rất hợp ý cô. Lúc này, bên ngoài đã loáng thoáng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, xem ra đã có người thức tỉnh.

Văn Khanh cũng không phải thánh mẫu, đây là thời điểm tang thi vừa mới xuất hiện, vẫn còn nhỏ và yếu nên đối phó với chúng rất dễ dàng. Nếu lúc này không có dũng khí đối kháng trực diện với tang thi thì về sau chắc chắn sẽ càng chặt vật hơn. Cô chỉ có thể cứu được nhất thời, không cứu được cả đời, hiện tại chạy ra cứu người, ngược lại chính là hại bọn họ.

Hơn nữa lúc nguy cấp lại là lúc dễ dàng thức tỉnh dị năng nhất, nếu cô ra tay có khi sẽ làm họ mất đi cơ hội thức tỉnh. Giống như việc giúp bướm phá kén, tuy giúp nó giảm bớt đau khổ nhưng lại hủy đi năng lực bay lượn của nó. Cuối cùng vẫn phải dựa vào chính bản thân mình. Vì thế Văn Khanh một bên nỗ lực tu luyện nâng cao tu vi, một bên chờ đợi thời cơ chín muồi.

Mạt thế ngày thứ ba đã đến.

- -----

Ở một hành tinh xa xôi khác, có một hội nghị chính phủ Liên minh đang được tổ chức, cùng với đó là những tiếng tranh chấp kịch liệt.

"..... Viên tinh cầu màu lam này thuộc về tinh cầu F, trình độ khoa học kỹ thuật thuộc thời kỳ trung cổ, trước mắt đang tiến hành lần tiến hóa thứ hai. Cơ hội này là ngàn năm có một, tôi đề xuất, đem nó làm thành tiêu bản để thực nghiệm và quan sát."

"Nhưng hành tinh đấy vẫn còn người đang sống, theo 《Công ước của Liên minh》, mỗi một công dân đều được thừa hưởng quyền bình đẳng,

quyền lợi và nghĩa vụ, bất luận ai cũng không có quyền cướp đoạt quyền lợi này."

"Sự tiến hóa của tinh cầu là đề tài mà Liên minh vẫn khó có thể trả lời được. Nếu có sự đột phá, khoa học kỹ thuật của Liên minh chắc chắn sẽ bước vào một giai đoạn mới. Vì thế việc hy sinh một số cá nhân là không thể tránh khỏi."

"Một đám khi thời kỳ trung cổ, bọn chúng có quyền gì đòi ngang hàng với chúng ta!"

"Vì sao không có biện pháp vện cả đôi đường? Không thừa nhận cũng không phủ nhận, hết thảy thuận theo tự nhiên, chỉ làm nhật kí quan sát. Có lẽ, nghiên cứu thời kỳ tiến hóa nhân văn của tinh cầu cũng không tồi."

"Được đấy."

"Đồng ý."

- - - - -

Cuối cùng kết quả giống như cốt truyện ban đầu, mấy vạn thiết bị âm hình phát sóng trực tiếp được thả xuống địa cầu, mở ra một kỷ nguyên phát sóng trực tiếp long trọng nhất trong lịch sử.

"Alba Lạc thượng giáo, muốn tham gia một trò chơi thú vị không?"

"Trò chơi gì?"

"Một trò chơi chém giết con mồi."

- - - - -

Đến rồi!

Văn Khanh mở mắt ra, hệ thống ẩn hình phát sóng trực tiếp từ Liên minh đã được truyền tống tới đây! Thứ này chỉ to bằng một chiếc cúc áo, từ không trung bay xuống, đông nghìn nghịt làm người khác phát hoảng. Thật nhanh, chúng nhanh chóng tản ra tứ phía, bay vào các ngõ ngách.

Trước mặt Văn Khanh cũng có một cái, im lặng bay cách cô một mét, cô đi một bước, nó cũng bay trong khoảng một bước, cô xoay người, nó liền nhanh chóng bay ra đằng sau, duy trì khoảng cách đúng một mét với cô. Văn Khanh rũ mắt, môi mỉm cười, tiếp tục chờ đợi một hệ thống khác chuẩn bị lên sân khấu.

Hệ thống trí năng nhỏ hơn hệ thống phát sóng trực tiếp một chút, chỉ tầm nửa hạt gạo, đứng gần mới có thể thấy, nó bay nhanh tới chỗ của Văn Khanh. Lúc sắp tới gần đầu cô, Văn Khanh nhanh tay chặn lại, hạt gạo liền tan vào đầu ngón tay của cô.

[Tít tít...Hệ thống sinh tồn mặt thể trời định kí chủ.]

Văn Khanh buông tay, nhìn giữa ngón tay trái có một ấn ký nhàn nhạt, khóe môi chậm rãi giương lên nụ cười.

Sự lựa chọn của hệ thống căn cứ vào số liệu thân thể người chơi. Vì đây là trò chơi nên đương nhiên người chơi sẽ lựa chọn thân thể có tố chất tốt nhất. Văn Khanh là nhóm đầu tiên "Thức tỉnh" có hai dị năng, thân thể tố chất không tính là đứng đầu, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

[Hệ thống trời định thành công, rà quét số liệu thân thể.....]

[Rà quét hoàn thành:

Tên: Lâm Văn Khanh.

Tuổi: 21 tuổi.

Tốc độ: 17.

Lực lượng: 11.

Tinh thần lực: 37.

Dị năng: Mộc hệ, căn nuốt.

Tích phân:0]

*Tích phân: điểm tích lũy

[Xin chào nguyên chủ. Tôi là hệ thống quản lí của cô, có vấn đề gì không hiểu có thể tìm tôi hướng dẫn.]

Một thanh âm máy móc vang lên trong đầu Văn Khanh. Cô cũng không cảm thấy hứng thú cho lắm. Từ trước đến nay đều là cô điều khiển người khác, rốt cuộc cũng có ngày người khác điều khiển cô.

Văn Khanh muốn trêu hấn một chút, vì vậy cô hỏi: "Hệ thống tên là gì?"

[Cô có thể gọi tôi là quản gia.]

Văn Khanh không có ý kiến gì, cô biết hệ thống trí năng là một người đàn ông giả trang tên là Alba Lạc.

"Là nam hay nữ?"

[..... Nam.]

"Anh có đẹp trai không?"

[Đẹp]

"Anh bao nhiêu tuổi rồi?"

[Thực xin lỗi, hệ thống không có tuổi tác.]

"Ý tôi là anh xuất xưởng được bao lâu rồi?"

[..... Ba tháng.]

"Anh có bạn gái chưa?"

[.....]

"Anh có bạn trai chưa?"

[.....]

[Thực xin lỗi, quyền hạn không đủ, không thể tìm hiểu.]

"Anh có JJ* không?"

[.....]

*Chiêm📄=))

- - - - -

Ở một nơi xa xôi nào đó, mặt Alba Lạc đen hơn than, hẳn đây là bị người ta đùa giỡn đúng không! Sớm biết như vậy hẳn sẽ không chọn nữ nhân này! Alba Lạc nghiêng đầu nhìn lịch sử trò chuyện của người bên cạnh, người chơi do cậu ta chọn kinh sợ hỏi —— Hệ thống đại nhân, tôi nên làm gì để có được tích phân?

Người chơi bình thường phải như thế này mới đúng chứ!

Alba Lạc tâm dứt từng đoạn, hẳn hiện tại vô cùng hối hận, cảm thấy đáp ứng tham gia trò chơi này chính là tự đào hố chôn mình. Sự thật đau khổ là một khi đã lựa chọn người chơi thì không cách nào thay đổi được, hệ thống cũng đã trói định gen, không thể xóa được. Hiện tại lựa chọn rời khỏi tương

đương với việc nhận thua. Alba Lạc tung hoành ở tinh tế nhiều năm, chưa từng thất bại, tuyệt đối không thể lưu lại một vết nhơ trong đời.

Vì thế, Alba Lạc củng cố lại tinh thần, online một lần nữa, lãnh khốc vô tình tuyên bố nhiệm vụ: [Nhiệm vụ: Giết chết mười tang thi, nhiệm vụ hoàn thành đạt được 10 tích phân, nhiệm vụ thất bại nhận trừng phạt sét đánh.]

Văn Khanh cười nhạo, cô vì đề phòng đối phương sử dụng các loại trừng phạt tinh thần nên mới để hệ thống dung hợp ở đầu ngón tay. Đầu là nơi trọng yếu nhất, nếu bị hệ thống dung hợp thì chắc chắn sẽ bị nó khống chế, đối phương có thể lợi dụng tinh thần để trừng phạt cô.

Đương nhiên, nhiệm vụ thành công cũng có khen thưởng, nhiều nhất chính là tích phân, đạt được tích phân có thể mua đồ vật trong thương thành. Cái gì mà dung dịch cải tạo gen, dung dịch nhanh chóng khép lại vết thương, luyện thể thuật,... thật ra đều là bên này đặt đơn, Alba Lạc sẽ chuyển phát nhanh từ Liên minh tới, dùng hệ thống ẩn hình chuyển phát nhanh, chế tạo ra cảnh tượng đồ vật xuất hiện từ trong hư không.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 122

Edit: Y

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

"Tích phân có lợi ích gì?" Văn Khanh biết rõ còn cố hỏi.

[Tích phân có thể dùng để đổi vật phẩm trong thương thành, ví dụ như thuốc để tăng tố chất thân thể, cải tạo gen, thuốc trị thương và nâng cao tinh thần lực, còn có các loại thuật rèn thể, đồ ăn tích trữ khi mệt thể, vân vân, đều là những vật phẩm cần thiết cho cô lúc này.]

Alba Lạc cố ý nói như vậy, đưa ra dụ hoặc để Văn Khanh mắc câu, hẳn không tin cô sẽ không động tâm!

"À." Văn Khanh phản ứng bình thường, hoàn toàn không giống như dự đoán.

À? Chỉ như vậy? Alba Lạc ngu người [Đó chính là thuốc cải tạo gen đó! Cô có biết thuốc cải tạo gen là cái gì không? Có nó, thân thể của cô sẽ được cường hóa, cũng có nghĩa là tỉ lệ sống sót của cô sẽ cao hơn! Mà thuật rèn luyện thân thể ở tinh tế so với thuốc cải tạo gen còn trân quý hơn, cô tu luyện rồi sẽ biết nó thần kỳ thế nào! Còn đồ ăn, ở mặt thể thứ khan hiếm nhất chính là thức ăn, hệ thống dinh dưỡng giúp cô một ngày 48 tiếng không hề cảm thấy đói khát! Điều này có nghĩa là cô không cần phải tranh đoạt thức ăn với người khác....]

Alba Lạc cho rằng Văn Khanh không biết mấy thứ này có giá trị gì, cho nên mới không có ham thích làm nhiệm vụ, vì vậy kiên nhẫn giải thích cho cô một phen.

Nhưng Văn Khanh vẫn là bộ dáng kia, không hề để ý chút nào, thậm chí còn có chút thất vọng: "Chỉ có những thứ này thôi sao? Không có một viên đan dược thoát thai hoá cốt như Tây Túy Đan hả?"

Alba Lạc sửng sốt một chút, đó là thứ gì?

"Không có thuốc nào chỉ cần uống một viên thì da lập tức trắng lên, thân thể gầy gò biến thành hoàn mỹ sao?"

"Không có sách sử dụng kỹ năng? Lưỡi dao gió? Cầu lửa? Dao băng?"

[.....]

"Không có không gian có thể gieo trồng lương thực, nuôi động vật nhỏ trong nông trường?"

[.....]

"Không có các loại đồ ăn vặt, mỹ thực Trung Hoa tám món chính, tứ đại phong vị sao?"

[.....]

.....

"Cho nên, hệ thống cái gì cũng không có thì có ích gì chứ?"

Cần... anh...thì....có ích gì.

Alba Lạc hổ thẹn, bị cô nói như vậy, hình như đúng là hẳn rất vô dụng!

Hả? Không đúng, hẳn là hệ thống nguy trang, mục đích là chơi trò chơi! Alba Lạc bỗng nhiên phản ứng lại, thẹn quá hóa giận.

[Cho dù bốn hệ thống cái gì cũng không có, cô vẫn phải đi hoàn thành nhiệm vụ, nếu nhiệm vụ thất bại thì phải nhận trừng phạt, tôi tin rằng cô chắc chắn sẽ không thể chịu nổi trừng phạt đâu!]

Văn Khanh không nói gì, dụ ngọt không được liền cưỡng bức, đủ ti bỉ.

"Anh có thể thử xem."

[Cô nói vậy là có ý gì?]

Văn Khanh không hề để ý tới hẳn, cô đi vào phòng bếp kiểm tra một chút, nước và điện đều đã ngừng, nhưng ga vẫn còn có thể dùng, đây là một tin tốt. Văn Khanh múc nước trong thùng nước bên cạnh bếp đổ vào bồn, cô rửa sạch sẽ nồi niêu xoong chảo, sau đó từ trong không gian lấy ra hai cân sườn heo, cắt thành từng cục – rửa sạch – ngâm nước..... Cô chuẩn bị làm món sườn xào chua ngọt.

Đương nhiên không phải vì cho chính mình ăn, mà là.....

—— cô muốn phát sóng trực tiếp làm mỹ thực ở mặt thể!

Vừa nghe đúng là không thể tưởng tượng nổi, nhưng hành động này cô bất đắc dĩ phải làm. Mặt thể đã buông xuống, không thể nghịch chuyển, nếu con người đoàn kết nhất trí thì nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn này. Nhưng mặc dù không có liên minh tinh tế nhúng tay vào, việc nhân loại đoàn kết nhất trí cũng là cực kỳ khó khăn. Đối diện với khó khăn, lòng người hiểm ác càng được phóng đại, trật tự sụp đổ, đạo đức mất sạch, mà dị năng xuất hiện cũng làm hệ thống pháp luật không còn áp dụng được nữa.

Lúc này, bất luận nhân tố bên ngoài nào cũng có khả năng ép chết con người, nhưng buồn cười nó cũng là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Địa Cầu.

Trong nguyên tác. Có bảy người được chọn là "Người may mắn", bị kẻ độc thủ phía sau thúc đẩy giết hại lẫn nhau, sau lần tuyển chọn may mắn này, nhân loại bắt đầu giảm mạnh, thẳng đến cuối cùng chỉ còn lại có một người, người này chính là vai chính —— Diệp Cung.

Diệp Cung vốn dĩ là bộ đội đặc chủng, sau mặt thế, hãn dẫn dắt huynh đệ mình tự thành lập căn cứ. Hãn giống với Lâm Văn Khanh, chưa từng có ý ý lại hệ thống, hơn nữa, đối với hệ thống luôn có sự hoài nghi, cuối cùng còn phát hiện ra âm mưu của hệ thống. Hãn muốn ngăn cản âm mưu to lớn này, nhưng những người khác đã bị hệ thống dùng các loại vật phẩm mê hoặc thần trí, Diệp Cung cũng hữu tâm vô lực, cuối cùng ngăn cản không thành, còn bị cuốn vào vòng chém giết. Mà sau khi sáu căn cứ kia diệt vong, hãn không chịu nổi đau khổ này, cuối cùng lựa chọn lấy cái chết để tạ tội.

Cho nên, đây là một bộ tiểu thuyết đầy bi kịch, không chỉ vai chính bi kịch, cả nhân loại cũng bi kịch.

Nhìn chung toàn bộ tiểu thuyết, bảy cái trí năng hệ thống cùng với chủ nhân sau lưng chúng nó chính là cọng rơm cuối cùng ép chết nhân loại. Làm sao để hoá giải áp lực này, biện pháp đơn giản nhất chính là giết chết sáu người kia. Nhưng, thứ nhất, năm người khác thì không nói, chỉ riêng Diệp Cung là Văn Khanh không thể hạ thủ được; thứ hai, ai có thể cam đoan sau khi giết sáu người này xong bọn chúng sẽ không tuyển chọn thêm sáu người khác. Cho nên cần thiết phải biết nguồn gốc rõ ràng mới có thể hoàn toàn giải quyết được cái tai hoạ ngầm này.

Nhưng Văn Khanh lại không có cách nào vượt qua không gian vũ trụ, để đi tìm bọn họ, với trình độ khoa học kỹ thuật của địa cầu thì không thể nào

chế tạo ra phi thuyền. Vậy thì cũng chỉ còn cách dụ dỗ bọn họ ở lại đây, cho nên.....

—— có thứ mỗi nhử nào mê người hơn mỹ thực của Trung Hoa chứ?

Đây mới là mục đích chân chính khiến Văn Khanh mở phát sóng trực tiếp mỹ thực.

*

Sau khi Alba Lạc bị Văn Khanh chối bỏ liền phiên chán không thôi, hẳn dùng hệ thống định vị tọa độ Văn Khanh, sau đó căn cứ tọa độ tìm được nơi phát sóng trực tiếp, vừa lúc cũng có một màn hình đang chiếu chương trình phát sóng của cô, Alba Lạc liền đem hình ảnh trên màn hình chuyển đến trí não của mình.

"Lớn lên cũng được đó!" Alba Lạc ở trong lòng tán thưởng một câu, sau đó tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào người trên màn hình. Hẳn nhìn cô từ từ rửa sạch mâm tròn, động tác không nhanh không chậm, so với thợ cơ giáp sửa chữa còn muốn tinh tế hơn. Alba Lạc mê man một giây, rời khỏi màn hình, nhìn các màn hình phát sóng trực tiếp khác vẫn là cảnh tượng đào vong ở mặt thế, hẳn mới vào phòng phát sóng trực tiếp lại.

Làm gì vậy? Hẳn suýt chút nữa tưởng rằng nơi cô ở không phải là mặt thế! Người khác tất cả đều bận rộn chạy trốn, còn cô thì một chút động tĩnh cũng không có!

Alba Lạc nhìn cũng sốt ruột thay. Ngay lúc hẳn muốn chui vào hệ thống mạng chửi, thì đột nhiên nhìn thấy người trên màn hình lấy ra hai cục xương từ trong không gian!

"Đây là.....Không gian?"

Alba Lạc cực kì khiếp sợ, ở trong tinh tế, không gian cũng là đồ vật vô cùng hiếm có, không ngờ rằng một người ở tinh cầu cấp F lại có được!

Lúc này Alba Lạc đã không thể bình tĩnh, vội vàng phát bưu kiện báo cáo việc này cho cấp trên, sau đó tiếp tục nhìn chăm chăm vào người trên màn hình.

Hắn thấy đối phương chặt hai cục xương kia ra rồi rửa sạch, sau đó bỏ vào trong nước, vớt ra, thay nước mới, lại bỏ vào trong..... Hắn biết là cô đang xử lý đồ ăn, trong sách cổ liên minh có ghi lại phương pháp xử lý đồ ăn này, đáng tiếc ở liên minh tinh tế nó sớm đã thất truyền.

Trong màn hình, Văn Khanh vớt sườn heo đã chiên vàng ra, sau đó bắt đầu nêm gia vị, nước, đường, rượu, nước tương, dấm, sốt cà chua,..... Nước sốt chấm có màu caramel, màu sắc tươi sáng, thoạt nhìn vô cùng mê người. Cô nhắc nồi lên, xào hành gừng, cuối cùng đổ xương sườn vào trong nồi xào chung với nhau.

Văn Khanh cố ý lựa một chiếc đĩa trắng, màu sắc tươi sáng bày ngay ngắn ở giữa mâm, rưới nước sốt xung quanh, cực kì đẹp mắt. Đương nhiên, hương vị cũng rất ngon miệng, đối với đám người tinh tế mà nói, mùi, vị bọn họ không cảm giác được nên phải lấy sắc đoạt ánh nhìn của bọn họ.

Văn Khanh lấy đũa gắp một cục, đặt ở chóp mũi người một chút, sau đó hưởng thụ nhắm mắt lại, cực kì khoa trương nói: "Chính là hương vị này, chua chua ngọt ngọt, thiên đường là đây chứ đâu." Sau đó cô lại nếm thêm một miếng, dùng ngữ khí càng khoa trương hơn nói: "Trời ơi! Ăn ngon quá! Ăn ngon đến mức muốn nuốt cả đầu lưỡi vào trong bụng!"

Alba Lạc ở trước màn hình nhìn không được nuốt nước miếng, mắt trông mong nhìn cô tiêu diệt từng cục sườn một, cuối cùng thật sự nhìn không nổi nữa hỏi cô: [Thật sự ăn ngon như vậy sao?]

"Ai? Sao anh biết tôi đang ăn cái gì?"

Alba Lạc cả kinh, vội vàng hoàn hồn: [Tôi có thể rà quét số liệu từ thân thể của cô, đương nhiên có thể biết cô đang làm gì!]

"À, vậy sao."

Alba Lạc nhẹ nhàng thở ra, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là bại lộ rồi!

[Cô đang ăn cái gì vậy?]

"Cái này là sườn xào chua ngọt, một món mỹ thực cực kì kinh điển của Hoa Hạ. Chua ngọt ngon miệng, không dầu không ngấy, hương vị tươi ngon, cắn vào một ngụm, hương vị tươi ngon toả ra khắp miệng, đầu tiên anh sẽ cảm nhận được nước đường chua ngọt, giống như hương vị của mỗi tình đầu, sau đó là mùi thịt....."

Hầu kết Alba Lạc trượt lên trượt xuống, cố nén nước miếng chảy xuống:
[Đừng nói nữa!]

Miêu tả rõ ràng như vậy làm gì, bây giờ càng muốn ăn thì phải làm sao đây?

Không chỉ có hẳn, sau khi hẳn báo lên chuyện Văn Khanh có thể có không gian, mặt trên cũng có người chú ý đến phát sóng trực tiếp của cô, nhưng không gian còn chưa bị phát hiện thì đã bị mỹ thực hấp dẫn.

"Đây là cái gì?"

"Mỹ thực từ thời kỳ Trung cổ sao?"

"Thoạt nhìn ăn rất ngon!"

"Người Lam tinh đều ăn cái này sao?"

"Không biết, nhưng có thể làm một đề tài để nghiên cứu thử."

.....

Trừ lần đó ra, cũng có vô số công dân của liên minh chú ý tới phòng phát sóng trực tiếp này, nhưng dù sao cũng chỉ là một cái phát sóng trực tiếp trong mười vạn cái, tạm thời còn không thể trở hết tài năng được, lực chú ý còn chưa nhiều. Nhưng phần lớn người chú ý đều là do nghe Văn Khanh miêu tả hương vị quá hấp dẫn, hơn nữa thoạt nhìn cũng thật mê người!

Alba Lạc là người bị trúng độc sâu nhất, trơ mắt nhìn Văn Khanh ăn hết một đĩa sườn xào chua ngọt, còn đang hận không thể liếm sạch sẽ nước đường dính trên đĩa, nhưng hẳn chỉ có thể liếm màn hình!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 123

Edit: Như

Beta: Miêu Nhi

Ăn cơm xong, Văn Khanh đeo ba lô đã chuẩn bị, cầm gậy bóng chày bước ra ngoài.

Nơi này là một khu biệt thự mới do đó ở tiểu khu gần như không có người. Ít người, đồng nghĩa với việc ít tang thi, trên đường chỉ có lác đác vài con tang thi đang lang thang không có mục tiêu.

Văn Khanh đạp chiếc xe nhỏ màu vàng chạy ngang qua, cố tình dừng lại quan sát một chút.

Tròng mắt xám trắng mang theo tơ máu, làn da thô cứng, trắng xanh, móng tay dài sắc nhọn, cơ thể khô khốc như mất hết nước, dáng vẻ không khác cương thi là mấy. Nếu cô đoán không nhầm thì bộ dáng tang thi trong các tiểu thuyết cũng giống như thế này.

Văn Khanh thu lại linh khí hộ thể, tang thi nam mặc đồng phục đang đứng bất động ngay trước mặt cô lập tức quay lại, lao về phía cô. Sau khi Văn Khanh né tránh, dùng linh khí bao quanh người lại, ngay tức khắc nó giống như mất đi mục tiêu, mờ mịt chuyển động cái đầu cứng đờ của mình.

Xem ra tang thi không cảm nhận được linh khí. Nghĩ vậy Văn Khanh an tâm, có linh khí "ngăn cách", nếu chúng không động đến cô, cô cũng sẽ không chủ động ra tay xử lí.

Văn Khanh cười xe đạp, chậm rãi nhàn nhã như đang dạo chơi. Hệ thống livestream ngay trước mặt cô vô cùng tận chức tận trách bay theo. Mà ở phía trước màn hình, Alba Lạc rất đau đớn chua xót, tại sao người chơi của hẳn lại khác những người khác như thế! Có phải tận thế không vậy? Cô tỏ ra một chút lo lắng như những người khác không được hay sao!

"Cô ấy không bị tang thi cắn?"

"Là do có dị năng sao? Dị năng gì vậy?"

"Cô ta đang đi cái gì vậy?"

"Hình như là phương tiện giao thông thời Trung cổ đó."

"Tốc độ rất chậm hơn nữa không có gì bảo hộ, không phải rất dễ bị tang thi tấn công hay sao?"

"Sao cô ấy không đi tranh đoạt thức ăn? Không phải nói bọn họ một ngày phải ăn ba bữa hay sao?"

"Nghiên cứu mới nhất của các chuyên gia, cái thứ cô ấy đi gọi là xe đạp, là một loại phương tiện giao thông thời Trung cổ, dựa vào sức người mà vận hành. Quan trọng nhất chính là thứ này không cần tiền, miễn phí sử dụng, tất cả mọi người có thể dùng chung, vô cùng thuận tiện để di chuyển."

"Trời ạ! Phúc lợi của Lam tinh thật tốt! Phương tiện giao thông còn có thể dùng chung! Kiến nghị Chính phủ liên minh học hỏi Lam tinh, đưa tàu chiến dùng chung đi."

Trí tưởng tượng của người xem đã bay xa liên tưởng từ xe đạp công cộng đến việc dùng chung tàu chiến, trên màn hình bị các bình luận chiếm đầy, đáng tiếc Văn Khanh không nhìn thấy được. Cô đạp xe ra ngoài cửa khu chung cư, theo hướng Bắc, đi vào thành phố.

Nơi ở của Văn Khanh nằm ở phía Nam vùng ngoại thành, ra khỏi tiểu khu là đường quốc lộ - con đường chính đi qua Ninh Thành. Ninh thành chỉ là một thành phố hạng ba, địa hình bằng phẳng, dân cư đông đúc, với điều kiện như thế nơi này căn bản không phải là một địa điểm tốt để dừng chân, rất dễ dàng bị làn sóng tang thi tấn công.

Trong nguyên tác, Lâm Văn Khanh sở dĩ lựa chọn thành lập căn cứ ở chỗ này, thứ nhất vì đây là nơi sinh ra và lớn lên, rất quen thuộc với cô. Hai là vì Ninh Thành là thành phố công nghiệp chế biến thực phẩm, nơi này và Lạc Dương là hai khu đô thị công nghiệp lương thực lớn nhất, tài nguyên chế biến vô cùng phong phú. Ba là vì phía Nam cách Ninh Thành chưa đến trăm dặm là quân khu tỉnh. Lúc mặt thế mới nổ ra, vũ khí quân sự vẫn còn rất hữu dụng - Ba nguyên nhân này khiến Lâm Văn Khanh quyết định thành lập căn cứ của mình.

Văn Khanh tuy không tính thành lập căn cứ nhưng vẫn lựa chọn ở lại là vì nơi này phát sinh một số tình tiết quen thuộc trong cốt truyện.

Đi dọc theo hướng Bắc vào thành phố, ban đầu đường đi còn khá thông thoáng nhưng càng vào gần trung tâm thành phố thì đường càng bị tắc nghẽn. Ô tô, xe máy, xe buýt chen chúc vào nhau, đường hoàn toàn bị ùn tắc, không còn cách nào, Văn Khanh đành phải dựng xe đạp bên đường, điều tiết lại giao thông.

Văn Khanh điều tiết linh khí đẩy xe, đưa các loại phương tiện giao thông đang lộn xộn, đem từng chiếc điều chỉnh qua bên dây phân cách, khai

thông đường phố, tuyệt đối không xuất hiện việc dừng xe ẩu. Văn hóa giao thông phải bắt đầu từ chính bản thân.

[Quái! Đây là công nghệ đen gì vậy?]

Alba Lạc hoàn toàn bị shock, hành động của Văn Khanh khiến tinh thần của hắn chấn động một hồi, cách một khoảng xa di chuyển vật, sao có thể làm được?

Văn Khanh chậm rãi từ tốn nói: "Bất ngờ quá phải không! Đừng nóng vội, bất ngờ cho anh còn nhiều lắm." Cuối cùng, cô lại ý vị thâm trường nói thêm một câu: "Trái Đất không đơn giản như anh tưởng tượng đâu."

"Castro nguyên soái - người có tinh thần lực tối cao của Liên minh cũng chưa thể cách không di chuyển vật, đây không phải là dị năng tinh thần lực chứ?"

"Cô ấy có thể thức tỉnh loại năng lực kì quái như vậy?"

"Chẳng lẽ có mình tôi thắc mắc cô ấy luôn lăm bằm lằm bầu nói chuyện? Bên cạnh cô ấy không có ai khác chứ?"

"Càng nghĩ càng thấy sợ, bên người cô ấy sẽ không có thứ chúng ta nhìn không thấy đó chứ?"

"Theo nguồn tin tức chưa được kiểm duyệt, thượng úy Tái Nhân Tư Thản tổ chức một trò chơi ở Lam Tinh - cải trang thành hệ thống thông minh lựa chọn người chơi cùng tranh tài, cô ấy chắc là một trong số những người may mắn đó."

"Thật hay giả vậy?"

"Là sự thật, tôi cũng nghe nói qua."

"Cạn lời, còn có thể tổ chức trò chơi như vậy nữa!"

"Không vi phạm pháp luật của Liên Minh sao? Không phải không cho phép xâm phạm quyền lợi của công dân mà?"

"Không có trong bản đồ của Liên Minh, bọn họ không phải công dân của Liên Minh."

- - - - -

Văn Khanh cũng không che dấu đối thoại của mình với hệ thống, mục đích là để tất cả mọi người đều biết, chẳng lẽ không có ai can thiệp vào sao?

Khi đi ngang qua một nhà hàng vịt lâu năm, Văn Khanh nói với Alba Lạc: "Nói cho anh biết, đây là nhà hàng vịt lâu đời ngon nhất khu này. Người ở thành phố khác gần đây còn ghé sang mua. Công thức bí truyền ba đời, hương vị vịt vô cùng tuyệt vời. Cay nồng chưa đã, nhất định phải cay đến ngất. Cay cả người ra đầy mồ hôi, miệng nóng rực như vậy mới vui."

Nhìn bên ngoài thì có vẻ như là cô đang nói chuyện với Alba Lạc, nhưng thực tế cô đang nói với toàn bộ người xem livestream ở Liên minh. Vừa nói vừa nuốt nước miếng không ngừng, mà người xem trước màn hình cũng theo bản năng nuốt nước miếng theo.

"Tôm hùm đất xào cay của nhà này cũng khá ngon, mẻ tôm vừa to vừa tươi, ông chủ là người phúc hậu, tôm được xử lí sạch sẽ, nêm nếm vừa miệng. Một bát tôm hùm đất xào cay đỏ rực, tận ba bốn người ăn cũng không hết."

"Hoành thánh của nhà này thì khỏi phải nói! Vỏ bánh mỏng mềm, nước súp phong phú đa dạng. Nước dùng chính được ninh từ xương ống, sau khi ninh kỹ nó sẽ tiết ra nước cốt màu trắng ngà, rắc thêm hành lá thái nhỏ, thêm chút sa tế đỏ tươi, tôm khô cùng rong biển là ăn được rồi. Tôi còn thích rắc thêm tí tiêu xay, uống một ngụm nước súp, rồi ăn một miếng hoành thánh, ôi hương vị ấy... Ngon đến nỗi làm người ta lú cả lưỡi."

"Xiên nướng của nhà này cũng ngon cực kì. Thịt dê thịt bò đều được ông chủ đi lựa từ sáng sớm, dùng bí quyết ướp sốt đặc biệt ướp thịt trong tám giờ, đến buổi tối lấy ra nướng. Thịt dê và thịt bò được đặt ở trên giá, nướng đến khi hương thơm tỏa ra. Mùi hương đó qua mấy con phố đều có thể ngửi được. Phía trên rắc thì là, thêm bột ớt, lại thêm chút vừng rang.....Ôi trời ơi không thể chịu nổi nữa, càng nghĩ nước miếng càng chảy ra khắp khoang miệng."

Trước màn hình, Alba Lạc cùng với những người xem khác vô cùng ai oán, cô là đang đẩy mạnh tiêu thụ đồ ăn sao? Sao lại miêu tả một cách hấp dẫn, chi tiết như vậy làm gì?

"Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao người ở Lam Tinh một ngày ăn ba bữa, ăn xong còn ăn trái cây, trà chiều, thêm bữa khuya nữa cơ. Nếu là tôi, có khi phải ăn tận mười bữa ấy chứ."

"Thật không thể tưởng tượng nổi, trước kia tôi còn cười người của Lam Tinh lạc hậu, không có biện pháp bổ sung dinh dưỡng lâu dài, mỗi ngày đều phải lãng phí ba giờ ăn cơm, hóa ra bọn họ ăn những thứ này...Thiếu hiểu biết thật đáng sợ!"

"Có đường hàng không khai thông đến Lam Tinh hay không? Tôi muốn ăn vịt, ăn hoành thánh, sườn heo chua ngọt, tôm hùm đất xào cay....."

"Chính phủ Liên Minh khi nào mới làm theo ý của công dân chúng tôi? Chuyện dùng chung tàu chiến có thể bàn sau, nhưng khai thông đường hàng không với Lam Tinh trước được không?"

" Chuyện vé không thành vấn đề, nhưng phải tiến hành thật nhanh chóng."

" +1"

" +2"

- -----

Văn Khanh vừa dọn dẹp đường phố, vừa giới thiệu ẩm thực bên đường, cô còn chưa biết kế hoạch dùng thức ăn ngon dụ dỗ người của tinh cầu đã có hiệu quả.

Vì đã có kinh nghiệm tích lũy từ trước, Văn Khanh khống chế linh khí vô cùng thuần thực, điều khiển một cách dễ dàng, chỉ đâu làm đó. Do vậy không cần tốn bao nhiêu sức, cô đã khai thông được nửa con phố. Động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên hấp dẫn đám tang thi cùng đám người đang trốn ở góc khuất nào đó.

Tang thi thì dễ giải quyết, Văn Khanh mở rộng phạm vi linh khí bảo vệ, tạo ra một vòng linh khí hộ thể có đường kính 3m trong không khí. Tang thi đến gần sẽ bị linh khí ngăn lại bên ngoài, không thể tiếp cận được cô. Đám người tránh ở góc khuất nhìn xem lại không thể hưởng được đặc quyền đó.

Vốn dĩ cũng có không ít người phát hiện ra cô, nhìn thấy cô đứng giữa đám tang thi điều tiết đường phố, vô cùng khiếp sợ lại khó có thể tin được. Bọn họ không hề nghĩ tới mặt thế rồi mà còn có người làm việc tổn công vô ích đến vậy.

"Đầu óc cô ta có bệnh hả?"

Bên trong siêu thị, hơn hai mươi người cả nam lẫn nữ nấp sau kệ hàng hóa xuyên qua cửa kính quan sát bên ngoài, một thanh niên thấp giọng nói: "Đầu óc cô ta có bệnh hay không không biết, nhưng mà cô ta có dị năng..."

"Dị năng này cũng hữu dụng thật đó! Miễn dịch tang thi, còn có thể cách không khí di chuyển vật thể. Quả thực là rất thuận tiện trong việc cướp đoạt thức ăn thời mặt thế."

"Nhưng vì sao lại đi khai thông đường phố?"

"Rèn luyện dị năng? Không phải là giữ gìn trật tự giao thông tạo ra một thành phố có nếp sống văn minh đó chứ?"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 124

Edit: Như

Beta: Miêu Nhi

Văn Khanh quay đầu, mỉm cười nói với những người đứng ở đằng sau mặt kính: "Không sai, tôi đúng là đang giữ gìn trật tự giao thông."

Mọi người: "..."

Văn Khanh vừa dọn đường, vừa nói: "Không phải Ninh Thành đang xin chúng chỉ đô thị văn minh hay sao? Là một công dân tốt của Ninh Thành, chúng ta muốn giành vị trí thành phố xinh đẹp nhất nước thì phải nỗ lực xây dựng từ chính nơi chúng ta sống, thành phố là nhà của chúng ta, nếp sống văn minh cũng phải dựa vào đại gia đình chúng ta."

Mọi người: "...". Chắc chắn là đầu óc có vấn đề.

Vừa thấy vẻ mặt của bọn họ, Văn Khanh liền biết bọn họ nghĩ gì. Cô dừng động tác lại, ngửa mặt 45° nhìn lên trời, từ từ thở dài: "Vô luận thế giới này biến thành bộ dáng gì, chúng ta nhất định phải luôn hi vọng một điều rằng tai nạn sẽ qua đi, những khổ sở sẽ dần biến mất, một ngày mai tươi sáng nhất định sẽ đến. Tôi thật sự tin tưởng, diện mạo của Ninh Thành nhất định sẽ khôi phục, mọi người cũng sẽ trở về cuộc sống an ổn vốn có."

Những lời nói như rót vào lòng người một bát canh gà nóng hổi, nghe những lời nói về cuộc sống tươi đẹp khi xưa khiến hốc mắt con người ta không khỏi nóng lên. Tang thi, mặt thế bất ngờ xảy ra làm đảo lộn sự bình yên vốn có, không phải ai cũng chấp nhận được sự thật tàn khốc này, cũng không phải ai đều có thể trong tích tắc thích ứng được sự hỗn loạn của mặt thế. Sợ hãi, lo âu, mê mang, lo lắng cũng là cảm giác của mỗi người ở hiện tại, lúc này đây thứ bọn họ cần không phải đồ ăn mà là niềm hi vọng khiến họ an ổn trở lại, nói cho bọn họ biết, không phải sợ, này hết thảy đều sẽ là quá khứ.

Đều sẽ là quá khứ...

Hóa ra đầu óc của cô không phải là có vấn đề mà là đang nuôi dưỡng niềm hi vọng cho bản thân, cũng đang chờ đợi một tương lai tươi sáng ở phía trước.

"Vì vậy mọi người đừng vội nản lòng, cũng đừng gục ngã. Trung Hoa của chúng ta qua năm ngàn năm lịch sử đã biết bao lần bị ngoại xâm dòm ngó xâm lược, bao nhiêu lần gặp cảnh nước mất nhà tan, nhưng dù cho đao của kẻ địch kề cổ chúng ta, bom oanh tạc thân xác chúng ta đều không thể làm cho chúng ta khuất phục, càng không thể khiến chúng ta khom lưng cúi đầu. Lần này cũng thế, không ai có thể khiến ta gục ngã, trừ chính chúng ta."

Lời này quá khó tiếp nhận, chính Văn Khanh cũng phải đỏ mặt, nhưng những người khác nghe được lại trở nên phấn chấn. Đúng vậy, dân tộc Trung Hoa hùng dũng hiên ngang ngàn năm, nguy hiểm nào chưa từng vượt qua chứ? Kháng chiến tám năm cuối cùng đều thắng lợi, tang thi không có tư duy đáng sợ bằng quân Nhật năm ấy sao? Đất nước Nhật Bản thả bom khí độc, chế tạo súng trường, súng ngắn, nhận dạng chiến lược, phối hợp chiến thuật, tang thi có thể làm được sao?"

"Nói rất đúng, không có trở ngại nào có thể ngăn ta, chỉ cần chúng ta đoàn kết nhất trí, tang thi gì đó nhất định sẽ bị tiêu diệt."

"Tin tưởng chính phủ và quân đội sẽ không bỏ mặc chúng ta, trước mắt đồng tâm hiệp lực cùng vượt qua cửa ải khó khăn này đã, chờ cứu viện đến thì ổn thôi."

"Tang thi tuy đáng sợ nhưng thứ đáng sợ hơn chính là bản thân ta đánh mất ý chí chiến đấu."

- -----

Lòng nhiệt huyết chiến đấu của quần chúng được khơi dậy, biểu tình kích động nêu lên ý kiến cá nhân. Văn Khanh cảm thán, con người sao.... Là một loại sinh vật rất kiên cường, chỉ cần một chút hy vọng là có thể kiên trì sống sót. Cô bằng lòng tin tưởng bản tính của con người vốn đã thiện lương, thời đại mạt thế ghê tởm đều là do bất đắc dĩ. Thế giới này vẫn có nhiều người tốt, thịnh thế thái bình, hăng hái làm việc thiện, tình người vẫn còn đó, chỉ là do mạt thế, đến việc sống sót cũng trở nên khó khăn thì còn nhớ tới đạo đức gì nữa chứ?

Cô nhận được sự tin tưởng từ những người xa lạ, cũng nguyện ý đem hơi ấm truyền lại. Vì vậy, cô cũng không keo kiệt truyền ít cảm hứng, biết đâu có người nhận thì sao?

Hiệu quả vô cùng rõ ràng, mặc kệ về sau như thế nào, ít nhất tại thời khắc này trong lòng bọn họ còn có hy vọng. Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều tiếp nhận, có không ít người đối với lời nói của cô khịt mũi coi thường, thậm chí cảm thấy ý tưởng đó thật quá ngây thơ buồn cười.

"Quá ngây thơ rồi! Mạt thế đã đã đến, chỉ có tích cực chủ động thích ứng thế giới, nắm chắc đường đi nước bước mới có thể đoạt được một vị trí ở mạt thế này. Cứ đắm chìm trong ổn định của quá khứ, sớm muộn gì cũng có một ngày ngã xuống do thất bại."

Một nam thanh niên đeo mắt kính nói: "Tự thân Chính phủ còn khó bảo toàn, hơi đâu lo lắng cho chúng ta? Hiện tại đã là mạt thế ngày thứ ba, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của chính phủ và quân đội đâu, còn chưa đủ rõ nói lên vấn đề sao?"

Lời vừa nói ra, mọi người lại đều trầm mặc. Đúng vậy, đây là mạt thế, không phải tai nạn bình thường, ai có thể bảo đảm nhất định sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này? Nếu không có nhân tố tác động bên ngoài là Văn Khanh, ý kiến này chắc chắn vô cùng chính xác. Đôi ba câu lời nói của cô đúng thật là có thể cổ động người khác. Vốn dĩ chỉ là những con người ăn no mặc ấm, không có chủ kiến cho nên dễ dàng phấn chấn tinh thần với câu nói của Văn Khanh, cũng dễ dàng vì một câu nói của người khác mà ủ rũ mất hết tinh thần. Văn Khanh vốn dĩ cũng không trông cậy vào việc nói mấy câu là có thể làm cho bọn họ khăng khăng một mực đi theo cô, thành lập một đô thị văn minh tốt đẹp, nhưng cũng không nghĩ nhanh như vậy đã bị người ta phá đám.

Cô nhìn lướt qua anh chàng đeo mắt kính đang nói kia, ngoài ý muốn phát hiện anh ta lại là một trong hai cố vấn của Lâm Văn Khanh trong nguyên tác, khó trách có thể dễ dàng phá vỡ viễn cảnh tốt đẹp mà cô đang diễn tả. Cô biết rõ với thực lực của mình hiện tại không đủ sức khiến người khác tin phục, trên trời đâu tự dưng rơi xuống bánh có nhân, Hạ Bích không tin cũng là chuyện bình thường, cô không bắt buộc anh ta phải đồng ý với quan điểm của cô, chẳng qua đối với một số người khác lời nói của cô như đang tiếp thêm cho họ một chút hy vọng, có lẽ sẽ mang lại một số năng lượng hữu ích.

Nghĩ về điều đó, Văn Khanh hơi mỉm cười, nói với Hạ Bích: "Sao anh lại nghĩ không thực hiện được? Không bằng chúng ta đánh cược, đánh cược xem tôi có thể khôi phục được Ninh Thành hay không."

Hạ Bích cau mày, vẻ mặt không ủng hộ: "Không cần lấy loại chuyện này ra để đánh cược, nếu thất bại, hậu quả tôi với cô đều gánh vác không nổi."

Mặc dù là đang trong tình cảnh trốn chui trốn lủi, Hạ Bích vẫn duy trì thần sắc phong độ như cũ, quần áo sạch sẽ, tóc tai gọn gàng, bộ dáng nhanh nhẹn. Trừ bỏ khuôn mặt lộ chút mệt mỏi thì quả thật nhìn không ra chút chật vật nào, chẳng khác gì hạc giữa bầy gà với đám người xung quanh.

"Ninh Thành có số lượng dân cư dày đặc, số lượng tang thi cũng không phải ít. Theo như tôi quan sát, có từ một phần tư đến một phần ba người đã thi hóa, mà con số này còn đang tăng, khả năng Ninh Thành sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Thế nên cách tốt nhất chính là rời đi." Hạ Bích đẩy đẩy mắt kính, vô cùng bình tĩnh phân tích.

"Có lẽ cô rất mạnh, dị năng cũng có chỗ khác lạ, nhưng siêu anh hùng cứu cả thế giới loài người không tồn tại. Tôi không ủng hộ quan điểm của cô, nhưng vô cùng cảm kích cô đã dọn sạch con đường. Vốn dĩ tôi chuẩn bị lái xe ra khỏi thành phố để đến quân khu, chỉ là đường ra khỏi thành phố bị tắc nghẽn nên mới bất đắc dĩ trốn ở chỗ này. Hiện tại cô đã khai thông đường, tôi sẽ tiếp tục đi theo hướng nam. Tôi làm không được hành động chí công vô tư như vậy, nhưng đối với hành động của cô tôi rất là cảm kích, cảm ơn cô. Cuối cùng tôi xin khuyên cô một câu, nên rời đi càng sớm càng tốt."

Sau đó, anh ta lại quay đầu nói với những người khác bên trong siêu thị: "Đồ vật ở nơi này, tôi chỉ lấy một thùng mì ăn liền, một thùng nước, mọi người không có ý kiến gì chứ?"

Bấy nhiêu đồ vật so với cả siêu thị này quả thật không tính là cái gì, do đó không ai có ý kiến gì. Vì thế Hạ Bích liền mang theo hai thùng lương thực nhanh chóng chạy ra ngoài, lái xe rời đi trước khi tang thi kịp phản ứng.

Văn Khanh không nói gì, bất động thanh sắc nhìn anh ta rời đi. Cô thích lối tư duy của anh ta, nhưng có đôi khi quá lý trí cũng chưa chắc là chuyện tốt. Sau đó cô quay đầu nhìn về phía những người còn lại trong siêu thị: "

Mọi người muốn đi đâu? Cũng muốn đi quân khu giống anh ta, hay ở lại cùng nhau xây dựng Ninh Thành? Hoặc cũng có thể lựa chọn khác?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tiện đà thấp giọng thảo luận.

Văn Khanh đứng ở bên ngoài siêu thị, về mặt nhìn người bên trong, mấy tên tang thi đi qua đi lại ngang qua cô, nhưng hoàn toàn không tiếp cận được thân thể cô.

Không bao lâu, trong phòng đã thảo luận ra kết quả, chia làm hai đám, một bên khá đông, một bên chỉ ba người ít ỏi. Phần lớn mọi người lựa chọn rời đi, đi theo Hạ Bích đến quân khu, rốt cuộc mọi người vẫn có lòng tin rất lớn với quân đội. Nhưng bọn họ lại càng hy vọng Văn Khanh có thể xử lý sạch tang thi ở ngoài cửa, thuận tiện cho bọn họ ra ngoài.

Văn Khanh không có ý kiến, quay đầu nhìn nhóm người ít ỏi ấy hỏi: "Mọi người thì sao?"

Một người khoảng chừng hai mươi tuổi, trên mặt đầy mụn có chút thấp thỏm nói: "Chúng tôi ở lại, đi theo cô..."

Văn Khanh vừa lòng cười, anh bạn, thật tinh mắt!

"Có thể đi theo tôi, vậy ra ngoài xử lý sạch tang thi, giúp người khác thuận lợi rời đi."

Nhóm người mập mạp không thể tưởng tượng nổi, một số người khác trên mặt lại biểu lộ sự vui mừng, bọn họ không nghĩ tới cô thực sự nguyện ý giúp bọn họ xử lý sạch tang thi.

Văn Khanh không có ý kiến gì cả, có hại chưa chắc không tốt, nhất thời chiếm tiện nghi chưa chắc đã chiếm được tiện nghi. Bây giờ là lúc tang thi có năng lực yếu nhất, lúc này còn không dám đối mặt vậy thì sau này tang thi tiến hoá, bọn họ còn đường sống à? Huống hồ có cô ở bên cạnh, bọn họ

chắc chắn cũng sẽ không bị thương. Tích lũy dần kinh nghiệm giết tang thi, sau này tất nhiên có lợi rất nhiều. Cơ hội tốt như vậy, bỏ lỡ rồi sao tìm lại được? Văn Khanh giận không nói ra, nhưng cũng không đi khuyên.

Cô chỉ nhìn chăm chăm bốn người mập mạp, xem bọn họ sẽ lựa chọn làm gì.

Kết quả, bọn họ không làm cô thất vọng, do dự trong phút chốc cuối cùng vẫn đồng ý yêu cầu của cô, tìm được một cây gậy xong liền bước ra ngoài siêu thị.

Bọn họ không giống Văn Khanh có linh khí hộ thể, cho nên vừa đi ra đã bị tang thi phát hiện. Tang thi xung quanh trở nên vô cùng hưng phấn chạy tới phía của bốn người, mấy người khẩn trương lưng tựa lưng dựa vào nhau, Văn Khanh đứng ở một bên chỉ điểm: "Nhược điểm của bọn chúng là đầu, dùng gậy đánh thật mạnh, không cần sợ, tốc độ bọn chúng rất chậm, phản ứng trì độn..."

Văn Khanh một bên chú ý không để bọn họ bị thương, một bên lên tiếng chỉ điểm bọn họ kỹ xảo chiến đấu, người trong siêu thị bất an nhìn người bên ngoài chiến đấu, rốt cuộc bây giờ bọn họ vẫn có chút cảm thấy hồ thẹn, không có cách nào thờ ơ nhìn người khác vì bọn họ mà liều mạng.

Mọi người đang xem phát sóng trực tiếp cũng xôn xao bàn tán:

"Suy nghĩ thật kỳ lạ, cô ấy muốn khôi phục bộ dáng mặt thể lúc trước, đây không phải chuyện không thể nghịch chuyển sao?"

"Lợi hại, tôi lúc học cấp hai cũng từng mơ ước làm một người hùng cứu vớt thế giới"

"Hay đấy. Đã lâu chưa thấy người nào thoát tục lại tươi mát như vậy!"

"Đột nhiên thật chờ mong nhìn thấy cảnh cô ấy xây dựng lại thành phố như thế nào?"

"Nếu cô ấy có thể vực lại Ninh Thành, tôi sẽ livestream ăn phân của Hi Trùng cho mấy người xem."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 125

Edit: Ngân

Beta: Hành + Miêu Nhi

Ngay cả Alba Lạc cũng không coi trọng chí hướng lớn lao của Văn Khanh, nhưng hẳn lại nhân cơ hội nói: [Cô muốn xây dựng lại Ninh thành? Nhờ tôi đi! Có tôi trợ giúp, cô chắc chắn sẽ thành công!]

Văn Khanh hơi do dự, mấy loại thuốc biến đổi gen rèn luyện thân thể trong tinh tế mặc dù cô không cần nhưng có thể đem cho người khác mà! Cô thờ ơ nói: "Huh? Nói chút coi, anh định sẽ giúp tôi thế nào."

Alba Lạc mừng thầm, cảm thấy cánh cửa hi vọng được hé mở, người chơi của hắn trước giờ vẫn luôn đầu muối không ăn, mắt thấy những người chơi của hệ thống khác hoặc là ép buộc hoặc là dụ dỗ đều đã đi vào nề nếp, nhưng đến lượt hắn thì sao? Ngay cả để người chơi tin tưởng cũng làm không xong! Hắn có thể không vội sao? Nhưng người chơi của hắn căn bản không ra bài theo lẽ thường, đồ vật mà hắn có thể lấy ra thì đối phương tuyệt đối không thèm để ý, mà uy hiếp... Ha hả, hắn hoàn toàn không có cách nào gây ra một chút tổn thương lên người phụ nữ này.

[Xây dựng lại thành phố mà không có nhân tài là không được đâu. Tôi có thể cung cấp cho cô các loại thuốc trong tinh tế để cô chiêu mộ nhân tài. Không có đồ ăn cũng được mà? Một viên dinh dưỡng có thể bổ sung năng lượng hai ngày lận đó! Nhưng không có vũ khí thì tuyệt đối không được

nha! Trong Thương thành có pháo Laser, súng laser X quang, các loại vũ khí tiên tiến cho cô tha hồ chọn lựa! Còn có nước, chiến hạm, bản đồ phân bố tang thi,... chờ chút, chỉ có thứ cô không nghĩ ra được, chứ không có gì mà tôi làm không được!]

"Vậy đến chén cơm trứng chiên cũng làm được nữa hả?"

[...]

Sao hẳn có thể quên rằng logic của bà cô này không bao giờ theo lẽ thường nhỉ?

"Cho nên, đừng bao giờ nói cái gì cũng chắc chắn, chắc chắn quá sẽ bị vỡ mặt đó. Nhưng mà... đề nghị của anh, tôi sẽ thử một lần."

Bỗng nhiên tình thế đảo ngược khiến Alba Lạc mừng rỡ, vốn tưởng rằng lần này không thể khuyên nổi cô, vậy mà không ngờ cô lại đồng ý! Rất đáng để ăn mừng! Còn có hệ thống nào đáng thương hơn hẳn không chứ? Khóc lóc cầu xin người chơi làm nhiệm vụ! TvT

[Được, được, được, tôi nói đơn giản về nhiệm vụ một chút, giết chết mỗi con tang thi thông thường có thể đạt được 1 điểm tích phân, giết chết tang thi cấp một được 10 điểm tích phân, cứ thế mà suy ra. Điểm tích phân trong Thương thành có thể trao đổi vật phẩm, cũng có thể chuyển hóa thành kinh nghiệm để thăng cấp, chuyển hóa theo tỉ lệ 1:1, mỗi lần thăng cấp đều sẽ có quà thưởng riêng đó...]

Alba Lạc sợ Văn Khanh đổi ý, nhanh chóng phổ biến cận kề quy tắc cho cô, thậm chí hẳn còn bỏ bớt vài khâu nhiệm vụ, cố gắng để Văn Khanh có trải nghiệm nhanh gọn và trực quan nhất. Nhưng Văn Khanh không hề cảm giác được hẳn muốn tốt cho cô, trái lại cô còn không chút để tâm. Cô nhìn bốn người mập mạp dọn dẹp sạch sẽ tang thi ở cổng, sau đó nói với bọn họ rằng: "Làm không tệ, chúc mừng mấy người đã có bước tiến đầu tiên để sinh tồn ở mặt thế."

Bốn người được khen mừng rỡ hết sức, mừng không chỉ vì được Văn Khanh công nhận mà còn là bởi vì bọn hắn đã chiến thắng được sự sợ hãi trong lòng, từ một người chỉ biết trốn tránh mọi việc đã thành công biến thành người chủ động xuất kích.

Văn Khanh mở cửa bước vào siêu thị, bốn người mập mạp nối đuôi đi theo phía sau. Người bên trong thấy cô mặt không biến sắc, đáy lòng có chút rụt rè, dù sao đã được chứng kiến màn bạo lực của Văn Khanh, bọn họ tự hiểu rằng chống lại cô chính là lấy trứng chọi đá, một chút phần thắng cũng đừng hi vọng.

Ngược lại Văn Khanh không hề làm khó bọn họ, chỉ bình tĩnh nói: "Mấy người có thể đi."

Mọi người vui mừng, vội vội vàng vàng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

"Chờ chút." Văn Khanh đột nhiên gọi bọn họ lại, chỉ vào đồng hồ ăn nước uống mà họ muốn mang đi: "Cái siêu thị này là của mấy người hả?"

Đám người ngơ ngác, dáo dác nhìn nhau: "Không phải..."

"Không phải của mấy người mà cứ thế tự tiện cầm đi như này à? Không hỏi mà lấy chính là trộm!"

Trên mặt mọi người nóng bừng lên, tiếp đó lại có chút khó coi, lời này có ý gì, không cho bọn họ lấy đồ ăn ư? Nhưng với hoàn cảnh bây giờ, không có đồ ăn thì bọn họ biết sống thế nào?

Văn Khanh thu hết sắc mặt của đám người kia vào mắt, đáy lòng cười nhạt nhưng ngoài miệng lại nói: "Có thể lấy, thế nhưng đạo lý mua đồ phải trả tiền thì chắc hẳn mọi người ai cũng biết rõ rồi chứ, chủ nhân nơi này đã không còn nữa. Cho nên, các người để những loại đồ vật đáng giá lại, đặt ở trên quầy thu ngân, không thì bất cứ ai cũng đừng hòng mang đi dù chỉ là một chai nước!"

Sắc mặt của mọi người lúc này mới tốt lên một chút, tuy nói phải trả tiền, nhưng thật ra vẫn là bọn họ được lợi, đã là mặt thế thì tiền tài còn có ích gì nữa? Đồ ăn mới là thứ quý giá nhất, có thể lấy tiền mua được đồ ăn bọn họ nên mừng thầm mới phải. Thế nhưng đợi đến lúc đám người kia sờ túi, mới nhớ ra lúc chạy trốn gấp gáp, ai mà để ý đến tiền bạc mà mang theo ví chứ!

Văn Khanh lên tiếng nhắc nhở: "Đồ vật đáng giá, vàng bạc châu báu gì cũng được."

Lúc này không có cái gì quan trọng hơn tính mạng, vì vậy cho dù bụng dạ không muốn, nhưng đoán chừng vũ lực của bản thân mình so với Văn Khanh quá mức chênh lệch, bọn họ lập tức ngoan ngoãn làm theo lời cô nói.

Rốt cục đợi đến khi mấy người kia đi hết, Văn Khanh nhìn về phía bốn người mập mạp vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi, cười khẽ: "Có phải cảm thấy kì lạ vì sao tôi lại để bọn họ trả tiền rồi mới được lấy đồ ăn đi không?"

Bốn người bọn họ liền gật đầu như già tỏi, nói thật bọn họ không hiểu mục đích của cô là gì, nếu như muốn làm người tốt thì cứ dứt khoát gật đầu, trực tiếp để họ mang đồ đi là được. Bây giờ thì tốt rồi, đã để đám người kia mang đồ đi lại còn đắc tội người ta, chỉ đổi về một đồng tiền bạc vô dụng. Theo bọn họ nghĩ, số tiền này còn chẳng giá trị bằng một cái bánh bao.

Văn Khanh thu hết biểu cảm của bốn tên kia vào mắt, mỉm cười: "Bởi vì, thứ chúng ta muốn chính là duy trì một loại trật tự."

????

"Mua đồ phải trả tiền là đạo lý hiển nhiên, vậy tại sao đến tận thế lại không thể duy trì cái trật tự này? Tất cả mọi thứ đều có thể tùy ý cầm, tùy ý sử dụng, đồ dùng sinh hoạt chỉ cần cướp là có được, vậy thế giới này cho dù không tận thế thì bản thân nó cũng sẽ náo loạn lên hết. Cho nên xây

dừng lại Ninh thành, việc đầu tiên chúng ta cần phải làm là khôi phục lại trật tự."

"Mặc kệ dùng vũ lực áp chế hay bất kỳ phương pháp gì khác thì mục đích cuối cùng chính là để cho mọi người biết, nhất định phải nỗ lực mới có thành quả, không có đường tắt: không làm mà hưởng!"

Bản thân Văn Khanh có một loại khí thế khiến cho người khác không thể không tin tưởng, cô nói ra lời này mặc dù bốn tên béo không hiểu rõ, nhưng theo bản năng bọn họ lựa chọn tin tưởng cô. Dẫu sao vào thời khắc bọn họ quyết định đi theo cô thì đã không còn đường lui nữa rồi.

Văn Khanh cũng không vội, về sau thời gian sống chung với nhau còn rất nhiều, bọn hắn có kha khá cơ hội để hiểu rõ hơn về những điều này: "Bây giờ mọi người giới thiệu một chút đi."

Mấy người lúc này mới nhớ tới vẫn chưa giới thiệu bản thân, một người cười ngây ngô nói: "Tôi là Liêu Thao, mọi người đều gọi tôi là Bàn Tử."

"Tôi là Lâm Chiêm Viễn."

"Vương Hâm."

"Tổng Thanh Sơn."

Bốn người lần lượt nói tên mình, sau đó Bàn Tử tổng kết: "Bốn người chúng tôi đều là sinh viên đại học S, vốn ở cùng kí túc xá, ngày tận thế vừa lúc đang ở gần đó ăn cơm, sau khi tận thế xảy ra thì cùng nhau chạy đến siêu thị này."

Văn Khanh gật đầu, trong khoảng thời gian ngắn ngủi cùng ở trong đây, cô ước chừng đã hiểu rõ hơn về tính cách bọn họ, Liêu Thao tính tình rộng rãi, nói nhiều nhất. Lâm Chiêm Viễn tinh táo nhất, tất cả thời gian đều tương đối trầm mặc nhưng rõ ràng hắn mới là người đưa ra quyết định trong bốn

người. Vương Hâm với Tống Thanh Sơn một người hấp ta hấp tấp, một người lại chậm chạp. Bốn người bọn họ tính cách hoàn toàn khác biệt vậy mà có thể sống chung hòa hợp như thế, đúng là khiến người ta không thể ngờ được.

Hơn nữa bốn người này vận may không tệ, chưa nói đến việc không có người nào biến thành tang thi; còn vừa khéo tránh đi trường học là nơi đông người nhất, tỉnh lại thì trốn được vào siêu thị, bây giờ càng may mắn hơn nữa là gặp được cô... Tính ra vận may cũng là một loại thực lực!

"Tôi là Lâm Văn Khanh, là một người tu chân." Cô chỉ giới thiệu thân phận của mình đơn giản như vậy.

"Người tu chân?! Là người trong tiểu thuyết có thể ngự kiếm bay trên không, thoát xác thành tiên sao?"

Văn Khanh mỉm cười: "Thoát xác thành tiên thì không có khả năng, nhưng ngự kiếm bay lượn vẫn có thể." Bây giờ cô đã lên cảnh giới trúc cơ, có thể ngự kiếm.

Bốn người Bàn Tử vẻ mặt kích động: "Thì ra thật sự có tu sĩ, còn tưởng rằng tiểu thuyết đều là gạt người!" Kích động xong, Bàn Tử lại sốt ruột hỏi: "Lão đại, cô nhìn mấy người chúng tôi xem có thể tu tiên được không?"

Giống như thời niên thiếu ai đã từng trầm mê vào tiểu thuyết võ hiệp thì đều có một giấc mộng phi thực tế, bây giờ dưới sự tàn phá của tiểu thuyết huyền huyền, thiếu niên nào mà không có mộng tu tiên? Tuổi tác bốn người Bàn Tử cũng không cao, bình thường xem không ít tiểu thuyết huyền huyền. Không gặp được thì thôi đi, tình hình xuất hiện một người tu chân có thể bay lên trời chui xuống đất sao bọn họ có thể không động tâm cho được?

Văn Khanh thấy bọn họ sốt ruột, nhưng lại lắc đầu nói: "Không được, Địa Cầu đã tiến hóa hai lần, hệ thống năng lượng đã thay đổi, tu tiên cần có

linh khí, nhưng năng lượng trên Địa Cầu bây giờ không còn phù hợp để tu tiên." Lời này là nửa thật nửa giả, Địa Cầu tiến hóa hai lần là thật, hệ thống năng lượng thay đổi cũng là thật, nhưng hành tinh này từ trước đến giờ không thể tu tiên. Cô tu tiên là bởi vì có không gian, nhưng việc có không gian lại không thể nói cho bọn họ.

Vừa nghe không thể tu tiên, bốn người Bàn Tử thất vọng không thôi, Văn Khanh lại nói: "Mọi người đừng nên ủ rũ, hiện tại hệ thống năng lượng có thể tiến hóa ra dị năng, tu luyện dị năng tới trình độ cao nhất cũng không khác người tu tiên là bao."

Lời vừa nói ra, đám người lại giữ vững tinh thần: "Đúng vậy, hôm qua tôi có gặp một dị năng giả, anh ta có thể phóng ra quả cầu lửa, chỉ với một quả cầu lửa đã đốt tang thi thành tro, thoát nhìn cũng lợi hại lắm đó!"

"Dị năng tiến hóa có khó lắm không? Đến nay tôi cũng chỉ mới gặp được hai dị năng giả. Vừa rồi hai mươi người trong siêu thị không có nổi một dị năng giả, tỉ lệ thức tỉnh chắc là thấp lắm hả?" Lâm Chiêu Viễn hỏi vấn đề mà mọi người quan tâm nhất.

Văn Khanh nhớ lại nội dung kịch bản rồi đáp: "Giai đoạn đầu tận thế, người thức tỉnh chỉ chiếm một phần ba tổng dân số, tỉ lệ thức tỉnh không thấp, một trong ba người có thể thức tỉnh, nhưng trực tiếp cảm ứng hay thức tỉnh dị năng thì không nhiều mà hầu hết đều cần có một cơ hội. Theo tôi được biết, lúc nguy hiểm sẽ dễ dàng thức tỉnh được dị năng nữa."

Nghe vậy, Liêu Thao kích động nói: "Vậy tôi thử ra ngoài để tang thi tấn công một lúc?"

Văn Khanh vội nói: "Đừng kích động, nếu không thức tỉnh dị năng mà bị tang thi cắn thì sẽ bị biến thành tang thi, hơn nữa có thức tỉnh dị năng thì cũng không miễn dịch được trăm phần trăm. Tôi có cách khác tốt hơn, mọi người đừng quá nóng vội."

Lần này, ánh mắt nóng bỏng của bốn người nhìn hết sang cô, lóe sáng lấp lánh: "Lão đại uy vũ!"

"Đúng là đi theo lão đại sẽ có thịt ăn!"

Nhưng mà những người xem tại Tinh Tế lại có vẻ mặt ngơ ngác:

"Bộ tôi nhìn lộn chỗ nào hả? Cái livestream này tôi vừa mới theo dõi, vì sao mấy lời cô ta nói đến một câu tôi nghe cũng không hiểu?"

"Người tu chân là cái quái gì? Ngự kiếm bay trên trời, thoát xác thành tiên? Cảm giác lượng thông tin này quá lớn rồi!"

"Nghĩ kỹ lời cô ta nói xem, có phải là trước tận thế bọn họ đã có hệ thống tu luyện hay không? Là một loại còn cao cấp hơn cả dị năng?"

"Cái này sao có thể? Dị năng là phương thức tu luyện cao cấp nhất ở tinh cầu đó rồi!"

"Cô ta biết rõ về mặt thế như vậy, có phải là thượng úy Alba Lạc đã nói cho cô ta biết không? Nghe nói Alba Lạc là người thao túng hệ thống của cô ta."

"Ah, chờ chút, đó là cái gì?"

Trong màn hình, một chiếc vòng tay kim loại màu đen xuất hiện rơi vào tay của Văn Khanh.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 126

Edit: Ngân

Beta: Hành + Miêu Nhi

"...Tận thế, con người không chỉ xuất hiện sự phân hóa giữa tang thi và dị năng giả mà ngay cả động thực vật cũng như thế. Tang thi hóa động thực vật gọi là tang thú và tang thực, còn dị năng hóa động thực vật gọi là dị thú và dị thực. Dị thú và dị thực có thể ăn được, bọn chúng còn tươi ngon hơn cả thức ăn bình thường trước tận thế, đồng thời chúng còn chứa năng lượng nhiều hơn những nguyên liệu nấu ăn thông thường khác. Cho nên tương lai con người không cần lo lắng sau này không có đồ để ăn, cũng không cần vì một chút đồ ăn còn sót lại mà giành nhau ta sống ngươi chết nữa. Quả nhiên ông trời có mắt, sẽ không lấy đi hết đường sống của nhân loại."

Văn Khanh nói một chút tình hình về tận thế mà cô biết cho bốn người Liêu Thao, đồng thời cho bọn hắn uống một viên thuốc an thần, nhắc nhở bọn họ ghi chép lại những điều này lại, soạn thành một cuốn sổ tay sinh tồn ở tận thế. Còn cô thì đi kiếm máy phát điện, máy copy, chuẩn bị sao chép tài liệu thành nhiều bản, phát ra cho những người sống sót.

Thêm một người biết đến, có lẽ sẽ có thêm một người được sống sót.

Cũng chính vào thời điểm này, Văn Khanh đột nhiên nhận được một chiếc vòng tay.

[Nếu như tôi nói đây là quà tân thủ thì cô có tin không?]

Bên trong hệ thống Alba Lạc yếu ớt nói.

Văn Khanh: Ha hả.

Biết ngay là không lừa được cô mà! Alba Lạc đau dạ dày hết sức. Vừa mới đây, nguyên soái vĩ đại Castro giao cho hắn một nhiệm vụ quan trọng, là đưa chương trình livestream mới nhất liên minh cho người chơi của hắn, để đối phương livestream chuẩn hình thức của tinh tế, có thể tương tác được với người xem.

Hắn đoán chừng là vì Văn Khanh bộc lộ tài năng khiến cấp trên chú ý tới cô, cho nên muốn thông qua cách này để摸摸 tìm tòi bí mật trên người cô. Bọn người cầm quyền tinh tế vô cùng coi trọng việc này, vì thế ngoài việc livestream ra, chính phủ liên minh không dám trắng trợn bắt người về nghiên cứu, nếu làm vậy thì người xem còn không phải lật trời luôn rồi sao. Chỉ có thể dùng cách vòng vèo này để tìm hiểu.

Nhưng vấn đề là, người chơi của hắn bộ dễ dụ lắm hả?

Văn Khanh vuốt ve vòng tay livestream đang cầm, khóe miệng hơi nhếch nhưng trong lòng lại suy tư, vốn dĩ kịch bản trong nguyên tác không hề có vụ này. Không biết cô livestream mỹ thực quá hấp dẫn hay là cố ý thể hiện chỗ không tầm thường nên mới hấp dẫn được liên minh tinh tế, hoặc... có lẽ là cả hai. Nhưng dù sao đi nữa, để cô tương tác với người xem thì những việc tiếp theo sẽ càng thuận lợi hơn.

"Cái thứ đồ chơi này dùng kiểu gì?"

Alba Lạc thấy cô hứng thú với chiếc vòng, lập tức hăng hái giải thích cho cô: [Đeo lên tay là được, cô ấn vào cái nút ở giữa đó sẽ xuất hiện màn hình ảo, trên màn hình cô có thể nhìn thấy bình luận của người xem, có thể

tương tác với bọn họ. Quà do người xem tặng đều là vật thật, sẽ thông qua tinh tế...À, thông qua tôi gửi đến cô.]

Mấy người tinh tế bên kia đã nhận được thông báo biết Văn Khanh lên cấp quyền hạn có thể tương tác với bọn họ, nhưng bọn họ cũng được cảnh báo rằng không được tiết lộ thông tin liên quan đến thế giới phát sóng trực tiếp. Mà cho dù như vậy cũng không ngăn được người xem nhiệt tình ở tinh tế.

[Chủ bá chủ bá, cô thấy được khán giả thật hả?]

[Chủ bá, cô nói xem tu chân là cái quái gì thế? Có lợi hại hơn dị năng không?]

[Hóng chủ bá trình diễn ngự kiếm bay lên trời!]

[Chủ bá, cô nõ lớn quá, có thể bớt bớt lại được không? Ngồi đợi chủ bá bị vả mặt!]

[Chủ bá ơi, hôm nay cô còn ăn sườn xào chua ngọt không?]

[Bộ tôm hùm chua cay ngon lắm hả?]

[Muốn xem chủ bá livestream ăn mì hoành thánh ghê.]

[Muốn xem chủ bá ăn tôm hùm chua cay!]

[Tôm hùm chua cay +1!]

[Tôm hùm chua cay +2!]

...

Văn Khanh nhú mào: "Không khen thưởng gì hả?"

[Tôi Là Tôm khen thưởng dịch dinh dưỡng +1]

[Dũng Sĩ Số Một khen thưởng dịch dinh dưỡng +2]

...

[Castro khen thưởng thuốc cải tạo gen sơ cấp +10]

[Đậu xanh! Lâu trên thật sự là nguyên soái hả!]

[Xin chụp ảnh chung!]

[Nguyên soái đại nhân uy vũ!]

...

Văn Khanh nhìn thấy đám người bên trong bình luận vì Castro xuất hiện mà vui mừng, lập tức nhớ ra Castro này cũng là một nhân vật quan trọng. Ở trong nguyên tác, hẳn là người duy nhất trong mười nguyên soái hàng đầu của liên minh tinh tế không ủng hộ việc sử dụng Địa Cầu làm đối tượng thí nghiệm mà đưa nó vào trong bản đồ tinh tế. Chỉ riêng điều này thôi đã đủ khiến Văn Khanh có hảo cảm tốt với hẳn rồi.

"VẬY ăn tôm hùm chua cay đi!" Văn Khanh vui sướng quyết định: "Đã đến lúc cho mọi người mở mang kiến thức một chút về uy lực của tôm hùm chua cay từng một thời bị ăn suýt chút nữa tuyệt chủng!"

Văn Khanh tìm thấy một nhà hàng bán tôm ở ven đường, sau khi xử lý đám nhân viên đã bị biến thành tang thi, cô bước vào trong bếp. Vì mất điện nên đồng thức ăn trong bếp đã được rã đông và nhìn không còn tươi ngon nữa, Văn Khanh cảm thấy không hài lòng cho lắm: "Được rồi, tạm chấp nhận vậy, tốt xấu gì cũng không bị biến chất, nếu không thì đi đâu để tìm tôm bây giờ."

[Oa, đây là động vật đã chết mà, chủ bá định ăn xác của nó hả?]

Văn Khanh: "..."

[Chủ bá không muốn nói chuyện với bạn, đồng thời cấm ngôn bạn một giờ.]

Nói nhảm cái gì đấy!

Văn Khanh rửa sạch tôm, chuẩn bị sẵn rượu đế và nước, cắt ớt thành từng miếng nhỏ, lại băm nhuyễn hành, gừng, tỏi, sau đó đổ dầu với hạt tiêu vào phi thơm lên, tiếp theo là cho tôm vào xào và lật mặt cho đều. Cuối cùng đổ rượu đế, xì dầu và các loại gia vị khác, vì trong nhà hàng có đủ các loại gia vị nên không xảy ra tình huống thiếu này thiếu nọ.

Một lát sau Văn Khanh tắt bếp, múc từng con tôm ra đĩa. Màu sắc đỏ tươi, hương tôm tê tê cay cay vừa nhìn đã thấy thèm, phối hợp với vẻ mặt khoa trương của Văn Khanh khiến người xem trước màn hình chỉ biết ngậm ngùi nuốt nước miếng.

[Tại sao tôi lại muốn xem cô ấy ăn tôm là thế nào nhỉ?]

[Nhìn cực kỳ hấp dẫn, tôi cảm thấy mùi thơm từ màn hình bay ra rồi nè!]

[Muốn ăn quá! Khi nào tuyến đường đến Lam Tinh mới mở đây?]

[Cầu chủ bá chuyển phát nhanh một phần tôm hùm chua cay!]

[Cái gì cơ? Còn có dịch vụ này nữa hả? Cầu chung với!]

[Cầu chung ké +1!]

...

Văn Khanh cảm thấy đủ khẩu phần rồi liền đem số tôm còn lại cất vào trong hộp rồi thu vào trong không gian. Cô làm rất nhiều, chuẩn bị mang về cho mấy người Liêu Thao ăn.

Chiêu này khiến đám quần chúng tinh tế sợ ngậy người.

[Gì? Chủ bá còn có không gian nữa hả?]

[Chủ bá thổ hào*! Không gian rất đắt đỏ đó! Tổng thu nhập cả nhà tôi còn không mua nổi một cái!]

(Thổ hào là từ dùng để chỉ phú hào, địa chủ có quyền thế ở nông thôn, trong xã hội cũ)

[Chủ bá đúng thật là thổ hào, mặt không thèm đổi khoe khoang kỹ năng level max!]

[Không gian của chủ thớt lớn cỡ nào vậy? Của tôi mới năm mươi mét khối thôi.]

[Móa! Lầu trên lại khoe khoang, không gian lớn nhất hiện nay chỉ có năm mươi mét khối thôi đó!]

...

Văn Khanh ra vẻ kinh ngạc: "Hửm? Kỹ thuật không gian của tinh tế sao lạc hậu quá vậy? Lớn nhất chỉ có năm mươi mét khối ư? Không gian của tôi là vô hạn, cái nhẫn trữ vật nhỏ nhất cũng chỉ có năm mươi mét khối, chả đựng được bao nhiêu thứ."

[Chủ bá cô lại chém gió rồi, đồ khoác lác!]

[Chủ bá à, cô còn nói như vậy tôi sẽ không theo dõi cô livestream nữa đó, biết chưa?]

[Chủ bá lại nghịch ngợm rồi!]

[Castro khen thưởng thuốc cải tạo gen sơ cấp +10. Cầu một cái nhẫn không gian vô hạn, giá cả tùy cô định!]

[Chụp ảnh chung!]

[Bóc tem!]

[Lại gặp được nguyên soái đại nhân!]

...

Văn Khanh nhìn màn hình đang náo nhiệt, cười nhạt nói: "Hệ năng lượng khác nhau, hẳn trữ vật của tôi mấy người không xài được!"

[Dù sao chúng tôi không thấy được, cô nói cái gì cũng đúng!]

Văn Khanh im lặng, thật sự cho rằng cô đang nói láo sao. Thế là cô đem tất cả đồ vật trong tiệm đóng gói mang đi hết, vừa nhìn vào trong không gian vừa nói: "Haizzz, nhà hàng ngon như vậy sau này không thể ăn được nữa! Đáng tiếc."

Cô sắp xếp tất cả mọi thứ vào trong không gian xong, lại tìm một chiếc ô tô quăng vào bên trong, nhìn qua thì có vẻ đồ vật trong đó đã vượt qua năm mươi mét khối. Thế nhưng cô vẫn tổng không ít đồ vật vào bên trong. Lần này người xem tinh tế không thể không tin, cô thật sự có nhẫn trữ vật còn lợi hại hơn cả công nghệ khoa học của liên minh.

Dáng vẻ Văn Khanh lạnh lùng cao quý, cao cao tại thượng liếc xéo ống kính: "Người ngoài hành tinh ngu ngốc, mấy người chả biết tí gì về sự thần bí của địa cầu cả!"

Đám quần chúng tinh tế trước màn hình đều muốn quỳ!

[Mặc dù rất muốn đánh cô ấy nhưng lại cảm thấy cô ấy nói rất có đạo lý thì phải làm sao bây giờ?]

[Không không không, tôi còn biết thêm một điều, đồ ăn ở Lam Tinh ăn rất ngon!]

[Khoa học kỹ thuật ở Lam Tinh lạc hậu như thế mà lại có không gian còn hiện đại hơn cả liên minh chúng ta, cái này không khoa học!]

[Chẳng lẽ không khoa học nhất không phải là cô gái này hả?]

...

Cùng lúc đó, chính phủ liên minh đang tổ chức hội nghị khẩn cấp.

"Ở Lam Tinh có lẽ có một hệ thống tu luyện lâu đời uy lực còn mạnh hơn cả dị năng."

"Lam Tinh có được kỹ thuật không gian còn hiện đại hơn cả liên minh, đã tạo ra không gian vô cùng lớn."

"Tôi tán thành việc đặt Lam Tinh vào bản đồ tinh tế, Lam Tinh có quá nhiều bí mật, không thể để diệt vong như vậy được!"

"Chỉ có một người là Văn Khanh khác biệt thôi, trọng điểm bây giờ là giám sát cô ta, uy hiếp đe dọa, tôi không tin sẽ không hỏi được cái gì!"

"Không nói đến trước mặt bao người không có cách nào bắt cóc một người đang sống sờ sờ, coi như bắt được thì cũng không thể nghiêm hình bức cung, đây chính là vi phạm nhân quyền!"

...

Văn Khanh mang máy copy và máy phát điện quay về siêu thị chỗ mấy người Liêu Thao, sau đó lấy tôm hùm ra. Ánh mắt của mọi người lập tức phát sáng:

" Woa! Lão đại cướp được ở nơi nào thế? Tận thế rồi mà vẫn còn mấy thứ này à?"

"Đây là cái quán Vương Ký nằm ở đầu đường mà? Nước tương đặc chế của bọn họ tôi vẫn còn nhớ rõ đấy."

"Quả nhiên đi theo lão đại ắt có thịt ăn!"

...

Đây là bữa ăn thơm tất, ngon lành nhất mà bốn người được ăn sau tận thế, bọn hắn ăn như sói đói, căn bản không cần giả vờ cũng đủ khiến người ta thấy đó chính là mỹ vị, tốt hơn rất nhiều so với kỹ thuật diễn xuất lố lăng của Văn Khanh. Thế là người xem trước màn hình càng lúc càng đói bụng.

[Nhìn thẳng nhóc mập mạp kia ăn ngon như vậy, tôi thấy càng đói hơn!]

[Muốn tặng một con dao cho tên béo kia quá!]

[A a a!!! Chừng nào đường đến Lam Tinh mới được mở!]

[Chủ bá chuyển phát nhanh tới được không? Tôi ra giá gấp đôi!]

[Tôi ra giá gấp mười!]

...

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 127

Edit: Hồng

Beta: Miêu Nhi

Chuyển phát nhanh đồ ăn qua đây? Đúng là một ý tưởng không tồi nhưng bây giờ không phải là lúc. Bọn họ phải bỏ qua việc ăn uống để thực hiện mục đích chính đã.

Văn Khanh mang theo đầy đủ bốn người Liêu Thao đi đến tòa nhà chính phủ trong thành phố. Bước đầu tiên cô dự định sẽ khôi phục uy tín của chính quyền.

Văn Khanh tin tưởng rằng, bất cứ lúc nào thì quyền lực của chính quyền đều mạnh hơn rất nhiều so với quyền lực cá nhân, sức của một người có hạn, thời khắc mấu chốt vẫn phải dựa vào tổ chức. Nguyên văn trong cốt truyện, Ninh Thành thất thủ nhanh như vậy nguyên nhân chính là do tang thi nhưng còn một nguyên nhân khác là do chính quyền lúc đầu lâm vào khó khăn, gần như toàn bộ quân đội bị tiêu diệt, cho nên mới không có tổ chức nào dẫn đầu dân chúng chống đỡ lại khủng hoảng này.

Văn Khanh cùng mấy người bọn họ lái một chiếc xe cùng đi đến chính quyền thành phố.

"Trời đất! Đây là cái gì?"

Bốn người Liêu Thao khiếp sợ nhìn hoàn cảnh trước mắt. Tòa nhà hơn mười tầng của chính quyền thành phố đã hoàn toàn bị một loại cây leo bao trùm, phủ kín hoàn toàn một màu lá cây xanh sẫm, chằng chịt bao quanh tòa nhà không còn một kẽ hở. Nhìn từ xa tòa nhà như một người khổng lồ xanh vậy.

"Đây là một loại cây biến dị, tiến hóa theo hướng sinh sản mạnh." Văn Khanh thuận miệng nói: "Mấy người ngồi ở trên xe đừng xuống dưới, tôi đi ra xem một chút."

Liêu Thao có chút khẩn trương nuốt nước bọt: "Vậy, lão đại hãy cẩn thận, tôi nhìn nơi này có chút u ám... rất đáng sợ."

Khung cảnh xung quanh tòa nhà chính quyền vẫn ngay ngắn trật tự sạch sẽ như trước khi tận thế, không có tang thi nào cũng không có xác chết nào, an tĩnh có chút quỷ dị.

Văn Khanh gật đầu: "Tôi biết".

Sau đó cô mở cửa xe đi xuống. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, Văn Khanh "phanh" một tiếng đóng cửa xe lại, cho dù động tác đã rất nhẹ nhàng nhưng vì hoàn cảnh trống trải xung quanh nên âm thanh này vẫn rất rõ ràng. Cô đi vào theo con đường nhỏ cạnh bồn hoa, ngoại trừ tiếng bước chân ra thì không còn một âm thanh nào khác, như là toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình cô vậy.

Mặt trời đã ngả về hướng Tây, cái bóng Văn Khanh kéo dài in trên mặt đất, rõ ràng đây là lúc nóng nhất trong ngày nhưng cô lại cảm thấy lạnh lẽo. Văn Khanh không thèm để ý điều đó, tiếp tục đi lên phía trước.

Thời điểm đi xuống cầu thang, cô ngửa đầu nhìn bầu trời bị che khuất bởi màu lá cây xanh lục: "Mấy người không phải muốn nhìn tôi biểu diễn ngự kiếm phi hành sao?"

Khán giả trước màn hình mở to hai mắt nín thở mong đợi.

Chỉ thấy Văn Khanh gọi ra một thanh kiếm, xoay một cái bay đến giữa không trung, kiếm dài ba thước, trên chuôi kiếm điêu khắc hoa văn phức tạp kỳ lạ, thân kiếm sáng bóng như tuyết phẳng phất ánh sáng lạnh, hoàn mỹ tinh xảo, chỉ nhìn một cái liền không thể rời mắt. Văn Khanh nhún người nhảy lên đạp vào thân kiếm, trên tay thực hiện mấy thủ pháp, sau đó thanh kiếm liền mang cô bay lên trên trời, tất cả động tác đều hoàn hảo, hoa lệ tiêu sái.

Nơi xa trong xe bọn người Liêu Thao hết sức kích động: "Là ngự kiếm phi hành", tận mắt nhìn thấy so với nghe Văn Khanh kể càng thấy phần kích hơn.

Trước màn hình rất nhiều người xem cũng nhao nhao kinh hãi thán phục.

"Lợi hại quá, vậy mà không mượn ngoại lực, chỉ bằng một thanh kiếm liền có thể bay lên!"

"Trên thân kiếm có trang bị năng lượng sao? Vì sao nó lại bay lên được?"

"Thanh kiếm kia thật xinh đẹp! Chủ bá, bao nhiêu tiền thì cô chịu bán nó?"

"Cũng muốn có thanh kiếm kia! Mặc kệ lâu trên trả bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả gấp đôi!"

...

"Castro khen thưởng thuốc cải tạo gen sơ cấp *20! Tôi muốn thanh kiếm này! Bao nhiêu tiền?"

"Lại gặp nguyên soái!"

"Kể cả là nguyên soái cũng không thể ngăn cản khát vọng của tôi đối với thanh kiếm này!"

...

Văn Khanh không rảnh xem mọi người bình luận, cô ngự kiếm bay đến giữa không trung, bay hai vòng quanh cao ốc, đột nhiên lại từ trên cao lao xuống, một kiếm đâm thẳng bồn hoa trong góc. Kiếm cắm sâu xuống đất ba mét, "Phốc" một tiếng giống như là đâm vào thứ gì, sau đó cô dùng kiếm lấy ra một bong nước màu xanh sẫm, cầm theo nó thành thói đi về phía bốn người Liêu Thao.

Sau lưng cô dây leo khổng lồ không có nguồn cung cấp năng lượng bỗng nhiên héo rũ, không giống như lúc Văn Khanh mới tới tươi tốt bùng bùng.

"Có thể ra ngoài rồi."

Nghe được tiếng Văn Khanh, Liêu Thao mấy người vội vàng xuống xe, Tống Thanh Sơn hiếu kỳ nói: "Đây là cái gì?"

Văn Khanh chỉ chỉ bong nước nói: "Thứ này là nguồn cung cấp năng lượng chính của nó, còn chưa ngưng kết tạo thành tinh hạch."

Liêu Thao há to mồm ngạc nhiên, giật mình hỏi: "Lão đại nói cả một mảng lớn như vậy chỉ là một cái cây?"

"Không sai" Văn Khanh gật đầu: "Mọi người có lộc ăn, đây là dị thực không phải tang thực, có thể ăn được. Lá cây có thể làm rau xào, trộn, nấu canh, nấu lẩu, làm nhân sủi cảo cũng được, hương vị đều rất ngon. Hương vị giống với bắp cải nhưng ăn ngon hơn, hơn nữa nó còn chứa một ít năng lượng, dị năng giả ăn vào có thể tăng cường dị năng, mặc dù tác dụng rất nhỏ nhưng có còn hơn không."

Mọi người theo bản năng nuốt nước miếng: "Bắp cải làm sủi cỏ là ngon nhất..."

Văn Khanh rất tán thành: "Không sai, ban đêm chúng ta làm sủi cỏ đi!"

Trước màn hình, tất cả người xem đều là vẻ mặt mê mang.

[Phong cách này... có vẻ không đúng? Đã nói tang thi chiếm lĩnh Trái Đất, nhân loại đang giãy dựa sinh tồn mà.]

[Còn tưởng rằng sẽ thấy được cảnh chủ bá lo lắng không biết phải làm sao. Tôi sai rồi, chủ bá xưa nay đều không làm theo lẽ thường.]

[Nhìn vẻ mặt của mấy người kia... giống như đã đoán trước được kết cục của cây dây leo này.]

[Luôn cảm thấy biểu tình tiếc nuối trên mặt bọn họ là mấy thứ này ăn không đủ, thêm mấy cây nữa cũng không sao hết.]

[Đồng cảm!]

...

Văn Khanh tỏ vẻ, bất kỳ giống loài nào chỉ cần có thể ăn, không bị hỏng, không bị tuyệt chủng đã là tốt lắm rồi.

Hoàng Hải Lương bị nhốt trong ký túc xá ở bên trong tòa nhà đã rỗng rã ba ngày, dây leo lớn kia vây kín tòa nhà không còn kẽ hở, mặc dù không chọc vào nó nó sẽ không chủ động tấn công con người, nhưng bị nhốt ở chỗ này không có đồ ăn sớm muộn gì cũng bị chết đói.

Chẳng qua khi tận mắt nhìn nó từng chút từng chút một hấp thụ hết tang thi, rìu cũng không chặt nổi thân cây rắn chắc như sắt thép của nó, bị nhốt ở trong phòng làm việc hẳn đã sắp tuyệt vọng, chuẩn bị đón chờ cái chết. Không có đồ ăn, chỉ có nửa cốc nước hẳn uống tiết kiệm cũng không chống

cự được bao lâu, ngày hôm qua đã uống cạn giọt cuối cùng, hiện tại hẳn đã đói đến váng đầu hoa mắt, mắt nổi đom đóm toàn thân vô lực ngã ở trên mặt đất.

Lúc này, đột nhiên Hoàng Hải Lương nghe thấy phía bên ngoài truyền đến tiếng thông báo lớn: "Người bên trong nghe rõ, chúng tôi đã giải quyết xong nguy hiểm, lập tức sẽ đi vào bên trong cứu người. Nếu như đã đói không chịu nổi, lá cây bên ngoài có thể ăn được đó..."

Câu nói kế tiếp hẳn không nghe được, trong đầu chỉ quanh quẩn câu nói "Có thể ăn được", Hoàng Hải Lương không biết lấy sức lực từ nơi nào, một hơi cố gắng bò đến trước cửa sổ, đẩy ra cửa kính thủy tinh, đưa tay hái lá cây bên ngoài nhét vào trong miệng...

Thành công giải cứu đám người bị mắc kẹt trong tòa nhà chính quyền thành phố, Văn Khanh bày tỏ muốn phối hợp với chính quyền tiến hành xây dựng kiến trúc hạ tầng. Bí thư thành phố rất cảm kích cô, bị nhốt ba ngày, bọn hắn đối với tình huống bên ngoài không rõ lắm, nhưng cũng biết thế giới này đã thay đổi, vị trí của chính quyền trong lòng dân chúng hoàn toàn không thể đoán được. Không có dân chúng ủng hộ, chính quyền cũng chỉ để trang trí mà thôi, cho nên có người sẵn sàng ủng hộ, bọn họ tất nhiên cao hứng vạn phần.

Văn Khanh nhận được nhiệm vụ đầu tiên là dọn sạch tang thi ở nhà máy thủy điện, khôi phục nguồn cung cấp điện nước cho thành phố. Nước là nền tảng của sự sống, điện là cách truyền bá thông tin tốt nhất, hai thứ này vô cùng trọng yếu nếu muốn xây dựng lại thành phố, ý nghĩ này rất giống với Văn Khanh nên cô vô cùng sáng khoái mang theo bốn người Liêu Thao đi làm.

Buổi tối, sau một ngày bận bịu, Văn Khanh mang theo bốn người Liêu Thao trở về căn cứ để làm sủi cảo. Da mỏng, nhân bánh dày trắng trắng mập mập nhìn qua là muốn ăn rồi, kết hợp với tương ăn của bốn người Liêu

Thao, thành công khơi lên con sâu thèm ăn của người xem ở liên minh tinh tế.

[Chủ bá hôm nào cũng rải độc.]

[Phòng phát sóng này có độc, nhưng tôi lại không muốn bỏ qua.]

[Rất tốt, thực đơn lại nhiều thêm một món!]

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 128

Edit: Hồng

Beta: Miêu Nhi

Ăn cơm xong, Văn Khanh trở lại gian phòng của mình, hỏi hệ thống Alba Lạc: "Trước đó không phải nói tôi được thưởng là anh sẽ đưa phần thưởng cho tôi sao? Vậy lấy ra hết phần thưởng từ trước đây nay ra đây."

Bị xem nhẹ đã lâu Alba Lạc trong nháy mắt tinh thần trở nên tỉnh táo: [Cô muốn cái gì? Chất dinh dưỡng? Hay là chất biến đổi gen?]

"Muốn hết."

[Cô muốn chất biến đổi gen làm gì? Không phải nói năng lượng hệ thống khác nhau sao? Cô định dùng như thế nào?]

Alba Lạc cố gắng dùng giọng điệu tự nhiên hỏi, hấn ngoại trừ nguy trang thành hệ thống để Văn Khanh làm nhiệm vụ ra còn gánh vác nhiệm vụ cấp trên giao xuống, cố gắng tìm ra bí mật trên người Văn Khanh.

Văn Khanh tất nhiên trong lòng biết rõ nhưng cũng không định vạch trần hấn: "Tôi không cần nhưng tôi có thể đưa cho bọn họ dùng."

[Tốt, tất cả có 207 dịch dinh dưỡng, 78 chất biến đổi gen sơ cấp.]

Alba Lạc vừa dứt lời, một đồng thuốc liền bất thành linh xuất hiện trên mặt bàn trước mặt Văn Khanh.

"Đây là cái gì?" Văn Khanh không nhìn đồng thuốc kia mà hướng ánh mắt vào không trung, chỉ vào người máy vô hình biết rõ còn cố hỏi.

Alba Lạc kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi: [Cô có thể nhìn thấy?]

"Nói nhảm, lớn như thế mắt của tôi mù rồi mới không nhìn thấy."

Alba Lạc kinh hãi, thú này cũng có thể nhìn thấy? Đây là người máy vô hình, hẳn phải dùng tia X-Quang chiếu qua mới có thể nhận biết được, cô vậy mà dùng mắt thường liền có thể nhìn thấy.

Trước màn hình người xem cũng kinh ngạc không kém, nhưng không hiểu sao bọn họ lại cảm thấy đó là điều đương nhiên.

"Liền biết chủ bá không phải người bình thường!"

"Lợi hại, người máy tàng hình mới nhất của cơ khí Khoái Độ Viên Trí X90 mà cũng có thể nhìn thấy, chủ bá rất 666(*)!"

(*)666: giỏi, cừ..

"Thắp hương cho thượng úy Alba Lạc, còn diễn cái gì nữa chứ!"

...

Văn Khanh nhíu mày nhìn màn hình hiện ra hàng loạt bình luận, cô nhíu mày hỏi: "Thượng úy Alba Lạc?"

Toang! Bỏ chạy!

Alba Lạc giả chết không nói lời nào, màn hình thì một mảnh vui sướng khi người gặp họa.

"Chủ bá chủ bá tôi nói cho cô nghe, Alba Lạc chính là hệ thống của cô, hẳn là thượng úy của Liên Minh chúng tôi ngụy trang thành hệ thống để lừa cô làm nhiệm vụ!"

"Hắn nói tặng đồ cho cô là lừa gạt đó, tất cả đều từ liên minh tinh tế chuyển phát nhanh qua!"

"Là người máy đó đó, quà tặng đều là do nó chuyển tới chứ không phải thành phẩm của hệ thống!"

"Chủ bá chủ bá, tôi nói chân tướng cho cô rồi, cô có thể tặng cho tôi một phần sủi cỏ không? Thuận tiện để người máy mang về luôn!"

"Lầu trên thật hèn hạ! Vì một phần sủi cỏ mà bán cả thượng úy, tối thiểu cũng phải hai mâm mới được!"

"Chủ bá có phải đang tức giận hay không? Có phải rất muốn đánh hẳn? Tôi có ảnh chụp của thượng úy đó, một đĩa tôm hùm chua cay nha!"

...

Một đám người vui sướng tiết lộ toàn bộ bí mật, dù sao cấp trên chỉ yêu cầu không để lộ việc trực tiếp phát sóng toàn cầu ra ngoài thôi, lại không nói không thể lộ ra thông tin của hệ thống.

Văn Khanh nhìn một hồi, bỗng nhiên cười nói: "Tốt, tôi chuyển phát nhanh tới đây, muốn thì để lại địa chỉ danh tính, chỉ dành cho mười người đầu tiên. Nhưng hôm nay chỉ có sủi cỏ thôi đấy."

"Thủ Đô, Castro."

"Khắc Lâm, Alba Lạc."

"Ước Đốn w78.9, Ngải Đức Lai Đức."

...

Người xem phản ứng hết sức nhanh chóng, gần như là Văn Khanh vừa mới dứt lời, top 10 đã bị tranh cướp không còn, người sau không cướp được liền ở đó kêu trời gọi đất, hối hận không thôi. Văn Khanh nhìn thấy, khóe miệng chậm rãi cong lên. Mọi thứ trong hệ thống đều đã rõ ràng, vậy khoảng cách người tinh tế tới đây còn xa sao? Cô tại sao lại đổi ý đánh vào hứng thú ăn uống của bọn họ? Bởi vì... ăn xong nhớ mãi không quên mới dễ đưa ra yêu cầu!

Văn Khanh thu hết đồ ăn trên bàn vào trong không gian, đẩy cửa đi ra ngoài. Dưới lầu bốn người Liêu Thao đang bàn bạc đêm nay ai sẽ gác đêm. Cô đi qua ném cho mỗi người một lọ biến đổi gen: "Không cần gác đêm, về phòng của mình uống cái này vào, có năm mươi phần trăm tỉ lệ có thể kích phát dị năng. Tôi có việc cần đi ra ngoài một chuyến."

Nói xong không để ý về mặt bốn người chờ đợi, cấp tốc ra cửa ngự kiếm mà đi.

"Tớ có nghe lầm hay không?"

"Tớ hình như cũng xuất hiện ảo giác..."

Liêu Thao lắc lắc thứ thuốc màu xanh lam trong tay mình, lại vỗ vỗ mặt mình: "Không phải ảo giác!"

"Cho nên, đây là sự thật?!"

Bốn người nghi hoặc nhìn bình thuốc trong tay, hoàn toàn không thể tin được đây là thuốc kích phát dị năng. Cũng không phải hoài nghi Văn Khanh lừa gạt bọn họ mà là kinh hi(*) tới quá đột nhiên, khó có thể tin nổi!

(*) kinh hi: kinh ngạc và vui mừng.

Lâm Chiêm Viễn đẩy kính mắt bình tĩnh nói: "Có phải hay không, thử một lần chẳng phải sẽ biết sao? Lão đại trước đó có nói qua cô ấy có biện pháp tốt hơn để mở ra dị năng, chắc hẳn chính là thứ này".

Cũng đúng, thế là mấy người liền phân nhau ra trở về phòng để thử nghiệm.

Văn Khanh một đường bay nhanh, trong nháy mắt đã bay ra ngoài vùng ngoại thành, bắt một con heo biển dị sau đó lại bay trở về biệt thự. Đây là lần chuyển phát nhanh thức ăn đầu tiên nên đương nhiên phải dốc trọn tâm tư rồi, chắc chắn phải một kích tất trúng(*) chinh phục dạ dày của đám người đó.

(*) một kích tất trúng: một lần được ngay.

Sủi cảo nóng hổi ra khỏi nồi, cô để vào trong hộp giữ ấm, thả vào hộp chuyển phát nhanh, viết địa chỉ người nhận sau đó đưa mắt nhìn nó biến mất trên bầu trời.

"Từ đây đến tinh tế mất bao lâu?" Văn Khanh hướng về phía màn hình hỏi.

"Ước chừng hơn ba giờ đối với X90, còn đối với con người theo dự đoán mới nhất của chuyên gia phải chừng ba tháng".

"Bởi vì vật liệu đặc biệt của X90 có thể tiến hành nhảy chuyển không gian, không cần lo lắng sự chênh lệch áp suất khi chuyển đổi không gian. Nhưng con người thì không, chịu không được áp suất lớn khi không gian chuyển đổi cực nhanh."

"Mà nguy hiểm ở Hải Tinh rất nhiều, cần phải loại bỏ toàn bộ, sau đó tìm được con đường ngắn nhất để khai thông. Chính phủ Liên Minh dự tính nhanh nhất nửa năm nữa mới có thể khai thông con đường đến Lam Tinh!"

...

Thật đúng là một đám người đáng yêu, cô chỉ hỏi một câu liền mồm năm miệng mười nói hết cho cô biết. Văn Khanh về đến phòng đóng cửa lại, nhìn không khí khoan tay hững hờ cười nhẹ: "Hiện tại thượng úy Alba Lạc, chúng ta nói một chút về những thứ xảy ra trong 3 tháng này đi."

"Ha ha ha, chủ bá làm tốt lắm! Thắp hương cho thượng úy Alba Lạc!"

"Vừa học xong một câu thành ngữ ở Lam Tinh, thu hậu toán trưởng(*), dùng trong trường hợp này quả thực không sai."

(*):thu hậu toán trưởng: đến cuối cùng mới biết ai hơn ai.

"Chủ bá, thượng úy Alba Lạc không hề nói dối, hẳn xác thực rất đẹp trai, là một trong mười người đàn ông hoàng kim của Liên Minh".

"Nếu như không phải hẳn biểu lộ mình là người đồng tính, hẳn nhất định sẽ là người được các thiếu nữ chào đón nhất cái Liên Minh này."

...

Cho nên, càng được hoan nghênh thì bán đứng càng không nường tay? Chẳng lẽ là yêu hẳn nên mới muốn ức hiếp hẳn? Thật không hiểu nổi suy nghĩ của đám người ngoài hành tinh này.

Công kích bên trên vô cùng náo nhiệt, Alba Lạc vẫn không dám lên tiếng. Hẳn cắt đứt liên hệ với hệ thống, yên lặng chú ý động tĩnh của chương trình phát sóng trực tiếp. Văn Khanh cũng không ép hẳn, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ gặp mặt.

Khắc Lâm Tinh, trải qua thời gian chờ đợi dài đằng dặc, Alba Lạc rốt cục nhận được bưu phẩm đến từ Lam Tinh, hẳn không kịp chờ đợi mở hộp giữ ấm ra, lập tức một mùi thơm không cách nào hình dung được xông

thăng vào mũi. Sủi cảo trắng trắng mập mập đựng trong hộp, bên cạnh có một đĩa nước chấm nhỏ. Alba Lạc nhìn thấy bọn họ chấm sủi cảo với cái này, cho nên hẳn cũng thử bắt chước làm theo một chút.

Một chút vị chua dễ chịu trên đầu lưỡi bùng lên khó mà diễn tả bằng lời, A Nhĩ Ba Lạc có chút không thích cái vị này, nhưng rất nhanh vị chua này dịu xuống, hương vị thơm ngon của sủi cảo hoàn toàn tỏa ra.

Alba Lạc nhắm mắt lại, cẩn thận thưởng thức hương vị tuyệt vời này. Văn Khanh lúc phát sóng trực tiếp có nói nguyên liệu chính là bột mì, thịt heo, bắp cải, nhưng giờ hẳn không thể phân biệt được, chỉ cảm thấy ăn ngon, ăn rất ngon!

Khó trách biểu cảm của bọn họ lại hạnh phúc như vậy!

Thời điểm Alba Lạc chuẩn bị ăn cái thứ hai, Tái Nhân Tư Thản, Khoa Tư Tháp ở sát vách xông vào: "Này! Đồng chí, một người ăn rất không thú vị, mọi người phải chia sẻ với nhau chứ!"

Alba Lạc nháy mắt liền giữ chặt sủi cảo, toàn thân phòng bị, tuy nhiên bị hai người Tái Nhân Tư Thản đè xuống, hẳn không thể nào bảo vệ được.

Cùng lúc đó mấy người may mắn lấy được sủi cảo đã đi khoe khoang khắp nơi:

"Ăn ngon quá! Ăn ngon quá! Ăn ngon quá! Chuyện quan trọng phải nói ba lần!"

"Một phần căn bản không đủ mà! Tôi có thể ăn hết hai phần!"

"Tôi cảm thấy không chấm dấm ăn ngon hơn, tôi không thích cái vị chua kia."

"Không không không, chấm dấm ăn mới ngon, vị càng đậm đà hơn, càng tăng cảm giác ngon miệng."

"Tôi cũng thích chấm dấm hơn".

"Thật sự có thể tăng dị năng! Mặc dù chỉ có một chút, nhưng mỗi ngày đều ăn thì sẽ tăng rất nhiều đó."

"Không nói gì hết, chỉ đăng ảnh lên thôi!"

"A a a! Tại sao mấy người lại muốn làm hại lẫn nhau như vậy! Không cho chúng tôi ăn còn muốn dụ hoặc chúng tôi!"

"Kêu gọi chủ bá! Khi nào phát phúc lợi tiếp vậy?"

"Chủ bá là số một! Tôi yêu chủ bá!"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 129

Edit: Vee Chimte

Beta: Wan + Miêu Nhi

Buổi sáng, lúc bốn người Liêu Thao đi ra, có ba người đều đã thức tỉnh dị năng, theo thứ tự là Bàn Tử hệ Hỏa, Lâm Chiêm Viễn hệ Mộc, Tống Thanh Sơn hệ Phong, chỉ có Vương Hâm không thức tỉnh.

Wang Hâm vô cùng hụt hẫng, vẻ mặt vừa phức tạp vừa hâm mộ nhìn ba người kia. Phát hiện sự ủ rũ của hắn, ba người yên lặng thu lại vẻ mừng rỡ trên mặt, Văn Khanh an ủi: "Không sao, vẫn còn cơ hội mà."

Dù sao đây cũng chỉ là thuốc cải tạo gen sơ cấp, tiếp theo còn có trung cấp, cao cấp. Thuốc cải tạo trung cấp có 80% tỉ lệ thức tỉnh dị năng, mà thuốc cải tạo cao cấp có 99% tỉ lệ thức tỉnh dị năng. Trái Đất và tinh tế đều cùng một bối cảnh, chỉ khác biệt về thời kì phát triển, kế thừa chung một hệ năng lượng. Trái Đất đang trong thời kì tiến hóa mà liên minh tinh tế từng trải qua.

Không giống Trái Đất vừa mới xuất hiện hệ thống dị năng, liên minh tinh tế phát triển đến bây giờ đã sớm quen thuộc với nghiên cứu dị năng, cho dù là tu luyện dị năng hay các loại thuốc đều đã có hệ thống vô cùng đầy đủ, thuốc cải tạo gen chính là một trong các thành quả nghiên cứu đó. Mục đích của nó một là cường hóa tổ chất thân thể, hai là trợ giúp người có dị năng ẩn dấu và người bình thường thức tỉnh dị năng, thuốc cải tạo gen cao

cấp nhất xác suất đã cao tới 99%, có thể nói, trong tình thế cơ hồ ai ai cũng có dị năng.

Cho nên cô mới có thể an ủi Vương Hâm không cần gấp, về sau cô sẽ nghĩ biện pháp lấy thuốc cải tạo cao cấp có tỉ lệ thức tỉnh 99%, hẳn cũng không thể kém đến mức là 1% kia đó chứ.

Vương Hâm cho là cô đang an ủi mình, miễn cưỡng nở ra một nụ cười: "Ừm, tôi không sao, dù không thể thức tỉnh cũng sẽ không gây cản trở cho mọi người."

Văn Khanh vỗ vỗ vai hẳn, không nói nhiều.

Bầu không khí hơi lắng xuống, Liêu Thao lảng sang chuyện khác: "Lão đại, hôm nay chúng ta làm gì?"

"Nhà máy thủy điện bên kia đã xử lí xong, hôm nay đến đường Thanh Tĩnh đi. Hôm qua sau khi dọn dẹp xong có không ít người lái xe rời đi, trên đường lại tắc nghẽn." Văn Khanh hơi suy nghĩ một chút rồi nói: "Với lại nếu tôi đoán không sai, quân đội cũng sắp đến."

"Quân đội thật sự sẽ đến?" Lâm Chiêm Viễn nhíu mày hỏi.

Tận thế đã đến bốn năm ngày vẫn không thấy bóng dáng viện binh nào, ngay cả chính phủ cũng phải nhờ vào sự giúp đỡ của bọn họ mới có thể thoát khỏi hiểm cảnh, hẳn thật sự hoài nghi sau này không biết chính phủ có còn tồn tại nữa hay không.

Văn Khanh vô cùng chắc chắn: "Chắc! Nhất định sẽ tới!"

Lời nói của cô như một viên thuốc an thần, mặc dù đã quyết định đi theo Văn Khanh nhưng bọn họ vẫn cảm thấy lực lượng cá nhân kém lực lượng quốc gia. Máy người đều là thanh niên thế kỷ rưỡi miêu hồng chính (*) chính

gốc, bên trong vẫn tin tưởng mấy thứ như công bằng, dân chủ, quốc gia bình yên.

(*) Rễ hồng miêu chính (根红苗正): ý chỉ người có xuất thân gia đình tốt, là một cách nói trong thời kì cách mạng văn hóa.

Văn Khanh phụ trách sửa chữa mấy chiếc xe bị mất khổng chế, mấy người Liêu Thao một bên rèn luyện dị năng mới thức tỉnh, một bên dọn sạch zombie, thấy mấy người bị kẹt cũng sẽ ra tay giúp đỡ một chút. Hôm nay là ngày tận thế thứ tư, càng ngày càng nhiều người cạn kiệt lương thực dự trữ đi ra ngoài tìm kiếm đồ ăn, người sử dụng dị năng giống như bọn họ mấy ngày nay cũng bắt đầu tăng lên. Mấy người Liêu Thao nhận chỉ thị của Văn Khanh, gặp người liền phổ biến quy tắc sinh tồn ở tận thế, nội dung bên trong làm mấy người sống sót đang hoang mang lúng túng an tâm không ít.

Bận đến mười hai giờ trưa, Văn Khanh để mấy người Liêu Thao về trước, một mình cô ngự kiếm đi ra vùng ngoại ô, săn một con trâu dị thú cùng mấy con heo dị thú. Lúc chuẩn bị đi về, cô nghe được tiếng động cơ ô tô ầm ỉ từ phía xa, neho mắt nhìn, mấy chiếc xe tải màu xanh quân dụng đang chạy về phía bên này.

Văn Khanh cũng không định rêu rao ngự kiếm phi hành trước mặt người khác, cô chờ ở ven đường, định để bọn họ đi qua rồi mới đi tiếp. Không nghĩ tới, đối phương lại trực tiếp dừng lại trước mặt cô.

Hai người đàn ông nhảy từ trên xe xuống, một người mặc quân trang màu xanh, dáng người rắn rỏi, khí thế mạnh mẽ, lúc nhìn thấy Văn Khanh liền thu liễm lại, cô vẫn có thể nhìn ra trên người đối phương nồng nặc sát khí. Một người khác mang theo mắt kính gọng vàng, cao gầy sạch sẽ, lại là người quen - Hạ Bích.

"Xin chào, chúng ta lại gặp mặt." Hạ Bích mở miệng trước, trên mặt hẳn mang theo nụ cười thân nhiên, nghiêng sang bên cạnh, đầy vẻ cung kính giới thiệu với thanh niên mặc quân trang: "Người này là người phụ trách quân khu Lạc Đông chúng ta, thiếu tướng Chu Hàn Châu."

Văn Khanh gật đầu một cái: "Xin chào, tôi là Lâm Văn Khanh."

Chu Hàn Châu bất động thanh sắc quan sát người phụ nữ trước mặt, về chuyện cô quét sạch con đường cho mọi người đi hẳn đã nghe nói, dọc theo con đường này bọn họ thỉnh thoảng nhìn thấy vài người tìm đến quân khu xin được tá túc, nếu không có gì ngoại lệ sẽ nhắc đến người phụ nữ kì lạ này. Thông qua Hạ Bích, hẳn cũng biết cô vì xây dựng lại Ninh thành mới làm những việc tốn công mà không có kết quả đấy, chuyện này làm Chu Hàn Châu cảm thấy cô cũng không tệ. Trong mặt thế còn có người vô tư kính dâng tình người đúng là rất hiếm.

Mà điều làm hẳn hiếu kì nhất chính là dị năng của cô, nghe nói tất cả người Ninh thành sống sót được đều nhờ dị năng cường đại của Văn Khanh, thực lực thâm sâu khó lường. Đối với cường giả, không có ai là không hứng thú.

Cho nên, lúc Hạ Bích nói cô là người kia, hẳn lập tức hạ lệnh đội xe dừng lại.

"Cô từ trong thành ra? Tình huống của Ninh thành bây giờ như thế nào?" Chu Hàn Châu đột nhiên hỏi.

"Coi như ổn định, trong thành chỉ có zombie sơ cấp, người bình thường chỉ cần lấy dũng khí là có thể đối phó. Chính phủ đã nhanh chóng sửa lại điện nước, có lẽ hôm nay có thể khôi phục hệ thống cung cấp điện nước. Tạm thời bây giờ chưa có sự kiện cưỡng chế phạm tội, trật tự coi như ổn định." Văn Khanh nói.

Nghe vậy, Chu Hàn Châu ngoài ý muốn nhìn cô một cái, tình hình Ninh thành tốt ngoài dự liệu của hắn, theo hắn biết, nơi khác đã loạn không còn hình thù gì, phần tử ngoài vòng pháp luật thừa cơ làm loạn, dù không cướp bóc chém giết nhưng cũng không tốt hơn là bao. Ngay cả quân đội bọn hắn bởi vì một con chó nghiệp vụ biến dị làm cho sút đầu mẻ trán, thương vong không ít, Ninh thành lại bình yên như thế, đúng là không thể tin nổi.

Chắc hắn... Tất cả đều nhờ người phụ nữ này?

Ánh mắt Chu Hàn Châu nhìn Văn Khanh chứa đầy sự nóng bỏng: "Những chuyện Lâm tiểu thư làm ở Ninh thành tôi đã nghe nói đến, bây giờ người chí công vô tư lại có thực lực không nhiều, hiện tại tôi mời Lâm tiểu thư gia nhập quân đội, cùng nhau chống lại nguy cơ tận thế, không biết ý cô thế nào?"

"Thật xin lỗi, tôi không có dự định gia nhập quân đội: " Văn Khanh không chút nghĩ ngợi cự tuyệt: "Tôi không thích bị trói buộc, trong quân đội quân lệnh như núi tôi không thích ứng được, nhưng nếu có nơi cần tôi trợ giúp, tôi tuyệt đối sẽ không từ chối."

Việc cô cần làm tương đối nhiều, gia nhập quân đội không được thuận tiện cho lắm.

Chu Hàn Châu có chút tiếc nuối: "Cũng được, chúng ta có chung mục tiêu, thân phận thế nào không quan trọng."

Văn Khanh gật đầu: "Mọi người phải vào thành à? Vừa vặn tôi cũng muốn trở về, không bằng cùng đi? Chúng ta thuận tiện trao đổi một số tin tức liên quan đến mặt thế một chút."

"Cung kính không bằng tuân mệnh, mời Lâm tiểu thư!" Chu Hàn Châu thấy cô không lái xe, cho nên mời cô lên xe mình.

Ba người cùng nhau lên xe, Hạ Bích tự động ngồi xuống ghế sau, nhường chỗ cho Văn Khanh. Sau khi lên xe, Chu Hàn Châu hỏi: "Lâm tiểu thư biết ngày tận thế đã xảy ra chuyện gì chứ?"

"Đoán chừng là vật thể không biết tên va chạm vào Trái Đất gây ra dị biến."

Điều này cùng tình huống Chu Hàn Châu biết không sai biệt lắm, chẳng qua đây là hãn dựa vào quân đội mới biết được chút ít, không biết Lâm Văn Khanh từ đâu mà biết được. Mặc dù ngờ vực nhưng hãn cũng không hỏi ra mà chỉ thờ dài nói: "Không biết vụ tai nạn này khi nào mới qua, đã chết quá nhiều người."

Lúc nói lời này, trên khuôn mặt kiên nghị của hãn hiện lên vẻ đau khổ không dễ dàng phát hiện. Tận thế giáng xuống, trong quân đội tất nhiên không may mắn thoát khỏi, tỉ lệ hóa zombie không cao như người bình thường, nhưng cũng có một, hai phần mười. Mới đầu bọn họ chỉ cho rằng những người đó là bị lây nhiễm một loại virus, đều là chiến hữu thân cận, bọn họ không xử lí mấy zombie đó, mà đưa vào giam chung một chỗ cách ly quan sát.

Khi đó bọn họ còn muốn lấy virus ra nguyên cứu vắc xin cứu những người này, nhưng ai biết, zombie giam chung một chỗ tự giết lẫn nhau, hấp thu năng lượng của nhau, vậy mà tiến hóa thành một loại sinh vật vô cùng lợi hại. Làm bọn họ bị thương không nhỏ, đây cũng là nguyên nhân bọn họ hiện tại mới phải người ra viện trợ.

Văn Khanh bình tĩnh nói: "Cạnh tranh sinh tồn, kẻ thích ứng tốt mới có thể sống sót, nói là tai nạn, không bằng nói là tiến hóa thì đúng hơn, cả Trái Đất cùng nhân loại tiến hóa."

Chu Hàn Châu không khỏi giật mình, mặt cũng không lộ vẻ khác thường gì: "Cô có phải biết được chuyện gì rồi đúng không?"

Văn Khanh tiện tay lấy ra một tờ quy tắc sinh tồn tặn thế đưa cho hẳn: "Đây, điều anh muốn biết đều ở trên đây hết."

Chu Hàn Châu vội vàng cầm lấy, cũng không đoái hoài tới việc tại sao Văn Khanh lại lấy nó ra từ trong không khí.

Quy tắc trên đây đều là hoa quả khô (*), so với tư liệu quân đội năm giữ thì nó càng chặt chẽ thấu triệt hơn, Chu Hàn Châu cẩn thận lật xem, không dám bỏ qua một chữ nào. Mãi đến khi xe chạy qua biệt thự của Văn Khanh, hẳn vẫn còn đang nghiên cứu.

(*) Hoa quả khô (干货): là thuật ngữ thương mại điện tử, chỉ những người làm việc trong ngành này chia sẻ hoặc đăng tải những bài viết liên quan đến mở rộng mạng lưới marketing, kinh nghiệm làm việc... bởi vì những kiến thức này có tính thực dụng cao, không có yếu tố khoác lác hay sai sự thật nên được gọi là hoa quả khô. Ngày nay từ này đã được sử dụng trong các ngành nghề khác, chỉ những người chia sẻ kiến thức, phương pháp, kinh nghiệm quan trọng hoặc thực dụng.

Văn Khanh quay đầu nói: "Phiền dừng xe một chút, tôi đi xuống."

Chu Hàn Châu lúc này mới ngẩng đầu lên, thần sắc kinh ngạc lại có chút phức tạp nhìn cô: "Cảm ơn, những tài liệu này đối với chúng tôi rất quan trọng, cảm ơn cô đã đồng ý chia sẻ cho chúng tôi."

"Cái này trong Ninh thành gần như ai cũng có, không phải chuyện gì to tát." Văn Khanh chưa nói, cái cô cho hẳn là bản khác, ngay cả sự tiến hóa của Trái Đất và sự tồn tại của tinh thể cũng viết hết trong đấy. Đây là chuyện ngay cả đám Liêu Thao còn chưa nghe cô nói qua, bởi vì có những thứ người bình thường bây giờ chưa thích hợp để biết, nếu không sẽ gây ra hoang mang không đáng có.

"Bất kể thế nào, tôi thay mặt toàn nhân loại cảm ơn cô, có phần tài liệu này không biết sẽ cứu được bao nhiêu sinh mạng!" Chu Hàn Châu trịnh

trọng nói.

Văn Khanh cười nói: "Thứ này giao cho các anh mới có thể phát huy giá trị lớn nhất, chỉ dựa vào một mình tôi thì không cứu được cả thế giới." Cô nói xong, đẩy cửa xe ra rồi nhảy xuống, vẫy vẫy tay với hẳn: "Hẹn gặp lại, tôi đi trước."

Đi hai bước, cô lại quay trở lại, từ trong không gian lấy ra hai con heo dị thú ném lên mặt đất: "Đúng rồi, cái này cho mọi người, hôm nay bắt được nhiều." Những người này chắc hẳn không mang theo quá nhiều lương khô.

Chu Hàn Châu cũng nhảy từ trên xe xuống, tiến lên nhìn một chút, hai con heo này đều lớn hơn, da dày hơn, răng nanh lại sắc bén hơn so với heo bình thường: "Đây là heo dị thú?" Theo như tài liệu của Văn Khanh có thể thấy dị thú và tang thú khác nhau, cũng biết dị thú và dị thực đều có thể ăn.

Văn Khanh gật đầu: "Đúng, dị thú và tang thú phân biệt rất dễ, trong tư liệu có viết, tôi không nói lại. Nhưng cần chú ý, dị thú cũng có tính công kích, thậm chí giống như con người - chúng cũng thức tỉnh dị năng."

Chu Hàn Châu cười khở: "Cái này chúng tôi đã lĩnh giáo qua, trong quân khu có một con chó tiến hóa ra dị năng hệ Hỏa, dựa theo cô hẳn là dị thú cấp một, chúng tôi bị hành hạ rất mệt mỏi."

Văn Khanh có thể tưởng tượng cảnh tượng đó, cấp một cùng sơ cấp không đơn thuần chỉ là khác nhau dị năng, giết nó chắc chắn phí không ít công sức: "Tang thú sơ cấp tận thế cực ít, mọi người gặp phải đúng là không may."

Chu Hàn Châu cười khở, hẳn chưa nói bọn họ còn có một zombie cấp một, đâu phải chỉ là không may, chắc chắn là cực kỳ không may!

Sau khi tách khỏi quân đội, Văn Khanh trở lại căn cứ của mình, ba người Liêu Thao sáng nay đã ngồi chia sẻ kinh nghiệm và những thiếu sót khi sử

dụng dị năng, Vương Hâm trong phòng bếp nấu cơm. Lúc Văn Khanh đi vào, hẳn đã nấu xong cơm, nhìn cô lại gần, gãi gãi đầu cười nói: "Điện không dùng được, tôi dùng phương pháp nấu cơm mẹ tôi dạy."

Văn Khanh nhìn thoáng qua, là cho gạo và nước và chậu inox hấp cách thủy, lúc ở thời cổ đại không có nồi cơm điện, cô cũng nấu như thế.

"Cũng được, tôi trước kia cũng từng nấu thế này." Văn Khanh mỉm cười, cô có thể nhìn ra sau khi ba người Liêu Thao thức tỉnh dị năng, Vương Hâm có áp lực, muốn làm nhiều việc để giảm bớt bất an trong lòng.

"Vừa vặn, sườn heo hôm qua chưa dùng thì trưa nay luộc đi, sau đó lại làm thêm một tô thịt bò cay."

"Hôm nay ăn thịt luộc?" Bàn Tử đi vào phòng bếp, dãi rõ đầy miệng: "Luộc thịt đi, luộc thịt ăn với cơm!"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 130

Edit: Vee Chimte

Beta: Wan + Miêu Nhi

Văn Khanh ngược mắt nhìn, phía trước nơi nào cũng là tường đổ, đất khô cằn phế tích, những người sống sót thì cả người bắn thiêu, vẻ mặt chết lặng lái xe đi lánh nạn, zombie lảng vảng thành đàn, người thấy mùi máu liền hưng phấn đuổi theo, sau đó vây lại một chỗ chia ra ăn...

Đây mới là dáng vẻ thật sự của mặt thế.

Nếu so sánh, Ninh thành thật sự là thiên đường thời mặt thế.

Liêu Thao ném ra một quả cầu lửa dọn sạch mấy con zombie gần đó, quay đầu lại hỏi Văn Khanh: "Lão đại, qua huyện này là đến Động thành, chúng ta có nên nghỉ ngơi ở đây một chút không?"

Văn Khanh gật đầu: "Được."

Bọn họ rời Ninh thành đã hai ngày, trên đường đi coi như bình yên, nhóm nhỏ zombie đến không ngừng nhưng cũng không gây ra trở ngại quá lớn. Mục đích của chuyến đi này là tới Động thành – địa bàn của nam chính Diệp Cung.

Ninh thành dưới sự quản lí của Văn Khanh và Chu Hàn Châu - trong vòng một tháng ngắn ngủi đã đi vào quỹ đạo, nếu như không phải thỉnh

thoảng xuất hiện zombie, dường như mọi người đều cho là tận thế chưa từng tới, cho nên Văn Khanh an tâm rời đi.

Có Văn Khanh cố tình phát sóng trực tiếp, cô tin tưởng Trái Đất sẽ không rơi vào kết cục giống như nguyên tác, nhưng vẫn còn có một số nhân tố không xác định cần phải giải quyết, ví dụ như sáu "hệ thống sinh tồn".

Liêu Thao được Văn Khanh đồng ý, thành thực dọn sạch một khu đất trống, lấy từ trên xe xuống mấy thứ như nồi, bát, bình gas cẩn thận đặt xuống đất, làm xong hết mới đến trước mặt Văn Khanh xoa xoa tay hỏi: "Lão đại, chúng ta hôm nay ăn gì?"

Đối với một kẻ tham ăn mà nói, thu hoạch lớn nhất khi Liêu Thao đi theo Văn Khanh là mỗi ngày đều được ăn đồ ăn ngon khác nhau, so với đồ ăn của hắn trước tận thế còn ngon miệng hơn! Rõ ràng nhìn nguyên liệu nấu ăn rất bình thường, thế nhưng cô tùy tiện chế biến một chút lại trở thành mỹ vị ăn muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi! Liêu Thao từng hoài nghi, lão đại có buff mỹ thực!

"Chúng ta không mang nhiều nguyên liệu nấu ăn, ăn đơn giản một chút, cơm chiên Dương Châu (*) nhé?"

(*) Là cơm chiên trứng, có tôm và lạp xưởng. Một món ăn khá phổ biến ở Trung Quốc.

"Được được được! Lão đại làm gì cũng ngon!" Liêu Thao nuốt nước bọt gật đầu cổ vũ, đây là nguyên nhân Văn Khanh thích mang theo hắn ra ngoài, lần này cô không mang theo ai ngoại trừ Liêu Thao, thật sự vị tiểu mập mập này là vua nịnh nọt, ăn gì cũng được, không chỉ một mình ăn ngon mà còn khiến người ta nhìn thấy cũng thèm, giống như trong truyền thuyết hắn có thể làm người ta ăn nhiều hơn hai bát cơm.

Nhờ hắn, nhu cầu đối với thức ăn Đại Trung Hoa của người dân tinh tế đã tăng đột biến! Hôm qua Alba Lạc nói với Văn Khanh, chính phủ liên

minh đã thành lập một chiến đội tiên phong, thăm dò tuyến đường đến Địa Cầu, dự tính ba tháng sau là tới nơi.

Mà để chính phủ liên minh quyết tâm hạ quyết định này là vì Văn Khanh đã đưa cho bọn họ một món quà lớn xa xỉ - nồi lẩu! Mỡ bò tê cay cùng canh xương hầm lớn hợp thành nồi lẩu yên ương, cùng với thịt bò viên, thịt dê cuốn, thịt trâu, tôm bóc vỏ, cá viên... Cùng các loại rau xanh, đóng gói đưa cho Castro, giúp hãn chiêu đãi chính phủ và quân đội cấp cao. Nghe nói, viên thịt bò cuối cùng xem chút nữa đã dẫn ra một trận chiến tranh. Sau đó cùng ngày, chính phủ liên minh công bố một tài liệu, đưa việc khai thông tuyến đường đến Lam Tinh vào danh sách quan trọng.

Văn Khanh cắt lạp xưởng thành hạt lựu, thái hành thành sợi, sau đó đập hai quả trứng gà, cho vào nồi xào một lát rồi cho ra đĩa. Lại bóc vỏ tôm ướp rồi xào chín, cuối cùng cho trứng gà, lạp xưởng, cơm vào rang... Vì đi ra ngoài cần giản lược các bước nên Văn Khanh hoàn thành rất nhanh. Mặc dù đơn giản hóa trình tự nhưng hương vị lại không giảm, mùi cơm chiên thơm lừng trong nháy mắt bay ra làm bao nhiêu người thèm rỏ dãi.

[Cơm chiên trứng bản tiến hóa!! Nước bọt.jpg]

[Lần trước may mắn cướp được cơm chiên trứng, hương vị cực kỳ ngon, lần này có thêm tôm và lạp xưởng, hương vị chắc chắn sẽ ngon hơn!]

[Chủ bá, chủ bá, tôi có một thùng dịch dinh dưỡng cao cấp này, lấy không? Chuyển phát nhanh! Chỉ cần lấy cơm chiên trứng trao đổi là được!]

[Bàn Tử chết tiệt dám cướp cơm chiên trứng của tôi!]

[Đã chuẩn bị ba trăm bảy mươi hai dao! Đợi đến lúc tôi đến Lam Tinh nhất định tự mình đâm chết Tiểu Bàn Tử!]

[Bàn Tử im miệng! Đừng ăn nữa, để lại cho chúng tôi một chút đi!]

...

Một tháng trôi qua, Văn Khanh nấu cơm thịnh soạn sẽ làm nhiều hơn một chút, sau đó đóng gói chuyển phát nhanh cho khán giả Tinh Tế, thế nên người xem nhìn lượng thức ăn cô làm là biết có lộc ăn hay không. Hôm nay Văn Khanh chỉ làm chừng ba chén cơm, dự định Bàn Tử hai bát cô một bát. Nhưng người xem còn chưa từ bỏ ý định, luôn cảm thấy mập mập một bát, Văn Khanh một bát, thì chỉ còn lại một bát...

Trên thực tế, sức ăn của Bàn Tử khá lớn, mỗi lần ăn nhiều đều khiến người xem phần nộ, bởi vì bọn họ cảm thấy phần mà Bàn Tử ăn chính là phần của bọn họ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Bàn Tử kéo đủ thù hận.

Văn Khanh ăn hai miếng thì không nuốt nổi nữa, bởi vì cô thật sự không cách ngó lơ ánh mắt mãnh liệt xung quanh, có thanh niên có trẻ nhỏ có người già, vì Liêu Thao dọn dẹp được một khoảng trống, cho nên người sống sót xung quanh dần tụ tập quanh đây. Bọn họ bắn thiêu, cả người tiều tụy, hốc mắt lõm vào, bờ môi khô nứt, đây là biểu hiện sự đói khát và thiếu nước.

Trong mắt bọn họ là khát khao mãnh liệt với đồ ăn, dường như có thể nhìn thấy lục quang yếu ớt. Nhưng e sợ thực lực cường đại của Liêu Thao, tạm thời không có ai hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng Văn Khanh biết, bọn họ chẳng mấy chốc sẽ không kìm được, bởi vì bản năng nhu cầu ăn uống nhất định sẽ chiến thắng sợ hãi.

Cuối cùng, có người động thủ, là ba thanh niên liếm môi khô chậm rãi đi tới, đáy mắt mang theo vẻ điên cuồng, giống như dã thú hung ác quyết đấu lúc sinh tử.

"Giao hết đồ ăn của các người ra!"

Thanh âm khàn khàn giống như chiêm vỡ, lúc này Liêu Thao đang điên cuồng ăn uống mới ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ hồ nhìn bọn họ: "Hử? Mấy người nói cái gì?"

Phản ứng này làm ba người cảm thấy bọn họ bị khiêu khích, nhưng tâm tình phần nộ này trước mặt đồ ăn hoàn toàn không đáng nhắc tới, ba người từ từ tản ra, vây Liêu Thao ở giữa. Còn Văn Khanh, vì cô từ đầu tới cuối chưa từng ra tay, bọn họ không để ý đến cô, coi cô người phụ thuộc vào Liêu Thao.

Mà càng không ổn là, đám người sống sót thấy có người dẫn đầu, cũng không tìm chế được, sự nhiều thớt ít, không ra tay trước thì đến cuối cùng ngay cả đồ thừa cũng không còn.

Văn Khanh tựa người bên xe, thần sắc không buồn không vui nhìn tất cả. Tận thế xấu xí lại lần nữa lộ ra, cô cũng không phải cảm thấy mình là cường giả một phương mà hơn người, cũng không khinh thường những kẻ yếu đang vùng vẫy đấu tranh, vấn đề sinh tồn là chuyện đương nhiên, còn nói cái gì mà đạo đức nhân nghĩa? Nếu cô không có không gian livestream, không có kinh nghiệm sinh tồn mấy đời, không có các thể loại hack thì cô cũng chỉ là người bình thường, chưa chắc tốt hơn so với đám người này. Không từ thủ đoạn để sinh tồn trong tận thế, cũng không phải ai cũng có dũng khí làm được.

[Đây chính là tận thế...]

[Trò hề về nhân tính lộ ra, không có đạo đức, nhận thức về nhân tính của tôi được đổi mới rất nhiều lần.]

[Đáng buồn, đáng tiếc, cũng đáng thương!]

[Cho nên lúc coi livestream, tôi chẳng nhìn gì khác ngoài nhìn chủ bá phóng độc, gào khóc đòi được cho ăn, chủ bá làm đồ ăn ngon như vậy, tại sao lại nghĩ quần muốn coi những livestream hủy hoại tam quan này?]

[Đồng ý! Lúc coi livestream tôi cũng chẳng nhìn gì, chỉ theo dõi chủ bá, nhưng chẳng bao giờ được cho ăn! Khóc...]

[Thật ra tôi thấy Chính phủ Liên minh làm ra livestream toàn cầu cực kỳ không nhân tính, nếu cần nghiên cứu thì giao cho mấy phòng nghiên cứu là được, cần gì mở cho đám người phổ thông chúng ta? Không biết nên dùng tâm thái nào thì mới không có khúc mắc mà xem người khác giãy giụa sinh tồn.]

[Tôi đã sớm nói, liên minh mỗi ngày đều treo nhân tính nhân quyền trên miệng nhưng lại làm ra chuyện thất đức như vậy, người Lam tinh không phải cũng là người à? Coi như không có trong bản đồ liên minh, nhưng chỉ cần bọn họ là con người, ắt nên được hưởng thụ nhân quyền hoàn chỉnh.]

[Đề nghị chính phủ cân nhắc cẩn thận việc livestream toàn cầu, việc đưa Lam tinh vào bản đồ tinh tế đã là xu hướng chung, tôi không muốn vì chuyện này mà người Lam tinh mang khúc mắc. Chủ bá đã nói qua, tâm tình tốt cũng là một trong những nguyên nhân nấu cơm ngon, vì mỹ thực, không thể để người Lam tinh tâm tình không tốt!]

[Đồng ý với lâu trên!]

[Đồng ý +1!]

...

Văn Khanh nhú mày, cuối cùng cũng nhận thức được sai lầm của mình rồi à? Cho dù là vì cái gì, người Tinh tế bắt đầu suy nghĩ lại cũng là chuyện đáng mừng.

Trường hợp bây giờ không thích hợp, Văn Khanh không thuận cột trèo lên, mượn cơ hội này làm bọn họ áy náy đến cùng!

Bàn Tử bị vây ở giữa, một chút khí phách cao thủ cũng không có, nói chỉ đến việc lam hùm làm hổ, một bên bới cơm một bên kêu loạn om sòm: "Đừng có mà động thủ, tôi nói cho mấy người biết, quân tử động khẩu không động thủ, tôi là người văn minh, có chuyện gì từ từ nói, có chuyện gì từ từ nói..."

Không phải hấn sợ mà là theo lão đại lâu vậy rồi, ít nhiều cũng biết nguyên tắc của cô, trừ khi thật sự hung ác cùng cực, nếu không bình thường cô sẽ không ra tay với con người. Trong thời buổi loạn lạc, kẻ ác vô số, nhưng hấn theo cô đã lâu, chỉ thấy cô giết người hai lần, một lần là một đám người khốn nạn vô lại cưỡng hiếp phụ nữ, từ căn cứ địa của bọn họ cứu được hơn mười cô gái áo quần rách rưới, tất cả bị chà đạp vô cùng tàn nhẫn, thậm chí có mấy người đã qua đời, đó là lần đầu tiên hấn thấy lão đại giết người. Lần thứ hai là một đám "Thực nhân ma", chuyên ra tay với phụ nữ và trẻ em, bởi vì thịt của bọn họ mềm nhất...

Trong tận thế, chắc chắn sẽ có những chuyện xảy ra làm thay đổi ranh giới cuối cùng của con người.

Đến mức cả chuyện giành ăn, nhìn qua cũng không quá ghê tởm, cho nên Liêu Thao do dự không biết có nên động thủ hay không.

Nhưng mà, trận chiến này cuối cùng vẫn không xảy ra, tiếng động cơ ô tô ầm ầm truyền đến từ đằng xa, mấy chiếc xe hậu cần trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Một đám người xuống xe, dẫn đầu là vài người mơ hồ có khí chất quân nhân, bọn họ tự mình đi đến trước "nhà bếp" của Văn Khanh, giống như không nhìn thấy hai bên đang giằng co: "Ôi, cơm chiên Dương Châu, món ông đây thích nhất này!"

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 131

Edit: Mun

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

Người đang nói chuyện là một thành viên hai mươi lăm đến hai mươi sáu tuổi, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan tuấn tú, rất giống các tiểu thị tươi trước ngày tận thế. Hắn khoa trương hít một hơi thật mạnh thưởng thức mùi hương đang lan tỏa trong không khí rồi nhìn lại với vẻ mặt đầy dư vị: "Chính là hương vị này, thật khiến người ta hoài niệm..."

"Đại Phi."

Một giọng nói điềm tĩnh vang lên, Văn Khanh nhìn theo hướng âm thanh truyền đến, người đến có khí tràng sắc bén, dáng người cao và thẳng, môi mím chặt, bộ dạng trông có vẻ rất khó tiếp cận. Đặc biệt thứ khiến người ta chú ý nhất là vết sẹo ở khoé mắt, xiên vào tóc, thoạt nhìn trông có chút đáng sợ. Người này chính là nam chủ trong nguyên tác- Diệp Cung.

Diệp Cung lạnh lùng nhìn Dư Phi, Dư Phi lập tức thu lại dáng vẻ bất cần đời, tỏ ra đứng đắn mà đứng thẳng người dậy, quay lại nhìn Văn Khanh: "Xin chào cho hỏi mấy người có bán chỗ cơm này không?"

Dư Phi ở trên xe đã ngửi thấy mùi thơm của chân giò hun khói và cơm chiên tôm nên mới ra sức đòi xuống xe. Hắn ta bị thức ăn của căn cứ tra tấn đến mức sắp quên đi mùi vị đồ ăn trước mặt thế là như thế nào rồi!

Văn Khanh không nói, ánh mắt cô vẫn luôn dừng lại trên người Diệp Cung. Như phát giác được điều đó, Diệp Cung ngẩng đầu nhìn cô, khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

Văn Khanh thu hồi ánh mắt hướng Dư Phi cười cười: "Không bán."

Mặt Dư Phi lập tức sụp xuống, đang chuẩn bị rời đi trong sự chán nản, hẳn lại nghe thấy Văn Khanh nói: "Còn thừa một bát muốn ăn thì cứ cầm đi là được."

Thì ra là tặng không! Dư Phi lập tức cao hứng trở lại: "Em gái đúng là người tốt! Lớn lên vừa xinh đẹp, vừa tốt bụng, người đàn ông nào cưới được em nhất định là tổ tiên tích đức tám đời..." Dư Phi một bên vừa nói, một bên nhanh chóng ăn sạch sẽ cơm còn trong bát và trong nồi. Sạch đến nửa hạt gạo cũng chẳng dư lại. Bàn Tử lúc này cũng từ trong đám đông đi tới, biểu tình cực kì u oán: "Ăn ngon chứ?"

"Ăn ngon, ăn ngon. Chưa bao giờ ăn qua món cơm nào ngon như vậy!" Dư Phi nhanh chóng ăn nốt miếng cơm, một bên nhồm nhoàm đáp.

Liêu Thao vốn đang phẫn nộ vì Dư Phi đoạt đi bữa ăn của mình nhưng khi nghe đến đây, khuôn mặt hẳn lập tức lộ ra vẻ tự hào: "Đương nhiên, tay nghề của lão đại ta không chỉ là đồn thổi thôi đâu!"

"Đúng vậy, đúng vậy, tay nghề của người tốt rất tuyệt!"

"Đúng, đúng, không sai!"

- - - - -

Một bát cơm đã thu mua được người nào đó. Những người sống sót vây quanh Liêu Thao thấy tình huống này lại nhìn đến phía Diệp Cung có nhiều người như vậy, tự biết bản thân không chiếm được lợi lộc gì, lặng lẽ tản ra. Mặc dù đồ ăn trân quý, nhưng phải có mệnh để hưởng mới được.

Văn Khanh cũng không truy cứu, duy trì tư thế ôm tay dựa vào xe, mỉm cười nói với Diệp Cung: "Diệp tiên sinh không bằng tìm chỗ tán ngẫu một chút?"

Từ đầu đến cuối, mấy người Diệp Cung đều không giới thiệu, nhưng Văn Khanh lại một tiếng gọi ra tên của hắn. Chẳng qua khuôn mặt bình tĩnh của Diệp Cung vẫn không có nửa điểm dao động.

"Nói về cái gì?"

"Nói một chút về..." Văn Khanh nói nhỏ: "Sự xuất hiện của hệ thống."

Sắc mặt Diệp Cung lập tức biến đổi, một bước vọt tới đối diện với khuôn mặt Văn Khanh: "Làm sao cô biết được?" Trong mắt hắn chột loé qua tia sát khí.

Thần sắc Văn Khanh vẫn mảy may không biến đổi: "Anh chắc chắn muốn nói ở chỗ này?"

Diệp Cung đè ép sự nghi ngờ trong lòng xuống, khuôn mặt nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh, bất động thanh sắc mở miệng: "Mọi người cũng muốn đi căn cứ Hi Vọng? Đi thôi!"

Văn Khanh gật đầu nói với Liêu Thao rồi chuẩn bị đi theo đoàn xe. Diệp Cung thấy cô đáp ứng trong lòng thầm thở dài một hơi. Nếu cô dám một mình đi tới căn cứ của hắn thì hắn là không có ác ý. Thực tế hệ thống này thật quá mức tưởng tượng, hắn không thể không thận trọng.

Hơn một giờ lái xe, cánh cổng căn cứ Hi Vọng cuối cùng cũng xuất hiện. Lối vào được bảo vệ nghiêm ngặt, mỗi người tiến vào đều phải kiểm tra và tiêu độc, khử trùng một cách kỹ càng. Người bị thương phải bị cách ly trong 24h để ngăn chặn bất kì khả năng có virus zombie từ ngoài truyền vào.

Văn Khanh sau khi thông qua hàng loạt các loại kiểm tra mới được bước vào căn cứ, Diệp Cung phân phó cho Dư Phi và những người khác: "Đại Phi, cậu đi theo kiểm kê di chuyển vật tư vào trong kho. Hắc Hùng, cậu phụ trách thống kê thương vong của những người ra ngoài lần này, báo tin tức lên và xử lý nốt khoản bồi thường cho họ."

Bọn họ ra ngoài lần này là để tìm kiếm vật tư, thu hoạch không nhỏ nhưng số thương vong cũng không kém. Ở mặt thế, người chết, người bị thương là quá đổi bình thường, nhưng khi bàn tiếp chuyện chính, tâm trạng Diệp Cung vẫn cực kỳ nặng nề.

Đến khi mọi thứ được sắp xếp ổn thỏa, Diệp Cung mới nói với Văn Khanh: "Đi theo tôi"

Văn Khanh gật đầu, quay lại nói với Liêu Thao: "Đợi tôi ở bên ngoài."

Liêu Thao không hỏi gì, gật đầu đồng ý.

Văn Khanh theo Diệp cung đi vào phòng. Căn phòng rộng rãi ngăn nắp sạch sẽ, các loại tư liệu được sắp xếp gọn gàng, chỉnh tề. Từ đây có thể thấy được Diệp Cung là người có tính kỷ luật cực tốt.

"Hiện tại có thể nói chưa?"

Diệp Cung nhìn chăm chăm vào Văn Khanh, cô mỉm cười: "Đương nhiên lần này tôi tới... mục đích chính là muốn nói chuyện này với anh."

*

Tinh tế, liên minh chính phủ.

Ở cả hai phía của bàn hội nghị, các nhà quân sự cấp cao với quân phục màu xanh lam và các quan chức chính phủ quan trọng mặc chế phục màu đen chia ra ngồi hai bên hình thành ranh giới rõ ràng.

Trải qua hai giờ thảo luận kịch liệt, những người tham gia cuối cùng cũng đạt được sự đồng thuận nhất trí.

"Liên quan đến phương châm thay đổi, hướng dẫn chính sách cho Lam Tinh, cùng với sự đồng ý nhất trí của mọi người, tôi tuyên bố chính thức đưa Lam Tinh vào bản đồ Tinh Tế, phái hạm đội tới Lam Tinh thiết lập sự hợp tác thân thiện giữa hai bên..."

Trong bộ trang phục màu đen, người đứng đầu chính phủ ngồi trên chiếc ghế đầu tiên, đọc nghị quyết cuối cùng của cuộc họp. Sau khi đọc xong, Tổng tư lệnh liên minh quân đội, người đang đối diện với ông ta tùm tùm nói: "Chuyện này coi như đã định rồi, chúng ta hãy thảo luận điều tiếp theo đi."

Lời này vừa nói ra, phía quân đội vẫn ổn định như núi Thái Sơn không có một chút biểu hiện ngoài ý muốn. Trong khi đó, các thành viên chủ chốt của chính phủ thoáng sửng sốt, hiển nhiên là không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Chuyện gì?"

"Về việc Bối Lai Đức, Alba Lạc, Tái Nhân Tư Thản, vân vân, bảy người có liên quan đến trò chơi sinh tồn. Chúng ta hẳn là nên thảo luận đưa ra hình phạt cho bọn họ."

"Còn có việc này?"

"Đúng vậy, mấy đứa trẻ này dù đã làm nhiều điều hoang đường... Nhưng mà chỉ cần cảnh cáo bọn họ một chút là được, không nhất thiết phải xử phạt chứ?"

Tổng tư lệnh vẫn như cũ tùm tùm nói: "Nếu đó chỉ là trò chơi của trẻ con thì cũng thôi, nhưng Bối Lai Đức ban đầu tính toán khiến người của Lam Tinh chém giết lẫn nhau, tuy rằng bây giờ vẫn chưa đi đến bước đó, nhưng

hắn chính là có ý này. Theo luật của liên minh, hắn phạm tội gây án chưa thành công."

"Vì vậy, để người của Lam Tinh cảm nhận được thành ý của chúng ta trong việc chấp nhận họ. Những người này phải bị trừng phạt! Đặc biệt là Bối Lai Đức!"

Phía chính phủ có chút do dự vì trong số bảy người đó, chính phủ chiếm bốn người, gồm cả người dẫn đầu Bối Lai Đức, nếu tất cả đều bị xử lí, hơn nữa còn phải phải xử lí theo yêu cầu của quân đội, làm cho bọn họ có phần không muốn.

"Có người của Lam Tinh đã biết chuyện này!"

"Là Lâm Văn Khanh?"

"Không sai, cô ấy cũng là một trong bảy người được chọn. Hiện tại đã đi liên lạc được với sáu người kia. Tốt hơn hết chúng ta nên giải quyết việc này trước khi cô ấy giải quyết nó."

"Kia... được thôi."

Cuối cùng hai bên đã đạt được thỏa thuận và thiết lập một cuộc điều tra đặc biệt đối với mấy người Bối Lai Đức và cân nhắc các mức hình phạt.

*

Sau khi Văn Khanh nói việc lựa chọn bảy người để chém giết trong hệ thống sinh tồn cho Diệp Cung, hắn liền lâm vào trầm mặc nửa ngày, sau đó mới hoàn hồn: "Cô định làm gì?"

"Nếu đành lòng bỏ được nó, tôi sẽ lấy hệ thống ra giúp anh." Văn Khanh nói.

"Bỏ được! Có gì mà không nở chứ. Có thể thoát ra khỏi sự khống chế của nó, tôi muốn còn không được." Diệp Cung không chút do dự nói.

"Được rồi, tôi sẽ giúp anh lấy nó ra ngoài."

Văn Khanh dùng linh khí bao vây, lấy "hệ thống sinh tồn" từ đầu Diệp Cung ra mà không gặp phải bất kì trở ngại nào. Cô còn cho rằng "hệ thống quản gia" Bối Lai Đức sau lưng Diệp Cung sẽ chống cự một phen, dù sao trong nguyên tác hẳn cũng là người dẫn đầu đưa ra trò chơi này, sau đó lại xúi giục mấy người Diệp Cung chém giết.

Diệp Cung nhìn hệ thống trong tay Văn Khanh có chút khó xử: "Đây là hệ thống sao, tôi từng mơ thấy tôi bị hệ thống áp chế dẫn đến cảnh đại sát tứ phương ở mặt thế, cuối cùng trên thế giới này chỉ còn lại một mình tôi..."

Văn Khanh không ngờ rằng hẳn có thể mơ thấy kết cục của mình, nhưng kết cục này giờ đã tan vỡ, cô đành an ủi một câu: "Giấc mơ đều trái ngược với thực tế."

"Có lẽ vậy... cảm ơn cô vì đã giúp tôi thoát khỏi nó." Diệp Cung vô cùng trân trọng nói lời cảm tạ.

Văn Khanh không thêm để ý xua tay: "Không cần cảm ơn, đều là con người nên cùng nhau giữ gìn, đoàn kết một lòng, xây dựng một Trái Đất xinh đẹp..."

Diệp Cung"..."

Buổi tối, để tỏ lòng biết ơn với Văn Khanh, Diệp Cung tổ chức một bữa tiệc phong phú- dê nướng nguyên con.

Lần này bọn họ ra ngoài tìm kiếm vật tư gặp một đám dê biến dị, nhờ phúc của Văn Khanh, tin tức thú biến dị có thể ăn được mọi người đều đã biết.

Bôi gia vị, mật ong lên toàn bộ thân dê, nướng trên lửa, thịt dê tươi ngon được nướng tới chảy mỡ, nhỏ giọt trên đồng lửa làm tàn lửa bay lên, một mùi thơm phiêu tán lan tỏa ra khắp nơi...

[Tôi không thể khống chế được nước miếng của mình, tôi lại yêu chủ bá một lần nữa.]

[Lại nhớ đến thịt dê lần trước chủ bá làm, ngon đến mức không thể chống cự được.]

[Nguyên lai không chỉ có một mình chủ bá, người của Lam Tinh đều biết làm! Mỹ! Thực!]

[Đây là thiên phú dị bẩm của chủng tộc sao?]

[Tôi muốn gả đến Lam Tinh!]

[Tôi cũng muốn cưới con gái người Lam Tinh như chủ bá, ôn nhu, xinh đẹp lại biết nấu ăn ngon.]

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 132

Edit: Mun

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

Khi Lâm Văn Khanh giải quyết xong hệ thống của Diệp Cung và chuẩn bị đi tìm kiếm 5 người còn khác, Alba Lạc sau một thời gian dài biến mất lại đột nhiên xuất hiện.

[Không cần đi tìm nữa, liên minh chính phủ đã giải quyết hết hệ thống rồi. Từ giờ ngoài tôi cùng cô liên lạc thì các hệ thống khác đều không tồn tại nữa. Ngoài ra chỉ còn một chương trình phát sóng trực tiếp, dù cô có biết hay không thì tôi vẫn phải nói.]

[Tuy vậy nhưng tôi cảm thấy cô đã biết rồi. Đến robot tàng hình cô còn nhìn thấy thì chương trình truyền hình trực tiếp cũng không qua nổi mắt cô. Quyết định của liên minh chính phủ là tài liệu do các đài truyền hình trực tiếp chọn lọc chỉ được sử dụng cho nghiên cứu khoa học và cung cấp trong nội bộ, không công khai toàn dân. Chỉ để lại kênh phát sóng trực tiếp của cô, cô tiếp tục phát trực tiếp cũng được mà không phát nữa cũng được, mọi chuyện tùy cô quyết định.]

Lâm Văn Khanh nghe xong, vẫn bình tĩnh và lãnh đạm, giọng điệu bình thản "Ồ" lên một tiếng chẳng có vẻ gì là bất ngờ. Alba Lạc không ngờ về phản ứng của cô, ghen nửa ngày mới áy náy nói: "Thật sự xin lỗi vì những hành vi trước kia của tôi."

Lúc này Lâm Văn Khanh nâng mí mắt: "Ồ đã biết sai rồi sao?"

Xa xa ở tinh tế, Alba Lạc liền cảm thấy xấu hổ, chắc là do đầu óc hấn úng nước nên mới hối hận đi nhận lỗi! Vẫn xin tự hỏi một chút, nếu có một nền văn minh hiện đại hơn giả làm hệ thống trói buộc hấn, bắt hấn làm những gì mà mình muốn, khen thưởng nếu như làm tốt, đương nhiên nếu như thất bại sẽ phải chịu trừng phạt. Khi ấy chẳng phải hấn rất giống một con rối gỗ giật giây bị người ta điều khiển hay sao? Vậy thì hấn sẽ có cảm giác gì nhỉ, phẫn nộ? Khuất phục? Hấn cũng không dám tưởng tượng đến.

Lâm Văn Khanh không nói thêm gì, thực sự ra trong bảy hệ thống, Alba Lạc vẫn được xem như còn có lương tâm, ví dụ như theo nguyên tắc, Lâm Văn Khanh là người đầu tiên bị đào thải cũng đủ hiểu rồi. Vẫn là hấn không nhẫn tâm xúi giục cô đi giết hại lẫn nhau.

"Vậy hình phạt của các anh là gì?" Văn Khanh hỏi.

Alba Lạc vội trả lời: "Sau cuộc thảo luận của liên minh, một số người được đưa đến Lam Tinh để dọn sạch zombie và giúp đỡ người Lam Tinh dựng lại nhà cửa. Bối Lai Đức vì là chủ mưu gây ra nhiều thứ nghiêm trọng nên bị tước hết quyền lợi và chức vụ, bị lưu đày ngoài tiền tuyến, chiến đấu cho đến khi kết thúc chiến tranh. Còn tôi thì phải liên lạc và giải đáp hết thắc mắc cho cô, hoặc..... "

"À." Lâm Văn Khanh vẫn không buồn không vui lên tiếng, còn Alba Lạc lại trở lên lo lắng: "Cô có vẻ không hài lòng với hình phạt như thế này hả?"

Alba Lạc định nói ra hình phạt để cho cô cảm thấy hài lòng. Lâm Văn Khanh nhàn nhạt lắc đầu. Nếu như dựa vào tình cảnh của đời này thì hình phạt vô cùng thích hợp thậm chí còn hơi nặng một chút. Nhưng đối với kết cục trong nguyên tắc, hình phạt này như gãi không đúng chỗ ngứa. Cuối cùng, thứ họ gọi là trò chơi đã gần như làm cho cả một hành tinh và nhân loại trên hành tinh đó rơi vào diệt vong.

Nhưng chuyện này còn chưa có phát sinh. Lâm Văn Khanh cũng không thể áp đặt tội danh này lên đầu bọn họ. So với những điều này, cô vẫn muốn nhìn thấy Lam Tinh hướng đến bước phát triển mạnh mẽ hơn, loài người phát triển không dứt, cho nên việc bọn họ đến Lam Tinh hỗ trợ, cô cảm thấy hết sức vui mừng.

"Tôi không hiểu rõ luật pháp của liên minh nên cũng không thể phán xét hình phạt của mấy người. Nếu như mấy người cảm thấy thích hợp thì chính là thích hợp. Nhưng mà nếu chúng ta trở thành đồng minh thì mấy người có thể giúp tôi một việc được không?"

"Giúp cái gì? Cô nói đi." Alba Lạc đột nhiên phấn chấn hẳn lên. Nhiệm vụ của hắn chính là tận lực hòa hợp với Văn Khanh, để lấy công chuộc tội phải chấp nhận tất cả các điều kiện trong phạm vi cho phép.

"Gửi cho tôi một chút thuốc cải tạo gen đi, càng nhiều càng tốt."

Tốt nhất là phải mở ra một kỷ nguyên mới mà quốc gia được sống lại. Đánh thức dị năng, khi dị năng đã thức tỉnh rồi không chỉ tăng cường sức mạnh mà còn tăng cường đáng kể khả năng miễn dịch với virus zombie. Cứ như vậy thì tỷ lệ loài người sống sót sẽ gia tăng.

*

Ba tháng sau, thuốc cải tạo gen cuối cùng cũng được chuyển phát nhanh đến Trái Đất, những người sống sót cuối cùng trong "kế hoạch thức tỉnh nhân loại" đã thành công đánh thức dị năng. Cho đến bây giờ thì Trái Đất đã bước vào một thời đại kỷ nguyên mới.

Cùng với thuốc cải tạo gen, còn có một hạm đội trải qua ba tháng trời thăm dò đã thành công đặt chân đến Trái Đất.

Vào cái ngày mà hạm đội đến, vô số khán giả trên tinh tế ngồi chờ ở chương trình phát sóng trực tiếp của Văn Khanh, cùng với hàng vạn người

Trái Đất chuẩn bị chứng kiến một thời khắc lịch sử.

[Oa oa oa, thật không dễ dàng một chút nào ~ cuối cùng cũng kết nối được với Lam Tinh.]

[Hạm đội đã đến rồi, vậy chắc là lúc mở ra chuyến tàu du lịch không còn lâu nữa đâu nhỉ?]

[Bản thân cảm thấy vô cùng kích động. Sống lâu như vậy rồi, chưa bao giờ mong chờ vào một điều gì nhiều như khoảnh khắc này.]

[Hãy lưu lại thời khắc này. Đây chính là bước ngoặt lớn của lịch sử các vì sao, tạm biệt chất dinh dưỡng và nghênh đón mỹ thực Lam Tinh.]

[Mỹ thực của đế quốc thật tuyệt vời, chúng tôi đến đây.]

Người dẫn đầu quân đội là nguyên soái Castro. Hắn mặc một bộ quân phục màu xanh lam, đôi mắt sáng như sao trời minh mông, mái tóc vàng được chải gọn gàng, khuy áo được cài đến nút cuối cùng, mang một đôi găng tay trắng, toàn thân tỏa ra hơi thở lịch lãm quyến rũ mà quý phái.

Văn Khanh nhìn người xem gọi Castro là quý ông lịch lãm, quả nhiên không hề sai.

"Tiểu thư xinh đẹp, cuối cùng chúng ta cũng được gặp mặt."

Castro tháo găng tay, đưa tay phải đến chỗ Văn Khanh, hơi mỉm cười: "Lễ nghi của Trái Đất tôi làm không sai chứ?"

Cô cười gật đầu: "Không sai, chào mừng đến Trái Đất, nguyên soái Castro."

Castro mỉm cười đầy mê người: "Để có được cơ hội lần này, tôi phải phí sức chín trâu hai hổ mới tới được đây, à? Chín trâu hai hổ, tôi dùng đúng rồi chứ?"

"Đúng thế." Văn Khanh cười nói, sau một hồi hàn huyên, cô đưa mọi người đến phòng tiệc, nơi này đã được chuẩn bị tốt để tiếp đãi các vị khách quý.

"Đây là truyền thống của đất nước chúng tôi, có khách phương xa đến thì nhất định phải đãi tiệc. Sau khi biết các ngài sẽ đến, chúng tôi đã chuẩn bị một bàn tiệc rượu để các ngài đón gió tây trần."

Castro nhìn muôn vản thức ăn tinh xảo rực rỡ trên bàn, mắt hấn bỗng dựng sáng lên: "Cảm ơn rất nhiều, quả nhiên tôi đến đây là một quyết định vô cùng chính xác!"

Lâm Văn Khanh mỉm cười giới thiệu mỹ vị trên bàn cho hẳn: "Đại Trung Hoa chúng tôi có tám món chính, bốn món phong vị, sợ ngài một năm cũng ăn không hết nên tôi chỉ chọn đại diện một vài món ăn nổi bật. Đây là món đầu sư tử hay còn được gọi là thịt viên tứ hỉ - là một món ăn nổi tiếng của Hoài Dương; còn cái này là gà Cung Bảo - một trong những món đại diện của Tứ Xuyên; cái này là Phật Khiêu Tường, một trong những món đại biểu của Phúc Kiến; cái này là...."

"Còn có Cá Hương Thịt Tỉ; Đậu Hũ Ma Bà; Bồ Câu Chiên Giòn; Sườn Xào Chua Ngọt; Thăn Bò với Dầu Hàu; Cá Chua Tây Hồ; Gà Vãn Xương; Thịt Dê Nấu Hành; Cá Quế Chiên Xù; gà xé cay; Vịt Om..."

Văn Khanh giới thiệu hết một lượt các đồ ăn trên bàn. Giọng nói ra như có ma lực quyến rũ khiến người nghe không làm chủ được mà chỉ biết chảy nước dãi. Một bên nghe cô nói, một bên ngửi hương vị của đồ ăn, Castro chịu đựng vô cùng khó khăn.

[Áu áu áu, rất muốn ăn! Mong chủ bá thương tiếc.]

[Một bên xem phát sóng trực tiếp còn một bên thì chảy nước miếng, tôi sắp chết đuối mất rồi.]

[Chủ bá thật tán tận lương tâm! Tôi chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.]

[Chủ bá, lương tâm cô không thấy cắn rứt sao! Nói rõ ràng như vậy mà không cho ăn! Khổ sở quá mà.]

[Tôi nói cho mấy người biết, Castro là anh trai của tôi, tôi đã dặn anh ấy nhớ phải đem về một ít. Anh, anh trai, cầu xin anh trai liếc mắt nhìn một cái.]

[Không nghĩ tới nguyên soái là cái dạng này! Ăn cái gì cũng không cần nhai sao? Nguyên soái đại nhân, xin hạ khẩu lưu tình!]

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 133: Thế Giới Xiv: Hệ Thống Giao Dịch Giữa Các Vị Diện

Edit: Trang

Beta: Wan + Miêu Nhi

Quân đội Tinh Tế đã đến, có nghĩa là quỹ đạo nối với Địa Cầu đã được thông quan thành công. Lúc nhận được đợt thuốc cải tạo gen đầu tiên, Văn Khanh đã thông báo cho người Địa Cầu về sự tồn tại của Tinh Tế, vì vậy bọn họ không hề hoảng sợ khi nhóm Castro đến, thậm chí còn vô cùng có cảm tình. Dù sao lúc Địa Cầu gặp tận thế, người của Tinh Tế đã vươn tay cứu trợ, tặng thuốc cải tạo giúp người Địa Cầu vượt qua giai đoạn khủng hoảng này.

Văn Khanh cũng không lên tiếng giải thích, cô không cần hư danh, Tinh Tế cứu trợ là sự thật, người Địa Cầu đã nhận sự trợ giúp của bọn họ cũng là sự thật, bất kể cô có vai trò gì trong chuyện này, kết quả này cũng không thay đổi được, cho nên cần gì phải phí công đóng vai ác?

Hai bên đều hài lòng, kết cục tất cả đều vui vẻ, như vậy cũng rất tốt.

Có Tinh Tế can dự vào, khủng hoảng tang thi không gây nên sóng gió to lớn gì, ngay cả công việc trùng kiến (*) hậu khủng hoảng cũng trở nên dễ dàng hơn.

(*) Trùng kiến: xây dựng lại.

Căn cứ vào kết quả đo lường của chuyên gia, tận thế ở Địa Cầu không chỉ có liên quan đến vật chất không biết tên, mà còn liên quan đến việc hệ sinh thái nơi đây bị phá hủy nghiêm trọng, người Địa Cầu qua chuyện này đã hiểu được hậu quả khi môi trường bị tổn hại, nhận thức đối với bảo vệ môi trường cũng được nâng cao. Lúc trùng kiến Địa Cầu cũng chú trọng hơn đến việc duy trì cân bằng hệ sinh thái.

Hơn nữa, ngành công nghiệp nặng, công nghiệp điện tử và khoa học kỹ thuật trước tận thế không có đất dụng võ, bởi vì cho dù có nghiên cứu thế nào cũng không đuổi kịp trình độ khoa học kỹ thuật của Tinh Tế, không bằng nghiên cứu khoa học kỹ thuật của Tinh Tế, bắt đầu từ điểm xuất phát cao hơn.

Vì thế sau này, Địa Cầu trở thành hành tinh du lịch có cả mỹ thực và giải trí các loại, được những người sành ăn ở Tinh Tế tôn sùng là thánh địa của đồ ăn ngon, mỗi năm tiếp đãi đến hơn trăm triệu du khách Tinh Tế, đến mức Địa Cầu không thể không đưa ra chính sách hạn chế số khách du lịch, bởi vậy một vé tàu đến Địa Cầu thật sự rất khó kiếm.

Tháng Tám Tinh lịch năm 57698, Kha Ân ba tháng liên tục ngồi canh Tinh Vồng, cuối cùng cũng cướp được hai phiếu đến Lam tinh, hắn không khỏi mừng rỡ như điên. Đúng vào thời khắc vô cùng đặc chí, Kha Ân nhận được cuộc gọi video của bạn gái, hắn kích động muốn nói cho cô biết chuyện này, chung quy hắn biết cô muốn du ngoạn Lam tinh. Lúc trước không nói cho bạn gái biết chuyện hắn đoạt vé là vì muốn cho cô một niềm vui bất ngờ.

Chỉ là, không đợi hắn nói chuyện, đối phương liền nói trước: "Chúng ta chia tay đi, tôi không muốn ở cùng với một tên thợ sửa chữa, không có tiền mua quà cho tôi, cũng không có thời gian ở cùng tôi, không có gu thẩm mỹ, bạn của tôi lúc nào cũng cười nhạo tôi vì yêu một kẻ nhà quê..."

Một tràng dài khiến Kha Ân sững sờ, ngây ra ngay lập tức, theo bản năng nói ra câu trong lòng đang ấp ủ: "Anh có hai vé đi Lam tinh..."

Chỉ thấy cô gái trên màn hình, vẻ mặt từ kiêu căng thành không thể tin, tiếp theo lại biến thành vẻ mặt giận cười: "Vừa nãy em chỉ nói đùa, chỉ muốn thử tình cảm của anh với em nhiều bao nhiêu, bây giờ anh đã thông qua khảo nghiệm rồi."

Tốc độ trở mặt cực nhanh khiến Kha Ân trợn mắt há mồm, vốn tưởng tình huống thế này trên mạng chỉ là giả, không ngờ mình lại gặp được ở ngoài đời!

Cuối cùng Kha Ân vẫn chia tay với bạn gái, một người vì vé tàu Lam tinh mà hẹn hò với hắn nhất định không phải thật sự yêu hắn.

Kha Ân thất tình quyết định đi du lịch Lam tinh một mình. Lúc ra cửa thì gặp nữ thần thời còn đi học, cô ấy bị 2 nam nhân chặn đường, một người nói: "Anh có bảy mỏ khoáng sản, ba hành tinh riêng, đứng tên vô số bất động sản..."

Một người khác lại nói: "Cha anh là Bộ trưởng Bộ Tài chính, chú là Thượng tướng Liên minh, mẹ làm bên Bộ Ngoại giao..."

Vẻ mặt nữ thần vô cùng khó xử, đúng lúc Kha Ân đi ngang qua, ma xui quỷ khiến nói một câu: "Tôi có vé tàu đi Lam tinh, cô thấy sao?"

Nữ thần nhìn thấy hắn, hai mắt sáng lên, gật đầu đồng ý: "Được!"

Suốt từ lúc lên tàu đi Lam tinh, Kha Ân cứ như đang ở trong mơ, liếc nhìn nữ thần, vẫn là không thể tin được.

Nữ thần nghiêng đầu nhìn hắn nhoẻn miệng cười: "Sao vậy?"

Kha Ân ngay lập tức lại như bay trên mây, cảm giác lâng lâng: "Không, không có việc gì."

Cùng lúc đó, video nữ thần cự tuyệt hai cao phú soái theo đuổi mình mà đồng ý với người có vé tàu đi Lam tinh được tung lên mạng, thế là mức độ khó tìm của vé đến Lam tinh lại một lần nữa trở thành chủ đề bàn tán, một số cư dân mạng còn vô cùng nhiệt tình chế ảnh châm biếm.

Kha Ân đến Địa Cầu cùng nữ thần, cả hai cùng đi thăm thú nơi thánh địa thần bí này, đường phố sạch sẽ gọn gàng, người dân năng động mạnh mẽ, nhà cửa đẹp đẽ mang đậm phong cách của người Lam tinh... Đều làm người không kịp nhìn, mà quan trọng nhất là, ở đây có đủ loại đồ ăn! Thật sự! Không phải trên hình!

Khắp nơi đều là đồ ăn, trong không khí tản ra mùi hương mê người, những người bán hàng mặc quần áo truyền thống của Lam tinh nhiệt tình chào mời bọn họ. Một người bán xứ tốt bụng nói cho họ biết bên cạnh là phố ẩm thực, chỉ cần mua vé vào cửa là có thể ăn thoải mái.

Kha Ân vô cùng hào hứng đi mua hai vé rồi lôi kéo nữ thần vào thiên đường ẩm thực.

Quầy hàng đầu tiên bán thịt dê nướng, ông chủ thấy bọn họ liền nói: "Chàng trai, lần đầu tiên đến đây đúng không? Tôi nói cho cậu biết, món thịt nướng của tôi vậy mà được nữ vương mỹ thực đích thân chỉ dạy, ăn một miếng là ghiền!"

Kha Ân biết người được gọi là "nữ vương mỹ thực", danh khí của cô ở Tinh Tế vô cùng lớn, có thể nói là ở Tinh Tế ai cũng biết, là người đầu tiên giới thiệu đồ ăn Lam tinh cho Tinh Tế, không sai, là người từng là chủ bá đại nhân của bọn họ.

Khi sự nghiệp của chủ bá ở Lam tinh vừa khởi sắc đã đi du lịch khắp nơi, hướng dẫn kỹ năng nấu nướng cho không ít người, chờ đến khi nền ẩm

thực Địa Cầu phát triển mạnh mẽ, cô liền chậm rãi biến mất, rất ít xuất hiện trước công chúng. Có điều cho dù cô không lộ mặt thì vẫn được cả Tinh Tế và Địa Cầu công nhận là đệ nhất đầu bếp đại sư!

Thế nên chủ quán vừa nói được nữ vương hướng dẫn nướng thịt, Kha Ân và nữ thần hai người lập tức rất hứng thú, mỗi người một xiên.

Ông chủ cười tùm tùm nói: "Lần đầu tiên thấy nha, không giống một số người, thấy đồ ăn chỗ tôi ngon nên liều mạng ăn, kết quả ăn quá no, lúc sau đi qua rất nhiều quầy có đồ ăn ngon thì không ăn được. Cô cậu thấy đồ ngon chỉ ăn một ít, để bụng ăn món khác... Đây của hai người đây, chàng trai thật có phúc, bạn gái cậu thật xinh đẹp!"

"A? Không phải..." Kha Ân ngượng đỏ mặt, xấu hổ nhìn người bên cạnh, thấy nữ thần không tức giận mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, dọc đường thấy món gì ngon cũng ăn thử, hạt dẻ rang đường, mực nướng, bánh bao chiên, kẹo bông gòn, sò biển nướng, đậu hủ thối... Kết quả là đi chưa được một phần tư quãng đường đã no đến mức không thể ăn thêm được nữa.

Hai người quyết định, nổi đau thấy được, sờ được, ngửi được mà không ăn được phải được chia sẻ cho mọi người, vì thế bọn họ bắt đầu chụp hình chung với các loại đồ ăn rồi phát trong vòng bạn bè, điên cuồng ngược dạ dày của người khác! Sau đó thuận lý thành chương thu được một loạt bình luận ghen tị!

"Đó là cái gì? Thật là đẹp." Tuyết Nhã chỉ vào một chỗ nói.

Kha Ân nhìn theo hướng chỉ, thấy một cửa hàng nhỏ không quá đặc sắc bên trong một ngôi nhà, trong quầy bày đầy những vật dụng trong suốt cùng thanh tre có hình thù khác nhau nhưng vô cùng bắt mắt. Hai người đi vào, trong tiệm chỉ có một cô gái trẻ đang cúi đầu làm việc.

Đôi tay của cô gái rất đẹp, trắng nõn thon dài, mười ngón múa may một lúc đã vẽ ra hình dáng một bé trai ngây thơ đáng yêu. Ngay sau đó, cô vẽ một bé gái bên cạnh bé trai, nam mặc âu phục, nữ mặc áo cưới, hai người tay trong tay, dựa vào nhau, nhìn rất ngọt ngào.

"Tặng cho hai người." Sau khi cô làm xong, cầm lấy đưa cho Tuyết Nhã.

Tuyết Nhã ngạc nhiên nói: "Tặng cho tôi?"

"Đúng vậy."

Tuyết Nhã thật cẩn thận cầm lấy, sợ làm vỡ, bởi vì mấy thứ này thoạt nhìn rất yếu ớt. Kha Ân cũng thò qua tới: "Hả? Hai đứa trẻ này nhìn rất giống hai chúng ta!"

Tuyết Nhã nhìn kỹ rồi bảo: "Giống thật!" Hai đứa bé này thần thái cực kỳ giống hai người họ.

Ngạc nhiên xong, hai người bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, đồng thời đỏ mặt cúi đầu.

"Đây này là đường nhân, một loại món thủ công nghệ thuật truyền thống ở Hoa Hạ (*)."

(*): Hoa Hạ: Trung Quốc.

Đột nhiên một tiếng động vang lên phá vỡ không khí ái muội giữa hai người, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía cô, cả hai đều vô cùng kinh ngạc.

"Cô là chủ bá đại nhân!"

Bị người khác nhận ra, Văn Khanh cũng không thèm để ý, cười thừa nhận: "Là tôi, rất vui được gặp hai người."

"Trời ạ! Thật sự là chủ bá! Tôi thật sự rất vui! Tôi đã theo dõi cô từ những ngày đầu cô livestream, ôi trời ơi, vậy mà tôi có thể gặp được người thật ngoài đời!"

Tuyết Nhã hứng phấn đến nỗi nói năng lộn xộn. Kha Ân thì khá hơn một chút nhưng cũng đặc biệt kích động, chỉ thiếu điều ôm Văn Khanh rồi hôn một cái.

Một lúc lâu sau, hai người mới bình tĩnh trở lại, lại cảm thán tay nghề của Văn Khanh: "Chủ bá, cô làm chiếc kẹo này rất đẹp, tôi không nỡ ăn. Nhưng tôi lại rất muốn biết nó có hương vị gì, dù gì cũng là tự tay cô làm!"

Văn Khanh cười nói: "Vậy thưởng thức đủ rồi thì ăn."

"Cũng đúng, ha ha."

Thấy hai người lưu luyến không muốn rời đi, Văn Khanh lại nói với bọn họ một câu: "Chỉ có mỹ thực và tình yêu là không phụ mình, chúc hai người hạnh phúc."

Văn Khanh có thể nhìn ra hai người có ý với nhau, nhưng Kha Ân tưởng mạo bình thường, dường như có chút tự ti, do dự không tiến, cho nên cô mới giúp bọn họ một tay.

Dù sao cô cũng nhàn rồi. Địa Cầu phồn hoa, đời này an ổn, cô hưởng thụ thời khắc tốt đẹp nhất, thường xuyên đi du lịch khắp nơi để thả lỏng, thỉnh thoảng mở một cửa hàng làm những đồ mình thích, những tháng ngày này dường như là cuộc sống mà ai cũng ao ước.

Tính lịch năm 57699, Kha Ân kết hôn với Tuyết Nhã, chuyện mỹ thực định tình của họ đã nhận được rất nhiều sự đồng cảm ở Lam tinh.

Trái Đất trở thành thánh địa lãng mạn với mỹ thực và những câu chuyện thần kì.

*

Văn Khanh trở lại không gian, sau khi tiễn Lâm Văn Khanh đi, người ủy thác tiếp theo đã đến. Cô dùng thần thức nhìn một chút đá Vãng Sinh, không khỏi mỉm cười, thế giới lần này lần này xem chừng rất thú vị.

*

Văn Khanh lại lần nữa mở to mắt, cô đang ngồi ở trong xe, đầu hơi choáng. Bên cạnh là một vị phu nhân và có khí chất ưu nhã đang nói chuyện với cô.

"... Anh tuấn soái khí, bản thân lại có năng lực, nghe nói tự mình mở mấy công ty ở Mỹ, không hề dựa vào thế lực trong nhà. Bây giờ về nước, vốn là người thừa kế của Cố gia nhưng lại cố tình nói mình không đủ năng lực, phải rèn luyện thêm, Cố lão gia tử cũng đồng ý. Hiện tại con cũng đã nhìn thấy, nó đã trở thành công ty có tiếng số một cả nước..."

"Tuy nói vẻ ngoài lạnh lùng nhưng cậu ta là người rất đứng đắn, cũng không nghe nói có dính líu gì đến phụ nữ bên ngoài. Không phải mẹ nhìn trúng thân phận của cậu ta mà là nhìn trúng chuyện cậu ta biết giữ mình trong sạch. Con những nhà khác cùng độ tuổi với con, nếu không phải bao dưỡng tiểu minh tinh thì cũng sinh hoạt cá nhân lung tung lộn xộn, dù con muốn, mẹ cũng sẽ không gả! Con là do mẹ sinh ra, mẹ có thể đẩy con vào hố lửa hay sao?"

Nói vòng vo như vậy, Văn Khanh đã hiểu rõ ngọn ngành chuyện người phụ nữ bên cạnh nói đến là gì, Cố Thanh Thành đương nhiên tốt, là nam chính có thể không tốt sao? Nhưng cái phúc này không phải ai cũng có thể hưởng.

Nếu như không phải vai chính mà dám đi trêu chọc nam chủ thì chỉ có thể là vật hi sinh, mà người ủy thác lần này - Tô Văn Khanh chính là nhân vật pháo hôi đó.

Tô gia và Cố gia gia thế tương đương, xem như môn đăng hộ đối, Tô Văn Khanh lại xấp xỉ tuổi Cố Thanh Thành, vì thế hai nhà người để bọn họ đính hôn. Cho nên, Tô Văn Khanh chính là vị hôn thê pháo hôi trong truyện ngôn tình hào môn.

Thời điểm nam chính gặp được chân ái của cuộc đời mình, pháo hôi sẽ cảm thấy chướng mắt, thậm chí sẽ tận lực gây khó dễ cho tình yêu của nam chính, cuối cùng thì lại thúc đẩy bọn họ đến gần nhau hơn.

Nguyên tác chính là như thế. Điều khác biệt là vai chính không phải phụ nữ.

Đúng vậy, đây là một bộ tiểu thuyết đam mỹ, vai chính là Giang Tiểu Mãn, Cố Thanh Thành là người được gọi là công. Mà Giang Tiểu Mãn lại đạt được hệ thống giao dịch giữa các vị diện!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 134

Edit: Trang

Beta: Wan + Miêu Nhi

Chuyện tình đam mỹ mà có nữ? Lại còn đính hôn với nhau thì có kết cục gì? Thân bại danh liệt, nhà tan cửa nát. Cố Thanh Thành cho rằng sự tồn tại của cô làm bản tình cảm của hắn nên mới nảy sinh sự chán ghét - khiến Tô Văn Khanh rơi vào bi kịch.

"... Đàn ông Cố gia từ trước đến nay si tình, luôn trước sau như một với tình cảm của mình, vốn dĩ mẹ cũng không dám kỳ vọng con có thể gả đến Cố gia, nhưng chuyện này không phải Cố lão gia đời trước đặt ra sao? Mẹ thấy hôn sự này chỗ nào cũng tốt, hận không thể thay con đồng ý. Dù sao người kết hôn cũng là con, mẹ cũng không muốn thay con làm chủ, chỉ hỏi trước ý kiến của con, Khanh Khanh, con thấy thế nào?"

Mẹ của Tô Văn Khanh vẻ mặt mong chờ nhìn cô, Văn Khanh biết bà hy vọng cô đồng ý, xem ra mọi người ai cũng thấy cuộc hôn nhân này rất tốt.

"Mẹ, có thể mẹ không biết..." Văn Khanh cố gắng tìm từ: "Cố Thanh Thành anh ta... không thích phụ nữ." Theo như nguyên tác, Cố Thanh Thành là đồng tính luyến ái bẩm sinh, chẳng qua ngay từ đầu không ai phát hiện ra thôi.

Tô phu nhân vẻ mặt khiếp sợ: "Không thích phụ nữ tức là... Nó thích đàn ông?"

Văn Khanh gật đầu: "Chuyện này, con cũng là vô tình mới biết được, mẹ đừng nói ra ngoài, nếu không sợ là sẽ rước lấy phiền toái."

"Được... Được" Tô phu nhân vẻ mặt mờ mịt, bị tin tức bất thành linh này dọa cho ngây người, Cố Thanh Thành thích đàn ông?!

Đột nhiên, như lại nghĩ đến điều gì đó, lại bảo: "Cố gia không biết chuyện này sao?"

"Chắc là không biết." Ngay cả bản thân Cố Thanh Thành còn không biết, Cố gia đương nhiên cũng không biết.

Không biết thì tốt, nếu Cố lão gia tử đã biết mà còn muốn hai nhà liên hôn thì có còn gì gọi là lương tâm không!

Văn Khanh trong lòng thầm than, đây là toàn tâm toàn ý yêu thương đứa con gái này, chẳng trách Tô Văn Khanh sau này bị hại lại trở nên phần nộ như vậy.

Xe chạy đến cửa nhà Tô gia, Tô phu nhân vội vàng đi đến thư phòng, cùng cha Tô Văn Khanh thương lượng chuyện hôn sự với Cố gia. Văn Khanh đi thẳng về phòng, dù sao cô tin tưởng cách làm người của Tô gia, biết rõ đối phương là đồng tính luyện ái sao có thể đẩy cô vào hố lửa chứ.

Cô vừa trở lại phòng, ngay lập tức điều tra Giang Tiểu Mãn. Giang Tiểu Mãn đối với Văn Khanh cũng là một người vô tội, thật sự rất vô tội. Từ người đọc cho đến người xem, nguyên tác là một bộ tổng tài bá đạo và "Cô bé lọ lem" vô cùng ngược luyện cầu huyết. Nhưng nhìn từ con mắt của thượng đế mà nói, Giang Tiểu Mãn có thể ở bên Cố Thanh Thành nguyên nhân là bị Cố Thanh Thành ép.

Cố Thanh Thành lúc phát hiện ra mình là người đồng tính, hẳn không thừa nhận, Cố gia cũng sẽ không chấp nhận một người đồng tính làm người kế nghiệp. Cho nên lúc đi mua nữ trang gặp Giang Tiểu Mãn, hẳn có thể giải quyết vấn đề một cách hoàn hảo. Cứu mẹ của Giang Tiểu Mãn, khiến Giang Tiểu Mãn tình nguyện làm tình nhân của hẳn, vừa giúp hẳn được thoải mái ở cùng người đàn ông khác, vừa ngăn được lời bàn tán của mọi người. Tuy Cố gia tư tưởng bảo thủ, nhưng cũng không cổ hủ, có một cô cháu dâu gia đình bình thường, Cố gia vẫn là có thể nhận được. Nhưng, chấp nhận một người đàn ông là chuyện không thể nào.

Nhưng mà, Cố Thanh Thành ở chung một khoảng thời gian mới phát hiện hẳn yêu cái vẻ ôn nhu vô hại, dễ thẹn đỏ mặt của con người này, thật lòng muốn ở bên cạnh cậu. Mà Giang Tiểu Mãn vẫn nhớ rõ Cố Thanh Thành ở bên cậu vì muốn ứng phó với người nhà, hẳn chỉ muốn lợi dụng cậu, cho nên không dám tiếp nhận hẳn thật lòng, gây ra rất nhiều tình huống cầu huyết và hiểu lầm, cuối cùng cả hai thương tích đầy mình mới giải trừ hiểu lầm - trở nên viên mãn.

Người chiếm thế chủ động trước trong đoạn tình cảm này là Cố Thanh Thành, mà tính cách Giang Tiểu Mãn thật sự quá yếu đuối, mềm đến nỗi có bàn tay vàng trong tay cũng không có đi lên được cái gọi là đỉnh cao nhân sinh - bị một người đàn ông khác khống chế cả đời. Có điều tổng tài bá đạo cùng tiểu bạch thỏ dễ thương, tính cách tương phản, cũng là thứ mà người đọc thích.

Nhưng Văn Khanh thấy Cố Thanh Thành dù là tổng tài bá đạo hay cường hào thì cũng vậy, đều là tra nam, vừa ngược tâm, vừa ngược thân. Nhưng gã Cố Thanh Thành này còn ghê tởm hơn, hẳn mạnh mẽ bẻ cong một người đàn ông, sau đó huỷ hoại một người phụ nữ khác, tất cả đều vô cùng phản cảm, nhưng vì hẳn là nam chính, tác giả luôn có cách tẩy trắng cho hẳn. Một câu là hẳn có nỗi khổ tâm, sau đó lại làm hẳn bị thương một

chút, ngược thân một chút, biến tất cả những gì hằn làm trở thành một điều hiển nhiên.

Loại tiểu thuyết này Văn Khanh từ trước đến nay rất không thích, nhưng nhiệm vụ thì vẫn phải làm, không còn cách nào khác.

Chẳng qua cô đã đến chậm một bước, Giang Tiểu Mãn đã bắt đầu phát sóng trực tiếp, cũng nhận được hệ thống giao dịch giữa các vị diện - đúng, chính là hôm nay.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 135

Edit: Trang

Beta: Miêu Nhi + Wan

Giang Tiểu Mãn ôm đàn ghi-ta, sự lo lắng bất an hiện rõ trên khuôn mặt, mắt to đen láy, mặt tựa hoa đào, làn da trắng nõn, hai bím tóc đuôi ngựa màu nâu sẫm, bộ váy ngắn thủy thủ, đôi tất màu đen vừa đến đầu gối một chút, lộ ra một đoạn đùi trắng nõn thon dài... Cả người tinh xảo giống như búp bê Tây Dương.

Cậu chưa bao giờ biết rằng chính mình cũng có thời khắc kinh diễm như vậy, là con trai, dung mạo của Giang Tiểu Mãn chỉ có thể nói là thanh tú, không nghĩ tới bây giờ thay đổi thành nữ sẽ xinh đẹp như thế này. Việc này làm cho cậu cảm thấy vừa xấu hổ vừa may mắn, xấu hổ vì là một người con trai lại đi giả nữ thì thật sự ngại ngùng, may mắn là vì chỉ khi có đủ nhan sắc mới có fans mua quà - cậu mới có thể kiếm được nhiều tiền.

Tiền, cậu cần rất nhiều tiền.

Mẹ bị bệnh cần tiền, cậu đi học cũng cần tiền, Giang Tiểu Mãn vừa mới tốt nghiệp cao trung, không có tài năng, lại chưa đủ 18 tuổi, chưa có công việc ổn định, làm việc vặt vãnh căn bản không đủ tiền để chi trả lúc mẹ phẫu thuật. Vậy nên khi cậu nghe nói phát sóng trực tiếp kiếm được rất nhiều tiền liền không chút do dự tham gia.

Khi còn nhỏ cậu đã học qua đàn ghi-ta, chất giọng cũng không tồi, có thể vừa đàn vừa hát, lại có thể tỏ ra đáng yêu với mọi người. Giang Tiểu Mẫn không cần có nhiều hoa hồng, chỉ cần kiếm đủ tiền để mẹ chữa bệnh là tốt rồi. Nhưng mà sau khi phát sóng trực tiếp được vài ngày, cậu phát hiện với khuôn mặt thanh tú của mình thôi thì chưa đủ, với nhiều người livestream khác thì khuôn mặt cậu không tính là xuất chúng, hơn nữa lấy di động ra xem, dung mạo của cậu chưa là gì cả, điều này khiến cho phòng phát sóng trực tiếp căn bản không hề có người xem.

Trái lại những người có ngũ quan bình thường, dựa vào hoá trang để biến thành những mỹ nữ xinh đẹp, chỉ cần biết làm nũng, tỏ ra đáng yêu thì sẽ có rất nhiều fans nam tặng quà. Sau khi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Giang Tiểu Mẫn cũng quyết định: Nam giả nữ để livestream!

Cậu biết làm như vậy là không đúng, là lừa gạt fans, nhưng chính Giang Tiểu Mẫn cũng không còn biện pháp nào khác cả, cậu thật sự rất cần tiền! Mẹ đang ốm nặng, cần nhiều tiền để phẫu thuật gấp, nếu không bà sẽ không qua khỏi mất.

Cho nên, cậu tìm đồ con gái và tóc giả, lại mua thêm mỹ phẩm, nhìn các video trên mạng rồi nhanh chóng học theo họ cách trang điểm. Giang Tiểu Mẫn học tương đối nhanh, cũng có thể do chính mình có thiên phú trong phương diện này, lần đầu tiên trang điểm nhìn trông thật đẹp.

Lần đầu tiên giả nữ, thật sự xấu hổ, Giang Tiểu Mẫn ở trước gương luyện tập thật lâu mới cảm thấy có chút tự nhiên, cuối cùng cũng có đủ dũng cảm để mở phòng livestream.

Cậu cố định điện thoại trên bàn, đặt camera ngay chính giữa, sau đó ôm đàn ghi-ta ngồi ở ghế cao, hai chân khép chặt lại, hít sâu một hơi, nói với màn hình: "Chào mọi người, tôi là chủ bá mới Tiểu Noãn..."

Giọng của cậu trong trẻo dễ nghe, không cần phải thay đổi gì nhiều, chỉ cần để giọng thấp xuống một chút liền khác. Phòng phát sóng trực tiếp vẫn không có người, Giang Tiểu Mãn thả lỏng bản thân, đàn lên khúc nhạc dạo "Ninh Hạ".

Cậu chơi ghi-ta không bằng dân chuyên nghiệp nhưng cũng khá thành thạo, rất hợp với giọng nói, nghe rất dễ chịu.

Giang Tiểu Mãn hơi hơi rũ đôi mắt xuống, lông mi dài tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Hảnh khẽ mở môi đỏ, ngâm lời bài hát, hình ảnh này ngay cả ở độ phân giải cực tẻ cũng vẫn rất kinh diễm.

Giang Tiểu Mãn bất ngờ ngẩng đầu, nhìn lướt người đang xem ở phòng phát sóng trực tiếp đã biến thành 11, tay run lên, đàn sai một đoạn. Lòng bàn tay khẩn trương toát đầy mồ hôi lạnh, lo lắng người khác nhìn ra được cậu đang nguy trang, cậu cảm thấy giả nữ mà bị lộ ở trước mặt người khác thì thật quá xấu hổ.

Đến tận khi trên màn hình bắt đầu hiện ra quà tặng, sự khẩn trương trong lòng Giang Tiểu Mãn mới giảm bớt một ít. Đâm lao thì phải theo lao, sợ gì nữa? Chỉ cần có thể kiếm được tiền, dù giả nữ cũng được.

[Lâu rồi không thấy người mặc đồ thủy thủ lại có thể dụ hoặc như vậy!]

[Đậu xanh rau má! Khuôn mặt này đúng là gu của tôi!]

[Vừa ngọt vừa mềm, ước gì cũng có một đứa em gái dễ thương như vậy!]

[Chân chơi cả năm (*). Muốn liếm chân chủ bá!]

(*) Chân chơi cả năm (腿玩年): dùng để nói về đôi chân hoặc dáng người đẹp, sau trên mạng dần biến thành ý trêu chọc.

[Dung nhan quá nghịch thiên! Như một tiểu hoa đán tươi mát!]

[Nhan sắc có thể đạt 90 điểm, chỉ là ngực quá nhỏ.]

[Chủ bá là chân không ra trận, giám định hoàn tất!]

Giang Tiểu Mãn vừa nhìn thấy câu này, nháy mắt liền đỏ mặt, cậu quên con gái còn phải mặc áo ngực. Cho dù cậu không quên thì cũng ngại mặc.

[Oa! Chủ bá thật là đáng yêu, vậy mà biết đỏ mặt!]

[Tôi cực, chủ bá tuyệt đối không vượt quá mười sáu tuổi! Quá trong sáng!]

[Chủ bá quá thẹn thùng rồi, trên mặt viết rõ hai chữ căng thẳng. Nhưng tôi lại cảm thấy như vậy mới đáng yêu, không biết phải nói sao ta?]

...

Chỉ một lát sau, phòng livestream đã tăng lên đến hai mươi người, hơn nữa đều là sau khi vào xem liền không rời đi, Giang Tiểu Mãn vừa vui sướng vừa lo lắng, cậu mấy ngày đều không đạt được thành tích gì, bây giờ giả gái lại có nhiều người xem như vậy, chỉ có thể không ngừng nói cảm ơn.

Vừa lễ phép, dáng dấp lại xinh đẹp, giọng nói dễ nghe, còn đỏ mặt ngượng ngùng, mặc dù Giang Tiểu Mãn không cố tình tỏ ra đáng yêu nhưng ở trong mắt người xem, nhất cử nhất động của cậu đều lộ ra vẻ mê người, khiến nhiều người xem nữ có trái tim yếu đuối không thể không yêu.

Chờ phát sóng trực tiếp kết thúc, Giang Tiểu Mãn tổng cộng kiếm được 80 đồng tiền. Tuy rằng không nhiều lắm nhưng cậu đã rất thỏa mãn, người

mới làm lần đầu tiên, không có tuyên truyền cũng không có đề cử mà có thể đạt được thành tích này thật sự không tệ chút nào.

Giang Tiểu Mãn cất đồ dùng để phát sóng trực tiếp thật cẩn thận, sau đó thay quần áo rồi đi tẩy trang, lát nữa cậu còn phải đi bệnh viện trực đêm, sợ lưu lại dấu vết bị mẹ phát hiện, bởi vậy lúc tẩy trang vô cùng cẩn thận.

Đúng lúc này, cậu nghe được một âm thanh máy móc lạnh lùng nói: "Fans đạt tới hai mươi, hệ thống giao dịch giữa các vị diện được kích hoạt."

Văn Khanh xem Giang Tiểu Mãn phát sóng trực tiếp, hình ảnh "thiếu nữ" ngượng ngùng thẹn thùng, trăm phần trăm có thể làm người khác sinh ra cảm giác muốn che chở, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, không ai có thể đoán được cậu ta là một chàng trai.

Khác với nhiều người nam giả nữ, bộ dạng uốn éo kịch cỡm vô cùng, động tác của Giang Tiểu Mãn đầy vẻ tự nhiên, không giả tạo cũng không có dấu vết ngượng trang, cơ hồ là bản năng của mình. Cậu là con một trong nhà, tính cách nhạy cảm hơn so với người khác, lại bởi vì gia cảnh thiếu thốn nên có vài phần tự ti cùng hướng nội, nếu không phải giả nữ livestream, ở trước màn ảnh chắc cũng là một thiếu niên ngại ngùng.

Văn Khanh trầm tư một lát, lục soát thấy tư liệu phát sóng trực tiếp Đậ Miêu. Trong nguyên tác Cố Thanh Thành sau khi thu mua công ty này mới ngoài ý muốn phát hiện Giang Tiểu Mãn là con trai. Ngay lúc này đây, cô muốn tiên hạ thủ vi cường (*), tuy rằng thế lực của Tô gia không bằng Cố gia nhưng vẫn thừa sức mua lại Đậ Miêu.

(*) Tiên hạ thủ vi cường (先下手为强): ra tay trước sẽ dành được lợi thế

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 136

Edit: Trang

Beta: Miêu Nhi

Sau khi Giang Tiểu Mãn nghiên cứu nửa ngày, rốt cuộc cũng hiểu rõ cái gọi là hệ thống giao dịch giữa các vị diện là gì. Đơn giản mà nói, đây là một hệ thống rất đặc biệt, có thể cùng bất kì ai nắm giữ nó để tiến hành giao dịch, phương thức giao dịch là lấy một vật đổi một vật. Mà có thể liên kết với nhiều hay ít vị diện được quyết định bởi số lượng fans của cậu.

Ví dụ như, hôm nay 100 fans có thể kích hoạt hệ thống, sau đó mở ra vị diện thứ nhất, yêu cầu tiếp theo là 1000 fans mở ra vị diện thứ 2, yêu cầu 10000 fans..... Từ đó suy ra, fans càng nhiều thì có thể mở ra càng nhiều vị diện.

Giang Tiểu Mãn đối với chuyện này vừa vui lại vừa buồn, vui chính là có thứ này, nói không chừng cậu có thể đổi được các vật phẩm có giá trị hoặc là linh đan dược liệu, sau đó mẹ cậu lập tức được cứu rỗi. Nhưng mà cậu lại không có tự tin, bản thân có thể tích góp được nhiều fans như vậy hay không.....

Cân nhắc nửa ngày, cũng không nghĩ được ý kiến gì hay, liếc thấy đã 10 giờ rưỡi, cậu vội vàng lấy đồ rồi chạy đến bệnh viện.

Lúc đến bệnh viện đã là 11 giờ, bà Giang còn chưa ngủ, thấy cậu tay chân nhẹ nhàng tiến vào, khuôn mặt tiều tụy lộ ra một nụ cười nhạt: "Tiểu Mãn tới rồi hả con?"

Giang Tiểu Mãn vừa thấy mẹ dung nhan tiều tụy, lập tức nhìn không được cảm thấy đau lòng, hốc mắt nóng lên thiếu chút nữa rớt nước mắt. Cậu nhìn xuống chua xót trong lòng, giả vờ oán trách: "Thế nào mà mẹ còn chưa ngủ? Không phải nói là mẹ đừng chờ con hay sao, ngày mai còn phải làm kiểm tra, nghỉ ngơi không tốt sao được?"

Mẹ Giang cười cười: "Mẹ đã ngủ một giấc rồi, lúc con vào là mẹ vừa mới tỉnh."

Biết rõ mẹ lại lừa mình, Giang Tiểu Mãn vẫn làm bộ yên tâm nói: "VẬY là tốt rồi, mẹ mau ngủ đi, con sửa lại ga giường rồi ngủ."

"Được." Ngoài miệng nói được nhưng đôi mắt bà vẫn cứ nhìn chằm chằm Giang Tiểu Mãn. Vẫn luôn chờ cậu chuẩn bị cho tốt, nằm xuống, mới chậm rãi nhắm mắt lại. Khóe mắt ửng hồng, giọt nước mắt yên lặng rơi xuống.

Nhìn Giang Tiểu Mãn vất vả như thế, ban ngày kiếm tiền, buổi tối lại muốn đến bệnh viện chăm sóc mình, mẹ Giang không kiềm chế được sự đau lòng tự trách. Bà biết là bản thân liên lụy con trai, lại nhìn thấy Tiểu Mãn vì mình mà liều mạng nỗ lực như vậy, bà thật sự không dám từ bỏ sinh mệnh. Bà sợ Tiểu Mãn không chấp nhận được chuyện bà mất đi, hai người sống nương tựa lẫn nhau, mạng của bà không chỉ là của một người.

Ngày hôm sau, Giang Tiểu Mãn giúp mẹ làm xong kiểm tra, một lúc sau, nhận được một cuộc điện thoại, là một dãy số lạ.

"Xin chào, là Giang tiên sinh đúng không?"

Di động truyền đến một giọng nữ rất dễ nghe, ban đầu Giang Tiểu Mãn có chút khẩn trương, gật đầu một cái, sau đó lại ý thức được đối phương nhìn không thấy, vội vàng trả lời: "Là tôi."

"Tôi nhìn thấy cậu đăng tin cho thuê nhà, xin hỏi thời gian và phương tiện xem phòng thế nào?"

Giang Tiểu Mãn sửng sốt một chút mới nhớ tới, một tháng trước ở trang web cậu tuyên bố tin cho thuê nhà, bởi vì địa lý vị trí không tốt, tiểu khu lại cũ cho nên vẫn luôn không có người đến hỏi thăm, chính cậu cũng không hy vọng, không nghĩ tới thật sự có người gọi điện thoại hỏi thăm.

Cậu không ngừng gật đầu: "Thuận tiện thuận tiện, lúc nào tôi cũng có thể!"

"Vậy bây giờ đi, tôi đã tới rồi."

"A? Vậy được được, tôi trở về ngay lập tức, cô chờ một lát!"

Kết thúc điện thoại, Giang Tiểu Mãn dặn dò mẹ Giang xong liền vội vàng rời đi. Không có cách nào, lúc này cậu quá cần tiền, phàm là có một chút hy vọng cậu cũng sẽ không bỏ qua.

Về đến nhà, quả nhiên cậu nhìn thấy một người phụ nữ trẻ đang đứng ở trước cửa, chỉ nhìn bóng dáng thôi cũng biết đây là một đại mỹ nhân, ăn mặc khéo léo ưu nhã - quả thực không hề hợp với hoàn cảnh chung quanh. Bỗng nhiên Giang Tiểu Mãn có chút tự ti, một là cảm giác hoàn cảnh nhà mình không xứng với cô, hai là bại lộ hoàn toàn sự nghèo túng của bản thân trước mặt người con gái này... quả thực rất hổ thẹn!

Cô gái nghe được tiếng bước chân liền quay đầu lại, ngũ quan tinh xảo làm Giang Tiểu Mãn kinh diễm một phen.

"Giang tiên sinh đúng không?"

"Phải..... Là tôi." Đối phương biểu tình lạnh nhạt, Giang Tiểu Mãn căng da đầu trả lời, hiện tại cậu cảm thấy hợp đồng này chỉ sợ làm không được, có khả năng đối phương xem tin không nhìn kỹ, có lẽ còn nghi ngờ cậu cố ý lừa gạt.....

Giang Tiểu Mãn miên man suy nghĩ, bất chấp tất cả mở cửa phòng ra: "Cô..... Vào trong nhìn qua một chút không?"

Cô gái nhắc chân rảo bước vào phòng, ánh mắt liên tục đánh giá khắp nơi, phòng ở từ bên ngoài thoát nhìn có chút cũ nát, nhưng bên trong lại vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, lộ ra sự ấm cúng, ngay cả tấm màn cũng sạch sẽ, không có tro bụi hay vết bẩn. Có thể thấy được chủ nhân của căn phòng này rất yêu quý nó.

"Được rồi, tôi tên Tô Văn Khanh, về sau mong chiếu cố nhiều hơn." Văn Khanh nhìn Giang Tiểu Mãn, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, thoát nhìn thập phần thanh lãnh.

Giang Tiểu Mãn thiếu chút nữa cho rằng chính mình nghe lầm, không dám tin nói: "Vậy ý cô là muốn thuê nơi này?"

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

Giang Tiểu Mãn vội vàng lắc đầu không ngừng: "Không có không có, chỉ là tôi không nghĩ tới cô thế nhưng lại nguyện ý ở một nơi như thế này, không phải ý tôi là nói nơi này như vậy..... Để tôi giúp cô dọn dẹp phòng đi."

Trên mặt Giang Tiểu Mãn không che dấu được vui mừng, vốn dĩ một chút hy vọng cũng không có, thậm chí đã làm tốt công tác chuẩn bị nghe đối phương mắng, lại chưa từng nghĩ tới đối phương lập tức đồng ý thoải mái như vậy, vừa đúng lúc giúp cậu vượt qua giai đoạn lừa sém lông mày này.

Kỳ thật tiền trong túi cậu đã không còn nhiều, ăn cơm cũng là cả một vấn đề, tiền phát sóng trực tiếp còn không biết khi nào mới kiếm được nhiều hơn, vừa mới nhận được hệ thống, cũng không biết khi nào mới có thể mở ra vị diện thứ nhất. Ban đầu cậu tính toán bán căn phòng này đi, nhưng mẹ cậu sống chết không đồng ý, cậu cũng biết bà là để chừa cho cậu một chút tài sản phòng thân, không đến mức lưu lạc đầu đường. Nhưng Giang Tiểu Mãn tình nguyện không có chỗ ở cố định cũng không muốn mất đi người thân duy nhất. Chỉ là mẹ lấy cái chết ra để uy hiếp, cậu thật sự không thể không nghe theo.

Cho thuê phòng cũng là giảm bớt một chút áp lực kinh tế, chẳng qua vẫn luôn cho thuê không được, cậu mới bất đắc dĩ bước vào căn phòng phát sóng trực tiếp, thậm chí là livestream giả nữ. Hiện tại cho thuê phòng có thể giúp đỡ cậu tạm thời vượt qua giai đoạn khó khăn này, nhưng chuyện mẹ cậu phẫu thuật vẫn chưa thể thực hiện được, phát sóng trực tiếp thì lại đang đi xuống.

Văn Khanh lấy ra một sấp tiền mặt, đưa cho Giang Tiểu Mãn: "Thuê một căn phòng, tổng cộng 4000 tệ, anh xem đủ chưa."

Giang Tiểu Mãn có chút ngại ngùng tiếp nhận, xem cũng chưa xem đã trực tiếp cất vào trong túi. Thiếu niên mười tám tuổi, ở trước mặt lại là một cô gái xinh đẹp, lòng tự trọng luôn có chút kiêu ngạo cùng một ít tâm tư nói không rõ, không nhất định là ái mộ, nhưng tuyệt đối không muốn mặt nghèo túng của bản thân bại lộ ở trước mặt cô.

Văn Khanh ngay lập tức dọn vào trong nhà Giang Tiểu Mãn. Tô gia bên kia đã nói qua, cô muốn tự lập một thời gian, cha mẹ Tô tất nhiên vui vẻ đồng ý.

Buổi tối, Văn Khanh nghe được tiếng đập cửa, giọng nói có chút do dự: "Chị Văn Khanh, tôi làm cơm chiều xong rồi, chị có muốn ăn chung không ạ?"

Tô Văn Khanh lớn hơn Giang Tiểu Mãn vài tuổi. Một lúc sau cậu đã buông lỏng được bản thân, không còn câu nệ như lúc vừa mới gặp.

Văn Khanh đẩy cửa phòng ra, Giang Tiểu Mãn đang đứng ở cửa, trên khuôn mặt thanh tú có chút đỏ ửng, Văn Khanh cười nhạt, còn thẹn thùng hơn cả thiếu nữ mới lớn.

Trên bàn cơm, Giang Tiểu Mãn làm hai món một canh, Văn Khanh biết bình thường cậu ăn gì, tự nhiên biết cậu đây là cố ý cải thiện bữa ăn. Cô cũng không khách khí, không có từ chối liền ngồi xuống.

Giang Tiểu Mãn thấy cô không có ý ghét bỏ, trong lòng vô cùng vui sướng đi dọn cơm.

Chờ đến lúc ăn xong, Văn Khanh mới nói: "Tay nghề không tồi, tôi không ăn cũng tiếc. Hay là cậu nấu cho tôi một ngày ba bữa cơm đi, tôi sẽ trả tiền cho cậu."

"Không, không cần....."

"Cậu không tính cũng được, tôi kêu cơm hộp cũng giống như vậy thôi."

Giang Tiểu Mãn thoáng đỏ mặt, hoảng loạn giải thích: "Không đúng không đúng, tôi là nói không cần trả tiền, ăn cơm cũng không được bao nhiêu, tiền thuê nhà của chị cũng quá cao rồi....."

Văn Khanh không chút chần chừ rút ra 3000 đồng tiền: "Cứ như vậy đi, cậu nhận tiền thì tôi ăn, nếu không lấy tiền thì tôi cũng chẳng còn mặt mũi nào ăn nốt bữa cơm này nữa."

Giang Tiểu Mãn bất đắc dĩ đành phải nhận lấy, chờ cầm được tiền trong tay mới kinh ngạc phát hiện Văn Khanh đưa là một xấp tiền rất dày: "Quá nhiều....."

"Không nhiều lắm, trừ bỏ mua đồ ăn tiêu dùng dư lại chính là phí dịch vụ, mua đồ ăn, rửa rau bát chén gì đó, tất cả không thể coi như nghĩa vụ lao động của cậu được."

Một phen nhún nhường, Giang Tiểu Mãn không lay chuyển được Văn Khanh nên đành phải nghe theo cô.

Ăn cơm xong, Giang Tiểu Mãn trở lại phòng mình, bắt đầu chuẩn bị phát sóng trực tiếp. Cậu sợ bị Văn Khanh phát hiện cậu giả nữ phát sóng trực tiếp nên vội khóa trái cửa phòng lại, còn kê ghế dựa ở sau cửa, cậu thật sự không muốn để cô nhìn thấy mình lúc đang phát sóng trực tiếp, sợ bị cô gọi là biến thái.

Mà ở phòng ngủ chính, Văn Khanh cũng đóng cửa lại, bắt đầu công cuộc giả thần giả quý.

"Anh có muốn tồn tại một cách chân chính không? Anh đã từng suy nghĩ cẩn thận ý nghĩa của sinh mệnh?"

Cố Thanh Thành mở di động ra, đột nhiên có một tin nhắn gửi tới, hẳn tưởng ai giở trò đùa dai, bởi vậy cũng không có để ý đến.

Hắn có chút bức bối ném di động xuống, mày nhăn lại.

Ngày hôm qua lại nghe được mẹ nhắc đến chuyện hôn sự, lần này nhìn trúng chính là con gái duy nhất của Tô gia, xinh đẹp dịu dàng, tri thư đạt lý, gia thế cũng môn đăng hộ đối, lấy làm vợ tất nhiên là cực kì tốt. Nhưng cũng không biết vì sao, hắn lại cảm thấy có chút không vui. Không vui không phải là vì Tô Văn Khanh, trên thực tế từ nhỏ đến lớn hắn thật sự không thích nối phụ nữ, bởi vì hắn cảm thấy phụ nữ đại diện cho phiền toái, bao gồm cả mẹ hắn. Ở cạnh phụ nữ thật sự không thoải mái bằng việc ở cạnh đàn ông.

Trong nháy mắt, Cố Thanh Thành trong đầu có ý niệm chợt lóe qua, nhanh đến mức làm hấn không kịp thích ứng. Hấn lắc lắc đầu, có lẽ lần này bắt buộc phải đính hôn rồi, rốt cuộc hấn cũng đã quá tuổi, nếu không có thích ai thì đối với hấn mà nói - cưới ai cũng giống nhau, thật ra cũng là vì cha mẹ và trường bối, bọn họ thích là được.

Đang nghĩ ngợi, di động trên bàn vang lên, trên màn hình hiện lên chính là mẹ hấn.

"Alo? Thành Thành, mẹ lại gửi cho con mấy tấm ảnh, con nhìn xem thích ai? Cô gái Tô gia kia không được, người ta đã có người yêu rồi, mẹ cũng không thể chia cắt uyên ương đúng không? Chẳng qua Tô gia cũng rất thành thật, không vì lợi ích mà cố ý dấu diếm, muốn trăm phương nghìn kế leo lên nhà chúng ta....."

Cố Thanh Thành cũng không tỏ ý kiến, rốt cuộc là thành thật hay là lấy cớ từ chối, hấn thấy rõ hơn so với mẹ hấn. Lần trước gặp mặt, tiểu thư Tô gia vẻ mặt nhẹ nhàng thăm thẳm, không thích hấn là chuyện không thể nào. Nhưng mặc kệ Tô gia vì sao lại từ chối, thiếu một chuyện phiền toái hấn càng mừng rỡ nhẹ nhàng, chẳng qua việc thu tóm sản nghiệp của Tô gia có chút khó khăn hơn mà thôi.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 137

Edit: Wan

Beta: Miêu Nhi

Một tuần sau thời điểm Giang Tiểu Mãn livestream, số lượng fans hâm mộ đã lên đến con số 1000, dưới tình huống không tuyên truyền cũng không giới thiệu thì đây đã là một kết quả không tồi.

Sau khi kết thúc livestream, cậu vội vã mở trang chủ hệ thống giao dịch giữa các vị diện ra, bắt đầu ngẫu nhiên chọn một vị diện bất kì. Một chuỗi số nhảy liên tục xuất hiện trên màn hình, cuối cùng dừng lại ở con số G1875. Đây là mã số của vị diện cậu chọn, chỉ cần chạm vào là có thể kết nối với người nắm giữ vị diện bên kia.

Cậu tràn đầy mong chờ chạm vào G1875, trong lòng không ngừng cầu nguyện: vị diện cao cấp, vị diện cao cấp, vị diện cao cấp...

Màn hình sáng lên, thứ đầu tiên đập vào mắt cậu là một khoảng trời vô cùng sạch sẽ yên tĩnh, bầu trời xanh như mới được gột rửa, ở chỗ của Giang Tiểu Mãn rất khó có thể thấy được một bầu trời xanh như thế này.

Một giây sau, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một cái "bánh cam" xum xuê làm Giang Tiểu Mãn giật nảy mình. Cậu nhìn kỹ, hóa ra bánh cam xum xuê này là một cái đầu người, tóc hăn rối bù, râu ria vừa dài vừa rậm. Ngoại trừ hai con mắt sáng, to và có thần, còn lại toàn bộ khuôn mặt hăn bị

lông tóc che khuất. Hắn trừng trừng mắt tò mò nhìn Giang Tiểu Mãn, miệng phát ra tiếng "Ôi ôi" cổ quái.

Hệ thống trao đổi có kèm theo chức năng phiên dịch tự động, nhưng Giang Tiểu Mãn hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì. Cậu thử nói chuyện với đối phương: "Xin chào, tôi là Giang Tiểu Mãn, anh tên là gì?"

"Anh có hiểu được tôi nói gì không?"

"Anh có vật phẩm nào cần trao đổi không?"

Nhưng mà kết quả vô cùng khiến người ta thất vọng, đối phương ngoại trừ ôi ôi không ngừng, hoàn toàn không có cách nào giao lưu với anh ta. Dù là Giang Tiểu Mãn tính tình ôn hòa cũng không nhịn được chửi tục một câu, lần đầu tiên chọn vị diện mà mở ra đúng vị diện nguyên thủy, có ai thảm hơn cậu không chứ?!

Giang Tiểu Mãn thử người một lúc, đoán chừng không thể trông cậy được gì vào vị diện này, không những cậu không đổi được thứ gì cần thiết, cũng bởi vì nhất thời mềm lòng, nhìn đối phương đánh lửa quá cực khổ, mới đưa hắn một cái bật lửa mà bị đối phương tôn làm thần tiên...

Mãi cho đến lúc ăn cơm, Giang Tiểu Mãn vẫn chưa hết thất vọng, đương nhiên Văn Khanh biết vị diện đầu tiên cậu kết nối là vị diện nguyên thủy nên không quá ngạc nhiên trước phản ứng của cậu.

"Đúng rồi." Văn Khanh bỏ bát đũa xuống, nhìn Giang Tiểu Mãn: "Không phải lần trước cậu nói mẹ cậu đang chờ thay thận sao? Đúng lúc tôi có chút quan hệ, đã sai người đi tìm giúp cậu rồi."

Giang Tiểu Mãn bỗng dừng mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt ngây ngốc có chút đáng yêu, Văn Khanh nói: "Thật ra hai ngày trước đã tiếp cận được nguồn thận, chỉ sợ không phù hợp, lo cậu mừng hụt nên mới không nói..."

"A!" Giang Tiểu Mãn kích động hét lên một tiếng, vút hết bát đũa xuống lao vào ôm Văn Khanh: "Thật sao? Là thật sao? Chị Văn Khanh, chị thật sự giúp em tìm được nguồn thận rồi?"

Văn Khanh gật đầu: "Sao tôi có thể dùng chuyện này để lừa cậu được?"

"Không phải không phải, không phải em không tin chị, chỉ là em quá phấn khích, mẹ em được cứu rồi, hu hu..." Giang Tiểu Mãn vui đến phát khóc, nước mắt không cầm được rơi xuống: "Cảm ơn chị, cảm ơn chị đã cứu mẹ em..."

"Không cần cảm ơn, tiện tay mà thôi."

Đến lúc Giang Tiểu Mãn yên tĩnh lại mới đột nhiên phát hiện cậu còn đang ôm Văn Khanh, bả vai cô bị nước mắt cậu làm ướt, tư thế của hai người cực kì mập mờ. Giang Tiểu Mãn nháy mắt mặt đỏ như ớt, không dám nhìn vẻ mặt của Văn Khanh.

Văn Khanh không để ý chút nào nói: "Không sao, phấn khích quá mà, tôi hiểu."

"Không phải, em..." Giang Tiểu Mãn há hốc mồm, cũng không biết mình muốn nói gì, ngượng ngùng đi dọn bàn ăn.

Đến khi trở lại phòng mình, Giang Tiểu Mãn mới hậu tri hậu giác (*) kịp phản ứng, tìm được nguồn thận, nhưng tiền giải phẫu vẫn không giảm! Chị Văn Khanh giúp cậu tìm nguồn thận là đã giúp cậu một chuyện lớn, cũng không thể để cô trả tiền phẫu thuật hộ được? Dù cô có tự nguyện, cậu cũng ngại làm phiền cô.

(*) Hậu tri hậu giác (后知后觉): sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra.

Lúc này điện thoại di động của cậu reo lên, trên màn hình là một dãy số xa lạ.

"Đây là Công ty Phát sóng trực tiếp Đậ Miêu, xin hỏi ngài có phải là chủ bá Tiểu Noãn..."

Sau khi Văn Khanh trực tiếp thu mua Đậ Miêu, trước tiên sắp xếp người kí hợp đồng với Giang Tiểu Mãn. Trên thực tế, trước khi cô giao phó xuống, đã có người thấy được tiềm lực của cậu nên chuẩn bị đi gặp cậu. Văn Khanh đặc biệt dặn dò những thông tin cá nhân liên quan tới Giang Tiểu Mãn cần phải được giữ bí mật nghiêm ngặt. Chủ yếu là đề phòng bên phía Cố Thanh Thành, mặc dù có cô nhúng tay, nhưng cô cũng không thể cam đoan các nhân vật chính giữa đường không có cái gọi là cuộc gặp gỡ định mệnh.

Cuối tuần, Văn Khanh về Tô gia ăn cơm với cha mẹ Tô, cha Tô nói đến một chuyện: "Cố Thanh Thành đổ mười hai tỉ vào mảnh đất kia, đào được ngôi mộ cổ tập thể, nghe nói có thể là của thời kỳ Thương Chu, còn là của giai cấp quý tộc..."

"May là khi đó chúng ta không liều chết với hắn."

Văn Khanh cười không tử tế, xem ra là bùa xui xẻo đã phát huy tác dụng. Bây giờ Cố gia đang lên nên Văn Khanh ngay từ đầu không có ý định chơi liều cùng hắn, trước tiên cho hắn mấy lá bùa xui xẻo để hắn thương cân động cốt (*), sau đó lại ngồi làm ngư ông đắc lợi, chẳng phải rất tốt sao?

(*) Thương cân động cốt (伤筋动骨): ý chỉ bản thân bị trọng thương, sau ví von sự vật bị tổn hại nghiêm trọng.

Cha Tô nhìn Văn Khanh, ho một tiếng: "Khiêm tốn một chút, cười trên nỗi đau của người khác cũng đừng rõ ràng như vậy."

Văn Khanh cùng mẹ Tô đồng thời bị ông chọc cười, cha Tô hiếm khi hài hước được một lần, có thể thấy được hiện tại tâm tình ông vô cùng tốt. Lúc tranh mảnh đất này, Tô gia cũng là rơi vào tình thế bắt buộc, trước đó Cố gia cũng không truyền ra ngoài nói là muốn mảnh đất này. Có điều đó là ngày thứ hai sau khi Tô gia từ chối lời đề nghị kết thông gia của Cố gia, cũng không biết Cố Thanh Thành có phải tức giận Tô gia không biết điều hay không, lúc đấu giá cắn chặt Tô gia không tha, ý đồ nhắm vào rất rõ ràng cho nên cũng khó trách cha Tô lúc này cười trên nỗi đau của người khác.

Tô gia bên này vui vẻ hòa thuận, Cố Thanh Thành bên đó lại vô cùng phiền não, dù là hấn từ trước đến nay tinh táo trầm ổn, mười hai tỉ uổng phí trôi theo dòng nước, cũng không nhịn được tức đến mức đau tim. Thật ra hấn không biết gì về việc quy hoạch mảnh đất này trước buổi đấu giá, nhưng lúc nhìn thấy người Tô gia, không hiểu sao lại quyết tâm muốn giành được mảnh đất này vào tay, tuyệt đối không thể để Tô gia vừa lòng đẹp ý.

Kết quả, mảnh đất này rơi vào tay mình. Hấn tung hoành trên thương trường nhiều năm như vậy, tính toán không một chỗ sai sót, chưa bao giờ bị thiệt hại lớn như vậy, tự nhiên nuốt không trôi cục tức này. Hấn thậm chí nghi ngờ liệu có phải Tô gia gài bẫy hấn không, nếu không thì sao đang đấu giá được giữa chừng lại không muốn nữa?

Lúc này, đương nhiên hấn quên mất mười hai tỉ không phải một con số nhỏ, vượt quá dự toán cũng là bình thường, thế nhưng đối với một người đang bào chữa cho sai lầm của mình, căn bản sẽ không cân nhắc nhiều như vậy.

Tâm tình Cố Thanh Thành không tốt, đang chuẩn bị ra ngoài thư giãn một lát. Ngay góc rẽ thang máy vô tình đụng phải một người đàn ông. Đối phương vừa gầy lại vừa nhỏ, lúc đụng nhau với hấn giống như bị hấn ôm

vào lòng. Một làn hương hoa nhài nhẹ nhàng xông vào mũi, Cố Thanh Thành nhú mày rồi chậm rãi giãn ra.

"A, thật, thật xin lỗi, tôi, tôi không thấy có người..."

Đối phương giống một con hamster nhỏ bị hù sợ, mặt mũi tràn đầy hoảng hốt, hai tay thon dài trắng nõn chống trên ngực Cố Thanh Thành, lặp ba lần nói xin lỗi.

Cố Thanh Thành bỗng dừng tâm tình vui vẻ, một tay phủ lấy hai tay đối phương hạ xuống, nhẹ nhàng phủi áo sơ mi, đáp lại bằng giọng nói lạnh lùng từ trước đến nay: "Không sao."

Nói xong hắn liền hối hận, lo rằng giọng nói của mình quá lạnh lẽo cứng nhắc, liệu có làm hamster nhỏ này sợ hay không.

Quả nhiên, người đối diện căng thẳng hơn, thân thể khẽ run, nước mắt rưng rưng, vẻ như sắp bị dọa khóc.

Cố Thanh Thành có chút chán nản, nhưng hắn sẽ không dễ dàng nhường người khác, đành phải lạnh lùng bước vào thang máy, không để ý đến cậu ta nữa.

Vốn dĩ chỉ nghĩ đây là một người qua đường, nhưng Cố Thanh Thành không ngờ hắn có thể gặp lại hamster nhát gan ở quán bar hắn hay lui tới. Điều làm cho hắn càng cảm thấy hứng thú là, đối phương mặc trang phục thiếu nữ thỏ, tóc buộc đuôi hai cái đuôi ngựa, ra dáng một cô gái đáng yêu đang bưng khay chào hàng rượu.

Thú vị.

Cố Thanh Thành rất hứng thú đánh giá đối phương, mãi đến khi đối phương phát hiện, hắn mới ngoắc ngón tay, ra hiệu cậu tới.

Đối phương vừa nhìn thấy hắn, đầu tiên là giật mình, mặt trắng bệch, tiếp theo nhận ra hành động của mình không ổn, lại lớn gan do do dự dự đến đây, dường như cảm thấy Cố Thanh Thành sẽ không nhận ra cậu.

Vẻ hứng thú trên mặt Cố Thanh Thành càng rõ, thật đúng là lần đầu tiên đụng phải người thú vị như vậy.

"Tên gì?" Cố Thanh Thành dáng vẻ ưu tú dựa vào trên ghế sa lon, thân ảnh chìm trong bóng đêm, giống như là vương giả bóng đêm cao không thể với tới.

Hamster nhỏ lấp ba lấp bấp trả lời một câu: "Nguyễn, Nguyễn Mạnh... Không, không phải, là Nguyễn Mạnh, Mạnh Mạnh Mạnh." Nhận ra mình đang mặc đồ nữ, Nguyễn Mạnh vội vàng sửa lại giọng nói.

Chuyển hướng gương gạo như thế sao có thể giấu giếm được Cố Thanh Thành? Hắn cũng không vạch trần, mà là thần sắc lãnh đạm ra hiệu cậu ngồi lại đây.

Nguyễn Mạnh vội vàng từ chối: "Không, tôi, tôi chỉ bán rượu, không làm chuyện khác."

Cố Thanh Thành không lên tiếng, ánh mắt rất có tính áp bức nhìn Nguyễn Mạnh, mãi đến khi cậu không chịu nổi áp lực, thỏa hiệp ngồi xuống. Cố Thanh Thành mới hài lòng cười nói: "Thông minh, nghe lời một chút mới làm người ta thích."

Nguyễn Mạnh oan oan ức ức ngồi bên cạnh hắn, giống như một cô dâu nhỏ bị ức hiếp. Trên đầu đeo cài tóc tai thỏ làm cậu đáng yêu hơn mấy phần, dù chính cậu nói cậu là nam sinh chắc cũng sẽ không có ai tin.

Cố Thanh Thành một bên lắc chén rượu, một bên hứng hờ quan sát Nguyễn Mạnh. Ngay lúc này, cuối cùng hắn cũng xác định được mỗi nghi ngờ bấy lâu của mình, hắn không thích phụ nữ, mà là ——

Thích đàn ông.

Đối diện với cơ thể trần trụi của Nguyễn Mạnh, hấn vậy mà bị kích thích! Mà lúc này trong đầu hấn không phải hình ảnh Nguyễn Mạnh mặc đồ nữ mà là dáng vẻ cậu mặc đồ nam, muốn khóc mà không khóc được trong thang máy.

Cuối cùng biết rõ xu hướng tính dục của mình, Cố Thanh Thành không hề cảm thấy nhẹ nhõm mà càng thêm bức bối, Cố gia sẽ không muốn một người thừa kế đồng tính luyến ái!

Trong lòng hấn có một giọng nói vang lên rằng, có lẽ hấn nhầm, bởi vì Nguyễn Mạnh trong bộ nữ phục quá mức xinh đẹp nên mới làm hấn bị kích thích...

Đột nhiên, Cố Thanh Thành duỗi tay ra ôm Nguyễn Mạnh vào lòng, ngay sau đó, một nụ hôn đầy mùi cồn rơi xuống môi Nguyễn Mạnh.

Hấn muốn kiểm chứng một chút, thử một lần để xem rốt cuộc có phải ảo giác của hấn hay không.

Nguyễn Mạnh ban đầu là bối rối một chút, tiếp theo kịp phản ứng kịch liệt giãy dụa ra, nhưng sức của Cố Thanh Thành quá lớn, cậu thoát không được. Mà Cố Thanh Thành càng hôn càng sâu, dường như muốn lạc lối trong nụ hôn này...

Văn Khanh sắp đi ngủ thì nhận được một tin nhắn, không có dãy số, chỉ có bốn chữ:

Mọi thứ thuận lợi.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 138

Edit: Vee Chimte.

Beta: Miêu Nhi

Giang Tiểu Mãn phát hiện gần đây mình cực kỳ may mắn, luôn trong lúc khó khăn nhất, bất lực nhất gặp được quý nhân trợ giúp. Lúc nghèo không có cơm ăn, chị Văn Khanh thuê nhà cậu, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi giúp cậu vượt qua gian nan; lúc mẹ bị bệnh hành hạ không chịu đựng nổi, chị Văn Khanh giúp cậu tìm được người hiến thận; mà bây giờ, lúc cậu có nhu cầu cần tiền gấp để giải phẫu, thì lại có người trực tiếp gọi điện thoại tới ký hợp đồng với cậu, thậm chí lúc cậu kiên trì muốn ứng trước một nửa tiền lương cũng vui vẻ đồng ý...

Đối với chuyện này, Giang Tiểu Mãn vô cùng đội ơn, khiến cho cậu biết được thế giới này vẫn còn rất nhiều người tốt, cho dù là bè nước gặp nhau hay không quen nhau, cũng chỉ có người xa lạ mới mang tới sự ấm áp.

Giang Tiểu Mãn chờ đợi mẹ làm xong giải phẫu. Cuộc phẫu thuật vô cùng thuận lợi, không có phản ứng bài xích, bác sĩ nói nên tĩnh dưỡng thật tốt, tháng sau là có thể xuất viện.

Điều này lại làm Giang Tiểu Mãn lần nữa cảm động đến rơi nước mắt, nếu không có sự trợ giúp của người khác, cậu nhất định sẽ không thuận lợi cứu mẹ trở về như thế.

Mẹ cậu nói, người tốt thì phải báo đáp thật tốt, cho nên cậu nhất định phải cố gắng, tuyệt đối không phụ sự trợ giúp của những người ấy. Cho dù là chị Văn Khanh hay là công ty, cậu chắc chắn sẽ cố gắng gấp đôi hồi báo bọn họ.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Giang Tiểu Mãn càng thêm nghiêm túc, một là vì báo đáp công ty, cố gắng mang đến lợi ích cho công ty; hai là hi vọng số lượng fans hâm mộ tăng, sau đó lại mở thêm một vị diện, đổi được vật tốt đưa cho chị Văn Khanh.

Cậu không phải ca sĩ chuyên nghiệp, vì fan hâm mộ mà cố gắng mỗi bài hát đều hát thật tốt. Mỗi ngày cậu tốn rất nhiều thời gian luyện tập ghita và kỹ thuật ca hát, thậm chí còn đi nghiên cứu những thứ như livestream, thử giao lưu cùng người xem, thử kể một chút tiết mục nhỏ, cố gắng để khiến mình trở nên thú vị hơn...

Mà sự nỗ lực này chắc chắn có hồi báo, chậm rãi, số lượng người xem dần tăng lên, cũng có fan hâm mộ giúp cậu tuyên truyền, cuối cùng, trước đêm mẹ cậu xuất viện, fans hâm mộ của cậu đã đạt đến con số một vạn. Bên công ty cũng gọi điện thoại tới nói, hợp đồng đã chuẩn bị tốt, sẽ nhanh chóng gửi tới cho cậu, để cậu chuẩn bị sẵn sàng.

Giang Tiểu Mãn cúp điện thoại, không chút chờ đợi gọi ra hệ thống, rút ra vị diện thứ hai.

"Vị diện cao cấp, vị diện cao cấp, vị diện cao cấp..." Giang Tiểu Mãn một bên cầu nguyện, một bên ấn nút mở, rút ra Z5079.

Màn hình lóe lên một cái, nhảy ra một người đàn ông tóc vàng mắt xanh, gian phòng sau lưng hắn nhìn qua có cảm giác cực kỳ khoa học kỹ thuật. Người đàn ông này vô cùng trấn định, thần sắc nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc.

Giang Tiểu Mãn có chút khẩn trương chào hỏi hắn: "Xin chào."

"Chào." Người đàn ông tóc vàng khóe môi cong lên: "Thoạt nhìn hình như là người mới, thật phiền phức, tôi không thích giao thiệp cùng người mới, bọn họ cái gì cũng không hiểu, vô tri lại ngu xuẩn, đồ tốt không có, còn hay thích hỏi lung tung này nọ... Đương nhiên, tôi không phải đang nói cậu, cậu chắc chắn là người mới hiểu chuyện, đúng không? A3697."

Giang Tiểu Mãn sắc mặt đỏ bừng, không biết nên nói cái gì.

Z5079 lại cười một tiếng: "Được rồi, trở về vấn đề chính, chỗ cậu có đồ tốt gì? Muốn trao đổi cái gì?"

"A?" Giang Tiểu Mãn sững sờ, tiếp theo trên mặt lại đỏ lên, cậu còn chưa chuẩn bị muốn trao đổi cái gì, hơn nữa, cậu thật sự cũng không biết lấy cái gì ra đổi.

Nụ cười trên mặt Z5079 phai nhạt đi: "Xem ra cậu còn chưa chuẩn bị kỹ càng, nhưng mà, từ bối cảnh căn phòng của cậu, cùng nhìn qua máy truyền tin của cậu, xem ra khoa học kỹ thuật ở chỗ cậu lạc hậu đến không thể tưởng tượng được. Cho nên, tôi cho rằng cậu không có đồ vật gì tôi cần."

Ngữ khí cao cao tại thượng làm Giang Tiểu Mãn xấu hổ một trận. Có lẽ bộ dáng mặt đỏ tới mang tai của cậu làm Z5079 cảm thấy mình nói quá mức, hẳn có chút bất đắc dĩ nhả ra một câu: "Mỗi vị diện đều có đồ vật đặc biệt, như vị diện tu chân có công pháp đan dược, vị diện tận thế có tinh hạch, tôi là loại vị diện khoa học kỹ thuật tiên tiến, cậu ở đó nếu đã có hệ thống giao dịch, vậy nhất định có đồ vật đặc biệt nhất chỉ mình có, cậu có thể đi tìm thử."

Là một người khẩu xà tâm phật, Giang Tiểu Mãn trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười nói: "Vô cùng cảm ơn, anh thật sự là một người tốt."

Z5079 ha ha cười lạnh một tiếng, sau đó cắt đứt tin tức giữa hai người, trong một khắc màn hình ám đạm, Giang Tiểu Mãn nghe được một tiếng nói thầm: "Quả nhiên, người mới là phiền phức nhất!"

Lúc ăn cơm, Giang Tiểu Mãn hỏi Văn Khanh: "Chị, nếu như chọn một loại đồ vật đại biểu nước Trung Hoa, chị sẽ chọn cái gì?"

Càng thực sự nghĩ không ra vị diện này của cậu có đồ vật đặc biệt gì, nếu Z5079 là vị diện khoa học kỹ thuật, tiên tiến hơn rất nhiều so với nơi này, tất nhiên chướng mắt những thứ cổ lỗ sĩ này.

Văn Khanh hơi suy tư một chút, liền biết cậu đã mở ra vị diện thứ hai, cũng biết cậu vì cái gì hỏi như vậy, cho nên không chút do dự nói: "Mỹ thực!"

Đối với cô, người vừa mới dùng mỹ thực cứu vớt Trái Đất mà nói, đáp án này chắc chắn là hoàn mỹ! Đoán chừng là bệnh chung trong tiểu thuyết, đều thích thiết lập người ngoài hành tinh ăn dịch dinh dưỡng lớn lên. Trong nguyên tác Giang Tiểu Mãn cũng dùng mỹ thực để trao đổi, nhưng lúc phát hiện việc người ngoài hành tinh thích ăn đã là rất lâu sau đó, cô bây giờ chỉ nói cho Giang Tiểu Mãn biết sớm hơn mà thôi.

Mắt cậu sáng lên, liên tục gật đầu, tất nhiên, việc mỹ thực là đại biểu của Trung Hoa đã được công nhận.

Thế là, nhờ kế của Văn Khanh, Giang Tiểu Mãn cầm theo mỹ thực đi lên con đường chinh phục người ngoài hành tinh.

Cố Thanh Thành từ sau khi gặp mặt Nguyễn Mạnh, trong lòng cuối cùng không bỏ được cậu, trực tiếp đưa người về biệt thự của mình nuôi dưỡng. Mà tư liệu của Nguyễn Mạnh, rất nhanh đã đưa đến tay hắn.

Mẹ chết sớm, cha bệnh nặng, tạm thời nghỉ học kiếm tiền chữa bệnh cho cha. Gặp được cậu trong công ty là vì cậu đến đây để phỏng vấn, trong quán bar gặp được cậu thì không cần phải nói, cậu làm thêm ở đó...

Rất tốt, thân thể trong sạch, Cố Thanh Thành hết sức hài lòng, hẳn chi tiền đưa cha Nguyễn Mạnh đến bệnh viện tốt nhất, mời chuyên gia tốt nhất,

điều kiện chỉ có một: Nguyễn Mạnh ở bên cạnh hẳn.

Nguyễn Mạnh từ đầu sống chết không đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn vì cha mà thoả hiệp. Lúc mới đầu, Nguyễn Mạnh miễn cưỡng cười đùa, không thể thích ứng sự thật mình bị một người đàn ông bao nuôi. Nhưng Cố Thanh Thành đối với cậu thật sự rất tốt, tự mình mua quần áo cho cậu, tự tay bố trí phòng của bọn họ, tự mình xuống bếp làm bữa sáng cho cậu... Mọi chuyện của cậu đều do Cố Thanh Thành đích thân làm. Cho dù là tảng đá cũng bị làm cho nóng lên. Ngoại trừ ban đầu ép buộc cậu ở bên cạnh, sau đó vẫn luôn tôn trọng ý kiến của cậu, quan tâm lại ôn nhu, giống như một tình nhân hoàn mỹ.

Nguyễn Mạnh dần dần dao động, gần như đắm chìm trong loại ôn nhu này. Mãi cho đến lúc Cố Thanh Thành đưa ra yêu cầu cậu giả nữ về Cố gia một chuyến. Nguyễn Mạnh cực kỳ thống khổ, vẻ mặt bi thương, Cố Thanh Thành nhẹ nhàng hôn cậu nói: "Thật có lỗi. Bảo bối, anh không có cách nào khác, anh yêu em, anh muốn cho em một danh phận, nhưng Cố gia không cho phép một người thừa kế là đồng tính luyến ái, ủy khuất cho em, trước kia em không phải cũng giả nữ trang à, anh cảm thấy rất đẹp, mặc thêm một lần nữa đi."

Nguyễn Mạnh cuối cùng vẫn thoả hiệp, mặc nữ trang vào đi theo Cố Thanh Thành đến Cố gia một chuyến. Cố Thanh Thành giới thiệu với người trong nhà đây là bạn gái hẳn.

Chính hẳn chọn, cực kỳ yêu thích, Cố gia đương nhiên không có ý kiến, mặc dù thân thế phổ thông, nhưng Cố gia nhà lớn nghiệp lớn, con dâu có bối cảnh cũng chỉ là dật hoa trên gấm, không có cũng không quan trọng. Người trong nhà vui mừng hoan nghênh con dâu đến.

Rất nhanh, tin tức người thừa kế Cố gia đã có vị hôn thê liền truyền ra, ngay cả mẹ Tô cũng không nhịn được nói: "Hẳn không phải thích đàn ông

à? Chuyện này là sao? Đặc biệt tìm một tiểu cô nương không có bối cảnh, là sợ sau này người ta biết tìm đến nhà nháo sao?"

Mẹ Tô tất nhiên tin tưởng con gái, cho nên Văn Khanh nói Cố Thanh Thành thích đàn ông, mẹ cô tin tưởng vững chắc không chút nghi ngờ. Lúc này chỉ hoài nghi Cố Thanh Thành lừa cưới, mà không hề hoài nghi Văn Khanh lừa mình.

Văn Khanh không nói rõ thân phận thật sự của Nguyễn Mạnh cho mẹ biết, chỉ khuyên mẹ đừng quản việc này.

Nguyễn Mạnh là do Văn Khanh tìm tới, cố ý để cậu bắt chước tính cách Giang Tiểu Mãn tiếp cận Cố Thanh Thành, Cố Thanh Thành quả nhiên mắc câu. Thật ra không ngoài ý muốn, nói Cố Thanh Thành thích Giang Tiểu Mãn, còn không bằng nói hẳn thích tính cách của Giang Tiểu Mãn.

Cố Thanh Thành người này khổng chế dục vọng cực kỳ mạnh, coi như nửa kia của mình khác biệt cũng không cho phép vi phạm ý nguyện bản thân, cho nên hẳn mới có thể thích loại ôn nhu vô hại như Giang Tiểu Mãn, hình tượng bé nhỏ trắng tinh không có chủ kiến, nhu nhược nghe lời, hoàn toàn thuận theo hẳn, không hề mảy may đến ý thức của mình. Nói cho cùng, Cố Thanh Thành hẳn yêu nhất chỉ có bản thân hẳn mà thôi.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 139

Edit: Vee

Beta: Miêu Nhi

Giang Tiểu Mãn thuận lợi giao dịch cùng Z5079, cậu cung cấp cho đối phương thức ăn, đối phương cung cấp cho cậu tư liệu khoa học kĩ thuật tiên tiến.

Nếu Giang Tiểu Mãn là kẻ có dã tâm, cậu hoàn toàn có thể cầm những thứ này dẫn dắt một thời đại, xưng bá thế giới, nhưng cậu không phải! Cậu chỉ là một người đơn thuần nhu nhược lại nghe lời, nguyện vọng lớn nhất là lấy chút tiền cứu sống mẹ và sống một cuộc sống sinh viên thực thụ, cho nên khi Giang Tiểu Mãn cầm những tài liệu này căn bản không có phản ứng gì quá lớn, chỉ cảm thấy —— thì ra mỹ thực Trung Hoa cũng có thể trao đổi cùng những vị diện khác.

Thậm chí có lúc đã nghĩ đưa những kĩ thuật khoa học tiên tiến này trở thành sự thật, nhưng chỉ dừng lại trong đầu cậu một giây liền ngay lập tức bị phủ định, nguyên nhân là —— cậu không có tiền!

Một vấn đề phi thường thực tế, huống hồ, cậu cũng không có bản lĩnh lớn đến nỗi quản lý một công ty, càng không biết giải thích với người khác những thứ này từ đâu mà có. Cậu cũng không am hiểu xã giao, không có người liên hệ, quan trọng nhất là cậu biết đạo lý mang ngọc có tội. Nếu có người ngấp nghé những vật này, cậu căn bản không có năng lực bảo vệ nó,

chỉ mất đồ thì thôi đi, nhưng cậu sợ sẽ liên lụy đến người nhà. Cho nên sau khi trao đổi xong, cậu liền bỏ vào trong không gian của hệ thống, vứt xó ở đó.

Văn Khanh tất nhiên biết chuyện này, trong nguyên tác Cố Thanh Thành đã dùng những tài liệu đó để đi đến đỉnh cao nhân sinh, nhảy lên trở thành người giàu nhất thế giới. Cô cũng không để tâm đến chúng cho lắm, dù sao cũng đã sống ở thế giới tương lai, nếu cô muốn cũng có thể lấy ra đồ còn tân tiến hơn.

Nhưng lại không nghĩ tới, không lâu sau đó, chính Giang Tiểu Mãn lại đưa chúng cho cô.

"Chị Văn Khanh, những thứ này cho chị, em cảm thấy chúng nằm trong tay chị mới phát huy giá trị lớn nhất. Chỉ là, em không thể nói lai lịch những thứ này cho chị biết." Giang Tiểu Mãn tin tưởng, nếu là chị Văn Khanh, nhất định sẽ không hại cậu, cũng sẽ không đào tìm nguyên căn cội nguồn.

"Những thứ này cho tôi? Cậu xác định?" Văn Khanh tùy ý mở ra, biểu cảm dần trịnh trọng lên, một bộ hết sức nghiêm túc hỏi.

Giang Tiểu Mãn gật gật đầu. Cậu thay đổi chủ ý lấy ra những thứ này, là bởi vì sự kiện "đảo xx" gần đây, cậu cảm thấy đất nước mình chưa đủ cường đại cho nên mới bị người ta bắt nạt. Sau một hồi phân uất, cậu nghĩ ngay đến những tài liệu trong không gian này. Nếu chưa từng có được, cậu cũng không có ý tưởng gì, nhưng cậu đã có thứ có thể thay đổi một quốc gia, không lấy nó ra, cậu sẽ rất áy náy. Cho nên mới có một màn này.

Chọn chị Văn Khanh, cũng bởi vì cậu đã biết thân phận của cô, cô là người thừa kế duy nhất của Tô gia, vì để trải nghiệm cuộc sống cho nên mới rời khỏi nhà thuê phòng bên ngoài ở. Mặc dù thế giới của người có tiền cậu không hiểu, nhưng Giang Tiểu Mãn không suy nghĩ nhiều, dù sao thời

gian sống chung lâu như vậy, chị Văn Khanh thật sự là người tốt - không chỉ giúp cậu vượt qua khoảng thời gian khó khăn, còn giúp mẹ cậu tìm được người hiền thiện. Quan trọng nhất là thời điểm cô chuyển tới mình không có gì, cũng không có gì đáng giá làm cô có ý đồ.

Văn Khanh trầm tư một lúc, hỏi: "Thứ này rất tốt, nhưng vô công bất thu lộc (*), thế này đi, tôi bỏ tiền thành lập một công ty, cậu cầm những kỹ thuật này nhập cổ phần, kiếm được tiền chúng ta chia năm năm."

(*). Không có công không nhận thưởng.

Giang Tiểu Mẫn vội vàng khoát tay: "Không không không, chị Văn Khanh, không cần." Chỉ có cậu biết những thứ này có được dễ dàng thế nào, chỉ mấy bàn thức ăn thôi, cũng vì chị Văn Khanh nhắc nhở nên cậu mới nhớ đến. Cho nên cậu làm sao dám chiếm tiện nghi của chị Văn Khanh chứ? Để cô lao tâm lao lực khổ sở kiếm tiền, mà cậu không cần làm gì chỉ ngồi không ăn hoa hồng?

Rất nhanh, Văn Khanh cầm tài liệu đi, nhanh chóng thành lập một công ty khoa học kỹ thuật, cũng tạm dừng tất cả nghiệp vụ khác của Tô gia lại, chuyên môn sản xuất mẫu điện thoại mới do Giang Tiểu Mẫn cung cấp. Chẳng qua là căn cứ theo thôi, vẫn phải tự mình cải tiến, vì trình độ khoa học kỹ thuật thế giới này chưa đạt tới trình độ khoa học kỹ thuật của Z5079, cho nên có nhiều thứ không được thích hợp.

Đoán chừng Giang Tiểu Mẫn dốt đặc cán mai trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật, hoàn toàn không nhìn ra sự thay đổi trong đó.

Trong thời gian này, sự nghiệp của Giang Tiểu Mẫn trực tiếp phong sinh thủy khởi. Sau khi kí hợp đồng, công ty dùng đang toàn lực bồi dưỡng cậu, đề cử, tuyên truyền, v.v tất cả đều nện trên người cậu. Chỉ với một thời gian ngắn, Giang Tiểu Mẫn nhanh chóng quật khởi, fans hâm mộ dễ dàng đột phá trăm vạn người.

Tất nhiên, cái này có Văn Khanh chỉ thị đằng sau, Giang Tiểu Mãn rút được vị diện cổ đại, đổi mấy thứ đồ cổ nhỏ kiếm chút lời. Vào lúc có trăm vạn fans, cậu tiếp tục rút được vị diện tu chân, đổi được vài viên đan dược cường hóa thân thể cho người phàm, một viên mài ra cho mẹ uống, một viên lén lút bỏ vào đồ ăn của Văn Khanh.

Cô làm bộ không biết, phối hợp với cậu chậm rãi nuốt vào.

Cố Thanh Thành những ngày này xui xẻo tới cực điểm, đầu tiên là việc bỏ ra một món tiền khổng lồ để mua một miếng đất, cuối cùng lại đào ra một ngôi mộ cổ. Sau đó thuộc hạ hấn tín nhiệm nhất trong công ty lại tiết lộ bí mật kinh doanh, làm hấn thiệt hại lớn. Vừa mới bổ sung những thiếu hụt này, ngay sau đó một hạng mục kỹ thuật trọng yếu trong công ty bắt buộc phải dừng, nguyên nhân là ô nhiễm môi trường...

Hấn cũng hoài nghi có phải mình bị người ta hạ bùa gì hay không, nếu không sao có thể xui xẻo tới vậy? Hấn thậm chí còn nghĩ đến, có nên dành chút thời gian đi chùa cúng bái đuổi hết xui xẻo trên người không?

Cố Thanh Thành sút đầu mé trán, đánh bạo đi đến chùa, tìm một đại sư đức cao vọng trọng. Đại sư nói, hấn năm nay nên kết hôn, dùng việc vui vẻ xuống, tất cả vận xui tự nhiên hóa giải.

Nói đơn giản là xung hỉ.

Cố Thanh Thành là người chủ nghĩa duy vật, tất nhiên không tin mấy chuyện tâm linh này, cầu phật cũng chỉ cầu an tâm mà thôi. Nhưng có một việc thật sự cần hấn để tâm, hấn thật sự nên kết hôn.

Nghĩ đến Nguyễn Mạnh, trái tim của Cố Thanh Thành bỗng nhiên nhẹ nhõm, trong đoạn thời gian tồi tệ này, cũng chỉ có Nguyễn Mạnh làm bạn mới khiến hấn cảm thấy bình an. Đây là quyết định của hấn, hấn muốn làm bạn cả đời với cậu.

Có lẽ như đại sư nói xung hỉ thật sự hữu dụng, sau khi hấn và Nguyễn Mạnh lạng lẽ kết hôn, hấn quả nhiên lại thuận lợi. Thành công nắm lấy mấy hạng mục lớn, tất cả hấn đều đặc biệt xem trọng.

Ngay lúc này, Tô gia mạnh mẽ đẩy ra mẫu điện thoại mới —— kiểu đồng hồ đeo tay, ấn mở sẽ đưa màn hình giả lập lên trước mặt, trong màn hình không khác gì điện thoại di động, nhưng bởi vì cảm giác cực kỳ khoa học, giá cả lại bình dân, tính năng mạnh mẽ nháy mắt giết chết nhóm hàng phổ thông, cho nên một khi phát hành, liền nhanh chóng vang dội toàn cầu.

Sau đó, một công ty nhãn hiệu điện thoại nổi danh mà Cố Thanh Thanh phí hết tâm tư thu mua trực tiếp chết yểu.

Hấn có thể tung hoành thị trường nhiều năm như vậy, nhãn lực tất nhiên không kém, cho nên, hấn nhìn thấy điện thoại kiểu mới của Tô gia liền trực tiếp hô ngừng hạng mục điện thoại của công ty mình lại, bởi vì hấn biết - cho dù cố gắng ba mươi năm, bọn hấn cũng không công phá được kỹ thuật điện thoại di động của Tô gia.

Nói trong lòng không tức là sai, nhưng mắt thấy Tô gia sắp đuổi kịp Cố gia, lúc này hấn lại không thể gây thêm rắc rối cho nên đành phải buông xuống hạng mục này, hạng mục ô tô quan trọng hơn nhiều.

Nhưng ai ngờ, cùng ngày Cố gia có buổi CarShow trưng bày các kiểu ô tô mới, Tô gia lại cho ra ô tô vượt thời đại! Không chỉ toàn trí năng tự động, tính năng một giây đi xa vạn dặm, kể cả những nhãn hiệu xe sang trọng thúc ngựa đuổi theo cũng không kịp. Mà giá cả vẫn bình dân như trước.

Lần này tạo oanh động lớn hơn so với trước, Tô gia không chỉ đè Cố gia xuống mà còn nổi tiếng trên toàn thế giới.

Sau đó, Tô gia thuận thế tiếp tục, cho ra người máy gia đình, người máy công nghiệp, người máy nông nghiệp, không phải loại người máy phải chỉ

ra mệnh lệnh rồi mới làm mà là người máy có trí năng đúng nghĩa!

Không bao lâu, Tô gia lại cho ra game online 3D tốt nhất thế giới, Văn Khanh lợi dụng kỹ thuật để nghiên cứu ra cơ giáp, chiến hạm, hạt pháo laser các loại vũ khí công nghệ cao.

...

Cố Thanh Thành tức điên lên, hắn cảm thấy Tô gia là đang nhắm vào hắn, mỗi hạng mục của hắn đều vì Tô gia mà phải dừng lại, hắn làm cái gì thì Tô gia làm cái đó, hoàn toàn là đối nghịch với hắn! Mà liên tục quyết đoán sai đã làm lão gia tử kín đáo phê bình hắn, chất vấn năng lực hắn có vấn đề. Trước kia hắn xuất sắc đến mức che hết hào quang mọi người, vị trí người thừa kế như ván đá đóng thành thuyền hắn không thềm nghĩ nữa, nhưng bây giờ thì sao? Ngay cả chú hai chú ba cùng mấy đứa em cũng dám trắng trợn ngấp nghé chỗ ngồi người thừa kế của hắn.

Nói thật, mấy lần thất bại hoàn toàn không phải do quyết sách của hắn có vấn đề, ai có thể nghĩ ra Tô gia nắm giữ những kỹ thuật vượt thời đại như thế. Nhưng lão gia tử lại không nhìn nhận những điều này, ông thậm chí còn nói, Tô gia có thể nắm được những kỹ thuật này hắn tại sao lại không nắm được? Không thấy rõ tình thế, không bắt được kỳ ngộ tuyệt đối là vấn đề của bản thân.

Cố Thanh Thành không phản bác, lúc này hắn không khỏi có chút hối hận, lúc trước không nên tranh đoạt mảnh đất kia cùng Tô gia đến mức huyên náo lớn như vậy, bây giờ nghĩ mặt dày đến kiếm một chén canh cũng không kéo được mặt mũi xuống. Đến ngay cả mẹ hắn cũng cảm thấy hối hận, nếu như hắn lúc trước cưới Tô Văn Khanh, vậy bây giờ tất cả đều là của Cố gia rồi.

Cố Thanh Thành tức giận đóng sập cửa bỏ đi, hắn không cần dựa vào cưới một người phụ nữ để phát triển sự nghiệp, vậy hắn khác gì ăn bám

chứ?!

Cố Thanh Thành trở về biệt thự của mình, hẳn sau khi kết hôn thì ra ngoài ở, chủ yếu là sợ thân phận Nguyễn Mạnh là đàn ông bị người khác phát hiện.

Lúc hẳn trở về, Nguyễn Mạnh vừa làm xong đồ ăn, trên người buộc tạp dề, nụ cười dịu dàng chào hỏi hẳn: "Anh về rồi ạ?"

Cố Thanh Thành thoáng chốc mềm xuống, đi qua, từ phía sau ôm lấy cậu, hít thật sâu hương vị trên người Nguyễn Mạnh, tâm tình bực bội dần an tĩnh lại.

Tâm tình bình phục, Cố Thanh Thành một bên kéo ghế ấn Nguyễn Mạnh ngồi xuống, một bên tràn đầy hứng thú hỏi: "Hôm nay ăn món ngon gì thế?"

Nguyễn Mạnh bối cho hẳn một bát cơm, cười nhẹ nhàng nói: "Đều là món anh thích ăn."

Nghe vậy, trong lòng Cố Thanh Thành một mảnh ấm áp, cưới Nguyễn Mạnh là quyết định chính xác nhất của hẳn.

- -----

Nhìn tin nhắn của Nguyễn Mạnh, Văn Khanh trả lời ——

"Được rồi, bên tôi đã xong, tiền đã chuyển vào tài khoản của cậu, tiếp theo đi hay ở là tùy cậu."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 140: Thế Giới : Xuyên Không Công Lược Giả

Edit: Vee

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

Fans hâm mộ của Giang Tiểu Mãn đạt một ngàn vạn, ngay lúc mở vị diện thứ năm, Cố gia lại phát sinh chuyện lớn —— Nguyễn Mạnh bị lộ.

Nguyên nhân là Cố Thanh Thành bất mãn đám em trai ngấp nghé vị trí của hắn nên dùng thủ đoạn đào cho bọn họ một cái hố lớn xem như dạy dỗ một chút, khiến những người kia ngã nhào. Đám người đó sao lại không phần nộ cho được? Bọn họ không chờ Cố Thanh Thành có thời gian dưỡng khí, ngay lập tức tìm tới cửa đòi công đạo.

Bọn họ đầu tiên là đến công ty, nhân viên trong công ty nói hắn đã về nhà, cho nên bọn họ trực tiếp xông tới cửa.

Mà trùng hợp, Nguyễn Mạnh đang tắm rửa, nghe được động tĩnh bên ngoài, liền hô một tiếng: "Ai?" Cậu không ngụy trang thanh âm, người bên ngoài nghe được giọng nam, tưởng là Cố Thanh Thành, không chút cố kỵ nào mà kéo cửa ra...

Mà Cố Thanh Thành thì sao, hắn đang trên đường đi về, nhận được điện thoại của Nguyễn Mạnh, kêu hắn đi siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn. Cứ như vậy trở nãi mất một lúc, để mấy người em của hắn chạy đến trước! Thế là xuất hiện một màn hết sức khó xử.

Mấy người em khi nhìn thấy Nguyễn Mạnh là đàn ông, trải qua một hồi kinh tâm động phách không thể tưởng tượng nổi, lập tức ý thức được đây là cơ hội tốt đối phó với Cố Thanh Thành. Vì thế bọn họ nhanh chóng rời đi, trở về thương nghị đối sách.

Gặp được việc kinh động như vậy, ngược lại không có ai thắc mắc tại sao Nguyễn Mạnh lại tắm rửa ban ngày, cũng không thèm đóng cửa.

Đợi đến lúc Cố Thanh Thành trở về, Nguyễn Mạnh đã thu thập xong, mặc quần áo tử tế, cười dịu dàng quan tâm hỏi: "Anh về rồi?"

Cậu vừa tắm rửa xong, da thịt trắng nõn bị hơi nước làm cho ửng đỏ, phả lộ ra vẻ mê người. Cố Thanh Thành hầu kết bỗng nhúc nhích qua lại, ôm cậu vào trong lòng, hít sâu một hơi: "Honey, em thật là thơm."

Bên này hai người nhu tình mật ý, thì bên kia, sau khi mấy người em của Cố Thanh Thành thương nghị xong, quyết định nói chuyện này cho lão gia tử biết. Dù không muốn thừa nhận nhưng bọn họ biết rằng, cho dù thủ đoạn và lòng dạ của bọn họ có nhân đôi lên thì cũng không bao giờ chơi lại Cố Thanh Thành, biến khéo thành vụng, lãng phí cơ hội tốt như vậy, không bằng trực tiếp nói cho lão gia tử, chỉ cần lão gia tử biết người Cố Thanh Thành cưới là một người đàn ông, còn ngang nhiên lừa gạt người trong nhà, vậy thì vị trí kia chắc chắn hẳn không ngồi được nữa!

Trở lại đại trạch Cố gia, mấy người họ kể ra hết mọi chuyện, lão gia tử quả nhiên nổi trận lôi đình, lúc này đám người kia lại làm bộ sám hối, nói: "Thực ra lúc đầu bọn cháu không dám nói là vì sợ ông cho là bọn cháu châm ngòi ly gián, nhưng lại sợ anh Thành cứ giấu diếm như vậy, lỡ mà có ngày truyền thông biết chuyện trước, vậy chúng ta sẽ ở thế bị động. Cho nên hôm nay mới nói cho ông để ông chuẩn bị trước."

Một người khác lại nói: "Đúng vậy, nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ làm hình tượng của Cố gia giảm mạnh. Mặc dù đồng tính luyến ái bây giờ

không hiếm thấy, nhưng dù sao đại đa số mọi người vẫn bài xích, anh Thành có lẽ là cân nhắc đến chuyện đó, cho nên mới ... ừm, nam giả nữ trang..."

"Nhưng mà chỉ sợ đến lúc thật sự bị truyền thông biết, anh Thành không chỉ đồng tính luyến ái còn lừa gạt công chúng, vậy càng không chiếm được lợi ích gì."

Những chuyện này làm sao lão gia tử không nghĩ ra? Mấy người họ nhắc nhở nhiều lần, hết thầy đều là đổ thêm dầu vào lửa, lão gia tử suyết nữa thì thở không được, tay cũng run run: "Gọi nó về đây cho ông!"

Lúc lão gia tử nổi nóng, Cố Thanh Thành hiển nhiên không chiếm được chỗ tốt nào, nếu là ngày thường thì chỉ cần cha mẹ Cố Thanh Thành khuyên nhủ vài câu, nói không chừng có thể dập tắt lửa giận của lão gia tử. Nhưng mà ở đây có mấy tên tiểu nhân, cả đám không ngại Cố Thanh Thành gập xui xẻo, thế là cực kỳ nghe lời gọi Cố Thanh Thành về. Thuận tiện còn gọi cha mẹ mình tới đổ thêm chút dầu.

Cố Thanh Thành mặc dù không biết lão gia tử tại sao lại đột nhiên gọi hắn về làm gì, nhưng khi em họ gọi điện cho hắn, ngữ khí cười trên nổi đau của người khác kia thì tám phần không phải là chuyện gì tốt, hắn là chuyện hắn đào hố mấy đứa em trai đã bị lão gia tử biết? Nghĩ vậy, hắn cũng không mấy để ý, Cố lão gia tử còn cổ vũ bọn họ làm đá mài dao (当磨刀石), tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà trách tội hắn. Cho nên bàn giao vài câu với Nguyễn Mạnh, hắn lập tức rời đi.

Từ đầu đến cuối Nguyễn Mạnh vẫn chưa nói cho hắn biết việc nhóm em họ của hắn tới.

Kết quả có thể nghĩ ra, Cố Thanh Thành không biết chút gì bị đánh tới trở tay không kịp, lão gia tử thịnh nộ trực tiếp rút chức vụ của hắn, để hắn

về nhà cảnh tỉnh lại. Cố Thanh Thành biết, nếu hẳn thật sự từ chức, vậy hẳn không còn cơ hội nào để trở về nữa.

Hắn muốn biện hộ cho mình: "Ông nội, không phải như ông nghĩ đâu, lúc con gặp Nguyễn Mạnh là lúc cậu ta mặc nữ trang..."

Mấy người em họ trong nháy mắt phá vỡ ý đồ của hắn: "Anh cả đừng nói là ngay cả anh cũng bị lừa, "chị dâu" cố ý mặc nữ trang quyến rũ anh à?"

"Hai người kết hôn lâu như vậy, cũng chưa từng động phòng?"

"Anh không phát hiện "chị dâu" cũng có tiểu jj như anh?"

...

Mấy người em họ nhao nhao hoàn toàn không cho Cố Thanh Thành đường lui, lão gia tử cực kỳ thất vọng nhìn hắn một cái, lên lầu, mặc kệ hắn hô to thế nào cũng không để ý.

Cố Thanh Thành tức đến nổ phổi, hắn tới bây giờ còn không biết sự tình bị bại lộ như thế nào, Nguyễn Mạnh từ trước đến giờ vẫn luôn an phận, sau khi kết hôn ngoại trừ cùng một chỗ với hắn, nửa bước cũng không ra khỏi biệt thự, lão gia tử cũng không vô duyên vô cớ lại đi điều tra giới tính Nguyễn Mạnh được, như vậy, cũng chỉ có thể là mấy người này giở trò quỷ.

Cố Thanh Thành suy nghĩ rõ ràng, nhanh chóng tỉnh táo lại, khôi phục cơ trí quả quyết, cao quý lãnh diễm liếc xéo mấy người em họ: "Coi như mấy người các cậu có năng lực, lần này tôi nhận thua, nhưng mà không sao, coi như tôi mất đi thân phận thừa kế Cố gia, tôi còn có thủ hạ cùng sản nghiệp của mình, chắc chắn không đói chết. Sản nghiệp Cố gia tôi không thèm, tự mấy người chơi đi, tôi ngược lại muốn nhìn một chút, xem ai có thể là người cười đến cuối cùng."

Ném xong câu châm ngôn ly gián này, Cố Thanh Thành không lưu luyến mà rời đi, nhìn như bình thản tùy ý, nhưng nội tâm hẳn thế nào cũng chỉ có mình hẳn biết.

Việc hẳn châm ngôn ly gián thì không đạt tới hiệu quả mong muốn, mà hoàn toàn ngược lại. Lúc đầu, bọn họ chỉ định kéo hẳn xuống ngựa trước, sau đó tự dựa vào bản sự của mình, căn bản không cần hẳn châm ngôn. Nhưng hẳn chính là cố ý nói như vậy, cố ý nâng lên sản nghiệp của mình để nhắc nhở bọn họ, đặt vào đầu họ một suy nghĩ - nếu không triệt để chèn ép Cố Thanh Thành đến không thể xoay sở, thì mặc kệ cho dù ai là người thừa kế, đều không thể chống lại hẳn. Thậm chí, Cố Thanh Thành chỉ dựa vào tài sản trong tay hẳn cũng có thể chiếm đoạt Cố gia.

Cho nên, bọn họ lại tiếp tục thương nghị, không thể để Cố Thanh Thành lại lớn mạnh thêm, tìm được cơ hội góc đầu dây.

Thế là, Cố Thanh Thành còn chưa suy nghĩ được nên làm thế nào để lão gia tử vui, một lần nữa lấy lại vị trí người thừa kế của mình, thì mấy người em họ lại liên thủ điên cuồng chèn ép. Tục ngữ nói, ba người thợ giày thành một Gia Cát Lượng(*), mấy người em họ khó được một lần thông minh, nhất trí đối phó hẳn, còn dựa vào tài nguyên của Cố gia. Mà Cố Thanh Thành đang trong thời kì khổ sở nhất, trong tay lại không có quyền lợi gì, cho nên trong nhất thời khó mà chống đỡ được.

(*) 三个臭皮匠顶个诸葛亮: Ba người thợ giày thành một Gia Cát Lượng: Ý chỉ nếu đồng tâm hiệp lực sẽ tìm được biện pháp tốt. Giống như câu một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao của Việt Nam.

Chờ đến lúc fans hâm mộ Giang Tiểu Mẫn đột phá đến một trăm triệu, Cố Thanh Thành đã bất lực phải hòa giải, công ty đứng trước bờ vực phá sản. Trận nội đấu Cố gia này, thời điểm vừa mới bắt đầu lão gia tử đã biết, nhưng ông lại bị tức thành bệnh, phải nhập viện, không có tinh lực ngăn

cản. Mấy tiểu nhân cũng sợ sau khi lão gia tử khỏi bệnh sẽ thiên vị Cố Thanh Thành, cho nên chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, thừa thắng xông lên, đè chết Cố Thanh Thành. Cuối cùng, kết quả là gần như lưỡng bại câu thương, để người ngoài chế giễu, cũng không ít người bỏ đá xuống giếng. Vì mọi người đều biết, Cố gia đã không thể cứu vãn nữa rồi.

Cố Thanh Thành ở thời khắc cuối cùng chuyển toàn bộ tài chính sang nước ngoài, tốt xấu cũng lưu lại ít tiền dưỡng lão.

Hắn vẫn luôn là thiên chi kiêu tử, không thể chịu được người khác dùng ánh mắt nhìn chó nhà có tang để nhìn hắn, cho nên hắn muốn rời đi thật xa, làm lại từ đầu cũng được, mai danh ẩn tích cũng được, tuyệt đối không thể ở lại nơi này để người ta chế giễu được.

"Honey, chúng ta đi, rời khỏi nơi này, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, lần này, anh muốn quang minh chính đại nói cho mọi người biết thân phận của em." Đến cuối cùng, thứ Cố Thanh Thành muốn mang đi nhất chỉ có Nguyễn Mạnh.

Nguyễn Mạnh chỉ mỉm cười, chậm rãi đẩy cánh tay Cố Thanh Thành đang nắm chặt tay cậu ra, vẫn là nụ cười dịu dàng yếu ớt: "Không, tôi không muốn rời đi."

Trong lòng Cố Thanh Thành bỗng nhiên có dự cảm không tốt, hắn cố gắng nặn ra một nụ cười: "Đừng nháo, nghe lời."

"Tôi không nháo với anh, bởi vì anh có tiền có thế, cho nên lúc anh ép buộc, tôi chỉ có thể khuất phục." Nguyễn Mạnh chậm rãi vỗ vỗ quần áo vốn không có bụi trên người, hài lòng mà ngồi trên ghế salon, nhìn thẳng vào mắt Cố Thanh Thành, khoe miệng chậm rãi câu lên một nụ cười, nụ cười mỉa mai hoặc mà nguy hiểm. Cậu gằn từng chữ từng chữ: "Anh bây giờ... không có gì cả! Tôi dựa vào cái gì mà phải đi theo anh?"

Cố Thanh Thành không dám tin: "Em đi cùng anh là vì tiền?"

"Không phải chứ? Anh thật sự cho là tôi thích anh à? Sao có thể?" Nguyễn Mạnh cười nhạo một tiếng: "Tôi thích phụ nữ, chỉ thích phụ nữ, đàn ông đều là cận bã, lúc tôi còn là phụ nữ..."

"Em nói cái gì?" Cố Thanh Thành lúc đầu còn ngây ngốc, nghe được câu này, một bước đi tới trước mặt cậu, nắm cổ áo, trong mắt chẳng chịt tơ máu: "Lặp lại lần nữa!"

Nguyễn Mạnh không thềm để ý uy hiếp của hắn, thái độ khinh bỉ nói: "Nói mười lần cũng được, ngay lúc tôi còn là phụ nữ tôi đã thích con gái. Mà những cô gái đáng yêu đó không chấp nhận yêu đương cùng giới, cho nên tôi trong cơn tức giận đã đi làm phẫu thuật chuyển giới. Nhưng sau khi làm xong tôi lại thấy hối hận, bởi vì con gái đáng yêu như vậy, tôi không muốn lừa gạt bọn họ, tâm hồn phụ nữ trong thể xác đàn ông. Cho nên tôi chỉ qua lại với đàn ông, chẳng qua tôi cũng không dụ dỗ những người trung thực nhà lành mà chỉ kiếm mấy người có tâm can cận bã..."

Cố Thanh Thành sắc mặt tái xanh, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, mắt đỏ ngầu phảng phất như muốn ăn tươi nuốt sống Nguyễn Mạnh: "Con mẹ nó mày gạt tao!"

Nguyễn Mạnh không quan tâm cười khẽ một tiếng: "Lừa gạt? Anh cũng đâu hỏi tôi! Nếu anh hỏi tôi tôi chắc chắn sẽ nói cho anh biết tôi là người chuyển giới. Nhưng mà, ngay từ đầu không phải anh cưỡng ép tôi ra ngoài quán bar, còn không để ý tôi phản kháng cưỡng hôn tôi à? Nếu tôi là người đàn ông bình thường, chẳng phải bị anh cưỡng ép uốn cong luôn?"

"Mình cận bã còn không cho người khác cận bã, muốn cả thế giới đều quỳ xuống liếm chân anh đúng không?" Nguyễn Mạnh liếc mắt: "Được thôi, đi nhanh lên, nhìn vào việc mấy năm nay anh đã cho tôi không ít tiền, tôi hảo tâm nhắc nhở anh một câu, sau này rửa mắt cho sáng ra, ở nước ngoài, người chuyển giới nhiều lắm!"

Cố họng Cố Thanh Thành ngai ngái, một tia máu từ khóe miệng tràn ra, sau đó hần hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Nguyễn Mạnh từ trên ghế salon đứng dậy, nhắc chân bước qua Cố Thanh Thành, từ trên bức tường đối diện lấy ra một chiếc camera nho nhỏ, nói với ống kính: "Thế nào baby, có hài lòng với lễ vật này không? Xin lỗi tôi tự tiện thêm chút kịch, nhưng mà đàn ông cặn bã bắt nạt mấy cô gái nhỏ thì không nên nương tay. Mặc dù chúng ta trước giờ chưa từng gặp mặt, nhưng trực giác nói cho tôi biết, cô chắc chắn là một cô gái đáng yêu. Tôi cũng muốn rời đi, ở nước ngoài phóng đăng một thời gian, gặp lại sau."

Nguyễn Mạnh liếc mắt đưa tình, hướng về phía ống kính hôn gió một cái, sau đó cậu truyền đoạn video này cho Văn Khanh, không lưu lại vết tích nào ở hiện trường rồi quay đầu đi không một chút lưu luyến.

Sau khi Văn Khanh nhìn thấy, cũng không biết nên có phản ứng gì. Nguyễn Mạnh thật làm người ta cảm thấy buồn nôn, cố ý đâm vào vết thương của Cố Thanh Thành, chắc là trong thời gian chung sống, cậu phát hiện ra dường như trong tiềm thức Cố Thanh Thành có bệnh ghét phụ nữ, cho nên mới cố ý nói vậy. Thật ra cậu không phải người chuyển giới, chỉ là lãng tử hoa tâm chuyên nghiệp trong giới gay mà thôi, Văn Khanh mời cậu tới là vì muốn phòng ngừa Cố Thanh Thành gây tai họa cho những người đàn ông khác, không nghĩ tới cậu ta lại chơi ác như vậy.

Nhưng mà, những thứ này giờ không còn quan trọng nữa rồi, cô mới nhận được một tin mới, Cố Thanh Thành mang theo một khoản tiền định chạy trốn nhưng vì hôn mê trong nhà, chưa kịp xuất ngoại nên đã bị tạm giữ theo pháp luật, đoán chừng tương lai phải ăn cơm tù qua ngày!

Giang Tiểu Mãn nhìn thấy tin tức Cố gia phá sản, còn hít hà một chút: "Công ty lớn như vậy lại đóng cửa, không biết sẽ có bao nhiêu người phải thất nghiệp đây?"

Văn Khanh khẽ cười nói: "Không sao, công ty chúng ta bây giờ mở rộng, thu lượm những người này cũng không thành vấn đề."

Giang Tiểu Mãn mặt mũi tràn đầy sùng bái: "Chị Văn Khanh thật lợi hại, có thể quản lí công ty lớn thành thạo điêu luyện như vậy!"

"Cậu cũng rất lợi hại, có thể tạo ra nhiều tư liệu tiên tiến như vậy."

Giang Tiểu Mãn mặt đỏ hồng, không biết nên nói gì, chần chừ một lúc, cậu giống như hạ quyết tâm, nói với Văn Khanh: "Chị Văn Khanh, em nói cho chị biết, những thứ này là từ đâu mà ra, em có..."

Bỗng dưng, trên môi cậu có một xúc cảm mềm mại, lời muốn nói đều bị ngăn lại trong miệng.

Tác giả có lời muốn nói: Đừng nghĩ đen tối, là ngón tay...

[Ngón tay đó nha, trong sáng lên nào~~]

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 141

Edit: Vee Chimte.

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

"Xuyt! Tai vách mạch rừng, bí mật này tốt nhất là chỉ một mình cậu biết thôi, đừng nói với bất kì ai, kể cả tôi, cất nó vào trong bụng đi." Văn Khanh duỗi một ngón tay ra, chạm lên môi Giang Tiểu Mãn, ngăn lại lời cậu định nói.

Cảm nhận được sự mềm mại trên môi, tai Giang Tiểu Mãn đỏ bừng, nhịp tim tăng lên đột ngột, đại não giống như bị đình chỉ suy nghĩ, cậu cảm thấy làn da bị chạm vào cực kỳ nóng hổi, cái cảm giác nóng hổi này một mực đốt vào trong lòng khiến cậu không biết làm sao, lung tung gật nhẹ đầu: "Em, em biết rồi."

Thật ra cậu không biết vừa nãy cô đã nói gì, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên ngón tay kia, nơi đó, vẫn còn xúc cảm vô cùng rõ ràng.

Lần đầu cùng người mình thích tiếp xúc thân mật khiến lòng Giang Tiểu Mãn ngọt như ăn mật. Cậu vụng trộm nhìn thoáng qua Văn Khanh, thấy thần sắc cô bình thường, lại cúi đầu xuống bắt đầu làm việc, phảng phất như tiếp xúc thân mật vừa rồi không hề lưu lại trong lòng cô nửa phần gợn sóng, điều này khiến Giang Tiểu Mãn có chút thất vọng, trong lòng cực kỳ uế oải.

Phải rồi, chị Văn Khanh là người ưu tú như vậy, sao lại thích cậu được chứ?

"Tiểu Mãn, cậu làm sao vậy?" Văn Khanh nhìn cậu ủ rũ cúi đầu như một con gà trống thua cuộc, nhin không được hỏi.

Giang Tiểu Mãn ngẩng đầu nhìn cô, mấp máy môi, tay không tự chủ được mà nắm chặt, lấy dũng khí hỏi: "Chị Văn Khanh, chị đã thích ai chưa?"

Văn Khanh bật cười: "Sao đột nhiên lại hỏi vậy?"

Giang Tiểu Mãn vừa mới nâng lên dũng khí, lập tức tiêu mất một nửa, yếu ớt nói: "Thì, chỉ tùy tiện hỏi một chút."

"Không có." Văn Khanh thuận miệng đáp, thế giới này, người ủy thác chỉ muốn cô hỗ trợ bảo vệ người nhà cẩn thận, nếu như có thể khiến Thanh Thành trả giá đắt càng tốt, cũng không có ủy thác phương diện tình cảm, cho nên không có gì bất ngờ xảy ra thì cô cũng không kết hôn, chờ lớn tuổi thu dưỡng mấy đứa nhỏ để Tô gia có người kế thừa là được rồi.

Giang Tiểu Mãn nghe được câu trả lời của cô, thất vọng một nửa, một nửa lại vui mừng, thất vọng là vì cô quả nhiên không thích mình, vui mừng là vì cô không thích người khác.

Giang Tiểu Mãn do dự nửa ngày, đỏ mặt hỏi: "Kia... Chị có thể thích em một chút không?"

Văn Khanh kinh ngạc nhìn cậu một chút, cô không nghĩ tới Giang Tiểu Mãn sẽ thích cô. Cô vẫn cảm thấy cậu rất dễ xấu hổ, thường xuyên sẽ đỏ mặt, bởi vì trong nguyên tác miêu tả cậu như vậy, ở trước mặt Thanh Thành cũng vậy, mà trước mặt fans hâm mộ cũng thế, cho nên cô không hề nghĩ tới cậu đỏ mặt là vì còn có nguyên nhân khác.

Văn Khanh không biết cậu là nhất thời tâm huyết dâng trào, hay vẫn ấp ủ đã lâu, nhưng cho dù thế nào, cô biết tính cách của Giang Tiểu Mãn cực kỳ mãnh cảm, cô sợ làm hấn tổn thương, vì vậy, chỉ có thể cười nói: "Tôi vẫn rất thích cậu mà."

Giang Tiểu Mãn gập gáp: "Tôi không phải nói thích kiểu em trai!"

Cậu đương nhiên có thể nhìn ra, Văn Khanh coi cậu như một người em trai để chăm sóc, nhưng mà cậu không muốn làm em trai của cô: "Em muốn làm bạn trai của chị!"

"Em thích chị, từ lần đầu gặp mặt đã thích chị rồi, không phải vì cảm kích hay vì cái gì khác, em chỉ đơn giản là muốn đi cùng chị. Nhìn chị cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ em sẽ thấy khó chịu, cực kỳ khó chịu. Nhưng lại vì một câu nói của chị mà vui vẻ nhảy cẫng lên, sẽ bởi vì chị ăn đồ ăn do em làm mà cảm thấy thỏa mãn, cũng sẽ vì một ánh mắt của chị mà trong lòng thấp thỏm không yên..."

Càng nói, thanh âm của Giang Tiểu Mãn càng yếu ớt dần: "Em biết em không xứng với chị, chị ưu tú như vậy, làm cái gì cũng tốt, mà em lại quá đần độn, cái gì cũng không biết. Thế nhưng em lại thích chị, em không giữ được lòng mình, nó luôn luôn nghĩ, bây giờ chị đang làm gì..."

Văn Khanh thở dài một hơi, làm một lão yêu quái sống không biết bao nhiêu năm, điều khó khăn nhất mà cô gặp phải là cự tuyệt tấm lòng son của người khác, tình cảm thuần khiết như vậy, haizzz.....

Giang Tiểu Mãn nghe được cô thở dài, lòng liền thắt chặt lại, hốc mắt dần dần đỏ lên, lại cố gắng chịu đựng không muốn thất thố trước mặt cô.

"Cậu còn nhỏ..." Một câu, triệt để đánh vỡ hi vọng của Giang Tiểu Mãn.

"Chờ ba năm nữa, nếu cậu còn thích tôi, thì chúng ta ở bên nhau đi."

- -----

Văn Khanh trở lại không gian vô tận, vừa mới bước vào, Tiểu Phượng Hoàng liền chạy vội về phía cô: "Tỷ! Thân tỷ! Ta nhớ người muốn chết! Sao bây giờ người mới về!"

Văn Khanh nhìn bộ dạng thiếu niên của hắn, tộc Phượng Hoàng tất cả đều là mỹ nhân, tiểu Phượng Hoàng tự nhiên lớn lên cũng có một bộ mặt đẹp tuyệt nhân gian. Chỉ là tính cách vẫn là đứa nhỏ chưa trưởng thành.

Văn Khanh hơi giang hai cánh tay, chuẩn bị tiếp lấy Phượng Hoàng đang nhào tới, không ngờ Phượng Hoàng còn chưa chạy đến gót chân cô, lại dừng lại ở phía xa xa, cực kì khoa trương mà che hai mắt mình lại: "Trời ơi con mắt của ta, không được, mắt ta sắp mù luôn rồi, thân tỷ tỷ à, có thể thu lại kim quang trên người người được không?"

Văn Khanh sửng sờ: "Kim quang gì?"

"Là công đức trên người người đó, ai u ông trời của ta ơi, lần đầu tiên gặp được công đức nồng đậm như vậy, tỷ đi cứu vớt cả thế giới đấy à?"

Văn Khanh lúc này mới nhớ ra, sau vị diện tận thế, lực lượng công đức còn chưa kịp hấp thu thì đã có người ủy thác tới cửa, sau đó cô tạm thời để đó, trước tiên đi hoàn thành nhiệm vụ. Ở kiếp trước vì cứu vớt cả Trái Đất, vốn là phần thưởng công đức, lại thêm lần này, khó trách Phượng Hoàng sẽ cảm thấy chói lóa như vậy.

Nhưng mà, công đức của cô trong mắt Phượng Hoàng là màu vàng à?

Văn Khanh đưa người ủy thác vào Chuyển Sinh Trì trước rồi mới bắt đầu hấp thu công đức. Có lẽ vì công đức lần này quá nhiều nên lúc hấp thu tốn hơi nhiều thời gian.

Đợi cô hấp thu xong, tiểu Phượng Hoàng vội vàng từ trên cây nhảy xuống, vây quanh cô tấm tắc: "Vừa nãy ta còn cảm thấy khí tức trên người tỷ có chút quen thuộc, thì ra là công đức. Tỷ, người đi theo con đường thành thần bằng công đức à?"

"Công đức thành thần?"

"Đúng đó, lúc ta mới thức tỉnh trí nhớ, hình như đã từng có tình huống như vậy, nhưng vì quá lâu rồi, ta cũng không xác định rõ lắm. Nhưng có thể khẳng định, công đức của người đã gần đầy, có lẽ chỉ cần một cơ hội nữa là đầy rồi."

Mỗi một bộ tộc Thần thú đều có ký ức truyền thừa của mình, sẽ theo cấp bậc mà dần dần mở ra, có rất nhiều bí mật cổ xưa đều nằm trong tay bọn chúng, đây cũng là một trong những thiên phú được trời cao ưu ái cho chủng tộc đó.

Vì là do Tiểu Phượng Hoàng nói nên Văn Khanh mới tin tưởng. Trên thực tế, chính cô cũng đã từng hoài nghi qua, bởi vì mỗi lần khi cô hoàn thành nhiệm vụ, ngoại trừ có được bàn tay vàng cũng chỉ có công đức, bàn tay vàng đều đưa vào vô tận hư không, mặc dù mỗi lần cô có thể mượn dùng một cái, nhưng quyền sở hữu vẫn thuộc về vô tận hư không. Nói cách khác, mỗi khi cô hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có được công đức để cường hóa linh hồn, chẳng lẽ cường hóa đến hình thái cuối cùng là thành thần??

Người đời đều nói làm thần tiên thật tốt, vậy chắc là thành thần cũng rất tốt... nhỉ?

Văn Khanh cũng không chắc chắn lắm, quay đầu liền nhìn thấy Tiểu Phượng Hoàng không tim không phổi kia đang ăn đồ ăn, cô tiện tay từ trong không gian hệ thống của Giang Tiểu Mãn lấy ra mấy thứ tiểu Phượng Hoàng thích ăn, dụ dỗ nói: "Phượng Hoàng ngoan, người ngậm lại thật kĩ, cơ hội để cho công đức đầy là cái gì?"

Tiểu Phụng Hoàng hai mắt sáng lên nhìn đồ vật trong tay cô, không ngừng gật đầu: "Để ta nghĩ, để ta nghĩ."

Nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẻ mặt cầu xin nói: "Tỷ, ta thật sự không nhớ ra được, có lẽ mỗi người đều không giống nhau? Chờ đến lúc đó rồi người sẽ biết mà!"

Văn Khanh tưởng tượng, cũng đứng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, còn chưa tới thì cô xoắn xuýt làm gì, lúc trước không hay biết gì, chẳng phải cô vẫn bước được đến đây sao?

Cô ném đồ về phía Tiểu Phụng Hoàng: "Cho người, ăn đi."

Lúc Văn Khanh mở mắt ra lần nữa, cô đang nằm trong một căn phòng tràn đầy hơi thở công chúa, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa: "Khanh Khanh, xuống dưới ăn cơm, không phải nói muốn cùng anh trai đến trường sao? Anh con đang chờ con đấy."

Văn Khanh nhanh chóng phản ứng lại đây là đoạn thời gian nào, vội vàng đáp: "Con biết rồi ạ, con lập tức ra liền."

Đợi đến khi tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, Văn Khanh mới trở mình trên giường một cái rồi đứng lên, vào phòng vệ sinh, một bên rửa mặt một bên sắp xếp lại nội dung cốt truyện.

Người ủy thác lần này tên là Cung Văn Khanh, gia thế bất phàm, cha mẹ yêu mến, còn có ba anh trai cuồng em gái. Là tiểu công chúa duy nhất của Cung gia, gần như ngàn vạn sủng ái đều tập trung vào cô, từ nhỏ lớn lên trong bình mật. Tiểu nha đầu cũng không có tính tình chua ngoa đánh đá, bị người nhà bảo hộ quá tốt cho nên tính tình mềm mại, cực kì đơn thuần.

Mới đầu cũng không xảy ra biến cố gì, cuộc đời của cô vốn nên thẳng một đường mỹ mãn mà qua đi, nhưng lúc cô học cao trung, lại xảy ra một số chuyện.

Một cô gái gọi là Tô Ngữ xuất hiện, dung mạo cô ta tuyệt mỹ, không giống người trần, lúc thì giống như một bông hoa hồng có gai, kiêu căng khó thuần, lúc lại cao quý lãnh diễm, nhìn xuống chúng sinh, lúc lại như lê hoa đá vũ, mong manh động lòng người.... Cô gái bí ẩn như vậy đã hấp dẫn vô số người ái mộ cô ta, trong đó, có mấy người nổi bật là người thừa kế của tứ đại gia tộc thành phố Z.

Trong đó có cả ba anh em Cung gia, cũng chính là ba người anh trai của Cung Văn Khanh; con trai độc nhất của Lăng gia, Lăng Thiên Triệt, hẳn còn có một thân phận khác là vị hôn phu Cung Văn Khanh; còn có hai anh em song bào thai của Diệp gia, đến cả đứa con út cùng đứa cháu duy nhất của Dung gia, hai chú cháu cùng yêu một cô gái.... Tất cả mọi người điên cuồng ái mộ cô gái đặc biệt này, vì cô ta mà đòi sống đòi chết, vì cô ta mà vứt bỏ cả vinh nhục của gia tộc, vứt bỏ trách nhiệm cùng lý tưởng, cuối cùng, thậm chí không để ý đến luận thường đạo lý cũng muốn có được cô ta.

Là em gái của ba anh em Cung gia, cũng là vị hôn thê của con trai độc nhất Lăng gia, Cung Văn Khanh, dĩ nhiên trở thành pháo hôi, cô chỉ thương tâm chạy đi tìm Lăng Thiên Triệt hỏi rõ mọi chuyện, trên đường lại bị tai nạn xe cộ mà mất đi hai chân.

Mà Tô Ngữ cùng người ái mộ cô ta thì sao? Bọn họ cũng không có một kết cục đẹp đẽ, bởi vì, sau khi tất cả mọi người đã đáp ứng sẽ cùng nhau ở bên cô ta, thì cô ta lại biến mất, giống như tan biến vào hư vô, vô tung vô ảnh.

Người ái mộ cô ta đều điên lên, tìm kiếm cô ta khắp thế giới, cuối cùng chết thì chết, bị điên thì bị điên, không ai có kết cục tốt.

Cha mẹ Cung gia cũng vì con trai đại nghịch bất đạo mà bị bệnh, sau đó lại bởi vì ba đứa con hai chết một điên, không chịu nổi đả kích, buông tay nhân gian. Cung Văn Khanh từ nhỏ bị nuông chiều lớn lên lại bị tàn phế hai

chân không có năng lực giữ vững được tập đoàn Cung thị, thế là xí nghiệp gia tộc bị đổi chủ, Cung gia lớn như vậy phải cửa nát nhà tan.

Nguyện vọng của người ủy thác là giữ vững gia tộc của mình, bảo vệ anh trai không bị người phụ nữ xấu xa kia lừa gạt, tốt nhất nên để tất cả những người đã bị tổn thương bởi cô ta rời xa cô ta.

Nguyện vọng này không hề quá mức, Văn Khanh tất nhiên nguyện ý thỏa mãn cô ấy. Còn nữ chính Tô Ngữ, cô ta làm nữ chính thế giới này, nhưng khác với nữ chính của các vị diện khác, cô ta là một người xuyên nhanh, vị diện này chẳng qua chỉ là một trong số những vị diện mà cô ta phải trải qua mà thôi.

Nữ chính xuyên nhanh, đây là lần đầu tiên Văn Khanh gặp phải, mặc dù nhiệm vụ của cô cũng có chút giống xuyên nhanh, nhưng tự nhận mình cùng Tô Ngữ vẫn khác nhau.

Cô chỉ giúp người ủy thác hoàn thành nguyện vọng, trên cơ sở, cô có nguyên tắc điểm mấu chốt của mình. Mà Tô Ngữ lại khác, nhiệm vụ của cô ta là ở mỗi vị diện dùng mọi khả năng để công lược được càng nhiều người càng tốt, trong nhiệm vụ thậm chí có thể không từ thủ đoạn, cô ta không quan tâm hành vi của mình sẽ mang đến hậu quả gì. Ví dụ như, ở vị diện công lược trước của cô ta, sau khi cô ta công lược được bảy vị Hoàng đế liền phủi mông rời đi, đến mức bảy Đế vương nghi ngờ lẫn nhau, đều cảm thấy cô ta đang ở trong tay đối phương, thế là thiên hạ đại loạn. Mà Tô Ngữ được hệ thống thưởng cho một danh hiệu là Hồng Nhan Họa Thủy.

Trong mỗi vị diện, cô ta công lược được càng nhiều, thì giá trị chân tình có được càng nhiều. Giá trị chân tình của cô ta đồng thời còn có thuộc tính cường hóa thân thể, có thể trao đổi vật phẩm trong cửa hàng hệ thống. Tuy nhiên, cho dù là thuộc tính cường hóa thân thể hay trao đổi vật phẩm thì cũng đều là để càng dễ dàng công lược đàn ông hơn mà thôi. Cho nên, Văn

Khanh cũng không biết đến cùng cô ta làm nhiệm vụ để làm gì, dù sao chính bản thân Tô Ngữ cũng rất thích thú.

Đúng, hệ thống của Tô Ngữ là —— Hệ thống công lược chân ái.

Nhưng cũng đừng nên vũ nhục hai chữ chân ái như vậy!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 142

Edit: Vee Chimte.

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

Lúc Văn Khanh xuống lầu, bốn người đàn ông ngồi dưới lầu đồng thời nhìn về phía cô.

"Khanh Khanh dậy rồi? Sao không ngủ thêm một chút?" Đây là cha Cung.

"Tối hôm qua ngủ có ngon không? Không gặp ác mộng chứ?" Đây là anh cả.

"Đừng vội đi học, không muốn đi thì thôi." Còn đây là anh hai.

"Khanh Khanh nhanh lên, anh để lại cho em món bánh mì que em thích ăn nhất này." Đây là anh ba.

Làm người nhỏ tuổi nhất Cung gia, cũng là đứa con gái duy nhất, Cung Văn Khanh có được sự sủng ái của tất cả mọi người, cha nô, ba người anh cuồng em gái, ngay cả mẹ Cung cũng yêu thương cô hơn các anh trai, luôn nói con trai thì nuôi thả, con gái nhất định phải nuông chiều... Có thể nói, Cung Văn Khanh từ nhỏ đến lớn, nửa điểm ủy khuất cũng không có.

Nhưng gia đình hạnh phúc, tương thân tương ái như thế, sau khi Tô Ngữ đến, lại bị phá nát hoàn toàn, làm sao Cung Văn Khanh không phẫn nộ cho

được?

Văn Khanh y theo tính cách của Cung Văn Khanh, làm nũng với cha và anh trai hai cậu, sau đó mới bắt đầu ăn sáng.

Sau bữa sáng, Văn Khanh cùng mấy anh trai đi học. Bốn anh em bọn họ cùng học một trường quý tộc, anh cả Cung Văn Dực học đại học năm tư, sắp tốt nghiệp, anh hai Cung Văn Trạch học đại học năm ba, anh ba Cung Văn Đình học đại học năm nhất, mà Cung Văn Khanh năm nay học lớp mười một.

Cùng học trong trường này còn có ba đứa con trai của tam đại gia tộc, không biết có phải để cho Tô Ngữ dễ công lược hơn không mà trong tiểu thuyết cố ý để những người này đều tập trung cùng một chỗ.

Ba anh trai dương quang soái khí, mang theo một cô em gái đáng yêu hết búp bê, lúc đi học, tỉ lệ quay đầu trong trường cực kỳ cao. Cũng bởi vì có ba người anh, Cung Văn Khanh ở trong trường có quan hệ rất tốt với nữ sinh, mặc dù mục tiêu ban đầu của bọn họ là trở thành chị dâu của cô, nhưng khi ở chung lâu, rất khó có thể không thích một cô gái tâm tư đơn thuần như Cung Văn Khanh.

Sau khi tới trường học, Cung Văn Đình tự mình đưa Văn Khanh đến lớp mới yên tâm rời đi, trước khi đi, hắn còn nháy mắt phóng điện, mị lực toả ra làm nữ sinh trong lớp cô tâm thần rạo rức, nhao nhao bày tỏ, nhất định sẽ thay hắn chiếu cố tốt em gái.

Văn Khanh có chút câm nín, cái này giống với tiểu thuyết cầu huyết - nữ sinh nào tàn hoa si cùng vương tử trường học! Nếu là thế giới thực thì còn có thể chấp nhận. Nhưng người làm ra loại hành động này lại là anh trai cô, vậy thì còn có thể làm gì nữa? Đương nhiên là..... che mặt giả bộ như không nhìn thấy gì.

Sau khi Văn Khanh trải qua vài ngày làm quen môi trường sinh hoạt trong trường, nữ chính Tô Ngữ cuối cùng cũng đến.

Tô Ngữ là thân xuyên, mỗi một lần xuyên qua đều ở không gian hệ thống điều chỉnh thân thể của mình trước. Ví dụ như ở kiếp trước, Yêu Nữ Họa Nước, cô ta có dung mạo yêu mị, mà vị diện này là thanh xuân vườn trường, nên cô ta điều chỉnh mình thành hình tượng nữ thần mỗi tình đầu thuần khiết trong sáng. Khí chất thay đổi, nhưng giá trị nhan sắc đẹp đến người thần cộng phần vẫn không thay đổi.

Lần này hệ thống ngẫu tạo cho cô ta một thân phận là học sinh chuyên trường, cô ta cũng không quan tâm với mấy thứ này lắm, mặc kệ là thân phận gì, cô ta đều có thể khiến cho đàn ông vì cô ta mà thần hồn điên đảo.

[Kí chủ, cô nên kìm chế một chút, đừng tạo ra rắc rối gì.]

Tô Ngữ vuốt vuốt lọn tóc trong tay, ngoài miệng nở ra một nụ cười hờ hững: "Ồ, hệ thống, người từ khi nào lại sợ phiền phức như vậy hả? Không phải chí hướng của người luôn là "sợ thiên hạ không loạn" sao?"

[Ta không có ý này, không biết tại sao luôn cảm thấy có chút bất an, có khả năng thế giới này sẽ xảy ra chuyện gì đó cũng không chừng.]

Tô Ngữ lơ đãng nói: "Không cần lo lắng, cùng lắm thì tôi công lược ít đi một chút, hoàn thành nhiệm vụ rồi mau chóng rời đi."

Tô Ngữ đứng trước cổng trường, hơi ngước đầu, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt, ánh mắt dường như suy nghĩ chắc chắn sẽ có được tất cả, một bộ dáng như bây giờ bốn cung muốn bắt đầu hành trình công lược.

Văn Khanh vừa xuống xe, trùng hợp nhìn thấy cảnh này, cô không khỏi cười nhạt, xin lỗi, muốn chinh phục vũ trụ mệnh mệnh này, trước tiên phải bước qua cô đã rồi nói.

Tô Ngữ từ phía xa nhìn thấy ba người đàn ông chất lượng tốt đang song song đi tới, một bên nhanh chóng bước vào trạng thái nhiệm vụ, bày ra tư thái xinh đẹp nhất của mình, một bên đọc nhanh qua tư liệu của bọn họ — Cung Văn Dực, người thừa kế Cung gia, đánh giá: 97 điểm, có thể công lược. Cung Văn Trạch, con trai thứ Cung gia...

Rất tốt, ba anh em Cung gia, hệ thống đều cho trên 90 điểm! Vừa ra khỏi cửa đã gặp ba cái cực phẩm, cô ta thật may mắn.

Tô Ngữ lựa chọn kĩ càng góc độ vi diệu, thần thái như thường đi về phía trước, chuẩn bị tiếp xúc thân mật cùng người cách cô ta gần nhất là Cung Văn Trạch.

Kế hoạch của cô ta rất tốt, cũng không có sơ suất gì, sau ba giây, cô ta được như nguyện ý đụng vào Cung Văn Trạch, thuận thế ghé vào trong ngực hắn. Mà Cung Văn Trạch theo bản năng đưa tay ra đỡ lấy cô ta, thoát nhìn như bị hắn ôm vào lòng.

Tô Ngữ nhanh chóng sử dụng kỹ năng điềm đạ đáng yêu, căn môi dưới, nước mắt đầm đìa ngẩng đầu nhìn Cung Văn Trạch, ủy khuất nói: "Đau..."

Đôi mắt mềm mại uyển chuyển của cô ta, trong veo phản chiếu khuôn mặt Cung Văn Trạch, đáy mắt hàm chứa nước mắt óng ánh sáng long lanh, bộ dáng muốn khóc, làm cho người khác không khỏi thương yêu, da thịt trắng nõn không chút tì vết, trơn bóng như ngọc. Môi đỏ kiêu diễm ướm át, bị hàm trắng trắng sáng khê cắn, hiện ra vài phần quật cường ẩn nhẫn, đàn ông gặp qua có lẽ đều sẽ thấy đau lòng.

Nhưng mà, Cung Văn Trạch đúng lúc cô ta ngẩng đầu, lập tức đẩy ra, giống như gặp quỷ nhảy ra xa, chưa hoàn hồn nói: "Cái quỷ gì vậy?"

Tô Ngữ còn chưa đứng vững đã bị ném xuống đất, không bị thương, nhưng đầu óc cô ta có chút mơ hồ, đối với phản ứng của Cung Văn Trạch

hoàn toàn không hiểu, là sai chỗ nào, Cung Văn Trạch phản ứng không đúng!

"Văn Trạch, không được lỗ mãng." Cung Văn Dực nhìn thấy em trai đẩy cô gái không cần thận ngã sấp lên người hẳn ra, còn tưởng là hẳn cố ý, cho nên quát lớn. Nói, chính hẳn tiến lên, muốn nâng Tô Ngữ dậy, thân là người thừa kế Cung gia, nhất cử nhất động của hẳn đều đại diện cho mặt mũi gia tộc, chuyện Cung Văn Trạch đẩy ngã nữ sinh nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nhưng bị người có tâm bắt được lấy làm mưu đồ lớn cũng là chuyện phiền toái không cần thiết.

Nhưng mà khi hẳn bước lên trước, nhìn thấy dung mạo nữ sinh ngã sấp xuống, hẳn dừng lại, tay lơ lửng giữa trời, đuổi ra không được, không đuổi ra cũng không được, hẳn rốt cuộc biết vì sao Cung Văn Trạch có loại phản ứng này rồi.

Cung Văn Đình phía sau nhìn thấy anh trai kỳ quái như thế, không khỏi gập gáp: "Anh, anh ngu rồi à, mau đỡ người ta lên!"

Vừa nói, liền tiến lên một bước, vượt lên trước mặt Tô Ngữ. Sau đó, hẳn cũng trầm mặc, hít sâu, lại hít sâu, cuối cùng thật sự nhịn không được, chạy trốn chết.

Thế là trách nhiệm đỡ Tô Ngữ dậy lại rơi trên người Cung Văn Dực.

Cung Văn Dực hít sâu một hơi, run rẩy vươn tay, biểu lộ thống khổ nhắm mắt lại, đỡ Tô Ngữ dậy, sau đó, yên lặng thối lui hơn hai mét, xoay người cúi đầu: "Thật xin lỗi bạn học, là em trai tôi lỗ mãng, xin hỏi bạn có bị té có đau không? Có cần đi bệnh viện không?"

Ngữ khí muốn bao nhiêu thành khẩn có bấy nhiêu thành khẩn, nếu như không phải hẳn đang nhắm mắt thì có lẽ Tô Ngữ sẽ tin là hẳn thật tâm.

Ba anh em Cung gia phản ứng quá kì lạ, Tô Ngữ nghĩ, nên tìm một chỗ xem thử một chút trên người mình có vấn đề gì. Vì thế cô ta khẽ gật đầu, dùng ngón tay chỉnh lại tóc rối, mím môi ngượng ngùng cười: "Không cần đi bệnh viện. Em không sao."

Biểu tình Cung Văn Dực càng thống khổ hơn, giống như cố kìm nén cái gì: "Không có việc gì thì tốt, bạn học hẹn gặp lại, tôi còn có việc đi trước đây!" Hắn nói một hơi, sau đó quay người nhanh chóng rời đi, giống như sau lưng có yêu quái rượt đuổi theo.

Nụ cười của Tô Ngữ cứng ngắc, cho dù cô ta có ngu đến mấy thì cũng nhìn ra được, mấy người này đang trốn tránh mình.

Nhưng mà vì sao? Cô ta tốt xấu gì cũng là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhìn một chút thì ủy khuất hẳn à?

Văn Khanh biểu thị, không sai, thật sự là ủy khuất.

Đối với loại người công lược xuyên nhanh như Tô Ngữ, dựa vào dung mạo mỹ lực để chinh phục đàn ông, Văn Khanh thật đúng không có ý tưởng hay để đối phó cô ta. Dù sao cô ta xuyên qua nhiều thế giới như vậy, kinh nghiệm, trí thông minh, thủ đoạn cũng không ít, có khi còn có tầng tầng lớp lớp kỹ năng công kích, cứng đối cứng không phải biện pháp tốt.

Cho nên, cô lựa chọn loại đơn giản mà thô bạo nhất —— biến dạng mặt của cô ta!

Dù sao, khi một xấu nữ bày ra bộ dáng lê hoa đáĩ vũ thì chắc chắn sẽ khác biệt với một mỹ nữ bày ra bộ dáng lê hoa đáĩ vũ, mà sự khác nhau này không chỉ lớn hơn có một chút.

Tất nhiên, cô không có khả năng động thủ trực tiếp lên người Tô Ngữ, ngay cả thân thể chân chính cô ta cũng không có, chỉ có một chuỗi số liệu,

còn có thể tùy ý thay đổi, cho nên gây tổn hại trên dung mạo cô ta thì không có ý nghĩa gì. Vì vậy chỉ có thể động tay chân lên người người khác.

Lần này cô mang theo bàn tay vàng không gian tu tiên, chính xác mà nói, bên trong không gian tu tiên lúc trước có một viên huyễn thạch ác ma. Cô chỉ dùng huyễn thạch tạo ra một ảo cảnh, khiến mọi người khi nhìn thấy Tô Ngữ đều cảm thấy cực kỳ xấu, đặc biệt xấu, là chủng loại xấu đến vô cùng thảm hại.

Hiệu quả coi bộ không tệ lắm.

Sau khi tiến vào trường học, ba anh em Cung gia ôm Văn Khanh không chịu buông tay: "Khanh Khanh, em gái ngoan, em gái xinh đẹp, mau để anh nhìn thêm vài lần, rửa sạch con mắt cái đả!"

"Mẹ ơi! Anh lớn như vậy mà đây là lần đầu nhìn thấy có người xấu đến như vậy! Xấu đến mức không thể thở nổi."

"Tại sao có thể xấu tới như vậy hả trời? Sống được đến bây giờ thật sự là cực kỳ có can đảm!"

"Anh cũng không muốn trông mặt mà bắt hình dong, có khi cô ta là một linh hồn xinh đẹp, nhưng dung mạo cô ta khiến anh không muốn tiếp xúc đến nội tâm của cô ta luôn!"

Văn Khanh hiếu kì nói: "Thật sự xấu lắm à?"

"Xấu! Vô cùng xấu! Xấu vô địch! Xấu đến mức khiến anh hoài nghi nhân sinh! Ôi không được rồi, không thể nghĩ đến hồi này nữa, chỉ nghĩ lại thôi cũng cảm thấy con mắt đau rát!"

Văn Khanh nhìn ba người anh trai trước kia thành thực ổn trọng, giờ phút này lại giống như mấy tên dở hơi mà vây quanh cô, cầu an ủi, cầu ôm ấp, quan trọng nhất là cầu rửa mắt, rốt cục cũng yên lòng. Xem ra khiến Tô

Ngữ biến dạng là sáng suốt, nếu loại tình huống này còn có người yêu cô ta, vì cô ta sống vì cô ta chết, đó chắc chắn là chân ái trong chân ái!

Vậy thì cô còn có thể nói gì nữa? Chỉ có thể chúc phúc bọn họ thôi.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 143

Edit: Vee Chimte.

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

Sau khi Tô Ngữ rời đi, cô ta nhanh chóng tìm phòng vệ sinh, nhìn trái nhìn phải trong gương, mặt không bấn, lớp trang điểm cũng không nhòe, trên người không có mùi gì, quần áo cũng là màu trắng không dính bất cứ thứ gì.

"Đâu có vấn đề gì đâu." Tô Ngữ buồn bực, tất cả đều bình thường, vì sao ba anh em Cung gia kia khi gặp cô lại có chung một biểu tình như vậy?

"Hệ thống, người có biết chuyện gì đang xảy ra không?"

[Sau khi bọn họ rời đi, ta có nghe lén bọn họ nói chuyện, bọn họ nói....]

"Nói cái gì?"

[Nói người quá xấu! Cực xấu! Xấu nhất thế giới! Xấu đến không nỡ nhìn thẳng!]

Tô Ngữ trừng to mắt, nhìn dung mạo tuyệt sắc trong gương, không thể tưởng tượng nổi chỉ vào gương mặt xinh đẹp của cô: "Tôi? Xấu?"

[Bọn họ nói như thế....]

"Mắt bọn họ bị mù rồi!" Không đợi hệ thống nói xong, Tô Ngữ đã nổ tung: "Tôi như thế này mà còn xấu? Thế mỹ nhân là thế nào? Lôi ra tôi muốn nhìn một chút! Lão nương đi qua nhiều thế giới như vậy còn chưa từng có người nói tôi xấu! Ôi trời! Nói tôi xấu? Mắt mù đến mức nào rồi!"

Đang nói, một nữ sinh từ trong buồng vệ sinh đi ra, nhìn cô ta một cái, yên lặng kéo cửa đi vào lại.

"Oe —— "

Tô Ngữ trợn mắt há hốc mồm, hệ thống ở một bên cười trên nỗi đau người khác: [Nhìn đi, người xấu đến mức làm người ta buồn nôn!]

Gân xanh trên trán Tô Ngữ nổi lên, phải dùng thật lớn sức lực mới kìm chế lại mới không đi chắt vắt nữ sinh kia. Cô ta lại liếc mắt nhìn chính mình trong gương, vẫn là dung mạo người thần cùng phần, mặc dù trước khi đến có điều chỉnh qua, nhưng đây chính là mặt cô ta, không sai tí nào mà. Cô ta đi qua nhiều thế giới như vậy, tất cả mọi người đều tán thưởng dung mạo cô ta, đều là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cho nên chắc chắn không có khả năng thẩm mỹ của mình có vấn đề. Nhưng chuyện phát sinh trước mắt lại nói cho cô ta biết, người khác cảm thấy cô ta xấu, như vậy... vấn đề không phải nằm ở mắt cô ta!

Không thể không nói, Tô Ngữ xuyên qua nhiều vị diện như vậy, vẫn có chút tài năng, rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề, nhưng cho dù cô ta nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra là Văn Khanh ra tay.

"Có thể đây là thế giới đẹp xấu đảo lộn? Thẩm mỹ của mọi người là dị dạng, ở vị diện khác dung mạo càng đẹp thì bọn họ là càng xấu, mà ở vị diện khác dung mạo càng xấu bọn họ lại thấy càng đẹp?" Tô Ngữ tự nhủ.

[Có khả năng là như vậy, nếu không thì không thể giải thích được phản ứng của những người kia.]

Hệ thống cũng cảm thấy phỏng đoán này vô cùng hợp lý, rất tán thành. Dù sao cấp bậc của nó cũng không cao bằng Văn Khanh, hoàn toàn không phát hiện được là Văn Khanh ra tay.

"Cuối cùng có phải hay không, chúng ta thử xem chẳng phải liền biết."

Tô Ngữ nói thử, là cầm hai tấm ảnh, đi hỏi người qua đường xem cái nào đẹp hơn. Ảnh chụp đều là cùng 1 người, là minh tinh điện ảnh trứ danh của thế giới này, một bức hình là lúc hấn đẹp trai cực kì, một bức là hấn trong một bộ phim truyền hình điện ảnh cố ý đóng vai xấu. Tô Ngữ cứ như vậy cầm ảnh đi hỏi người khác cái nào đẹp hơn.

Cô ta hỏi một cô gái nhỏ đầu tiên. Cô gái này rất thiện lương, nhìn ảnh chụp một chút, lại nhìn mặt Tô Ngữ một chút, chỉ vào tấm xấu, nói cái này đẹp nhất.

Cô gái hiền lành nghĩ, đẹp xấu không phải do mình lựa chọn, người này đã lớn như vậy khẳng định trước kia nhận không ít chế giễu. Cô ta hỏi như vậy chắc là muốn nhận được một chút cổ vũ, dù sao thứ đẹp nhất chính là tâm hồn trong sáng.

Tô Ngữ chưa từ bỏ ý định tiếp tục đi hỏi, nhưng mà mặc kệ cô ta hỏi người trẻ tuổi, trung niên, hay người già, câu trả lời của bọn họ đều là bức hình xấu đẹp mắt. A, cô ta còn đi hỏi học sinh tiểu học, trẻ em tiểu học chắc chắn sẽ không nói láo, nhưng mà khi cô ta ngăn lại mấy học sinh thì bọn chúng đều bị dung mạo xấu xí của cô ta dọa khóc....

Văn Khanh, người ở sau lưng gây ra chuyện này tỏ vẻ - tất cả huyền cảnh đều bị cô điều khiển trong lòng bàn tay.

Mà kết luận cuối cùng của Tô Ngữ, xác định vị diện này là thế giới đẹp xấu đảo lộn, cho nên cô ta phải làm cái gì?

[Còn có thể làm cái gì nữa? Đương nhiên là bóp mặt một lần nữa! Nhưng mà, người phải suy nghĩ cho kỹ, mỗi thế giới chỉ có một cơ hội thay đổi dung mạo.]

Không cần nó nhắc nhở, Tô Ngữ cũng biết quy định cưỡng chế này, nhưng cô ta còn có thể làm sao? Đụng tới một vị diện biến thái như vậy, không biến đổi chính mình, cô ta làm sao hoàn thành nhiệm vụ? Không hoàn thành nhiệm vụ, cô ta làm sao rời khỏi thế giới này? Không nghĩ tới cô ta cố gắng làm nhiệm vụ, biến mình trở nên đẹp hơn, một ngày nọ, lại phải thay đổi chính mình!

Thật ra Tô Ngữ cũng không nỡ thay đổi, cho nên cô ta xoắn xuýt một chút, nói với hệ thống: "Không được, ta vẫn muốn thử thêm một lần nữa."

Cô ta lại trở lại trường học, để hệ thống tìm kiếm một con môi khác, hệ thống rất nhanh đã có mục tiêu.

[Người này không tệ, Lăng Thiên Triệt, người thừa kế duy nhất của Lăng gia, đánh giá: 98 điểm, so với con trai cả Cung gia còn cao hơn 1 điểm!]

"Được, chính là anh ta!"

Tô Ngữ nhanh chóng xem tất cả tư liệu của Lăng Thiên Triệt một lần, sau khi hiểu rõ sở thích của hắn liền nhanh chóng làm ra một phương án công lược.

Cô ta thay một bộ quần áo da màu đen, tóc buộc thành đuôi ngựa, trong miệng tùy ý ngậm một cây kẹo mút, cả người tản ra một loại khí chất kiêu ngạo khó thuần.

Ai có thể nghĩ tới, mặt ngoài là học sinh nhu nhược ba tốt Lăng Thiên Triệt, lại thích loại thiếu nữ phản nghịch như thế này?

Lúc cô ta cùng Lăng Thiên Triệt gặp thoáng qua, cố ý đụng hấn một chút, sau đó dừng lại, lông mày nhíu lại, cái cằm khễ nâng, con mắt liếc xéo hấn: "Này! Học sinh ba tốt kia, cậu đụng vào tôi!"

Lăng Thiên Triệt quay đầu, giống như không nhìn thấy dung mạo cô ta cực xấu hay cực đẹp, mườì phần trầm tĩnh, khễ gặt đầu: "Thật xin lỗi."

Lông mày Tô Ngử nhướn lên, tựa tiểu phi tiểu nói: "Xin lỗi có tác dụng thì cần cảnh sát làm gì? Không bằng, cậu hôn tôi một cái, chúng ta liền xóa bỏ, thế nào?"

Hoàn toàn là bộ dáng ác bá học đường khi dễ tiểu bạch hoa, nhưng Tô Ngử dám khăng định, Lăng Thiên Triệt biến thái chắc chắn thích giọng điệu này.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cô ta phải xinh đẹp. Hoa hậu giảng đường đùa giỡn học sinh ba tốt gọi là ngọt văn sân trường, nhưng xấu nữ đùa giỡn học sinh ba tốt lại là người xấu tác quái.

Không khí đột nhiên yên tĩnh, ngay lúc Tô Ngử cho là đến thời điểm Lăng Thiên Triệt hành động, hấn thật sự động, hấn đi nhanh hai bước, chạy tới bên cạnh bồn hoa, cúi người...

Ọe ——

Mặt Tô Ngử tái mét, cô ta khó có thể tưởng tượng được, trong mắt những người này, cô ta xấu đến nông nổi nào, có thể xấu đến mức dọa khóc học sinh tiểu học, còn có thể xấu đến mức làm mục tiêu công lược buồn nôn!

A, đây cũng không phải người đầu tiên bị cô ta làm cho buồn nôn.

Cho nên: "Trở về, bóp mặt một lần nữa đi."

Lúc Lăng Thiên Triệt ăn cơm trưa, sắc mặt vô cùng khó coi, tới mặt cũng phun ra, còn có thể không khó coi à?

Bốn anh em Cung gia ngồi cùng một bàn ăn với hẳn, Cung Văn Dực nhìn thần sắc hẳn uể oải, quan tâm hỏi: "Thế nào? Thân thể không thoải mái?"

"Không." Lăng Thiên Triệt lắc đầu: "Gặp người mà các cậu nói hồi sáng, nôn..."

"Ha ha ha...."

Ba anh em Cung gia đồng thời cười vang, vô cùng đồng tình nhìn Lăng Thiên Triệt.

"Người anh em, cậu chịu khổ rồi!"

"Không phải, tôi nói sức chịu đựng của cậu có chút kém đó."

"Nhìn cậu chịu tội lớn như thế, nên cho cậu mượn Khanh Khanh xinh đẹp đáng yêu nhà tôi nhìn một chút."

"Chỉ cho nhìn một chút, không được nhìn nhiều hơn!"

...

Lăng Thiên Triệt theo bản năng nhìn thoáng qua Văn Khanh, đúng, con mắt quả nhiên dễ chịu hơn nhiều.

Văn Khanh ở một bên nhìn bọn họ cười, cảm giác cùng một chỗ cười cười nói nói như thế này mới bình thường, mấy người cùng hưởng một người phụ nữ? Ngẫm lại không thể nào tiếp nhận nổi.

Cũng không phải xe đạp, quét mã là có thể dùng! Khoan đã! Cũng không đúng, Tô Ngữ đúng là không khác gì xe đạp.

Tô Ngữ bị kích thích, trở lại chỗ ở của mình liền tiến vào không gian hệ thống, chuẩn bị bóp mặt một lần nữa, hoàn thành xong vị diện này còn có thể bóp lại, biến dạng liên biến dạng đi!

Tô Ngữ căn cứ vào kinh nghiệm xuyên qua nhiều vị diện, vắt hết óc tự chỉnh cho mình cái mặt xấu nhất, xấu đến mức chính cô ta nhìn vào còn cảm thấy cay mắt.

Trước kia đổi mặt, cô ta nói: "Trước khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi không muốn soi gương."

Khi Văn Khanh nhìn thấy bộ dáng Tô Ngữ một lần nữa, liền cười một cách cực kì không có thiện ý, cô thật sự không nghĩ tới còn có bất ngờ lớn như vậy, Tô Ngữ tự mình chỉnh mặt biến dạng. Ngay từ đầu cô chỉ định làm cho tất cả mọi người đều coi Tô Ngữ là người quái dị, sau đó đoán chừng sẽ không có ai bị cô ta công lược, không nghĩ tới ảo giác này vậy mà làm cô ta cảm thấy đây là thế giới đẹp xấu đảo lộn, sau đó tự mình đi tìm đường chết, làm mình biến dạng luôn. Cô ta cảm thấy dù sao cũng có thể biến trở về, xấu một lúc cũng không sao đúng không?

Thật có lỗi, sợ là về sau chỉ có thể xấu như vậy đến hết đời.

Sau khi Tô Ngữ đổi mặt xong, tràn đầy tự tin mà trở lại trường học một lần nữa, hôm qua là ngày đầu tiên cô ta đến trường, còn chưa vào trường đã bị đả kích, cho nên còn vẫn chưa đi đưa tin.

Cô ta vừa đến cổng trường học, thì anh em Cung gia cũng từ trên chiếc xe bên cạnh đi xuống.

Cung Văn Đình che ngực nói: "Ui da mẹ ơi, xem chút lại đụng vào cô ta. Chúng ta từ nay trở đi phải ở một chỗ với cô ta, anh cảm thấy trái tim mình sắp không chịu được nữa rồi."

"Mọi người có phát hiện không, cô gái này hình như không giống với hôm qua." Cung Văn Khanh nói.

Cung Văn Dực nhẹ gật đầu: "Đúng là có chút biến hóa, hôm qua xấu rất trừu tượng, bây giờ xấu cụ thể hơn một chút."

Phốc phốc, Văn Khanh bị anh cả cô giải thích sâu sắc làm cho tức cười, hôm qua là ảo giác, hôm nay là thật sự, đúng, lời giải thích này không hề sai.

Sau khi Tô Ngữ vào trường học, rất nhanh đã gặp được đối tượng công lược, chú nhỏ Dung gia, Dung Dịch.

Mặc dù vai vế là chú, là trưởng bối, nhưng bởi vì đứa con này về già mới có, cho nên cũng không lớn hơn đám người Cung Văn Dực bao nhiêu, hẳn làm giáo viên trong trường.

Tô Ngữ nhìn thấy hẳn, phân tích sở thích của hẳn, nhanh chóng lập ra kế hoạch công lược, cô ta làm bộ trong lúc lơ đãng lỡ đụng vào Dung Dịch, té lăn trên mặt đất, cấp tốc mở ra kỹ năng lê hoa đá vũ, mỹ nhân rơi lệ, vốn là cảnh đẹp ý vui, nhưng lại hiện lên trên một khuôn mặt, mắt cá chết hình tam giác, mí mắt sưng dày, mặt đầy mụn nước, mũi tẹt củ tỏi, mặt gồ ghề, làn da thô ráp, miệng méo mắt lệch,... Xấu đến không còn cách nào hình dung được, thì không phải cảnh đẹp ý vui, mà là cay cả con mắt!

Tốt xấu gì cũng là thầy giáo, bệnh chung trông mặt mà bắt hình dong tất nhiên có, nhưng không đến mức giống như người trẻ như vậy, bị dọa chạy hoặc bị xấu làm cho buồn nôn, hẳn cố nén khó chịu, vẻ mặt tận lực ôn hòa đỡ Tô Ngữ dậy: "Bạn học, em không sao chứ?"

Tô Ngữ xem xét thái độ này của hẳn, lập tức cảm thấy —— quả nhiên, người càng xấu trong mắt bọn họ càng đẹp! Cô ta ngượng ngùng cúi đầu xuống, gương mặt ửng đỏ, con mắt len lén liếc một chút, bộ dáng muốn nhìn lại không dám nhìn.

Bộ dạng cô nữ sinh nhỏ thâm mẩn hằn lại không dám nói làm Dung Dịch như bị sét đánh. Hẳn có thể hiểu được tuổi dậy thì thiếu nam thiếu nữ đối với người khác phái đều có tình cảm mơ hồ, cũng biết bọn họ lúc này tâm tư vô cùng mẫn cảm, nhất là mấy học sinh tự ti, có khả năng nói một câu, một hành vi nhỏ sẽ tạo thành tổn thương khó có thể tưởng tượng nổi cho bọn chúng..... Cho nên, hẳn phải làm sao để cự tuyệt cô gái đã cố lấy hết dũng khí thổ lộ này đây?

Có lẽ bởi vì dung mạo mà cô đã phải chịu quá nhiều đối đãi không công bằng, sao hẳn có thể đổ thêm dầu vào lửa làm tổn thương cô được?

Suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng quyết định: "Em là một cô gái tốt, thầy thích những học sinh nghe lời chuyên tâm cố gắng tiến lên như em, công việc chủ yếu bây giờ của em là học tập, cố lên! Thầy tin tưởng em nhất định sẽ có một tương lai tươi sáng!"

Nói xong, nhìn hẳn bước đi giống như thực vững vàng nhưng thực ra là chạy trốn chết mà rời đi nơi hít thở không thông này.

Lúc Tô Ngữ nghe hẳn nói như vậy thì rất vui vẻ, nhưng chờ hẳn đi rồi, cô ta xoát độ hảo cảm, hệ thống lúng túng nói cho cô ta, độ hảo cảm là 0.

"Sao có thể? Nói thế nào hẳn cũng phải động tâm trong nháy mắt chứ? Tôi vì anh ta nên đã sử dụng kỹ năng chuyên môn luân lê hoa đá vũ, ngay cả 5 điểm hảo cảm cũng không nâng lên?"

Tô Ngữ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: "Hệ thống có nâng giá trị mị lực của tôi không vậy?"

[Tăng lên, đều đã tăng, lúc này ta kéo chân sau người làm gì?]

"Tôi vẫn đang trang bị Hồng nhân họa thủy à?"

[Đương nhiên, từ trước tới giờ ta chưa từng gỡ xuống!]

"Vậy rốt cuộc sai lầm chỗ nào?"

Nhiệm vụ nhiều lần gặp khó khăn, Tô Ngữ nhịn không được có chút bực bội. Trước kia, mọi việc của cô ta đều vô cùng mỹ mãn thuận lợi, cô ta còn thêm mấy loại kỹ năng, làm nhiệm vụ đều dễ dàng, dù sao đàn ông đều là động vật thị giác, căn bản ngăn không nổi sắc đẹp dụ hoặc. Ngoại trừ lần đầu, thời điểm mị lực cùng kỹ năng của cô ta đều là sơ cấp nên phải chú ý công lược, về sau vì giá trị nhan sắc tăng mạnh, tựa hồ chỉ cần ngoắc ngoắc tay, đàn ông liền tự động cắn câu. Sau đó cô ta liền không cần dụng tâm mà làm nữa.

Nhưng bây giờ, mỹ mạo khiến mọi việc trở nên dễ dàng của cô lại không còn tác dụng.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 144

Edit: Vee Chimte.

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

Tô Ngữ rốt cuộc phát hiện ra điểm không hợp lí là khi gặp anh em song bào thai Diệp gia. Cô ta vẫn cảm thấy trước đó gặp phải bọn người ba anh em Cung gia, Lăng Thiên Triệt, hệ thống cho điểm cao vì theo tiêu chuẩn thẩm mỹ đánh giá. Trong mắt cô ta đẹp trai đến bức người, ở trong mắt người thế giới này lại là hình tượng cực xấu, dù sao chính cô ta cũng đã kiểm chứng qua.

Nhưng mà, không nghĩ tới, lúc gặp được song bào thai Diệp gia, hệ thống cho điểm đều ở 97 điểm, thuộc về cấp bậc mà cô ta cho là cực phẩm, như vậy trong mắt người thế giới này hẳn là cực kỳ xấu, đặc biệt xấu, thế nhưng vạn vạn lại không nghĩ tới, cô ta còn chưa lập ra phương án công lược tốt, liền nghe mấy nữ sinh đi ngang qua bên cạnh, một bên liếc trộm bọn hắn, một bên kích động nói chuyện.

"A! Đẹp trai quá đi!"

"Không hổ là đệ nhị trong top 10 đại thần trường chúng ta!"

"Nhưng mà tớ vẫn thích Lăng Thiên Triệt nhất! Trong mắt tớ hẳn là người đẹp trai nhất vũ trụ!"

"Ba anh em Cung gia cũng không tệ! Người một nhà giá trị nhan sắc đều cao như thế, nhìn thôi cũng thấy quá đẹp mắt rồi!"

"Tớ lại thích nhất thầy Dung, nhìn nhẽ nhận lại hư hỏng, thật gợi cảm!"

...

Tô Ngữ mơ hồ, không phải nói là đẹp xấu đảo lộn sao?

Trong lòng Tô Ngữ có một chút bất an, bởi vì lúc trước gặp được anh em Cung gia, Lăng Thiên Triệt và Dung Dịch, vừa lúc bên cạnh không có người nào khác, cô ta cũng không nghe được mấy lời đánh giá bọn họ, điều này làm cô ta coi đây là chuyện đương nhiên - ba anh em Cung gia trong mắt người ở đây là hình tượng cực kỳ xấu, vì, chính cô ta đã tự mình tìm hiểu qua, người thế giới này đẹp xấu đảo lộn!

Nhưng mà bây giờ, cô ta nghe được cái gì? Song bào thai Diệp gia rất đẹp trai! Anh em Cung gia cũng rất đẹp trai! Tất nhiên Lăng Thiên Triệt cũng rất đẹp trai!

Trong đầu Tô Ngữ có sợi dây đứt cái phụt, cô ta xông lên, ngăn lại mấy nữ sinh kia, ngữ khí vội vàng hỏi: "Mấy người vừa nói cái gì?"

Cô ta đột nhiên xuất hiện làm mấy nữ sinh giật nảy mình, đến khi thấy được dung mạo cô ta, nữ sinh nhát gan theo bản năng ôm lấy nhau. Tô Ngữ bắt lấy bả vai một nữ sinh, dùng sức lay động: "Tôi hỏi mấy người đó! Nói đi!"

Lúc này, Tô Ngữ đã không để ý tới chuyện gì khác, chỉ muốn biết chân tướng thực sự.

Nữ sinh bị bộ dạng hung thần ác sát của cô ta làm cho run lấy bầy, run rẩy nói: "Ba anh em Cung gia có giá trị nhan sắc cao...." Cô ấy chính là người vừa mới khen ba anh em Cung gia lúc nãy.

Vẻ mặt Tô Ngữ có chút dữ tợn: "Còn nữa thì sao?"

"Lãng Thiên Triệt đẹp trai nhất vũ trụ...." Cô ta một mực hỏi, nữ sinh cho là câu trả lời của cô làm cô ta không hài lòng, vội vàng thay đổi lời nói.

Tô Ngữ vẻ mặt càng thêm dữ tợn: "Còn người nào nữa?"

Nữ sinh khóc nức lên, chị à, chị đến cùng là thích ai, chị nói thẳng ra để em khen anh ta thành hoa luôn được không?

"Anh em Dung gia là đại thần...."

Tô Ngữ rút cuộc buông lỏng cô ra, nữ sinh kia không dám thử mạnh, vội vàng lôi kéo chị em chạy ra xa, chạy đến nơi tự cho là an toàn mới nhao nhao thảo luận.

"Mẹ ơi, làm tớ sợ muốn chết, tớ còn cho là cô ta muốn ăn thịt tớ luôn!"

"Từ trước tới nay chưa từng gặp qua người nào xấu tới như vậy!"

"Xấu dọa người! Tối chắc tớ gặp ác mộng quá!"

...

Thính lực Tô Ngữ rất tốt, cho nên cô ta nghe không sót một chữ, sắc mặt âm trầm đáng sợ, hai tay nắm chặt, móng tay găm như đâm vào trong thịt mà cô ta cũng không cảm thấy đau đớn chút nào.

Thanh âm hệ thống yếu ớt vang lên,

[Cái kia, hình như chúng ta tính sai....]

Văn Khanh đã nhìn thấy biểu tình Tô Ngữ sau khi biết chân tướng, không chút nể mặt nào mà cười ra tiếng. Cô không thể tin được nhân vật

chính xuyên nhanh qua nhiều vị diện thế nhưng còn phạm phải sai lầm cơ bản như vậy, nhưng mà ngấm lại, cô lại không cảm thấy ngoài ý muốn.

Tô Ngữ cũng không phải người tâm tính trầm ổn gì, lại xuyên qua nhiều vị diện, kinh nghiệm nhiều, kỹ năng cũng nhiều, trong tiềm thức có một loại cảm giác tự cao tự đại, tâm tình cũng càng thêm táo bạo, từ lời khuyên của hệ thống cô cũng có thể thấy một chút. Dung mạo cô ta hoàn toàn là tự mình tạo ra, cho nên cô ta càng không trân trọng, chẳng phải chỉ là chinh dung thôi sao? Qua vài phút là có thể trở lại bình thường, giống như một ngày tùy ý ra đường quên trang điểm, cho nên cô ta mới tùy tiện thay đổi mặt mình như vậy.

Bây giờ Văn Khanh không cần làm gì, chỉ cần nhìn xem Tô Ngữ làm sao lấy khuôn mặt hiện tại đi công lược tình yêu đích thực, nếu như có thể thành công, cô đương nhiên chúc phúc cho cô ta.

Đoán chừng cô ta cũng không còn kiếp sau nữa, hành trình xuyên nhanh đến đây là kết thúc.

Sau khi Tô Ngữ biết được chân tướng, xem chút nữa thì bạo phát, giờ cô ta còn không biết là mình bị người lừa giỡn nữa thì coi như sống uổng phí bấy nhiêu năm rồi! Thế nhưng đến cùng thì ai đang lừa giỡn cô ta? Mục đích là gì? Đối phương biết được những gì trên người mình? Tô Ngữ hoàn toàn không biết gì cả, ngay cả hệ thống tự xưng là thần thông quảng đại cũng không tìm ra chút manh mối nào.

[Có lẽ.... Là lúc chúng ta đến thế giới này, từ trường xảy ra vấn đề gì đó, cho nên mới gây ra rủi ro?]

"Ha ha." Tô Ngữ cười lạnh một tiếng: "Cũng vì người cứ căn cứ vào chút suy đoán lung tung, ta mới rơi xuống kết cục này! Người không phải hệ thống à? Không phải không có gì người không làm được sao? Nhanh suy

nghe đi, chúng ta phải làm gì bây giờ? Ta mang bộ mặt quái dị này, người bảo ta có thể công lược ai được!"

Tô Ngữ tức đến mất lý trí, gào thét với hệ thống. Hệ thống cũng bất đắc dĩ, nó chỉ là một hệ thống, cũng không phải thần, ngay cả chính nó cũng chịu quy tắc ràng buộc, nó còn có thể làm sao? Người phía sau đũa giỡn bọn họ còn không tìm được, thế giới này đã sửa đổi dung mạo một lần, không có cơ hội sửa đổi lần thứ hai. Mà kí chủ của nó đã xấu thành như thế này, ngay cả việc khuyên cô ta đi công lược cũng không nói nổi!

Thế nhưng không hoàn thành nhiệm vụ công lược, bọn họ cũng không có cách nào rời đi, không thể rời đi, thì không có cách nào thay đổi dung mạo, không thay đổi dung mạo thì không có cách nào công lược được.... Suy nghĩ lâm vào ngõ cụt, hoàn toàn không có cách giải.

Chờ đến lúc Tô Ngữ bình tĩnh lại từ trong cảm xúc nóng nảy, thời gian đã qua gần một tháng, cảm thấy cứ chờ đợi như vậy cũng không phải là cách, cô ta quyết định chủ động xuất kích, tốt xấu gì cũng phải công lược được một hai người đàn ông, sau đó mau chóng rời khỏi thế giới này.

Hai người đàn ông, không phải cô ta có lòng tham, mà đó là quy định không thể thay đổi của hệ thống. Mỗi thế giới nhất định phải công lược được hai người đàn ông trở lên mới tính hoàn thành nhiệm vụ. Đối tượng công lược còn phải được hệ thống chấm điểm chất lượng từ 90 điểm trở lên, đừng nói đàn ông xấu, đàn ông lớn lên có khuôn mặt bình thường đều không được!

Lần đầu tiên Tô Ngữ cảm thấy quy định này rất biến thái, cực kỳ biến thái!

Thế nhưng không có cách nào khác, cô ta nhất định phải kiên trì!

Thế là, Tô Ngữ dùng dung mạo mà chính mình nhìn thôi cũng thấy cay con mắt... bắt đầu đi công lược tình yêu chân thực!

Văn Khanh kết thúc một học kỳ, cô ta đang công lược.

Văn Khanh tốt nghiệp trung học, cô ta đang công lược.

Văn Khanh tốt nghiệp đại học, cô ta đang công lược.

Lúc Văn Khanh có thành tựu trong sự nghiệp bị gia đình thúc cưới, cô ta vẫn đang công lược.

Văn Khanh cũng bị tinh thần bèn bỉ của cô ta làm cho cảm động, đúng, cũng chỉ cảm động mà thôi.

Bi kịch Cung gia, cùng bi kịch của những gia tộc khác, tất cả đều do Tô Ngữ công lược mà mang tới. Bây giờ không có Tô Ngữ tham gia, bọn người Lăng Thiên Triệt cũng không bị mất não mà yêu cùng một người phụ nữ, cũng không vứt bỏ tất cả để cùng nhau có được cô ta, càng không vì cô ta mất tích mà nổi điên, tất cả mọi người đều bình an, đi học, làm việc, kết hôn, sinh con, trải qua cuộc sống bình thường an ổn.

Như vậy rất tốt.

Hôn ước của Văn Khanh cùng Lăng Thiệt Triệt giải trừ trong hòa bình, bởi vì cả hai đều không phải loại hình đối phương thích, Cung gia cũng không cần cô vì gia tộc mà kết hôn, nếu không phải thế hệ trước quyết định hôn ước, cha mẹ Cung căn bản sẽ không định hôn sự cho con gái sớm như vậy.

Cha mẹ Cung cùng ba người anh đặc biệt sủng ái cô, ngay cả việc cô không muốn kết hôn, độc thân cả đời cũng thỏa hiệp. Lại vì có ba người anh năng lực xuất chúng, sản nghiệp của gia tộc cũng không cần cô quan tâm, cho nên cả đời này cô đều trải qua vô cùng vui vẻ thoải mái, thuận tiện... cũng nhìn con đường công lược tình yêu đích thực của Tô Ngữ một chút.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 145

Edit: Vee Chimte.

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

"Văn Khanh, tỉnh lại,...."

Thời điểm Văn Khanh mở mắt ra một căn nữa là trong phòng học. Trên bục giảng là một người đàn ông trung niên giảng bài tới mức nước miếng văng tung tóe, cô ngồi ở hàng cuối cùng, chỉ có thể nhìn thấy mấy cái đầu đen cùng cái ót ở phía trước. Chiếc bàn trước mặt cô lộn xộn một đồng sách, chữ viết trên sách vỡ vô cùng quen mắt. Ngồi cùng bàn là một cô bạn nhỏ mặt tròn, thấy cô tỉnh, lại dùng tay cản lại miệng cô, thấp giọng nói: "Chuẩn bị nhanh lên, đánh trống chúng ta liền chạy ra..."

Văn Khanh trong nháy mắt mơ hồ, mọi thứ trước mắt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, luôn cảm thấy hình như đã trải qua ở đâu rồi.

Cô nhớ lại trước đó, sau khi hoàn thành nhiệm vụ trở lại hư không vô tận, cô đưa Cung Văn Khanh vào Chuyển Sinh Trì, sau đó hấp thu lực lượng công đức, còn chưa chờ được người ủy thác tiếp theo đã bị truyền tống đến nơi này.

Không có người ủy thác à?

Xuyên qua nhiều vị diện, Văn Khanh đã sớm dưỡng thành kỹ năng bất động thanh sắc ngụy trang thành nguyên chủ, đã quá quen thuộc với việc ứng đối các loại tình tiết đột nhiên phát sinh. Cô mở sách giáo khoa trước mắt mình, mở trang đầu tiên, bên trên ghi rõ mấy chữ ——

Năm ba ban hai, Văn Khanh.

Trong nháy mắt, giống như ký ức đã phủ bụi đột nhiên bị mở ra, những ký ức xa xưa như thủy triều vọt tới.

Đúng, Văn Khanh nhớ lại, đây không phải thế giới trong không gian vô tận, đây là cuộc đời thuộc về cô.

Cha mẹ cô lúc cô bảy tuổi đã bị tai nạn xe cộ qua đời, cô theo chú lớn lên. Năm lớp mười hai này, Văn Khanh đột nhiên bước vào không gian vô tận, không ai cho cô biết nguyên nhân, cũng không có người nào nói cho cô biết nên làm gì, chỉ là thời điểm người ủy thác đầu tiên đến cửa, cô vô sự tự thông mà biết mình phải làm gì.

Thay người ủy thác hoàn thành nhiệm vụ, sau đó lấy đi bàn tay vàng của nhân vật chính, kiếm công đức... Trong khi làm nhiệm vụ, tất cả đều dựa vào bản thân tìm tòi học tập, nhưng mà mấy vị diện đầu cũng tương đối khó khăn, sau này khi kinh nghiệm phong phú rồi, kỹ năng cũng nhiều hơn, chậm rãi mới trở nên thuận lợi. Ngoại trừ việc Phượng Hoàng nói cho cô biết tích công đức sẽ thành thần, cô hoàn toàn không biết mình hoàn thành nhiệm vụ vì mục đích gì, chỉ biết giống như hoàn thành sứ mệnh mà không ngừng làm tiếp. Bây giờ cô rốt cuộc biết, lúc có mục đích để cố gắng, cô lại đột nhiên trở về, về tới thế giới thật sự của cô, thậm chí thế giới thật sự của cô còn dừng lại tại thời điểm cô đi.

Phảng phất giống như cô chỉ ngủ gật và mơ một giấc mộng. Nhưng mà Văn Khanh biết rõ, những điều cô từng trải qua tuyệt đối không phải mơ!

Giống như không biết vì sao cô lại đi vào không gian vô tận, cũng không biết vì cái gì lại trở về. Văn Khanh dùng ý thức trao đổi với không gian vô tận một chút, phát hiện nó vẫn còn, bên trong tất cả vẫn như cũ, ngay cả Tiểu Phượng Hoàng cũng còn, đang ngủ gật trên cây. Bao quát hư không vô tận là mấy bàn tay vàng cũng đều bình ổn ở đó.

Văn Khanh yên lòng, mặc kệ vì sao cô trở về, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, thời điểm đến, tự nhiên sẽ biết.

Văn Khanh cũng chỉ suy nghĩ trong chốc lát, chờ cô lấy lại tinh thần, phát hiện bạn cùng bàn đã đưa tay vào học, cầm lấy hộp cơm, trong miệng đếm ngược: "Mười, chín, tám,..."

Văn Khanh bất động thanh sắc liếc qua vở bài tập của cô ấy, sau đó "hồi tưởng" lại. Bạn cùng bàn này tên là Tô Hiếu Mạn. Hình như bọn cô lúc trước thường xuyên đánh trống liên chạy đến căng tin.

Cũng không phải thèm ăn, mà bởi vì trường của cô đông học sinh, mà căng tin lại không đủ rộng, đi trễ phải xếp hàng chờ rất lâu. Với lớp mười hai mà nói, một chút thời gian cũng không được lãng phí. Nhưng nếu đi quá muộn, cho dù người có ít đến mấy, thì đồ ăn cũng đã lạnh, sợ ăn sẽ đau bụng, mà mắc bệnh thì cũng là bệnh không dậy nổi.

Hồi tưởng lại những thứ này, ký ức trong đầu Văn Khanh lập tức như sống lại, phảng phất những thứ này đều chỉ mới xảy ra hôm qua. Cảm khái một chút, lão yêu quái không biết đã sống bao nhiêu năm như cô lại còn có thể sống lại những năm tháng này.

"Tùng tùng tùng...."

Tiếng trống tan học vang lên, giáo viên còn chưa nói ra hai chữ tan học, trong lớp mấy học sinh đã chạy vèo ra, trong đó có cả bạn cùng bàn của Văn Khanh, Tô Hiếu Mạn.

"Hiếu Mạn, đợi..."

Nhìn theo thân ảnh Tô Hiếu Mạn, Văn Khanh yên lặng nuốt lại mấy lời muốn nói vào bụng, rất lâu không dùng lại kỹ năng này, cô phản ứng hơi chậm.

Được rồi, dù sao cô cũng không đói bụng. Văn Khanh chờ bạn cùng lớp đều đi hết, cô mới đứng dậy ra ngoài, chuẩn bị làm quen sân trường lần nữa.

Cô vừa đi ra cửa đã bị một nữ sinh đụng phải, nữ sinh ném lại một câu thật xin lỗi, cũng không ngẩng đầu lên vội vã rời đi.

Văn Khanh sửng sốt một chút, bởi vì, cô nhìn thấy trên đầu nữ sinh lơ lửng ba chữ đỏ tươi cực lớn ——

Người trọng sinh.

Giống như trong trò chơi trên đỉnh đầu người chơi sẽ có tên, ba chữ kia vững vàng lơ lửng trên đỉnh đầu cô ta, cô ta đi một bước, nó cũng uyển chuyển đi theo một bước. Học sinh xung quanh đều giống như không nhìn thấy, tựa như chỉ có một mình Văn Khanh nhìn thấy....

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là người trọng sinh, trong trường học của cô lại có người trọng sinh?! Văn Khanh hơi kinh ngạc, cô hoàn toàn không nghĩ tới, trong thế giới hiện thực vậy mà gặp được người trọng sinh. Mặc dù cô đã xuyên qua nhiều vị diện, cũng đã thấy qua đủ loại bàn tay vàng bên người, nhưng cô luôn cảm thấy tất cả đều chỉ là thế giới tiểu thuyết. Mà thế giới tiểu thuyết cho dù có hoang đường thế nào cũng không cảm thấy kỳ quái. Tuy nói đó cũng là một thế giới chân thật, nhưng chung quy vẫn có điểm khác nhau.

Chẳng qua sau đó cô lại cảm thấy bình thường, thế giới nào mà chả có nhân vật chính? Cũng không biết, nữ sinh trọng sinh này muốn làm gì, Văn

Khanh theo bản năng đi theo bước chân đối phương.

Nhưng ngay tại khúc cua cầu thang, cô lại đụng phải một nam sinh, trên đầu nam sinh có ba chữ đỏ tươi cực lớn —— người xuyên không.

Văn Khanh cảm thấy cả người đều không ổn, một người trọng sinh, một người xuyên không, bàn tay vàng bắt đầu phổ biến ở khắp nơi rồi à? Trước sau chỉ mới có một phút, cô liền gặp phải hai người có bàn tay vàng, xác suất này có phải hơi cao rồi không?

Nam sinh mặt mũi tràn đầy bối rối, lại giống như không biết chuyện gì đang xảy ra, lúc nhìn thấy Văn Khanh, hắn một phát bắt được cô hỏi: "Này, bạn học, đây là nơi nào?"

Khoảng cách rất gần, Văn Khanh phát hiện có vấn đề, trên đầu nam sinh kia, dưới ba chữ to người xuyên không, có một khoảng trống, vậy mà đang chạy một đồng bình luận——

[Con mẹ nó! Lão tử tối qua không phải cùng bạn bè uống say à? Sao lại chạy đến nơi này?]

[Mấy tên đáng chết không phải cố ý muốn chinh mình chứ?]

[A, em gái này nhìn không tệ nha! Có thể thêm wechat nói chuyện một chút!]

...

Văn Khanh ý thức được, chắc đây là lời nói trong lòng đối phương, nhưng mà không biết tại sao lại lấy hình dạng bình luận mà hiện ra. Văn Khanh nhìn chăm chăm vào bình luận, trả lời: "Trái Đất, Trung Quốc, tỉnh Chiết Giang, trường trung học thành phố Z."

Người hỏi đường bình thường chắc chắn sẽ không có ai trả lời giống như Văn Khanh, nhưng anh chàng xuyên không này ước gì cô trả lời kỹ một chút, cho nên cũng không cảm thấy có gì không đúng. Thậm chí sau khi nghe xong, biểu tình còn điên cuồng vui vẻ ——

[Không phải tinh tế Z quốc? Ui mẹ ôi! Phát đạt phát đạt, lão tử xuyên không!]

[Khổ cực 30 năm, cuối cùng cũng xoay người thành nhân vật chính!]

[Xem ra là thế giới song song, tuổi tác còn nhỏ, ôi ôi, kịch bản này quá quen thuộc, hoặc là đạo nhạc cóp sách để làm vua giới giải trí, hoặc là thiên tài chế tạo khoa học kỹ thuật bậc nhất thế giới! Đương nhiên, các em gái cũng không thể thiếu được!]

...

Văn Khanh: "...." Ra là một nam ngựa giống xuyên không.

Xác nhận chắc chắn bình luận trên đầu anh chàng là tiếng lòng của hắn, Văn Khanh định rời đi, cô phải trở về chỉnh lí thật tốt một chút, hôm nay lượng thông tin hơi lớn, cô phải tiêu hóa kĩ càng.

"Này, em gái đừng đi, thêm wechat của anh đi!"

——

[Em gái xinh đẹp như vậy, nói không chừng sẽ là hậu cung đầu tiên của mình, hắc hắc hắc...]

Văn Khanh mặt không đổi nhìn hắn: "Ha ha." Sau đó xoay người rời đi.

Thật không biết mấy người ngựa giống hèn mọn này vì cái gì lại được trời cao chiếu cố, để hắn có bàn tay vàng, khiến bao nhiêu cô gái gặp nạn?

Văn Khanh thật muốn cầm dao chặt đám người này thành thái giám! Chỉ là trước khi chưa hiểu rõ sự tình, cô không dám vọng tưởng...

Đậu má không nhịn được! Loại cận bã này không cắt phăng đi còn giữ lại làm gì?!

Văn Khanh đi vài bước lại trở lại, anh chàng xuyên không còn tưởng cô đổi ý, vội vàng cười nói: "Biết ngay em gái ——"

Giọng nói im bật, bởi vì em gái không nhìn hăn mà trực tiếp đi qua!

Anh chàng xuyên không biểu tình có chút ngượng ngùng.

[Được rồi, em gái sau này vẫn còn nhiều, việc cấp bách bây giờ là phải tìm hiểu rõ rốt cuộc mình xuyên không đến nơi nào, có ưu thế gì.]

Mà hăn không biết, trong nháy mắt Văn Khanh đi ngang qua hăn, có đưa cho hăn một "lễ vật" nho nhỏ.

Giải quyết xong một mầm tai họa, tâm tình của Văn Khanh mới tốt hơn một chút, lúc này cô cũng không vội đi tìm nữ sinh trọng sinh mà đi văn phòng giáo viên xin nghỉ, chuẩn bị về nhà một chuyến.

Lúc Văn Khanh cầm giấy xin nghỉ đi đến chỗ gác cổng, đúng lúc thấy nữ sinh trọng sinh đang thương lượng cùng bác gác cổng ——

"Bác ơi, bác cho cháu ra ngoài một chút đi, cháu thật sự có việc gấp, mười phút liền trở về!"

"Không được! Không có giấy xin nghỉ ai cũng không được ra ngoài!"

Bác gác cổng công chính nghiêm minh, nữ sinh trọng sinh nói lâu như vậy cũng không đả động được, có chút vội vàng. Lúc Văn Khanh đi ngang qua, thấy được trên đầu cô ta vậy mà cũng có một loạt bình luận——

[Ai! Thật tức chết! Vậy mà quên không có giấy xin nghỉ thì không thể ra ngoài!]

[Thường lớn năm trăm vạn tệ đó! Tuyệt đối đừng bị ai mua đi!]

Văn Khanh mỉm cười, ra là sốt ruột ra ngoài mua xổ số, trọng sinh đi mua xổ số, cũng quá nhàm tai. Mặc dù xưa nay không biết tại sao người mua xổ số vì cái gì lại có thể nhớ rõ số trúng thưởng như vậy.

Cầm giấy nghỉ phép giao cho bác gác cổng, Văn Khanh được như nguyện ra khỏi trường, vừa tới trạm xe buýt, một chiếc xe tư nhân gào thét đi ngang qua, trên nóc là ba chữ đỏ tươi quen thuộc —— Thuật Độc Tâm.

Lại gặp bàn tay vàng!

Thuật Độc Tâm đương nhiên không phải ô tô, mà là người ngồi trong xe.

Qua nửa phút, lại một "Người Tu Chân" đi taxi ngang qua. Văn Khanh đã chết lặng, cô cảm thấy coi như gặp lại người xuyên nhanh, người công lược, nhóm chat lì xì, vị diện trao đổi vật phẩm, cô cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

Con mẹ nó này là thế giới bàn tay vàng!

Trong chớp mắt, Văn Khanh bỗng nhiên minh bạch nhiệm vụ mình trở về là gì, là muốn cô giữ xã hội ổn định! Bởi vì thế giới hiện thực có quá nhiều người có bàn tay vàng! Văn Khanh khó có thể tưởng tượng nổi, nhiều bàn tay vàng tụ tập lại một chỗ sẽ phát sinh phản ứng hóa học gì.

Sở dĩ cô phải đi hoàn thành nhiệm vụ, cướp đoạt nhiều bàn tay vàng, có lẽ cũng bởi vì chuyện này!

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 146

Edit: Vee Chimte.

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

Sau khi Văn Khanh lên cấp ba, liền từ nhà chú chuyển ra ngoài, chú dì đối với cô không tệ, cũng không hề giống trong tiểu thuyết, gì mà người thân cực phẩm ngấp nghé di sản cha mẹ lưu lại cho cháu, ngược lại ngày lễ ngày tết chú đều cho cô tiền tiêu vặt, dì cũng thường mua quần áo mới cho cô. Nhưng chung quy cũng không phải người một nhà, ở lại nhà bọn họ không tránh khỏi có cảm giác như ăn nhờ ở đậu, cho nên sau khi lên cao trung, Văn Khanh mượn cớ rời đi.

Cô trở lại nhà mình, đóng cửa thật kỹ, chuyện thứ nhất cô làm chính là tiến vào không gian vô tận, cô cần xác định một chút xem những bàn tay vàng kia có cái nào có thể dùng được không.

Phượng Hoàng thấy cô, lập tức hưng phấn nói: "Tỷ, người có phải tìm được thời cơ đồ đầy công đức rồi không?"

"Gần như vậy." Văn Khanh không rõ lắm, cô có chút dự cảm, có lẽ đây chính là thời cơ cô đang tìm kiếm, nhưng cô lại không hoàn toàn nắm chắc.

Phượng Hoàng lại một mặt chắc chắn nói: "Chắc chắn, ta có dự cảm, bởi vì giữa chúng ta có kế ước, ta có thể tự cảm giác được vận mệnh của mình, cũng bao quát cả một phần của tỷ."

Nó nói như vậy, trong lòng Văn Khanh liền nắm chắc: "Vậy mượn lời may mắn của người." Nghĩ nghĩ, cô lại hỏi nó: "Trong khoảng thời gian này người có muốn đi ra ngoài không? Đi ra ngoài chỉ có thể thu nhỏ bản thể đứng bên cạnh ta, lúc cần thiết có khả năng sẽ cần người hỗ trợ."

Hiện tại thế giới này tương đối đặc thù, đối mặt với đám người mang theo bàn tay vàng, cô sợ một mình mình không thể ứng phó nổi, có Phượng Hoàng vũ lực cường đại ở bên cạnh vẫn làm cô cảm thấy an tâm hơn.

"Không có vấn đề!" Phượng Hoàng nhanh miệng đáp ứng, nó ở trong không gian đã nhanh chán muốn chết rồi, thật muốn ra ngoài đó xem thử!

Văn Khanh lại dặn dò nó một câu: "Sau khi rời khỏi đây, tất cả đều phải nghe ta an bài, không được phép gây chuyện!"

"Biết rồi, tỷ, người đừng lái nhái nữa!" Nó còn chưa đến mức không phân rõ nặng nhẹ, thời khắc mấu chốt, sao nó có thể kéo chân sau cô chứ?

Văn Khanh kiểm kê lại bàn tay vàng mình đoạt được trong vô tận hư không, cuối cùng lấy ra mấy cái mà mình có khả năng sẽ dùng tới ——

Túi đen khủng bố có khả năng sẽ dùng đến, cô có thể kéo người có bàn tay vàng nhốt vào bên trong rồi sau đó quản lí. Điều kiện tiên quyết là nếu bọn họ có thể phục tùng cô!

Không gian tu tiên nhất định phải có, bởi vì trên đường về cô có thấy người tu chân, trong tất cả hệ thống sức mạnh, người tu chân tuyệt đối là mạnh nhất. Muốn ngăn chặn bọn họ cũng chỉ có thể bắt tay vào từ nơi này.

Hệ thống giao dịch giữa các vị diện cũng có thể cân nhắc, dù sao lúc cô cầm về, Giang Tiểu Mãn đã mở ra bảy vị diện, vị diện tu tiên, vị diện ma pháp đều có, lúc cần thiết có khi còn có thể giúp một tay.

Mà những cái khác như xuyên không, trọng sinh, nhóm lì xì, hệ thống cung đấu, hệ thống đào bảo, mắt Thấu Thị, mắt Âm Dương, không gian tận thế, không gian trồng trọt, tác dụng của những bàn tay vàng này cơ hồ đều bị ba cái kia bao quát, cho nên không cần phải mang theo.

Văn Khanh thử mang cùng lúc ba bàn tay vàng ra ngoài, không nghĩ tới vậy mà thành công. Quá khứ là có hạn chế, chỉ có thể mang một cái. Có lẽ số lượng cùng thế giới bàn tay vàng này có quan hệ với nhau. Trước kia trong mỗi thế giới cũng chỉ có một người có bàn tay vàng, cho nên cô cũng chỉ có thể mang được một cái, đoán chừng là vì bảo trì sự cân bằng. Mà thế giới này, nhiều người mang theo bàn tay vàng đương nhiên sự hạn chế đối với cô cũng nói lỏng. Từ đó, cô làm việc cũng sẽ dễ dàng hơn.

Văn Khanh trước hết ở trong không gian tu tiên tu luyện tới Nguyên Anh, có đầy đủ năng lực tự vệ rồi mới đi ra ngoài. Bởi vì thời gian trong không gian cùng thế giới bên ngoài có sự chênh lệch, cho nên tu luyện một hơi tới Nguyên Anh cũng chỉ dùng nửa ngày.

Bên ngoài là ban đêm, Văn Khanh dùng thuật ẩn thân, sau đó ngự kiếm bay ra ngoài. Cô nhanh chóng đến xem, thế giới này rốt cuộc có bao nhiêu người có bàn tay vàng.

Đúng lúc, vừa ra khỏi cửa đã gặp một người, cùng một khu chung cư với cô, trên đỉnh đầu có bốn chữ lớn đỏ tươi —— hệ thống phá sản - sáng giống như đèn pha, từ xa đã có thể nhìn thấy. Văn Khanh ngự kiếm bay lại gần một chút, lập tức nhìn thấy bình luận trên đầu hằm.

[Hệ thống người nghiêm túc à? Người thật sự cho ta một trăm triệu? Ai cũng không tra được?]

[Nhất định trong một tuần phải xài hết? Đơn giản! Kiếm tiền thì không, dùng tiền thì quá dễ dàng!]

[Xài không hết thì chết? Yên tâm yên tâm, không phải chỉ có một trăm triệu thôi à? Tùy tiện mua mấy ngôi nhà không được à?]

...

Văn Khanh dùng linh khí làm một ấn ký trên người bại sản, sau đó rời đi.

Cô ngự kiếm bay toàn thành phố Z vài vòng, vừa vặn tìm được một cô gái có hệ thống, liên tiếp tới sáng hôm sau gặp được bốn cái, thêm người đàn ông phá sản kia thì ở thành phố Z có tổng cộng 6 bàn tay vàng khác. Xác suất này đã là rất cao, một thành phố đã có 6 cái, vậy một vùng có bao nhiêu cái chứ? Còn một quốc gia thì sao?

Cũng may những người có bàn tay vàng trên đầu đều có một dòng chữ đỏ tươi cực lớn không bị bất kì vật thể nào quấy nhiễu, cho dù Văn Khanh bay giữa không trung cũng có thể nhìn xuyên thấu qua mấy ngôi nhà tìm thấy bọn họ. Nếu không cô lật từng cái một không biết lật tới bao giờ.

Lại bay thêm vài vòng, xác định thành phố Z chỉ có 6 bàn tay vàng này, coi như đã là một khởi đầu tốt, Văn Khanh trở lại nhà mình. Nhìn bầu trời rất nhanh lại sáng lên, cô không đi tu luyện mà đi phân tích tư liệu mấy người này.

Đối với nữ sinh trọng sinh cùng anh chàng xuyên không, hai cái này giải quyết nhẹ nhàng, bàn tay trọng sinh sinh cùng xuyên không, đơn giản là liên quan tới ký ức kiếp trước, chỉ cần phong ấn bộ phận ký ức này là được rồi. Không có những ký ức này, bọn họ có khác gì người bình thường đâu? Dù sao thì xuyên không cùng trọng sinh cũng không làm trí thông minh tăng lên thêm được.

Đối với bàn tay vàng là hệ thống, cũng không khó giải quyết, tháo rời hệ thống ra là được. Trái lại người Tu Chân cùng Thuật Độc Tâm lại có chút phiền phức.

Người Tu Chân tên là Trần Hồng, dùng hai đồng tiền mua một chùm chìa khóa, nhỏ máu vào, vậy mà mở ra một động phủ cho tu sĩ, thế là hẳn đi theo con đường tu chân. Hẳn tu luyện muộn, lại không có người chỉ đạo, trong Tiên Phủ linh khí không đủ nhiều cho nên tu luyện lâu như vậy cũng chỉ mới chập chờn đến luyện khí tầng thứ bảy. Mặc dù ở tu chân giới không đáng chú ý nhưng đã có thể áp đảo người bình thường. Cho nên đối với hẳn mà nói, Văn Khanh cần cướp đi động phủ tu chân của hẳn, sau đó phong ấn lại tu vi, khi cần thiết có lẽ sẽ phải phong ấn luôn toàn bộ ký ức, cũng không tính là quá phiền phức.

Về phần Thuật Đọc Tâm kia, ngược lại có chút khó giải quyết, loại năng lực huyền ảo này không giống tu vi có thể phong ấn, cũng không giống hệ thống có thể gỡ ra, giải quyết như thế nào thì phải có kế hoạch kĩ càng.

Sau bữa sáng, Văn Khanh đúng giờ đi học, cô chuẩn bị nói với giáo viên một tiếng, xin nghỉ dài hạn. Xung quanh có nhiều bom hẹn giờ như vậy, ai biết cái nào sẽ nổ trước? Nếu như vẫn ở trong trường học, xảy ra chuyện gì cô cũng không thể đột nhiên biến mất rồi chạy tới nơi khác, cho nên vẫn là thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm mới yên tâm được.

Lúc cô đi xin nghỉ, vừa vặn gặp phải nữ sinh trọng sinh cũng xin nghỉ phép. Nữ sinh trọng sinh là bạn học lớp bên cạnh, cho nên bàn làm việc chủ nhiệm lớp vừa vặn sát bên cạnh nhau. Vì thế, lúc Văn Khanh đi ngang qua, có thể thấy rõ bình luận trên đầu cô ta ——

[Mảnh đất phía Bắc kia rất nhanh sẽ bị khai phá, nhất định phải thuyết phục được cha mẹ mua mấy ngôi nhà ở đó, chờ sau khi phá dỡ, chỉ riêng tiền bồi thường cũng có thể ăn cả đời.]

[Nếu như cha mẹ không tin, vậy lấy năm trăm vạn hôm qua mua trộm! Phật tổ phù hộ, tuyệt đối xe đừng bị tuột xích! Nhất định phải trúng thưởng, nhất định phải trúng thưởng...]

Phật tổ có phù hộ cô ta không thì khó nói lắm, Văn Khanh khẳng định sẽ không để cô ta thuận lợi như vậy. Cho là trọng sinh thì chuyện tốt gì cũng phải rơi trên đầu cô đúng không? Năm trăm vạn tiền thưởng cô ta cầm đi, tiền bồi thường do phá dỡ nhà cũng là của cô ta thì tiền thưởng tiền bồi thường của người đời trước phải làm sao bây giờ? Vốn là cơ duyên của bọn họ, cô chặn ngang một chân thì là của cô?

Lòng tham không đáy, lúc đầu việc cô ta mua xổ số Văn Khanh cũng không có ý định nhúng tay, dù sao mua xổ số đều là dân cờ bạc, cho nên phần thưởng này rơi vào tay ai cũng không đáng kể. Nhưng cô ta còn muốn lấy đi tiền bồi thường, Văn Khanh không đồng ý.

Cho nên sau khi có giấy xin nghỉ, Văn Khanh đi theo sau lưng nữ sinh trọng sinh, dùng linh khí bao vây lấy tờ xổ số của cô ta, sau đó vê thành bột mịn.

Trọng sinh đã là cơ duyên to lớn, học tập cho giỏi, khiến mình mạnh lên thì còn sợ có thứ gì làm khó được mình? Luôn muốn đầu cơ trục lợi cũng không sợ chặt đứt phúc phận của bản thân.

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 147

Edit: Vee Chimte.

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

Văn Khanh lại vào trong không gian tu luyện mấy ngày, tu luyện tới Hóa Thần mới ra ngoài. Bên ngoài tất cả đều gió yên biển lặng, mấy người mang theo bàn tay vàng cũng không có động tĩnh gì, Văn Khanh liền yên lòng.

Ban đêm, cô lại ngự kiếm ra ngoài đi tìm mấy người có bàn tay vàng, lần này cô phóng ánh mắt ra khắp toàn tỉnh. Vì tu vi tăng lên, cô có thể trực tiếp dùng thần thức rà quét toàn tỉnh, tốc độ tìm kiếm nhanh lên không ít. Qua một đêm, cô lại tìm được thêm ba người có bàn tay vàng ——

Một cái là nguyên rửa, lời nói ra chắc chắn sẽ trở thành sự thật.

Một cái khác là thần côn thiên nhãn, vốn là lừa đảo đoán mệnh đầu đường, tỉnh lại sau giấc ngủ vậy mà trở thành thiên nhãn, có thể nhìn thấy tương lai của người khác.

Còn có một cái là hệ thống mỹ thực, nhờ hệ thống trợ giúp trở thành Đại Trù Thần, cô ta làm ra đồ ăn cực kỳ ngon, nhưng giá cả cũng không thấp.

Hai cái sau thì còn đỡ, đoán mệnh cùng bán đồ ăn cũng chỉ đơn thuần là ý nguyện cá nhân, nếu khách hàng không nguyện ý thì ai có thể ép buộc

bọn họ được chứ? Ngược lại cái thứ nhất có chút phiền phức, người nguyên rủa vẫn chỉ là học sinh cấp hai Đường Tiểu Phi, hơn nữa là thiếu niên có vấn đề, ngay hôm qua, chỉ vì chủ nhiệm lớp báo cáo thành tích không được tốt của hắn với cha mẹ, Đường Tiểu Phi sau khi bị cha mẹ giáo huấn, trong lòng ghi hận chủ nhiệm lớp, nói một câu: "Lão yêu bà sớm muộn cũng bị xe đâm chết!"

Sau đó, hôm nay chủ nhiệm lớp trên đường đi đến trường phát sinh tai nạn xe cộ, không thể chữa trị, đã tử vong.

Cái này làm Văn Khanh cực kì sợ hãi, nếu Đường Tiểu Phi chỉ là vô tâm, thuận miệng nói một câu là chết, cô cũng chỉ có thể nói một câu tạo hóa trêu người, nhưng mà không phải... Đường Tiểu Phi đã sớm biết năng lực của mình, nếu đã biết được mình có siêu năng lực mà vẫn còn nguyên rủa như vậy thì rõ ràng là từ sâu trong thâm tâm của hắn thực sự muốn cô giáo của mình chết đi.

Văn Khanh lưu lại ấn ký trên người hắn, đồng thời để hắn ngủ say tạm thời, trước khi cô tìm được biện pháp giải quyết năng lực đó của hắn, cô không dám để hắn nói điều gì không thể văn hồi.

Đây mới là điểm làm Văn Khanh cực kì sợ hãi, thiếu niên này còn nhỏ, vốn dĩ đạo đức quan cùng lí trí vẫn chưa được dạy dỗ hoàn thiện, lại có một năng lực kinh người như thế, thật không thể tưởng tượng nổi hắn sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Làm xong những thứ này, trong lòng Văn Khanh có chút nặng nề, thật ra cô còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào với mấy người có bàn tay vàng kia, có được bàn tay vàng là cơ duyên của bọn họ, cô ngăn cản bọn họ ý vào ưu thế bàn tay vàng đi cướp cơ duyên của người khác, cho nên cô cũng không thể cướp đoạt cơ duyên của bọn họ, nếu vậy thì cô cùng những người kia có gì khác nhau chứ?

Nhưng mà nhiều bàn tay vàng tụ tập cùng một chỗ như vậy, chắc chắn xã hội sẽ loạn! Đường Tiểu Phi hôm nay là một ví dụ, không phải mỗi người đều có thể khống chế ác niệm trong người, không đi tổn thương người khác.

Văn Khanh tâm tình bực bội trở về nhà, trong khoảnh khắc khi cô đóng cửa sổ, đột nhiên cảm giác được có mấy khí tức dị thường. Cô bất động thanh sắc thả thần thức, rất nhanh đã tìm được nơi phát ra chúng.

Trong phòng có mấy người đàn ông mặc áo đen, dáng người sắc bén, khí tức trầm ổn, nhìn qua hẳn là không phải người bình thường. Bên cửa sổ có một khung kính viễn vọng, có một người đàn ông đang dùng nó nhìn ra bên ngoài.

Nhìn một lát, hẳn đứng dậy, hỏi những người trong phòng: "Lăng Thất, nói một chút về tình huống của người này đi."

Văn Khanh lúc này mới "nhìn đến", người này có khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, mặt như đao tước, mày như lợi kiếm, đôi mắt thì sâu thẳm, hai đầu lông mày đều là trầm ổn bình tĩnh.

Hắn nói xong, người bên trái trả lời ngay: "Trình Phong, nam, hai mươi sáu tuổi, người Hán. Sau khi tốt nghiệp vẫn không tìm được việc làm, ở trong nhà ăn bám. Năm ngày trước, trong tài khoản đột nhiên có một khoản tiền lớn, tròn một trăm triệu, bị hắn tiêu xài hết trong ba ngày. Trong thời gian này không tra được hắn cùng người nào lui tới. Ngoại trừ dùng tiền, tạm thời chưa phát hiện chút nguy hiểm nào."

Hoá ra là vì người phá sản mà tới.

Người đàn ông bên cửa sổ, nhíu mày: "Chỉ dùng tiền thôi à? Không có hành động khác thường nào khác?"

"Chưa phát hiện, à, đúng rồi, sáng hôm nay đi lúc họp lớp giả nghèo thì có tính không?" Lúc nói lời này, khoe miệng Lăng Thất co giật, hẳn chưa thấy ai đi họp lớp còn giả nghèo, lúc họp lớn cố ý nói chuyện lập lờ nước đôi, làm người ta hiểu lầm hẳn không có công việc không có tiền tiết kiệm, không có bạn gái, ba không loser, kết quả lúc đi ra cửa, hẳn lại lái xe sang và mặt ba ba ba, nhìn người ta xấu hổ.

Lăng Thất vừa nói xong, mấy người theo dõi buổi sáng đều buồn cười. Người đàn ông bên cửa sổ lờm Lăng Thất một cái, Lăng Thất lập tức thu liễm hình tượng bất chính, nói: "Lão đại, có trực tiếp hành động luôn không, bắt hẳn lại tra hỏi một chút?"

"Đừng xúc động." Người đàn ông gọi là lão đại dùng ánh mắt ngăn hẳn lại: "Tiếp tục quan sát một thời gian, đừng trở thành người thứ hai...."

Câu cuối cùng hẳn nói dường như lơ đang phiêu tán giữa bờ môi, Văn Khanh không nghe thấy được cái tên hẳn nói, nhưng trong phòng mọi người giống như nghĩ đến gì đó, nhất thời trầm mặc xuống, có người thậm chí đỏ cả vành mắt.

Lăng Thất làm như đang định lảng sang chuyện khác: "Lão đại, tình huống phía nam thế nào? Có bắt được người phóng hoả kia không?" Hẳn nói tới chính là chuyện mấy ngày trước đây, có một dị năng giả phóng hoả thiêu chết một nhà ba người, có thể điều khiển lửa, tính nguy hiểm không thấp.

Lão đại lắc đầu, giữa hai đầu lông mày nhăn càng sâu: "Không có, đã để hẳn chạy thoát. Hẳn biết chúng ta không dám làm kinh động đến người dân, cố ý trốn vào giữa đám người. Lần này không bắt được hẳn, sau này sẽ càng khó khăn."

Lăng Thất thở dài: "Haizz, đây là chuyện gì chứ? Cũng không biết hai năm nay làm sao, chỉ toàn kì nhân dị sĩ, cấp trên còn không cho làm kinh

động người dân, thế nhưng đám người kia ai ai cũng đều có thủ đoạn khó lường, ngay cả súng cũng không sợ, chúng ta còn bó tay bó chân thì làm sao bắt bọn họ được?"

Có một người phụ họa nói: "Đúng vậy, bọn họ nắm giữ năng lực vượt ra khỏi phạm vi khoa học, chúng ta căn bản không biết bản chất của bọn họ, nếu biết năng lực của bọn họ để đề phòng trước, chúng ta cũng không cần hi sinh nhiều người như vậy."

"Hi sinh không đáng sợ, đáng sợ là chúng ta đều hi sinh cũng không giải quyết được mấy người siêu năng lực này, đối với người bình thường mà nói đây mới là tai họa."

...

Văn Khanh đã hiểu rõ, đây đều là người của quốc gia, thì ra cấp trên đã phát hiện ra trong xã hội có mấy người mang bàn tay vàng. Chẳng qua không phải tất cả người có bàn tay vàng đều biết chú ý cẩn thận, nhiều người càng giống kiểu của Trình Phong hơn, có được bàn tay vàng thì chỉ biết khoe khoang cho người khác biết.

Cô bây giờ còn chưa rõ cấp trên có thái độ gì với mấy người có bàn tay vàng này, nhưng có thể khẳng định là, có nguy hiểm tới tính mạng sẽ bị bắt lại, giống như người có dị năng Hỏa hệ kia. Ý nghĩ của những người này với cô không mưu mà hợp, không có tính nguy hại, không làm nhiều loạn xã hội, có thể không cần để ý, nhưng có tính nguy hại thì nhất định phải bị bắt giữ. Vì nếu để loại người này đàn áp người bình thường, chắc chắn người bình thường sẽ gặp tai nạn lớn.

Lại quan sát mấy ngày, Văn Khanh xác định những người này đều có tâm tư đoan chính, là quân nhân đặc thù toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ, cô quyết định hợp tác cùng bọn họ. Văn Khanh ẩn thân từ cửa sổ nhà

đối diện yên lặng đi vào, lúc cô đi vào, trong phòng lại đang thảo luận một chuyện khác.

"Chỗ Trần Hồng gần đây có động tĩnh gì?"

"Vẫn luôn đả toạ tu luyện, không có dị động gì."

"Tình huống những người bị thương như thế nào?"

"Các bộ phận cơ thể đều suy kiệt, bác sĩ nói nhẹ nhất là sẽ bị suy giảm chức năng mười năm."

"Đáng chết! Xin chỉ thị lần nữa, không tiếc bất cứ giá nào phải bắt Trần Hồng lại!"

"Đúng! Hắn đã phát hiện chúng ta đang giám sát hắn, nhưng hắn cũng không có phản ứng gì, hiển nhiên là không để chúng ta trong lòng."

...

Văn Khanh trong lòng giật mình. Trần Hồng? Không phải người tu chân kia à? Chẳng lẽ còn có sự tình phát sinh mà cô không biết? Nghe ý của bọn hắn, Trần Hồng cũng là một nhân vật nguy hiểm, đã làm hại người khác. Cũng không phải là không thể, dù sao cô gần đây mới phát hiện ra Trần Hồng, hắn là người tu chân, lúc tu luyện tâm vô tạp niệm, cho nên cô không nhìn thấy tiếng lòng hắn, cũng không biết trước đây hắn làm gì. Lại vì những ngày vừa qua hắn vô cùng an phận thủ thường, cho nên cô xem nữa thì xem nhẹ hắn.

"Ai?" Văn Khanh đang tự hỏi, bỗng nhiên một đạo ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến. Người đàn ông được gọi là lão đại mặt mũi tràn đầy nghiêm túc nhìn thẳng chỗ cô, mấy người Lăng Thất trong nháy mắt tiến vào trạng thái cảnh giác.

Văn Khanh xác định bọn họ không thể nhìn thấy cô, chỉ phát hiện được cô tồn tại, chắc là dựa vào trực giác qua thời gian huấn luyện lâu dài chẳng? Sự khác biệt giữa tu sĩ và người bình thường là vô cùng lớn, không phải tùy tiện là vượt qua được.

Cô ngược lại không vì thân phận tu sĩ của mình mà kiêu ngạo, chỉ có chút lo lắng thay những người này, chắc thời điểm lúc trước đối đầu với Trần Hồng đã nếm qua không ít thua thiệt.

Văn Khanh từ trong không gian lấy ra một tờ giấy, đặt lên mặt bàn. Bọn Lăng Thất nhìn thấy một trang giấy xuất hiện từ trong không khí, con người hơi co lại, càng thêm cảnh giác, chỉ có "lão đại" vẫn như cũ giữ nguyên sắc mặt bình tĩnh.

Hắn từ trong túi lấy ra một đôi bao tay màu trắng, bao lại ngón tay thon dài, sau đó tiến lên một bước cầm tờ giấy lên, trên đó viết:

"Trình Phong, siêu năng lực hệ thống phá sản, hệ thống cung cấp tiền tài, trong thời gian quy định phải xài hết tiền mới được thưởng, có thể là siêu vũ khí hiện đại, cũng có thể là thuộc tính cường hóa thân thể, võ thuật,..."

Văn Khanh nói rõ cho bọn hắn biết tất cả về bàn tay vàng của Trình Phong, nhìn xem bọn hắn sẽ làm gì.

Người đàn ông đọc hết, trên mặt rốt cục có một tia biến hóa, hắn nhìn về phía Văn Khanh thận trọng nói: "Ngài là ai? Tại sao lại muốn giúp chúng tôi?"

Văn Khanh không nói chuyện, trong không khí an tĩnh một lát, người đàn ông lại nói: "Tiêu mỡ đường đột, nếu ngài đã không muốn nói, vậy Tiêu mỡ không hỏi. Nếu nội dung trong tờ giấy này là thật, chúng tôi vô cùng cảm ơn ngài."

Hắn nói chuyện vô cùng nhỏ nhẹ, làm Văn Khanh có chút buồn cười, cô lại đưa ra một tờ giấy, trên đó viết: "Cần gì cứ mở miệng, bất kì chuyện gì cũng có thể tìm tôi hỗ trợ, bất kể chuyện gì!"

Cô cường điệu nhiều lần, là sợ những người này coi thường cô, từ đó không nguyện ý để cô mạo hiểm.

Tiêu Lận trầm mặc một lát, nói: "Vậy xin nhờ ngài giúp chúng tôi bắt Trình Phong lại."

Nói là phiền phức, ngược lại càng giống thăm dò hơn, Văn Khanh biết bọn họ bây giờ không thể lập tức tin tưởng cô. Không sao, cô đi bắt Trình Phong về.

Trong không khí an tĩnh thật lâu, không còn giấy trắng xuất hiện nữa, Lăng Thất mới nhỏ giọng nói một câu: "Lão đại, người đó đi rồi à?"

Tiêu Lận nhìn hướng Văn Khanh rời đi, thần sắc mơ hồ: "Đi rồi."

Mấy người lúc này mới bình thường lại: "Lão đại, người đó viết cái gì trên giấy vậy?" Tiêu Lận cầm giấy đưa cho hắn để hắn tự nhìn, Lăng Thất vội vàng mang bao tay trắng, nhận lấy.

"Hệ thống phá sản? Thật không nghĩ tới, thứ này có tồn tại trên đời!" Lăng Thất đọc nhanh như gió, kinh ngạc nói.

Tiêu Lận khẽ gật đầu: "Nhưng lại không nói ra lai lịch của hệ thống."

"Có lẽ người đó cũng không biết. Người này là ai? Năng lực cũng rất mạnh!"

"Không cần biết người đó là ai, có thể đứng về phía chúng ta là chuyện tốt."

"Cũng đúng."

CƯỚP LẤY BÀN TAY VÀNG CỦA VAI CHÍNH!

Lục Bì

dtv-ebook.com

Chương 148

Edit: Vee Chimte.

Beta: Thiên Na + Miêu Nhi

Không lâu sau, Văn Khanh liền mang Trình Phong đang hôn mê bất tỉnh đi vào, ném người lên mặt đất, đồng thời lấy ra một tờ giấy, trên đó viết: "Hệ thống đã bị phong ấn, đây là phần thưởng siêu vũ khí hiện đại mà hẳn hoàn thành nhiệm vụ lần thứ nhất."

Cô vừa nói vừa ném đồ xuống.

Tiêu Lận kìm nén tâm trạng sững sốt xuống, gật đầu ra hiệu Lăng Thất thu đồ lại, hãnh hướng về phía Văn Khanh nói: "Cảm ơn, sau này nếu có tình huống tương tự, có thể nhờ ngài giúp một tay không?"

Lại một tờ giấy trắng xuất hiện, bên trên viết: "Không từ chối."

Đám người Lăng Thất lập tức nhẹ nhàng thở ra, không phải bọn họ lười hay là trốn tránh trách nhiệm, để người khác phải gánh vác những thứ mà bản thân vốn phải làm, mà bởi vì có một số sự tình vượt qua năng lực của bọn họ, bọn họ cũng bất lực. Nếu có người cũng có siêu năng lực chịu giúp bọn họ, có lẽ mọi thứ sẽ tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù bọn họ bây giờ còn chưa biết rõ lai lịch của đối phương.

Cùng ngày, Tiêu Lận báo cáo chuyện của Văn Khanh lên phía trên, không có gì bất ngờ xảy ra, cấp trên có cùng suy nghĩ với hẳn, mặc kệ đối phương có mục đích gì, chỉ cần trợ giúp bọn hẳn, chỉ cần đứng cùng chiến tuyến với bọn hẳn, bọn hẳn sẽ không cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt.

Mà cái siêu vũ khí hiện đại kia cũng bị bộ ngành liên quan cầm đi nghiên cứu, tạm thời chưa có tin tức truyền tới.

Sau khi Văn Khanh biết rõ thái độ của cấp trên, cô liền đưa hết tin tức của tổng cộng tám mươi một bàn tay vàng trên cả nước lên tay Tiêu Lận. Bao gồm cả Đường Tiểu Phi có cường độ nguy hiểm cực cao, nữ sinh trọng sinh tìm cách phát tài, mặc kệ bọn họ có nguy hại không, Văn Khanh cảm thấy đều cần quốc gia đề cao cảnh giác. Ai biết nữ sinh trọng sinh có thể làm chuyện kinh thiên động địa gì ảnh hưởng đến quỹ đạo quốc gia phát triển hay không?

Có thể tưởng tượng, mỗi tài liệu được đưa tới sẽ mang đến bao nhiêu chấn kinh. Bên trên tổ chức hội nghị khẩn cấp, mấy ngày liên tiếp đều đang thương thảo chuyện này.

Văn Khanh không tham dự, cho nên không biết cụ thể quá trình, chỉ biết kết quả cuối cùng là, Tiêu Lận lấy ra một tờ danh sách, trình trọng xin nhờ cô: "Xin nhờ ngài trợ giúp chúng tôi quét sạch những người trong danh sách! Trong lúc đó có bất kỳ yêu cầu gì ngài cứ nói thẳng, chúng tôi chỉ có một yêu cầu, không tiếc bất cứ giá nào diệt trừ những người này!"

Văn Khanh cầm danh sách, tùy ý quét mắt một chút liền biết, những người bọn họ chọn cũng không khác cô phỏng đoán là bao, đều là những kẻ sẽ tạo thành mối nguy hiểm cực lớn cho xã hội. Nhưng nữ sinh trọng sinh, hệ thống ảnh hậu, hệ thống trừ thần đều không có. Chẳng qua việc âm thầm giám sát là chắc chắn không thể thiếu được.

Cô đưa một tờ giấy cho Tiêu Lận: "Tôi không giết người, nhưng tôi có thể giúp các người phong ấn năng lực của bọn họ, xóa trí nhớ bọn họ, sau đó xử lý như thế nào, giao cho các người."

Tiêu Lận gật đầu đồng ý: "Cái này là tốt nhất."

Văn Khanh dựa theo trình tự trên danh sách, một lần giải quyết hết các phần tử nguy hiểm. Cô chỉ phụ trách giải trừ những người có tính nguy hiểm, phía sau tự có người giải quyết tốt hậu quả. Mà cô lại phát hiện, bên trên xác định những người này không thể tạo ra nguy hại gì cho xã hội nữa liền thả bọn họ ra, để bọn họ trở về cuộc sống của người bình thường.

Ví dụ như Trần Hồng, trước kia làm nhiều việc ác, nguy hại tới xã hội, phải xử lý theo pháp luật.

Văn Khanh cảm thấy như này rất tốt, quốc gia rất nhân tính hóa, không một gây đánh chết tất cả, cũng không buông tha người xấu, ở mức độ lớn nhất, giữ lại quyền lợi của đại đa số người.

Hơn một tháng, Văn Khanh xử lý xong toàn bộ danh sách năm mươi bốn người, đám người Tiêu Lận biểu thị vạn phần cảm tạ cô.

Lăng Thất một đấng nam nhi cao bảy thước thậm chí còn đỏ cả vành mắt: "Cảm ơn ngài, ngài tuyệt đối không biết ngài đã giúp chúng tôi nhiều thế nào đâu! Nếu như có thể gặp ngài sớm hơn thì tốt rồi, gặp ngài sớm một chút, chúng tôi cũng không hi sinh nhiều chiến hữu như vậy, chỉ riêng một mình Trần Văn Thanh thôi chúng tôi cũng đã hi sinh hơn bảy trăm người, nhưng cuối cùng vẫn để hãn chạy trốn..."

Hãn nói đến Trần Văn Thanh, Văn Khanh cũng biết, là một linh hồn tương lai xuyên không, trước đó là đầu lĩnh hải tặc vũ trụ, là một nhân vật ngang ngược có dã tâm, hãn nắm giữ rất nhiều tư liệu vũ khí tương lai, dự định ở đất nước này xưng bá một phương lần nữa.

Nhưng quốc gia sao cho phép nhân vật như vậy tồn tại? Thế là hai phe đàm phán không thành, Trần Văn Thanh dựa vào vũ khí cường đại trong tay làm quốc gia bị thiệt hại lớn, rất nhiều chiến hữu của Lăng Thất cũng vì vậy mà hi sinh. Sau đó Trần Văn Thanh lông tóc không tổn hao gì mà chạy trốn về phía Trung Đông, tiếp tục sự nghiệp bá chủ.

Về sau còn hợp tác cùng Mỹ, bán ra vũ khí tiên tiến trong tay cho Mỹ, chỉ vì nước Z bên này ra giá không bằng nước Mỹ tài đại khí thô...

Đám người Lăng Thất trước đó không biết hãn là linh hồn bên ngoài, không có quan niệm gì là đất nước, cho nên thuyết phục hãn bằng cách lấy lý tưởng dân tộc đại nghĩa, nhưng lại bị đối phương châm chọc khiêu khích. Hãn chỉ là đầu linh hải tặc, nơi nào có lợi ích thì hãn đi hưởng đó. Dân tộc quốc gia? Những thứ đó không tồn tại.

Cũng bởi vì như thế, quốc gia cảm thấy hãn là "người một nhà", đóng cửa lại sẽ dễ nói chuyện hơn, cũng không nghĩ tới sự khoan hồng của quốc gia lại làm cho đối phương chui lỗ hổng, trong lúc chạy trốn hại chết nhiều người như vậy.

Lúc trước Văn Khanh tập kích nơi ở của hãn, ngay cả hạng mục vũ khí đang tiến hành nghiên cứu cũng giao cho bọn Tiêu Lận, về phần Trần Văn Thanh, sau khi bị mất ký ức bị xử ký thế nào, Văn Khanh không quá quan tâm.

Đoán chừng những nhân tố không ổn định đã bị diệt trừ, cũng không cần đến cô nữa.

Cho nên Văn Khanh không nói gì, trực tiếp tạm biệt đám người Tiêu Lận rồi biến mất, không tranh công mang thưởng, không để lại danh tính, bọn Tiêu Lận ngay cả cô là nam hay nữ, cao thấp thế nào cũng không biết.

"Nói chung vị đó đi như vậy đấy." Lăng Thất nói.

Xong chuyện phải áo ra đi, không màng công danh lợi lộc.

Văn Khanh không phải phải tay triệt để, mà kéo hết hai mươi bảy bàn tay vàng tương đối vô hại vào bao đen không gian của mình.

Từ lúc Vu Văn Tĩnh trọng sinh đến nay, vẫn luôn vội vàng lập kế hoạch phát tài, đời trước sau khi trải qua tra nam tiện nữ phản bội, cô liền hiểu một đạo lý, yêu đương còn không bằng kiếm tiền, cho dù đàn ông có tốt bao nhiêu cũng không bằng tiền tài có thể mang lại cảm giác an toàn cho cô ta. Phú bà tám mươi tuổi cũng có thể tìm tiểu thịt tươi, không có tiền, bạn trai nói chuyện yêu đương tám năm đều có thể ngoại tình, cho nên sau khi trọng sinh cô ta vẫn đi tìm phương pháp để phát tài.

Thành tích đời trước của cô ta không tốt, chỉ thi đậu khoa chính thức một trường đại học loại hai, sau khi tốt nghiệp làm nhân viên trong một công ty nhỏ, mỗi ngày ngoại trừ đi làm thì là tính toán tiền mua quần áo túi xách đồ trang điểm từ ba ngàn đồng tiền lương mỗi tháng. Mấy cái tài chính với kinh tế tài chính cách cô quá xa, cô tự nhận mình trọng sinh cũng không có khả năng làm người giàu có nhất, cho nên cô chỉ nghĩ kiếm chút tiền, cả một đời không lo ăn uống còn có thể chơi đùa. Mà theo kinh nghiệm cuộc sống đời trước của cô là phải mua nhà sớm! Đầu tư bất động sản chắc chắn kiếm được nhiều lợi không lỗ!

Cho nên sau khi sống lại ý niệm đầu tiên là mua tám, chín căn nhà rồi ngồi đợi chúng tăng giá trị. Nhưng cha mẹ sẽ không nghe theo cô ta "nói bậy", cho nên cô ta vắt hết óc nhớ tới dãy số xổ số đời trước, sau đó quả quyết xuất thủ đi mua.

Kết quả cùng kiếp trước giống nhau, không ngoài ý muốn, cô ta trúng giải năm trăm vạn, nhưng làm người ta bi thương là, cô lại làm mất tờ vé số! Cái gì gọi là buồn vui lẫn lộn chính là đây!

Về sau cô ta cẩn thận suy nghĩ, có phải trọng sinh không thể cướp đoạt cơ duyên của người khác hay không, cho nên cô ta mới bỏ lỡ cơ hội trúng thưởng?

Có ý nghĩ như vậy, cô ta thu liễm lại rất nhiều, cũng không dám đánh suy nghĩ lên những ngôi nhà bị phá mà là cứng rắn quẩn lầy cha mẹ, lôi kéo họ đặt hết tất cả tích súc lên bất động sản. Là một tòa nhà mới xây, hiện tại gần như không có ai ở, nhưng qua mấy năm chính phủ nâng đỡ nơi mới xây này, tòa nhà này trở thành trung tâm, giá phòng một đường thẳng tiến, nâng lên hơn ba mươi lần! Tiền tiết kiệm ba mẹ cô bây giờ có thể đưa được tiền đặt cọc hai ba phòng, nhưng mười năm sau cho dù bán cả nhà cũng không trả nổi tiền đặt cọc!

Có mấy căn phòng này làm cơ sở, trong lòng Vu Văn Tĩnh mới an tâm một chút. Đời này cô ta sẽ không vì không có nhà ở mà bị người ta hắt hủi nữa! Thật buồn cười, kiếp trước cô ta quen một người bạn trai tám năm, bởi vì bạn thân cô ta có phòng ở nên hẳn chia tay mới với cô, cô ta mắt bị mù rồi mới nhìn lầm một đôi cầu nam nữ như vậy!

Đúng lúc này, Vu Văn Tĩnh lại bị kéo vào một nhóm chat, có tên —— làm thế nào để sử dụng bàn tay vàng đúng cách?

Bên trong có tất cả hai mươi tám người tính cả cô ta, chủ nhóm là Tử Thần. Không hiểu từ đâu có thêm một nhóm người, Văn Tĩnh quyết định quan sát một chút trước rồi nói chuyện, chắc những người này đều có chung ý nghĩ như cô ta, cho nên trong nhóm vô cùng yên tĩnh.

Mà lúc này, chủ nhóm Tử Thần có động tĩnh.

[Tử Thần]: Quy định nhóm —— phú cường, dân chủ, văn minh, hài hòa, tự do, bình đẳng, công chính, pháp trị, yêu nước, kính nghề, thành tín, thân thiện.

[Tử Thần]: Thông cáo nhóm —— làm người khiêm tốn, dùng bug cẩn thận.

[Tử Thần]: Trong nhóm sẽ không lộ thân phận thật của mọi người, chỉ dùng khả năng bug của mình làm biệt danh.

Các thành viên kể cả Vu Văn Tĩnh, trong lòng giật mình, vội vàng đi nhìn xem biệt danh của mình.

Sau khi Vu Văn Tĩnh ấn vào, nhịp tim xém chút ngừng đập! Cô ta thấy cái gì? Người trọng sinh! Biệt danh của cô ta là người trọng sinh!

Cô ta thề, việc cô ta trọng sinh chưa từng nói qua với bất kì ai, thế mà có người lại biết cô ta là người trọng sinh! Người này là ai? Có mục đích gì? Trong đầu Vu Văn Tĩnh trống rỗng, trong lòng tràn đầy sợ hãi khi biết chuyện người khác đã phát hiện bí mật mình là người trọng sinh. Cô ta vô ý thức bấm vào cột thành viên, khi nhìn rõ nội dung bên trong, qua một lúc lâu, Văn Tĩnh mới dần bình tĩnh lại.

Thuật Đọc Tâm, Mắt Âm Dương, Hệ Thống Mỹ Thực, Wechat đoán mệnh, Hệ Thống Ảnh Hậu, Thần Côn Thiên Nhân, Bao lì xì Game... Đủ loại bàn tay vàng, chỉ có thứ cô ta không nghĩ tới, chứ không có cái cô ta không nhìn thấy! So sánh mà nói, người trọng sinh như cô ta mới là người bình thường!

Văn Tĩnh thở dài một hơi, lúc mới đầu biết bí mật trọng sinh bị người khác phát hiện, phản ứng đầu tiên của cô ta là có phải bị bắt đi nghiên cứu hay không, nhưng bây giờ thấy đồng loại nhiều như vậy, không hiểu sao cô ta lại có chút an tâm. Dù sao thì pháp luật không trách số đông mà!

Trong nhóm người có ý nghĩ như cô ta không ít, dù sao việc có bàn tay vàng, người bình thường đều sống chết che dấu, sẽ không nói cho bất kì ai, thế nên thấy có người biết, phản ứng đầu tiên của bọn họ là khủng hoảng, cho là phát sinh chuyện ngoài khống chế của bản thân.

Mà sau khi đám người bình tĩnh lại, đại đa số người đều có chút thất vọng, dù sao ngay từ đầu bọn họ đều cho rằng mình là "nhân vật chính" duy nhất, bây giờ lại phát hiện ra là không phải, còn có rất nhiều người có bug như bọn họ, thậm chí còn trâu(*) hơn mình.

(*) Ý là bug ghê hơn, trâu bò hơn.

Từ sợ hãi chuyển sang thất vọng, chỉ là chuyện mấy phút ngắn ngủi, chờ sau khi tiếp nhận sự thật, trong nhóm rối cực náo nhiệt lên.

[Thần Côn Thiên Nhân]: Wechat đoán mệnh, cậu đoán mệnh người khác như thế nào? Rảnh rồi chúng ta trao đổi một chút đi!

[Wechat Đoán Mệnh]: Được được, tôi sau khi có năng lực này vẫn luôn ù ù cạc cạc, còn chưa gặp được nhân sĩ chuyên nghiệp nữa!

[Thần Côn Thiên Nhân]: Ha ha, vậy cậu tìm đúng người rồi, đoán mệnh là tuyệt kỹ gia truyền nhà tôi, tôi không bao giờ nói cho người bình thường!

[Hệ Thống Mỹ Thực]: Thuật Đọc Tâm soái ca giúp tôi một chút! Tôi gần đây có người theo đuổi, tôi có hảo cảm với anh ta, cậu có thể nghe một chút xem anh ta đối với tôi là thật lòng hay thích đồ ăn của tôi được không?

[Thuật Đọc Tâm]: Có thể.

...

Vu Văn Tĩnh cũng kích động, gửi đi một tin nhắn:

[Người Trọng Sinh]: Hệ Thống Ảnh Hậu nữ thần là chị sao? Chắc chắn là chị! Đời trước điên cuồng nhận các giải thưởng lớn, coi như không biết tên, tôi cũng biết người kia nhất định là chị!

[Hệ Thống Ảnh Hậu]: Ách? Thật à? Cảm ơn bạn đã cố vũ, tôi sẽ cố gắng!

...

Sự thật chứng minh, lo lắng ban đầu của Văn Khanh là bọn họ bàn luận các loại âm mưu không hề xuất hiện, trong nhóm vậy mà hài hoà ngoài ý muốn, bọn họ còn nói đã tìm được tri âm trong nhóm này! Cảm ơn chủ nhóm đã cung cấp một nhóm chat như vậy!

Văn Khanh:.... Mọi người vui vẻ là được.

Sau đó, Văn Khanh kéo cả Tiêu Lận vào. Hẳn phụ trách việc giám sát những người này, cho nên kéo hẳn vào cũng không tính là đột ngột. Sau đó trong nhóm lại thay đổi phong cách mới.

[Tiêu Lận]: Cường Trảo phạm tội giết người liên hoàn, sống chết không chịu giao ra nơi dẫu xác nạn nhân, có ai giúp đỡ không?

[Thuật Độc Tâm]: Để tôi.

[Tiêu Lận]: Tiểu ** (*) gần đây không thành thật, ai có thể dự đoán một chút xem bước tiếp theo bọn họ chuẩn bị làm gì được không?

(*) Tác giả để **

[Thần Côn Thiên Nhân]: Tôi tới tôi tới, Wechat Đoán Mệnh cần nghỉ ngơi, việc nặng thế này để tôi làm là được!

[Tiêu Lận]: Cả đời dốc sức nghiên cứu khoa học, đã có những cống hiến nghiên cứu khoa học to lớn cho đất nước. Ông X không còn bao nhiêu tuổi thọ, trước khi lâm chung mong muốn ăn một thứ gì đó mà thời còn nhỏ đã ăn qua, Hệ Thống Mỹ Thực có thể giúp đỡ không?

[Hệ Thống Mỹ Thực]: Tôi thử một chút.

...

Văn Khanh tỏ vẻ, được đó, cô không cần làm gì, nhóm phú cường văn minh dân chủ bị bọn họ quán triệt rất tốt, bọn họ lấy bàn tay vàng ra chơi một trò chơi mới, chơi ra một độ cao mới! Cảnh giới mới!

Văn Khanh tin tưởng, coi như lúc cô rời đi cũng sẽ không xảy ra chuyện loạn xạ gì! Chẳng qua, cô không đi mà vẫn đợi ở chỗ này, bởi vì cô cần tiêu hủy đi những bàn tay vàng hại người, cứu vớt thế nhân.

Công đức không ngừng chuyển động về phía Văn Khanh, đến mức công đức trên người cô cũng chuẩn bị tràn ra ngoài.

Mãi cho đến khi người có bàn tay vàng cuối cùng rời xa nhân thế, thế giới rốt cục khôi phục diện mạo nguyên bản của nó, Văn Khanh mới không bị khống chế, thoát ly khỏi thế giới này.

Công đức viên mãn.

[Hoàn]

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thế Giới I: Hắc Liên Hoa Và Nhóm Lì Xì

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12: Thế Giới Ii: Hệ Thống Cung Đấu Sủng Phi

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23: Thế Giới Iii: Nữ Trọng Sinh Nghịch Tập

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34: Thế Giới Iv: Chủ Bá Này Có Độc](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44: Thế Giới V: Mang Theo Bàn Tay Vàng Trở Về Cổ Đại](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51: Thế Giới Vi: Nữ Chủ Trọng Sinh Có Không Gian](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60: Thế Giới Vii: Võng Du - Nữ Vương Trở Lại](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68: Thế Giới Viii: Đô Thị Dị Năng](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75: Thế Giới Ix: Ta Có Thể Nhìn Thấy Quỷ](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85: Thế Giới X: Hệ Thống Công Lược Nam Thần](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101: Thế Giới Xi: Nữ Chính Có Túi Đen Xui Xẻo](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Chương 131](#)

[Chương 132](#)

[Chương 133: Thế Giới Xiv: Hệ Thống Giao Dịch Giữa Các Vị Diện](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137](#)

[Chương 138](#)

[Chương 139](#)

[Chương 140: Thế Giới : Xuyên Không Công Lược Giả](#)

[Chương 141](#)

[Chương 142](#)

[Chương 143](#)

[Chương 144](#)

[Chương 145](#)

[Chương 146](#)

[Chương 147](#)

[Chương 148](#)